

Hạnh Phúc Nhỏ Của Anh

Contents

Hạnh Phúc Nhỏ Của Anh	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1: Lâu Rồi Không Gặp 1	8
3. Chương 1-2: Lâu Rồi Không Gặp 2	12
4. Chương 1-3: Lâu Rồi Không Gặp 3	16
5. Chương 1-4: Lâu Rồi Không Gặp 4	18
6. Chương 1-5: Lâu Rồi Không Gặp 5	20
7. Chương 1-6: Lâu Rồi Không Gặp 6	25
8. Chương 2-1: Thực Sắc Tính Dã 1	28
9. Chương 2-2: Thực Sắc Tính Dã 2	32
10. Chương 2-3: Thực Sắc Tính Dã 3	36
11. Chương 2-4: Thực Sắc Tính Dã 4	40
12. Chương 2-5: Thực Sắc Tính Dã 5	46
13. Chương 3-1: Cốc Anh Đào, Sách Chép Tay 1	53
14. Chương 3-2: Cốc Anh Đào, Sách Chép Tay 2	61
15. Chương 4-1: Kẹo Bạc Hà 1	71
16. Chương 4-2: Kẹo Bạc Hà	77
17. Chương 4-3: Kẹo Bạc Hà 3	82
18. Chương 5: Mồm Mép Của “mỹ Nhân Đào”	86
19. Chương 6: Anh Muốn Gặp Em	104
20. Chương 7: Tung Hoành Chiến Đấu, Bảo Vệ Chu Toàn	124
21. Chương 8: Chốn Có Chân Lý, Nơi Có Tình Si	140
22. Chương 9: Cây Hoa Quế, Nữ Nhi Hồng	164
23. Chương 10: Mặt Hồ Tình Nhân, Nụ Hôn Yên Giấc	177
24. Chương 11: Hiệu Ứng Cánh Bướm	191
25. Chương 12: Tên Của Em	212
26. Chương 13: Lời Tổ Tình Ngọt Ngào Bí Mật	231
27. Chương 14: Hôn Lễ Xúc Động	248
28. Chương 15:	267
29. Chương 16: Ba Khoảng Thời Gian, Ba Bức Thư Tình	288
30. Chương 17: Ngoại Truyện 1: Mừng Được Gặp Khanh, Dung Nhan Xinh Tựa Hoa Đào	297
31. Chương 18: Ngoại Truyện 2: Hải Đường Phai Màu, Xuân Vãn Ấm	302

Hạnh Phúc Nhỏ Của Anh

Giới thiệu

Người dịch: Tạ Thu Ngân Nhà xuất bản: NXB Thanh Niên Nhà phát hành: Văn Việt Ngày XB: 03-201

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-nho-cua-anh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Chung Trinh lái xe hai vòng quanh sân bay mới nhìn thấy Tùng Dung đang kéo vali đi tới từ lối ra ở đằng xa. Cô mặc chiếc áo sơ mi cánh dơi kẻ sọc cổ chữ V rộng, phần xương quai xanh tuyệt đẹp thoáng ẩn hiện, chiếc quần bó lửng tới màu để lộ cổ chân mảnh mai, vắt trên tay một chiếc áo khoác. Ngồi máy bay lâu như vậy mà trông cô vẫn rất tươi tỉnh, không hề có vẻ mệt mỏi.

Sáng đầu xuân nhiệt độ không cao, Chung Trinh ngồi trong xe nhìn trang phục của Tùng Dung thì rùng mình, sau đó tấp vào lề đường, mở cửa xe chạy tới, “Chị họ đẹp trai của em! Em ở đây!”

Tùng Dung bước đến, cười vò tóc Chung Trinh, “Lâu rồi không gặp, em họ Chung Trinh.”

Chung Trinh ghét nhất là bị người khác dài giọng gọi “trung trinh(*)”. Cậu cau mày, tránh khỏi tay Tùng Dung, phẩy tóc hỏi: “Chị họ, sao chị lại cắt tóc?”

(*) Hai từ “Chung Trinh” và “trung trinh” có phát âm tiếng Trung giống nhau. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

Tùng Dung lắc nhẹ mái tóc ngắn màu nâu gọn gàng. Rất ít cô gái để tóc ngắn mà xinh đẹp như cô, còn mang theo vẻ mạnh mẽ khiến khuôn mặt càng thêm sắc nét, rạng rỡ. Cô đưa tay ấn chiếc mũ lưỡi trai phong cách trung tính xuống, than thở: “Biết rồi, lúc chat video với cả nhà đã bị bao nhiêu người nói rồi, một thời gian nữa nó sẽ dài ra thôi mà.”

Chung Trinh bật cười, đặt vali vào cốp giúp cô, rồi lên xe khâm phục nói: “Chị họ to gan thật đấy, về nước không về nhà mà lại chạy thẳng đến đây.”

Nhà họ Tùng và nhà họ Chung rất nghiêm, có đến một nửa số người trong gia đình đều học luật nên dạy dỗ con cái theo khuôn phép từ nhỏ. Chỉ có người chị họ lớn hơn cậu mấy tuổi này, từ nhỏ lúc nào cũng tỏ ra rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng thực ra toàn dẫn dắt cậu nghịch những trò suýt vượt quá giới hạn phép tắc, giống như vô tình khiêu khích các loại luật bất thành văn của gia đình, và lần nào cũng dễ dàng tránh được hình phạt. Cảm giác phản kích sau khi làm chuyện xấu ấy đã thỏa mãn ham muốn nổi loạn của Chung Trinh, dần dà, chị họ Tùng Dung trở thành nữ thần tối cao tỏa sáng lấp lánh trong lòng cậu.

Tùng Dung thất dậy an toàn xong, liếc xéo cậu, “Chị làm sao to gan bằng em được. Hồi ấy cả nhà đều chọn trường Luật cho em, thế mà em lại dám đi học y.”

Chung Trinh ngượng ngùng gãi đầu, “Khi ấy phải cảm ơn chị đã giúp em đổi phiếu đăng ký nguyện vọng vào lúc quan trọng nhất.”

Mỗi khi chột dạ, Chung Trinh đều không gọi “chị họ” mà chỉ gọi “chị”, nghe thân thiết hơn rất nhiều.

“À...” Tùng Dung cười tinh quái, lòng lại lặng lẽ nổi lên một trận mưa đạn. Khi ấy hai người phối hợp ăn ý phạm tội, người chủ mưu là cô, tên nhóc này chột dạ gì chứ?

Chung Trinh vừa lái xe vừa hỏi: “Chị họ đến nhờ vả em chuyện gì à?”

Tùng Dung cười khẽ, “Em? Em vẫn còn là chân dự bị trong cái ngành đầy rủi ro, nuôi bản thân có khi còn khó, chị trông cậy được gì? Hồi trước, chị từng học nghiên cứu sinh ở đây một thời gian, em không nhớ à?”

Chung Trinh ngoảnh đầu nhìn Tùng Dung. Cậu thấy hơi lạ, bèn thử hỏi dò: “Chị nói thật đi, hồi ấy sao chị lại muốn học nghiên cứu sinh ở đây?”

“Chị?” Tùng Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Em biết là cả nhà chúng ta đều học luật mà. Chị không có mâu thuẫn gì đối với việc học luật, nhưng không thể chịu nổi việc cứ gặp phải hàng loạt người quen kể từ khi bắt đầu học chuyên ngành. Lúc học năm thứ hai, giảng viên chuyên ngành là cô, chính là mẹ em. Đến năm thứ ba thì càng quá đáng, rơi vào tay cả chú lẫn dì. Khó khăn lắm mới thoát khỏi họ, năm thứ tư lại lọt vào tay mẹ ruột. Trên luận văn tốt nghiệp viết giảng viên hướng dẫn là mẹ mình, là em thì em có khó chịu không? Trường mà tổ chức tọa đàm thì kiểu gì cũng gặp bố chị hoặc bố em, hoặc là chú bác gì đó, đến cả sách giáo trình cũng là của ông nội chị và ông ngoại em biên soạn. Chị không muốn sau này khi đã làm luật sư, ra tòa lại gặp cảnh tượng thế này: Bố, bố xem con và bác hai biện hộ cả buổi rồi, bố mau tuyên án đi chứ? Với lại, đến tóc của mình còn không được tự ý cắt, chị cảm thấy nếu không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này thì cả đời sẽ bị nhốt trong đó mất.”

Chung Trinh nghe xong thì bật cười, rồi nhú mồm, suy nghĩ một lúc lâu mới sực tỉnh, “Chẳng trách lúc trước chị xúi em lên ghi danh vào trường Y, chị làm thế là để thăm dò đúng không?”

Tùng Dung nhìn cậu em khinh bỉ, “Giờ em mới nghĩ ra không thấy muộn rồi à?”

Chung Trinh khịt mũi đáng thương, “Chị họ, chị xấu thật!”

Tùng Dung gõ ngón trỏ lên bảng điều khiển trung tâm trước mặt, “Kể được lợi như em còn có mặt mũi nói sao? Người có lợi nhất trong chuyện này chính là em mà. Khi xưa ai khóc lóc nói với chị là thà chết cũng không học luật? Em được thỏa lòng mong ước rồi phải cảm ơn chị mới đúng chứ?”

Chung Trinh tự biết cãi nhau với luật sư không phải hành động sáng suốt nên lập tức đầu hàng, bắt đầu lải nhải: “Em cảm ơn từ lâu rồi mà. Với lại, lúc lộ chuyện em cũng đâu khai chị là đồng mưu. Chẳng trách việc em ghi danh vào trường Y năm ấy vừa lảng xuống, chị đã lập tức thu xếp hành lý tới đây học nghiên cứu sinh. Rõ ràng chị có mưu đồ từ trước mà.”

Tùng Dung gật đầu thừa nhận: “Đúng thế, chị có mưu đồ từ trước. Lúc ấy chị lên tham gia kỳ thi nghiên cứu sinh, đến khi cầm giấy báo trúng tuyển trên tay rồi cũng không dám nói, bởi vì khi ấy chị không biết giới hạn cuối cùng của họ là đâu, không nắm chắc cách mạng sẽ thành công, đúng lúc em lại tới làm phiền chị... Hy sinh em một chút, dù cách mạng thất bại thì cùng lắm em lại đi học luật như kế hoạch ban đầu, có mất gì đâu.”

Chung Trinh bị những lời vòng vo của cô làm cho chóng mặt. Cậu quyết định không nói tiếp, hỏi chuyện khác: “Vậy chị đang học hành yên ổn ở nơi này, sao tự nhiên lại ra nước ngoài?”

Vẻ ngạo nghễ của Tùng Dung tan mất mấy phần. Cô sờ chóp mũi, nói giọng khàn khàn: “À, vì ở đây xảy ra chuyện đáng sợ hơn.”

“Vậy sao bây giờ lại trở về?”

Tùng Dung tiếp tục sờ mũi, “Vì chị phát hiện ra chuyện đáng sợ hơn cả chuyện kia.”

Chung Trinh chẳng hiểu gì, Tùng Dung lại ừ ừ.

Năm ấy cô tìm đủ mọi cách trốn người nhà, để tới nơi này ôn thi nghiên cứu sinh, rồi quen với đàn anh cùng khoa, tên là Lâm Thần. Lâm Thần có ngoại hình, có khí chất, có tài năng và có nhân phẩm, là người bẩm sinh đã tỏa sáng, lại rất quan tâm đến người đàn em như cô.

Thật ra cô với Lâm Thần cũng không hẳn là đàn anh đàn em. Theo lý, cô và anh còn có cách biệt vai vế. Thầy hướng dẫn của Lâm Thần là học giả tiếng tăm trong ngành, Lâm Thần là học trò ruột của thầy ấy, mà thầy hướng dẫn của cô là học sinh của vị học giả này, thế nên đáng lý ra cô phải gọi Lâm Thần một tiếng là “thầy”. Tuy nhiên gọi như vậy quả thật quá thiếu tự nhiên, thế nên họ đều gọi Lâm Thần là đàn anh.

Lúc ấy đang nổi lên một game đồng đội đối kháng. Con gái chẳng mấy ai thích trò đó, thế nhưng cô lại rất hứng thú, rồi nhanh chóng được Lâm Thần kéo vào một hội chơi. Ngoài nam sinh trong khoa đã quen từ trước, còn có một người tên Ôn Thiệu Khanh chơi rất hay, nghe nói là bạn của Lâm Thần, đang sinh sống tại nước ngoài.

Chơi game thêm bạn, vì vậy mà Tùng Dung mới biết Ôn Thiệu Khanh là ai, hoặc nên nói rằng, hóa ra người ấy tên là Ôn Thiệu Khanh.

Lần đầu tiên Tùng Dung biết Ôn Thiệu Khanh cũng không biết tên anh là như vậy. Lúc đó cô đang học môn cơ sở ngành, khi game này bắt đầu phổ biến, cô đã dụ cậu em họ Chung Trinh tiêu tốn rất nhiều thời gian vào đó, chơi lâu ngày, tự khắc sẽ gặp chuyện hay ho hoặc người thú vị. Trong mắt Tùng Dung, người kia “vừa là địch vừa là bạn”.

Tùng Dung tự nhận thấy mình rất có năng khiếu chơi trò này. Thời điểm gặp Ôn Thiệu Khanh, trình độ của cô đang ở độ sung mãn nhất, chỉ thầm mong bại trận một lần. Thế nên khi xuất hiện một người như vậy, cô có cảm giác mình đã được toại nguyện.

Trận đấu nhóm với Ôn Thiệu Khanh là lần đầu tiên cô thua trong giai đoạn ấy, thua tâm phục khẩu phục.

Trong game có biết bao người, đến hơn nửa chỉ là duyên phận thoáng qua. Hôm nay cùng nhóm với bạn, ngày mai cùng nhóm với người kia, có gặp lại nhau hay không hoàn toàn là do duyên số.

Nhưng sự thật đã chứng minh giữa hai người có mối nghiệt duyên cực kỳ sâu sắc.

Tùng Dung vốn cũng chẳng để tâm, nhưng mỗi khi cô cảm thấy chắc không gặp anh nữa thì anh lại xuất hiện trong cùng một phòng với cô. Sau mấy lần tình cờ gặp như thế, một thứ tình cảm bé nhỏ lạ lùng đã nhen lên trong lòng Tùng Dung.

Quả thực người ấy chơi rất giỏi, cả kỹ năng lẫn chiến thuật đều xuất sắc, khi đấu nhóm dù ghép cặp với ai cũng có thể phối hợp ăn ý, còn có bước chạy linh hoạt hiếm có. Đồng đội trong game này đều do hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên. Mỗi lần anh làm đối thủ đều khiến người ta cảm tức, thế nhưng khi làm đồng đội lại mang đến cảm giác hết sức tin cậy.

Trong một lần tình cờ, cô phát hiện anh đăng vài video thuyết minh trong diễn đàn game, giọng đã được xử lý âm thanh cẩn thận. Hầu hết là video trực tiếp, vừa chơi vừa giải thích, một công đôi việc. Khi rảnh rồi cô thường bật lên xem, xem nhiều đến mức đầu óc thô kệch như Chung Trinh cũng nhận ra điểm khác thường, nhân tiện giúp cô chú ý đến người kia.

“Chị, chị, người kia lại ra video thuyết minh rồi. Chị thấy không?”

“Gửi link cho chị. Với lại em sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, nếu còn để chị phát hiện em chơi game online, chị sẽ xóa nick của em đấy.”

“Đừng mà chị. Trước khi thi đại học em sẽ không đăng nhập nữa. Chị đừng xóa nick của em.”

Vào năm Chung Trinh chuẩn bị bước vào kỳ thi đại học, cô cũng tìm đủ mọi cách giấu người nhà thi nghiên cứu sinh, thế nên khoảng thời gian ấy cô hầu như không sờ đến trò chơi kia, rồi dần quên mất người “vừa là địch vừa là bạn” trong game.

Nhưng không ngờ, đã qua bao lâu như vậy, họ lại gặp nhau theo cách này, và cô còn biết cả tên anh.

Trận ấy họ vẫn là đối thủ. Nhìn thấy tên tài khoản quen, động tác quen, Tùng Dung cảm thấy chút tình cảm nhỏ bé khó gọi tên đã dần nhạt nhòa theo thời gian kia giờ có dấu hiệu bùng cháy từ đống tro tàn.

Khi trận đấu kết thúc, Ôn Thiệu Khanh chợt hỏi cô: “Trước kia chúng ta gặp nhau trong game rồi đúng không?”

Tùng Dung không ngờ anh lại nhảy cảm đến thế, vội trả lời: “Đâu có.”

Quả thật là không có. Lần đấu nhóm đầu tiên cô dùng tài khoản của Chung Trinh, sau khi chú ý đến anh, đề phòng bị lộ nên lần nào cô cũng chơi bằng tài khoản của cậu em họ. Nếu chỉ nhìn tên tài khoản, hẳn anh không nhận ra cô được, trừ phi... anh cũng từng để ý đến cô cho nên mới nhớ rõ thao tác của cô?

Kể vai chiến đấu lâu ngày, tình bạn được thiết lập, mọi người nhanh chóng trở nên thân thiết. Sau khi thân rồi, sự hứng thú của mọi người đối với vị cao nhân chỉ nghe danh chưa thấy tiếng là Ôn Thiếu Khanh cũng tăng lên, còn anh thỉnh thoảng lại có mấy câu khiến họ bất ngờ.

Có người hẹn anh chơi game buổi tối, anh sẽ trả lời: “Tối nay đồng ý đi trông phòng cho sếp rồi, không chơi được.”

Chơi được nửa trận thì anh đăng xuất, chỉ để lại một câu: “Tinh huống khẩn cấp, sếp gọi đi bổ đầu người ta.”

Người khác hỏi anh đang làm gì, một lát sau anh trả lời: “Đang giặt đồ, hôm nay bị máu bắn lên trong lúc làm việc.”

Người khác khen anh có kỹ năng tốt, anh sẽ nói: “Có lẽ là liên quan đến nghề nghiệp, thường xuyên dùng dao nên ngón tay khá linh hoạt.”

Khi Ôn Thiếu Khanh không có mặt, cả một đám người vây lấy Lâm Thần hỏi: “Rốt cuộc vị cao nhân Ôn Thiếu Khanh này làm nghề gì vậy?”

Lâm Thần luôn chỉ cười mà không nói, lỗ hổng trong đầu mọi người ngày càng rộng ra, rộng đến mức đá của Nữ Oa cũng chẳng vá nổi.

Dần dà Tùng Dung cũng nảy sinh nghi ngờ. Mặc dù cô cảm thấy hơi khó tin, thế nhưng vẫn không kìm nổi mà thử thăm dò Lâm Thần: “Anh chàng Ôn Thiếu Khanh kia chắc không phải xã hội đen ở nước ngoài như họ nói đấy chứ?”

Thực ra cô không có ý kỳ thị. Nghề luật sư của cô vốn là cái nghề lẩn lộn giữa hai bên chính tà, người quen có phức tạp một chút cũng không sao.

Lâm Thần lại trả lời mập mờ: “Em nghĩ thế nào?”

Tùng Dung thấy chẳng thú vị liền không hỏi nữa.

Mãi cho đến khi cô gặp được người thật.

Tùng Dung học luật. Người học luật hầu hết đều rất lý trí, vì vậy trong lòng cô, trò chơi chỉ là trò chơi, cách xa so với hiện thực. Thế nhưng, cô vẫn không ngờ sẽ gặp được Ôn Thiếu Khanh bằng xương bằng thịt. Về chuyện này, hẳn là phải cảm ơn Lâm Thần.

Tùng Dung chưa bao giờ hỏi Lâm Thần, nếu lúc ấy anh có thể thấy trước những chuyện sẽ xảy ra sau này, liệu anh có giới thiệu cho cô làm quen với Ôn Thiếu Khanh hay không.

Lần đầu tiên cô trông thấy Ôn Thiếu Khanh là một ngày xuân chín muôn hoa khoe sắc rạng ngời. Hoa nở rộ khắp thành phố, cả nắng và gió đều rất dịu dàng, những áng mây trắng muốt biêng biếc trôi lướt trên đỉnh đầu, và người ấy xuất hiện thật tự nhiên.

Lâm Thần gọi mọi người đến căn hộ anh thuê ở gần trường để tụ tập ăn uống. Hôm ấy cô có tiết, vừa hết giờ học liền vội vàng chạy tới.

Khi đợi thang máy ở dưới nhà Lâm Thần, cô đứng cạnh một chàng trai. Người ấy mặc áo trắng quần xám nhẹ nhàng, một tay để trong túi quần, tay kia xách mấy túi nguyên liệu nấu ăn chẳng mấy tương xứng với dáng dấp, thế nhưng không hề khiến người ta cảm thấy thiếu hài hòa, cả người vẫn toát ra vẻ nhàn nhã thoải mái.

Học luật lâu ngày, Tùng Dung đã luyện cho mình thói quen duy trì sự nhạy bén đối với mọi thứ xung quanh, dù là vô tình hay cố ý. Dần dà, thói quen ấy trở thành bệnh nghề nghiệp, nghiện chú ý đến mọi chi tiết.

Cô vờ như nhàm chán đi qua đi lại, cuối cùng thần nhiên dừng chân đứng chéo phía sau chàng trai, sau đó trực tiếp đánh giá anh.

Anh nhìn chăm chú vào con số trên màn hình thang máy. Mấy chữ số đó mãi không thay đổi, anh cũng không tỏ ra nôn nóng, những ngón tay xách túi thon dài và sạch sẽ, móng tay mịn và đầy đặn. Chuông điện thoại reo lên, anh lấy di động ra khỏi túi quần nghe máy.

“Mua rồi, đang đứng dưới nhà chờ thang máy, lên ngay đây.”

Giọng nói trầm trầm đầy sức hút, lại pha chút tỉnh tế dịu dàng. Tùng Dung chỉ có thể trông thấy sườn mặt anh, sườn mặt ấy rất xứng với chất giọng. Làn da trắng, ngũ quan góc cạnh đầy ấn tượng, nhưng đường nét lại mềm mại đến bất ngờ. Cô không nhìn được trọn vẹn khuôn mặt anh, chỉ có thể thấy tia sáng rọi xuyên qua hàng mi dày, để lại cái bóng nhạt nhòa.

Cửa thang máy nhanh chóng mở ra. Anh bước lên phía trước một bước, sau đó đưa tay chặn giữa cửa, hơi nghiêng người ngoảnh lại nhìn Tùng Dung.

Lúc này Tùng Dung mới nhìn rõ mặt anh. Khuôn mặt hết sức khôi ngô, đẹp đến độ khó tả bằng lời. Rất ít đàn ông có được ngoại hình như thế, đáng vẻ sạch sẽ và đầy mê hoặc.

Tùng Dung cứ đứng đó không cử động, anh liền ra hiệu cho cô vào thang máy. Cô hơi ngẩn ra rồi lập tức nhanh chân đi vào, ấn số tầng. Người kia chỉ nhìn lướt qua mà không ấn số. Tùng Dung liếc nhìn anh rồi từ từ thu lại ánh mắt. Cùng một tầng sao?

Ra khỏi thang máy, Tùng Dung biết đằng sau luôn có người đi theo mình. Cô dừng chân trước cửa một căn hộ, tiếng bước chân sau lưng cũng ngừng lại.

“Sao mua ít thức ăn thôi mà lâu thế?” Lâm Thần vừa mở cửa đã lên tiếng phàn nàn. Nhìn thấy Tùng Dung, anh ngừng lại, cười giải thích: “Không phải anh nói em đâu.”

Tùng Dung ngoảnh đầu, nhìn thoáng qua chàng trai sau lưng. Không nói cô, vậy tức là nói anh ấy?

Hai người vào phòng, Lâm Thần tươi cười khoác vai người kia giới thiệu: “Ôn Thiếu Khanh, người anh em lâu năm của tôi.”

Mọi người tỏ vẻ xúc động.

Anh chính là Ôn Thiếu Khanh...

Ôn Thiếu Khanh chỉ nghe tên mà chưa từng thấy bóng dáng, quen biết đã lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được người thật.

Cứ nghĩ Ôn Thiếu Khanh là người đàn ông cao to thô kệch, không ngờ anh lại có ngoại hình thế này. Một Ôn Thiếu Khanh tàn nhẫn hung bạo trong game... Cú tấn công thị giác này mạnh quá!

Tùng Dung chẳng thể kìm lòng mà quan sát anh. Có nhìn thế nào cũng không thấy chàng trai thanh tú nho nhã này giống xã hội đen.

Lâm Thần nhìn biểu cảm đặc sắc của cả đám người, nín cười giới thiệu thêm: “Học y, môn cơ sở ngành cũng học ở trường ta giờ đang học ở nước ngoài. Nhưng đúng là rất giống xã hội đen, đều là nghề có rủi ro cao.”

Mọi người lúc này mới ngỡ ngàng hiểu ra, thì ra là học y. Nghe ra thì tất cả đều hợp lý. Đi trông phòng hẫu là đến bệnh viện, bổ đầu là mổ não, máu dính vào quần áo cũng đúng, còn cầm dao cũng là chuyện hết sức bình thường với dân học y.

Trước sự xúc động của mọi người, Ôn Thiếu Khanh nhìn Lâm Thần nhếch miệng cười, Tùng Dung nhạy cảm đọc được nét gian manh nơi đáy mắt anh.

Sau đó cả đám người trò chuyện ngoài phòng khách, Ôn Thiếu Khanh chuẩn bị bữa trưa trong bếp.

Tùng Dung là cô gái duy nhất hôm ấy, vì thế cô đứng trước cửa bếp làm giúp việc tượng trưng, tiện thể tiếp tục quan sát Ôn Thiếu Khanh.

Những người từng sống ở nước ngoài đều là cao thủ nấu nướng. Động tác của anh rất thành thạo, nhất là kỹ năng dùng dao cực tốt.

Tùng Dung thầm khen trong lòng, không hổ là người làm nghề mổ xẻ...

Chỉ là, chiếc tạp dề màu lam nhạt ở trên người “người làm nghề mổ xẻ” kia... thật sự quá hợp.

Chẳng bao lâu sau thức ăn đã được mang lên. Chỉ là vài món đơn giản, không trang trí màu mè, nhưng lại ngon đến độ khiến cả đám người tranh nhau ăn sạch bách.

Mọi người tiếp tục tranh giành hoa quả sau bữa ăn ở phòng khách, còn Tùng Dung lặng lẽ đứng bên ngoài phòng bếp, ngắm chàng trai đứng cách cô một lớp kính. Tay áo sơ mi trắng được xắn lên gọn gàng, lộ ra cánh tay rắn rỏi, anh rửa xong bát đĩa lại bắt đầu lau dầu bám trên kệ bếp.

Suốt cả quá trình, anh hết sức chăm chú, không bận tâm đến chuyện xung quanh. Tùng Dung không hiểu nổi, vì sao chàng trai cũng tầm tuổi cô này lại có thể làm những việc nhỏ nhặt một cách tập trung và điềm tĩnh như thế.

Một làn gió thoảng qua, cánh cửa sổ khép hờ của phòng bếp thổi vạt áo của cô và anh bay nhẹ.

Anh lau bao lâu, Tùng Dung ngắm bấy lâu. Sau đó anh rửa tay, cởi tạp dề, gấp gọn gàng đặt sang một bên, vừa kéo tay áo xuống vừa ngẩng đầu nhìn cô, rồi bỗng nhiên nở một nụ cười.

“Tùng Dung, chúng ta từng gặp nhau rồi. Ở trong game.” Anh nói bằng giọng khẳng định.

Trái tim Tùng Dung như thất lại. Cô cảm thấy, chắc chắn khi này Ôn Thiếu Khanh đã hạ độc bỏ bùa trong thức ăn, nếu không chỉ mới quen nhau mấy tháng, sao anh có thể khiến cô vui đến thế ngay trong lần gặp mặt đầu tiên?

Trong mắt của anh mang theo ý cười, trong ý cười có hơi ấm, trong hơi ấm có gió xuân, và ở trong gió xuân, cô nghe thấy tiếng tim mình reo lên khe khẽ.

Sâu trong miền ký ức của Tùng Dung, ngày hôm ấy ngưng lại ở một nụ cười. Nụ cười kia quá đổi động lòng người, đến mức không lâu sau khi Lâm Thần khéo léo thổ lộ tình cảm với cô, cô lại giống như bị quỷ thần xui khiến mà nói rằng mình không thích luật sư.

“Vậy em thích nghề gì?” Lâm Thần hỏi thẳng.

Cô nhớ rõ, cô đã trả lời rằng cô thích bác sĩ.

Trên thế giới này có rất nhiều bác sĩ, nhưng Lâm Thần lại hiểu ra ngay.

Điều đáng cười là, khi ấy Ôn Thiếu Khanh đã quay lại nước ngoài học tiếp từ lâu. Cô chỉ gặp anh một lần như vậy, ngoài mấy lời chào hỏi qua loa, ngay cả một câu trò chuyện bình thường cũng không có, dù ở trong game thì cũng đến hơn nửa số lần hai người là đối thủ. Sao cô có thể dễ dàng nói ra tiếng “thích” như thế?

Xưa nay chuyện anh em vì phụ nữ luôn ngang trái éo le, vì vậy trong tình huống được thổ lộ mà không hề hay biết, Ôn Thiếu Khanh đã vô tình gây thù với Lâm Thần.

Tùng Dung tự biết mình tội nặng, học xong nghiên cứu sinh liền tranh thủ chương trình trao đổi sinh viên để trốn ra nước ngoài, chỉ sợ Ôn Thiếu Khanh sau khi biết sự thật sẽ về nước hỏi tội.

Cô chỉ biết anh có quan hệ rất tốt với Lâm Thần, bạn bè thông thường sẽ không thể có được sự phối hợp ăn ý không hề hở trong game như họ. Thêm vào đó, một câu “Người anh em lâu năm của tôi” kia nặng đến nhường nào...

May là không ai đến hỏi tội cô. Vài năm nay, cô thậm chí còn chẳng dám liên lạc với Lâm Thần, cũng không dám tìm hiểu chuyện sau khi việc kia xảy ra.

Nhưng trong mấy năm ở nước ngoài, đôi lúc cô vẫn nhớ đến lần đầu tiên gặp Ôn Thiếu Khanh, nhớ chàng trai trông thư sinh trí thức mà thoáng vẻ gian tà kia, nhớ khung cảnh ngày đầu nhìn thấy anh, trong không khí dường như vẫn còn sót lại mùi nắng hôm ấy.

Rừng xuân muôn hoa đua nở, nắng xuân biết mấy ấm nồng, gió xuân mang bao tơ tình, khẽ thổi xiêm áo hé bay.

Tùng Dung biết, thứ mà gió xuân thổi hé ra hôm ấy không chỉ có vạt áo, mà còn có cả trái tim cô.

Nắng ấm gió lành tan băng giá, lá liễu tươi non, nụ mai chớm nở, trái tim cũng đã rung động.

Chung Trinh đợi mãi cũng không thấy Tùng Dung nói gì thêm. Trong lúc đợi đèn xanh, cậu quay sang nhìn, “Chị họ?”

Tùng Dung chợt tỉnh lại, vờ như đang đánh giá cẩn thận chiếc xe, “Xe này được đấy, mượn của ai vậy?”

Chung Trinh lập tức hớn hởi, “Được đúng không? Em cũng thích. Của sếp em đây.”

Chung Trinh đang học nghiên cứu sinh ở trường Y. Tùng Dung nghĩ, người có thể dẫn dắt nghiên cứu sinh hẳn cũng không còn trẻ.

“Sao người già bây giờ lại thích kiểu xe này?”

Chung Trinh nghe vậy bèn quỳnh lên, “Không phải người già! Giáo sư rất trẻ đấy nhé, không lớn hơn chị là bao đâu. Vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai, lại giỏi chuyên môn, kỹ thuật dùng dao cực đỉnh. Quan trọng nhất là thầy rất cuốn hút. Thầy học trường Y ở Bắc Mỹ đấy. Chị biết không, trường Y ở Bắc Mỹ là khó thi vào nhất.”

Tùng Dung sững người. Trùng hợp thay, cô cũng quen một người từng thi được vào ngành được mệnh danh là khó nhất của một trường tốt nhất ở Bắc Mỹ.

Chung Trinh quơ tay trước mặt cô, “Chị họ? Chị họ? Chị nghĩ gì đấy?”

Tùng Dung sực tỉnh, “À, chị đang nghĩ xem tại sao người giỏi như thế lại chịu nhận em làm học trò?”

Chung Trinh giậm chân, “Chị họ!”

“Ha ha, đùa thôi.” Tùng Dung đổi sang vẻ mặt nghiêm túc, “Thật ra chị đang nghĩ, rốt cuộc em có tài cán gì mà được chọn làm nghiên cứu sinh của người như vậy?”

“...” Chung Trinh quyết định suốt quãng đường còn lại sẽ không nói chuyện với bà chị họ này nữa.

Tùng Dung cười nhìn cậu em họ đang bực bội, xoa đầu cậu rồi ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thằng nhóc nhiều chuyện này cuối cùng cũng chịu im. Cô hoàn toàn không muốn làm cậu tổn thương, chỉ muốn cậu yên lặng, bởi trong một thoáng cô đã cảm thấy lòng mình hoảng hốt.

Vào khoảng khắc Chung Trinh nhắc đến vị giáo sư kia, cô nghĩ ngay tới Ôn Thiếu Khanh. Nếu Ôn Thiếu Khanh cố gắng một chút thì làm giáo sư ở tuổi này hẳn cũng là chuyện có thể nhỉ?

Tùng Dung mở cửa sổ, để gió thổi đầu óc mình tỉnh táo. Người ta vẫn nói, thuở thiếu thời không thể gặp điều gì quá sức tốt đẹp bất ngờ, quả nhiên là có lý.

Nhưng khi ấy Tùng Dung không biết, về thư sinh trí thức trên người Ôn Thiếu Khanh có được là do hồi nhỏ nghịch ngợm, gây sự bị phạt chép Bản thảo cương mục(*), Thiên Kim Phương(**) bằng bút lông, được một đồng thuốc Đông y hun đúc mà thành. Còn lại tất cả những gì như thanh tao cuốn hút, ôn hòa nhã nhặn, dịu dàng tinh tế thực ra đều là để lừa người khác.

Ngày tháng về sau, cô đã hiểu, hiểu cực kỳ sâu sắc.

(*) Bản thảo cương mục: Từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh, là một trong những tài liệu nổi tiếng nhất về Đông y.

(**) Thiên Kim Phương: Một trong những bộ sách y học cổ Trung Quốc giá trị, do Tôn Tư Mạc đời Đường biên soạn.

2. Chương 1-1: Lâu Rồi Không Gặp 1

Lâu rồi không gặp

“Nghe nói, em bảo với người khác là em thích anh?”

Sáng mùa đông ánh nắng rạng ngời, Tùng Dung khép hờ mắt, biếng nhác nằm dựa lưng vào lớp đệm mềm kê trên bệ cửa sổ rộng phơi nắng, tranh thủ uống một ly cà phê rồi mới thay quần áo ra ngoài. Vừa mới mở cửa thì thấy cánh cửa nhà đối diện cũng đang mở, liên tục có nhân viên khuôn vác mang đồ dùng sinh hoạt đi ra đi vào, nhưng không thấy chủ nhân đâu.

Tùng Dung tựa vào cạnh cửa nhìn rất lâu. Nhà hàng xóm phải đến hơn nửa năm nay không có người ở, nghe nói chủ nhà bị cuồng sạch sẽ, khách thuê bình thường không đáp ứng được yêu cầu biến thái của anh ta, mà anh ta thì cũng chẳng thiếu tiền, cho nên cứ bỏ trống ở đó mãi. Không biết người sắp chuyển vào là thần thánh phương nào? Mỗi tầng của chung cư này có hai căn hộ, mà nhà đối diện mãi không có người ở, điều này đồng nghĩa với việc Tùng Dung một mình chiếm cứ một tầng, khiến Chung Trinh cực kỳ ngưỡng mộ.

Vào một buổi chiều vài ngày sau, Tùng Dung bước ra từ siêu thị của chung cư, tay xách hai túi đồ to tướng, đang đứng trước cửa đưa tay ra định vén tấm rèm dày lên, không ngờ chỉ một giây sau, rèm đã được người ở phía đối diện vén lên. Trước mặt cô là một người đàn ông trông gọn gàng sạch sẽ, đôi mắt đen láy với đuôi mắt dài tuyệt đẹp, mang theo khí chất rất riêng. Một tay anh cầm di động nói chuyện, tay kia vén rèm. Khi nhìn thấy Tùng Dung ngẩn người nhìn mình, anh vừa ra hiệu cho cô đi trước, vừa kéo rèm tránh sang bên, vẫn nhẹ giọng nói vào điện thoại.

Tùng Dung gật đầu thay cho lời cảm ơn. Bước ra khỏi đó, cô còn quay đầu thoáng nhìn lại nhưng chỉ thấy được bàn tay đang thu về. Bàn tay ấy dài và thon, khớp ngón rõ ràng, mang theo nét tinh tế hiếm thấy ở nam giới, hẳn là một bàn tay làm thủ công khéo léo.

Những người đến siêu thị này đều là người sống trong chung cư. Cô đã ở đây lâu như vậy, sao trước kia chưa từng thấy anh xuất hiện ở đây?

Rồi vào một buổi sáng vài ngày sau, Tùng Dung dậy muộn. Hôm nay cô phải lên tòa, vị quan tòa kia ghét nhất là người đến muộn.

Vội vàng chuẩn bị xong xuôi để đi, vừa ra khỏi cửa thì thấy cửa thang máy đang từ từ đóng lại, cô vội vàng chạy lại.

Dường như người trong thang máy nghe thấy tiếng động, đột ngột đưa tay ra chặn cánh cửa đang dần khép. Tùng Dung bước vào trong mới thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp cảm ơn đã sững sờ đến tròn mắt. Trong thang máy, ngoài một người đàn ông, còn có một cục bông lớn trắng muốt đang ngồi.

Tùng Dung sợ chó nên định đi chuyển thang máy tiếp theo, nhưng lại sợ người và chó trước mặt xấu hổ, dù cô không biết chú chó Samoyed đang thè lưỡi nhìn mình chăm chú này liệu có biết xấu hổ hay không. Thêm vào đó, cũng không còn kịp nữa nên cô chỉ còn cách cố gắng đứng vững, nép sát vào vách thang máy, cảnh giác nhìn chăm chăm con vật cứng to đùng màu trắng.

Ôn Thiều Khanh liếc nhìn cô rồi cúi người vuốt lông cổ chú Samoyed, xoa đầu nó, “Mày đi cầu thang bộ, tao đợi mày ở dưới.”

(*) Samoyed: Một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tính như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói.

Tùng Dung nhếch môi nhìn chú chó.

Cục bông lớn nhanh chân nhảy ra ngoài thang máy, chỉ để lại một cái bóng trắng muốt. Trước khi cửa thang máy khép lại, Tùng Dung thấy nó chạy về phía cầu thang thoát hiểm.

Đến lúc này Tùng Dung mới ngoảnh đầu nhìn người chủ của cục bông lán, vừa định khen anh khéo dạy thú nuôi thì lại ngẩn người lần nữa? Trùng hợp vậy sao, anh cũng ở tòa nhà này ư?

Tùng Dung thu lại ánh nhìn rồi chớp mắt.

Hôm ấy rất thuận lợi, Tùng Dung không những không đến trễ mà còn sớm vài phút. Nhưng luật sư bên đối phương đến muộn, vậy là suốt quá trình cô chỉ mỉm cười nhìn quan tòa giày vò, áp bức vị luật sư bên đối phương đang sa sầm mặt, đến cả lời mắng cũng khác người.

Kết thúc phiên tòa, Tùng Dung đứng đợi ở cửa rồi cùng ra ngoài với vị quan tòa khi này, “Chú, người ta chỉ đến muộn năm phút thôi mà đến mức chú đuổi cùng giết tận thế sao?”

“Muộn một giây cũng không được. Với lại cháu không thấy những tài liệu mà anh ta trình lên đều bị photo lệch à? Anh ta không biết chú bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng sao? Chú trông thấy đã khó chịu.”

Tùng Dung vỗ trán, “Vốn định ăn trưa với chú, nhưng xét thấy triệu chứng của chú ngày càng nghiêm trọng, hẳn là cháu làm gì nói gì cũng sẽ khiến chú khó chịu. Thôi chúng ta ăn riêng đi ạ.”

Vị quan tòa gật đầu, “Được, trưa nay chú cũng có hẹn rồi.”

Tùng Dung mỉm cười chào: “Vậy hẹn gặp chú vào phiên tòa sau.”

Lại đến một buổi tối của vài ngày sau, khi Tùng Dung đi làm về và đứng dưới tầng chờ thang máy, cô lại gặp người đàn ông kia lần thứ ba.

Thang máy lên rồi lại dừng, đôi lần mở cửa, thỉnh thoảng có người ra vào. Tùng Dung nhìn chăm chăm những con số lần lượt biến mất, thầm đoán xem anh ở tầng mấy, sau đó cảm thấy mình thật rối rời.

Đợi đến khi cô bừng tỉnh, trong thang máy chỉ còn lại cô và anh, còn con số duy nhất đang sáng trên màn hình chính là số tầng mà cô ở. Chung cư này được thiết kế theo tiêu chuẩn mỗi tầng có hai căn hộ, chẳng lẽ...

Cửa thang máy mở ra, Tùng Dung bước ra trước, vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa để ý đến người phía sau. Quả nhiên anh đi về phía nhà đối diện. Sau khi mở cửa, Tùng Dung còn ngoảnh đầu nhìn thoáng qua rồi mới đóng lại, lần này cô chỉ thấy được khuôn mặt nghiêng của anh. Trong lòng cô thầm tán thưởng, gương mặt anh cũng coi như xứng với bốn chữ “dịu dàng như ngọc”.

Chín giờ tối ngày hôm sau, Tùng Dung đọc tài liệu đến hoa mắt chóng mặt nên mặc bừa một chiếc áo khoác, đến siêu thị mua đồ ăn vặt.

Không biết vì sao mà hôm nay siêu thị đông bất ngờ. Lúc xếp hàng tính tiền, trong đầu Tùng Dung vẫn mãi nghĩ về hồ sơ khi nãy, mãi đến khi nhân viên thu ngân nhìn màn hình rồi lên tiếng nhắc: “Ba mươi chín đồng một.”

Tùng Dung móc tờ tiền năm mươi tệ chần ra khỏi túi áo khoác nhân viên thu ngân hỏi như thường lệ: “Có một hào không?”

Tùng Dung lắc đầu, “Không có.”

Chợt một cánh tay từ sau lưng cô đưa ra đồng xu một hào, đặt lên quầy thu ngân.

Tùng Dung cúi đầu nhìn bàn tay kia, cảm thấy rất quen. Sau đó cô quay lại nhìn chủ nhân của bàn tay, ồ, là anh.

Cô gật nhẹ đầu tỏ ý cảm ơn, “Cảm ơn anh.”

Người đứng sau bình thản trả lời: “Không cần cảm ơn.”

Tùng Dung cầm mấy hộp sữa chua đi ra khỏi siêu thị, nhìn ra cổng quả nhiên thấy chú chó Samoyed ngoan ngoãn ngồi ở đó, dường như đang đợi chủ. Bộ lông trắng muốt, miệng như đang cười, có hai đứa trẻ vẫy quanh ngắm nghía.

Hai đứa nhóc được bọc nhiều quần áo như hai chiếc bánh ú đang tỏ vẻ háo hức tò mò, cẩn thận đưa tay ra sờ lông chú chó, sờ được thì hét lên phấn khích, tiếng cười vang rất xa.

Tùng Dung mỉm cười, quay người đi về phía trước. Là trẻ con thật thích, niềm vui chỉ đơn giản thế thôi.

Mấy ngày sau đó Tùng Dung đều không gặp lại anh. Mỗi lần ra ngoài hoặc về nhà, nhìn thấy cánh cửa đóng kín, cô đều nghĩ, mọi thứ về người ấy trước đó liệu có phải chỉ là một giấc mơ hay không.

Dạo này, Chung Trinh thường xuyên đến chỗ cô.

Tùng Dung vừa đi làm về, mở cửa ra đã thấy Chung Trinh nằm kên trên sofa, vừa ăn vặt vừa xem tivi.

Tùng Dung đi đến đá vào cái chân đang cản đường của cậu, ngồi xuống nhìn dò xét, “Chị bảo này, sao em lại ở đây nữa rồi? Bị đuổi học à?”

“Còn lâu nhé!” Chung Trinh thu chân lại, “Sếp em dạo này đi họp xa, em được làm biếng.”

Tùng Dung đi làm cả một ngày, tinh thần và cơ thể đều mỏi mệt. Cô xem tivi mà não trống trơn, qua một lúc mới nhận ra Chung Trinh đang nhìn mình chăm chú, “Gì đấy?”

Chung Trinh dè dặt hỏi: “Chị họ, sao chị vẫn chưa có bạn trai?”

Tùng Dung nhúm mày, “Em lại làm gì rồi?”

Chung Trinh cười chột dạ, “Đâu có gì, tại bác gái cứ hỏi, em lỡ miệng nói chị thích phụ nữ.”

Tùng Dung lập tức ngồi ngay ngắn, hỏi nghiêm túc: “Nguyên văn là gì? Em nói Tùng Dung thích phụ nữ sao? Sau tên chị có gắn thêm số chứng minh thư không? Với lại, mẹ chị có ghi âm không?”

“Ấy...” Chung Trinh thấy Tùng Dung phát bệnh nghề nghiệp thì chẳng biết nói sao, “Không đâu... Em chỉ nói có thể chị họ thích phụ nữ.”

Tùng Dung thở hắt ra rồi dựa vào ghế sofa, “Thế thì không sao. Đối tượng chính không rõ ràng, cũng chẳng có thời gian chính xác. Mỗi người đều có cách hiểu khác nhau về từ ”thích“, thế nên câu nói này vô hiệu. Mẹ chị dạy luật, hẳn là phải hiểu.”

Chung Trinh lắc mạnh Tùng Dung, “Chị! Chị mau tỉnh lại đi! Chị đã tan làm rồi!”

Tùng Dung hất cậu em ra, “Lần sau còn dám nói linh tinh, chị có thể khiến em không phạm pháp mà vẫn phải chết cả trăm kiếp.”

Chung Trinh sợ hãi ôm gối lẩn trên sofa rồi chuyển chủ đề “Chị họ ơi, em đói.”

Tùng Dung mở ứng dụng gọi thức ăn bên ngoài rồi ném di động cho cậu, “Tự đặt đi.”

Trong lúc đợi đồ ăn được đưa đến, Chung Trinh ngồi lướt mạng trong phòng đọc sách, còn Tùng Dung ôm laptop làm việc.

Chưa được mấy phút, Chung Trinh đã ló đầu ra nhìn cô, chỉ vào một biểu tượng truy cập trên màn hình hỏi: “Chị, giờ chị vẫn chơi trò này à?”

Tùng Dung không buồn ngẩng lên, “Không.”

Cô quả thực không chơi nữa, chỉ giữ lại làm kỷ niệm.

Chung Trinh im lặng một lúc lâu, vẻ mặt như muốn nói mà không lên tiếng. Tùng Dung cau mày, “Đàn ông con trai, muốn nói gì thì nói đi, cứ lằng nhằng làm gì?”

Lần này Chung Trinh nhanh nhẹn hỏi: “Chị họ, chị mãi không chịu có bạn trai là vì người ấy sao?”

Tùng Dung lập tức phản bác: “Không phải!”

Chung Trinh bĩu môi thì thầm: “Em có nói người ấy là ai đâu...”

Tùng Dung ném gối ôm trong tay sang, “Chung Trinh, em muốn chết à?”

“Em không muốn...” Chung Trinh như sực nhớ ra điều gì, hớn hờ nhào tới chỗ cô, “Chị, em giới thiệu cho chị làm quen với sếp em nhé? Em thấy hai người xứng đôi lắm.”

Tùng Dung miễn cưỡng ngẩng lên, “Bác sĩ?”

Chung Trinh gật mạnh đầu, “Đúng ạ. Đúng ạ.”

Tùng Dung chống cằm suy nghĩ một lát mới nghiêm túc lên tiếng: “Ừ, rất xứng, anh ấy có thể thần nhiên tách rời từng bộ phận trên cơ thể chị, hoặc chị có thể cho anh ấy ra đi tay trắng khi ly hôn một cách gọn gàng. Em muốn thấy kết cục nào?”

Chung Trinh nghẹn lời, “Chị đừng tiêu cực như thế, sếp em tốt lắm. Anh ấy còn nuôi một con...”

Ngay giây tiếp theo Chung Trinh đã bị đá ra khỏi cửa nhà. Chú giao thức ăn đang đứng ngoài cửa giật mình, đưa đồ ăn cho Chung Trinh rồi nói với vẻ thương hại: “Chàng trai trẻ, cậu còn phải đi một con đường dài lắm...”

Chung Trinh vội vàng giải thích: “Chị ấy là chị của cháu!”

Ông chú xua tay, “Nhóc con, không cần ngại đâu. Bị vợ đá ra khỏi cửa đâu có gì đáng xấu hổ, chú đây là người từng trải, cái cố đó chú cũng từng dùng rồi.”

Chung Trinh cạn lời.

Chờ chú giao thức ăn đi vào thang máy, Chung Trinh mới gõ cửa, “Chị họ ơi, mở cửa đi. Em giao thức ăn này. Chị không đói sao?”

Một lúc lâu sau bên trong vẫn không có động tĩnh. Chung Trinh ngồi trước cửa ăn, ăn xong đứng lên lau miệng, bắt đầu nhận lỗi: “Chị họ, em sai rồi.”

Tùng Dung nghe thấy câu này, vừa định đứng dậy đi mở cửa thì lại nghe thấy một tràng nguyền rủa.

“Phụ nữ hay ngượng mà, làm sao em có thể hỏi những câu như ”có được không“? Em nên lúi súi mình đến trước mặt chị rồi đẩy vào người chị mới đúng! Hử rồi. Cứ thế đi. Chị, em no rồi, đi trước đây. Em để lại một nửa cho chị, treo trên cửa nhé, chị hết giận thì ra mà lấy.”

Giây phút này, Tùng Dung xác định, cậu em vẫn luôn ngay thẳng đường hoàng như cây bạch dương lớn lên bên mình từ nhỏ, trong những năm cô không ở trong nước đã mọc lệch rồi...

Thời tiết ngày càng lạnh, mấy hôm nay trời luôn âm u chẳng khác gì tâm trạng của Tùng Dung. Cho dù là ai đi chăng nữa, nếu mỗi ngày đều phải làm thêm đến tận khuya thì cũng sẽ không thể thoải mái nổi.

Thời điểm cô gặp lại anh là cuối tuần, lúc ấy một trận tuyết lớn vừa ngừng rơi.

3. Chương 1-2: Lâu Rồi Không Gặp 2

Tùng Dung đi ăn trưa với người khác về, bước trên lớp tuyết ở khu chung cư, vừa vào trong tòa nhà liền thấy anh vận đồ Tây nghiêm chỉnh đứng chờ thang máy. Chiếc áo khoác lông dê vắt trên tay, một vali hành lý nhỏ màu đen đặt bên cạnh, có vẻ như anh mới đi xa về.

Tùng Dung làm luật sư lâu ngày, đã gặp quá nhiều người ăn vận nghiêm chỉnh. Những người ấy hoặc là bộ dạng cứng đờ, hoặc là giống dân bán bảo hiểm, hiếm ai có được khí chất riêng của mình.

Cô lặng lẽ quan sát thêm. Là đồ may thủ công, sang trọng lịch lãm, rất đẳng cấp và đầy phong cách. Nghe nói màu xám là lựa chọn tuyệt vời nhất trong tủ đồ của đàn ông, là sự pha trộn giữa nét đẹp và vẻ phóng khoáng.

Riêng về vấn đề này, cô đã có nhiều kinh nghiệm, biết rằng muốn nhìn ra xuất thân của một người thì không nên dựa vào áo vest, mà phải xem sơ mi bên trong. Cổ áo sơ mi của anh rất vừa vặn, tay áo sơ mi lộ ra ngoài tay áo vest đúng nửa tấc(*), hoàn hảo.

(*) Nửa tấc: 1.27 cm.

Ánh mắt Tùng Dung lướt xuống phía dưới. Quần Tây ôm lấy đôi chân dài, ống quần chạm đúng đến miệng giày.

Khi cô ngẩng lên, anh đang kéo cà vạt, những ngón tay thon dài sạch sẽ hơi cong, để lộ khớp xương sắc nét. Bàn tay ấy cứ dao động, dao động đến mức cuộn lên cơn sóng ngầm trong lòng Tùng Dung, gợi cảm đến chết người.

Không được nhìn nữa, không được nhìn nữa! Lý trí của Tùng Dung liên tục nhắc nhở bản thân, nhưng ánh mắt lại không nỡ dời đi.

Vài giây sau, cô dứt khoát quay người đi, quyết định sẽ đập tuyết thêm một lúc nữa để lấy lại tỉnh táo.

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra. Ánh mắt Ôn Thiệu Khanh lướt qua cô gái vừa lao ra ngoài như một cơn gió, mỉm cười rồi bước vào trong.

Ôn Thiếu Khanh về nhà tắm rửa, thay quần áo rồi ra ngoài. Khi đi qua vườn hoa của chung cư, anh thấy cô hàng xóm mới mặc bộ trang phục đơn giản đang tức giận đạp lên tuyết bên cạnh một đám trẻ con nhảy nhót nghịch tuyết, khác hẳn người phụ nữ mặc đồ công sở, đáng dấp trưởng thành chín chu mà anh gặp mỗi khi đi làm và tan làm.

Anh ngắm cô một lúc rồi cười bỏ đi.

Tuyết đọng khắp đường, nhiệt độ lại thấp nên nhanh chóng đóng băng. Ôn Thiếu Khanh không lái xe, lên xuống mấy chuyến tàu điện ngầm mới đến được Thành Nam.

Xuống tàu điện ngầm, đi thêm một đoạn thì đến trước cửa một căn tứ hợp viện. Chưa tới nơi đã ngửi được mùi thuốc từ bên trong, hương vị như đậm hơn trong bầu không khí giá lạnh. Anh đứng trước cửa một lát mới gõ cửa.

Sau khi gõ ba tiếng, Ôn Thiếu Khanh đứng yên chờ. Một lát sau, thấy cửa mở ra, anh cười gọi: “Bà nội.”

Bà cụ tóc bạc trắng nhưng sắc mặt hồng hào chào anh, “Về rồi đấy à? Bà đoán ngay là cháu mà. Người khác gõ cửa không kiên nhẫn như cháu, sẽ không chờ. Cháu biết bà nội lớn tuổi rồi nên đi lại sẽ chậm chạp.”

Ôn Thiếu Khanh đóng cửa, ôm vai bà thân mật rồi đỡ bà đi vào trong, “Vâng, cháu về lúc trưa. Cháu đến ăn chực, tiện thể đón Nhượng... đón chó của cháu.”

Bà Ôn nghe vậy liền cười, “Sao nào, tưởng ông bà không biết cháu gọi nó là Nhượng Chút(*) à? Ông cháu vừa gọi chú út cháu là thấy nó hơn hở chạy đến, bao nhiêu lần như thế ai mà không hiểu? Cháu đấy, sao vẫn nghịch như trẻ con vậy?”

(*) Chữ “nhượng”, âm Hán Việt là “nhượng”, là tên chú út của Ôn Thiếu Khanh (Ôn Nhượng).

“Ha ha, ông đâu hả bà?”

“Bác gái cháu bị ốm, anh họ cháu đến lấy thuốc. Ông đang xem chú út cháu sắc thuốc trong phòng.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Tiêu Tử Uyên cũng ở đây?”

Chú út của Ôn Thiếu Khanh, Ôn Nhượng, là đứa con sinh muộn của ông cụ Ôn. Ôn Nhượng không lớn hơn Ôn Thiếu Khanh bao nhiêu tuổi, hai người tuy là chú cháu nhưng từ nhỏ đã cùng nhau đùa nghịch mà lớn lên, đến tận bây giờ Ôn Thiếu Khanh vẫn chưa bao giờ gọi Ôn Nhượng một tiếng “chú út”. Ôn Nhượng đã có chút tiếng tăm trong giới Đông y, mấy năm trước không biết bị điều gì kích thích mà lên một ngôi chùa trên núi ăn chực nằm chờ. Ăn chực lâu ngày bị chùa ghét bỏ, bèn treo một tấm biển nhận bệnh nhân trên núi, sống nhàn nhã qua ngày bất chấp việc làm ăn có khá khẩm hay không. Ôn Nhượng được ông cụ Ôn đích thân dạy dỗ, rất giỏi y thuật, lâu ngày tiếng lành đồn xa, những người đến khám bệnh cũng dần nhiều hơn, còn có không ít người từ nơi khác tìm đến. Kiếm được bao nhiêu đều gửi nhà chùa làm tiền cơm, nếu nhiều thì xem như là tiền hương khói.

Mấy năm cứ thế trôi qua. Sau đó, Ôn Thiếu Khanh bày mưu lừa Ôn Nhượng xuống núi, thế là từ đó anh không còn đường thoát nữa.

Bước vào nhà, Ôn Thiếu Khanh liền bật cười.

Dù Ôn Nhượng còn trẻ nhưng tên tuổi cũng có tầm trong giới Đông y, vậy mà lại đang ngồi xỏm trước cửa lò, cầm cây quạt khổng chế sức lửa, trên mặt còn dính những vệt tro bếp, lại thêm vẻ lo sợ sẽ bị ông cụ mắng. Ôn Thiếu Khanh trông thấy vậy, tâm trạng trở nên tốt vô cùng.

Ông cụ Ôn là kiểu người “gừng càng già càng cay, bên ngoài uy phong lừng lẫy, mắng người cũng ngập khí thế, ”Mấy năm rồi mà chẳng tiến bộ chút nào! Quên hết những gì ta dạy rồi! Sắc thuốc cũng không biết sắc! Bây giờ anh có danh tiếng rồi, loại việc này không đến tay anh làm nữa đúng không?”

Cách đó không xa, anh họ của Ôn Thiếu Khanh là Tiêu Tử Uyên cùng vợ là Tùy Úc đang cười xem kịch.

Mẹ Ôn Thiếu Khanh và mẹ Tiêu Tử Uyên là hai chị em ruột. Hai người lớn lên bên nhau, đến đại học lại ở cùng phòng, quan hệ khá tốt.

Ôn Thiếu Khanh vừa bước vào đã thấy một cái bóng trắng lao tới chỗ mình. Anh cười vỗ về rồi cùng chú chó gia nhập đội ngũ xem kịch.

Ôn Nhược nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên, chưa kịp thấy gì đã bị quát bắt cúi đầu.

“Lừa! Trông lừa!”

Về mặt Ôn Thiếu Khanh khá hả hê, một lần nữa cảm thấy mình quá sáng suốt vì khi trước đã chọn học Tây y.

Trong mồ hôi nước mắt của Ôn Nhược, thuốc cuối cùng cũng được sắc xong. Lúc nhận lấy thuốc từ tay Ôn Nhược, Tiêu Tử Uyên không quên đâm chọc, “Sắp tới chắc phải thường xuyên làm phiền chú út rồi.”

Ôn Nhược nhìn nụ cười trên môi Tiêu Tử Uyên, lại thêm cả tiếng “chú út” này, lập tức trợn mắt run rẩy, vẻ mặt tràn đầy kinh hoàng.

Ông cụ Ôn quả thực không để lại cho nhân tài mới của giới Đông y này chút mặt mũi nào, giày vò suốt cả quá trình, cuối cùng còn giao bài tập, “Lát nữa đi chép Bản thảo cương mục một lần!”

Trong mắt người ngoài, xưa nay Ôn Nhược luôn là người điềm đạm thanh tao. Nhưng nghe vậy, anh cũng chẳng thêm màng đến hình tượng nữa, méo máo kêu ca: “Bố! Con lớn thế này rồi sao bố còn phạt con chép sách thuốc??”

Ôn Thiếu Khanh không thể nhịn được nữa, bật cười.

Ôn Nhược lập tức phun toàn bộ hỏa lực, “Cậu còn dám cười? Nếu không tại cậu lừa tôi về thì sao tôi phải ăn mắng mỗi ngày thế này?”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, hồ hững hỏi lại: “Nói vậy, nghĩa là chú vẫn muốn lên núi?”

Ôn Thiếu Khanh vừa mở miệng, Ôn Nhược đã biết tình hình không ổn. Năm ấy anh âm thầm trốn đi, ông cụ Ôn tức đến mức đổ bệnh nặng, câu này là câu ông ghét nghe nhất.

Quả nhiên ông cụ Ôn lập tức cau mày, “Chép hai lần! Không chép xong thì không được ra khỏi cửa!”

Ôn Nhược trừng mắt căm phẫn với Ôn Thiếu Khanh, Ôn Thiếu Khanh cười tươi, neho mắt nhìn lại.

Có thêm Nhược Chút nên Ôn Thiếu Khanh không thể lên tàu điện ngầm, vì vậy ăn tối xong thì đi nhờ xe của Tiêu Tử Uyên về. Tuyết rơi nên đường trơn, Tiêu Tử Uyên lái xe khá chậm, thỉnh thoảng họ lại tán gẫu mấy câu.

“Bác gái lại không khỏe ạ?”

“Vẫn thế. Dạo này trời lạnh nên bệnh cũ tái phát.”

“Lúc nào rảnh em đi thăm bác xem sao.”

Tiêu Tử Uyên sức nhớ ra một chuyện, “Mấy hôm trước Lâm Thần liên lạc với anh đấy.”

Ôn Thiếu Khanh hồ hững ậm ừ.

Năm ấy Ôn Thiếu Khanh vừa về nước, Lâm Thần liền chạy đến nửa kia địa cầu, từ đó trốn tránh anh rồi dần cắt đứt liên lạc, Thấy Ôn Thiếu Khanh không có phản ứng, Tiêu Tử Uyên tiếp tục, “Cậu ấy hỏi thăm tình hình của nhiều người lắm, nhưng không nhắc đến cậu.”

Từ nhỏ Ôn Thiếu Khanh đã bị ông anh họ xấu bụng này trêu chọc, lâu ngày sinh ra miễn dịch. Anh ngoảnh sang cười hỏi: “Em không phải mẹ cậu ấy, cũng chẳng phải người cậu ấy yêu, không nhắc đến là chuyện bình thường.”

Câu này trúng ý của Tiêu Tử Uyên, anh cười đáp trả: “Sao cậu biết cậu không phải ”người cậu ấy yêu“? Cậu ta mãi không chịu trở về là tại cậu, chắc cậu không phủ nhận chuyện này chứ?”

“Hừ.” Ôn Thiếu Khanh thu lại nụ cười, hạ giọng: “Nói cứ như em có lỗi với cậu ấy lắm vậy. Vớ vẩn!”

Dáng vẻ không chút hổ thẹn của Ôn Thiếu Khanh khiến Tiêu Tử Uyên tò mò, “Hỏi thật nhé, cô gái năm ấy không chọn luật sư mà chọn bác sĩ giờ đi đâu rồi?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn bộ mặt hào hứng của ông anh họ, can mảy ngoảnh mặt tỏ cáo với Tuy Ức: “Em Tuy này, anh nhớ trước kia anh ấy không như thế... Chẳng lẽ ai đang yêu cũng đều thích hóng chuyện?”

Tuy Ức là đàn em thời đại học của Ôn Thiệu Khanh, hai người đều học chuyên ngành Y học lâm sàng, thế nên cô vẫn gọi Ôn Thiệu Khanh là anh.

Tuy Ức mỉm cười, vẫn dịu dàng, “Đàn anh ơi, không phải hóng chuyện đâu, chẳng qua lúc đó mọi người đều đồn anh và Lâm Thần là một đôi, không ngờ... Em quen biết Lâm Thần bao nhiêu năm, tới giờ vẫn chưa từng thấy anh ấy trốn tránh ai như vậy nên cũng hơi tò mò.”

Ôn Thiệu Khanh cảm thấy cặp đôi xấu bụng này ở cùng nhau thật không phải chuyện tốt đẹp gì. Người thông minh không lấy ít địch nhiều, thế nên suốt quãng đường còn lại anh giữ im lặng tuyệt đối.

Tùng Dung vẫn cho rằng những lời Chung Trinh nói hôm ấy chỉ là cố ý trêu tức cô mà thôi, ai ngờ cậu thật sự nhiệt tình với vụ mai mối này, đã bắt đầu hành động.

Thế là hôm sau khi Ôn Thiệu Khanh kiểm tra phòng xong thì thấy Chung Trinh đi đến, dùng vẻ mặt mong đợi hỏi anh: “Sếp ơi, sếp có bạn gái chưa?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cậu, “Chưa, sao?”

Chung Trinh hớn hỏ, “Vậy để em giới thiệu chị họ em cho sếp nhé. Em có một bà chị họ đến tuổi lấy chồng, quan trọng nhất là chị ấy...”

Ôn Thiệu Khanh gài bút vào trước ngực áo, thản nhiên nhìn cậu, “Chung Trinh này, đi đường vòng(*) chưa chắc có thể cứu quốc. Dù tôi có cưới chị họ cậu thì thứ Hai tới luận văn của cậu nhất định vẫn phải xuất hiện trong hộp thư của tôi.”

(*) Đường vòng chưa chắc có thể cứu quốc: Xuất phát từ cụm từ “Đường cong cứu quốc”, ý chỉ muốn chiến thắng địch đôi khi không thể sử dụng cách tấn công trực tiếp mà phải dùng cách gián tiếp như sử dụng kế sách làm nhiễu loạn nội bộ địch, tập trung vào giáo dục, văn hóa, tuyên truyền để có thêm sức mạnh kháng chiến.

Nhắc tới luận văn Chung Trinh lại không khỏi đau đầu, nhưng giờ điều cậu quan tâm nhất không phải luận văn, “Em không có ý đó... Em muốn giới thiệu bạn gái cho thầy thật mà”.

“Không cần cậu bận tâm.” Ôn Thiệu Khanh ngừng lại một chút, ngoảnh đầu nhìn cậu, “Tôi có người mình thích rồi.”

“Hả?” Chung Trinh thất vọng, “Sếp còn độc thân cơ mà?”

Ôn Thiệu Khanh cười, “Độc thân thì không thể thích ai à? Sao nào, chị họ cậu không lấy được chồng hả?”

Chung Trinh là người có biểu cảm phong phú, mang biệt danh “bộ biểu tượng cảm xúc”. Cậu nghe vậy liền trợn mắt, bắt đầu giải thích: “Sao có thể như thế? Sao có thể như thế? Em sợ sếp ở một mình mãi sẽ cô đơn nên mới giới thiệu chị họ cho sếp mà. Đúng rồi, sếp có biết trong số các bác sĩ nam cỡ tuổi sếp ở bệnh viện chúng ta còn ai độc thân không? Nhỏ hơn sếp một, hai tuổi cũng được.”

Ôn Thiệu Khanh bắt lự với cậu, “Học y vất vả quá nên tính đổi nghề mai mối à?”

“Không phải thế!” Chung Trinh chán nản thở dài, “Một người phụ nữ tốt như chị họ em sao lại không tìm được người đàn ông nào chứ? Thầy Ôn, chị họ em tốt lắm, thật đấy, thầy thật sự không thể cân nhắc một chút à?”

Ôn Thiệu Khanh đóng tập bệnh án lại, “Tôi đổi ý rồi.”

Chung Trinh hớn hỏ, còn chưa kịp cười đã nghe thấy Ôn Thiệu Khanh lên tiếng.

“Luận văn của cậu không được để đến sang tuần. Trước giờ tan làm thứ sáu nhất định phải xuất hiện trong email của tôi.” Nói xong, anh thản nhiên bước ra ngoài đi khám bệnh.

Chung Trinh đóng vai biểu tượng cảm xúc yên lặng, ai oán ngồi ở góc phòng.

4. Chương 1-3: Lâu Rồi Không Gặp 3

Tuyết rơi liên mấy ngày, mặt đường đóng băng. Thời tiết không đẹp, đường xá cũng không tốt, tình trạng tắc đường hết sức nghiêm trọng nên Tùng Dung đi làm bằng tàu điện ngầm.

Giờ cao điểm, mặc dù có chỗ ngồi nhưng Tùng Dung vẫn thấp thỏm, sau đó không nhin nổi nữa, ngẩng lên liếc nhìn người đàn ông đứng trước mặt. Anh đang nghiêng đầu nhìn hình ảnh chiếu trên màn hình tàu điện ngầm.

Tùng Dung thật muốn phỉ nhổ. Thế này cũng quá trùng hợp rồi.

Hai phút có một chuyến tàu điện ngầm, mười mấy toa tàu, một toa nhiều người như vậy, dù là hẹn trước cũng chưa chắc đã thấy nhau, thế mà cũng gặp được?

Chuyện trùng hợp như vậy cũng xảy ra được, hẳn không phải điềm lành gì.

Qua thêm một bến nữa, hai người lần lượt xuống tàu, ra khỏi ga, về chung cư. Để đỡ ngượng, Tùng Dung đi sau rồi rẽ vào siêu thị của chung cư lượn một vòng xong mới về nhà.

Tối hôm trước tăng ca quá muộn, sáng hôm sau Tùng Dung thật sự không dậy nổi. Cô nghĩ một lát, thấy không có chuyện gì quan trọng liền yên tâm ngủ một mạch, đến mười giờ mới chậm chạp ra ngoài.

Cô chưa tỉnh ngủ, cửa thang máy đóng lại mới chợt nhận ra bên trong có người. Mà không chỉ có người, còn có...

Chú chó kia dường như rất có ấn tượng với cô, vừa thè lưỡi vừa tiến đến gần. Tùng Dung cứng người, bị cục bông trắng dần đến góc thang máy. Cô vừa áp sát vào vách buồng thang máy vừa nhìn con chó cảnh giác, nhưng lần này chủ của nó bỗng dừng thay đổi thái độ, không chủ động bảo nó đi cầu thang bộ nữa, thậm chí còn phớt lờ tình cảnh trước mắt. Cô nhin mãi, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, “Ôn Thiếu Khanh, bảo nó tránh ra nhanh lên! Em sợ chó!”

Ôn Thiếu Khanh lẳng lặng nhìn cô một lúc, đôi mày hơi nhướng lên, cười điềm đạm, “Không giả vờ không quen anh nữa à?”

Tùng Dung cắn môi, lườm anh cái kình.

Ôn Thiếu Khanh khẽ cười, sau đó lên tiếng với giọng nghi hoặc: “Anh vẫn luôn có câu này muốn hỏi em.”

Tùng Dung đang co lại trong góc, không có lấy nửa cơ hội phản kháng, “Hỏi đi!”

“Nghe nói...” Ôn Thiếu Khanh hơi ngừng lại, nhìn Tùng Dung đầy hứng thú, “Em bảo với người khác là em thích anh?”

Mặt Tùng Dung nóng bừng, lập tức gân lên, “Làm gì có chuyện đó!”

Chính vì sợ Ôn Thiếu Khanh sẽ hỏi câu này nên từ khi gặp nhau ở cửa siêu thị chung cư đến nay, Tùng Dung vẫn luôn vờ như không biết anh. Cuối cùng anh vẫn hỏi, chỉ là cô không ngờ vừa mới nhận mặt nhau mà người này đã tung ra một đòn mạnh đến vậy.

Ôn Thiếu Khanh hơi cau mày, “Ồ? Nếu đã vậy...”

Anh vừa nói vừa nới lỏng vòng cổ của cục bông lớn, chú chó lập tức hớn hở bỏ nhào về phía Tùng Dung.

Tùng Dung nuốt tiếng thét xuống, chấp nhận thỏa hiệp, “Đúng thế. Đúng là em nói thế! Anh bảo nó tránh ra nhanh lên!”

Ôn Thiếu Khanh đã đạt được mục đích, trầm giọng gọi: “Nhường Chút, Nhường Chút.”

Tùng Dung lại nép sát vào vách thang máy, gào lên với anh: “Em còn nhường kiểu gì được nữa?”

Ôn Thiều Khanh ngẩng lên nhìn Tùng Dung, hài lòng khi thấy biểu cảm sinh động trên gương mặt cô. Anh gọi cục bông lớn quay lại chỗ mình, xoa đầu nó rồi giải thích: “Anh không bảo em, anh đang gọi nó. Chính thức giới thiệu với em, tên nó là Nhường Chút, tên thân mật là Cút.”

“...” Tùng Dung nguyền thề, có người bình thường nào lại đặt tên thú cưng của mình như thế? Mà chú chó kia nghe được mấy từ đó còn hớn hờ dụi liên tục vào người Ôn Thiều Khanh.

Ôn Thiều Khanh không định buông tha cô, “Bắt tay làm quen nào!”

Tùng Dung nhìn kỹ con vật. Giống chó Samoyed, linh hoạt, ngoan ngoãn, bẻm sinh khoe miệng đã hướng lên như đang cười, trông hiền lành và đáng yêu, có biệt danh “Gương mặt thiên sứ mỉm cười, nội tâm ma quỷ phá phách”. Cô liếc nhìn Ôn Thiều Khanh, kết luận, chủ nào chó nấy.

Thiên Sứ Mỉm Cười quả nhiên đã mỉm cười đưa chân trước ra. Tùng Dung nhìn mãi vẻ tươi cười của nó, mặc dù biết loài này bẻm sinh đã có bộ mặt như vậy nhưng vẫn không nỡ từ chối, cuối cùng đành khắc phục nỗi sợ trong lòng, từ từ đưa tay ra nắm nhẹ lấy chân trước của Nhường Chút rồi nhanh chóng rút về.

Mấy phút sau, hai người cùng một chó ngồi ở băng ghế của khu chung cư.

Ôn Thiều Khanh hơi khom người vuốt lông Nhường Chút. Chú chó lớn lẽ lười thỏa mãn, chột quay đầu nhìn Tùng Dung.

Tùng Dung cứng người, nhích xa khỏi chỗ nó ngồi.

Ôn Thiều Khanh hơi buồn cười, “Sợ chó thật à?”

Tùng Dung vẫn luôn có tâm lý chống cự động vật lông dài, khê gật đầu.

Ôn Thiều Khanh nhìn cô chăm chú mấy giây, chẳng biết có phải muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô hay không. Anh làm như vô ý nói một câu: “Mấy năm không gặp, tóc em dài rồi.”

Tùng Dung ngoảnh mặt nhìn Ôn Thiều Khanh, ý anh có phải muốn nói cô cũng là động vật lông dài hay không?

Không hiểu ý cái nhìn của cô, Ôn Thiều Khanh nhướng mày như dò hỏi. Tùng Dung cảm thấy có lẽ mình quá nhạy cảm nên tự thả lỏng bản thân. Sau khi thả lỏng mới cảm thấy mấy lời đơn giản của anh khiến họ giống như bạn bè lâu ngày không gặp. Trái tim cô ấm lên, giọng điệu cũng dịu đi, “Mẹ em không cho cắt tóc, nên cứ mỗi học kỳ mới, khi rời nhà đến trường em sẽ đi cắt, đợi hết học kỳ cũng dài ra tương đối, về nhà sẽ không bị phát hiện. Lần trước anh gặp em là hồi mới khai giảng, tóc ngắn là đúng rồi.”

Nói xong cô liếc mắt thật nhanh qua Ôn Thiều Khanh, “Anh cũng trắng ra nhiều đấy.”

Ôn Thiều Khanh cười tự giễu, “Cả ngày ở trong bệnh viện, muốn không trắng cũng chẳng được.”

Tùng Dung nghe xong thì cười, ánh sáng êm dịu tươi xinh hiện lên nơi đôi mắt trong veo. Ôn Thiều Khanh nhìn cô, không nói gì thêm nữa.

Chẳng biết vì sao, lúc không gặp được thì nặng lòng, gặp rồi, bầu không khí hòa hợp lại khiến Tùng Dung cảm thấy đây chưa chắc đã là chuyện tốt đẹp.

Qua một lúc lâu, Ôn Thiều Khanh lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Luật sư Tùng, anh có vấn đề chuyên môn muốn tham khảo ý kiến em.”

Tùng Dung đùa, “Phí tư vấn của em hơi đắt đấy.”

Ôn Thiều Khanh cười, hờ hững hỏi: “Gây án rồi bỏ trốn tội sẽ tăng thêm một bậc đúng không?”

Tim Tùng Dung run lên, do dự mãi mới cân nhắc lên tiếng: “Gây án bỏ trốn nghĩa là nghi phạm sau khi gây án vì sợ bị truy cứu trách nhiệm hình sự, sợ bị xử phạt mà bỏ chạy, trốn tránh sự truy cứu của pháp luật. Theo các điều khoản liên quan trong bộ luật hình sự và luật tố tụng hình sự của nước ta hiện nay, gây án bỏ trốn sẽ không làm gia tăng thời hạn thi hành án, bởi sau khi gây án, nghi phạm trốn tránh sự truy cứu của pháp luật và bỏ chạy là chuyện thường tình, thế nên không thể lấy việc bỏ trốn sau khi gây án làm điều kiện để gia tăng án phạt hình sự. Tuy nhiên, nếu nghi phạm chủ động tự thú thì theo luật pháp quy định sẽ được giảm thiểu hoặc miễn trừ xử phạt hình sự. Nếu không có tình tiết phải xem xét xử phạt hình

sự và trong thời gian lẩn trốn không tiếp tục phạm pháp, thì thông thường hành vi này không thể làm căn cứ để cân nhắc hay gia tăng án phạt”.

Cô nói giọng nghiêm túc nhưng ánh mắt lại dao động. Ôn Thiếu Khanh nghe xong, bắt được ý quan trọng, “Chuyện thường tình? Chủ động tự thú?”

Tùng Dung nhắc anh: “Vừa rồi... ở trong thang máy...”

Hành động vừa nãy của cô ở trong thang máy nếu nói là “chủ động tự thú” thì hơi miễn cưỡng, nhưng cũng được tính là “thái độ thành khẩn” đấy chứ?

Ôn Thiếu Khanh có vẻ không định lằng nhằng thêm. Anh cười như có như không, nhìn lướt qua cô rồi cắt lời đầy ẩn ý: “Người chuyên nghiệp làm việc chuyên môn quả nhiên giỏi thật.”

Tùng Dung nhìn nụ cười của anh mà hoang mang, cô thật sự không biết chuyện rắc rối năm ấy đã kết thúc thế nào. Hai từ “nghe nói” trong miệng của Ôn Thiếu Khanh rốt cuộc là nghe ai, anh và Lâm Thần có trở mặt vì cô không, với lại, sao anh không tìm cô tính sổ... Tâm sự giấu kín trong lòng bao năm nay cuối cùng đã được tuyên án, cô không sợ hãi lo âu, thậm chí còn có cảm giác như trút được gánh nặng sau khi bị phán tử hình.

Tuy nhiên trong vài giây ngắn ngủi, Tùng Dung bắt đầu nghĩ đến một vấn đề khác, “Nơi anh ở bây giờ... đối diện chỗ em, là thuê hay mua thế?”

Ôn Thiếu Khanh không trả lời, còn hỏi ngược “Thế chỗ em ở là thuê hay mua?”

“Mua.”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, “Thật trùng hợp, anh cũng thế.”

Tùng Dung thầm than khóc trong lòng, hy vọng cuối cùng của cô đã tan tành trong nụ cười của Ôn Thiếu Khanh.

Nếu Ôn Thiếu Khanh chỉ thuê thôi thì cô còn có thể ôm hy vọng anh sẽ chuyển đi. Nhưng bây giờ rơi vào tình cảnh có thể gặp nhau bất cứ lúc nào, rốt cuộc cô còn phải xấu hổ bao lâu nữa?

5. Chương 1-4: Lâu Rồi Không Gặp 4

Nhiệt độ ngoài trời khá thấp, dù sắp trưa nhưng ngồi lâu vẫn sẽ có cảm giác lạnh. Tùng Dung nắm chặt khăn quàng cổ, ngồi yên, mặt không biểu cảm, trong lòng tính toán chuyện dọn đi nơi khác. Sau khi có quyết định, Tùng Dung không thể ngồi yên được nữa. Cô đưa tay xem đồng hồ rồi nhìn người bên cạnh, “Không đúng, hôm nay là ngày làm việc, sao anh không đi làm?”

“Sức khỏe Nhưường Chút có vấn đề, anh muốn đưa nó đi khám bác sĩ nên xin nghỉ.”

Tùng Dung tỏ vẻ nghi ngờ, “Anh chính là bác sĩ mà?”

Ôn Thiếu Khanh bắt lực nhìn cô, “Anh không phải bác sĩ thú y.”

“Có khác mấy đâu”.

“Trong ngành có chuyên ngành, khác rất nhiều.” Thiếu Khanh nhìn bộ dạng thấp thỏm của cô, “Trưa nay cùng ăn cơm nhé?”

Tùng Dung lắc đầu, “Không được, chiều nay em còn phải gặp đương sự.” Nói xong thì đứng dậy. Cuối cùng cũng thoát ra được câu chào, lòng cô thoải mái hơn, đến vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hẳn.

Ôn Thiếu Khanh ngồi yên, chợt gọi cô: “Tùng Dung.”

Tùng Dung dừng chân, “Vâng?”

Ôn Thiếu Khanh làm như vô tình lên tiếng: “Em còn liên lạc với Lâm Thần không?”

Tùng Dung có linh cảm xấu, “Không, lâu lắm rồi không hên lạc.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô cười thật tươi, lời nói ra mang đầy ẩn ý: “Anh cũng thế.”

Nụ cười của anh rõ ràng rất ấm áp, nhưng lại khiến khí lạnh bốc lên trong lòng Tùng Dung. Tất nhiên cô sẽ không ngốc nghếch mà mở miệng hỏi tại sao, bởi rõ ràng là tại cô rồi! Một chàng trai thích cô, cô lại yêu người anh em thân thiết của anh ấy, tình cảnh éo le ngang trái này khiến tình bạn rạn vỡ.

Tùng Dung xoay người bỏ đi, tay nắm chặt cổ áo. Chắc chắn do ngồi bên ngoài lâu quá nên bị nhiễm lạnh rồi.

Ôn Thiếu Khanh nhìn chăm chú dáng người đang vội vàng bỏ chạy, nhếch miệng cười, tâm trạng vô cùng tốt.

Tùng Dung vừa bước ra khỏi chung cư đã gọi ngay cho Chung Trinh, đi thẳng vào vấn đề: “Mấy hôm trước em nói với chị là em thuê nhà gần trường đúng không?”

Hôm nay Chung Trinh có tiết học, nhà thuê cũng ở rất gần trường. Buổi trưa Tùng Dung muốn đi xem thử.

Chung Trinh đứng đợi cô trước chung cư. Tùng Dung vừa bước vào đã có linh cảm chẳng lành, mãi đến khi cậu tự hào mở cửa phòng bảo cô đi vào thì Tùng Dung chẳng thể nén nổi tiếng thở dài nữa.

Chung Trinh dẫn cô đi xem một lượt, cười hớn hỏ hỏi: “Cũng được đúng không ạ?”

Tùng Dung liếc cậu, đúng là được... Nhưng cũng quá trùng hợp rồi! Đây chính là căn hộ mà Lâm Thần thuê hồi cô gặp Ôn Thiếu Khanh lần đầu tiên.

Tùng Dung dò hỏi: “Nhà này em... thuê của ai vậy?”

“Nhà của sếp em đấy. Người ta tốt lắm, nhà rõ tốt mà cho em thuê với giá rất rẻ.”

Là nhà của thầy? Nói thế cũng đúng, rất nhiều giảng viên đại học X có nhà gần trường, cho học trò thuê cũng không có gì lạ. Chắc là Lâm Thần lúc ấy cũng thuê của thầy.

Tùng Dung hơi khó xử, nhưng nghĩ một lúc vẫn phải đau khổ hạ quyết tâm, nhìn thoáng qua Chung Trinh rồi quyết định chỉ đạo cậu.

“Điều kiện khá tốt, chiếu sáng cũng ổn. Hè đến có lẽ sẽ rất nóng, có thời gian thì lắp thêm một cái điều hòa đi.”

Chung Trinh lập tức đứng nghiêm ở góc tường.

Tùng Dung ngạc nhiên, “Em làm gì đấy?”

Chung Trinh nghiêm túc trả lời: “Lắp điều hòa. Giờ em đang có thời gian.”

Tùng Dung thở dài, “Em họ, lạnh quá... làm điều hòa nữa. Cô như sực nhớ ra điều gì, ”Em họ, để chị lắp điều hòa cho em”.

Chung Trinh gật đầu, nhường lại chỗ trong góc, “Thế chị đứng vào góc đi.”

Tùng Dung hết nói nổi, đi đến vô đầu Chung Trinh một lúc mới bô tức, “Ý chị là điều hòa thật ấy!”

Chung Trinh nhìn bà chị họ đột nhiên thân thiện khác thường, cảm thấy sợ hãi, “Rồi sao nữa?”

Tùng Dung cười tươi hơn, “Rồi chị đến đây ở một thời gian thế nào?”

“Vậy em ở đâu?”

“Em có thể đến chỗ chị.”

“Chỗ chị cách trường và bệnh viện hơi xa.”

“Chị cho em mượn xe.”

“Em là sinh viên, lái xe không hay đâu.”

Tùng Dung hết kiên nhẫn, thu lại nụ cười, “Thế em ngủ ở phòng đọc sách. Quyết định vậy đi!”

“Chị, tại sao lại thế?”

“Chẳng tại sao cả. Chiều nay chị còn có việc, tối sẽ chuyển hành lý đến. Đưa cho chị một cái chìa khóa.”

Cô nói xong thì cầm chìa khóa đi. Chung Trinh đứng chờ đợi, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Tùng Dung đi được vài bước chợt quay lại, kiễng chân xoa nhẹ đầu Chung Trinh, “Yên tâm, thời gian ở đây chị sẽ trả tiền thuê nhà.”

Chung Trinh vội tỉnh táo lại, né đầu tránh móng vuốt kia. Tùng Dung nhìn cái đầu tổ chim của cậu, cười bỏ đi.

Tùng Dung làm việc mau lẹ, buổi tối Chung Trinh về đã thấy cô mang hành lý đến, trông có vẻ muốn ở lâu dài. Cậu mới chuyển đến còn chưa kịp dọn dẹp, vậy mà bây giờ khắp nhà đều được thu xếp gọn gàng, chỉ có điều chăn đệm của cậu đã bị chuyển từ phòng ngủ sang phòng đọc sách.

Chung Trinh nhìn Tùng Dung ngồi làm việc trước máy tính, quan sát cẩn thận một lúc lâu cũng không phát hiện điểm gì lạ, “Chị, nhà chị sao thế? Vỡ ống nước à?”

Tùng Dung chẳng buồn ngẩng đầu, “Không.”

Chung Trinh cau mày nghĩ ngợi, “Vậy sao chị lại chuyển đến nhà em? Còn gấp như thế?”

Tùng Dung dùng biểu cảm nghiêm túc nói đùa: “Chị sợ em bị nhiễm thói xấu, đưa bạn gái về ở chung nên đến giám sát”.

Chung Trinh bĩu môi, “Em không có bạn gái.”

“Dùng dịch vụ đặc biệt thì càng không được.” Tùng Dung nghiêm mặt nhìn, “Theo luật Quản lý Trị an, đó là hành vi vi phạm pháp luật, người tham gia hoạt động mại dâm thông thường sẽ bị tạm giữ từ mười đến mười lăm ngày, cũng có thể bị xử phạt hành chính từ năm nghìn tệ trở xuống.”

Chung Trinh giật mình vì hai chữ kia, trợn mắt ngắt lời cô: “Chị!”

Tùng Dung cũng hết kiên nhẫn, tiếp tục vùi đầu làm việc, nhân tiện buông một câu: “Im miệng!”

Thần kinh Chung Trinh có thô đến đâu giờ cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cậu cười gian đến gần Tùng Dung, vẻ mặt hóng hót: “Chị họ, chị đang trốn ai à?”

Tùng Dung cười khẩy, dựa vào thành ghế nhìn cậu, “Chị cần trốn ai sao?”

“Nói thế cũng đúng...” Chung Trinh gãi đầu, chẳng biết vô tình hay cố ý mà hỏi lại: “Chị lý trí như thế, hẳn phải biết, trốn được một lần chứ không trốn được mãi đúng không?”

Trái tim Tùng Dung run lên, nhìn lại vẻ hiền lành đơn thuần trên mặt Chung Trinh, sau khi xác định là do mình cả nghĩ liền đuổi cậu đi tắm.

Đợi cậu đi khỏi, Tùng Dung mới nằm bò ra bàn than thở.

Phải rồi! Cô là luật sư mà! Một người lý trí như cô sao lại có hành vi trốn tránh như vậy?

6. Chương 1-5: Lâu Rồi Không Gặp 5

Tùng Dung làm việc xong, xoay xoay cổ rồi đóng máy tính lại, chuẩn bị vào bếp rót nước. Vừa ra khỏi phòng đọc sách thì thấy bếp sáng đèn, có thể thấy loáng thoáng bóng dáng một chàng trai trên cửa kính.

Cô sững người rồi từ từ tiến đến, mở cửa ra thì thấy Chung Trinh đang vui vẻ nấu mì tôm.

Tùng Dung ngăn người mấy giây, đợi nhịp tim ổn định lại mới cau mày quát lên: “Đi ra!”

Do tính chất nghề nghiệp nên mỗi khi giao tiếp với người ngoài, Tùng Dung luôn giữ vẻ điềm đạm nghiêm túc. Nhưng đối với cậu em này, phần lớn thời gian cô đều tỏ ra hòa nhã dịu dàng, thế nên Chung Trinh sợ nhất là vẻ lạnh lùng của cô, “Tại sao thế? Chị, em đang nấu mì mà.”

Tùng Dung xoay người ra ngoài, “Đừng đứng trong đó, có chuyện gì thì ra đây nói.”

Phòng này nhất định có vấn đề, còn cô hẳn đã trúng tà mới có thể nhìn người vừa đứng trong bếp thành Ôn Thiếu Khanh.

Chung Trinh thấy sắc mặt chị họ khó coi, mang bộ mặt tủi thân lết đến, “Chị ơi, em đói...”

Cảm giác khó chịu trong lòng Tùng Dung trôi đi rất nhanh. Cô cũng biết mình quá đáng, uống một ngụm nước rồi vẻ mặt hòa hoãn lại, “Không sao, em nấu mì đi, ăn mau còn nghỉ sớm.”

Nói xong, cô ra ngoài ban công hóng gió, đứng một lúc thấy mệt thì tựa vào lan can.

Mãi sau Chung Trinh mới dám đến gần, dè dặt hỏi: “Chị ơi, chị sao thế?”

Tùng Dung biết mình khác thường. Cô nhìn ánh đèn lấp lóe phía xa xa, mặc cho những tâm sự ùm sùm trong đôi mắt, qua một lúc mới thông thả trả lời: “Không sao.”

Chung Trinh nhích đến gần, tiếp tục lải nhải: “Chị họ, chị có chuyện gì có thể nói với em, em là đàn ông, em giúp được.”

Tùng Dung bị hai từ “đàn ông” kia chọc cười, “Trẻ con đừng xen vào chuyện của người lớn.”

Chung Trinh không phục, “Em không phải trẻ con! Em đã hai mươi mấy tuổi rồi!”

Tùng Dung cười giễu, “Vậy xin hỏi người đàn ông hai mươi mấy tuổi, tháng này chị không đưa sinh hoạt phí cho em có được không?”

“Không!” Chung Trinh lập tức ôm tay Tùng Dung sấm hối “Chị! Em không hỏi nữa! Em đi ngủ ngay đây!”

Sau đó cậu quay người đi vào trong, vừa đi vừa thì thầm: “Xem ra em phải nhanh chóng tìm bạn trai cho chị. Phụ nữ độc thân lâu ngày không bình thường chút nào...”

Tùng Dung chợt gọi: “Chung Trinh.”

Chung Trinh giật mình, “Dạ?”

“Lúc này chị không có ý quát em đâu. Chị xin lỗi. Đạo này chị nhiều việc quá nên tâm trạng không tốt, em đừng để bụng.”

Cậu em họ này của cô tính cách rất tốt. Dù có lúc cô mặt nặng mày nhẹ với cậu, cậu cũng chỉ hờn dỗi một hai phút, sau đó lại ngọt giọng gọi “chị họ” được ngay.

Chung Trinh nghe xong quay bước, vẻ mặt đầy nghiêm túc, “Chị họ, chị cứ nói năm ấy vì muốn thăm dò nên mới lên giúp em sửa nguyện vọng thi đại học. Thật ra em biết không phải thế. Chị chuẩn bị lâu như vậy, tặng cơ hội tốt nhất cho em, được việc rồi thì không thể làm lại. Chuyện này chỉ có thể thành công khi người khác không phòng bị. Có lần đầu tiên, lần thứ hai người nhà sẽ đề phòng, chị không dễ dàng thoát ra nữa. Dù sao cũng chẳng có phụ huynh nào thích nhìn con cháu liên tục thử thách giới hạn của mình.”

Tùng Dung kinh ngạc nhìn người em trai. Trông vẻ thành khẩn của Chung Trinh, cô mỉm cười vò đầu cậu, mãi đến khi tóc cậu như tổ chim mới thả ra. Lần này Chung Trinh đứng yên không giãy giụa, qua một lát mới ngẩng cái đầu rồi bù lên, đôi mắt sáng lấp lánh, “Chị, hồi nhỏ em không khỏe, anh chị trong nhà đều chê em phiền phức, không chơi cùng em. Chỉ có chị đưa em đi chơi, em vẫn nhớ rõ.”

Đúng vậy, đứa trẻ sinh non năm ấy, cậu nhóc nằm trong lồng kính mà cô từng kiếng chân ngắm nhìn, đứa bé mà cô từng ngoảnh đầu hỏi cô mình: “Sao em lại phải nằm trong lồng ạ?”, “Bao giờ thì em mở mắt?”, “Khi nào em chơi với cháu được?”... cuối cùng đã trưởng thành rồi.

Tùng Dung nghe xong cảm thấy có mùi nguy hiểm, quả nhiên Chung Trinh đã nắm chặt tay thề thốt: “Thế nên chị cứ yên tâm, em nhất định sẽ giành lấy một người bạn trai cho chị!”

Tùng Dung lườm cậu, “Em đến không phải để trả ơn, em đến để báo thù.”

Tùng Dung đứng ở ban công thêm một lát mới về phòng. Cô chiếm phòng đọc sách, vậy là Chung Trinh ra phòng khách học. Cô tưởng cậu đã ngủ rồi, đi ra mới biết cậu đang nằm nhoài trên chiếc bàn thấp đọc sách, trên bàn là những cuốn sách y học dày, suýt nữa vùi lấp cậu.

Tùng Dung bước đến, mở ra đọc nhưng không hiểu. Mắt liếc đến mấy quyển sổ ghi chép y học ở góc bàn, cô bèn cầm lấy xem.

Mấy cuốn sách đóng chỉ rất dày, trông có vẻ đã cũ nhưng được giữ gìn rất cẩn thận. Cô lật ra xem, bên trong là chữ Khái(*) rất nhỏ được viết bằng bút lông rồi đóng thành sách, một cuốn về Đông y, một cuốn về Tây y. Trong cuốn Đông y có rất chữ phồn thể(**), vài phương thuốc, còn có tranh minh họa mấy loại được liệu, những thứ khác thì cô không hiểu. Trong cuốn Tây y có tranh giải phẫu, sơ đồ vẽ tay, nhiều kiểu tranh minh họa, có cả tiếng Trung và tiếng Anh, nét chữ tiếng cũng rất đẹp.

(*) Là một trong năm kiểu chữ của người Trung Quốc, bao gồm Triện, Lệ, Khái, Hành, Thảo.

(**) Chữ phồn thể: Kiểu chữ Hán cổ, có nhiều nét và phức tạp hơn chữ Hán hiện đại.

Tùng Dung cầm quyển sách mãi, “Ồ đâu ra vậy?”

Nói đến thứ này, Chung Trinh tỏ rõ vẻ ngưỡng mộ, “Của sếp em đây! Choáng rồi phải không? Nhiều bạn trong lớp muốn mượn đọc lắm! Nghe nói gia đình sếp có truyền thống theo nghề y, từ hồi tiểu học sếp đã học y rồi. Ra ngoài có muốn cũng chẳng mua được đâu!”

Nét chữ đều đặn, mềm mại mà có lực, rất sinh động. Hình tượng một vị giáo sư thanh cao, nhã nhặn như hiện lên trang giấy, Tùng Dung gật đầu tán thành, “Ừ... Giờ người viết chữ bằng bút lông còn hiếm chứ đừng nói là viết nhiều như vậy.”

Tùng Dung xem một lúc, ho khê rồi thử hỏi dò: “Cái này... cho chị một cuốn được không?”

“Chị điên à?” Chung Trinh bật chế độ biểu tượng cảm xúc, nhìn Tùng Dung cực kỳ khó tin. Cậu xòe ra mấy ngón tay, lúc trước có một đại gia ra giá từng này mà sếp em còn chẳng thèm để ý!”

Tùng Dung cũng biết là không thể cho mình, chẳng qua vẫn muốn hỏi cố một câu. Bị từ chối cũng không hề gì, cô cười tán thành, “Ừ, ông cụ có khí khái thật.”

Mặt Chung Trinh như chảy xuống, “Đã bảo với chị rồi, sếp em rất trẻ. Không phải ông cụ!”

Tùng Dung không tin cậu mà chỉ cười. Hành động cổ hủ như vậy, chẳng phải ông cụ thì cũng là một nửa ông cụ rồi.

Từ sau ngày gặp lại ấy, mấy hôm liên tiếp Ôn Thiếu Khanh không thấy Tùng Dung nữa. Một buổi sáng nào đó, anh nhìn cánh cửa đóng chặt phía đối diện, cúi đầu hỏi Nhường Chút: “Chắc không phải lại chạy rồi chứ? Tự thú xong lại bỏ trốn lần nữa à?”

Nhường Chút ngậm một quả bóng trong miệng, vẫy đuôi nhìn anh mong chờ.

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Được rồi, xuống dưới chơi bóng.”

Lúc ấy Chung Trinh đang nhìn khuôn mặt méo xệch của Tùng Dung trên bàn ăn sáng, cảm thấy không chịu nổi nữa, “Chị họ, sao biểu cảm của chị trông có vẻ đau khổ thế?”

Tùng Dung rít ra hai từ qua kẽ răng, “Đau răng.”

Chung Trinh nhìn mặt cô mà cũng thấy méo mặt theo, “Răng khôn ạ?”

Tùng Dung đau đón gật đầu, “Ừ.”

“Cái răng khôn này của chị mọc lâu thế rồi, thôi nhổ đi.”

Cái răng khôn này của Tùng Dung đã mọc từ lâu, mỗi lần mọc là đau, lần này rõ là bị Ôn Thiếu Khanh làm cho tức quá mà nhú lên.

Tùng Dung nước mắt bọt, “Để chị suy nghĩ.”

Tùng Dung cứ nghĩ uống thuốc mấy hôm sẽ đỡ như mọi lần, nhưng lần này bỗng dưng đau khủng khiếp. Cô tăng liều thuốc cũng không thấy có chiều hướng thuyên giảm, lại còn làm cả nửa khuôn mặt sưng vù.

Nhìn lịch diễn ra phiên tòa gần nhất, cô quyết định gửi tin nhắn cho Chung Trinh.

Chung Trinh đọc xong tin nhắn, ngẩng đầu khỏi đồng bệnh án hỏi: “Thầy Ôn, thầy có quen ai ở khoa Răng Hàm Mặt không ạ?”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, “Đau răng hả?”

Chung Trinh xua tay, “Không phải em, là chị họ em. Vốn là một người nhanh nhẹn mạnh mẽ, thể mà bị một cái răng khôn hành hạ đến mức khốn khổ mà không chịu nhổ. Giờ bị viêm rồi.”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, “Tôi có một đàn em ở khoa Răng Hàm Mặt, lát nữa tôi sẽ nói với cô ấy. Bao giờ thì chị họ cậu đến?”

Chung Trinh nhìn điện thoại, “Chiều nay ạ.”

“Được rồi, không vấn đề gì. Lát nữa cậu nói tên chị họ cậu cho cô ấy.”

“Cảm ơn thầy Ôn.”

Đến chiều, Tùng Dung đi bệnh viện, gọi vào số của vị bác sĩ mà Chung Trinh giới thiệu.

Gặp bác sĩ, Tùng Dung neho mắt nhìn bảng tên trước mặt, Văn Tĩnh. Nhìn lại cô gái trông có vẻ rất mạnh mẽ phóng khoáng, cao hơn mình tới nửa cái đầu, quả nhiên tên ngược với người.

Hà Văn Tĩnh cầm bệnh án rồi nhìn lướt qua tên, “Tùng Dung? À, chị họ của Chung Trinh đúng không? Cậu ấy nói với tôi rồi.”

Tùng Dung khó nhọc lên tiếng: “Vâng, bác sĩ Hà.”

Hà Văn Tĩnh hơi ngừng lại, “Tôi không thích người khác gọi là bác sĩ Hà. Cô có thể gọi tôi là Hà Ca.”

Tùng Dung khó xử nhìn sang, thấy được vẻ mong đợi của cô ấy thì hoang mang gọi: “Hà Ca.”

Hà Văn Tĩnh cười, chột khe giọng hỏi: “Tùng Dung? Chung Trinh? Nhà mấy người đều đặt tên theo phong cách này à?”

Tùng Dung còn chưa trả lời, cô ấy đã tự cười, “Ha ha...”

Nghĩ lại thì cái tên Chung Trinh này hài thật đấy. Có phải cậu ấy còn một cô em hay cậu em nào tên là Bất Dụ không? Trung trinh bất dụ(*)?”

(*) “Trung trinh bất dụ” có nghĩa là “Một lòng không đổi”.

Tùng Dung gật đầu, làm mặt nghiêm túc trả lời: “Sao cô biết? Đúng là nó có một cô em gái ruột tên là Chung Bất Dụ.”

Nhớ tới con bé ranh ma nghịch ngợm Chung Bất Dụ kia, Tùng Dung khe thở dài.

“...”, Hà Ca không cười nữa, “Tôi cũng biết một tên gốc kỳ cục tên là ”Nhân Sâm“, cần thì để tôi giới thiệu cho mấy người.”

Tùng Dung nhìn người tán gẫu suốt cả buổi với cô, càng lúc càng cảm thấy bác sĩ mà Chung Trinh giới thiệu chẳng đáng tin chút nào.

Dường như đã nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Dung, Hà Ca hắng giọng: “À... Tháo khẩu trang ra đi, nằm lên, tôi xem cho cô.”

Hà Ca đeo khẩu trang lên, kiểm tra mặt Tùng Dung, “Sưng cả mặt lên rồi à? Có sốt không?”

Nửa khuôn mặt của Tùng Dung đang sưng, hơi nhếch miệng liền cảm thấy đau thấu tim nên chẳng nói nữa, chỉ nhả ra một tiếng “ừ”, sau đó lại cố hỏi: “Không nhổ có được không?”

“Giờ có muốn nhổ cũng không được. Đợi giảm sưng đã rồi mới nhổ.” Hà Ca nói xong chột đứng dậy, “Cô đợi một lát.”

Cô bác sĩ “Văn Tĩnh” này chạy như bay đến hành lang, hô lên một tiếng, thoáng chốc đã có một đám sinh viên ủa vào phòng điều trị. Hà Ca chỉ vào răng khôn của Tùng Dung. “Mọi người xem đi. Cả hình dạng và vị trí của chiếc răng khôn này đều rất đặc biệt, có thể tăng kiến thức bệnh trạng cho mọi người đấy.” Vừa dứt lời, cả đám người đã nháo nhào lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Tùng Dung lập tức ngậm miệng, đeo khẩu trang rồi ngồi dậy.

Hà Ca đẩy đám sinh viên ra ngoài rồi cười với cô: “Tôi kê cho cô thuốc tiêu viêm nhé, đợi hết sưng thì tới đây tôi nhổ cho.”

Tùng Dung cầm đơn thuốc ra ngoài, lại ngoảnh đầu nhìn lướt qua Hà Văn Tĩnh. Sao người nào Chung Trinh giới thiệu trông cũng thiếu tin cậy như cậu ấy thế nhỉ? Bác sĩ là một nghề nghiệp vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng kia mà? Sao người này trông lại có vẻ thích đùa như vậy?

Chung Trinh bận suốt cả buổi chiều, mãi mới có chút thời gian rảnh, định đi thăm Tùng Dung, vừa đi được mấy bước thì như sực nhớ ra điều gì nên quay lại, đến phòng bệnh tìm Ôn Thiệu Khanh, trưng ra vẻ mặt nịnh bợ, “Thầy Ôn, lát nữa bác sĩ Trần có cuộc phẫu thuật, em muốn đi quan sát học hỏi. Phía chị họ em có thể nhờ thầy đi xem hộ được không?”

Gần đây Chung Trinh suốt ngày nhắc đến chị họ với Ôn Thiệu Khanh. Ôn Thiệu Khanh biết thừa trò vặt của cậu, cười dịu dàng trả lời: “Tôi không rảnh.”

Chung Trinh đung phẩy cửa khó, “Thầy thương chị họ em chút đi mà...”

Đúng lúc này, Trần Thốc, cũng là vị bác sĩ Trần vừa được nhắc đến đi ngang qua, trông thấy bộ dạng đáng thương của Chung Trinh liền hỏi: “Sao? Cần giúp không?” Nói xong huých Ôn Thiệu Khanh, “Lại dạy dỗ cậu ấy à?”

Ôn Thiệu Khanh cười với Trần Thốc, “Cần giúp. Chị họ của cậu ta đến tuổi tìm chồng, anh có nhận được vụ này không?”

Ở bệnh viện, các bác sĩ hay y tá cả nam lẫn nữ, chỉ cần là người hơi lớn tuổi một chút thì đều thích giới thiệu đối tượng cho người khác. Khi trước Trần Thốc cũng bị hại một lần, nghe vậy vội rút lui, “Không được, tôi có bạn gái rồi. Chốc nữa tôi có cuộc phẫu thuật, đi chuẩn bị đây, hai người cứ thông thả nói chuyện.”

“Được rồi.” Ôn Thiệu Khanh nhìn Chung Trinh mãi mới chịu mở miệng, “Cậu cũng đi chuẩn bị đi, tôi sẽ đi xem chị họ cậu thế nào.”

Chung Trinh hớn hở chạy đi.

Chỉ tiếc là mong muốn để sắp gặp chị họ mình của cậu vẫn không thành hiện thực.

Ôn Thiệu Khanh đứng trước cửa phòng điều trị nhìn vào trong, thấy Hà Văn Tĩnh thì hỏi thăm cô: “Chị họ của Chung Trinh đâu?”

Hà Văn Tĩnh xưa nay vẫn luôn ngưỡng mộ người đàn anh này, trả lời rất tích cực: “Đi rồi ạ.”

“Đi rồi?” Ôn Thiệu Khanh thuận miệng hỏi thêm, “Thế nào?”

Hà Văn Tĩnh suy nghĩ cẩn thận một lúc rồi tổng kết: “Là một mỹ nhân, là mẫu phụ nữ mạnh mẽ phóng khoáng, mặt có bị sưng thì vẫn là mỹ nhân mặt sưng.”

Ôn Thiệu Khanh hết nói nổi, “Đang hỏi em về bệnh trạng.”

“Không chết được. Bị viêm, sốt, không có vấn đề gì lớn, nhổ đi là được, chỉ ảnh hưởng đến việc ăn cơm thôi.”

Trong thời gian làm việc, Hà Văn Tĩnh luôn rất nhanh nhẹn gọn gàng, vừa nói vừa dựa vào chiếc máy bên cạnh với tư thế cực ngẫu. Hai cô y tá đi ra đi vào, thỉnh thoảng còn lén nhìn cô, Hà Văn Tĩnh thấy vậy còn cười với họ.

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô, “Em Hà à, em cứ thế này thì đám y tá sẽ bị em bẻ cong mất!”

Nhắc đến chuyện này, Hà Văn Tĩnh xì một tiếng, “Đàn anh, em không giống con gái thật à?”

Ôn Thiệu Khanh khéo léo đưa ra ý kiến: “Trên góc độ y học thì em đúng là con gái.”

Hà Ca nổi cáu, “Anh, anh làm tổn thương em. Lần sau anh mà còn giới thiệu người đến khám, em sẽ nhổ sạch răng trong miệng người ta, sau đó lấp lại từng cái!”

“Được.” Ôn Thiệu Khanh vừa nói vừa bước ra ngoài, “Nhớ nhân đôi chi phí lên.”

Sắp tan làm, Tùng Dung mới nhớ ra mình để quên một tập tài liệu ở nhà, vì vậy cô nhắn tin cho Chung Trình nói rằng tối nay sẽ không về chỗ cậu.

Tùng Dung suy luận, tính toán kỹ càng, chọn thời điểm Ôn Thiệu Khanh khó ra ngoài nhất để về. Thế nhưng khi vừa bước ra khỏi thang máy định mau chóng “hành sự” rồi rời đi thì cửa căn hộ đối diện chợt mở ra, Ôn Thiệu Khanh mặc bộ đồ ở nhà sáng màu xách túi rác định ra ngoài, sau lưng còn có Nhường Chút đang vẩy đuôi.

Quả nhiên người tính không bằng trời tính.

Ôn Thiệu Khanh cau mày, “Hình như mấy hôm nay đều không thấy em?”

Tùng Dung làm mặt bình thản đáp: “À, dạo này em bận quá nên ngủ tại văn phòng luôn.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô chăm chú, “Trời tối thế em đeo khẩu trang làm gì?”

Tùng Dung ôm lấy nửa bên mặt, trả lời qua loa: “Đau răng.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn hộp cơm trong tay cô, “Ăn cơm chưa?”

Tùng Dung đưa hộp lên cho anh xem, “Ăn cháo.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn bên má bị sưng lên của cô, “Đau lắm hả?”

Tùng Dung mệt mỏi gật đầu.

Ôn Thiệu Khanh nhận ra sắc mặt cô không tốt, “Sốt à?”

Tùng Dung tiếp tục gật đầu.

Ôn Thiệu Khanh đặt túi rác xuống, “Bỏ khẩu trang ra, anh xem giúp em.”

Tùng Dung vội lắc đầu, “Không cần đâu, ẹm đi khám rồi, hai hôm nữa nhỏ.”

Cô không muốn anh trông thấy bộ mặt sưng phồng của mình.

Ôn Thiệu Khanh cũng không miễn cưỡng, hỏi tiếp: “Anh nấu cơm, qua ăn cùng không?”

Khi này lúc anh mở cửa, Tùng Dung đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Thực ra cô cũng khá nhớ tài nấu nướng của Ôn Thiệu Khanh. Cô hít một hơi, tự an ủi bản thân, mình là bệnh nhân, thôi thì thoải mái một lần, sau đó gật đầu với anh.

Ôn Thiệu Khanh cười rồi cầm túi rác quay vào nhà.

7. Chương 1-6: Lâu Rồi Không Gặp 6

Đây là lần đầu tiên Tùng Dung bước vào nhà Ôn Thiệu Khanh. Có vẻ anh rất chú tâm đến việc trang trí, đơn giản nhẹ nhàng, rất phong cách mà không cầu kỳ, gọn gàng sạch sẽ đến khó tin. Quả nhiên là bác sĩ, hẳn là bị chứng cuồng sạch sẽ.

Kích thước căn hộ ở cùng một tầng giống nhau, nhưng không biết có phải do cách bố trí hay không mà phòng của Ôn Thiệu Khanh trông rộng hơn bên cô nhiều, mang đến cảm giác hết sức thư thái, thoải mái.

Nhìn ngắm một hồi thì Ôn Thiệu Khanh gọi cô vào ăn. Anh nhìn nửa gương mặt bị khẩu trang che mất của cô, “Bỏ khẩu trang ra đi.”

Tùng Dung hơi lưỡng lự, chậm chạp tháo khẩu trang, lại làm như vô tình mà cúi đầu chỉnh tóc, định che đi bên má sưng phồng.

Ngay giây sau, ngón tay anh đưa đến, nhẹ nâng cằm cô lên, xoay qua bên trái, lại sờ nhẹ lên chỗ sưng rồi nhanh chóng rút tay về, “Không có vấn đề gì lớn, ăn trước đi.”

Ngón tay anh thon dài mạnh mẽ, đầu ngón tay hơi lạnh, chưa được cho phép đã chạm lên mặt cô... Động tác vô lý này của anh bạo dạn đến mức khiến người ta không thể chối từ, nhưng có sự lịch thiệp của người trí thức. Cô dường như có thể ngửi thấy mùi hương trên ngón tay và cơ thể anh.

Tùng Dung nhìn đôi tay đang cầm dưa kia, lén quét mắt qua gương mặt anh, trong lòng không ngừng dâng lên nghi hoặc.

Chắc đây chỉ là bệnh nghề nghiệp tái phát thôi? Nếu là người khác có lẽ anh cũng sẽ làm vậy nhỉ? Mình không nên suy nghĩ nhiều. Với lại, trông mình không quá xấu chứ?

Nghĩ vậy, Tùng Dung thấp thỏm cầm dưa, không thể nào ra tay với thức ăn trước mặt.

Thực ra thì cô không ăn được đồ Ôn Thiếu Khanh nấu. Răng đau vô cùng, mới hơi động má đã đau thấu tim, đến họng dường như cũng tắt tiếng, chẳng có tâm trạng ăn gì.

Ôn Thiếu Khanh cũng nhận ra, ăn vài miếng thì buông dưa, “Để anh nấu súp trứng cho em.”

Tùng Dung hơi ngượng, “Không cần phiền phức thế.”

Tuy hai người quen nhau cũng đã lâu, nhưng suy cho cùng vẫn không thân thiết.

Ôn Thiếu Khanh đã đứng dậy, “Ăn ngọt hay ăn mặn?”

“Mặn.” Đầu óc Tùng Dung mơ hồ, trả lời trong vô thức, “Chuyện tranh cãi giữa Nam và Bắc(*) ấy hả?”

(*) Tranh cãi Nam Bắc: Người miền Nam và người miền Bắc Trung Quốc khẩu vị khác nhau. Dịp Tết Đoan ngọ có món ăn là bánh ú, người miền Nam làm bánh ú mặn, người miền Bắc làm bánh ú ngọt, vài năm gần đây trên mạng nổ ra chuyện tranh cãi giữa người miền Nam và người miền Bắc về việc vị ngọt hay mặn mới là vị chuẩn.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô gái đang lơ mơ, tươi cười bước vào bếp.

Tùng Dung nhìn dáng người đứng trong bếp, dần dần có phản ứng. Cô dường như là một luật sư, vậy mà lại rơi vào bẫy của một tên làm nghề mổ xẻ.

Trong đàm phán có một kỹ năng, đó là đừng hỏi người kia những câu hỏi mở như ăn gì, mà phải hỏi câu hỏi khép kín như có ăn không, ăn ngọt hay ăn mặn, dụ đối phương nói ra suy nghĩ thật.

Tùng Dung cảm thấy mình thật quá mất mặt! Ôn Thiếu Khanh liên tục thắng thế nhưng lại không hề tỏ vẻ, rõ là sói già vẫy đuôi, rất nguy hiểm nhưng cứ vờ ngốc nghếch.

Mãi oán thán, cô quên không khống chế biểu cảm trên khuôn mặt. Nhường Chút nằm rạp trên sàn nhà nhìn Tùng Dung chăm chăm, chắc đã bị dọa sợ, đến cả nụ cười bẩm sinh cũng biến mất tăm.

Tùng Dung trừng mắt hung dữ, thấp giọng quát: “Mày không phải chó! Mày là sói, thông đồng với chủ làm chuyện xấu!”

Nhường Chút bỗng đứng dậy. Tùng Dung giật mình, cô vốn sợ chó, vừa này chỉ là cơn giận nhất thời chiến thắng nỗi sợ, giờ thấy đối phương có xu hướng phản công, cô cũng hơi hoảng.

Ai ngờ Nhường Chút lại xoay người, chạy vào bếp, ngồi xổm cạnh chân Ôn Thiếu Khanh, anh đuổi thế nào cũng không đi ra.

“Mày vào đây làm gì? Ra ngoài, ra phòng khách mà chơi.”

Nhường Chút không nhúc nhích. Ôn Thiếu Khanh bước mấy bước đến chỗ rửa tay, chú chó cũng đi theo từng ấy bước, nhất quyết dính sát lấy anh.

Ôn Thiếu Khanh bực mình, con chó ngốc này sao vậy? Rõ ràng Tùng Dung sợ nó, sao hôm nay tình thế lại đảo ngược?

Ôn Thiếu Khanh làm việc mau lẹ, chỉ một lát sau đã bưng súp trứng ra.

Súp được rắc hành băm, rưới xì dầu, bề mặt nhuộm mịn. Tùng Dung nhìn bát súp trứng gà trước mắt rồi ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh, chân thành nói: “Cảm ơn anh.”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của anh rất đỏ khô ngô dị dạng. Nghe cô nói lời cảm ơn, anh mỉm cười, “Mau ăn đi.”

Khoảng thời gian sau đó rất yên tĩnh. Ôn Thiếu Khanh thấy cô ăn sắp xong mới hỏi: “Khám ở bệnh viện nào? Để anh xem nếu có người quen thì nhờ họ để ý đến em một chút.”

“Bệnh viện đại học X.”

Một khoảng im lặng kéo dài sau câu nói của Tùng Dung, cô ngẩng lên nhìn, “Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh trầm giọng trả lời: “Anh làm ở bệnh viện đó.”

“Không trùng hợp thế chứ?” Tùng Dung uống một ngụm nước, “Em không biết anh làm việc ở bệnh viện nào đâu.”

“Anh cũng không biết em công tác ở văn phòng luật nào.” Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh nhìn cô sâu thẳm, “Xem ra chúng ta cần phải tìm hiểu đối phương kỹ hơn.”

Tùng Dung lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa cho anh, thái độ hết sức chuyên nghiệp, “Có vấn đề gì liên quan đến pháp luật có thể tìm em.”

Ôn Thiếu Khanh nghe vậy, chẳng biết vô tình hay cố ý mà bổ sung thêm: “Giờ em cũng biết anh làm việc ở bệnh viện nào rồi, em có bệnh thì có thể đến tìm anh.”

Tùng Dung khẽ cau mày. Đang ở trên địa bàn của người khác, ăn của người ta thì không có quyền nhiều lời, cô không sao thốt ra câu “Anh mới có bệnh”, cứ nghẹn ở trong lòng, cực kỳ khó chịu.

Ôn Thiếu Khanh cũng không cho cô cơ hội trả đòn. Anh nhanh tay thu dọn bát đĩa mang vào bếp, sau đó cầm một cốc nước rất thơm đi ra.

Tùng Dung tò mò hỏi: “Đây là gì ạ?”

“Chanh dây.” Ôn Thiếu Khanh chạm vào thành cốc, thử nhiệt độ rồi thêm hai muỗng mật ong vào, “Chưa uống bao giờ à?”

Tùng Dung nheo mắt nhấp một ngụm mới trả lời: “Quả này để lạnh lâu như vậy chắc chắn là mất vị gốc rồi, thà không uống còn hơn.”

Ôn Thiếu Khanh liếc cô, “Kén ăn nhỉ? Ruột chanh dây pha nước sôi với táo đỏ, có tác dụng chữa ho, tiêu đờm, giảm viêm, giảm đau.”

Gần đây Tùng Dung đã thử rất nhiều cách trị đau răng nhưng đều không hiệu quả, khịt mũi coi thường, “Thật ra cũng chẳng có tác dụng gì đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh không buồn bận tâm, còn gạt đầu hùa theo, “Ừ, chỉ là món điểm tâm ngọt thêm chút tác dụng tâm lý sau bữa ăn thôi.”

Thái độ mềm mỏng của anh khiến Tùng Dung mất khí thế. Cô uống nửa cốc nước mới phát hiện Nhường Chút đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt không thân thiện, liền hỏi: “Em dùng cốc của nó à?”

Ôn Thiếu Khanh không nhịn nổi cười, hắng giọng, “Không.”

Tùng Dung ngây thơ hỏi, “Thế sao nó cứ nhìn em chằm chằm?”

Ôn Thiếu Khanh lướt mắt qua chiếc đồng hồ treo tường, “Em làm nó bị muộn giờ đi dạo rồi.”

Tùng Dung đứng phắt dậy, “Vậy anh mau dẫn nó đi đi, em về đây.” Dứt lời liền xách túi ra về.

Tùng Dung vừa hốt hải bỏ đi, Nhường Chút đã hớn hỏ chạy ra cửa đợi Ôn Thiệu Khanh.

Ôn Thiệu Khanh ngồi yên trên sofa, lạnh mặt, “Hôm nay không đi chơi nữa.”

Nhường Chút sửa hai tiếng.

Ôn Thiệu Khanh nhìn chú chó, “Sau này khi cô ấy ở đây mày không được đuổi.”

Nhường Chút sửa thêm hai tiếng rồi ủ rũ cụp tai nằm sấp ở cửa ra vào, chán nản vẫy đuôi.

Ôn Thiệu Khanh nhìn góc bàn, ánh mắt trầm xuống. Tấm danh thiếp vừa đặt ở đó đã biến mất, chắc là bị người nào đó lấy đi lúc bỏ chạy, chẳng biết là vô tình hay cố ý. Cô sợ anh thế sao?

Đêm hôm ấy, Tùng Dung đã mơ rất nhiều.

Trong giấc mơ, cô của thời thiếu nữ đang cùng Chung Trinh chém giết trong game, vừa ngoảnh lại liền thấy Ôn Thiệu Khanh ngồi ở phía đối diện. Lâm Thần khoác vai Ôn Thiệu Khanh, giới thiệu với cô, đây là người anh em lâu năm của anh. Ôn Thiệu Khanh cười chào hỏi, nói, Tùng Dung, anh từng gặp em rồi.

Rồi mơ đến một buổi chiều oi bức nào đó, cô ngồi trong hiệu sách cũ, trước mặt là một tờ giấy với nhiều ý lớn nhỏ được liệt kê ngay ngắn, và tất cả các ý đều suy ra một kết luận cuối cùng.

Cô thích Ôn Thiệu Khanh.

Đây là thói quen mà cô vẫn giữ suốt bao năm học luật, từ chứng cứ suy ra kết luận, suy nghĩ rõ ràng, logic chặt chẽ.

Sau khi viết ra kết luận, cô gái mạnh mẽ dững cảm đó đã xé tờ thư mời làm việc để bên cạnh, đứng dậy ném vào thùng rác rồi dứt khoát về nước.

Đó là thư mời mấy ngày trước Tùng Dung nhận được từ văn phòng luật cô hâm mộ đã lâu. Thế nhưng phản ứng đầu tiên sau khi nhận được thư của cô lại là, nếu mình đồng ý thì có phải sau này sẽ không được gặp lại Ôn Thiệu Khanh nữa. Khoảnh khắc ấy, cô đã biết mình không ổn.

Rồi trong giấc mơ, lại hiện ra khung cảnh cô đang đứng trước nhà chuẩn bị mở cửa thì nghe thấy có người gọi tên. Vừa quay lại, Nhường Chút đã từ sau lưng Ôn Thiệu Khanh chồm tới, rồi cô bừng tỉnh.

Tùng Dung ngồi dậy lau mồ hôi trên đầu, nhân tiện sờ trán, may mà hạ sốt rồi. Cô ôm lấy chăn, bình ổn lại hơi thở sau đó xuống giường đến phòng đọc tìm sách. Sau khi tìm được, cô lật vài trang rồi lấy ra một tờ giấy ó vàng, ở cuối trang có viết những chữ rõ ràng.

Tùng Dung thích Ôn Thiệu Khanh.

Khi về nước cô cũng không chắc là có thể gặp lại Ôn Thiệu Khanh. Cô không biết anh liệu có về nước hay không, cũng không biết về rồi anh có chọn thành phố này để sống hay không, đủ biết rằng nếu cô không về, có lẽ sẽ không bao giờ gặp được anh nữa.

Đầu xuân năm nay khi vừa về nước, cô thỉnh thoảng còn tưởng tượng xem họ sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh thế nào. Thế rồi, trải qua mùa hạ thật dài và mùa thu ngắn ngủi, cô dần dần xem nhẹ chuyện ấy, không ngờ mùa đông vừa tới thì gặp nhau thật.

Cô không biết vì sao mình lại mơ đến chuyện trước kia, rõ ràng đã trôi qua lâu như vậy... Về nước lâu ngày không thấy gì, sao vừa gặp Ôn Thiệu Khanh thì lại mơ? Chẳng lẽ là vì kết luận năm xưa đến giờ vẫn đúng?

Vừa sáng ra, cô nàng Tùng Dung vốn không thể dậy sớm đã vội vã rời giường ra khỏi nhà.

8. Chương 2-1: Thực Sắc Tính Dã 1

“Ôn Thiệu Khanh, anh là đồ khốn!”

Mấy ngày tiếp theo, Ôn Thiệu Khanh lại không gặp Tùng Dung. Tàn làm về, anh còn cố ý đi mua một miếng đậu hũ tới gõ cửa nhà hàng xóm, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì.

Gần đây Ôn Thiệu Khanh liên tục đến khoa Răng Hàm Mặt, đám sinh viên được anh hướng dẫn liền tụ lại bàn tán.

“Thầy Ôn lại đến khoa Răng Hàm Mặt rồi?”

“Đúng đấy.”

“Sao dạo này thầy ấy hay đến đó thế?”

“Đau răng hay sao?”

“Đâu có. Hôm qua còn thấy thầy ấy ăn cơm ngon lành ở phòng phẫu thuật mà.”

“Chẳng lẽ định chuyển tới khoa Răng Hàm Mặt?”

“Không phải chứ? Tôi còn chưa tốt nghiệp mà!”

“Vừa nãy tôi còn thấy thầy ấy nói chuyện với cô Hà.”

Chung Trinh nghe chuyện, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ, chẳng lẽ người mà thầy Ôn thích là bác sĩ Hà? Lần trước thầy Ôn nói bác sĩ Hà là đàn em của thầy ấy, đàn anh đàn em xưa nay vẫn dễ có tình riêng mà?

Ôn Thiệu Khanh cứ quanh quẩn trong phòng điều trị. Hà Ca tiến bệnh nhân cuối cùng xong, tháo khẩu trang xuống hỏi: “Đàn anh, anh đau răng à?”

“Không.”

“Không đau răng thì cứ đến đây làm gì?”

“Gần đây có bệnh nhân nào tên Tùng Dung tới khám không?”

“Có, chiều hôm qua đã nhổ răng khôn, cuối tuần này tới tái khám.”

“Em nhận ca đó à? Nhổ xong rồi hả?”

“Vâng, có vấn đề gì không ạ?”

Ôn Thiệu Khanh lắc đầu, “Không có gì, anh đi đây.”

Hà Ca nhìn theo bóng lưng Ôn Thiệu Khanh, thì thầm khó hiểu: “Tùng Dung chính là chị họ của sinh viên do anh giới thiệu mà? Sao cứ như không biết đó là bệnh nhân của em vậy?”

Sau khi nhổ được mầm mống tai họa kia, Tùng Dung ăn cháo mấy ngày. Mỗi lần ăn cháo cô đều nhớ tới súp trứng của Ôn Thiệu Khanh, nhìn đến cháo hoa trước mặt là thấy nhạt nhẽo. Cũng may mà má cũng đã hết sưng, nhưng cô vẫn ở lì trong nhà Chung Trinh không chịu đi.

Tùng Dung cảm thấy mình và Ôn Thiệu Khanh cùng lắm cũng chỉ tính là hàng xóm. Giờ cô ở chỗ Chung Trinh, có lẽ bọn họ còn chẳng được xem là hàng xóm nữa rồi? Nhưng cô không ngờ mối nghiệt duyên của mình và Ôn Thiệu Khanh lại sâu đến vậy, sâu tới mức khiến cô không kịp trở tay.

Sau khi thuê nhà, Chung Trinh đã dự định mời bạn đến chơi cho vui, nhưng vì bận rộn nên cứ hoãn mãi. Khó khăn lắm mới chọn được một ngày ít tiết học mà Ôn Thiệu Khanh cũng không bận làm phẫu thuật, liền hẹn mọi người tới nhà.

Gần trưa Ôn Thiệu Khanh cùng các sinh viên mới đến, Chung Trinh vui vẻ ra mở cửa mời họ vào.

Có người trông thấy đôi giày cao gót trước cửa, cười đùa Chung Trinh, “Ồ, bạn gái đang ở đây hả?”

“Không, không! Tôi không có bạn gái!” Chung Trinh chỉ vào cánh cửa phòng ngủ khép hờ, “Chị họ tôi. Chị ấy chuẩn bị tài liệu để dự phiên tòa nên thức mấy đêm liền, hôm nay xong phiên tòa trở về là ngủ luôn. Nói khẽ thôi, đánh thức chị ấy dậy là núi lửa sẽ phun trào đấy!”

Ôn Thiệu Khanh đã chẳng còn xa lạ gì với “chị họ” mà Chung Trinh nhắc đến. Anh cười đồng ý: “Được.”

Chung Trinh hớn hởi, “Thầy Ôn và mọi người ngồi đây đã, để em đi lấy nước.” Cậu nói xong thì quay người đi vào bếp, trong lòng lại nghĩ, cuối cùng hôm nay cũng có thể để chị họ và sếp gặp nhau.

Nhóm sinh viên đều là nghiên cứu sinh do Ôn Thiếu Khanh hướng dẫn, thường xuyên ở cạnh nhau nên rất thân thiết, luôn miệng kêu gào Chung Trinh dẫn họ đi tham quan.

Nhà này là Ôn Thiếu Khanh cho Chung Trinh thuê, anh chẳng cần tham quan, chỉ ngồi vào sofa. Vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng gọi nhỏ từ phòng ngủ: “Chung Trinh, rót cho chị cốc nước.”

Ôn Thiếu Khanh liếc nhìn phòng ngủ, hơi lưỡng lự rồi đi vào bếp rót nước, lúc mở cửa phòng bước vào thì thấy người trên giường đang lảo đảo ngồi dậy, mơ màng vò tóc, rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

Ôn Thiếu Khanh đưa cốc nước đến, “Nước đây.”

Tùng Dung bò dậy, mắt cũng chẳng buồn mở, lúc nhận cốc còn chạm vào tay Ôn Thiếu Khanh mà không biết. Uống xong cốc nước, cô lại nhắm mắt, kéo tay Ôn Thiếu Khanh ngồi xuống giường, xoa đầu anh rồi cất giọng lười nhác: “Dạo này chị bận quá, không quan tâm đến em được. Đợi xong vụ này chị dẫn em đi ăn đồ ngon nhé.”

Tùng Dung dù đang mơ màng nhưng động tác rất nhanh. Ôn Thiếu Khanh còn chưa kịp phản ứng, cô đã đặt lại cái cốc vào tay anh rồi chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Chung Trinh nghe thấy tiếng động liền đi tới, cả đám người hải hùng đứng ở cửa. Đợi Ôn Thiếu Khanh cầm cốc đi ra với vẻ bình thản, Chung Trinh mới thấp thỏm bước tới, “Xin lỗi thầy Ôn. Chị họ em không cố ý đâu...”

Về mặt Ôn Thiếu Khanh hơi kỳ lạ, đáp bằng quơ: “Ừ, không sao...”

Cả đám người nhìn vẻ mặt khó tả của Ôn Thiếu Khanh, lại nhìn Chung Trinh thương hại. Sếp nói không sao tức là có chuyện lớn rồi.

Chung Trinh lo đến không khóc nổi, vẫn đứng trước mặt Ôn Thiếu Khanh như muốn giải thích thêm điều gì.

Ôn Thiếu Khanh chợt hỏi: “Đó là chị họ cậu à? Là người chị họ mà cậu vẫn luôn miệng nói muốn giới thiệu cho tôi?”

Chung Trinh gật đầu, “Vâng, hai người quen nhau ạ?”

Ôn Thiếu Khanh không trả lời, quay người đi vào phòng bếp.

Về thương hại trên mặt mọi người lập tức chuyển thành khinh bỉ: Chung Trinh, đồ vô liêm sỉ! Dám dùng chiêu này để hối lộ thầy!

“Đúng rồi.” Ôn Thiếu Khanh đi được mấy bước thì ngoảnh lại bổ sung: “Về sau lúc giới thiệu nhớ phải nói tên trước.”

“À.” Chung Trinh không hiểu ra sao, “Chị họ em tên là Tùng Dung.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu hồi lâu rồi quay lưng đi vào bếp.

Ngay giây sau Chung Trinh lập tức xông vào phòng ngủ, lay mạnh Tùng Dung, vội đến mức nhảy tung tưng, “Chị! Khi không chị xoa đầu sếp em làm gì?”

Tùng Dung bị lay tỉnh thì tỏ vẻ bực mình, đẩy cậu ra ngủ tiếp, mơ màng hỏi: “Sếp em là ai?”

Ôn Thiếu Khanh đứng trong phòng bếp, nét mặt rối bời, rót nước vào chiếc cốc Tùng Dung dùng khi nãy, uống vài ngụm mới tỉnh táo lại, sau đó cúi đầu khẽ cười.

Hóa ra Chung Trinh là em họ của cô.

Xảy ra chuyện bất ngờ này, sếp lại cứ cười kỳ quái nên không ai dám ở trong nhà. Chung Trinh vừa bảo ra ngoài đi, mua đồ ăn, cả đám người đều hòa vào đòi theo, để lại một mình Ôn Thiếu Khanh trong bếp nấu nướng.

Tùng Dung tỉnh lại nhờ mùi thơm quyến rũ của đồ ăn. Từ phòng ngủ nhìn ra thấy trong bếp có người, cô cứ tưởng là Chung Trinh, nên vô tư kéo cửa ra hỏi: “Trưa nay ăn gì thế?”

Tới lúc thấy rõ người kia thì lại như mù mẫm. Chẳng qua cô chỉ ngủ một giấc, sao lại trở về ngày đầu tiên gặp Ôn Thiệu Khanh thế này?

Cùng một căn hộ, cùng một gian bếp, đến cả độ dài cánh tay lộ ra khi Ôn Thiệu Khanh xắn áo lên cũng giống nhau. Chẳng lẽ cô trùng tà thật rồi?

Trông vẻ ngơ ngác của cô, Ôn Thiệu Khanh chỉ thấy buồn cười. Anh hắng giọng gọi: “Tùng Dung?”

Đến khi lấy lại được phản ứng, Tùng Dung ôm mặt không dám đối diện với thực tế. Cô hỏi bằng giọng bất lực: “Sao anh lại ở đây?”

Vừa hỏi xong thì cửa mở, Chung Trinh cùng cả nhóm sinh viên xuất hiện ở cửa ra vào. Trông thấy cô đang nói chuyện với Ôn Thiệu Khanh, cậu hết sức phấn khởi giới thiệu: “Chị, đây là thầy giáo của em, Ôn Thiệu Khanh. Chiếc xe lúc trước mượn đi đón chị là xe của thầy ấy đấy, chị còn nhớ không?”

Sau đó lại giới thiệu với đám bạn phía sau: “Chị, đây là các bạn học của em. Chị ấy là chị họ tôi, Tùng Dung.”

Nhóm sinh viên ngoan ngoãn đồng thanh: “Chào chị họ!”

Tùng Dung đáp lại một cách khó khăn. Cô nhìn Ôn Thiệu Khanh, nhìn sang Chung Trinh rồi lại nhìn Ôn Thiệu Khanh, tiếp tục ngẩn người.

Hóa ra không phải do cô nhạy cảm, chiếc xe khi ấy đúng là của anh. “Sếp” mà Chung Trinh nhiều lần nhắc đến cũng là anh, chẳng trách Chung Trinh lại trùng hợp thuê được căn hộ này. Hóa ra tất cả đều có đầu mối, thế mà cô lại chẳng để tâm...

Điều Tùng Dung đang nghĩ không chỉ có vậy, mà còn...

Cô vừa mới ra khỏi giường, chưa chải đầu, chưa rửa mặt, chưa trang điểm, đến quần áo cũng nhăn nhúm. Lúc này khi cô ngủ Chung Trinh đã nói gì nhỉ? Cô đã xoa đầu ai? Cánh tay mà cô kéo là của người nào?

Ôi trời! Không sống nổi nữa rồi!

Dù trong lòng nổi sóng cuộn cuộn, ngoài mặt Tùng Dung vẫn không biểu hiện ra. Theo kinh nghiệm của cô, gì cũng có thể thua ngoại trừ khí thế. Tùng Dung nhanh nhẹn nở nụ cười, chào Ôn Thiệu Khanh: “Chào thầy Ôn.” Sau đó lại ngoảnh đầu vẫy tay với đám sinh viên, “Chào các bạn của Chung Trinh.”

Tùng Dung vẫn đang mặc áo trắng quần đen khi dự phiên tòa. Kiểu dáng trang phục gọn gàng trang nhã, làm nổi bật dáng người cao cao thon thả, dù đang đi dép lê, khuôn mặt khi mỉm cười cũng mang theo khí thế áp bức.

Nhóm sinh viên vừa bàn tán vừa đi vào trong.

“Chung Trinh, chị họ cậu trông ngầu thật đấy!”

“Đúng là hình mẫu phụ nữ mạnh mẽ mà tôi thích!”

“Là luật sư à? Sau này tôi mà bị người nhà bệnh nhân đánh liệu có được nhận mấy triệu tiền bồi thường không?”

Chung Trinh suy nghĩ cẩn thận một lát, “Chị họ tôi chuyên biện hộ án hình sự, những vụ như giết người cướp của, bắt cóc tống tiền, trộm cắp, buôn lậu thuốc phiện, tham ô nhận hối lộ ấy. Trong quá trình điều trị nếu cậu làm chết người hoặc làm người ta tàn phế thì phải cần đến đấy!”

“Ngầu quá!”

“Tất nhiên là những vụ khác chị ấy cũng nhận được,” Chung Trinh vênh mặt kiêu ngạo, “Tóm lại, có chị họ là có cả thiên hạ!”

Cả đám sinh viên bàn tán xôn xao ở ngoài kia, Ôn Thiệu Khanh ở trong này không để lộ vẻ mặt gì khác lạ nữa. Anh lấy điện thoại ra một cách tự nhiên, “Thêm bạn trên Wechat đi.”

Tùng Dung cau mày, “Thêm Wechat làm gì?”

Ôn Thiếu Khanh nói dối không chớp mắt: “Giữ liên lạc với phụ huynh của sinh viên, có thể trao đổi về tình hình tâm lý sinh viên bất cứ lúc nào, từ đó giúp sinh viên học tập tốt hơn.”

Tùng Dung tỏ ra hết sức ghét bỏ và khinh bỉ cái cố vụng về này, “Chung Trinh học tiểu học chắc? Nó lớn thế rồi, có thể tự chịu trách nhiệm với bản thân.”

Ôn Thiếu Khanh ra hiệu cho Tùng Dung nhìn biểu tượng cảm xúc đang nhảy tưng tưng trong phòng khách, “Em chắc chứ?”

Tùng Dung hít sâu, lần trước cô đã nhân cơ hội cướp lại tấm danh thiếp kia, lần này e là không tránh được rồi.

Cuối cùng hai người vẫn thêm nick Wechat của đối phương. Điều này có ý nghĩa rất sâu sắc, nó chứng tỏ Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh đã khôi phục quan hệ ngoại giao.

9. Chương 2-2: Thực Sắc Tính Dã 2

Ăn xong, cả đám sinh viên sôi động tập trung ở phòng khách chơi trò “Cảnh sát bắt cướp”. Còn lại hai “người già”, một người đứng rửa bát trong bếp, một người đứng ở cửa bếp nhìn người kia rửa bát. Tình cảnh này sao mà quen thuộc, khiến Tùng Dung có cảm giác dường như đã mấy đời trôi qua.

Tùng Dung nhìn đôi tay đẹp kia thấp thoáng dưới làn nước chảy, ánh mắt chuyển dời qua khuôn mặt.

Năm tháng quả thật đã quá thương yêu người đàn ông này. Ngoài nét điềm tĩnh ôn hòa lắng đọng sâu hơn nơi hai đầu lông mày, gương mặt trước mắt cô vẫn hệt như thuở mới gặp nhau. Đường viền đẹp và sắc nét, ngũ quan góc cạnh, chẳng hề có chút dấu vết thời gian, vẫn khô ngô đến độ khiến người ta cảm phần. Thật sự xứng với câu quân tử đường hoàng, dịu dàng như ngọc.

Ôn Thiếu Khanh để mặc cho cô ngắm. Sau khi thu dọn xong xuôi, anh mới ngẩng đầu nhìn về phía cô, tâm trạng có vẻ rất thoải mái: “Bạn rộn quá nên ngủ ở văn phòng à?”

Tùng Dung nhìn gương mặt ẩn chứa khí thế mạnh mẽ bên trong vẻ ngoài khiêm nhường lễ độ kia, không thể lên tiếng phản bác. Giống hệt như năm xưa, anh cũng đứng ở chỗ ấy, nói với cô rằng, Tùng Dung, chúng mình từng gặp nhau rồi.

Khoảng thời gian sau đó Tùng Dung đều không tập trung. Đợi tiễn khách về hết, cô mới vội vàng tra hỏi Chung Trinh: “Chị nhớ hồi trước em vẫn muốn thi làm nghiên cứu sinh của một giáo sư lớn tuổi kia mà, sao bỗng dưng lại thành học trò của Ôn Thiếu Khanh?”

Lúc trước cô còn tìm hiểu tài liệu về vị giáo sư già kia, thế nên mới chắc chắn “sếp” trong miệng Chung Trinh là một ông cụ, hoàn toàn không nghĩ đến Ôn Thiếu Khanh.

Chung Trinh thu lại nụ cười, nghiêm giọng nói: “Lúc em vẫn là sinh viên chưa tốt nghiệp, vốn không biết thầy Ôn. Những năm gần đây quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất căng thẳng, thỉnh thoảng lại có người nhà bệnh nhân hoặc những kẻ chuyên phá rối bệnh viện đến gây sự. Hôm đó các thầy đều có ca phẫu thuật, chỉ có em với mấy bạn học nữa ở lại, lần đầu tiên gặp chuyện như vậy nên cực kỳ sợ hãi. Lúc ấy thầy Ôn vừa hoàn thành ca mổ kéo dài mười mấy tiếng, trên áo blouse vẫn còn dính vết máu. Thầy ấy đứng trước mặt chúng em, nói: Bạn trẻ, đứng sau lưng tôi. Ngày đó thầy ấy thật sự đã che chở cho chúng em. Về sau khi thầy ấy được bình xét trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất đã từng đến trường tổ chức tọa đàm. Em đến muộn, lúc tới nơi thì buổi tọa đàm sắp kết thúc rồi. Thầy ấy nói cho chúng em biết thế nào là “đại y tinh thành”, còn nói rằng người học y phải học làm người trước rồi mới học làm bác sĩ. Dù trong hoàn cảnh nào cũng không được phụ lòng bệnh nhân, không hổ thẹn với mình, đừng để người bệnh phải xin lỗi mình. Cái nghề bác sĩ này luôn cần có người làm. Ông nội tôi nói, chốn có chân lý, dẫu muôn vàn khó khăn ta cũng phải đi tới.”

(*) Đại y tinh thành là tên một cuốn sách của Tôn Tư Mạc thời Đường giảng về hai vấn đề quan trọng trong y đức: “Tinh” nghĩa là muốn chữa bệnh cho người khác thì phải tinh tường y thuật, “Thành” nghĩa là người theo nghề y phải chân thành, trung thực, biết tu dưỡng phẩm hạnh, đạo đức.

Vẻ khâm phục tràn đầy trên gương mặt trẻ trung của Chung Trinh. Cậu khẽ lặp lại: “Chón có chân lý, dẫu muôn vàn khó khăn ta cũng phải đi tới. Chị ạ, chuyện học y chưa bao giờ khiến em xúc động đến vậy. Khoảnh khắc đó, thấy được ánh sáng trên người thầy, em cũng muốn làm một bác sĩ tốt như vậy, thế nên năm đó em đã đăng ký làm nghiên cứu sinh của thầy ấy.”

Tùng Dung lắng lắng nghe, chợt nhớ tới lời bố đã nói với cô trong phòng đọc sách khi cô vừa trở về từ nước ngoài và bắt đầu làm việc: “Pháp luật tôn vinh người có công, trấn áp kẻ có mưu đồ phá hoại, là niềm tin của cả thế giới. Hầu hết các luật sư đều đang xử lý vụ án, còn luật sư tốt thì đang làm người. Quá trình từ một luật sư bình thường trở thành một luật sư tốt cũng chính là quá trình làm người. Vung lên thanh kiếm sắc của pháp luật, nắm giữ cán cân công lý. Luật sư đại diện cho chính nghĩa, luật sư cũng là con người bằng xương bằng thịt. Bố không mong con bị tổn thương vì chính nghĩa, nhưng chừng nào con còn có năng lực, bố vẫn hy vọng con có thể đứng về phía công lý.”

“Chón có chân lý, dẫu muôn vàn khó khăn ta cũng phải đi tới.” Câu này cũng đúng với nghề luật sư phải không?

Tùng Dung im lặng một lúc lâu, nhìn ra ban công thấy chiếc xe đang dần biến mất khỏi tầm mắt mới mở miệng hỏi: “Sau đó thì sao? Hôm ấy... có đánh nhau không?”

Chung Trinh lớn lên bên Tùng Dung từ nhỏ. Cô đã dìu dắt cậu bằng cách vừa chèn ép vừa chà đạp, nhìn cậu trưởng thành. Nhưng một chàng trai từ bé đến lớn chưa từng đánh nhau trận nào vẫn khiến cô cảm thấy hơi tiếc nuối.

“Không.” Chung Trinh vỗ ngực, nghĩ lại vẫn thấy sợ, “Bị những lời độc địa của thầy Ôn ép lui, không đánh mà thắng.”

“Không đánh mà thắng mới là người tài giỏi nhất. Ôn Thiệu Khanh rất tốt, em hãy ngoan ngoãn học theo anh ấy.”

“Em cũng cảm thấy sếp rất tốt.” Chung Trinh thấy Tùng Dung cười mới dám hỏi: “Chị họ, chị quen sếp em từ trước ạ?”

Tùng Dung lập tức tiến vào trạng thái công việc, não chuyển động với tốc độ cao trong vài giây rồi hỏi dò một câu then chốt, “Em có biết sếp em chuyển nhà không?”

Chung Trinh gật đầu, “Biết ạ, trước đó thầy ấy sống ở đây mãi, ngủ ở giường mà chị vẫn ngủ mỗi ngày ấy. Sau khi chuyển đi mới cho em thuê.”

Tùng Dung kiểm chế cảm giác muốn nổi khùng, mặt vẫn bình tĩnh, “Giờ anh ấy là hàng xóm của chị, ở nhà đối diện.”

Chung Trinh nghe xong thì sáng cả mắt, phấn khích vung vẩy tay chân, “Trùng hợp vậy ạ? Có duyên như thế, chị phải nắm chắc lấy nhé!” Vừa nói xong, chưa đợi Tùng Dung trả lời, cậu đã xì mặt, “Ồi, không được rồi. Sếp em nói thầy ấy có người mình thích rồi.”

Khóe mắt Tùng Dung giật nhẹ, “Anh ấy... có người mình thích rồi?”

Chung Trinh gật mạnh đầu, “Đúng vậy, chính miệng thầy ấy nói.”

Tim Tùng Dung như bị khoét mất một mảng. Cũng không hẳn là đau lòng, cô chỉ cảm thấy thật trống trải, nhưng cũng nhanh chóng hiểu thấu. Ôn Thiệu Khanh thích ai đó là chuyện rất bình thường.

Chung Trinh vẫn chưa chịu thôi, “Rốt cuộc thầy ấy thích ai, chắc không phải là bác sĩ trong bệnh viện chúng em chứ? Bác sĩ Hà là của đấm y ta rồi, không thể là cô ấy. Chẳng lẽ là bác sĩ Tần?”

Tùng Dung nghe cậu tự lẩm nhẩm mãi, không nhận được hỏi “Bác sĩ Tần là ai?”

Chung Trinh hắng giọng, trình trọng giới thiệu: “Kỹ năng dùng dao của thầy Ôn là hàng hiếm ở bệnh viện chúng em. ”Khanh” trong “Nhất Khanh Nhị Sở”(*) trên bảng xếp hạng của tạp chí The Lancet(**) chính

là Ôn Thiếu Khanh. Thầy Ôn có biệt danh là “mỹ nhân đao”, kỹ năng dùng dao của thầy khéo léo, tính tế lại tao nhã miễn bàn, đường cắt, vết khâu đều thành thạo và đẹp mắt đến mức không thể sao chép, xem thầy phẫu thuật là một loại hưởng thụ đấy.”

(*) Nhất Khanh Nhị Sở: Đọc đồng âm với “Nhất thanh nhị sở” - một cụm thành ngữ bốn chữ thông dụng trong tiếng Trung, ý chỉ sự rõ ràng, hiểu thấu.

(**) The Lancet: Một tạp chí y khoa tổng quan đánh giá đối chiếu hàng tuần được bác sĩ phẫu thuật người Anh Thomas Wakley thành lập năm 1823.

Mỗi lần nhắc đến Ôn Thiếu Khanh, trên mặt Chung Trinh đều hiện lên vẻ khâm phục ngưỡng mộ. Tùng Dung ngắt lời cậu: “Thế “Nhị Sở” thì sao?”

“Tần Sở của khoa Ngoại - Ung bướu và Chữ Thu Minh(*) của khoa Ngoại Thần kinh. Bác sĩ Tần là một mỹ nữ.”

(*) “Nhị Sở” là Tan Sở và Chữ Thu Minh, họ “Chữ” trong tiếng Trung đọc đồng âm với “Sở”.

“À.” Tùng Dung bỗng dưng hết tò mò. Cô xoay người định về phòng ngủ bù tiếp, nhưng đi tới phòng ngủ lại nghĩ tới câu “ngủ ở giường mà chị vẫn ngủ mỗi ngày” của Chung Trinh, cảm thấy cực kỳ khó chịu, không thể nằm xuống được. Nhìn cái giường kia một lúc lâu, Tùng Dung thở dài, bắt đầu thu dọn hành lý. Chung Trinh nghe thấy tiếng động chạy vào hỏi: “Chị họ, chị muốn đi à?”

Tùng Dung vừa thu dọn vừa trả lời: “Ừ, lát nữa qua văn phòng. Từ hôm nay chị sẽ về nhà, em có phòng ngủ.”

Chung Trinh không hiểu gì, “Sao thầy Ôn vừa tới thì chị liền không ở nữa? Hai người còn là hàng xóm, chẳng lẽ lúc trước chị tránh mặt thầy ấy?”

Tùng Dung gật đầu tiếp lời: “Đúng vậy, chị tránh anh ấy đấy. Chị yêu thầm anh ấy rồi bị phát hiện, ngày nào cũng gặp nhau thì xấu hổ lắm, thế nên mới trốn đến chỗ này của em. Những điều này em nhận ra hết rồi à?”

Tùng Dung thoải mái thừa nhận khiến Chung Trinh cảm thấy khó tin, “Ha ha, sao có thể? Chị họ, sao chị lại yêu thầm người khác được chứ? Với lại hai người đã quen nhau được bao lâu đâu?”

Động tác của Tùng Dung chậm lại, thậm chí lảng trong lòng, quen nhau bao lâu? Dù sao cũng lâu hơn thời gian em biết anh ấy.

Tùng Dung kéo vali định đi, Chung Trinh lại đứng ở cửa giữ chặt lấy vali của cô. Tùng Dung bám tay lên tủ giày, nhìn cậu, “Có gì thì nói mau.”

Chung Trinh tỏ ra quyến luyến, “Chị, em không nỡ xa chị.”

Mặt Tùng Dung lộ rõ sự ghét bỏ, hừ lạnh với vẻ chị đây biết thừa, “Nói thật!”

Chung Trinh nhanh chóng thu lại nét quyến luyến, hỏi giọng đáng thương: “Chị họ, chị còn mua điều hòa cho em không?”

Tùng Dung lườm cậu bất lực, “Mua!”

“Thế một nửa tiền thuê nhà đã thỏa thuận thì sao?”

“Cũng sẽ trả!”

Chung Trinh lập tức hờn hở mở cửa cho cô, “VẬY chị mau đi đi.”

Tùng Dung ngoảnh lại nhìn cậu khinh bỉ rồi kéo vali đi thẳng.

Tùng Dung vừa đến văn phòng thì gặp đồng nghiệp Đàm Tư Trạch ngay tại cửa. Đàm Tư Trạch là đàn anh của cô, mấy năm ở nước ngoài vẫn giữ liên lạc. Khi cô về nước thì đúng lúc một cộng sự của anh ở văn phòng luật định rút lui. Đàm Tư Trạch hỏi cô có hứng thú không, thế là cô liền gia nhập.

Đàm Tư Trạch nhìn vali trong tay cô, vuốt cằm, “Sắp đi công tác hả? Không đúng, gần đây đâu nhận khách hàng nào cần em đi công tác?”

Tùng Dung đổi tay kéo vali, “Không ạ. Anh tìm em có chuyện gì?”

Đàm Tư Trạch lập tức nghiêm mặt, “Chuyện nghiêm túc đây. Lần này là khách hàng lớn.”

Anh ta đưa tài liệu cho Tùng Dung. Cô nhận lấy, xem qua rồi vứt trả lại cho Đàm Tư Trạch, “Không nhận.”

“Đừng mà.” Đàm Tư Trạch lại đưa tài liệu đến trước mặt cô, “Em xem kỹ đi, đối phương ra giá được lắm!”

Tùng Dung mở cửa ban công, cầm cốc uống một ngụm nước, “Anh biết là em không nhận án tranh chấp trong khám chữa bệnh mà. Không bỏ được thì anh tự ra tay đi.”

Đàm Tư Trạch lộ vẻ tiếc nuối, “Anh muốn chứ, nhưng đối phương chỉ đích danh em.”

Tùng Dung ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính lên, “Thế thì bỏ đi.”

Đàm Tư Trạch nhìn con số trên tài liệu, cảm thấy xót ruột nhưng cũng không nói thêm, chỉ ngồi vào chỗ đối diện Tùng Dung, nhìn cô thăm dò, “Luật sư Tùng, sao em không nhận án liên quan đến khám chữa bệnh thế?”

Tùng Dung lơ đãng trả lời: “Vì vụ án liên quan đến khám chữa bệnh chắc chắn sẽ dính đến mạng người, em sợ.”

“Ha ha, em là luật sư chuyên tố tụng hình sự, có gì mà chưa gặp?”

“Vì giải quyết vụ án về khám chữa bệnh phải đến bệnh viện, em ghét mùi thuốc sát trùng.”

“Thế em không ghét mùi trong nhà xác à? Đối lý do khác đi.”

“Vì em họ em là bác sĩ. Ngành bác sĩ rộng như vậy, em sợ sau này sẽ phải ra tòa đối chất với người quen của nó, sẽ làm nó ngại.”

“Thôi miễn cưỡng cho qua đi.” Đàm Tư Trạch nhìn cô với vẻ hơi khó tin, “Nhưng em bỏ qua món béo bở như thế thì phải nhận thêm nhiều vụ để bù cho anh.”

Tùng Dung lườm anh, “Đàn anh ơi, mấy hôm trước em gặp ông Triệu trên tòa, anh biết ông ấy nói gì về anh không?”

Đàm Tư Trạch hào hứng, “Nói gì?”

Tùng Dung trả lời bằng giọng đùa cợt: “Ông ấy nói: Này Tùng Dung, đồng nghiệp của cô định đổi nghề làm kế toán viên cao cấp đúng không? Tôi thấy cái bộ dạng tính toán chi li của cậu ta có tiềm năng lắm đấy. Khi ấy em đã sửa lại đăng hoàng giúp anh. Em bảo: Ông Triệu, Đàm Tư Trạch không phải dự định đổi nghề làm kế toán viên cao cấp. Anh ấy vốn là kế toán viên cao cấp, giữa chừng mới đổi nghề làm luật sư.”

Đàm Tư Trạch bị Tùng Dung châm chọc, sầm mặt đứng dậy định đi, tới cửa thì dừng lại, hung hăng lên tiếng: “Anh định thi kế toán viên cao cấp thật đấy! Giờ anh đi đăng ký thi luôn!”

Tùng Dung làm tư thế xin mời, khiến Đàm Tư Trạch tức giận bỏ đi.

“Anh!” Tùng Dung chợt gọi Đàm Tư Trạch lại, “Đôi năm nữa em dự định chuyển qua làm luật sư tư vấn pháp lý. Em biết gần đây anh đang nhận việc của một công ty trên thị trường, anh đưa em đi cùng với.”

“Tại sao? Làm luật sư tố tụng hình sự rất được người khác kính nể, em không thấy mỗi lần em ra tòa, đến cả chánh án còn phải nể em à?”

Tùng Dung liếc anh ta, “Anh để bụng là vì chi phí cho luật sư tố tụng hình sự cao chứ gì? Thật ra trong nghiệp vụ hình sự cũng có nhiều vụ không liên quan đến tố tụng. Ví dụ như năm ngoái, trong dự án đề phòng nguy cơ vi phạm luật hình sự của doanh nghiệp kia, anh chẳng kiếm được bộn tiền còn gì?”

Đàm Tư Trạch chui đầu vào lưới, “Không phải em là một trong những cộng sự cao cấp sao? Anh kiếm tiền cũng là em kiếm tiền!”

Tùng Dung thông thả thu lưới, “Anh còn biết em là cộng sự à?”

Đàm Tư Trạch không phản bác được, “Em là ”thương hiệu đại diện” cho mảng tố tụng hình sự ở chỗ chúng ta, em không làm nữa thì phải thế nào bây giờ?”

“Thì anh làm, ban đầu anh cũng là luật sư tố tụng hình sự đấy thôi.”

“Không được đâu em Tùng à, tâm hồn anh mong manh yếu đuối, em không thể để anh tiếp xúc với quá nhiều thứ đen tối, anh sẽ nhìn thấu cõi trần, xuất gia làm ni cô đấy.”

“Anh mà xuất gia thì cùng lắm là làm hòa thượng.”

“Anh thích thờ Mẫu cơ.”

Tùng Dung không thêm để ý.

“Muốn chuyển sang làm luật sư tư vấn thật à?” Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Đàm Tư Trạch lắc đầu thở dài đi ra, “Ôi, lại mất một nữ luật sư tố tụng rồi...”

10. Chương 2-3: Thực Sắc Tính Dã 3

Cánh cửa phòng làm việc đóng lại, Tùng Dung mới nhìn đến tập tài liệu ở góc bàn. Từ khi vào ngành đến nay, cô không nhận các trường hợp liên quan đến điều trị y khoa, người trong ngành đều biết. Thực ra án điều trị y khoa là loại vụ án dễ thắng kiện nhất, trước hiện thực xã hội và pháp luật đương thời, nhân viên y tế là nhóm yếu thế, dù có phải là sự cố trong điều trị hay không, đến hơn nửa là người bệnh sẽ thắng kiện, bệnh viện bồi thường tiền để dàn xếp ổn thỏa. Cô không thể ngăn người khác nhận, nhưng ít nhất bản thân cô có thể không nhận, bởi vì... Ôn Thiệu Khanh là bác sĩ. Anh cũng ngày ngày cứu dao vào người sống, lỗ như sơ ý... Mỗi lần nhìn thấy án khám chữa bệnh, cô đều cảm thấy rất mâu thuẫn. Từ tận đáy lòng, cô không muốn thấy chuyện này xảy ra.

Tùng Dung tăng ca ở văn phòng, qua giờ cao điểm mới lái xe về nhà, lúc đỗ xe ở bãi để xe chung cư thì phát hiện xe của Ôn Thiệu Khanh đỗ ở góc chệch phía đối diện. Cô ngồi bên trong nhìn chiếc xe kia chăm chú, bỗng dưng có cảm giác khó tránh khỏi kiếp nạn.

Tùng Dung mới đi nửa vòng quanh siêu thị đã gặp Ôn Thiệu Khanh. Anh đang cúi đầu xem ngày sản xuất của hộp sữa chua trên tay, trong xe đẩy bên cạnh còn có mấy túi rau và hoa quả.

Cô đã gặp không ít những người trẻ tài giỏi. Hầu hết trong số họ đều vang danh trong ngành, thế nhưng vừa tài giỏi lại là mẫu người đàn ông của gia đình... thì cô chẳng biết được mấy người.

Có lẽ anh cũng vừa tan làm, trang phục trên người không phải đồ mặc ở nhà như mấy lần gặp trước.

Tùng Dung đứng yên. Khi cô còn đang lưỡng lự không biết nên bỏ đi hay bước tới chào hỏi thì Ôn Thiệu Khanh đã ngẩng lên nhìn.

Lần này cô chỉ còn cách đi tới mở lời, “Chào...”

Tùng Dung vừa mới giơ tay chào một tiếng đã ngậy ra, vì cô không biết phải xưng hô với Ôn Thiệu Khanh thế nào.

Giáo sư Ôn? Đường như gọi thế khiến anh già đi.

Gọi anh là sếp giống Chung Trinh? Thế hơi kỳ quái.

Gọi thẳng là Ôn Thiệu Khanh? Hình như không được lễ phép cho lắm.

Sau mấy giây cân nhắc, cô quyết tâm mở miệng: “Bác sĩ Ôn.”

Trong đáy mắt Ôn Thiệu Khanh xuất hiện một thoáng ngạc nhiên khi nghe cách xưng hô này, nhưng sự ngạc nhiên đó nhanh chóng bị nét cười thay thế. Anh bắt chước cô, đáp lại bằng giọng bông đùa: “Thật trùng hợp, luật sư Tùng.”

Anh cố ý bắt chước cô! Luật sư Tùng thì luật sư Tùng! Gọi cũng đâu có sai!

Tùng Dung quay đầu đứng trước tủ lạnh chọn sữa chua, nhìn đi nhìn lại mới nhận ra nhãn hiệu cô quen uống chỉ còn một chai, mà chai sữa chua ấy lại đang ở trong tay Ôn Thiếu Khanh.

Ngoài bệnh cuồng chi tiết, Tùng Dung còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ. Chuyển sang nhãn hiệu khác thì cô không uống được, vì vậy thuận tay cầm một chai đưa ra, thử đề nghị: “Thật ra hiệu này uống cũng rất ngon.”

Ôn Thiếu Khanh lẳng lặng nhìn Tùng Dung, nhận chai sữa trong tay cô rồi bỏ vào xe hàng cùng chai anh đang cầm trong tay.

Tùng Dung ngăn anh lại, “Đừng mua nhiều quá, để lâu không tươi nữa đâu. Mua một chai thôi là được.”

Ôn Thiếu Khanh liền trả lại cho Tùng Dung chai mà cô vừa đưa nhưng rõ ràng cô không muốn nhận.

Ôn Thiếu Khanh khó hiểu, “Sao thế?”

Tùng Dung chỉ vào xe hàng của anh, “Em muốn chai đó.”

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh lại nhìn thoáng qua rồi cười đáp: “À, em thích là được.”

Tùng Dung hưng hăng lấy chai sữa chua trong tay anh rồi đi tới quầy thu ngân tính tiền. Ôn Thiếu Khanh theo sát đằng sau cô.

Ra khỏi siêu thị, Ôn Thiếu Khanh nhìn cô lấy chiếc vali từ quầy gửi đồ, nụ cười trên môi hết sức dịu dàng, nhưng câu hỏi ngoài miệng vẫn cực kỳ đáng ghét: “Không ngủ ở văn phòng nữa à?”

Tùng Dung nói dối không chớp mắt: “Ban đêm văn phòng tắt hệ thống sưởi, lạnh lắm.”

Ôn Thiếu Khanh chợt cười, “Ăn cơm cùng anh nhé?”

Có lẽ nụ cười quá đẹp ấy đã mê hoặc Tùng Dung đi theo anh. Khi đứng trước cửa nhà đợi anh mở cửa, cô liền cảm thấy hối hận.

Mùa đông trời tối sớm, vừa mở cửa ra là bóng đêm đen kịt ập tới, Tùng Dung lập tức nép vào sau lưng Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh khẽ cười, bật đèn lên rồi cúi người xoa đầu Nhường Chút, “Nó ngoan lắm, không cắn em đâu.”

Tùng Dung vẫn đứng trốn sau góc cửa, “Em biết nó sẽ không cắn...”

Ôn Thiếu Khanh hắng giọng nhện cười, “Nhường Chút, mày ra ban công chơi đi.”

Tùng Dung nhìn ra ngoài, thấy gió đêm đang mạnh, bèn lên tiếng: “Để nó ở đây đi, hình như ban công lạnh lắm...”

Ôn Thiếu Khanh cau mày, “Em chắc chứ?”

Tùng Dung khẽ cắn môi, “Anh bảo nó vào phòng đọc sách đi.”

Lúc Ôn Thiếu Khanh nấu ăn, Tùng Dung ngượng ngập đứng cạnh nhìn anh chăm chú. Cô chợt nhớ tới cuốn sổ chép tay y học trông thấy ở chỗ Chung Trình lần trước, muốn vào phòng đọc sách xem, nhưng vừa nghĩ tới Nhường Chút đang ở đó thì đành từ bỏ ý định, cuối cùng chỉ có thể ngồi chán nản ở Sofa ngoài phòng khách.

Tùng Dung đang nghĩ, mình là người ăn chực, vậy mà cứ ngồi đây đợi cơm, có lẽ không ổn lắm thì di động trên chiếc bàn thấp trước sofa đột nhiên rung lên.

Tùng Dung nhìn lướt qua, thấy hai chữ “Tân Sở” liên tục nhấp nháy trên màn hình. Trông thấy cái tên này, lòng cô bỗng dưng hơi khó chịu, nhưng chợt nghĩ biết đâu bệnh viện có trường hợp khẩn cấp cần gọi anh về, bèn cất giọng gọi với vào trong bếp: “Có điện thoại, đồng nghiệp của anh gọi này!”

Có lẽ Ôn Thiếu Khanh không đi được, đáp một câu: “Em mang vào đây giúp anh.”

Tùng Dung vừa cầm điện thoại lên, Nhường Chút bỗng nhiên lao tới trước mặt nhìn cô chăm chăm.

Tùng Dung giật mình, lập tức đi vào bếp. Theo bản năng cô cảm thấy ở cạnh Ôn Thiếu Khanh mới an toàn.

Ôn Thiếu Khanh lau tay rồi nghe máy. Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì, anh nhanh chóng trả lời: “Không được, đang nấu rồi, chuẩn bị ăn đây.”

Giọng nữ bên kia dường như lại cười nói thêm câu gì đó. Lần này Ôn Thiếu Khanh đưa mắt nhìn Tùng Dung, một lát sau mới trả lời: “Thôi, chỗ anh đang có bạn, không tiện.” Sau đó anh cúp máy, đưa di động cho Tùng Dung, rửa tay rồi nêm muối vào trong nồi.

Tùng Dung có thể cảm nhận sự xa cách trong vẻ lịch sự mà Ôn Thiếu Khanh dành cho Tân Sở, tình hình không hề giống phỏng đoán của Chung Trinh. Cô hỏi dò: “Phải đến bệnh viện làm thêm giờ à?”

“Không, đồng nghiệp gọi anh đi liên hoan, thấy anh nói đang nấu cơm thì muốn tới nhà ăn cùng. Anh từ chối rồi.” Ôn Thiếu Khanh giải thích mấy câu, chợt hỏi, “Sao em biết Tân Sở là đồng nghiệp của anh?”

“Ấy...” Tùng Dung chẳng tìm được lý do gì, đành trả lời thật, “Chung Trinh nói cho em biết.”

“Khi không cậu ấy nói chuyện này với em làm gì?”

“Có gì đâu, tán gẫu thôi mà. Nó nói kỹ năng dùng dao khi phẫu thuật của anh rất tuyệt, tiện miệng nhắc đến cái gì mà Nhất Khanh Nhị Sở.”

Ôn Thiếu Khanh bắt trúng mấu chốt, “Hai người hay trò chuyện về anh lắm à?”

“Không.” Tùng Dung cảm thấy nếu không chuyển chủ đề thì kiểu gì cũng có chuyện. Cô nhanh chóng phát hiện ra ánh mắt Nhường Chút nhìn mình không mấy thân thiện nên nhích tới gần Ôn Thiếu Khanh hơn, “Nó sao vậy?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Nhường Chút rồi lại nhìn sang cô, “Chắc là... em giành việc của nó. Bình thường có điện thoại toàn là nó cấp đến cho anh.”

Tùng Dung hết biết nói sao, cô lại vô tình trở thành đối thủ tranh giành tình cảm với Nhường Chút.

Ôn Thiếu Khanh tắt lửa, vừa bưng đồ ăn ra bàn vừa giải thích cho Tùng Dung: “Những lúc nó lao tới gần thì hầu hết là muốn chơi với em đấy, như vậy chứng tỏ nó nhớ em, công nhận em. Nó cũng rất nghịch, nếu như nhận ra mỗi lần lao vào em, phản ứng của em đều rất thú vị, thế thì... Em không nhận ra lần gặp em nó đều chủ động chạy đến sao? Em đừng tỏ ra sợ nó nó biết em sợ mình thì sau này sẽ càng táo bạo hơn đấy. Em bình tĩnh một chút thì nó sẽ không có hứng nữa.”

Tùng Dung nhìn Nhường Chút rồi lại nhìn sang Ôn Thiếu Khanh, cứ cảm thấy lời anh nói có hàm ý khác.

Ôn Thiếu Khanh đứng trước bàn ăn gọi cô: “Tới đây đi.”

Lần trước đến Tùng Dung không để ý, lần này mới phát hiện, Ôn Thiếu Khanh là một tên biến thái rất có phong cách.

Cô chỉ vào hoa văn trên đĩa hỏi: “Đĩa này độc đáo thật, còn chạm trổ hoa văn. Anh mua ở đâu vậy?”

Ôn Thiếu Khanh múc canh cho cô, hờ hững đáp: “Đĩa bình thường trong siêu thị, anh mua về tự khắc.”

Lần này thì Tùng Dung hoàn toàn tin rằng kỹ năng dùng dao của Ôn Thiếu Khanh rất tốt, tốt đến biến thái. Rốt cuộc anh buồn chán đến mức nào mới nghĩ tới việc khắc hoa văn trên đĩa?

Tùng Dung thầm phỉ nhổ trong lòng, sau khi cầm đĩa gấp thức ăn đưa vào miệng thì lập tức thay đổi thái độ.

“Cá này ngon quá! Nấu kiểu gì thế ạ?”

“Ừm... Củ từ này ăn cũng ngon!”

“Sườn này cũng ngon, nhưng cay quá. Em không ăn cay.”

Tùng Dung hớn hở quơ đũa, nhìn thế nào cũng không thấy được vẻ điềm tĩnh nghiêm trang thường ngày. Ôn Thiếu Khanh nhìn cô chăm chú một lúc lâu, vẻ mặt phức tạp, “Sao trước kia anh không phát hiện... em là một cô nàng háu ăn nhỉ?”

Háu ăn chia thành hai loại, một là cảm thấy cái gì cũng ngon, ăn tạp, ăn nhiều. Loại thứ hai là loại của Tùng Dung, vô cùng kén ăn, tính che giấu cực mạnh, bình thường không thể nhìn ra dù chỉ một chút, chỉ khi nào ăn đồ ngon vào mới sáng mắt, lộ rõ nguyên hình.

Tùng Dung khựng lại, cổ vót vát, “”Thật ra không phải thế... Dạo trước em bị đau răng mà, ăn cháo lâu quá, lại không biết nấu ăn. Đồ bên ngoài em ăn nhiều quá, chán lắm rồi. Em hiếm khi được ăn cơm nhà nên mới thế, anh thông cảm.”

Nhắc đến chuyện đau răng, Ôn Thiếu Khanh như sức nhớ tới điều gì, bèn đặt đũa xuống, trịnh trọng nói: “Chúng ta cũng coi như quen biết lâu năm, giờ còn là hàng xóm, nên hòa hợp với nhau hơn đúng không?”

Tùng Dung như bị nghẹn ở cổ, ăn cũng không vào nữa, “Thời gian chúng ta quen biết tuy dài nhưng giữa chừng cắt liên lạc lâu như vậy, số lần gặp nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thực ra không thân chút nào.”

Ôn Thiếu Khanh kết luận: “Không thân nên em cứ tránh mặt anh đấy hả?”

Nói một đằng nghĩ một nẻo là bản tính của phụ nữ. Tùng Dung chối theo bản năng: “Đâu có.”

Ôn Thiếu Khanh tự nhiên nói: “Cũng chỉ là anh biết em thích anh thôi mà? Trai chưa vợ gái chưa chồng, anh cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng xấu hổ...”

Ôn Thiếu Khanh đâm một dao trúng điểm yếu của Tùng Dung, cô lập tức xù lông nhím, “Im đi! Đừng nhắc nữa!”

Đến giờ Tùng Dung mới ý thức được, đây là một bữa ăn chết người.

Ôn Thiếu Khanh coi thường cơn giận của cô, nghiêm giọng dùng kiến thức chuyên ngành nói nhảm: “Thông thường bệnh nhân sẽ trải qua năm giai đoạn tâm lý trong quá trình chấp nhận mình bị bệnh, cũng giống như em không thể tiếp nhận việc em yêu anh.”

Tùng Dung tức đến đỏ mặt, “Em không yêu anh!”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày tổng kết: “Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn chối bỏ, em không chịu chấp nhận hiện thực.”

Tùng Dung nổi giận, “Anh nói linh tinh!”

Ôn Thiếu Khanh rất hài lòng với phản ứng của cô, “Giai đoạn thứ hai là giai đoạn căm phẫn. Chủ yếu là em sẽ thể hiện sự bức bối, cáu gắt và trút giận vào người thân.”

Tùng Dung giơ hai tay lên, “Thôi được rồi, em rút lại câu vừa nãy. Em không nói gì cả.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Bắt đầu giai đoạn thỏa hiệp. Sau khi chấp nhận sự thật, bệnh nhân sẽ trở nên hiền hòa.”

“...” Tùng Dung che mặt, không thốt nên lời.

Ôn Thiếu Khanh tiếp tục, “Đến giai đoạn u uất. Bệnh nhân sẽ nảy sinh cảm giác mất mát mạnh mẽ, xuất hiện các phản ứng như đau lòng, tâm trạng sa sút, trầm lặng.”

Tùng Dung hít sâu, ngẩng đầu phờ phạc nhìn Ôn Thiếu Khanh rồi đứng dậy, “Kệ anh nói sao thì nói. Em đã ăn xong, cũng mệt rồi, về trước đây.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô rồi tiếp tục kết luận; “Giai đoạn cuối, về cơ bản, bệnh nhân đã chấp nhận sự thật, thích ở một mình, thích ngủ.”

Tùng Dung quay lại trừng mắt, “Rốt cuộc anh có thôi hay không?”

“Trong trường hợp cá biệt, bệnh nhân sẽ có hiện tượng phản ứng bất ngờ với mục đích vùng vẫy vào phút chót.”

11. Chương 2-4: Thực Sắc Tính Dã 4

Cảm giác bất lực trào lên trong lòng Tùng Dung. Cô không biết miệng lưỡi và tài ăn nói khéo léo của mình trong công việc thường ngày đã đi đâu hết. Rõ ràng thời đi học, cô cũng là nhân vật chủ chốt trong cuộc thi hùng biện của trường. Lối tư duy rõ ràng, phản ứng nhanh nhẹn, mạch lạc, logic đã bay biến đâu hết cả, sao bây giờ lại liên tiếp thua trong tay cái tên hành nghề mổ xẻ này?

Dù sao thì Ôn Thiếu Khanh cũng nói đúng một câu, đó là cô phải bình tĩnh, thế thì anh sẽ chẳng còn hứng trên cô. Suy luận này đúng với cả Nhường Chút và Ôn Thiếu Khanh.

Sau khi hiểu ra, Tùng Dung mau chóng trở lại bàn, cầm đĩa lên ăn tiếp.

Sau đó dù Ôn Thiếu Khanh nói gì cô cũng không trả đòn nữa, chỉ mỉm cười và yên lặng.

Ôn Thiếu Khanh cũng hiểu rõ đạo lý không đuổi giặc cùng đường, cuối cùng bữa cơm cũng trôi qua trong bình yên.

Đĩa sườn sốt tiêu có ớt kia đã bị cô nàng “không ăn cay” Tùng Dung vét sạch. Uống cạn một cốc nước xong, cô còn lè lưỡi chạy vòng quanh kêu cay.

Ôn Thiếu Khanh bật cười khi thấy bộ dạng cô lè lưỡi rất giống Nhường Chút. Anh còn đùa với chú chó đang ngồi cạnh, “Thề lưỡi ra tao xem nào.”

Nhường Chút lập tức thề lưỡi ra. Ôn Thiếu Khanh nhìn nó rồi lại nhìn sang Tùng Dung, càng cười tươi hơn, “Đúng là rất giống.”

Tùng Dung quay mặt sang lườm anh, dáng vẻ chẳng giống cô luật sư bình thản lạnh lùng thường ngày. Thấy Ôn Thiếu Khanh đứng dậy dọn bát đĩa, cô vội giữ tay anh lại, “Để em. Ăn chục một bữa còn để anh rửa bát thì ngại lắm.”

Lúc Tùng Dung rửa bát trong bếp, Ôn Thiếu Khanh đứng cạnh rửa hoa quả rồi cắt ra. Cô tưởng anh định làm một đĩa hoa quả tráng miệng, nhưng sau khi rửa sạch, anh lại lấy ra một thứ trông giống như cái khay, cắm điện vào, sau đó lấy chai sữa chua vừa mua khi này ở trong tủ lạnh ra rót vào cốc, thả hoa quả vào trong sữa chua rồi rải thêm ít quả khô, cuối cùng đổ hết vào trong khay.

Tùng Dung không rửa bát nữa, đi tới và hỏi, “Đây là gì vậy?”

Ôn Thiếu Khanh lấy xéng nấu ăn quét sữa chua ra xung quanh khay, “Chưa thấy bao giờ à? Máy làm kem chiên.”

“Sữa chua chiên à? Em vẫn luôn muốn ăn, nhưng mùa đông người ta không bán.”

Ôn Thiếu Khanh đợi vài giây. Sữa chua nhanh chóng cuộn thành miếng, anh rắc lên một chút vừng, “Sau này mua sữa chua đừng mua loại hương trái cây, có thể mua loại bình thường rồi về tự thêm hoa quả.”

Tùng Dung lơ đãng trả lời: “À...”

Ôn Thiếu Khanh thông thả vạch trần cô, “”À” nghĩa là “Anh nói là việc của anh, chứ em không làm đâu” đúng không?”

“Ấy...” Tùng Dung hắng giọng, “Em không thích ăn hoa quả.”

“Thường thì những người nói không thích ăn hoa quả phải có đến hơn nửa là lưỡi rửa hoặc lưỡi gọt vỏ.”

Tùng Dung ghen lời nhìn anh, đúng là đồ đàn ông độc miệng!

Ôn Thiếu Khanh cắt miếng sữa chua rồi xúc vào bát đưa cho Tùng Dung, còn cười, “Xin lỗi, gặp nhiều bệnh nhân, nghe nhiều cái cố nên đúc kết ra vậy đây.”

Tùng Dung không nhận, chỉ nhìn bàn tay đang đưa bát ra giữa khoảng không.

Ôn Thiều Khanh có một bàn tay đẹp hiếm hoi mà cô từng thấy. Bàn tay sạch sẽ, thon dài, khớp ngón tay rõ nét, không đẹp mịn màng như tay phụ nữ, có lẽ do cầm dao phẫu thuật lâu ngày nên nhìn qua hơi chai sạn, nhưng là sự chai sạn truyền đến sức sống và khiến người ta yên lòng.

Cô cảm thấy mình không thể bị sắc đẹp và thức ăn dụ dỗ nữa. Cái kiêu vừa đắm vừa xoa, đánh một roi lại cho một quả táo ngọt này của Ôn Thiều Khanh, nếu là người khác thì cô đã trở mặt từ lâu rồi. Cũng vì “quả táo ngọt” của Ôn Thiều Khanh quá hợp khẩu vị của cô, thế nên mới khiến cô lần nào cũng thua dưới tay anh.

“Không ăn hả?” Ôn Thiều Khanh lại đưa cái bát đến trước mặt cô, “Hầu ăn cũng đâu có gì mất mặt. Thực sắc, tính dã(*).”

(*) Thực sắc, tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, ý nói việc thích ăn uống và ham mê sắc dục vốn là bản năng của con người.

Cô không nhận, anh vẫn cứ đưa đến.

Ôn Thiều Khanh có cả thực lẫn sắc, thế nên cô đành chịu thua.

Tùng Dung hơi cau mày, nhận lấy.

Ôn Thiều Khanh nhanh tay chiên một phần nữa, quay người đặt trước mặt Nhường Chút. Sau khi rửa sạch máy làm kem chiên, anh lại rửa nốt số bát đĩa Tùng Dung chưa rửa xong.

Tùng Dung đang cầm bát ăn vui vẻ, thấy vậy liền vội vàng đặt xuống ngăn anh lại, “Để em! Đã nói là em rửa mà!”

Ôn Thiều Khanh cản Tùng Dung, ngẩng đầu nhìn cô nghiêm túc, “Phần lớn bác sĩ đều mắc bệnh sạch sẽ, em biết chứ?”

Tùng Dung không hiểu ra sao, “Biết.”

Ôn Thiều Khanh chỉ vào đồng bát đĩa, “Người có sạch sẽ đều cảm thấy không thoải mái với bát đĩa mà người khác rửa, họ sẽ tự rửa lại lần nữa, em biết không?”

Tùng Dung xấu hổ bỏ bát xuống, xoa tay, “Hình như từng nghe nói rồi...”

Ôn Thiều Khanh thấy cô ngoan ngoãn đứng tránh ra mới mỉm cười hài lòng, “Nhưng không phải lý do này.”

Tùng Dung lại không hiểu, “Gì cơ?”

“Em không tính là người khác.” Ngón tay vẫn nhỏ nước của Ôn Thiều Khanh vẽ một vòng tròn trong không trung, vòng Tùng Dung và Nhường Chút lại. Theo quán tính, giọt nước rời khỏi đầu ngón tay anh, rơi đến mu bàn tay cô. Tùng Dung cúi đầu nhìn, giọt nước ấy trôi lướt qua mu bàn tay, chảy vào trong lòng bàn tay cô.

Tùng Dung nắm chặt tay, không biết muốn nắm lấy thứ gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình ẩm ướt.

Anh nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi, thế mà cô lại hiểu, để rồi tim đập thật rộn ràng.

Lần đầu tiên Tùng Dung không cảm thấy tức giận vì bị xếp chung với một chú chó. Cô cúi đầu nhìn Nhường Chút đang nằm rạp trên đất ăn sữa chua chiên, tưởng ăn kia hẳn là giống hệt mình khi này.

Bầu không khí bỗng trở nên ngưng ngập, cả hai người đều không nói gì thêm. Khi Ôn Thiều Khanh rửa xong bát, anh vừa thông thả lau tay vừa nhìn về phía Tùng Dung.

Tùng Dung hít sâu, người này không biết xấu hổ là gì sao? Không biết rửa chậm đi à?

Cô bị Ôn Thiều Khanh nhìn đến phát hoảng, gượng cười, chuyển chủ đề: “Anh cũng thích ăn sữa chua chiên à?”

Ôn Thiều Khanh hất cằm về phía con thú cưng đang nằm trên mặt đất, “Nhường Chút thích nên thường làm cho nó ăn.”

“...” Tùng Dung cầm bát, không biết có nên ăn tiếp hay không. Hình như anh xem cô là vật cưng thứ hai rồi?

Tùng Dung bị sự trêu chọc nửa vờ của Ôn Thiếu Khanh làm cho lòng dạ hoang mang, ăn xong sữa chua liền về nhà.

Sau mấy ngày chung sống hòa bình, Tùng Dung phát hiện làm hàng xóm của Ôn Thiếu Khanh cũng không khó chấp nhận lắm.

Thỉnh thoảng dậy sớm sẽ gặp anh vừa đi tập thể dục buổi sáng về trong thang máy, dậy muộn sẽ gặp anh xong ca đêm trở về. Buổi tối tan làm sớm thì gặp anh đi làm về, về muộn sẽ gặp anh dắt chó đi dạo. Đôi lúc vào siêu thị sẽ gặp anh đang đi mua sắm, cuối tuần ra ngoài cũng có thể sẽ tình cờ gặp nhau. Mỗi lần ra khỏi nhà cô đều vô thức nhìn cánh cửa đối diện, suy nghĩ xem liệu anh có ở trong đó, hoặc liệu anh có bỗng dưng mở cửa bước ra hay không.

Giống như hàng xóm bình thường... thêm vào đó một chút tâm tư khó nắm bắt.

Thói quen là một thứ đáng sợ, chỉ cần bảy ngày là có thể tạo thành. Khi bạn thường xuyên gặp người nào đó mà bỗng dưng họ lại biến mất thì bạn sẽ cảm thấy sợ hãi.

Vài ngày liên tiếp Tùng Dung không trông thấy Ôn Thiếu Khanh, cánh cửa đối diện chẳng có lấy một lần nhúc nhích. Cô cũng ngại không dám hỏi thẳng Chung Trinh, đành phải nén lại cơn tò mò trong lòng.

Tò mò có thể kìm nén, nhưng cái miệng đã được Ôn Thiếu Khanh cho ăn quen lại không dễ khống chế như vậy.

Cuối tuần, Tùng Dung chuẩn bị đi kiểm đồ ăn thì chợt phát hiện cửa đối diện hé mở, còn thấp thoáng nghe được tiếng của Nhường Chút.

Tùng Dung chẳng may suy nghĩ liền đi tới gõ cửa, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra, trông thấy một đôi nam nữ đang ngồi đối diện Nhường Chút cho nó ăn, trông có vẻ như Nhường Chút cũng biết họ.

Người đàn ông tao nhã phong độ, người phụ nữ dịu dàng phóng khoáng. Hai người yên lặng ngồi cạnh nhau trông hài hòa đến lạ kỳ.

Nghe thấy tiếng động, hai người và chú chó cùng nhìn sang. Tùng Dung hắng giọng: “Xin lỗi, xin hỏi Ôn Thiếu Khanh có ở đây không?”

Nhường Chút nhìn thấy Tùng Dung thì nhanh chân chạy đến định dúi vào cô, nhưng cách mấy bước đã bị cô ngăn lại, “Đừng, đừng, đừng! Tao biết đây là cách mà công nhận tao, nhưng đừng đến gần tao như thế!”

Tiêu Tử Uyên đứng dậy chào: “Ôn Thiếu Khanh không ở đây. Tôi là anh họ của cậu ấy, đây là vợ tôi. Cậu ấy đang bị cách ly nên nhờ chúng tôi tới cho Nhường Chút ăn.”

Tùng Dung sững sờ, cô chỉ nghĩ là anh đi công tác mà thôi, “Bị cách ly? Tại sao?”

Tiêu Tử Uyên không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô là...”

“Tôi là...” Tùng Dung ngần ngừ rồi nhanh miệng thốt ra mấy từ: “Hàng xóm của anh ấy.”

Một thoáng cười thấu suốt hiện lên nơi đáy mắt Tiêu Tử Uyên, “Hàng xóm?”

“Phải!” Tùng Dung gật đầu chắc nịch. Cô ở nhà đối diện anh, đúng với định nghĩa hàng xóm mà!

May mà Tiêu Tử Uyên không hỏi thêm nữa, “Bệnh nhân mà cậu ấy phẫu thuật mấy hôm trước bị viêm gan B, lúc phẫu thuật cậu ấy chưa rách tay nên có khả năng sẽ bị lây nhiễm. Đã tiêm vắc-xin bù rồi, giờ đang cách ly để theo dõi.”

Tùng Dung nghe vậy liền cau mày, nhanh chóng cười chào bọn họ, vừa đi ra đến cửa thì bị Tiêu Tử Uyên gọi lại: “Xin lỗi, chẳng hay có thể phiền cô chuyện này không? Chúng tôi đều ở xa nơi này, còn phải đi làm, thật sự không tiện tới đây lắm. Cô tiện thì tôi để lại chìa khóa, hằng ngày cô đến cho Nhường Chút ăn giúp chúng tôi được không?”

Tùng Dung ngẫm nghĩ một chút rồi thoải mái đồng ý, “Được, nhưng sao hai người yên tâm giao chìa khóa cho một người lạ thế?”

Tiêu Tử Uyên cười hỏi: “Thế sao cô lại tin hai người lạ như chúng tôi? Chúng tôi xưng là anh họ và chị dâu của Ôn Thiếu Khanh, vậy mà cô tin ngay? Lỡ chúng tôi là kẻ trộm đột nhập vào nhà thì sao?”

Tùng Dung nhìn đôi vợ chồng đối diện rồi lại nhìn Nhường Chút đang vẫy đuôi làm trò dễ thương, may mắn không đến nỗi không biết trông nhà đâu nhỉ?

“Kẻ trộm đột nhập vào nhà sẽ không mặc áo khoác lông cừu may thủ công.” Tùng Dung cười, chỉ vào cặp áo khoác vắt trên tay vịn sofa rồi lại nhìn sang cô gái dịu dàng vẫn luôn im lặng, “Cây trà này là sinh lễ đúng không? Chi tiền hào phóng thật, chắc phải đắt hơn căn hộ này đấy nhỉ?”

Trong câu nói bóng gió của Tùng Dung rõ ràng có ý, trộm đột nhập vào nhà? Trộm cả đời cũng chưa chắc đã có được số của cái bằng giá trị đồ trên người hai vị.

Hai người kia chưa kịp phản ứng, Tùng Dung đã liếc mắt tới chiếc nhẫn đính hôn đeo bên tay trái của cô gái, rồi lại nhìn sang bàn tay trái trống không của Tiêu Tử Uyên, càng hiểu rõ, “Nói là vợ chứ thật ra vẫn chưa hợp pháp đúng không? Nhưng chiếc nhẫn đính hôn độc đáo đấy.”

Cô gái kia chợt bật cười, trao đổi ánh mắt với người đàn ông cao lớn, “Xin hỏi, cô có phải là... luật sư?”

Bàn tay nhận chìa khóa của Tùng Dung ngừng lại, tự nhìn mình, “Sao cô biết?”

Cặp đôi lại nhìn nhau cười, “Đoán bừa thôi.”

Tùng Dung cảm thấy vẻ mặt của hai người hơi mờ ám, nhưng cô cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng chào họ rồi rời đi.

Cô luôn cảm thấy mình đã gặp anh họ của Ôn Thiếu Khanh ở đâu đó rồi.

Nhìn cánh cửa khép lại, Tùy Úc mới cười hỏi Tiêu Tử Uyên, “Cô ấy có phải người chọn bác sĩ mà không chọn luật sư đó không?”

Về đồng tình hiện rõ trong mắt Tiêu Tử Uyên, “Em đã bao giờ thấy ai nghe tin hàng xóm của mình có khả năng bị lây nhiễm viêm gan B mà lo lắng thế chưa? Ôn Thiếu Khanh bảo chúng ta tới cho chó ăn, còn dặn nếu gặp hàng xóm thì giao chìa khóa cho cô ấy, em nghĩ lý do là gì?”

“Là gì?”

“Đường cong cứu quốc. Cậu ta đang đi đường vòng.”

“Hóa ra đàn anh Ôn thích mẫu phụ nữ này.”

“Đâu chỉ Ôn Thiếu Khanh thích, Lâm Thần cũng thích mà. Em nghĩ chúng ta có nên nói cho Lâm Thần biết hiện giờ họ là hàng xóm không?”

Tùy Úc khinh bỉ nhìn nét mặt gian tà của Tiêu Tử Uyên, “Đàn anh Tiêu, anh xấu tính thật đấy.”

Tùng Dung không biết mình đang bị người ta bàn tán sau lưng. Về đến nhà, cô gọi điện cho cậu em họ hỏi thẳng chuyện của Ôn Thiếu Khanh. Qua điện thoại, có thể nghe được giọng rầu rĩ của Chung Trinh.

“Là phẫu thuật cấp cứu. Bệnh nhân cũng không nói mình bị viêm gan B, sau khi mổ xong mới phát hiện. Cũng may là viêm gan B còn có thể tiêm vắc-xin bù. Nhưng vẫn phải theo dõi một thời gian mới biết được có bị lây nhiễm không.”

“Nghiêm trọng vậy sao? Em suốt ngày khen kỹ thuật của anh ấy tốt cơ mà, sao lại cứu vào tay được chứ?”

Giọng Chung Trinh bỗng dưng nghiêm túc hẳn lên, “Chị họ, nếu chị phải làm phẫu thuật liên tục trong một ngày, đứng trong phòng mổ suốt mười mấy tiếng, tay không run đã là tốt lắm rồi. Bị kim đâm hay dao cắt là chuyện bình thường. Ngày nào cũng sẽ có nhân viên y tế bị thương trong quá trình phẫu thuật.”

Tâm trạng của Tùng Dung trở nên nặng nề. Mỗi lần cô gặp Ôn Thiếu Khanh, dáng vẻ của anh luôn hết sức bình thản, cô chưa bao giờ nghĩ anh phải đối mặt với nguy hiểm mỗi ngày như vậy.

Tùng Dung im lặng khiến khí thế của Chung Trinh xẹp xuống, “Thật ra cũng không nghiêm trọng đến thế. Thầy Ôn sống một mình, về nhà cũng được thôi, nhưng có lẽ là cảm thấy ở bệnh viện tiện hơn. Chị đừng lo.”

Tùng Dung muốn phản bác rằng mình không lo, nhưng lại cảm thấy bất lực. Nghĩ đến việc mình đã hứa với người, sẽ chăm sóc Nhường Chút, cô liền hỏi Chung Trinh: “Em có biết con chó Samoyed mà thầy Ôn của các em nuôi không? Nó thích gì?”

Chung Trinh hớn hở vỗ tay, lấy cuốn sổ bên cạnh, lật đến một trang trong đó, bắt đầu đọc diễn cảm: “Chương ”Vật nuôi” trong tư liệu cơ bản về Ôn Thiếu Khanh - biểu tượng nhan sắc của bệnh viện trực thuộc Đại học X:

Chủng loại: Chó Samoyed;

Tên: Nhường Chút;

Tên thân mật: Cút;

Tuổi: 2 tuổi;

Đồ ăn yêu thích: Sữa chua;

Hoa quả yêu thích: Dưa tuyết;

Trò chơi yêu thích: Ném bóng;

Đồ chơi yêu thích...”

Tùng Dung ngắt lời cậu: “Được rồi, được rồi, đừng đọc nữa. Em đang đọc cái gì vậy? Kiếm đâu ra mấy thứ linh tinh đó thế?”

Chung Trinh thần nhiên trả lời: “Tài liệu của các chị em trong bệnh viện đấy. Những người muốn dùng chiêu đường cong cứu quốc để theo đuổi thầy Ôn thì rõ là phải bắt đầu từ chỗ Nhường Chút, tất nhiên phải làm nó vui rồi.”

Những chuyện khác Tùng Dung không nhớ nhưng vẫn nhớ sữa chua. Xem ra đúng là khẩu vị của cô và Nhường Chút giống nhau thật.

Chung Trinh lén lút hỏi: “Chị họ, chị cũng định dùng chiêu đường cong cứu quốc à?”

Tùng Dung không biết nói sao với Chung Trinh, thẳng tay đập vỡ ý đồ đen tối của cậu, “Không, chị định bỏ thành mà chạy”.

Không ngờ Chung Trinh lại khen ngợi: “Cũng tốt, giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt.”

Tùng Dung cúp luôn điện thoại, mở Wechat, lưỡng lự mãi rồi lại thoát ra. Tối đến khi cô sang cho Nhường Chút uống nước vừa mở cửa đã thấy nó ngồi xổm trước nhà. Trông thấy cửa mở nó liền chạy ra ngoài rồi ngồi nhìn cô.

Tùng Dung hỏi dò: “Mày muốn ra ngoài chơi à?”

Nhường Chút vẫn nhìn cô chăm chú. Tùng Dung thương lượng với nó: “Muộn lắm rồi, ngoài kia lạnh lắm, không đi nữa nhé? Quê mày ở Siberia nhưng tao thì không, tao sợ lạnh lắm.”

Nhường Chút lại chạy về, cô mở cái tủ trước cửa, căn lấy vòng cổ và dây dắt chó đem đến trước mặt Tùng Dung, thả đồ trong miệng xuống đất rồi thè lưỡi nhìn cô ngang bướng.

Tùng Dung hết cách, định chụp ảnh hỏi chủ nó xem nên làm gì. Ai ngờ cô vừa mở máy ảnh ra chuẩn bị chụp thì Nhường Chút bỗng đứng hơi nghiêng đầu trước ống kính.

Tùng Dung nhìn con vật đáng yêu đang nghiêng đầu mỉm cười trên màn hình, lòng thoáng mềm nhũn. Cô gửi qua Wechat cho Ôn Thiếu Khanh, còn thêm một câu: “Anh họ và chị dâu anh nhờ em chăm sóc nó. Giờ nó thế này là muốn đi dạo đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh trả lời rất nhanh, là một đoạn tin nhắn thoại: “Nó đã tập thành thói quen, muốn ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý. Trong ngăn tủ trước cửa có giấy báo, nếu nó có dấu hiệu thì em hãy trải báo ra mặt đất, xong việc thì vứt vào thùng rác.”

Nghe đến đó rồi tưởng tượng cảnh sắp xảy ra, trái tim vừa mềm xuống của Tùng Dung liền cứng lại, cầm di động giận dữ đánh chữ: “Sao anh không huấn luyện nó dùng bồn cầu?”

“Dạy rồi nhưng nó không học được.”

Tùng Dung nhần nhịn trả lời: “Em sẽ tính phí, anh phải trả tiền cho em theo phí tư vấn chuẩn của luật sư.”

Đêm mùa đông nhiệt độ vốn đã thấp, trời lại nổi gió. Tùng Dung mở cửa cảm nhận thử độ lạnh bên ngoài, sau đó khoác áo lông, quàng khăn rồi mới dẫn Nhường Chút xuống tầng.

Vừa đi xuống dưới, Tùng Dung liền hối hận. Không phải cô dắt chó đi dạo, mà là chó dắt cô. Hẳn là vì quá lâu không được ra ngoài chơi nên Nhường Chút đeo vòng cổ chạy điên cuồng ba vòng quanh chung cư, Tùng Dung nắm đầu dây cũng bị kéo cho chạy đến mức suýt gãy chân. Cô lấy điện thoại di động ra, lười đánh chữ nên thở hồng hộc gửi tin nhắn thoại.

“Vừa nãy em nói nhầm, anh phải trả em gấp ba phí tư vấn!”

Ôn Thiếu Khanh nghe xong thì bật cười. Giọng cô xen lẫn tiếng gió, không hề giống tác phong bình tĩnh cẩn thận thường ngày, thậm chí còn có vẻ ngiên rã, lúc sắp kết thúc còn có thêm tiếng sữa của Nhường Chút, xem ra cô và nó ở cùng nhau cũng hợp.

Tiêu Tử Uyên đặt hoa quả xuống nhìn anh, “Lúc này mà còn cười được?”

Ôn Thiếu Khanh bỏ điện thoại xuống, “Sao anh lại có thời gian đến thăm em thế?”

Tiêu Tử Uyên bật cười, “Đừng tưởng bỏ. Hôm nay A Ưc trực ca đêm, anh mang canh cho cô ấy nên tiện thể thăm cậu thôi.”

Ôn Thiếu Khanh cười hai tiếng đáp lại. Anh cầm dao gọt hoa quả trong tay nhưng chỉ ngắm chứ không gọt, bỗng dưng hỏi một câu chẳng đầu chẳng cuối: “Thấy cô ấy thế nào?”

Ánh mắt của Tiêu Tử Uyên chuyển từ màn hình tivi đến mặt Ôn Thiếu Khanh, “Ai? Hàng xóm của cậu ấy hả? Anh không để ý, trong mắt anh chỉ có A Ưc.”

Ôn Thiếu Khanh ghê răng đến mức phải ném quả cam đi, “Anh cũng biết cô ấy là ai mà.”

Tiêu Tử Uyên đỡ lấy quả cam, lần này nghiêm túc nhớ lại, “Trông đúng là người lẩn lộn trong ngành tư pháp, thông minh, độc lập, khách quan, lý trí, lại lạnh lùng, cách nhìn nhận vấn đề không giống phụ nữ bình thường cho lắm, là luật sư tố tụng hả? Có vẻ rất nhanh miệng, sau này có cãi nhau nhớ phải cẩn thận.”

Ôn Thiếu Khanh nhếch miệng, “Bọn em sẽ không cãi nhau!”

“Đừng nói chắc như thế.” Tiêu Tử Uyên liếc anh, “Lâm Thần có biết hai người là hàng xóm không?”

“Em muốn nói nhưng cậu ấy không cho em cơ hội.” Ôn Thiếu Khanh nhú mày, “Sao anh cứ nhắc đến Lâm Thần thế?”

Một lớp vỏ cam mỏng trượt ra khỏi tay Tiêu Tử Uyên, anh thông thả trả lời: “Lâm Thần với A Ưc quen biết nhau từ nhỏ, A Ưc là người nể tình xưa, dù cô ấy biết chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng, nhưng Lâm Thần cứ phiêu bạt ở ngoài như thế, cô ấy sẽ nhớ.”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ bất ngờ, “Vợ mình nhớ người đàn ông khác, ôi, bộ trưởng Tiêu thật là rộng lượng.”

Hồi nhỏ Ôn Thiếu Khanh cũng là một đứa trẻ hiền lành vô hại, tiếc là đã bị ông anh họ của mình bôi đen. Nhìn lại thì hai người này, một người thanh thoát điềm đạm, một người tuấn tú nho nhã, nhưng bản chất đều là kẻ xấu bụng độc miệng.

Tiêu Tử Uyên nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ cười, “Phải, vợ anh xưa nay vẫn xem trọng tình thân, còn cô hàng xóm của cậu liệu có tình thân với Lâm Thần không nhỉ? Nghe cho rõ nhé, là hàng xóm, không phải vợ, cũng chẳng phải người yêu.”

Bàn tay đang gọt trái cây của Ôn Thiệu Khanh ngừng lại, anh biết điều ngậm miệng.

Tiêu Tử Uyên dường như chưa định buông tha, "Nghĩ lại thấy cuộc sống của cậu sau này thật khổ. Luật sư giỏi nhất là gì?"

Là tóm được sơ hở, chọc vào chỗ đau, châm ngòi nổ, rành nhất là đánh lâu dài. Biết hết mọi cảm xúc trên đời, hiểu được chừng mực tiến lùi, đấu võ miệng thì toàn là sủng thật đạn thật, chắc chắn sẽ không qua loa. Không biết y thuật của bác sĩ Ôn có đỡ được hay không. Cậu gặp đối thủ rồi."

Ôn Thiệu Khanh ngẫm nghĩ cẩn thận, nhận thấy những lúc đối mặt với anh, Tùng Dung không hề như vậy, ngược lại cô còn thường bị anh làm cho đỏ mặt cau mày, dịu dàng ngoan ngoãn. Nghĩ thế, anh mau chóng vui vẻ lại.

Tiêu Tử Uyên nhìn khuôn mặt đầy vẻ hân hoan của anh, khinh bỉ, "Bị cách ly còn cười, thật chẳng hiểu cậu vui cái gì."

Ôn Thiệu Khanh không thềm để bụng, "Tiêu Tử Uyên, anh già rồi, không hiểu được cảm xúc của người đang yêu đâu."

Tiêu Tử Uyên bốn cọt, "Yêu? Cậu yêu đơn phương đúng không? Cô luật sư ấy vạch rõ giới hạn với cậu lắm nhé, nói rằng hai người chỉ là hàng xóm thôi."

Ôn Thiệu Khanh chẳng mấy bận tâm, "Khi xưa Tùy Úc cũng nói anh chỉ là đàn anh, bây giờ đã bị anh lừa về nhà rồi đấy thôi."

Nhắc đến cái tên ấy, khắp khoe mắt đuôi mày của Tiêu Tử Uyên đều là niềm vui. Ôn Thiệu Khanh không thể chịu nổi liền đuổi anh ra khỏi phòng bệnh.

Cô nàng Tùng Dung bị hai người bàn tán giờ phút này đang ngồi thở hổn hển trên băng ghế của chung cư, trừng mắt với Nhường Chút. Cô lắc bình sữa chua vừa mua trong siêu thị, "Muốn không?"

Nhường Chút kêu một tiếng, Tùng Dung xé bao bì, đặt trước mặt nó thở dài, "Chủ mày bị cách ly mà mày còn ăn thoải mái như vậy."

Nhường Chút vẫn vô tư ăn sữa chua đến mức dính hết vào lông trên miệng. Tùng Dung thấy nó đã ăn xong liền đứng dậy, "Được rồi, ăn xong thì về thôi."

Tùng Dung đưa Nhường Chút về, để lại nước và thức ăn cho nó xong chuẩn bị về nhà, ra tới cửa mới sực nhớ, "Có cần để đèn cho mày không?"

Nhường Chút sủa lên, Tùng Dung không biết có ý gì, "Cần hay không?"

Tùng Dung vừa nói vừa tắt đèn rồi lại nhanh chóng bật lên, thử thăm dò phản ứng của Nhường Chút, nhưng con chó ngốc này chỉ biết im lặng nhìn cô.

Tùng Dung ngẫm nghĩ, "Vậy tao tắt đèn để tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường nhé. Mai gặp."

12. Chương 2-5: Thực Sắc Tính Dĩ 5

Buổi tối khi Tùng Dung ngồi trên sofa xem tivi, nhìn thấy một người trong bản tin nào đó mới biết tại sao lại thấy anh họ của Ôn Thiệu Khanh trông quen như vậy. Người trên màn hình kia chính là anh ta đấy thôi?

Trẻ như thế mà đã ở vị trí này, hoàn cảnh gia đình hẳn là miễn bàn. Vậy người em họ Ôn Thiệu Khanh của anh ta thì sao? Chắc cũng không phải con nhà bình thường?

Cô chợt phát hiện mình không biết gì về Ôn Thiệu Khanh. Ngoài tên và nghề nghiệp của anh, cô hoàn toàn không biết gì khác. Điều này khiến Tùng Dung hơi có cảm giác mất mát.

Cô mở Wechat, nhấn vào tin nhắn thoại mà Ôn Thiệu Khanh vừa gửi đến, một giọng nói quen thuộc lập tức vang lên. Âm thanh trầm và trong, thoảng mang theo tiếng cười, giống hệt như con người anh, nghe giọng có vẻ cũng không phiền chán vì bị cách ly.

Cô nghe liền mấy lần, tới lúc sức tỉnh lại mới nghĩ tới việc xem trang cá nhân của anh. Có vẻ anh không chia sẻ nhiều, phải hơn nửa số bài đăng là liên quan đến Nhường Chút. Ngón tay cô liên tục lướt xuống rồi đột nhiên ngừng lại.

Đó là bài đăng đầu tiên trên trang cá nhân của anh, thời gian là mấy năm trước, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi cùng một tấm ảnh đăng kèm.

Đâu phải không nhớ em.

Trên bức ảnh là bóng dáng mơ hồ, có thể cố nhìn ra là một cô gái, ảnh giống như là chụp lén. Đâu phải không nhớ em... Tên Wechat của Ôn Thiệu Khanh là Feibusita. Tên rất lạ, hình như là tên thuốc, Tùng Dung đã từng hỏi Chung Trinh. Chung Trinh bảo với cô rằng đó đúng là phiên âm tên tiếng Trung của thuốc Febuxostat(*), dùng để điều trị chứng tăng acid uric trong máu. Lúc đó cô không nghĩ nhiều, cảm thấy bác sĩ lấy tên thuốc làm tên Wechat cũng là chuyện bình thường. Giờ xem ra là có hàm ý khác. Cô nhớ Chung Trinh từng nói, anh đã có người thích. Cô gái trên ảnh hẳn là người ấy?

(*) Febuxostat: Loại thuốc điều trị bệnh gout được sử dụng cho mục đích làm giảm nồng độ acid uric trong máu ở những bệnh nhân gout, phiên âm trong tiếng Trung là “Fei bù sĩ tả” đồng âm với âm đọc của câu “Đâu phải không nhớ em”.

Tâm trạng của Tùng Dung lập tức xấu đi.

Càng gần tới Giáng sinh, nhiệt độ càng hạ thấp, trời càng lạnh. Mỗi sáng trước khi ra khỏi nhà Tùng Dung đều cho Nhường Chút ăn, buổi tối tan làm thì dẫn nó ra ngoài đi dạo một vòng, thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho Ôn Thiệu Khanh hỏi vài thứ, thường xuyên lo liệu anh có thể bị lây nhiễm thật không. Thời gian trôi qua cũng nhanh, nhanh đến mức Tùng Dung ngỡ mình đã trở về những năm tháng chưa có Ôn Thiệu Khanh.

Thứ Sáu lại bận tới mất. Tùng Dung làm việc cả ngày, nói đến khô cả miệng. Lúc cô chỉnh sửa tài liệu xong ngẩng đầu lên thì cả văn phòng chỉ còn một mình mình. Cả khu làm việc lớn vậy mà chỉ còn mỗi phòng mình sáng đèn, cô chợt cảm thấy nổi cô đơn vắng vẻ ập tới, cuốn sự mệt mỏi dâng lên.

Khi lái xe ra khỏi bãi đỗ, qua cổng gác, Tùng Dung mở cửa kính quẹt thẻ, chợt bật ho vì luồng gió lạnh bỗng ập đến. Người bảo vệ ở cổng thò đầu ra, “Luật sư Tùng, không sao chứ?”

Tùng Dung xoa tay, cho kính lên rồi lái xe đi.

Về đêm trời gió nên người đi đường cũng ít hơn bình thường. Cô về đến chung cư mới nhớ ra là mình chưa ăn tối, nhìn lướt qua siêu thị lại cảm thấy chẳng có hứng ăn nên thở dài đi thẳng vào bãi đỗ xe.

Vừa bước ra khỏi thang máy mấy bước thì cánh cửa nhà đối diện đột nhiên mở ra. Ôn Thiệu Khanh xuất hiện, tay cầm bắp ngô nóng hổi. Nhường Chút thò đầu ra nhìn cô, trong miệng cũng gặm bắp ngô.

Ôn Thiệu Khanh cười vầy vầy bắp ngô trong tay, “Muốn ăn không?”

Mùi ngô nướng giòn xộc vào mũi kích thích vị giác cô. Anh đứng cách đó mấy bước, mặc áo phông quần vải, khoác chiếc áo mỏng, nhẹ nhàng thoảng hơi như những lần gặp trước, giống như chưa bao giờ rời khỏi.

Thấy anh bỗng dưng xuất hiện, chẳng rõ vì sao Tùng Dung cảm thấy trong lòng trào lên cảm giác cău giận sau khi trút được gánh nặng. Cô không nói gì, ngoảnh đầu đi về nhà mình, lấy chìa khóa ra mới thở dài quay lại nhưng chỉ nhìn xuống dưới mà không nhìn anh, “Em cất đồ rồi sang.”

Từ này cô đã vừa lạnh vừa đói. Cánh cửa nhà đối diện vừa mở ra là ngửi được hương thơm ấm áp, khác hẳn không khí lạnh lẽo trong nhà cô, dù cô đi về phía ấy. Chẳng ai biết khi này cô phải cố trấn tĩnh biết bao mới ngăn được mình đi tới chỗ kia.

Vốn đã định từ chối, nhưng hiện giờ cô không có can đảm để mở cửa đối diện với sự cô quạnh trong nhà mình.

Đường như Ôn Thiệu Khanh đã nhận ra cô hơi khác. Anh không nói gì, quay lại dặn dò Nhường Chút, “Mày đợi cô ấy ở đây.”

Nhường Chút nghe lời đi về phía trước rồi ngồi ở lang, tâm trạng có vẻ rất tốt, vừa đi vừa vẩy đuôi liên tục.

Tùng Dung cất đồ, rửa mặt xong mới đi, vừa ra khỏi nhà đã thấy Nhường Chút đang ngồi trước cửa đợi mình. Đằng sau là cánh cửa khép hờ, có thể thấp thoáng thấy ánh đèn ấm áp bên trong cùng dáng người của Ôn Thiệu Khanh.

Tùng Dung vừa vào nhà đã tự động ngồi vào bàn ăn. Ôn Thiệu Khanh mang một đĩa ngô nướng giòn ra, chọn bắp nướng ngon nhất đưa cho cô, “Hôm nay lúc ra khỏi bệnh viện, thấy họ bán bên đường nên anh về tự làm thử. Ném xem, vị cũng được đấy.”

Tùng Dung nhận lấy nhưng không ăn ngay. Nhường Chút nằm bên chân Ôn Thiệu Khanh, nhả bắp ngô trong miệng xuống nhìn cô chăm chú.

Tùng Dung hơi bực. Cô vừa mệt vừa đói, đầu óc rối tung, ngần ngợ cầm bắp ngô trong tay hỏi: “Bắp này của em trông ngon hơn à?”

Chẳng mấy khi Ôn Thiệu Khanh không trêu chọc cô, cười khê trả lời: “Nó đang chờ em ăn cùng.”

“Thật à?” Tùng Dung cắn một miếng rồi nhìn Nhường Chút, quả nhiên thấy nó cúi đầu gặm hăng hái.

Ôn Thiệu Khanh cười, “Xem ra mấy hôm nay em và nó chơi với nhau rất hợp.”

Tùng Dung không tiếp lời. Sau khi gặm thêm mấy miếng, cô ngẩng đầu lên, “Anh không sao chứ?”

“Ừ.” Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Hôm nay có kết quả rồi, không bị lây.”

“Vậy thì tốt.” Tùng Dung khê đáp rồi không nói gì nữa, cúi đầu yên lặng ăn ngô.

Ôn Thiệu Khanh cảm thấy cô mất tinh thần, cất tiếng đùa: “Em chưa biết anh có bị lây không mà đã dám ăn đồ anh đưa à?”

Tùng Dung mệt nên không muốn động não, máy móc nói ra suy nghĩ trong lòng: “Em từng tiêm vắc-xin-phòng ngừa viêm gan B rồi. Với lại em cũng từng đọc tài liệu, thực ra tiếp xúc với người nhiễm virus viêm gan B cũng chưa chắc bị lây. Anh thấy đấy, nếu một trong hai vợ chồng nhiễm virus viêm gan B thì tỉ lệ lây cho người kia rất thấp. Mà dù có lây...”

Tùng Dung chợt cau mày, hạ tầm mắt, có vẻ như đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nhưng đầu óc cứ rối bời nên cô quyết định không nghĩ nữa, nói tiếp: “Viêm gan B không có gì đáng sợ, nhưng có lẽ sẽ có vấn đề trong việc sinh con...”

Cô càng nói càng xa, Ôn Thiệu Khanh cố nhịn cười, “Em nghĩ xa thật đấy, cân nhắc tới cả chuyện con cái.”

Tùng Dung cảm thấy mình như đang đơn độc giữa chiến trường. Khóe môi cô hơi giật, lời vừa ra đến miệng lại phải nuốt vào. Anh mắt của Ôn Thiệu Khanh vẫn luôn dõi theo cô, ắt không thể bỏ qua dù chỉ một động tác nhỏ, “Em muốn nói gì?”

Tùng Dung chợt ngẩng đầu, nhìn anh đến ngây ngẩn. Đầu óc cô như không thể hoạt động, cứ thế thốt ra suy nghĩ trong đầu.

“Thế đã là gì, đến tên của con em cũng nghĩ xong rồi.”

Ôn Thiệu Khanh chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh mỉm cười, nhỏ giọng dụ dỗ giống như sợ cô bỗng dưng tỉnh táo: “Tên là gì?”

“Tên là...” Nhìn nụ cười của anh, Tùng Dung đột nhiên nhận ra mình đang nói gì. Cô thót tím, lập tức đổi giọng, “Con em tên gì sao phải nói cho anh biết?”

Một thoáng tiếc nuối lướt qua đôi mắt Ôn Thiệu Khanh. Anh cũng không tiếp tục bám riết, lại hỏi: “Vậy xin hỏi con của luật sư Tùng họ gì?”

Tùng Dung bỗng cảm thấy, chuyện cảm động nhất không phải lấy họ của anh đặt trước tên em(*), mà là cho dù chúng ta chẳng là gì của nhau, em cũng sẽ mơ ước về con ruột của chúng mình, từ trong tiềm thức sẽ nhận định nó mang họ của anh.

(*) Lấy họ của anh đặt trước tên em: Phụ nữ Trung Quốc khi lấy chồng được gọi theo họ chồng, khi người đàn ông nói câu này với người phụ nữ là có ý muốn cầu hôn.

Tùng Dung cúi xuống day ấn đường. Dưới ánh đèn màu cam lấp loáng, cô nghiêng đầu cười, cánh tay che mắt phần lớn khuôn mặt, khiến nụ cười kia thoáng ẩn thoáng hiện, “Có lẽ sẽ mang họ... Tùng.”

Ôn Thiếu Khanh nghe cô giả giọng cũng không bức mình, cười đứng dậy, “Trong bếp đang hầm canh thịt dê, để anh múc một bát cho em nếm thử.”

Tùng Dung nhìn dáng người trong bếp, lại cúi đầu day ấn đường. Cô là người thần kinh nhạy bén, sao có thể không hiểu được ý của anh. Khoảng thời gian cô ở bên anh chưa lâu, lúc tâm trạng tốt, anh trêu chọc cô theo cái cách vừa gian tà vừa xấu miệng, khi tâm trạng kém như hôm nay, anh vừa dịu dàng vừa quan tâm. Cái khí chất ấm êm ấy bao phủ toàn thân anh, trải từ đầu ngón tay đến đuôi lông mày. Có thể nói, họ Ôn này thật sự đã được đặt cho đúng người.

Trên lớp nước dùng trong bát sứ lấm tấm vết dầu, nhưng nhờ màu xanh của gia vị và sắc cam của cà rốt nên vết dầu ấy cũng không khiến người ta khó chịu. Tùng Dung thoải mái khen: “Bác sĩ quả nhiên là giỏi dưỡng sinh!”

Đêm mùa đông được uống một bát canh nóng thật sự rất tuyệt. Bởi vậy, có thể thấy Ôn Thiếu Khanh đúng là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống, chất lượng sinh hoạt rất cao. Người sống kiểu được đến đâu hay đến đó như cô quả thật không theo kịp.

Tùng Dung vuốt ve thành bát, thầm hỏi trong lòng, ai mà được người tốt như vậy thích hẳn sẽ rất hạnh phúc?

Lúc hai người ngồi ở sofa nói chuyện, Nhường Chút dụi đầu vào chân Ôn Thiếu Khanh, chắc do đã lâu không gặp chủ nên hết sức thân mật, ngoan ngoãn. Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh vuốt ve dỗ dành Nhường Chút, chợt chỉ vào nó hỏi: “Sao anh vừa về là có cảm giác nó đột ngột lên cân nhỉ?”

“Vừa tắm rửa cho nó xong, dùng máy sấy nên lông hơi xù lên.” Ôn Thiếu Khanh vừa nói vừa đẩy Nhường Chút lên phía trước, “Giờ em không sợ nó nữa chứ? Vuốt thử đi”.

Tùng Dung co người, “Thật ra em không chỉ đơn giản là sợ nó, mà là không chịu được cái cảm giác sờ lên lớp lông ấm. Khi ấy trong em sẽ có cảm giác sợ hãi, nổi da gà toàn thân.”

Ôn Thiếu Khanh chợt nắm lấy tay cô vuốt lên lưng Nhường Chút, “Thật ra cũng không có gì đáng sợ đúng không?”

Hơi thở của Tùng Dung chậm lại, toàn thân cứng đờ, mất một lúc mới nhớ ra phải rút tay về, nhưng cô đã không làm thế. Cô lén nhìn Ôn Thiếu Khanh, nó không đáng sợ, anh mới kinh khủng, anh còn khủng bố hơn cả lớp lông ấm.

Ôn Thiếu Khanh bỗng nhiên đề nghị: “Chúng ta chụp chung một bức ảnh đi. Quen nhau lâu vậy mà hình như chưa bao giờ chụp chung.”

Không những không có ảnh chụp chung mà đến một tấm ảnh của anh cô cũng không có. Nhiều lúc Tùng Dung nghĩ, đúng là một người nặng tình, không liên lạc, không ảnh chụp cũng chẳng có thông tin gì, chỉ bằng một lần gặp vội vàng năm ấy mà cô có thể thích một người lâu đến vậy.

Ôn Thiếu Khanh không cho cô thời gian từ chối. Anh nhanh tay gờ điện thoại lên, điều chỉnh góc độ rồi ấn phím chụp, chụp xong mở ra xem, còn gật đầu hài lòng, lại chuyển hướng chiếc di động cho Tùng Dung nhìn.

Trong ảnh, hai người đang khom lưng vuốt ve Nhường Chút nằm trên thảm. Cô thậm chí còn chưa kịp nhìn vào ống kính. Có lẽ do ánh đèn quá chói dịu dàng, khiến đường cong lộ ra nơi cổ cô cũng êm ái xinh đẹp hơn rất nhiều. Cô cúi đầu, ánh mắt rơi vào hai chân trước đang xếp chồng lên nhau của Nhường Chút, còn

anh cũng không nhìn vào ống kính, khoe môi hơi cong lên vẽ thành một nụ cười rất nhẹ, hơi nghiêng người, giống như đang ngắm cô? Chỉ có Nhường Chút biết phối hợp, nhìn thẳng vào ống kính, rất biết tạo mẫu.

Tùng Dung lặng người nhìn trong thoáng chốc rồi chợt bình tĩnh, rút mạnh tay về. Lần này cuối cùng cũng có thể thoát khỏi Ôn Thiếu Khanh, đồng thời mang theo... một nhúm lông trong tay.

Cô nhìn nhúm lông trắng trong tay rồi lại nhìn Nhường Chút, cứng ngắc thả lại nhúm lông về cổ nó, dè dặt xin lỗi: “Không đau, không đau... Xin lỗi, tao không cố ý.”

Sau đó lại quay sang Ôn Thiếu Khanh tố cáo: “Nó giả vờ bị hại!”

Ôn Thiếu Khanh nhìn loạt động tác của cô, không nhịn nổi cười, “Không sao, dạo này nó đang thay lông, rụng lông là chuyện bình thường.”

Bên ngoài gió vẫn thổi mạnh. Trong căn phòng ấm áp như mùa xuân vào một đêm đông rét mướt, Tùng Dung nhìn nụ cười trước mắt, lại nghĩ tới góc nghiêng khuôn mặt mang nét hân hoan trong bức ảnh vừa nãy, bỗng dưng cảm thấy đây mới là hơi ấm mà cô vẫn hằng khát khao. Cô biết rõ anh đã thích người khác, nhưng vẫn mãi lưu luyến hơi ấm này.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô nhìn mình chăm chú thì cau mày, cất giọng ẩn ý: “Thấy chưa, em đâu cần tránh né anh. Chúng ta cũng có thể hòa thuận, tâm sự, trêu chọc nhau như hàng xóm bình thường.”

Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh bằng ánh mắt phức tạp, gật đầu. Từ “hàng xóm” này cứ bám lại trong đầu cô, không thể xóa bỏ.

Cô tự nhận mình không phải người tham lam, nhưng mong muốn có được Ôn Thiếu Khanh là suy nghĩ tham lam nhất mà cô từng có. Gặp nhau một lần từ mấy năm trước đã muốn, vài năm sau gặp thêm nhiều lần, liền nhận ra suy nghĩ ấy vẫn bám víu trong tim mình, mỗi khi nhìn thấy anh, khao khát đó lại sâu thêm một chút.

Tùng Dung cho rằng mình chẳng còn ảo tưởng gì với Ôn Thiếu Khanh. Nhưng vào khoảnh khắc trước lúc đi ngủ từng đêm hay mỗi buổi sáng khi thức dậy, khao khát chiếm hữu đó lại mãnh liệt đến mức chính cô cũng thấy hoảng hồn. Trong thâm tâm cô biết rõ, hóa ra dù có bao nhiêu lâu trôi qua đi nữa, cô vẫn muốn có được người đàn ông ấy hết như thuở xưa.

Nhưng anh nói họ là hàng xóm. Đúng vậy, vì Lâm Thần, có lẽ họ còn chẳng làm bạn được.

Hơi ấm trong mắt Tùng Dung dần tan đi. Thật ra Ôn Thiếu Khanh cũng không có ý sâu xa như cô suy nghĩ, lời nói xác nhận quan hệ tối nay hoàn toàn là vì muốn Tùng Dung bình ổn lại, tránh cho cô vừa thấy anh là trốn. Hàng xóm? Đó chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch dụ cô đầu hàng của anh. Từ hàng xóm đến bạn bè rất đơn giản, rồi phát huy thêm để đi từ bạn bè đến mối quan hệ mà anh mong muốn.

Từ nhỏ Ôn Thiếu Khanh đã lớn lên cùng Tiêu Tử Uyên, tác phong làm việc chịu ảnh hưởng rất sâu từ người anh họ này. Năm xưa khi Tiêu Tử Uyên theo đuổi Tùy Úc, thỉnh thoảng Tùy Úc lại gọi mấy tiếng “đàn anh” để phân rõ giới hạn. Mỗi lần nghe vậy Tiêu Tử Uyên đều lạnh mặt, nhưng Ôn Thiếu Khanh lại cảm thấy, “đàn anh” thì đã sao? Đàn anh rất tốt, phòng cháy phòng trộm phòng đàn anh, đàn anh đàn em xưa nay vẫn là tổ hợp người có khả năng tiến tới rất cao, Tùy Úc đang ngầm ra ám hiệu cho Tiêu Tử Uyên đấy chứ.

Thế nên có thể thấy, so độ đen tối thì có lẽ Ôn Thiếu Khanh vẫn kém ông anh họ, nhưng anh lại lưu manh hơn.

Nhường Chút yên ắng một lát là không chịu nổi, dụi vào Ôn Thiếu Khanh bắt đầu ầm ĩ. Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh chơi cùng Nhường Chút, đột nhiên cảm thấy một người đàn ông có thể đối xử với vật nuôi tốt như vậy, hẳn là nội tâm cũng rất trong sáng, ấm áp.

Cô ngoảnh đầu nhìn bức tường ảnh nơi cửa ra vào. Trên tường toàn là ảnh anh chụp với Nhường Chút từ thời nó còn là một chú chó con cho đến bây giờ. Anh cười ôm lấy Nhường Chút, Nhường Chút nhảy lên bên cạnh anh, người và chó đùa nghịch với nhau, rồi cả lúc anh bắt nạt Nhường Chút. Những bức ảnh treo kín mặt tường. Từ lần đầu tiên tới nơi này cô đã chú ý đến, hôm nay sau khi vào cửa lại phát hiện ở nơi ấy có thêm một tấm hình, trông quần áo thì có vẻ như vừa chụp rồi treo lên.

Cô nhìn tấm ảnh trong góc, khẽ hỏi: “Sao anh muốn nuôi nó? Bác sĩ đều có bệnh cuồng sạch sẽ, không nuôi động vật kia mà?”

Ôn Thiếu Khanh ngẩng đầu nhìn Tùng Dung, luôn cảm thấy tối nay cô hơi lạ. Rồi anh lại cúi đầu nhìn Nhường Chút nghiêm túc trả lời: “Có lẽ là vì ăn cơm một mình chán quá nên muốn nuôi một vật cưng để cùng ăn với nhau. Ban đầu anh định nuôi giống Collie biên giới. Giống ấy thông minh, nuôi cũng dễ, nhưng đến tiệm thú cưng xem mấy lần đều cảm thấy không hợp mắt. Con chó mà anh vừa gặp đã thích là nó, sau đó lại nhận ra nó không phải chó Collie biên giới. Nó cũng rất thông minh, không kén ăn, lại ngoan ngoãn, ban ngày trông nhà, ban đêm đi dạo cùng anh, lúc đọc sách còn có thể làm đệm chân, chẳng có gì không tốt.”

Tùng Dung nhìn anh, “Anh tin vào cảm giác vừa gặp đã thích à?”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Sao anh lại không tin?”

Tùng Dung lắc đầu không đáp.

“Ban đầu muốn tìm chó Collie biên giới, nhưng không thấy con nào mình thích. Gặp được con mình thích rồi, lại phát hiện không phải chó Collie biên giới...” Tùng Dung lẩm bẩm lại, vẻ mặt không mấy hân hoan.

Tình yêu có lẽ cũng như vậy. Anh tin cảm giác vừa gặp đã thích, thích là thích, không thích là không thích, thế nên lại chẳng có duyên?

Trong đêm đông rét buốt thật dài, chút hèn mọn mà cô che giấu dưới vẻ bề ngoài lạnh nhạt, vô tư cứ thế ập tới mà không hề báo trước, “Vì vậy... người mà anh bảo thích, cũng là vừa gặp đã thích sao?”

Ôn Thiếu Khanh hơi giật mình, “Gì cơ?”

Tùng Dung nhân cơ hội nói tiếp, “Chung Trinh bảo là anh nói với nó là anh đã có người để thích.”

“À, em nói chuyện này hả?” Ôn Thiếu Khanh bật cười, lúc sau lắc đầu trả lời: “Không phải.”

Tùng Dung chưa chịu thôi, “Vậy thì vì sao?”

Ôn Thiếu Khanh không đáp nữa mà hỏi ngược lại cô, “Vậy em thì thế nào? Vì sao em thích anh?”

Tùng Dung bị trêu chọc cả tối, tới lúc này cuối cùng cũng nổi giận, lửa từ trong tim cháy đến tận đôi mắt. Anh có ý gì đây? Rõ ràng đã thích người khác rồi còn suốt ngày chọc ghẹo cô, anh coi cô là gì chứ?

Tùng Dung tức giận đứng dậy định bỏ đi.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô giãy trước vừa lạnh nhạt, ngay giây sau đã nổi cáu, đỏ bừng mặt, thở hổn hển, còn trừng mắt giận dữ với anh. Phụ nữ có lý trí đến đâu thì vẫn là phụ nữ, nói trở mặt là trở mặt được ngay. Nghĩ vậy, anh vỗ nhẹ Nhường Chút, “Ngăn cô ấy lại.”

Nhường Chút nhanh chân lao tới cửa chặn trước mặt Tùng Dung, tỏ vẻ hung dữ hiểm thấy.

Tùng Dung vốn đã sợ nó, giờ lại càng không dám đi lên. Cô lùi lại mấy bước, quay đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh đang ngồi nhàn nhã ở sofa với ánh mắt căm tức, “Có thú cưng thì ghê gớm lắm hả?”

“Không thì em cũng nuôi một con đi?” Ôn Thiếu Khanh nghiêm túc đề nghị. “Để anh nghĩ xem con gì không có lông... À, có rồi, là con heo. Em nuôi heo đi!”

Tùng Dung cau gắt, “Anh mau bảo nó tránh ra!”

Vẻ mặt của Ôn Thiếu Khanh rõ là cười trên nỗi đau của người khác. Anh lạnh nhạt lên tiếng: “Tự em đi mà nói với nó.”

“Ôn Thiếu Khanh, anh thế này là giam lỏng bất hợp pháp! Em sẽ gửi văn bản luật sư cho anh!”

“Sao mỗi lần nói đến chuyện thích anh là em cứ nổi đóa lên vậy?”

“Em không hề!”

“Nhìn đi.”

Tùng Dung hít sâu mấy hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc, liên tục thầm nhắc nhở chính mình.

Luật sư Tùng, bình tĩnh lại, khi cãi nhau với người khác, kỵ nhất là mất bình tĩnh. Đừng nóng nảy. Tuyệt đối đừng nổi giận. Riêng chuyện cãi vã, kinh nghiệm thực chiến của cô chắc chỉ có thể đá Ôn Thiệu Khanh bay xa tám con phố. Anh là người làm nghề mổ xẻ, chắc chắn không phải đối thủ của cô.

Cô nhanh chóng quay đầu, cười với Ôn Thiệu Khanh, hơi hột nói: “Lúc ấy em còn trẻ nên coi cảm giác ấy là thích. Giờ nghĩ lại, chẳng qua là tim loạn nhịp trong thoáng chốc mà thôi, thế mà em lại tưởng mình đã rung động. Bác sĩ Ôn là dân trong ngành, việc tim thỉnh thoảng loạn nhịp cũng là phản ứng sinh lí bình thường, đúng không? Với lại thời gian qua lâu vậy rồi, cảm xúc cũng đã phai nhạt hết. Bác sĩ Ôn cũng có người mình thích rồi, sau này chúng ta cứ làm hàng xóm tốt đi nhỉ?”

Nói xong cô thoải mái cười tươi hơn, sau đó im lặng nhìn Ôn Thiệu Khanh.

Ánh mắt Ôn Thiệu Khanh hướng xuống dưới, không biết đang suy nghĩ gì. Một lúc lâu sau anh mới miễn cưỡng ngước lên nhìn lướt qua cô và nở nụ cười sâu xa.

Cá chết lười rách, hẳn là cô đã bị dồn đến đường cùng mới nói ra cả những câu như vậy. Không biết vì sao, khi nhìn thấy nụ cười thoáng qua nơi anh, Tùng Dung lại có cảm giác khó tránh khỏi kiếp nạn. Rõ ràng vẫn là gương mặt ấy, độ cong nơi khóe miệng chẳng thay đổi là bao, nhưng nụ cười năm xưa Tùng Dung thấy trong trẻo, ấm áp giờ lại khiến cô cảm nhận được sự gian tà ẩn sâu của người đàn ông này. Những ngày tiếp xúc gần đây khiến cô dần dần cảm thấy, hóa ra anh cũng không hiền lành, đơn giản như khi xưa cô từng nghĩ.

Anh nhanh chóng lên tiếng: “Nhường Chút, tránh ra đi.”

Nhường Chút vẩy đuôi tránh đi. Tùng Dung vội mở cửa ra ngoài. Vào lúc cửa sắp đóng lại, Ôn Thiệu Khanh bỗng gọi cô: “Tùng Dung.”

Mắt Tùng Dung giật nhẹ, cảm thấy không ổn, “Sao vậy?”

Ánh mắt Ôn Thiệu Khanh phóng đến, nán lại thật lâu trên gương mặt cô. Cuối cùng anh nhìn thẳng vào mắt Tùng Dung, nhẹ nhàng cất giọng: “Lần sau khi em nói không thích một người, nhớ phải nhìn vào mắt người ấy mà nói, đừng nhìn vào người họ. Như vậy ít nhất... trông cũng có chút thành ý.”

Dứt lời anh lại cười với cô. Nét bông đùa cùng vẻ thấu suốt trong nụ cười ấy khiến máu nóng trong người Tùng Dung bốc cao. Cô gào lên không suy nghĩ: “Ôn Thiệu Khanh, anh là đồ khốn!”

Vừa gào xong, Nhường Chút bỗng nhiên sủa hai tiếng về phía cô, khiến cô sợ đến mức lập tức đóng cửa bỏ chạy, nhưng vẫn không quên thêm vào một câu khiêu khích yếu ớt: “Có thú cưng ghê gớm quá cơ!”

Tùng Dung hoảng hốt chạy về nhà, ngồi trên sofa rửa xả Ôn Thiệu Khanh. Rốt cuộc năm ấy đầu óc mình bị sao vậy? Gì mà thanh tao cuốn hút, ôn hòa nhã nhặn, dịu dàng tinh tế... Tất cả đều là để hù người khác hết! Nhất định là năm ấy anh đã bỏ thuốc mê vào thức ăn!

Nhớ tới cảnh khi nãy mình vút hết khí thế, bỏ chạy thực mạng khi Nhường Chút sủa, Tùng Dung tức đến đau đầu, bèn lấy di động gọi cho Chung Trinh.

“Em đi mua cho chị một con gấu bông cỡ lớn nhất, tối mai mang đến nhà chị! Không được chối, nếu không tháng sau cắt một nửa tiền tiêu vặt!”

Chung Trinh đang căng não viết luận văn, nghe vậy thì ngẩn ra, “Gấu bông? Sinh nhật ai thế ạ?”

“Chẳng sinh nhật ai hết! Chị muốn nuôi!” Nói xong liền cúp máy.

Chung Trinh cau mày nhìn điện thoại. Phụ nữ tới độ tuổi nhất định mà không có bạn trai thì quả thực không được bình thường cho lắm, ngày mai vẫn nên đến bệnh viện hỏi thăm xem có đối tượng phù hợp với chị họ không.

13. Chương 3-1: Cốc Anh Đào, Sách Chép Tay 1

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày cười khế, “Đây là sinh lễ anh để dành từ nhỏ. Lấy đồ của anh thì phải làm vợ anh.”

Type: Trúc Huỳnh

Hôm sau vừa qua năm giờ chiều, Chung Trinh đã vò đầu đứng chờ trước cửa phòng phẫu thuật với vẻ mặt khó xử, mãi mới thấy Ôn Thiếu Khanh đi ra liền tranh thủ chạy tới, “Sếp ơi, hôm nay em có thể tan làm sớm một chút không ạ?”

Ôn Thiếu Khanh vừa thực hiện hai ca phẫu thuật liên tục, xoay xoay cổ, hờ hững liếc cậu, “Sếp còn chưa đi mà cậu đã muốn đi?”

“Không ạ...” Chung Trinh giật tóc, “Chị họ cứ đòi em mua gấu bông cho, em mà không đi người ta đóng cửa mất.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Cô ấy cần gấu bông làm gì?”

“Em cũng không biết.” Chung Trinh như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, sếp, sếp có biết người đàn ông nào cỡ tuổi chị họ em còn độc thân không?”

“Cậu lại muốn làm gì?”

“Sếp không thấy chị họ em ngày càng có những hành vi quái lạ à? Em nghĩ chắc chắn là vì không có bạn trai, em phải mau chóng giúp chị ấy thoát khỏi biển khổ mới được. Sếp quen nhiều người như vậy, hẳn là có đối tượng thích hợp chứ? Nghe nói khi xưa phòng ký túc của sếp nổi tiếng lắm, bạn cùng phòng có bạn gái hết rồi à?”

Ôn Thiếu Khanh nghe xong nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Cậu nói sao?”

Cậu chàng thần kinh thô Chung Trinh không hề nghĩ thấy mùi nguy hiểm, vẫn hồn nhiên nói tiếp: “Em đang nói là, trong số bạn cùng phòng hoặc người quen của sếp có ai còn độc thân không, tốt nhất là cũng học luật, thế thì mới có tiếng nói chung với chị họ em.”

Bạn cùng phòng, tốt nhất là học luật.

“Bài luận của cậu viết xong chưa nhỉ? Tháng này phải có đấy.”

Chung Trinh há hốc miệng, “Tháng này? Giờ đã là tuần cuối cùng rồi.”

Ôn Thiếu Khanh hờ hững nhìn cậu, bắt đầu uy hiếp, “Tôi thấy cậu rảnh lắm, hẳn là có rất nhiều thời gian. Cuối tháng này tôi muốn có bài, nếu không thì thành tích học kỳ này của cậu sẽ không đẹp lắm đâu, cậu cũng không cần nghĩ đến tiền học bổng và phụ cấp học kỳ sau nữa.”

Thấy ánh mắt hoảng sợ của Chung Trinh, tâm trạng Ôn Thiếu Khanh cuối cùng cũng tốt lên một chút. Anh thần nhiên đi ra, để lại cậu đứng đó há miệng trợn mắt, tự vấn chính mình.

Cậu đã làm gì có lỗi với Ôn Thiếu Khanh chứ?

Ôn Thiếu Khanh bàn giao tình hình của bệnh nhân phẫu thuật với bác sĩ trực ca xong mới về, lúc sắp về tới nhà thì thấy Chung Trinh đang lôi một con gấu Teddy to đùng đi từ ga tàu điện ngầm ra. Con gấu to đặt trên lưng che kín cả người cậu, trông từ xa giống hệt một cái xác gấu Teddy biết đi. Anh giảm tốc độ đi tới, hạ cửa kính xe xuống, “Tối nhà chị họ cậu à? Vậy lát nữa tới nhà tôi ăn đi, gọi cả chị họ cậu nữa.”

Chung Trinh đang lê bước khó nhọc, cậu không bắt được xe, cuối cùng đành vác con gấu to đùng này đi trong sự chú ý của mọi người, nghĩ đến việc phải công nó đến chung cư là muốn khóc. Giờ nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh, cậu lập tức cầu cứu, “Sếp! Sếp cho em đi nhờ với!”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, cười ầm như gió xuân, “Không được.” Nói xong liền cho kính lên, nhún gà rời đi.

Chung Trinh sững sốt nhìn chiếc xe của Ôn Thiếu Khanh biến mất sau lối rẽ ở ngã tư. Cậu thu lại ánh mắt, tủi thân co người. Người ta vẫn nói thầy thuốc như mẹ hiền kia mà? Ai lại đi đối xử với con mình như thế chứ? Chắc chắn không phải con ruột rồi!

Hơn nửa tiếng sau Chung Trinh mới khó nhọc lúi đợc con gấu đến nhà Tùng Dung. Lúc mở cửa, bà chị họ yêu quý của cậu còn tỏ ra bức bối, “Sao muộn thế?”

Nổi uất ức trong lòng Chung Trinh lập tức tràn ra. Cậu trề môi, chun mũi vùi mình vào sofa, lộ ra cái vẻ em tủi thân lắm nhưng em không nói đâu, chị mau hỏi em đi.

Tùng Dung thở dài, miễn cưỡng hỏi: “Sao thế?”

Chung Trinh còn đang u uất, nghe thấy lời nói muốn nghe liền bật dậy, kêu ca kể lể rằng con gấu này lớn đến mức nào, lúc bị người ta nhìn cậu ngại ra sao, rồi cả chuyện làm mất lòng sếp chỉ vì xin về sớm để đi mua gấu.

Tùng Dung đang bận chơi với con gấu bông nên không mấy tập trung, cuối cùng chẳng buồn ngẩng đầu, thốt ra một câu: “Tháng sau cho em thêm một nửa tiền tiêu vặt nữa.”

Chung Trinh lập tức hớn hỏ, “Thật ạ?”

Tùng Dung nhìn Chung Trinh, thật không biết nói gì cho phải. Rõ ràng cô chú đều là người điềm đạm nghiêm túc, sao lại sinh ra một bộ biểu tượng cảm xúc sinh động thế này?

Nghĩ đến việc tháng sau có thêm tiền tiêu vặt, Chung Trinh mở cở trong bụng, buồn bực tiêu tan hết, nổi tò mò liền trào lên, “Chị họ, chị mua gấu bông làm gì?”

Tùng Dung ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ra oai.”

Chung Trinh nghe không hiểu, nhìn đồng hồ xong thì nhảy dựng lên, “Muộn thế này rồi cơ à? Thầy Ôn gọi chúng ta sang nhà thầy ấy ăn tối đấy, đi thôi.”

“Không đi!” Tùng Dung cau mày từ chối, rồi như sực nhớ ra điều gì, chỉ vào con gấu nằm sắp trên sofa, “Đi! Em công nó!”

Bây giờ Chung Trinh cứ nhìn thấy con gấu này là thấy ám ảnh, “Mang nó theo làm gì?”

“Mang nó đi giới thiệu với hàng xóm.”

Chung Trinh sầm mặt, sao chị họ bỗng dung lại như trẻ con vậy?

Ôn Thiếu Khanh mở cửa, trông thấy Tùng Dung vui vẻ hơn hỏ đi trước, khác hẳn với cô nàng giậm chân xù lông nhím hôm qua. Tùng Dung nhìn thẳng, lướt qua anh, chỉ vào sau lưng, “Thú cưng của em.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn về phía sau, thấy Chung Trinh đang vác con gấu đi theo Tùng Dung.

“Luật sư Tùng, xâm phạm nhân quyền là không hay lắm đâu.”

Khóe môi Tùng Dung giật nhẹ, lạnh mặt giải thích: “Không phải Chung Trinh! Là thứ nó đang vác.”

Chung Trinh mãi mới vào đợc, khó khăn giơ tay cất tiếng chào: “Chào sếp, chúng em tới ăn chực.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu cười, “Ừ, ăn cho sớm, ăn xong còn về viết luận văn.”

Mặt Chung Trinh lập tức xị xuống, cúi đầu vác con gấu vào nhà.

Tùng Dung ngồi vào bàn ăn, để con gấu xuống ghé bên cạnh, lại đá đá Chung Trinh đang chuẩn bị ngồi, “Đây là chỗ của nó, em ngồi sang bên kia đi.”

Chung Trinh hừ khê, ngồi vào chỗ cạnh Ôn Thiếu Khanh nói chuyện cùng Nhường Chút, lên tiếng ám chỉ: “Nhường Chút, mày xem mày sướng biết nhường nào, không có chị họ chen ép, ngày nào cũng sống rõ vui về...”

Có lẽ Chung Trinh thể hiện sự căm hờn rõ quá, Nhường Chút nhìn cậu rồi nhích về phía Ôn Thiếu Khanh.

Tùng Dung mặc kệ Chung Trinh, chỉ vào chú gấu Teddy bên cạnh, “Chính thức giới thiệu với mọi người, đây là thú cưng của em.” Nói xong cô vuốt vuốt nó rồi lườm Ôn Thiệu Khanh, giống như đang trả đũa cái lý luận “chỉ có thể nuôi heo” của anh, sau đó lại lườm Nhường Chút, ngầm ám chỉ lợi thế kích thước của chú gấu bông.

Chung Trinh nhìn mà hoang mang nhưng Ôn Thiệu Khanh thì hiểu ra ngay. Anh tỏ vẻ nghiền ngẫm, “À, hóa ra luật sư Tùng thích... lớn.”

Một câu nói khiến Tùng Dung đỏ bừng mặt, nhưng người trong cuộc lại vô tư hỏi tiếp: “Nó có tên không?”

Tùng Dung cố giữ bình tĩnh, “Có, tên nó là Phong Phong.”

Ôn Thiệu Khanh tò mò, “Có ý nghĩa gì không?”

Tùng Dung thần nhiên giải thích: “Mật bắt thẩu phong(*) mà. Mật ong không thể lọt qua gió là Phong Phong, cho nên tất cả mật đều là của nó.”

(*)Mật bắt thẩu phong: Kín đến mức gió thổi không lọt, chữ “mật” trong câu này đồng âm với chữ “mật” trong “mật ong”.

Ôn Thiệu Khanh khen thật lòng, “Đúng là một cái tên hay!” Nói xong anh quay sang nói với Nhường Chút: “Nếu vậy chắc tao phải đổi tên cho mày thôi. Mày thích gặm xương đúng không? Từ hôm nay mày tên là Tiểu Ngũ, ngũ cốc bắt phân(*) mà, Tiểu Ngũ không bao giờ rời xa xương.”

(*)Ngũ cốc bắt phân: Không tham gia lao động nên không phân biệt được ngũ cốc, ý chỉ việc tách rời sản xuất lao động, không có kiến thức thực tiễn. Chữ “cốc” trong câu này đồng âm với chữ “cốt” (xương); “bắt phân” trong tiếng Trung còn có nghĩa là không phân tách, không xa rời.

Chung Trinh phì cười, bị Tùng Dương lườm mới vội bịt miệng, khiến cả cái bàn rung lên.

Tùng Dung cau mày nhìn Ôn Thiệu Khanh, “Anh đang nhạo báng tên của nó hả?”

“Tất nhiên là không.” Ôn Thiệu Khanh hứng thú hỏi: “Xin hỏi thú cưng của em có muốn ăn canh không?”

Tùng Dung nén lửa giận, “Không cần, dạo này nó đang ngủ đông, không ăn uống gì hết.”

Ôn Thiệu Khanh khâm phục, “Không hổ danh là luật sư, tư duy kín kẽ, thật báỉ phục.”

Suốt cả bữa ăn, Chung Trinh nghi hoặc nhìn hai người nói chuyện qua lại. Cậu nhìn sếp rồi lại nhìn chị họ mình, chỉ cảm thấy dường như có cơn song ngầm cuộn cuộn, bầu không khí có gì đó không đúng.

Ăn xong Chung Trinh lại lôi con gấu to bự kia về nhà đối diện, vừa vào cửa đã hỏi: “Chị họ, chị với thầy Ôn sao thế?”

Tùng Dung lười nhác nghịch Phong Phong, “Có sao đâu.”

Chẳng ra sao cả, chỉ là ra oai thất bại nên uất ức trong lòng mà thôi.

Nhớ tới lời dọa dẫm của Ôn Thiệu Khanh, Chung Trinh bèn tươi cười sắp lại gần, “Chị ơi, em hỏi chị chuyện này nhé. Nếu học kỳ sau em không giành được học bổng và tiền phụ cấp thì chị có nuôi em không?”

Tùng Dung cau mày khi nghe thấy tiếng “chị” từ miệng cậu. Đang buồn bực sẵn, cô đưa tay vò đầu Chung Trinh, “Sắp thi rồi? Đừng căng thẳng, đừng để bị áp lực quá. Thi không tốt cũng không sao, cùng lắm thì chị bỏ em thôi mà.”

Chung Trinh cứng người, lập tức đứng dậy, “Chị họ, em còn phải về viết luận văn, em đi trước đây. Dạo này em nhiều việc, chị đừng tìm em nhé.” Sau đó cuống cuống trở về nhà.

Sau khi ra oai bằng thú cưng thất bại, Tùng Dung liền công kích Ôn Thiệu Khanh bằng chiêu phớt lờ. Thế nhưng anh lại cứ muốn trêu cô, mỗi lần đưa Nhường Chút ra ngoài đi dạo gặp Tùng Dung đều hỏi: “Không mang Phong Phong nhà em ra ngoài hóng mát ạ?”

Ban đầu Tùng Dung tức đến mức muốn phát điên lên, nhưng sau vài lần bị hỏi cũng tìm ra cách ứng phó.

“Nó sợ lạnh.”

“Nó bị cảm.”

“Nó là gấu lười.”

“Nó đang ngủ đông.”

Trả lời nhiều lần, Tùng Dung cũng lười bịa lý do, mỗi lần gặp nhau chỉ cười hết sức qua loa rồi không nói gì nữa, hoàn toàn ra vẻ em không quen anh, anh đừng nói chuyện với em.

Vào một buổi tối, Ôn Thiếu Khanh gõ cửa. Tùng Dung nhìn người đứng bên ngoài qua lỗ mắt mèo, chần chừ mãi, cuối cùng cũng thở dài mở ra.

Ôn Thiếu Khanh giơ chiếc USB trong tay lên, “Cho anh mượn máy in một lát.”

Tùng Dung cau mày, “Không có.”

“Em bảo sẽ in văn bản luật sư gửi cho anh kia mà?”

“...” Tùng Dung không nói nữa, nghiêng người, “Vào đi.”

Tùng Dung vẫn không thể tự nhiên khi ở cùng phòng với Ôn Thiếu Khanh. Cô máy móc chỉ vào phòng đọc sách, “Máy in ở đó, máy tính ở trên bàn, anh cứ dùng tự nhiên.”

Tùng Dung muốn tiếp khách cho tử tế nên vào bếp rót cho Ôn Thiếu Khanh cốc nước, ai ngờ nước còn chưa được đun ấm đã nghe thấy tiếng anh.

“Luật sư Tùng, hình như máy tính của em có vấn đề. Em có cần vào xem thử không?”

“Vừa nãy còn tốt lắm mà. Em vẫn dùng...” Tùng Dung bực mình đi vào phòng đọc sách, nhìn vào màn hình máy tính.

Ở giữa màn hình có một khung chat nhảy lên, trên đó có mấy chữ “Đối phương đang gọi bạn”, sau đó là một đoạn kể lể của Chung Trinh.

“Hôm nay thầy Ôn thực hiện tọa đàm. Thầy mặc vest viền xanh đậm, đẹp trai khủng khiếp, đây là ảnh chụp lên.”

Ngay sau đó trong khung chat xuất hiện mấy tấm hình.

Lúc này Tùng Dung chẳng còn lòng dạ nào mà thưởng thức sắc đẹp. Cô cảm phần ẩn nút chéo ở góc phải.

Ôn Thiếu Khanh nhún vai, giải thích giọng vô tội: “Tự nó nhảy ra, anh nhìn theo phản xạ thôi, thật sự không cố ý.”

Tùng Dung hít một hơi thật sâu, không thể phản bác. Chuyện này trách ai được đây? Chỉ có thể trách cái tên dân Chung Trinh này!

Ôn Thiếu Khanh thấy cô không có phản ứng, bèn xích lại gần hơn, cười hỏi: “Em thường hỏi thăm Chung Trinh về anh lắm à? Đây là báo cáo thường ngày của cậu ấy sao?”

“Chưa từng!” Tùng Dung lập tức phản bác, “Em không biết vì sao nó lại gửi thứ này cho em!”

“Thật sao?”

Khóe môi cong cong cùng giọng điệu hời hợt của Ôn Thiếu Khanh khiến Tùng Dung cảm thấy anh không hề tin lời cô. Cô vuốt trán, “Mau in đi! Mười tệ một trang, phải chuẩn bị tiền lẻ đấy! In xong thì để tiền trên bàn, ra ngoài đóng cửa lại!”

Nói xong cô ra khỏi phòng đọc sách, sập cửa phòng ngủ lại, gọi điện hỏi tội Chung Trinh.

“Em điên à Chung Trinh? Sao lại gửi cho chị xem Ôn Thiếu Khanh hôm nay mặc gì, làm gì hả?”

Ở đầu dây bên kia, Chung Trinh im lặng mấy giây mới gào lên: “Á á, xin lỗi chị họ, em gửi nhầm người! Em gửi vào một nhóm khác cơ. Trong nhóm đó toàn là fan hâm mộ trồng cây si thầy Ôn ở khoa em. Họ bắt em cập nhật mỗi ngày, còn phải kèm ảnh nữa.”

Lửa giận trong lòng Tùng Dung bốc lên ngàn ngọn, “Chung Trinh! Tốt nhất là sắp tới đừng có để chị trông thấy em!”

Chung Trinh cúp điện thoại rồi xoa tai, thầm nhủ: “Chỉ là gửi nhầm thôi mà? Sao phải giận thế? Đến giai đoạn tiền mãn kinh à?”

Hôm sau kiểm tra phòng bệnh xong, Ôn Thiệu Khanh chặn Chung Trinh lại, “Đưa điện thoại của cậu cho tôi.”

Anh mở album ra, bức mới nhất là vừa chụp khi nãy, kéo về trước còn rất nhiều.

Chung Trinh chột dạ.

“Cậu chụp lên tôi làm gì?” Tất nhiên là Ôn Thiệu Khanh tin Tùng Dung. Với hiểu biết của anh về cô, cô còn chưa nín nhịn đến mức ấy.

“Tôi nghĩ chắc cậu lại muốn chép sách rồi. Chờ tôi mấy giây, để tôi nghĩ xem quyển nào đây.”

Chung Trinh trả lời ngay: “Gửi vào nhóm chat của các đàn em đàn chị để đổi lấy mấy bữa ăn.”

“Tôi đáng giá mấy bữa?”

“Không phải mấy bữa mà là rất nhiều rất nhiều bữa... liên tiếp không ngừng...”

“Thế cậu gửi cho chị họ cậu làm gì?”

“Không cần thận gửi nhầm. A, bị thầy trông thấy à? Trời ơi, chẳng trách chị ấy giận thế. Nguy rồi, nguy rồi! Chắc chắn chị ấy sẽ trả đũa em! Đợi đã, muộn như thế thầy còn ở trong nhà chị họ em làm gì?”

“Đừng có lảng sang chuyện khác. Sau này đừng gửi nữa, với lại cũng xóa hết ảnh trong điện thoại đi cho tôi. Còn để tôi phát hiện thì cậu cứ chuẩn bị mà chép Khang Hi tự điển(*).”

(*)Khang Hi tự điển: Một bộ từ điển chữ Hán có tầm ảnh hưởng lớn, do một nhóm học giả đời Hoàng đế Khang Hi, đứng đầu là Trương Ngọc Thư và Trần Đình Kính biên soạn.

“Thầy Ôn, em học y lâm sàng, chép Khang Hi tự điển làm gì à?”

“Vì tôi muốn khiến cậu không lẫn lộn nổi ở giới Tây y nữa, đến lúc đó cậu chỉ có thể chuyển sang Đông y.”

Vài ngày sau lúc sắp xếp dữ liệu trong máy tính, Tùng Dung nhìn thấy mấy tấm ảnh kia, bỗng nhiên không nở xóa, thế nên cô chỉ cau mày tắt máy.

Gần đây Tùng Dung nhận một vụ mới, bận đến choáng váng, sắp lên tòa lại phát hiện đương sự nói dối và cung cấp chứng cứ giả, vì vậy phải tang ca cùng trợ lý chỉnh lại tài liệu, lúc về nhà đã gần mười một giờ.

Cô vốn không còn chút sức lực nào, lúc đi ra khỏi thang máy chợt có một bóng đen lao đến. Tùng Dung vội lùi lại nhưng không chú ý, gáy bị đập vào góc hộp phòng cháy.

Đau vô cùng. Mắt tối sầm lại, cô cúi đầu ôm trán, hít sâu đợi cơn choáng qua đi.

Bên tai có tiếng quát trầm thấp, ngay sau đó tay nóng lên, có người đã đỡ lấy cô.

Tùng Dung ngược lên thấy Ôn Thiệu Khanh. Trông anh có vẻ sốt ruột, “Nhường Chút đùa với em đấy mà. Không sao chứ?”

Tùng Dung vẫn nhớ mình đang giận anh, liền đẩy ra, không cho anh chạm vào mình, “Không mượn anh lo.”

Ôn Thiệu Khanh thấy cô đau đến mức sắp chảy nước mắt, “Được rồi, được rồi, đừng giận, mau để anh xem xem. Tuần trước có một bệnh nhân bị ngã đập đầu, cứ nghĩ là không sao, đến lúc hôn mê mới đưa đến bệnh viện thì không cứu được nữa.”

Tùng Dung cũng sợ hãi. Gáy sưng lên, e là va đập khá mạnh. Cô cau mày, thỏa hiệp, “Ừm.”

Nhường Chút chắc cũng biết mình gây họa nên đã nhanh chân bỏ chạy.

Tay trái Ôn Thiệu Khanh đỡ đầu cô, tay phải nhẹ nhàng đặt lên chỗ sưng, “Có choáng váng, buồn nôn không? Mắt nhìn có thấy mờ không?”

Đôi mày Tùng Dung nhíu lại, “Không, anh nhẹ thôi, đau!”

Ôn Thiếu Khanh rút tay phải lại, giơ ngón tay dao động trước mặt cô, “Đây là số mấy?”

Tùng Dung cạ lời, “Em đâu có bị ngứa?”

Ôn Thiếu Khanh lại đỡ lấy đầu cô lay trái lay phải, “Thế này thì sao? Có thấy choáng hoặc buồn nôn không? Có ù tai không?”

Tùng Dung chậm chậm lắc đầu, “Không, chỉ đau thôi.”

“Chỗ va đập bị đau thôi hay còn đau chỗ nào nữa?”

“Cục sưng này đâu.”

“Chắc chắn là cục sưng đau chứ không phải đau đầu?”

“Không cảm nhận được.”

Ôn Thiếu Khanh rút tay về, “Em cử động đi, nói thêm mấy câu nữa.”

Tùng Dung cử động đầu mấy lần, cảm thấy đỡ hơn nhiều, “Chắc không sao đâu.”

“Mai cứ tới viện kiểm tra đi.” Ôn Thiếu Khanh nói rồi thản nhiên bổ sung một câu: “Đêm nay em ngủ ở nhà anh.”

Tùng Dung sững sờ nhìn anh, “Tại sao?”

Ôn Thiếu Khanh trả lại cô một ánh mắt bình tĩnh, “Tiện để trông chừng em, lỡ đêm hôm có vấn đề gì anh còn đưa em đi viện.”

Tùng Dung cảm thấy thật vớ vẩn, “Không đi!”

Ôn Thiếu Khanh chẳng bận tâm đến lời từ chối của cô, “Do Nhường Chút đột ngột lao ra, em mới bị đập đầu. Là chủ nó, anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Tùng Dung cau mày, “Không cần anh chịu trách nhiệm.”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, “Thế anh ngủ nhà em cũng được.”

Tùng Dung lẳng lặng nhìn anh, “Ôn Thiếu Khanh, anh đang thừa nước đục thả câu đấy à?”

Ôn Thiếu Khanh chột nghiêm mặt, “Là một bác sĩ, anh thật lòng nhắc nhở em, chuyện đập đầu này không biết đau mà lần. Lúc bị đập có thể không sao, nhưng không có nghĩa là sẽ không có vấn đề gì. Gáy là chỗ tiếp nối giữa xương sọ với xương cổ, trong đầu não của chúng ta, sức chứa của nơi này rất nhỏ. Nếu vì bị thương mà xuất huyết ở đó thì cuống não sẽ bị chèn ép. Công việc chính của cuống não là duy trì sự sống của cơ thể, bao gồm các chức năng sinh lý chủ chốt như nhịp tim, hô hấp, tiêu hóa... Một khi cuống não bị tổn thương, người bị thương sẽ lập tức hôn mê, thậm chí nhanh chóng dẫn đến tử vong, khả năng thường thấy nhất là ngủ rồi không tỉnh lại nữa.”

Tùng Dung phát hoảng trước vẻ nghiêm túc của anh, “Anh đừng làm em sợ.”

Ôn Thiếu Khanh điềm đạm nhìn cô, “Em biết sợ là tốt rồi.”

Đúng là Tùng Dung có hơi sợ. Ôn Thiếu Khanh không hề nói linh tinh, cô từng nghe đến trường hợp như anh nói, lưỡng lự một lúc, “Vậy em gọi Chung Trinh đến, nó cũng học y, để nó trông em cũng được.”

Ôn Thiếu Khanh thoải mái gật đầu đồng ý, “Cũng được, lúc gọi em nhớ dặn cậu ta mang sách giáo khoa và giáo trình đến, anh đánh dấu những chỗ quan trọng trước cho, tránh đến lúc cấp cứu cho em cậu ta lại lật sách cuống lên. Dù sao thì sách y khá dày, không dễ tìm cho lắm.”

Tùng Dung im lặng. Theo hiểu biết của cô về Chung Trinh, tình huống này hoàn toàn có thể xảy ra.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô vẫn do dự thì kéo tay cô đi về phía nhà mình, “Đi nào. Luật sư Tùng, không gì quan trọng bằng tính mạng đúng không? Ngoài hành lang lạnh quá, có chuyện gì thì vào nhà rồi nói.”

Tùng Dung cố giãy ra, “Thật sự không được, ngày kia em phải lên toàn, hôm nay còn phải chuẩn bị tài liệu.”

Ôn Thiếu Khanh không buông tay, “Anh nhường phòng đọc sách cho em.”

Tùng Dung bị Ôn Thiếu Khanh kéo vào cửa, lúc nhìn thấy bức tường đầy ảnh đột nhiên lên tiếng: “Nhường Chút chạy đâu rồi? Đã muộn thế này, anh có cần đi tìm nó xem sao không?”

Ôn Thiếu Khanh thông thả cởi áo khoác, “Không phải lo, nó mà gây ra chuyện thì chỉ đến một nơi thôi. Lát nữa anh đi tìm nó.”

Nói xong, anh vào bếp rồi nhanh chóng cầm ra một túi đá, “Em ngồi một lúc rồi hãy làm việc. Anh chườm đá cho em trước đã, không lát nữa sẽ sưng to hơn đấy.”

Tùng Dung ngồi trên sofa, hơi khom người cách đệm dựa của sofa một chút, anh đứng phía sau, một tay khẽ đỡ đầu cô, cô có thể cảm nhận rất rõ nhiệt độ từ lòng bàn tay anh.

Trong một thoáng cả hai đều không nói chuyện, bầu không khí có chút ngưng ngập. Cũng may Ôn Thiếu Khanh đã nhanh chóng lấy lại túi đá, “Được rồi.”

Tùng Dung thở phào như vừa trút được gánh nặng, vừa muốn đứng dậy đã bị Ôn Thiếu Khanh ấn xuống, “Đợi thêm lát nữa, anh xoa bóp giúp em.”

Sau đó anh đi vòng qua sofa ngồi cạnh cô, đưa hai tay lên, một tay đỡ má cô, một tay đặt sau gáy cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Đôi mày Tùng Dung cứ cau lại rồi giãn ra. Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Đau lắm à?”

Hai người cách nhau quá gần. Chẳng rõ vì đau hay vì nóng mà trán Tùng Dung thoáng chốc đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, “Vâng, đau lắm.”

Ôn Thiếu Khanh giảm bớt lực tay, “Cố chịu một lát, xong ngay thôi.”

Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt của Tùng Dung chỉ có thể đặt trên khuôn mặt anh, nhưng cô lại không dám nhìn, đành cụp mắt xuống, “Những điều anh nói khi nãy là lừa em đúng không?”

“Câu nào?”

“Ngủ rồi không tỉnh lại nữa.”

“Tất cả những điều anh nói đều rất nghiêm túc. Bị muỗi đốt một cái cũng có khả năng tử vong.”

Tùng Dung nổi cáu, “Ôn Thiếu Khanh!”

“Dừng cử động!” Ôn Thiếu Khanh cất giọng trầm trầm, thấy cô ngoan ngoãn lại mới thông thả giải thích: “Em coi anh là thần y thật đấy à? Anh không có đôi mắt nhìn xuyên vật thể, làm sao biết được trong đầu có bị xuất huyết hay không, đâu dám cam đoan em chắc chắn sẽ không sao.”

Giọng anh trầm xuống khi nói đến những chữ cuối cùng. Âm thanh ấy đập mạnh vào lòng Tùng Dung, khiến trái tim cô run rẩy. Cô cũng biết mình luôn dễ xúc động khi đối mặt với anh, thế nên chỉ chớp mắt môi rồi không nói gì thêm nữa.

Cô ngẩng mặt, hàng mi dài rợp bóng phủ một quầng tối dưới đôi mắt. Ôn Thiếu Khanh nhìn đôi mi không ngừng run lên của cô, khóe môi lặng lẽ cong lên. Cô đang hồi hộp đấy sao?

Thực ra, nhan sắc của Tùng Dung không phải là xinh đẹp nhất trong tất cả những cô gái mà Ôn Thiếu Khanh từng gặp, nhưng cũng là một mỹ nữ. Vẻ đẹp của cô mang đầy tính công kích, không mềm mại, dịu dàng như con gái phương Đông, giữa đôi mày mang theo chút khí khái hiem thấy ở phụ nữ, có một phong thái rất riêng. Có rất ít cô gái có đôi mắt một mí mà to đến thế, màu của con ngươi lại nhạt, vì vậy trông rất sáng, như có những gợn sóng lăn tăn rất cuốn hút.

Lần đầu tiên Ôn Thiếu Khanh gặp Tùng Dung, cô còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Khi ấy anh chỉ thấy cô gái này trông cũng được. Đến khi gặp lại, mỗi lần cô hạ mắt chau mày đều cực kỳ quyến rũ, đủ để được gọi là phụ nữ rồi.

Ôn Thiếu Khanh nhanh chóng tỉnh táo lại, “Được rồi, anh ra ngoài bắt Nhường Chút về xin lỗi em. Nhân lúc này em đi tắm đi, tránh để đến lúc anh về lại xấu hổ.”

Không nhắc tới thì không sao, nói đến là Tùng Dung lại lúng túng. Cô hắng giọng, “Em về tắm được không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Được, nhưng trước khi anh về em phải sang lại bên này. Em có chìa khóa nhà anh đúng không? Tắm xong thì tự mở cửa vào.”

Lúc này Tùng Dung mới nhớ ra mấy ngày nay chỉ mãi so đo với Ôn Thiếu Khanh mà quên trả chìa khóa cho anh.

Tùng Dung tắm xong Ôn Thiếu Khanh còn chưa quay lại. Cô ôm laptop ngồi trên sofa, bắt wifi thì thấy một loạt những cái tên lung tung, ngẫm nghĩ một lát rồi nhắn Wechat cho Ôn Thiếu Khanh.

“Wifi nhà anh là gì?”

Ôn Thiếu Khanh trả lời rất nhanh: “26647664649269267449652676.”

Tùng Dung mắng thầm: “Số linh tinh? Đầu óc anh kiểu gì vậy, sao có thể nhớ được?”

“Mật khẩu là gì?”

“Mật khẩu là:42633.”

Tùng Dung nhìn khung chat, thật sự không hiểu nổi Ôn Thiếu Khanh. Tên wifi rõ ràng rồi, mật khẩu lại đơn giản như vậy. Biết sớm thì cô đã tự mình thử rồi.

Nhập mấy lần đều bị báo sai mật mã, Tùng Dung bắt đầu nổi điên.

“Không đúng!”

“À, quên không nói với em, mật khẩu bao gồm cả dấu hai chấm phía trước và dấu chấm đằng sau nữa.”

Tùng Dung cạ lời. Anh cố ý quên đúng không? Rốt cuộc đầu óc anh kiểu gì vậy, sao có thể nghĩ ra loại mật khẩu này?

Tùng Dung ném điện thoại sang một bên, bắt đầu làm việc, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng mở cửa.

Nhường Chút vừa vào cửa trông thấy Tùng Dung thì như ngẩn ra, đứng ở cửa mãi không dám vào.

Tùng Dung ngẩng lên nhìn lướt qua nó. Cô mặc bộ quần áo ở nhà màu sắc ảm áp, nhưng khuôn mặt lạnh băng, “Gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn, phạt tù có thời hạn từ ba đến bảy năm.”

Ôn Thiếu Khanh đang đóng cửa, nghe vậy phì cười.

Tùng Dung nhếch miệng nhìn Nhường Chút mấy giây, xoay xoay bút, “Nhưng chắc là mày chưa đủ mười sáu tuổi. Tha cho mày đấy.”

Nói xong cô mới nhìn đến Ôn Thiếu Khanh, “Bên ngoài lạnh lắm ạ?”

Có lẽ do ở ngoài lâu quá nên vừa nãy khi cả người và chó bước vào, toàn thân đều toát ra hơi lạnh.

“Ừ, nhiệt độ lại xuống thấp rồi, ngày mai mặc ấm vào.” Ôn Thiếu Khanh nhìn cô ngồi làm việc trên sofa, nói: “Sao không vào phòng đọc sách?”

Tùng Dung hơi ngượng: “Anh không ở nhà, em sợ không tiện nên muốn đợi anh về.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô một thoáng, “Có gì không tiện đâu.”

Hai chị em Tùng Dung và Chung Trinh được dạy dỗ rất tốt. Chung Trinh tuy có hơi nghịch, nhưng cư xử rất lễ độ. Tùng Dung thì càng khó phải nói, có lẽ do nghề nghiệp nên đôi khi khá sắc bén, nhưng rất biết chừng mực, rõ ràng là được giáo dục cẩn thận. Anh chợt muốn gặp người nhà cô một lần, xem thử xem gia đình nề nếp thế nào mới dạy dỗ ra được hai chị em như thế này.

Kể từ sau khi trông thấy sách y chép tay ở chỗ Chung Trinh, Tùng Dung cứ nghĩ mãi về phòng đọc sách của Ôn Thiệu Khanh. Nhiều lần trước sang đều không có cơ hội, lần này cuối cùng cũng có thể vào trong. Vừa bước vào, mắt cô đã dán lấy giá sách.

Tùng Dung chỉ vào giá sách, “Em xem được chứ?”

Ôn Thiệu Khanh đang cúi đầu sắp xếp đánh dấu tài liệu trên bàn, “Xem đi.”

Trên giá sách có rất nhiều sách y dày cộp, ở trong góc có một hàng sách đóng gáy không giống những quyển khác cho lắm. Cô lấy ra thì phát hiện đó toàn là sách y chép tay, có cả một hàng, phải đến mấy chục quyển! Trên trang giấy ố vàng là từng con chữ rất nhỏ được viết theo thể chữ Khải rất đẹp và khéo léo. Tùng Dung xem từng quyển, xem đến phần sau, ở những quyển cũ nhất, nét chữ viết liêu xiêu, hình ảnh đi kèm trông cũng mờ nhạt gượng gạo, dường như là trẻ con viết. Viết chữ Khải nhỏ là cách tốt nhất để mài giũa tính kiên nhẫn, không biết một đứa trẻ phải kiên chế đến mức độ nào mới viết được như vậy. Càng xem, kiểu chữ càng đa dạng, chữ Hành lưu loát mượt mà, chữ Lệ cổ điển xưa cũ, chữ Thảo uốn lượn phóng khoáng. Nét bút tinh tế mà đầy khí phách, trong vẻ điềm đạm khoan thai còn mang theo sự sinh động mà tĩnh lặng.

Tới lúc này Tùng Dung mới nhận ra là nét chữ trong những quyển sách chép tay này đã dần dần thay đổi, có lẽ là chép từ lúc mới bắt đầu học viết bút lông. Đến giai đoạn sau này, nét chữ đẹp đẽ mà tự nhiên, rõ ràng đã trở nên rất thành thạo.

Tùng Dung ngoảnh lại nhìn về phía Ôn Thiệu Khanh, giơ sách trong tay lên, “Đều là anh chép à?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn thấy nét chữ phía trên, dường như nhớ ra điều gì, bất lực cười khổ, “Ừ, toàn là quá khứ đầy máu và nước mắt đấy. Hồi bé nghịch ngợm bị người lớn phạt chép sách thuốc, trải qua hơn mười mấy năm cũng tích góp được khá nhiều.”

“Lần chép gần đây nhất là khi nào?”

“Lần gần nhất... là sau khi đăng ký nguyện vọng thi đại học.”

Anh còn nhớ rất rõ, hồi ấy ông nội muốn anh học Đông y nhưng anh nhất quyết đăng ký thi Y học Lâm sàng, khiến ông cụ Ôn tức đến mức phạt anh ngồi trong phòng đọc sách chép sách thuốc suốt cả kỳ nghỉ hè. Anh đã trải qua kỳ nghỉ hè dài nhất của thời học sinh với tiếng ve kêu cùng bút nghiên giấy mực như thế.

Tùng Dung lật xem từng quyển, “Sao sau này không chép nữa? Không phạm lỗi nữa à?”

Ôn Thiệu Khanh khựng lại, “Không, là đổi hình phạt khác.”

Tùng Dung nhận ra sự khác lạ nơi biểu cảm của anh, hào hứng hỏi: “Phạt gì?”

Về mặt Ôn Thiệu Khanh trở nên khó đoán. Anh tránh ánh mắt cô, hắng giọng, “Sẽ nói cho em sau.”

14. Chương 3-2: Cốc Anh Đào, Sách Chép Tay 2

Type: Hoài An

Hình phạt được đổi kia thật sự khiến một người đàn ông đội trời đạp đất như Ôn Thiệu Khanh khó mà mở miệng. Đó không còn là quá khứ đầy máu và nước mắt nữa, mà là lịch sử áp bức và sỉ nhục.

Tùng Dung càng ngắm càng không rời tay. Cô nhìn Ôn Thiệu Khanh bằng ánh mắt nịnh nọt, hơi ngượng ngừng lên tiếng: “Cho em một quyển được không?”

Ôn Thiệu Khanh không nghĩ cô lại có hứng thú với thứ này, “Em thích à?”

“Vâng. Tùng trông thấy một lần ở chỗ Chung Trinh, em hỏi xin nhưng nó không cho.”

Không biết vì sao mà trong đầu Ôn Thiệu Khanh chợt nảy ra một ý. Anh nhướn mày, khẽ cười: “Đây là sinh lễ anh dành dụm từ nhỏ. Lấy đồ của anh thì phải làm vợ anh.”

“Không cần nữa.” Tùng Dung lập tức lạnh mặt. Cô không thích đùa kiểu này với Ôn Thiếu Khanh, nhất là khi anh đã thích người khác.

Ôn Thiếu Khanh không tiếp tục trêu, “Đùa thôi, đừng giận, em thích cuốn nào thì cứ lấy đi.”

Cơn giận của Tùng Dung vẫn chưa tan, “Thôi, em phải làm việc, anh cũng đi làm việc của anh đi.”

Có lẽ Ôn Thiếu Khanh cảm nhận được điều gì đó nên không nói nhiều nữa, nhanh chóng ra khỏi phòng đọc sách, ngồi trên sofa vẫy tay gọi Nhường Chút.

Anh nghiêm mặt với chú chó, “Sau này không được thỉnh linh lao ra dọa cô ấy nữa! Đùa cũng không được! Cô ấy vốn dĩ sợ mày, về sau mà còn nghịch như thế tao sẽ bán mày cho quán thịt chó!”

Chẳng biết Nhường Chút có hiểu không, ừ ừ kêu một tiếng rồi nằm sấp trên sàn nhà.

Ôn Thiếu Khanh nói xong đứng dậy chuẩn bị đi tắm, mới được vài bước lại như nghĩ đến điều gì, bèn lùi lại, ngồi xuống vò tai Nhường Chút, “Vội lại sau này khi chúng tao cãi nhau, mày phải đứng về phía cô ấy. Cô ấy là phụ nữ, mày là đàn ông trong nhà. Đàn ông phải phong độ lịch thiệp, không được sửa cô ấy.”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Cô ấy có quát tao thì mày cũng không được sửa.”

Nhường Chút cụp tai, không nhìn Ôn Thiếu Khanh. Ôn Thiếu Khanh nhìn vẻ chán nản ừ ừ của nó, khẽ cười rồi đi tắm.

Tùng Dung chỉ nghe thấy tiếng thì thầm trò chuyện ở bên ngoài nhưng không nghe được cụ thể là gì. Cô lắc đầu thật mạnh để những tâm tư ngổn ngang bay biến hết, bắt đầu tập trung đọc tài liệu trên màn hình vi tính.

Không lâu sau Ôn Thiếu Khanh nhẹ nhàng đi tới, đứng trước bàn làm việc, đặt một cốc nước bên tay Tùng Dung rồi nhìn cô, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Anh vừa tắm xong và thay một bộ quần áo ở nhà màu đen, trên người tràn ngập mùi sữa tắm thơm mát. Tùng Dung ban đầu không sao, anh tới gần lại bỗng thấy hoảng hốt. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh thật nhanh rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc tài liệu, vô tình tỉnh trả lời: “Không.”

Quần áo ở nhà của anh trước giờ toàn màu sáng. Khuôn mặt anh vốn dịu dàng, đồ sảng màu càng tôn lên nét thanh tao nhã nhặn. Đây là lần đầu tiên Tùng Dung thấy anh mặc đồ đen. Thứ màu mang cảm giác mạnh mẽ này mặc trên người anh như toát ra hơi thở cấm dục, nhưng đồng thời cũng rất đẹp mắt. Vài sợi tóc rối còn ẩm ướt rủ trước trán, khiến cô không nhìn rõ được cảm xúc trong đôi mắt kia.

Ôn Thiếu Khanh xoa nhẹ gáy cô, “Còn đau không?”

Rõ ràng anh đang kiểm tra cục sung, nhưng Tùng Dung cứ cảm thấy anh đang xoa đầu cô giống như dỗ trẻ nhỏ, dường như ngay giây sau thôi sẽ thốt ra một câu “Ngoan nào”.

Có lẽ vì không nhận được câu trả lời, Ôn Thiếu Khanh cúi đầu nhìn Tùng Dung, “Này?”

Trong thoáng chốc, Tùng Dung cuống cả lên. Cô lúng túng chớp mắt, “Không chạm vào thì sẽ không đau.”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Lúc ngủ cố gắng nằm sấp.”

Tùng Dung khẽ gật đầu. Chẳng ngờ một giây trước Ôn Thiếu Khanh vẫn đang hoàng đường đứng đắn, ngay giây sau lại bắt đầu giở trò đùa lưu manh.

Ánh mắt anh dừng lại ở ngực cô mấy giây, thản nhiên mở miệng: “Nhưng không biết kích cỡ của em có chịu được tư thế ngủ này không.”

Mặt Tùng Dung nóng bừng, hung tợn lườm Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh nhún vai, sợ nói thêm gì cô lại cáu, vì vậy anh cầm lấy mấy cuốn sách trên bàn rồi đi tới chỗ sofa ở góc phòng.

Tùng Dung đỏ mặt quay đi. Một lát sau không thấy có động tĩnh gì, cô mới hé mắt nhìn, thấy anh đang yên lặng đánh chữ, thỉnh thoảng lại cúi đầu xem mấy quyển sách dày để mở trước mặt rồi cầm bút viết gì đó lên bên cạnh. Hai người ở cách xa nhau, Tùng Dung chỉ có thể trông thấy mấy danh từ y học mà cô không

hiếu trên màn hình vi tính. Cô nhớ Chung Trinh từng khoe rằng kỹ thuật lâm sàng của sếp rất tuyệt, năng lực nghiên cứu khoa học lại tốt, có lẽ cậu không biết sếp mình ngày nào cũng chăm chỉ tới tận nửa đêm.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Ôn Thiếu Khanh ngoảnh đầu nhìn sang, “Xong rồi à?”

Tùng Dung thu lại ánh mắt, thấy email đã được gửi đi thì gập máy tính lại, “Cũng tạm tạm rồi.”

Vừa dứt lời, bỗng có âm thanh ùng ục kỳ lạ vang lên. Tùng Dung lập tức đỏ mặt.

Ôn Thiếu Khanh chống tay phải bên má, nhin cười, mãi mới lên tiếng: “Đói à? Chưa ăn cơm tối sao?”

Tùng Dung nhỏ giọng đáp: “Vâng...”

Ôn Thiếu Khanh đặt bút đứng dậy, “Nhà không có đồ ăn gì, ăn mì tôm được không?”

Tùng Dung cũng đứng dậy gật đầu, “Được.”

Quá được ấy chứ!

Ôn Thiếu Khanh liếc cô. Quả nhiên là quỷ háu ăn che giấu kín kẽ, ở những vấn đề khác lúc nào cô cũng ra sức từ chối anh, nhưng riêng chuyện ăn uống này lại rất dễ bảo.

Mười mấy phút sau, Tùng Dung nhìn cái bát bốc hơi nóng nghi ngút trước mặt, thềm khen ngợi trong lòng. Đây là bát mì tôm sang nhất cô từng được ăn! Bên trên có trứng lòng đào, trong bát có đầy rau, tôm, lap xưởng, trông mà thềm chảy nước miếng.

Ôn Thiếu Khanh đưa đũa cho cô, hỏi: “Uống gì?”

Tùng Dung trả lời theo phản xạ: “Ăn mì tôm tất nhiên phải uống Coca lạnh!”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Phụ nữ ăn đồ lạnh ít thôi. Coca thì có, nhưng không uống lạnh.”

Nói xong, anh vào bếp rồi nhanh chóng cầm lon Coca và một chiếc cốc thủy tinh ra, rót đầy đưa đến trước mặt cô.

Tùng Dung cầm lên uống một ngụm, lơ mơ nói: “Em cứ tưởng bác sĩ không ăn mì tôm, không uống Coca cơ đấy.”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Em quen biết bao nhiêu bác sĩ.”

Tùng Dung nuốt miếng mì tôm cuối cùng, suy nghĩ cẩn thận, “Ngoài cái thằng nhóc Chung Trinh còn chưa học xong bác sĩ thì hình như chỉ biết mỗi mình anh. Bình thường bác sĩ ngại luật sư lắm.”

Ôn Thiếu Khanh nhú mày, “Vì tranh chấp trong khám chữa bệnh?”

Tùng Dung gật đầu, “Đúng thế.”

Ôn Thiếu Khanh chợt nói: “Anh không ngại em.”

Tùng Dung ngẩn người, không biết phải tiếp lời ra sao. Ánh mắt cô trôi trong không trung, cuối cùng rơi xuống chiếc cốc vừa cầm. Chiếc cốc được làm từ thủy tinh vân nổi, sờ vào thấy sần tay, kiểu dáng to thấp. Thành cốc màu hồng phấn, phía trên điểm xuyết những cánh hoa anh đào. Xuyên qua thành cốc có thể trông thấy bọt khí Coca, nhìn thế nào cũng rất đẹp.

Ôn Thiếu Khanh nhìn ánh mắt say sưa của cô, hỏi: “Cái cốc này sao thế?”

Tùng Dung sực tỉnh, “Không sao, em thấy đẹp thôi.”

Ôn Thiếu Khanh rót thêm nửa cốc Coca nữa, “Thích thì cho em đấy. Là đồ mới, anh chưa dùng bao giờ.”

Tùng Dung cầm cốc trong tay, đột nhiên hỏi: “Không phải anh tự làm à?”

Một nụ cười dịu êm hiện lên nơi khóe miệng Ôn Thiếu Khanh, “Trong mắt em, anh giỏi đến thế sao?”

Tùng Dung thì thào: “Người khác được cả hoa lên đũa thì còn có gì không làm được.”

Giọng cô lớn vừa đủ, Ôn Thiếu Khanh nghe rất rõ. Nụ cười êm kia phút chốc lan tới đáy mắt, nhuộm niềm vui tràn đầy giữa đôi long mày, “Cốc không phải do anh làm, còn những cánh hoa anh đào trên thành cốc là anh vẽ đấy.”

Ngón tay Tùng Dung vuốt ve những cánh hoa, “Anh thích hoa anh đào à?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Ừ, anh thích.”

Tùng Dung ngẩng đầu lên nhìn anh, “Sao anh lại thích hoa anh đào?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ một lát, nghiêm giọng trả lời: “Hoa anh đào là quốc hoa của nước Nhật đúng không? Đàn ông luôn ấp ủ một tình cảm rất riêng đối với những sản phẩm của Nhật Bản.”

“...” Tùng Dung phát hiện ngoài sự gian tà ẩn giấu, Ôn Thiếu Khanh còn là một kẻ mặt dày.

Cô không kìm nổi mà liếc nhìn gương mặt kia. Thật không thể nhận ra lớp da trắng trẻ ấy lại dày đến mức độ đó.

Sau khi than thầm, cảm giác mát mát lại trào lên trong lòng Tùng Dung. Có lẽ anh đã quên, tên tài khoản của cô trong trò chơi kia là Sakura, có nghĩa là “hoa anh đào”.

Thấy Tùng Dung cụp mắt im lặng, Ôn Thiếu Khanh thu bớt nụ cười, “Đùa thôi. Hồi trước anh đi Nhật, trông thấy các cốc kiểu này thì rất thích, nhưng người ta không bán. Thế nên sau khi về nước anh đã mua một cái cốc cùng chất liệu rồi tự vẽ”.

Tùng Dung cảm thấy mình hơi nhạy cảm, để ý chi li. Tên tài khoản của cô là Sakura, còn người ta chẳng qua là trùng hợp thích hoa anh đào mà thôi, không nên suy nghĩ nhiều. Thấy Ôn Thiếu Khanh bình thản điềm đạm, dường như cũng không có ý gì khác, cô cúi đầu uống một ngụm lớn Coca rồi nhanh chóng nở một nụ cười, cầm chiếc cốc lắc qua lắc lại, “Vây em lấy thật nhé?”

Ôn Thiếu Khanh cười gật đầu, chợt hỏi: “Sao mấy hôm trước em lại giận? Lúc nãy ở phòng đọc sách sao lại cáu?”

Là một người lý trí, Tùng Dung luôn cho rằng chuyện gì cũng nên nói rõ ra. Ôn Thiếu Khanh đã hỏi, cô cũng thành thật trả lời: “Vì em cảm thấy anh đã có bạn gái mà còn mập mờ với em thì chẳng khác nào thứ đàn ông cận bã. Em không thích thế.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô lạ lùng, “Anh không có bạn gái.”

Tùng Dung chau mày nghi hoặc, “Anh bảo anh có người mình thích rồi kia mà?”

Mất một lúc Ôn Thiếu Khanh mới hiểu được ý Tùng Dung. Anh lắc đầu bất lực, “Có lẽ cô ấy còn không biết anh thích cô ấy.”

Tùng Dung mở lớn đôi mắt, đờ đẫn nhìn anh, cảm thấy thật khó chấp nhận. Người như anh mà cũng yêu thầm?

Ôn Thiếu Khanh thấy nét kinh ngạc trong mắt cô, “Sao vậy?”

Tùng Dung không nhìn nữa, mắt hơi lóe lên, “Không sao.”

Thoáng chốc cả hai đều không nói thêm gì. Một lúc sau, Ôn Thiếu Khanh chợt thì thào: “Em có thể ý thức được rằng anh đang mập mờ với em là tốt rồi.”

Giọng anh quá khê, mà Tùng Dung vẫn còn đang hoảng hồn vì biết chuyện Ôn Thiếu Khanh yêu thầm nên nghe không rõ, cô liền hỏi: “Gì cơ ạ?”

Nét môi Ôn Thiếu Khanh cong thành một nụ cười, đôi mắt thâm đen, “Không có gì.”

Tùng Dung cũng thảnh thở phào, không có bạn gái thì tốt, cô cũng không muốn làm chuyện vô đạo đức.

Ôn Thiếu Khanh còn đang định nói thêm gì đó thì chuông điện thoại bỗng vang lên. Nhìn màn hình thấy là cuộc gọi từ bệnh viện, anh đi đến bên cửa sổ, nghe được vài câu thì bắt đầu hỏi: “Triệu chứng thế nào? Đã dùng thuốc gì? Nói các chỉ số xem...”

Tùng Dung nghe không hiểu, vì vậy cô dọn dẹp bàn ăn, vào bếp rửa bát đĩa.

Ôn Thiếu Khanh nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn sang, Nhưng Chút không biết chạy ra từ lúc nào, đang ngồi trước cửa bếp. Tùng Dung vẫn sợ nó nên bê bát đĩa không lùi được cũng chẳng dám tiến, thế là đôi bên rơi vào tình trạng giằng co.

Ôn Thiếu Khanh cười, quay lại tập trung nghe điện thoại.

“Đêm nay tạm thời thế đã. Chú ý theo dõi, mai tôi sẽ đến sớm.”

Anh dọn xong, trước khi cúp máy bỗng nhớ tới một chuyện, “Phải rồi, đặt giúp tôi lịch một ca chụp CT não sáng mai.”

Tùng Dung vừa rửa xong cái bát cuối cùng thì Ôn Thiếu Khanh tắt máy quay trở lại. Anh hỏi: “Sáng mai muốn ăn gì?”

“Bữa sáng” xưa nay vẫn là một từ rất xa xỉ đối với Tùng Dung. Cô lau tay, “Em không ăn sáng.”

Tùng Dung gật đầu, “Ừ, không có thói quen ấy.”

Ôn Thiếu Khanh cảm thấy vấn đề này khá nghiêm trọng, “Trước giờ vẫn không ăn à?”

Tùng Dung nhớ lại. “Hồi bé từng ăn rồi.”

“Từ bao giờ bắt đầu không ăn nữa?”

“Từ sau khi đi làm.”

“Tại sao?”

“Không dậy được. Sao thế, bác sĩ Ôn thấy em không được khỏe à?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ một lát, “Sau này em có thể sang nhà anh ăn.”

Tùng Dung liếc anh, không lên tiếng.

Ôn Thiếu Khanh nói tiếp: “Bữa sáng không phức tạp lắm đâu. Làm nóng bánh mì nướng phết tương trong lò vi sóng, rán quả trứng, bí đồ thì gọt vỏ rửa sạch rồi cắt miếng, bỏ vào máy làm sữa đậu nành cùng với một ít gạo và hẹn giờ. Ngủ dậy là xong, vừa mềm vừa dẻo, chỉ mất mười phút.”

Tùng Dung hỏi một vấn đề thực tế, “Ai rửa bát? Ai cọ nồi? Ai rửa máy làm sữa đậu nành? Mười phút có làm xong được những việc này không?”

Ôn Thiếu Khanh lộ vẻ bất lực, “Em chỉ cần ăn thôi.”

Tùng Dung hơi dao động, “Một tháng bao nhiêu tiền?”

Trong thoáng chốc Ôn Thiếu Khanh không hiểu được ý cô, “Cái gì?”

Tùng Dung giải thích: “Tiền ăn sáng, một tháng bao nhiêu?”

Ôn Thiếu Khanh hoàn toàn bó tay, “Trông anh giống người bán đồ ăn sáng à?”

Tùng Dung cắn môi, “Không lấy tiền? Vậy em cũng không dám ăn đâu, không thoải mái.”

Ôn Thiếu Khanh thở dài, “Em mua thức ăn, mỗi tối mang sang nhà anh. Em bỏ tiền mua nguyên liệu, anh bỏ công nấu, nếu hôm nào không ăn hoặc anh phải trực ca đêm thì không cần mua nữa.”

Tùng Dung ngẫm nghĩ rồi đáp: “Được.”

Ôn Thiếu Khanh mở tủ lạnh ra xem qua rồi đề nghị, “Sáng mai ăn bánh khoai đi. Xem như ăn thử, vừa ý thì ăn tiếp.”

Tùng Dung gật đầu đồng ý. Ôn Thiếu Khanh đóng cửa tủ lạnh, “Muộn rồi, ngủ đi.”

Tùng Dung vô thức sờ gáy, “Em thấy chắc không sao đâu. Hay em về nhà nhé?”

Ôn Thiếu Khanh liếc Tùng Dung, chẳng thêm để ý đến lời đề nghị của cô. Anh quay người đi ra khỏi bếp, “Phòng ngủ chính hoặc phòng cho khách. Chọn một.”

Tất nhiên là Tùng Dung chọn phòng cho khách. Cô còn đang quan sát phòng, Ôn Thiếu Khanh đã gõ cửa cầm theo một cái gối đi vào, “Đổi gối cho em đây. Có phải em thường xuyên ngủ không ngon, hay mơ linh tinh không?”

Tùng Dung nhận lấy gối, “Sao anh biết?”

Ôn Thiếu Khanh khựng lại, “Lúc kéo tay em sờ Nhường Chút, nhân tiện bắt mạch luôn.”

“Nhân tiện?” Tùng Dung cau mày, “Anh học Tây y mà bắt mạch cái gì?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ một lát, dường như cũng rất phiền muộn, “Quen rồi, không sửa được.”

Tùng Dung nhớ Chung Trình từng nói nhà Ôn Thiếu Khanh là gia tộc Đông y lâu đời, tối nay lại nhìn thấy trong những cuốn sách chép tay kia có đến một nửa là sách Đông y, liền hỏi: “Anh học Đông y từ nhỏ thật à?”

“Chung Trình nói với em à?”

“Ừ.”

Ôn Thiếu Khanh bỗng cười sâu xa, nhìn cô đầy ý tứ, “Xem ra đúng là hai người thường xuyên nói chuyện về anh nhỉ?”

Tùng Dung nhất thời sơ ý mà sập bẫy, quyết tâm đuổi người, “Em buồn ngủ rồi, anh ra ngoài nhanh lên, em muốn đi ngủ.”

Có lẽ vì lạ giường nên Tùng Dung ngủ không được ngon giấc. Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được có người đi vào, đứng trước giường đặt nhẹ tay lên gáy, nhìn cô một lúc rồi mới rút tay về.

Tùng Dung loáng thoáng nhận ra người ấy là Ôn Thiếu Khanh, mở mắt hỏi: “Sao thế?”

Phòng chỉ bật đèn tường, ánh đèn nhạt nhòa mờ tối, đến giọng của anh dường như cũng lảng đàng theo, “Không sao, anh không yên tâm nên vào xem thử. Ngủ đi.”

Tùng Dung mơ màng đáp: “Ừ...”

Hôm sau lúc Tùng Dung tỉnh dậy nhờ tiếng chuông đồng hồ báo thức thì Ôn Thiếu Khanh đã dẫn Nhường Chút đi tập thể dục buổi sáng trở về.

Cô thu dọn xong chuẩn bị ra ngoài, đúng lúc Ôn Thiếu Khanh vào cửa.

Trời lạnh thế mà toàn thân anh như tỏa ra hơi nóng. Anh mặc một bộ đồ thể thao màu xanh tím than. Ngoài các người mẫu nam, Tùng Dung rất ít khi gặp những người đàn ông trẻ tuổi dám thử thách mình với màu sắc này. Không phải vì màu sắc này kén người mặc, mà là nó không hợp với người da vàng, mặc không cẩn thận sẽ tạo ra cảm giác quê mùa.

Thế nhưng, Ôn Thiếu Khanh mặc.... cũng không khó coi, hoặc có thể nói là đẹp cũng không quá lời.

Cô ngẩng lên nhìn mặt anh, phân tích, có lẽ nguyên nhân là do da anh khá trắng.

Từ lúc Ôn Thiếu Khanh vào cửa, Tùng Dung đã nhìn không rời mắt, điều này khiến anh hơi khó hiểu. Tiếp xúc với nhau đã lâu, biết Tùng Dung khá để ý chi tiết, anh hỏi: “Trên người anh có vấn đề gì à?”

Tùng Dung ý thức được sự vô ý của mình, vội cúi đầu cầm lấy túi, nhưng vẫn không kìm nổi mà liếc anh, “Sao lại mặc quần áo màu này?”

“Có ba màu, hai màu kia một màu trùng với màu của đồ phẫu thuật, một màu thì trùng với màu của áo blouse. Anh không muốn đã tan làm rồi mà vẫn có cảm giác đang ở bệnh viện nên chỉ có thể mua màu này?”

Tùng Dung không nhịn nổi cười, càng ngày cô càng cảm thấy nghề bác sĩ thật thú vị. Cười xong, cô mặc áo khoác lên, “Em đi trước đây.”

“Đã nói sẽ ăn sáng cơ mà?” Ôn Thiệu Khanh vừa nói vừa đi về phòng ngủ, “Chuẩn bị xong hết rồi, nấu mấy phút là xong. Anh đi thay quần áo đã, em đợi một lát.”

Ôn Thiệu Khanh thay quần áo rất nhanh rồi đi vào bếp. Tùng Dung nghe thấy tiếng đánh trứng, rồi tiếng dầu rót vào một cái chảo, chỉ mấy phút sau mùi thơm đã tỏa ra.

Từ nhỏ Tùng Dung đã biết bố mẹ mình bận rộn, bữa sáng của cô hầu hết là tự xử trên đường đến trường. Chưa bao giờ có ai cho cô biết cảm giác ngồi ở bàn đợi đồ ăn sáng là như thế nào.

Ôn Thiệu Khanh nhanh chóng bưng ra một đĩa bánh khoai rán trứng, trên chiếc bánh vàng còn điểm xuyết những mảnh hành biếc xanh, Tùng Dung nhìn mà sôi cả bụng.

Ôn Thiệu Khanh đưa đĩa cho cô, “Uống sữa tươi hay sữa đậu nành?”

Tùng Dung còn chưa tỉnh hẳn ngủ, lơ mơ trả lời: “Sữa đậu nành đi. Em không uống được sữa tươi, lúc nào cũng cảm thấy có mùi gì lạ, cho nên chỉ uống sữa chua.”

Ôn Thiệu Khanh nghe xong chợt nhìn sang Nhường Chút ở bên cạnh, lẳng lặng mỉm cười.

Tùng Dung tò mò nhìn, “Nó sao vậy?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô đầy ẩn ý, “Nó cũng không uống được sữa tươi, chỉ uống sữa chua.”

Tùng Dung cắn môi, hít một hơi thật sâu, tự nhủ nề tình mình ăn chực nên không tính toán với anh.

Ôn Thiệu Khanh rót cho cô một cốc nước lọc, “Uống nước trước rồi ăn, sau đó mới uống sữa đậu nành. Bụng rỗng mà uống sữa đậu nành là không tốt đâu.”

Tùng Dung chợt nhớ tới một câu chuyện hài hước, cúi đầu bật cười.

Ôn Thiệu Khanh vừa rót sữa đậu nành vừa hỏi: “Cười gì thế?”

Tùng Dung bắt đầu nghiêm túc kể: “Em nhớ tới một câu chuyện cười. Miếng đầu tiên là bụng rỗng, miếng thứ hai thì không phải nữa.”

Kể xong, căn phòng lặng ngắt. Một lúc lâu sau Ôn Thiệu Khanh mới đứng dậy, đi vào phòng ngủ mặc thêm áo khoác rồi quay lại, nhìn Tùng Dung không biểu cảm, “Lạnh quá, anh thấy mình sắp bị cảm rồi.(*)”

(*) Trong tiếng Trung có một cụm từ lóng là “chuyện cười lạnh” chỉ những câu chuyện cười hết sức nhạt nhẽo, không thể mang đến tiếng cười cho người nghe.

Nói xong anh còn quay lại ghé vào bên đầu Nhường Chút, “Gì cơ? Mày bảo mày cũng lạnh à? Vậy cho mày quàng cái khăn kia đấy. Khăn ở trên sofa, mày tự đi lấy đi.”

Tùng Dung tức điên, giận dữ đâm đầu vào bánh khoai.

Ôn Thiệu Khanh vẫn làm bộ vô tội tiếp tục trêu cô, “Không ngon à?”

Tùng Dung lườm anh, “Không ngon gì cả, hôm nay không trả tiền!”

Ôn Thiệu Khanh nhin cười gật đầu, “Được, mai anh làm món khác.”

Bị Ôn Thiệu Khanh đùa như vậy, Tùng Dung tỉnh táo hơn rất nhiều, bắt đầu yên lặng ăn bữa sáng. Ôn Thiệu Khanh đợi cô ăn được khá khá mới hỏi: “Sáng nay có bận không? Có thời gian thì đến bệnh viện kiểm tra xem, anh đã lấy sổ trước cho em rồi. Hôm nay anh kín lịch phẫu thuật, không đi cùng em được. Em tự đi được không?”

Tùng Dung xưa nay vẫn luôn tự lo toan mọi vấn đề trong cuộc sống, giờ bỗng dưng có người hỏi cô như vậy, trong lòng chợt cảm thấy không được tự nhiên, và dường như còn có một cảm xúc rất lạ đang bén rễ nảy mầm. Cô nhìn Ôn Thiệu Khanh bằng ánh mắt phức tạp, một lúc sau mới trả lời: “Không sao hết, em tự đi được. Nhưng em muốn đến văn phòng trước, sẽ qua sau.”

Ăn sáng xong, hai người lần lượt đi làm. Ôn Thiệu Khanh bận rộn trong phòng phẫu thuật một ngày, đến chiều khi sắp tan làm mới gọi điện cho Tùng Dung, “Kiểm tra chưa?”

Tùng Dung mới ra khỏi tòa, “Rồi, báo em một lúc nữa đi lấy kết quả, nhưng giờ em không đi được, để mai lấy vậy.”

Ôn Thiếu Khanh đang định về văn phòng, nghe vậy thì quay lại đi về phía thang máy, “Em không cần lấy nữa đâu, anh mang về giúp em, tối nay em sang nhà anh mà lấy.”

Hai người đều có tính nhanh gọn không rườm rà. Tùng Dung nghe xong cũng không từ chối, đôi bên nhanh chóng cúp điện thoại.

Ôn Thiếu Khanh tới khoa chẩn đoán hình ảnh. Tầm giờ này ở khoa chẩn đoán hình ảnh còn rất đông người đang xếp hàng. Ôn Thiếu Khanh vừa vào cửa đã có bác sĩ quen anh đi tới chào hỏi, “Bác sĩ Ôn.”

Ôn Thiếu Khanh cười đáp: “Bác sĩ Diêu.”

“Vội lấy kết quả à?”

“Cũng không vội. Sáng nay có người bạn chụp CT não nhưng không có thời gian tới lấy, nhờ tôi lấy hộ.”

“À, tên gì?”

“Tùng Dung.”

“À, tôi nhớ đấy. Chính tôi chụp cho cô ấy. Tên đặc biệt, người thì xinh đẹp, khí chất cũng ổn.”

Ôn Thiếu Khanh chợt nói: “Cảm ơn.”

Bác sĩ Diêu cúi đầu lật tìm bản kết quả của Tùng Dung, tìm xong liền đưa cho Ôn Thiếu Khanh. Mãi tới lúc nhìn bóng lưng kia rời đi anh ta mới phản ứng lại, gãi đầu thì thào: “Tôi khen con gái nhà người ta xinh đẹp chứ đâu có khen anh, anh cảm ơn cái gì chứ?”

Sau khi hết giờ làm, Chung Trinh ôm một đồng bệnh án tới phòng làm việc để Ôn Thiếu Khanh ký tên. Mọi người đã về gần hết, mùa đông trời tối sớm, trong phòng không bật đèn, vừa vào thì thấy Ôn Thiếu Khanh đang dựa vào bàn làm việc nhìn chăm chú tấm phim chụp đặt trên bàn đọc phim X-quang. Cậu đợi mãi cũng không thấy anh cử động, đến cả ánh mắt cũng chẳng chuyển dời.

Cậu đi hỏi dò: “Sếp, sếp đang xem cái gì thế?”

Ôn Thiếu Khanh sực tỉnh, cau mày trả lời: “Phim chụp CT não.”

Chung Trinh cũng nghiêm chỉnh nhìn, “Của bệnh nhân nào thế ạ?”

Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh vẫn đặt trên tấm phim, hồ hững lên tiếng: “Chị họ cậu.”

Chung Trinh lập tức nhảy dựng lên, “Chị họ em? Chị họ em bị làm sao? Đầu óc chị ấy có vấn đề gì à?”

“Về mặt y học thì không có vấn đề gì.” Ôn Thiếu Khanh thở dài, “Nhưng tôi muốn xem xem trong đầu cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì. Tại sao tôi biểu hiện rõ ràng như vậy mà cô ấy vẫn không hiểu?”

“Ấy...” Chung Trinh mù mờ, nhưng cũng rất phối hợp hỏi: “Vậy sếp nhìn ra cái gì rồi?”

Ôn Thiếu Khanh đổi động tác, khoanh hai tay trước ngực, nhìn kỹ thêm một lúc rồi mới trả lời: “Sợ của chị họ cậu rất đẹp, hình dạng xương được lắm.”

“...” Chung Trinh nhìn Ôn Thiếu Khanh, vẫn không hiểu nổi, “Sao chị họ em lại chụp CT não?”

Ôn Thiếu Khanh lấy phim xuống, cho vào túi đựng rồi tắt đèn đọc phim đi, “Gáy bị va đập, đến viện kiểm tra.”

Chung Trinh cuống lên, “Chị ấy bị thương? Sao mà bị thương thế? Sao sếp biết chuyện này mà em lại không biết?”

Ôn Thiếu Khanh bực mình liếc cậu, “Sao tôi lại không thể biết chuyện mà cậu không biết?”

Chung Trinh khoe khoang, “Em là người hiểu chị họ nhất trên đời.”

Ôn Thiếu Khanh cười châm chọc, nhướn mày hỏi lại: “Thật không?”

Chung Trinh cảm thấy giọng điệu của Ôn Thiếu Khanh rất kỳ quái, nhưng không thể nói rõ là kỳ quái ở điểm nào. Cậu vừa định hỏi lại thì bị câu hỏi của Ôn Thiếu Khanh chặn miệng.

“Viết xong luận văn chưa?”

Chung Trinh vừa nghe đến hai từ kia là đau đầu, chột dạ trả lời: “Vẫn chưa...”

“Có biết hôm nay ngày bao nhiêu không?”

“Biết...”

“Thế mà cậu còn có thời gian đứng đây nói chuyện phiếm với tôi?”

“Em đi viết ngay đây!”

Chung Trinh bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Vừa về tới chung cư, Tùng Dung đã gõ cửa nhà Ôn Thiếu Khanh. Không có ai trả lời, xem giờ thì có lẽ anh đã dẫn Nhường Chút ra ngoài đi dạo, vì vậy cô về nhà mình.

Lúc đang đi tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô nghĩ có lẽ là Ôn Thiếu Khanh đã về, vội vàng tắm cho xong, sấy qua tóc rồi sang gõ cửa nhà đối diện.

Ôn Thiếu Khanh mở cửa rất nhanh. Anh bảo Tùng Dung vào nhà ngồi rồi đưa phim cho cô, “Có kết quả kiểm tra rồi. Không sao hết, không phải lo.”

Tùng Dung lấy phim ra xem qua rồi nhét lại vào túi, “Xem không kiểu.”

Ôn Thiếu Khanh uống một ngụm nước, nói đùa: “Em xem mà hiểu thì anh làm gì có cơm ăn nữa.”

Tùng Dung nghĩ thấy cũng đúng, vừa định đứng dậy chào anh để về thì Ôn Thiếu Khanh đi tới đứng trước mặt, hơi cúi xuống đỡ lấy đầu cô, “Còn đau không?”

Anh vừa đến gần thì Tùng Dung liền cảm nhận được mùi hương có thể mát dịu. Cô cứng người, đột nhiên cảm thấy máy sưởi trong phòng để nhiệt độ quá cao, nóng đến mức khiến tim mình đập thật nhanh. Cô ngơ ngẩn trả lời: “Không chạm vào thì không đau.”

Ôn Thiếu Khanh hạ tầm mắt nhìn cô. Có lẽ cô vừa tắm xong, tóc hơi ẩm, lớp trang điểm trên mặt đã được rửa sạch, để lộ làn da tươi sáng mượt mà, đôi má lại ửng hồng khả nghi. Anh đứng ngay trước mặt nhưng cô không dám ngẩng đầu nhìn, ánh mắt cứ dính chặt vào cúc áo trên ngực anh.

Tùng Dung cảm thấy anh cứ nhìn mình mãi, trái tim lại nóng lên. Cô không ngừng thuyết phục bản thân, rằng anh là bác sĩ, giờ anh đang kiểm tra bệnh tình, không để ý đến việc tiếp xúc tay chân là chuyện bình thường, đừng suy nghĩ nhiều.

Tùng Dung đang thôi miên bản thân, Ôn Thiếu Khanh bỗng đưa ngón tay ra quẩn lấy tóc cô, đuôi tóc quẩn vào ngón tay thon dài của anh, càng thêm mờ ám. Khóe môi anh cong cong, chột cật tiếng thì thầm, vừa như độc thoại, vừa như đang nói cho cô nghe: “Tóc lại dài ra rồi. Đừng cắt nữa, cứ nuôi thế này đi.”

Tùng Dung càng thêm luống cuống, cả người nóng bừng khó tả. May mà di động bỗng đổ chuông, Ôn Thiếu Khanh rút tay về, đi sang bên cạnh ngồi xuống. Cô lúng túng nhận điện thoại, vừa nhấc máy đã nghe được giọng sôt sắng của Chung Trinh: “Chị họ, chị không sao chứ? Bị va đầu vào đâu vậy? Có nghiêm trọng không? Sao chẳng nói gì với em?”

“Không có vấn đề gì. Mà sao em biết?”

“Sếp em nói. Không sao thì tốt! Chị họ, thời gian này em không tiện đến thăm chị, đợi qua tháng này em gặp chị sau nhé.”

“Em sao vậy?”

“Thầy Ôn biến thái! Cứ bắt em phải gửi bài luận trong tháng này! Em sợ đi gặp chị sẽ đụng phải thầy ấy! Giờ em cứ thấy thầy ấy là phải trốn ngay! Chị nói xem thầy ấy có biến thái không cơ chứ? Thầy ấy cứ làm như ai cũng giống mình, thích một cái là có thể được đăng bài trên tạp chí của SCI có chỉ số ảnh hưởng

cao(*) như vậy? Giờ mỗi năm thầy ấy còn đổi mới số lượng và chất lượng các bài viết gửi cho SCI! Chị nói xem sao thầy ấy lại có thể biến thái như vậy chứ? Rốt cuộc thầy ấy ăn cái gì mà lớn lên vậy?”

(*) SCI: Một danh sách thuộc quyền sở hữu của Thomson Reuters bao gồm các tạp chí thuộc lĩnh vực khoa học tự nhiên, kỹ thuật, công nghệ... uy tín hàng đầu của thế giới. Các tạp chí trong danh sách này có chỉ số ảnh hưởng (impact factor) được tính dựa trên tỉ lệ số lượng trích dẫn tới các bài báo được xuất bản.

Chung Trinh mắng rất hăng. Ôn Thiệu Khanh ngồi ngay bên cạnh, nghe thấy rõ những gì cậu nói trong điện thoại. Tùng Dung không nghĩ Chung Trinh lại nói vậy, lúc này mà tránh đi thì lộ liễu quá, vậy nên cô chỉ có thể lúng túng ngồi đó, khổ sở quay đầu nhìn anh, ai ngờ anh đang nhìn cô cười, nét mặt khó đoán.

Tùng Dung cảm thấy sợ trước nụ cười của anh. Rõ ràng vẫn là dáng vẻ nhã nhặn thanh tao, nét dịu dàng tràn khắp khóe mắt đuôi mày, vẻ mặt biếng nhác thảnh thơi, nhưng nơi đáy mắt lại lấp lóe những tính toán, dường như đang suy nghĩ cân nhắc điều gì, nhìn khóe môi cong cong kia, rõ ràng là đang nghĩ mưu kế. Nhiều năm nay nhận bao vụ án, cô từng gặp không ít người và việc, chẳng có nghi phạm hung ác nào mà chưa từng gặp. Thế nhưng cô lại cảm thấy kẻ hung ác cũng không đáng sợ bằng người đàn ông đang mỉm cười trước mắt!

Từ trong thâm tâm của Tùng Dung bắt đầu thương hại cậu em họ của mình. Cô hắng giọng nhắc nhở Chung Trinh, “Thôi được rồi, đừng nói lung tung. Phải tôn sư trọng đạo, anh ấy cũng muốn tốt cho em thôi.”

Ai ngờ Chung Trinh không nhận ra, còn nói hăng hơn: “Nghe nói mấy người biến thái luôn rất giỏi giày vò người khác. Chị họ ơi, trước kia em sai rồi, sau này em sẽ không giới thiệu thầy ấy cho chị nữa! Cuối cùng em cũng hiểu tại sao thầy cứ độc thân mãi rồi, biến thái như vậy ai mà chịu nổi? Chị nói xem có đúng không? Chị làm hàng xóm của thầy ấy thì phải cẩn thận đấy!”

Tùng Dung thấy sắp bị Chung Trinh làm liên lụy, ngậm hạ giọng cắt lười cậu: “Tháng này chị cho em thêm ít tiền tiêu vặt. Mai sẽ gọi lại cho em.”

Chung Trinh phấn khích hét lên, hét xong mới hỏi: “Sao lại cho em thêm thế?”

Tùng Dung lại liếc nhìn khóe miệng đang cong lên của Ôn Thiệu Khanh, thở dài thương hại, “Không lâu nữa em sẽ biết thôi.”

Cúp máy xong, Tùng Dung ngượng ngùng giải thích với Ôn Thiệu Khanh: “Thật ra nó chỉ là con trai của con gái của bố của bố em mà thôi, cũng không gần gũi với em lắm.”

Ôn Thiệu Khanh điềm nhiên nhìn cô, lát sau mới lên tiếng nhưng không nhắc tới chuyện này: “Chốc nữa nhớ chườm nóng chỗ sưng sau đầu. Còn có chỗ nào khó chịu không?”

Tùng Dung ấn tay lên thái dương, “Không, chỉ hơi đau đầu thôi. Đau nửa đầu, nhưng chắc không liên quan đến chỗ sưng.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô, “Áp lực công việc lớn quá à?”

Nhắc lại chuyện này, Tùng Dung cau mày, thở dài, “Đúng vậy, mai phải ra tòa. Luật sư đối phương là thầy dạy em trước kia, thầy dữ lắm.”

Ôn Thiệu Khanh cười, “Em căng thẳng à?”

Tùng Dung mở lớn đôi mắt, cuống cuống nhìn Ôn Thiệu Khanh, “Nhìn ra được à? Nguy rồi, nguy rồi,... Sẽ thua mất, thua mất. Em phải về nhà chuẩn bị. Chào anh nhé...”

Tùng Dung vừa lăm bắm vừa cầm phim chụp đi. Ôn Thiệu Khanh bật cười vì biểu cảm sinh động trên khuôn mặt cô, hỏi từ phía sau: “Sáng mai muốn ăn gì?”

Tùng Dung dừng bước, quay người suy nghĩ cẩn thận. Một nét ngượng ngùng hiện lên trong đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, “Ăn bánh khoai nhé?”

Ôn Thiệu Khanh nhún mày, “Sáng nay em kêu khó ăn còn gì?”

Tùng Dung nhẹ nhàng đỡ đòn, “Bác sĩ Ôn không biết sao? Vấp ngã ở nơi nào thì đứng dậy ở nơi ấy. Hôm nay làm dở thì làm tiếp, làm đến bao giờ ngon thì thôi.”

Ôn Thiếu Khanh cười thâm, Tiêu Tử Uyên nói đúng, quả là một cô nàng nhanh miệng. Anh đứng dậy đi tới phòng bếp, vừa đi vừa trêu cô: “Đúng rồi, mới làm sữa chua chiên, có thêm cả mật ong nữa, chắc chắn Phong Phong nhà em sẽ thích. Em mang về cho nó đi.”

Vừa nhắc đến cái tên này là Tùng Dung cau mày. Cô đã quên hẳn vật cứng có lợi thế kích thước kia. Nhìn chiếc bát nhỏ mà Ôn Thiếu Khanh đưa đến, Tùng Dung nhận lấy, thản nhiên nói: “Nó vẫn đang ngủ đông chưa dậy. Để em ăn hộ cho.”

Nói xong, cô liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh thật nahngh rồi quay lưng đi về.

15. Chương 4-1: Kẹo Bạc Hà 1

Type: Hoài An

Cảm giác ẩm áp trơn ướt lướt qua khiến lòng bàn tay tê dại. Đầu óc Tùng Dung nóng lên, khiến trái tim cũng nhộn nhịp theo. Thứ tình cảm lạ thường càng tích tụ càng dâng cao, đầy đến độ sắp tràn ra ngoài.

Sáng hôm sau, Tùng Dung bưng bưng sát khí sang nhà đối diện ăn sáng, Ôn Thiếu Khanh ra mở cửa cũng giật mình, lúc ngồi trên bàn ăn còn tự động nép vào trong góc.

Tùng Dung ăn sáng xong, vẫn bưng bưng sát khí chuẩn bị tới tòa thị bị Ôn Thiếu Khanh gọi lại. Anh vừa mặc áo khoác vừa nói: “Hôm nay anh trực ca đêm, mai sẽ về muộn, không làm bữa sáng được, em tự lo nhé.”

Giờ trong đầu Tùng Dung đều là tài liệu để lát nữa lên tòa, chỉ gạt đầu qua loa rồi đi, tới cổng tòa án thì gặp Đàm Tư Trạch theo mấy thực tập sinh ở văn phòng luật. Cô thấy hơi lạ, bèn hỏi: “Sao mọi người lại tới đây?”

Đàm Tư Trạch thoải mái, “Lâu rồi luật sư Ngô không xuất hiện, phiên tòa hôm nay chắc chắn sẽ rất đặc sắc. Anh đưa họ đến xem trình độ mồm mép của luật sư Ngô để mở mang tầm mắt.”

Tùng Dung lạnh lùng liếc anh, “Anh cố ý đúng không?”

Đàm Tư Trạch vẫn tươi tắn, “Thực ra vụ này ai sáng suốt chỉ nhìn qua là biết thắng thua rồi, làm lấy lệ thôi ấy mà, không phải căng thẳng.”

Tùng Dung mặc kệ anh, bỏ đi, tới lúc vào lại giật mình khi phát hiện bên trong có rất đông người trông như sinh viên đang ngồi nghiêm chỉnh ở khu dự thính/

Đàm Tư Trạch đi sau cô cũng bất ngờ, lùi lại nhìn biển tên trước cửa, miệng còn thì thào: “Đi nhầm à?”

Luật sư Ngô đã đến, thấy có người vào cửa liền vỗ vỗ tay, chỉ vào Tùng Dung giới thiệu: “Các em, đây là đàn chị của các em.”

Một nhóm sinh viên đồng thanh chào: “Chào đàn chị!”

Tùng Dung đen mặt chào một tiếng “thầy Ngô”, sau đó lặng lẽ ngồi vào vị trí.

Luật sư Ngô lại chỉ vào vị trí chánh án, “Lát nữa người ngồi ở đó cũng là học trò của tôi, chính là đàn anh của các em. Đi trên con đường pháp luật này, các em phải hiểu, ở tòa gặp những người từng là thầy cô, bạn bè, đàn anh đàn chị của mình là chuyện rất bình thường. Các em phải quen đi.”

Vừa dứt lời thì chánh án bước vào, vừa ngồi xuống chào luật sư Ngô, phía khu dự thính đã lập tức vang lên tiếng ho: “Chào đàn anh!”

Chánh án giật mình, quay đầu nhìn Tùng Dung. Tùng Dung nhún vai, vẻ mặt cũng hoang mang.

May mà phiên tòa đã nhanh chóng bắt đầu. Tùng Dung cũng biết vụ này chỉ làm cho có giống như lời Đàm Tư Trạch nói, nhưng không nghĩ làm cho có thôi mà cũng khó khăn như vậy.

Tùng Dung vừa trình bày chưa được mấy phút, luật sư Ngô bỗng ngắt lời cô, hỏi đám sinh viên ở dưới: “Điều luật mà luật sư biện hộ vừa nói là từ đâu?”

Tùng Dung vỗ trán, người ở khu dự thính đều lơ mơ. Luật sư Ngô không thấy ai trả lời, cau mày, quay lại hỏi chánh án: “Cậu nói xem là điều nào trong chương nào của bộ luật hình sự?”

Chánh án không biết làm sao, “Thầy Ngô, em tốt nghiệp lâu rồi...”

“Cái này liên quan gì đến tốt nghiệp hay chưa? Cậu cũng không biết à?” Luật sư Ngô lườm chánh án rồi nhìn về phía Tùng Dung, “Em nói cho họ biết đi.”

Tùng Dung cũng bất lực. Cô trao đổi ánh mắt với chánh án, chánh án hắng giọng, “Công tố viên chú ý, hiện tại chúng ta đang ở trên tòa chứ không phải đang lên lớp.”

Khoảng thời gian sau đó luật sư Ngô cũng kiềm chế bớt, nhưng vẫn dăm ba phút lại tạm dừng một lần, thế là phiên tòa vốn có thể kết thúc trong một tiếng đồng hồ lại bị kéo dài đến hết buổi sáng mới xong. Tùng Dung đã chuẩn bị tinh thần chịu giày vò áp bức, chỉ không ngờ sẽ bị giày vò theo kiểu này.

Lúc kết thúc luật sư Ngô vẫn không quên nhắc nhở sinh viên: “Ra về yên lặng trật tự, nhớ mang theo rác của mình.”

Tùng Dung hết nói nổi, mệt mỏi thu dọn đồ đạc. Chánh án đồng cảm, đi tới an ủi cô: “Lần sau nếu biết đối phương là luật sư Ngô thì tuyệt đối đừng nhận.”

Tùng Dung nghĩ lại vẫn sợ, gật đầu, “Cho bao nhiêu tiền cũng không nhận! Đánh chết cũng không nhận!”

Tùng Dung bị thầy giày vò áp bức trên tòa, cậu em họ cùng cảnh ngộ của cô cũng phải chịu hoàn cảnh tương tự ở bệnh viện.

Buổi sáng, Ôn Thiếu Khanh dẫn theo một nhóm bác sĩ thực tập đi kiểm tra phòng bệnh, nhìn bệnh án kẹp ở giường của một bệnh nhân nào đó, hỏi Chung Trinh: “Chung Trinh, biểu hiện lâm sàng của máu tụ ngoài màng cứng như thế nào?”

“Ấy...” Chung Trinh giật mình, hơi sững lại rồi mới trả lời: “Máu tụ ngoài màng cứng chủ yếu là do gãy xương thái dương hoặc xương chẩm, dẫn đến rối loạn ý thức, áp suất nội não tăng cao kéo theo các triệu chứng điển hình như đau đầu, nôn ói gia tăng, bồn chồn lo âu, bối rối, với cả... với cả...”

Trong lúc Chung Trinh vừa lắp bắp vừa cố nhớ lại, đám sinh viên càng thêm căng thẳng. Sao tự nhiên thầy Ôn lại hỏi? Người tiếp theo chắc không phải mình chứ?

Ôn Thiếu Khanh đóng bệnh án, hồ hững nói: “Thứ đơn giản như vậy mà không nhớ được, về chép một trăm lần.”

Chung Trinh sững sốt, “Một trăm lần? Nhiều quá. Em có thể sinh viên, giảm nửa giá còn năm mươi lần được không ạ?”

Ôn Thiếu Khanh cười khẩy, “Người tàn tật còn được miễn toàn bộ, có cần tôi đánh gãy chân cậu không?”

Chung Trinh lập tức ngoan ngoãn, “Không cần, không cần. Kiểm tra phòng xong em sẽ đi chép ngay.”

Suốt khoảng thời gian kiểm tra phòng bệnh, Chung Trinh thấp thỏm duy trì trạng thái căng thẳng cao độ. Mãi mới xong, vừa định chuẩn thì lại bị Ôn Thiếu Khanh gọi.

“Cậu không hỏi chị họ cậu bị thương thế nào à?”

Chung Trinh hoang mang nhìn Ôn Thiếu Khanh, thầy biết nhiều hơn em mà? Sao còn hỏi em chứ?

Cậu đang thấy lạ, Ôn Thiếu Khanh đã nhìn lên, cậu lập tức trả lời: “À, chị ấy nói là không cần thận va vào hộp phòng cháy.”

Ôn Thiếu Khanh ngừng lại một chút, “Nghiêm trọng không?”

Chung Trinh càng kinh ngạc, đến cả phim chụp CT não thầy cũng xem rồi, lại còn hỏi em?

Ánh mắt Ôn Thiệu Khanh lại phóng đến, cậu chàng nhất gan Chung Trinh vội đáp: “Vẫn ổn, chị ấy nói chị ấy kiểm tra rồi, bác sĩ bảo không sao.”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, nhìn Chung Trinh, “Bảo vệ và tôn trọng vấn đề riêng tư của bệnh nhân là nội dung quan trọng trong đạo đức y học lâm sàng, sao cậu có thể tự tiện nói tình hình của bệnh nhân cho tôi biết?”

Chung Trinh không hiểu, “Thầy hỏi em mà?”

Ôn Thiệu Khanh liếc sang, “Tôi hỏi là cậu nói luôn? Về chép tay một bản Y đức, giao cho tôi trong tuần này.”

“...”

Chung Trinh muốn khóc. Cậu nhìn Ôn Thiệu Khanh nhàn nhã rời đi, cảm thấy chắc chắn mình đã vô ý làm gì có lỗi với thầy rồi, nếu không sao hôm nay thầy cứ nhắm vào cậu chứ.

Nghĩ vậy, cậu quay sang tóm lấy đám người đang xem trò vui bên cạnh, “Mấy người nói xem có phải tôi đã làm mất lòng sếp không?”

Có cô gái mềm lòng an ủi: “Sao thế được? Đàn em à, nếu cậu thật sự làm mất lòng sếp thì sếp đã đuổi cậu đi rồi.”

Một đàn anh lâu năm lại tỏ vẻ bí hiểm, “Cậu còn trẻ, mới theo sếp chưa được bao lâu, vẫn chưa hiểu sếp. Ai làm mất lòng sếp, sếp sẽ không đuổi người đó đâu, bởi thế thì dễ dàng cho người đó quá. Sếp sẽ giữ lại để từ từ tra tấn, vậy mới vui.”

Chung Trinh nghĩ đến bốn chữ “từ từ tra tấn” kia, cảm thấy rõ ràng là đang nói mình.

Vào giờ ăn trưa, Ôn Thiệu Khanh gửi tin nhắn Wechat đơn giản hai chữ hỏi thăm hàng xóm.

“Thắng, thua?”

Tùng Dung trả lời cũng đơn giản.

“Thua...”

Nhìn hai chữ này, Ôn Thiệu Khanh dường như có thể cảm thấy nỗi buồn bực của cô, nhưng anh không biết rằng nỗi buồn bực đó vốn dĩ chẳng liên quan đến chuyện thua thắng.

Gọi xong đồ ăn, Đàm Tư Trạch đưa thực đơn cho người phục vụ, ngoảnh lại thấy Tùng Dung ngẩn người nhìn chiếc điện thoại, liền tò mò ghé sang xem, “Nhìn gì đấy?”

Tùng Dung nhanh tay khóa màn hình, “Không có gì. Đúng rồi, em thua kiện nên tâm trạng không được tốt, xin nghỉ một ngày để điều chỉnh tâm lý. Mấy vụ em đang nhận anh chuyển cho người khác đi.”

Đàm Tư Trạch sững sốt, “Chị hai à, có ai làm luật sư mà không bao giờ thua kiện đâu? Với lại, em thua tiền bồi lão làng thì có gì mất mặt? Cái cố này của em có quá gượng ép không?”

Tùng Dung nhú mày, “Gượng ép đến thế cơ à? Nhưng tạm thời em không nghĩ ra lý do gì khác, anh nghe tạm đi.”

Nói xong, cô day ấn đường, “Đánh một trận với tiền bồi lão làng mà như sắp già đi mười tuổi.”

Đàm Tư Trạch lắc đầu, “Anh từ chối.”

Mặt Tùng Dung không chút cảm xúc: “Em muốn kháng cáo.”

Đàm Tư Trạch vẫn lắc đầu, “Bác bỏ, duy trì bản án cũ.”

Tùng Dung cau mày suy nghĩ một lát rồi quay đầu chỉ vào gáy, “Em bị bệnh! Bị đập đầu nên sưng một cục lớn! Không tin anh sờ thử xem!”

Đàm Tư Trạch vội giấu tay ra sau lưng, nhìn cô cảnh giác, “Anh không sờ! Tùng Dung, em đừng có gài bẫy anh, anh mà tiếp xúc tay chân với em thì không thể nói rõ cái gì nữa rồi. Chắc chắn em sẽ lấy lý do quấy rối đồng nghiệp nữ gì đó mà uy hiếp anh. Chúng ta đều là người học luật, đừng làm tổn thương nhau.”

Sau đó anh quay sang nói với các thực tập sinh ngây thơ bên cạnh: “Các em có thể học tập chiêu này của luật sư Tùng. Rất tốt đấy. Nhưng đừng dùng với tôi.”

Kế hoạch nghỉ phép của Tùng Dung phá sản. Cô cũng chẳng còn hứng ăn, nuốt qua loa mấy miếng rồi về văn phòng. May mà cũng sắp cuối tuần, có thể thả lỏng một chút.

Chiều hôm ấy sau khi hết giờ làm, khi đi ngang qua siêu thị ở chung cư, Tùng Dung dừng lại một lát rồi vào trong mua nguyên liệu nấu ăn. Cô mua bánh mì nướng và bí đỏ như lời Ôn Thiếu Khanh nói lần trước để mang sang nhà anh.

Mua xong về đến nơi, nhìn cánh cửa đóng chặt của nhà đối diện, Tùng Dung mới nhớ ra ban sáng Ôn Thiếu Khanh nói hôm nay anh phải trực ca đêm. Nhìn đồ trong tay, cô khẽ thở dài, về nhà tắm rửa rồi đi ngủ sớm.

Nhưng ca trực đêm của Ôn Thiếu Khanh hôm ấy lại rất không yên ổn. Nửa đêm đột nhiên có một bệnh nhân cấp cứu, anh và Trần Thốc cùng vào phòng phẫu thuật. Ca mổ tiến hành trong suốt sáu giờ, sau khi giải quyết xong phần quan trọng nhất, các trợ lý đều lộ vẻ mệt mỏi và căng thẳng.

Ôn Thiếu Khanh và Trần Thốc đều là những bác sĩ giàu kinh nghiệm, biết thời điểm này là lúc dễ xảy ra vấn đề nhất. Hai người nhìn nhau, Ôn Thiếu Khanh bình thản lên tiếng: “Bác sĩ Trần kể chuyện gì làm dịu bầu không khí đi.”

Các trợ lý cùng nhóm y tá vừa trải qua cảm giác căng thẳng tinh thần và tàn phá sức lực cao độ, giờ đây đồng loạt nhìn Trần Thốc với ánh mắt mong đợi.

Trần Thốc bắt đầu kể. Anh đeo khẩu trang nên không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt, nhưng từ góc mắt nét mày cong cong, có thể nhận ra anh đang ngại ngùng cười, “Hoa Đào và Hoa Cúc cùng đi du lịch. Lúc qua cửa kiểm tra an ninh sân bay, tại sao Hoa Đào được qua mà Hoa Cúc không được?”

Nhóm người hứng thú, “Tại sao?”

“Vì Hoa Cúc là hàng dễ nổ(*)” Trần Thốc bị cô bạn gái vô tư làm ảnh hưởng, giờ đã có thể kể chuyện cười tục tĩu với vẻ mặt ôn hòa và chất giọng nhẹ nhàng.

(*): Phiên âm tiếng Trung của chữ “nổ” là “bào”, “bào cúc” trong tiếng Trung là từ lóng chỉ việc quan hệ tình dục thông qua đường hậu môn.

Cả đám người bỗng hiểu ra, sau đó cười diên cuồng. Có người mới đến viện ngạc nhiên nhìn Trần Thốc, “Thầy Trần, thầy giấu tài kỹ thật!”

Trần Thốc cũng cười, “Bạn gái tôi kể cho đấy.”

Y tá trưởng tiếp lời: “Chuyện này có tôi làm chứng. Trước khi có bạn gái, bác sĩ Trần toàn kể chuyện cười nhạt nhẽo thôi, kiểu thế này này: Ngày xưa có một con gấu trúc đi đến quán cơm, gọi món xong thì bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong, nó rút súng ra bắn linh tinh mấy phát. Chủ quán liền hỏi sao mày lại làm thế? Con gấu trúc nói, ông tra từ điển đi. Ông chủ phát hiện trong từ điển viết: Panda: an animal, eats shoots and leaves (*). Anh ấy vừa kể là người khác thấy lạnh như đang ở trong nhà xác. Rồi sau này có một lần làm phẫu thuật, anh ấy kể chuyện cười tục kia, làm ai nấy đều thẳng thốt. Mà ca phẫu thuật đó còn ghi hình trực tiếp để mọi người quan sát học hỏi, lúc ấy âm ỉ hết cả lên. Phẫu thuật xong trưởng khoa gọi bác sĩ Trần ra làm khó anh ấy mãi rồi mới tức giận nói rằng sau này lúc quay video không được kể chuyện cười tục nữa. Đến cả viện trưởng cũng hỏi tôi bạn gái bác sĩ Trần là ai, trước kia anh ấy là người lương thiện trong sáng lắm cơ mà.”

(*): Panda: an animal, eats shoots and leaves. Dịch nghĩa: Gấu trúc là một động vật ăn chồi và lá. Trong câu chuyện cười kể trên, chú gấu trúc hiểu câu này là “Gấu trúc là một loài động vật, ăn, bắn và bỏ đi (từ “shoots” ở dạng danh từ nghĩa là “những chồi cây”, ở dạng động từ có nghĩa là “bắn”, từ “leaves” ở dạng danh từ có nghĩa là “những chiếc lá”, ở dạng động từ có nghĩa là “rời đi”).

Nhóm người cười vui vẻ một lúc, người gây mê lại gần nói với Ôn Thiệu Khanh: “Thầy Ôn cũng kể đi.”

Ôn Thiệu Khanh vừa làm nốt khâu cuối, vừa nghiêm túc lên tiếng: “Biết cuộc nói chuyện đơn giản nhất mà cũng dơ bẩn nhất lịch sử là gì không?”

“Là gì?”

Ôn Thiệu Khanh không buồn liếc mắt, thông thả nói hai chữ: “A. Không.(*)”

(*): “A. Không.”: Ý nói trong quá trình quan hệ tình dục, một người yêu cầu được quan hệ bằng miệng nhưng người kia từ chối.

“Hết rồi?”

“Hết rồi.”

“Nghĩa là sao?”

Ôn Thiệu Khanh khẽ nhướn mày. Mấy thanh niên trai tráng phản ứng rất nhanh, bắt đầu cười gian giải thích.

“Quá dơ bẩn!”

“Học y thì sợ gì bẩn?”

“Thầy Ôn quả là ăn được cả mặc cả chay, giỏi cả văn lẫn võ!”

“Còn gì không? Còn gì không?”

“Còn?” Tay Ôn Thiệu Khanh vẫn không nghỉ, miệng trả lời, “Mỉm cười xinh đẹp(*) được không?”

(*): Một kiểu chơi chữ, ý nói “quan hệ xong thì cười”.

“Ha ha... Câu này em hiểu!”

Bầu không khí u ám khi nãy tan biến. Nhóm người lại tiến vào trạng thái chiến đấu, Ôn Thiệu Khanh và Trần Thốc cười với nhau.

Sau khi phẫu thuật, Ôn Thiệu Khanh và Trần Thốc mệt đến mức chỉ còn sức dựa vào tường nghỉ lấy hơi. Y tá trưởng thay quần áo xong đi tới, cười với cả hai, “Biết không? Các bạn trẻ thích nhất là được làm trợ lý phẫu thuật cho hai người đấy.”

Ôn Thiệu Khanh day ấn đường, cười gượng, “Thật à?”

Y tá trưởng đã ở độ tuổi trung niên gặt đầu chắc nịch, “Ừ, không chỉ được quan sát thao tác động tác phẫu thuật khéo léo ở khoảng cách gần mà còn được nghe những câu chuyện nhỏ mới mẻ nhất. Quan trọng là giá trị nhan sắc cũng cao. Nói chung là người đẹp việc tốt, đủ mặn đủ chay, mà mặn vừa phải, không ảnh hưởng đến tình hình chung, phù hợp cả già cả trẻ, tất nhiên được hoan nghênh rồi.”

Trần Thốc như sực nhớ ra điều gì, mở mắt nói: “Lúc nãy hình như cũng quay video. Nếu mai trưởng khoa gọi chúng tôi lên răn đe thì phải phiền y tá trưởng giúp đỡ chút rồi.”

Y tá trưởng vỗ ngực, “Tất nhiên, không nghe lời thì cho ông ấy ngủ phòng khách!”

Ôn Thiệu Khanh và Trần Thốc trở lại phòng nghỉ, vừa nằm xuống thì lại bị gọi dậy.

Ôn Thiệu Khanh thấy sắc mặt Trần Thốc khó coi, vỗ vỗ anh, “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi xem thế nào.”

Trần Thốc quả thực không ổn lắm, nhúu chặt hàng mày rồi xoa xoa đầu, “Hình như hơi cảm rồi, bạn quá thì gọi tôi nhé.”

Ai ngờ Ôn Thiệu Khanh đi rồi không quay lại luôn. Trần Thốc chớp mắt được một lúc, thấy đỡ hơn nhiều, đi quanh bệnh viện không thấy Ôn Thiệu Khanh liền hỏi y tá.

Cô y tá chỉ vào phòng phẫu thuật, “Vừa rồi có thêm một bệnh nhân cấp cứu, đang phẫu thuật.” Nói xong lắc đầu thở dài, “Xem ra đêm nay không được nghỉ rồi.”

Trần Thốc còn muốn hỏi cụ thể thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Nghe máy xong, cô y tá méo mặt nói, “Bác sĩ Trần, chuẩn bị nhận bệnh nhân...”

Ôn Thiếu Khanh ra khỏi phòng mổ khi đã qua giờ giao ban. Anh xoa cổ, lòng hơi bức bối. Bình thường anh khá tốt số, những hôm trực ca đêm thường được ngủ một giấc ngon lành đến sáng. Người “hot” nhất khoa là Trần Thốc, cứ trực ca đêm là cấp cứu liên tục. Thế nên dù là bác sĩ hay y tá cũng đều sợ bị phân chung ca với anh ta. Người bình thường đều bó tay, cũng chỉ có Ôn Thiếu Khanh có thể trấn áp phần nào. Nói cũng lạ, trước kia anh và Trần Thốc cùng trực ca đêm, thỉnh thoảng cũng có ca cấp cứu, nhưng đêm qua thì rõ là liên tục không ngừng.

Giao ban xong, Ôn Thiếu Khanh gặp Trần Thốc đang chuẩn bị ra về ở cửa phòng làm việc, anh giữ chặt lấy anh ta bắt đầu chất vấn: “Hôm qua anh không vái thần ca đêm đúng không?”

Trần Thốc cũng đang rất mệt, vò đầu trả lời qua loa: “Vái rồi. Vái rồi.”

Đang là giờ làm việc, rất nhiều bác sĩ, y tá tới nhận ca nghe vậy đều dừng lại bàn tán.

“Xem ra đêm qua là gió Đông thổi bạt gió Tây.”

“Ý cậu là tối qua bác sĩ Ôn bị bác sĩ Trần đè ép?”

“Tôi không nói thế!”

Câu này rất mập mờ, người học y trí tưởng tượng phong phú, nghe vậy đều cười lớn.

Trần Thốc thấy mặt Ôn Thiếu Khanh ngày càng sẫm xuống, vội tranh thủ giải thích: “Đừng nói lung tung! Tôi đâu dám đè anh ta.”

Không giải thích còn được, vừa giải thích là cả đám người cười ầm lên, “Xem ra bác sĩ Trần vẫn là người nằm dưới!”

Ôn Thiếu Khanh mặc kệ họ. Trông thấy người xếp ca trực, anh chỉ vào Trần Thốc, “Sắp tới đừng xếp tôi cùng anh ta. Đạo này anh ta bùng phát quá mạnh, tôi không trấn áp được!”

Trần Thốc cười vô tội.

Người xếp ca trực đẩy gọng kính, vẻ mặt bất ngờ, “Thần ca đêm bình thường chỉ bắt nạt người mới, sao đến hai anh cũng bị hành hạ vậy? Khoan đã, tôi phải nhớ về đăng lên diễn đàn của bệnh viện một bài với tiêu đề: Hiện tượng trăm năm hiếm thấy, hai bác sĩ lâm sàng uy tín của bệnh viện cũng bị thần ca đêm hành hạ.”

Ôn Thiếu Khanh và Trần Thốc cạn lời.

Nhóm người cười xong, đang định giải tán thì chợt có một bác sĩ thực tập rụt rè đứng ra, “Ày... Xin lỗi thầy Ôn, thầy Trần. Em vừa nhớ ra hình như mình mặc đồ đỏ.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu ta nghi hoặc, có thấy gì màu đỏ đâu?

Người kia khó nhọc thốt ra hai từ: “Nội y.”

Lần này đến người luôn nói chuyện nhỏ nhẹ như Trần Thốc cũng nổi giận, “Không biết trực ca đêm là không được mặc đồ đỏ à? Dễ gặp máu!”

Người kia xấu hổ, “Mọi người đều được tiếp nhận giáo dục tiên tiến, đừng mê tín vậy chứ.”

Đám người đồng thanh: “Im đi!”

Nhân viên y tế xưa nay vẫn luôn rất kinh sợ những điều luật bất thành văn liên quan đến trực ca đêm.

Trần Thốc cuối cùng cũng được rửa oan. Ôn Thiếu Khanh vỗ vai anh ta, nhân tiện nói gần đây khí của hai người không hợp, đề nghị không nên cùng trực ca đêm.

Trần Thốc nhìn anh rời đi, lên tiếng phản đối: “Cậu có ý gì? Cậu như thế là vẫn chưa tin tôi mà!”

Ôn Thiếu Khanh im lặng, rõ ràng không hề tin anh ta.

16. Chương 4-2: Kẹo Bạc Hà

Type: Hoài An

Sáng hôm sau Tùng Dung không có bữa sáng nóng hổi, nhai tạm hai miếng bánh mì nguội rồi đi.

Vừa ra khỏi nhà, cô liền trông thấy Ôn Thiệu Khanh đang đứng trước thang máy vịn vào tường không nhúc nhích, cô lập tức chạy tới, “Anh sao thế?”

Ôn Thiệu Khanh nghe tiếng, vừa định mở mắt thì cả người chao đảo, Tùng Dung vội cườn tay đỡ anh. Ôn Thiệu Khanh thuận thế cúi đầu dựa vào vai cô. Vừa mới từ bên ngoài trở về, cả người anh đầy hơi lạnh, nhưng khi hơi thở khê khàng phả vào cổ Tùng Dung, cô lại cảm thấy nóng ấm và hơi nhộn nhạo. Mặt Tùng Dung dần đỏ lên, nhưng trong vô thức, cô ra sức đỡ lấy anh.

Một lúc sau mới nghe thấy Ôn Thiệu Khanh cất giọng yếu ớt: “Hôm qua ban ngày làm ba ca phẫu thuật, đêm cũng mổ liên tục, chưa ăn gì, hạ đường huyết, chóng mặt.”

Tùng Dung nhìn xuống, thấy khuôn mặt anh trắng bệch, đôi mắt lơ lơ, giọng cũng khàn đi, có lẽ là quá mệt thật.

Cô vừa đỡ anh, vừa lấy từ trong túi ra một chiếc hộp, “Em có kẹo đây, anh ăn một viên đi đã.”

Cô đổ một viên kẹo ra, đưa tới trước mặt anh.

Ôn Thiệu Khanh cúi đầu nhìn, cau mày rất khê, “Kẹo bạc hà à?”

Tùng Dung không hiểu ý anh, “Kẹo bạc hà cũng là kẹo mà.”

Anh thấp giọng: “Anh không thích bạc hà.”

Không biết vì sao, Tùng Dung bỗng có cảm giác cuối cùng cũng đánh trả được một trận. Cô thầm cười gian trong bụng, mặt vẫn thản nhiên, “Thế à? Vậy anh đừng ăn.”

Ôn Thiệu Khanh không nói gì nữa, nhắm mắt lại như sắp ngất đi, chẳng rõ là vì hạ đường huyết hay vì bị Tùng Dung chọc giận.

Cuối cùng Tùng Dung vẫn không đành lòng, lại đưa viên kẹo trong lòng bàn tay đến bên miệng anh, “Ăn đã rồi nói.”

Ôn Thiệu Khanh từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tùng Dung, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống lòng bàn tay cô, hơi hé miệng, đầu lưỡi quét lấy viên kẹo ngậm vào, sau đó đứng thẳng người lên, khê nói: “Cảm ơn em.”

Cảm giác ẩm ướt trơn trượt qua khiến lòng bàn tay tê dại. Đầu óc Tùng Dung nóng lên, khiến trái tim cũng nhộn nhạo theo. Thứ tình cảm lạ thường càng tích tụ càng dâng cao, đầy đến độ sắp tràn ra ngoài. Cô ngậy người một lúc rồi mới nhớ ra phải rút tay về, nắm lại đặt ở sau lưng, dường như có gì muốn giấu.

Mãi sau cô mới phản ứng được, lòng thầm kêu gào, đến lúc này rồi mà anh còn trêu em! Kêu xong lại không kìm được mà ngẩng lên nhìn người đang yếu ớt dựa vào tường, khuôn mặt ấy lộ ra vẻ yếu đuối đầy mê hoặc. Cô nhìn mãi, nhìn đến xao lòng, đầu óc rối loạn, quả nhiên anh trêu hay không cũng rất phong tình.

Tùng Dung cảm thấy bản thân có xu hướng mờ mắt vì sắc đẹp, cúi xuống đỡ anh, “Em đưa anh về nghỉ ngơi đã nhé?”

Vào trong nhà, cô dìu Ôn Thiệu Khanh tới sofa, rót cho anh một cốc nước ấm rồi đi tới chỗ tủ lạnh tìm đồ ăn. Tới lúc làm nóng mấy lát bánh mì trong lò vi sóng xong quay lại thì Ôn Thiệu Khanh đã dựa vào sofa ngủ. Thật ra tư thế này không mấy thoải mái, nhưng hơi thở của anh kéo dài đều đặn, có thể thấy là anh thật sự đã rất mệt.

Cô đặt đĩa bánh lên chiếc bàn trước sofa, vỗ nhẹ Ôn Thiệu Khanh khe khẽ nói: “Đừng ngủ ở đây, dễ bị lạnh. Em đi bây giờ, anh vào giường ngủ nhé.”

Có lẽ Ôn Thiệu Khanh đã ngủ say nên không có phản ứng gì. Tùng Dung chẳng còn cách nào khác, cẩn thận đỡ anh nằm xuống, kê một cái gối dưới đầu rồi vào phòng ngủ ôm chần ra đắp cho anh. Làm xong tất cả, cô đứng nhìn một lúc, thấy anh không có dấu hiệu tỉnh mới rời đi.

Tùng Dung đến văn phòng, vừa vào cửa thì gặp Đàm Tư Trạch.

Đàm Tư Trạch đang muốn ra ngoài, thấy cô liền dừng lại đùa, “Ồ, hôm nay luật sư Tùng đến muộn thế!”

Tùng Dung vội vàng đi lên tầng, “Em hẹn gặp khách hàng, người ta sắp đến rồi, em phải lên chuẩn bị, không rảnh nói chuyện phiếm với anh đâu. Mau tránh ra.”

Đàm Tư Trạch nhìn lưng cô lên tiếng: “Chiều nay phỏng vấn vòng cuối, Thượng Quan không có ở đây, em đến giúp chút nhé.”

Tùng Dung không quay đầu lại, “Mấy giờ?”

“Hai giờ đến bốn giờ chiều.”

“Được.”

Tùng Dung vào văn phòng, vừa mới thở ra một hơi, trợ lý đã gõ cửa báo khách hàng đến, vậy là cô vội vàng cầm tài liệu mang đến phòng họp.

Tiến khách hàng ra về xong, Tùng Dung nhìn thoáng đồng hồ trên tay rồi nhìn tới điện thoại. Không có tin nhắn Wechat, không có SMS, cũng không có cuộc gọi nhỡ. Cô chợt thấy hơi lo lắng cho Ôn Thiệu Khanh. Sắp trưa rồi, chẳng biết anh đã dậy chưa.

Tới giờ ăn trưa Tùng Dung mới nhận được điện thoại của Ôn Thiệu Khanh. Anh cảm ơn cô vì buổi sáng đã giúp, đồng thời hẹn đi ăn tối.

Đã có hẹn trước với Chung Trinh nên Tùng Dung khéo léo từ chối rồi hỏi thăm qua về tình hình sức khỏe của anh. Ôn Thiệu Khanh trả lời rằng mình ổn, cũng tỏ ý còn nhiều thời gian, khi nào rảnh lại hẹn.

Buổi chiều Tùng Dung xuất hiện đúng giờ trong phòng họp để tiến hành phỏng vấn. Cô mở tài liệu trên tay, nhỏ giọng hỏi Đàm Tư Trạch ngồi cạnh: “Vòng cuối rồi chắc không có gì bất ngờ nữa đâu nhỉ?”

Đàm Tư Trạch hớn hử cười gian, “Bất ngờ thì không nhưng có người hơi bị bệnh công chúa, quan hệ khá vững nên không tiện loại thẳng, vì vậy anh bảo họ xếp ở cuối, đợi lát Thượng Quan đến xử lý.”

Tùng Dung không hiểu, “Liên quan gì đến Thượng Quan?”

Đàm Tư Trạch cười bí hiểm, “Lát nữa rồi xem.”

Người học luật đa phần đều nhạt nhẽo. Phỏng vấn được một nửa Tùng Dung đã thấy chán, mãi cho đến lúc có một cậu thanh niên béo mập đi vào.

“Tên em là Khúc Đại Tráng. “Tráng” trong “cường tráng”, bố mẹ hy vọng sau này em sẽ trở thành luật sư(*) nên đặt tên đó cho em.”

(*): Luật sư: Phiên âm Hán Việt là “đái trạng”, đọc đồng âm với tên “Đại Tráng”.

Đàm Tư Trạch khinh khỉnh, “Cậu nghĩ đặt tên Đại Tráng là có thể trở thành luật sư à? Cậu xem có luật sư nào trông ngốc như cậu không?”

Cậu ta thật thà gãi đầu, vẻ mặt mù mờ, “A, vậy em nên tên là gì?”

Tùng Dung cúi đầu cười, hỏi thêm mấy câu, sau đó lặng lẽ đánh dấu V lên giấy. Thật thà chất phác, được lắm.

Anh chàng kia ra ngoài rồi, Tùng Dung mới nghiêng đầu xem đánh giá của Đàm Tư Trạch, thấy anh cũng đánh dấu V.

Cô nhướn mày nhìn anh, Đàm Tư Trạch xoay bút giải thích: “Thấy cậu ta được, có khả năng đào tạo mới mắng. Anh mà không vừa mắt với ai thì lưỡi mở miệng lắm.”

Nói xong anh lật sang trang, chỉ tên người ở trên, “Nhân vật then chốt tới rồi đây.”

Nhân vật then chốt mắc bệnh công chúa tên là Hùng Kinh Kinh, tốt nghiệp đại học danh tiếng, kiến thức chuyên ngành cũng khá ổn. Ban đầu Tùng Dung không cảm thấy ứng viên này có bệnh công chúa, mãi cho đến khi cô nàng yêu cầu: “Em không tặng ca, còn những cái khác em đều đồng ý.”

Tùng Dung trao đổi ánh mắt với Đàm Tư Trạch, yên lặng không nói.

Sau đó Đàm Tư Trạch cười, “Bọn anh không tặng ca.”

Hùng Kinh Kinh ngạc nhiên nhìn anh ta.

Đàm Tư Trạch chợt thu lại nụ cười, “Bởi xưa nay bọn anh không tan làm.”

Hùng Kinh Kinh khó chịu, “Dù sao em cũng không tặng ca đâu.”

Đàm Tư Trạch cũng chẳng nể nang, “Anh làm nghề này lâu rồi, chưa bao giờ thấy luật sư nào không tặng ca.”

Hùng Kinh Kinh nóng nảy, “Bố em là Hùng Chính Bình, chắc các anh chị biết chứ?”

Tùng Dung nhướn mày, tất nhiên là cô từng nghe danh Viện trưởng Viện Kiểm sát Hùng. Hóa ra là con nhà có vai vế.

Đàm Tư Trạch cười chỉ vào Tùng Dung, “Em biết ông nội của cô ấy là ai không?”

Hùng Kinh Kinh nhìn sang Tùng Dung, “Là ai?”

“Ông nội cô ấy là Tùng Khang Bá, bố cô ấy là Tùng Tinh Hà. À đúng rồi, bố em còn là học trò của ông ngoại cô ấy đấy. Ngày ngày cô ấy tặng ca ở văn phòng xong còn về nhà làm thêm. Địa điểm, thời gian, khối lượng công việc đều không giới hạn, tiền tặng ca gần như không có.”

Hùng Kinh Kinh nghe xong, nhìn Tùng Dung, khóe môi giật giật, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Nhân lúc người khác đặt câu hỏi, Tùng Dung nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Viện trưởng Viện Kiểm sát Hùng là học trò của ông ngoại em thật à?”

Đàm Tư Trạch cũng hạ thấp giọng, “Em không biết à?”

“Ông ngoại có bao nhiêu học trò, làm sao em biết được?”

Hai người đang nói thì có người đẩy cửa bước vào, Thượng Quan Dịch lau mồ hôi trên trán, “Xin lỗi, bị tắc đường.”

“Anh Thượng Quan!” Cô gái đứng bật dậy ôm cánh tay Thượng Quan Dịch, “Em có thể theo luật sư Thượng Quan không? Tặng ca cũng được!”

Vừa trông thấy Hùng Kinh Kinh, khóe mắt Thượng Quan Dịch giật giật, nhìn Đàm Tư Trạch và Tùng Dung cầu cứu, đầu gối cả hai người đều đang thu dọn tài liệu trên bàn.

Tùng Dung đã muốn đi từ lâu, “Chính chủ tới rồi, chúng tôi rút lui trước.”

Đàm Tư Trạch vỗ vai Thượng Quan Dịch, “Người cuối cùng đẩy Thượng Quan. Cậu làm bằng đánh giá cẩn thận rồi giao cho bộ phận tuyển dụng nhé.”

Ra khỏi phòng họp, Tùng Dung mới hỏi: “Nợ phong lưu của Thượng Quan đấy à?”

Đàm Tư Trạch lắc đầu, “Nợ phong lưu gì chứ? Em cũng biết Thượng Quan thích ai mà. Thanh mai trúc mã, chỉ tiếc là nàng có ý nhưng anh vô tình.”

Tùng Dung nghi ngờ, “Anh biết Thượng Quan thích người khác rồi mà còn để cô ấy đến đây à?”

“Nữ thẩm phán kia ấy hả? Cô ấy thờ ơ với Thượng Quan lắm, anh đoán chắc là tù chung thân rồi. Anh muốn giúp Thượng Quan kháng án lần cuối, xem liệu cô ấy có ghen không?”

Tùng Dung không dám tán thành, “Chiêu này quá thiệt!”

“Phải rồi, cậu Đại Tráng nay về tay anh nhé.”

“Được.”

“Sao em không giàng với anh?”

“Vì mấy vụ án em nhận gần đây khá máu me, cậu ấy còn nhỏ, sợ cậu ấy không chịu nổi.”

Đàm Tư Trạch nghĩ thấy cũng đúng, gật đầu rời đi.

Lúc sắp tam tằm, Thượng Quan Dịch tới chỗ Tùng Dung cầu cứu.

“Em dẫn dắt Hùng Kinh Kinh được không?”

Tùng Dung chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ ném cho anh bản kế hoạch công việc gần đây của mình, “Cô ấy trông thế nhưng là một cô gái mềm yếu đấy, tiếp xúc với những thứ này hẳn sẽ gặp ác mộng nhỉ?”

Thượng Quan Dịch khổ sở day ấn đường, “Vậy phải làm sao đây?”

Tùng Dung thoáng xao động, thử thăm dò: “Nếu một người đàn ông đã thích một cô gái rồi, mà lại có một cô gái khác thích anh xuất hiện, đồng thời vì một số vấn đề mà hai người thường xuyên tiếp xúc với nhau, người đàn ông ấy lại không từ chối cô gái kia thẳng thừng mà còn mập mờ với cô ấy, vậy theo anh, anh ấy có ý gì?”

Thượng Quan Dịch không hiểu ý cô, “Em đang chửi xéo anh đấy à? Anh đã từ chối Hùng Kinh Kinh thẳng thừng rồi.”

Tùng Dung nhìn anh ta, “Không nói anh!”

Thượng Quan Dịch cẩn thận ngẫm nghĩ, “Có hai khả năng, hoặc anh ta là thứ đàn ông cần bà, hoặc thực ra người anh ta thích cũng chính là cô gái thích anh ta.”

Nói xong, anh chàng xòe tay về phía Tùng Dung, “Phí tư vấn.”

Tùng Dung đuổi Thượng Quan Dịch ra khỏi phòng làm việc, sau đó cẩn thận ngẫm nghĩ lời nói của anh ta.

Khả năng thứ hai về cơ bản thì có thể loại bỏ, vậy chính là khả năng thứ nhất, Ôn Thiếu Khanh cũng có thói xấu của đàn ông, ai tiếp cận đều không từ chối.

Nghĩ vậy cô lại bắt đầu bực bội.

Hiệu quả của nỗi bực bội này là sau khi ăn tối với Chung Trinh, Tùng Dung không muốn về nhà mà đến chỗ cậu giết thời gian.

Chung Trinh đã không còn nhàn nhã như ngày trước, vừa mới về tới nhà là ngồi vào trước máy vi tính viết luận văn. Tùng Dung nhìn căn nhà bữa bộn, không biết vì sao lại nhớ tới căn nhà gọn gàng sạch sẽ của Ôn Thiếu Khanh, sau đó nhìn sang Chung Trinh, đột nhiên cảm thấy có lẽ khí chất sạch sẽ trên người Ôn Thiếu Khanh cũng không phải vì anh là bác sĩ mà có, mà thật sự bản chất của anh là như vậy. Dù có làm bác sĩ hay không, anh vẫn sạch sẽ như thế, nhà sạch, quần áo sạch, giọng nói và ánh mắt cũng trong sạch, đâu đâu cũng sạch sẽ.

Chung Trinh mắc kẹt ở một vấn đề mất mấy hôm, thử vào QQ hỏi ý kiến Ôn Thiếu Khanh.

Sau khi giải thích qua cho cậu, Ôn Thiếu Khanh gửi một dòng tin nhắn khiến Chung Trinh mừng phát khóc.

“Tôi nhớ lúc trước đã chỉnh sửa một lần rồi, để tôi tìm lại gửi cho cậu.”

Chung Trinh gửi tới biểu tượng mừng rỡ, nhưng ảnh đại diện của cậu bỗng dưng đen lại. Sau đó Ôn Thiếu Khanh nhận được tin nhắn, “Chị họ em quét dọn làm tuột dây cắm router(*), giờ đang khởi động lại. Thầy Ôn, thầy gửi ngoại tuyến cho em đi.”

(*): Router: Một hộp nhỏ cho phép nhiều máy tính kết nối cùng mạng.

Quét dọn?

Ôn Thiếu Khanh cau mày, nhớ tới việc ban ngày Tùng Dung từ chối khéo léo anh, hóa ra là hẹn với Chung Trinh.

Anh nhanh tay di chuyển con trỏ khỏi tài liệu nào đó, đóng thư mục lại, trả lời: “Tôi không tìm được, cậu tự tra đi. Tuần này nhất định phải trả bài đấy!”

Sau đó anh đóng khung chat và đăng xuất.

Chung Trinh nhìn hai hàng chữ ngắn ngủi, chợt cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng đến.

Tùng Dung thấy cậu ngơ ngẩn ngồi trước máy tính mà không động đậy, liền hỏi: “Sao thế?”

“Sếp của em đang đuổi giết em...”

Tùng Dung hơi ngừng lại, hỏi: “Em thấy Ôn Thiếu Khanh là người thế nào?”

Vừa nhắc tới, Chung Trinh lập tức thay đổi biểu cảm. Tùng Dung nhìn khuôn mặt đầy vẻ kính nể của cậu là biết ngay cậu muốn nói gì, vì vậy cô lập tức ngắt lời khi cậu định mở miệng: “Không bảo em nhận xét anh ấy trên cương vị một bác sĩ và thầy giáo, mà hỏi em anh ấy là một người đàn ông như thế nào?”

Chung Trinh hoang mang, “Đàn ông?”

“Ừ...” Tùng Dung gợi ý cậu, “Đàn ông đều có thói hư tật xấu, trong bệnh viện các em hẳn là có nhiều người thích anh ấy lắm nhỉ? Ví dụ như liệu anh ấy có phải người không bao giờ từ chối ai tiếp cận mình không?”

Chung Trinh nghe xong, nhếch miệng cười, xua tay, “Sao có thể. Ai cũng biết là ngoài chữa bệnh cứu người ra, dao của “mỹ nhân đao” còn dùng để “chém” mỹ nhân nữa. Chị dám xông lên khiêu chiến, thầy ấy có thể lập tức chặt đứt cờ tiên phong của chị, cho chị khỏi mơ tưởng. Đúng là ở bệnh viện có rất nhiều người thích thầy ấy, nhưng đừng nói là không từ chối người tiếp cận, đến cả một ánh mắt thầy ấy cũng chẳng thèm nhìn về phía họ luôn.”

Lần này đến lượt Tùng Dung hoang mang, người này và người cứ rảnh ra là trêu chọc cô thật sự là một sao?

Hay sự thực là Ôn Thiếu Khanh đi làm thì áo mũ chỉnh tề, lúc tan làm lại hóa thành cầm thú?

Tùng Dung vừa thoát khỏi dòng suy nghĩ, Chung Trinh đã tiến đến gần, bộ mặt hóng hớt, cười gian hỏi: “Chị họ, sao đột nhiên chị lại hỏi về sếp em? Có biến gì phải không?”

Tùng Dung dùng lại chiêu cũ, thẳng thắn gạt đầu, “Đúng vậy, lần trước chị nói rồi còn gì? Chị yêu thầm sếp em. Sao quên nhanh thế?”

“Chán chết!” Rõ ràng Chung Trinh không tin, thấy thái độ này của cô thì mất hết khí thế, lại bò ra trước máy tính làm loạn văn tiếp.

Vấn đề rắc rối này khiến Tùng Dung sau khi về nhà, cả đêm ngủ không ngon. Rất may hôm sau là cuối tuần, lúc tỉnh dậy cô cảm thấy toàn thân chẳng còn sức lực, liền nằm bên ngoài ban công phơi nắng ngủ tiếp. Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng thứ gì đang cào vào cửa.

Âm thanh ấy cứ ngắt quãng liên tục, sau một lúc lâu, cuối cùng Tùng Dung không chịu nổi nữa, ra mở cửa thì thấy Nhường Chút đang ngồi ngay trước nhà. Cô giật mình, máy móc giơ tay lên chào nó.

Nhường Chút thè lưỡi tươi cười nhìn cô.

Tùng Dung hỏi: “Mày có việc gì à?”

Nhường Chút thè lưỡi nghiêng đầu tiếp tục nhìn. Tùng Dung bị vẻ đáng yêu của nó làm cho ngẩn ngơ, sau đó nhìn qua phía cửa đối diện với ánh mắt thăm dò. Cửa đóng chặt, Ôn Thiếu Khanh không ở nhà? Vậy sao nó ra đây được?

Tùng Dung nghĩ đi nghĩ lại, “Hay là mày vào nhà tao ngồi một lát nhé?”

Lần này Nhường Chút không thè lưỡi nữa. Nó xoay người một vòng, đi qua Tùng Dung vào trong.

Tùng Dung vẫn không dám đến gần nó quá. Nhường Chút chiếm trọn ban công, cô bị dồn đến sofa trong phòng khách ngồi làm việc. Mãi đến chiều mới có tiếng gõ cửa, cô vừa mở cửa, Nhường Chút đã hớn hở nhảy ra ngoài.

Ôn Thiếu Khanh vuốt lông nó, ngừng lên nói: “Cảm ơn.”

Chẳng có lấy một câu giải thích, không hề nhắc tới lý do Nhường Chút xuất hiện trước cửa nhà Tùng Dung, cũng không nói tại sao anh biết nó ở nhà cô.

“Ừm.” Tùng Dung cũng không hỏi, chỉ gật nhẹ đầu, hờ hững nhìn anh một cái, giống như đứa trẻ đang hờn giận.

Ôn Thiếu Khanh muốn cười, vờ như không thấy, “Không mời anh vào ngồi một lát à?”

Lúc này Tùng Dung mới nhớ ra mình đã đến nhà Ôn Thiếu Khanh rất nhiều lần, nhưng anh chưa lần nào sang chơi nhà cô một cách đúng nghĩa, vì vậy lập tức nghiêng người tránh đường, “Vào đi.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn tổng thể, không biết vì sao cứ cảm thấy hơi lạnh lẽo, không giống chỗ ở của phụ nữ lắm.

17. Chương 4-3: Kẹo Bạc Hà 3

Type: Hoài An

Tùng Dung quay lưng thu dọn tài liệu trên ghế sofa. Có lẽ cô đang làm việc, những trang giấy A4 trải đầy ghế, trên tấm thảm trước sofa còn có một tập tài liệu photo rất dày. Ôn Thiếu Khanh nhìn sườn mặt hao gầy của cô, bỗng có chút thương xót, liền hỏi: “Ăn trưa chưa?”

“Ăn rồi, gọi đồ ăn bên ngoài.” Tùng Dung không biết vì sao Ôn Thiếu Khanh bỗng nhiên hỏi vấn đề này. Cô chỉ coi như anh đang khách sáo, vì vậy hỏi lại: “Anh ăn chưa?”

Ôn Thiếu Khanh không trả lời, nhìn cô chăm chú, “Em gầy hơn hồi ấy nhiều.”

Khi ấy cô vẫn còn nét mũm mĩm ngây thơ. Mấy năm nay, càng trưởng thành càng có phong cách của một người phụ nữ mạnh mẽ.

Tùng Dung giật mình. Cô biết “hồi ấy” mà Ôn Thiếu Khanh nhắc đến là khi nào, đưa tay sờ lên mặt, “Thật sao?”

Ngẫm nghĩ thêm một lúc, cô mới cần môi, hỏi: “Ý anh là hồi ấy em... rất mập?”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Không mập. Anh thích tròn trịa một chút, Nhường Chút mới thích xương xẩu.”

Được nhắc tên, Nhường Chút đi tới, làm Tùng Dung giật mình lùi về sau mấy bước.

Ôn Thiếu Khanh vỗ Nhường Chút bảo nó đi chơi, khi ngồi xuống thì đưa một chiếc hộp tới trước mặt Tùng Dung, “Hôm ấy em quên không cầm.”

“Cái gì vậy?” Tùng Dung ngồi đối diện anh, vừa nói vừa mở ra nhìn, hơi sững lại rồi mới lấy đồ ra.

Là chiếc cốc hôm trước cô nói thích.

Lúc ấy cô chỉ thuận miệng nói thôi, chẳng ngờ anh lại có lòng mang đến.

“Khi không lấy đồ của anh thì không hay lắm nhỉ?” Tùng Dung hơi khó xử, chỉ xung quanh mình, “Anh xem có thích cái gì ở chỗ em thì cứ lấy.”

Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh lướt một vòng quanh phòng, cuối cùng ngừng lại trên người Tùng Dung rất lâu, rồi im lặng.

Chẳng biết vì sao, Tùng Dung chợt nhớ tới câu “Lấy đồ của anh thì phải làm vợ anh.” Cô nhìn đôi mắt thâm sâu khó lường của Ôn Thiếu Khanh, khóe mắt gật nhẹ, cười gượng, “Chắc anh không thích đồ của con gái. Để hôm nào tiện em mua bù cho anh.”

May mà Ôn Thiếu Khanh không nói thêm gì, khuôn mặt nhanh chóng giãn ra, cười nói: “Được.”

Tùng Dung vẫn tập trung ở ánh mắt của Ôn Thiếu Khanh khi nãy. Thấy anh không nói thêm câu gì khiến mình mặt đỏ tim đập, cô mới thở phào.

Thấy cô có vẻ không giận nữa, Ôn Thiếu Khanh bèn giải thích: “Sang nay dẫn nó đi dạo công viên một lát, sau đó nhận được điện thoại của bệnh viện yêu cầu đến ngay vì có tình huống khẩn cấp. Anh không kịp đưa nó về nên bảo nó tới tìm em.”

Tùng Dung vẫn đang bình ổn hô hấp, “Anh không sợ em cũng không ở nhà à?”

“Sao em lại không ở nhà? Bao lâu nay em có dậy sớm được vào cuối tuần đâu. Lúc ấy hẳn là em vẫn chưa rời giường, vừa ra khỏi cửa sẽ thấy nó.”

Tùng Dung sầm mặt. Ý anh là cô lười?

Ôn Thiếu Khanh thấy tình hình không ổn, lập tức lảng sang chuyện khác, “Anh mua đồ ăn rồi. Hôm nay là Giasng sinh, dùng bữa với nhau được không? Coi như cảm ơn em đã chăm sóc Nhường Chút.”

Tùng Dung thật sự đang đói. Cô đấu tranh tâm lý mãi mới rầu rĩ gật đầu.

Ôn Thiếu Khanh nhin cười dẫn Nhường Chút ra về, “Lát nữa qua giúp nhé.”

Nói là giúp, nhưng thực ra Tùng Dung chỉ làm những việc nhỏ nhặt như đưa thìa, lấy đĩa. Cô thấy Ôn Thiếu Khanh chuẩn bị quá nhiều đồ ăn, tò mò hỏi: “Dù là Giasng sinh cũng không cần làm nhiều như vậy chứ? Hai chúng ta đâu có ăn hết được?”

Vừa dứt lời, chuông cửa liền vang lên. Ôn Thiếu Khanh thông thả thái thịt, “Ra mở cửa xem là ai.”

Tùng Dung cũng không nghĩ nhiều, cho rằng chắc chỉ là bên chuyển phát nhanh hay thu phí quản lý gì đó, vừa mở ra liền thấy cả đám người đứng ở ngoài. Thoáng chốc mọi người đều gượng gạo, hai bên yên lặng nhìn nhau một lúc lâu.

Chung Trinh đứng ở sau cùng ló đầu ra gọi cô: “Chị họ.”

Cảm thấy tình hình không ổn, Tùng Dung gật nhẹ chào mọi người, dứt khoát quay lại gọi: “Ôn Thiếu Khanh!”

Ôn Thiếu Khanh mau chóng đi từ phòng bếp ra, kéo Tùng Dung né sang một bên, cúi đầu nhẹ giọng giải thích: “Đồng nghiệp và học trò của anh, em để họ vào đi.”

Trong điệu bộ và biểu cảm của anh có sự thân mật khó tả. Từ buổi chiều đến giờ cứ cảm giác có gì đó không đúng, cô ngoảnh lại nhìn anh dò hỏi, ai ngờ vừa quay đã gặp phải ánh mắt sâu thẳm và dịu dàng kia, tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp.

Anh thấy cô nhìn mình ngơ ngẩn, chợt nở nụ cười. Lần này nhịp tim của Tùng Dung càng bất thường hơn.

Mấy cô cậu học trò của Ôn Thiếu Khanh vẫn ngoan ngoãn gọi: “Chào chị họ!”

Tùng Dung nhìn nhóm người đã đông hơn, lại đưa mắt về phía những khuôn mặt xa lạ đang nhìn cô thăm dò, chợt dạ đáp một tiếng.

“Mọi người cứ tự nhiên, đồ ăn xong ngay đây.” Ôn Thiếu Khanh chào hỏi xong, kéo Tùng Dung vào bếp, “Em vào giúp anh.”

Hành động vừa rồi của Ôn Thiếu Khanh khiến tim Tùng Dung đập nhanh hơn, giờ lại bị cả đám người nhìn chăm chú, nhưng dù sao cũng từng gặp những tình huống chấn động, cô cố vờ bình tĩnh mỉm cười, thân nhiên đi vào bếp.

Sau lưng còn có tiếng bàn tán xì xào.

“Đây là bạn gái của bác sĩ Ôn sao?”

“Không nghe nói.”

“Sao Chung Trinh lại gọi là chị họ? Phải gọi là bạn gái thầy là cô chứ nhỉ? Chẳng lẽ chị họ là cách gọi khác của cô?”

“Lạ thật đấy.”

Lớp ngực trắng của Tùng Dung sụp đổ khi vừa vào trong bếp. Cô đứng ngẩn ra, dường như vẫn chưa phản ứng kịp.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mối quan hệ của mình với Ôn Thiếu Khanh bị người ta bàn tán.

Ôn Thiếu Khanh rửa tay xong, bỗng đứng đi tới, đưa tay che trước mắt Tùng Dung, vuốt nhẹ, “Tiếp nhận kích thích có tính máy móc khi nhân cầu chịu áp lực hoặc cơ mắt bị kéo căng, sẽ làm thần kinh phế vị hưng phấn quá độ, khiến nhịp tim chậm lại. Đây là phản xạ mắt – tim.

Hơi thở của anh bủa vây lấy Tùng Dung. Cô không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được anh đang ở rất gần mình. Đầu ngón tay anh hơi lạnh, chạm vào mi mắt mỏng của cô. Cô thì thào: “Nhưng hình như tim em vẫn đập nhanh lắm.”

“Thực ra thì...” Ôn Thiếu Khanh hơi ngừng lại, tăng nhẹ lực tay, “Móc luôn nhân cầu ra hiệu quả sẽ rõ ràng hơn, em muốn thử không?”

Tùng Dung giật mình, hất tay anh xuống.

Cửa kính phòng bếp đột nhiên bị kéo ra. Một giọng nam vang lên, chẳng những không ngượng mà còn có ý trêu chọc rõ ràng: “Ôi xin lỗi, xin lỗi. Tôi vào lấy nước thôi, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi.”

Một tay anh đặt trên vai Tùng Dung, tay còn lại che trước mặt cô, giống như đang nửa ôm cô vào lòng. Mà khi này cô nói chuyện cùng anh, đầu hơi ngẩng lên đối mặt với anh. Khoảng cách quá gần, nghe thấy cả tiếng thở của đối phương, đúng là vừa mập mờ vừa quần quýt. Mặt Tùng Dung lập tức đỏ lên.

Ôn Thiếu Khanh cũng không hoảng, từ từ buông cô ra rồi quay người lấy hai chai nước trong tủ lạnh đưa cho người kia.

Người kia lấy được nước nhưng không đi, tựa ở cạnh cửa tiếp tục trêu Ôn Thiếu Khanh: “Bác sĩ Ôn, đây là ai vậy? Không giới thiệu với chúng tôi à?”

Giọng anh ta không lớn nhưng cũng đủ để thu hút sự chú ý của đám người trong phòng khách, họ nhanh chóng tiến tới vây quanh.

Tùng Dung sửa sang mái tóc, vô tư trả lời: “Hàng xóm.”

Khi cô cất tiếng, một giọng nam trong trẻo cũng đồng thời vang lên: “Bạn bè.”

Hai người cùng lúc đưa ra hai đáp án khác nhau, khiến đám người cười ầm lên, “Cho hai người một cơ hội nữa, bàn bạc xong thì nói lại.”

Tùng Dung nhìn thoáng qua Ôn Thiếu Khanh, quyết định nói theo anh. Ai ngờ Ôn Thiếu Khanh lại có hành động khác.

“Bạn bè!”

“Phụ huynh học sinh.”

Lại là hai đáp án.

Tùng Dung cảm thấy mình và Ôn Thiếu Khanh chẳng ăn ý chút nào. Cô cau mày nhìn sang, ai ngờ Ôn Thiếu Khanh rất thoải mái, hai đầu lông mày nhướng lên, đang nhìn cô nghiền ngẫm đầy hứng thú. Rõ ràng anh cố ý.

Cô không chịu lép vế, nở nụ cười tự nhiên với mọi người, “Tôi tên là Tùng Dung, là chị họ của Chung Trinh, còn là hàng xóm của Ôn Thiếu Khanh.”

“À! Cô chính là chị họ của Chung Trinh?” Người kia quay đầu gọi về phía phòng khách, “Này Trinh, chị họ của cậu được đấy chứ? Trông cái bộ dáng đi chào hàng khắp nơi của cậu trước kia, tôi còn tưởng là hàng tồn kho!”

Tùng Dung hoang mang nhìn anh ta, “Là sao?”

Chung Trinh đang chơi đùa vui vẻ ở phòng khách, nghe vậy lập tức căng thẳng, chạy tới lấy lòng Tùng Dung, “Không có gì đâu. Chị ơi, chị muốn uống nước không?”

Tùng Dung thấy cậu thay đổi cách xưng hô, biết ngay là không có chuyện gì tốt đẹp. Cô liếc cậu, “Đừng có đánh trống lảng.”

Có người khẽ cười trộm. Tùng Dung cau mày, ngoảnh nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh không nghĩ cô lại muốn nhờ mình giúp. Anh háng giọng, hất cằm nhìn về phía Chung Trinh, “Cũng không có gì. Chẳng qua là cậu ta đã tận tâm quảng cáo em với toàn bộ sinh vật giống đực cỡ tuổi em trong bệnh viện. Cả viện đều biết cậu ta có một bà chị họ không lấy được chồng.”

Nghe xong, Tùng Dung chỉ hơi cau mày rồi mau chóng cười với Chung Trinh, dịu dàng lên tiếng: “Em trai cưng, tối nay đừng về, sang nhà chị ngủ, chị có chuyện muốn nói với em.”

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Chung Trinh. Cậu lập tức từ chối: “Không.”

Tùng Dung vẫn cười dịu dàng, “Nghe lời.”

Chung Trinh méo máo, “Em không sang được không?”

Tùng Dung xoa đầu cậu, nụ cười càng thêm tươi, “Không được đâu!”

Chung Trinh phờ phạc quay về phòng lhasch, co mình trên sofa, không còn hào hứng như khi nãy.

Ôn Thiếu Khanh xem đủ trò vui, bắt đầu đuổi người, “Thôi, ra ngoài hết đi. Còn mấy món nữa là ăn được rồi. Có chuyện gì thì lát nói tiếp.”

Nhóm người nhanh chóng tản ra, trong bếp chỉ còn lại Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh.

Tùng Dung nhìn kỹ anh. Chẳng trách hôm nay anh không thay quần áo ở nhà. Ban đầu cô còn thấy lạ, vì sao nấu bữa cơm thôi cũng phải mặc nghiêm chỉnh như thế. Khi nãy hỏi anh sao lại nấu nhiều món đến vậy, anh cũng chỉ cười không nói.

Cô lờm mải mà anh không phản ứng gì, vẫn bình thản nấu. Cô không thể nhịn thêm, lên tiếng hỏi: “Anh cố ý đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh thông thả đảo rau trong chảo, “Cố ý cái gì? Cố ý bảo em sang ăn cơm, hay là vừa rồi cố tình làm em khó xử?”

Tùng Dung bực tức trả lời: “Cả hai!”

“À.” Ôn Thiếu Khanh cuối cùng cũng quay lại, nở nụ cười lưu manh, “Anh cố ý hết đấy.”

Tùng Dung nhìn vẻ ung dung thản nhiên của anh, tức đến trào máu, nhìn thế nào cũng thấy nụ cười trên khuôn mặt kia thật đáng ghét! Cô xoay người định ra ngoài, nhưng nghĩ tới chuyện ngoài kia toàn là những người không quen, ra rồi sẽ chỉ càng khó xử, vậy là cô bèn đứng vào góc bếp nghiêng đầu đi, chẳng thèm để tâm đến Ôn Thiếu Khanh nữa.

Thấy cô ầm Ức đi qua đi lại, tâm trạng Ôn Thiếu Khanh tốt hẳn lên.

Tùng Dung thật sự rất ảo não. Ai cũng biết luật sư Tùng luôn nhã nhặn điềm đạm, đã bao giờ phải ngượng ngập trước nhiều người như thế. Nghĩ vậy, cô trừng mắt nhìn bóng lưng đang bận rộn kia. Cả Chung Trinh nữa! Tối nay nhất định phải xử nó!

Đang suy nghĩ xem nên xử Chung Trinh thế nào, Tùng Dung chợt nghe tiếng Ôn Thiếu Khanh: “Lấy cho anh cái đĩa.”

Tùng Dung sực tỉnh, không thềm động chân, chỉ ngoảnh đi hừ một tiếng lạnh lùng, giọng đầy khinh bỉ và châm chọc.

Ôn Thiếu Khanh ngạc nhiên nhìn biểu cảm của cô. Cho đến giờ anh chưa từng thấy cô dỗi vặt như vậy. Chiếc cằm hếch lên, đôi mắt cụp xuống, dáng vẻ ngang bướng không chịu hợp tác.

Tùng Dung bị nhìn đến mất tự nhiên. Cô ngước lên, hờ hững liếc anh, “Nhìn gì?”

Ôn Thiếu Khanh cười hiền, “Không có gì. Lát nữa xử em sau.”

Tùng Dung hừ thêm một tiếng khinh thường, thứ cô không sợ nhất chính là uy hiếp. Bao nhiêu người ở đây như vậy, cô không tin Ôn Thiệu Khanh có thể xử cô.

“Không tin hả?” Ôn Thiệu Khanh tự lấy đĩa, vừa bày thức ăn vừa cười lưu manh, “Không sao, chốc nữa tin ngay ấy mà.”

Tùng Dung cảm thấy không thể ở lại chỗ này lâu, liền chủ động bê hai đĩa đồ ăn trên kệ ra khỏi nhà bếp. Ôn Thiệu Khanh nhìn dáng lưng cô, cúi đầu cười khê rồi mới đi theo ra ngoài.

18. Chương 5: Mồm Mép Của “mỹ Nhân Dao”

“Luật sư Tùng đúng là một người đặc biệt. Nhưng phụ nữ mạnh mẽ quá sẽ không tốt. Bác sĩ Ôn thấy có đúng không?”

Ôn Thiệu Khanh trả lời không kiêng nể: “Đàn ông vô dụng mới nói thế.”

Hai người lần lượt ra khỏi bếp. Không trao đổi ánh mắt, không tiếp xúc chân tay, nhưng lại vô tình khiến người khác cảm thấy có thứ tình cảm rất khác vậy bọc lấy cả hai, giống như đôi vợ chồng trẻ bên nhau ngày ngày.

Có người tinh ý nhận ra, liền hắng giọng, hắt cằm ra hiệu cho mọi người nhìn rồi cười lớn mờ ám.

Tùng Dung và Ôn Thiệu Khanh nghe thấy tiếng cười, cùng nhìn sang. Nhóm người mau chóng kiềm chế lại, có người khéo léo chuyển chủ đề.

“Hà Ca và người đẹp Tần còn chưa tới nhỉ? Để tôi gọi điện hỏi xem họ đến đâu rồi.”

Một người khác lập tức hòa theo: “Hôm nay là ngày lễ, chắc tắc đường.”

Ngồi vào bàn ăn, Tùng Dung lại gặp phải vấn đề vướng mắc. Cô không quen biết họ, chỉ có hai lựa chọn là ngồi cạnh Ôn Thiệu Khanh hoặc Chung Trinh. Vừa nãy cô chủ động khiêu khích Ôn Thiệu Khanh, anh đã tuyên bố sẽ xử lý, vì vậy cô quyết định chọn Chung Trinh.

Cô định nháy mắt ra hiệu với cậu em họ, chẳng ngờ Chung Trinh vừa ngồi vào đã nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, chỉ thiếu điều chảy nước miếng, không thèm nhìn đến cô.

Ôn Thiệu Khanh nhin cười kéo Tùng Dung ngồi cạnh mình. Vừa nãy ồn ào như vậy, mọi người cũng coi như đã quen nhau, lúc này anh giới thiệu với cô từng người.

“Kia là Tiêu Tử Uyên cùng vợ anh ta là Tùy Úc. Thực ra vẫn chưa phải vợ, chưa hợp pháp. Em từng gặp họ rồi. Tùy Úc cũng là bác sĩ của bệnh viện anh. Người ngồi cạnh họ là Trần Thốc, đồng nghiệp cùng khoa anh, còn bên cạnh là bạn gái cậu ấy, Tam Bảo.”

Ôn Thiệu Khanh ra hiệu bằng mắt với Tùng Dung, giới thiệu đến người đàn ông vừa nãy trêu họ hăng nhất thì khựng lại rồi bỏ qua luôn, “Mấy bạn trẻ kia là học trò của anh, em cũng gặp rồi. Còn lại đều là đồng nghiệp trong bệnh viện tới ăn tiệc.”

Tùng Dung bình tĩnh quan sát mọi người, Tùy Úc - vợ của Tiêu Tử Uyên, Trần Thốc, Tam Bảo, người đàn ông mà Ôn Thiệu Khanh cố ý bỏ qua, rồi đến Ôn Thiệu Khanh. Cô nhìn một lượt, hỏi câu hỏi đầu tiên: “Bệnh viện dựa vào tiêu chuẩn nhan sắc để tuyển bác sĩ à?”

Nhóm người sững lại, nhanh chóng bật cười.

Cô gái tên Tam Bảo lập tức tóm lấy tay Trần Thốc, hớn hờ hỏi: “Cô ấy đang khen em xinh đẹp đúng không?”

Trần Thốc cười, nửa chừng chiều nửa bắt đắc dĩ trả lời: “Ừ...”

Tam Bảo vui vẻ nói với Ôn Thiệu Khanh: “Đàn anh, bạn gái anh thật có mắt nhìn!”

Tùng Dung sững sờ, lập tức giải thích: “Không phải bạn gái.”

Tam Bảo cười tươi chớp mắt, “Sao lại không phải bạn gái? Bạn là con gái cũng là một loại bạn gái mà.”

Vào nghề đã lâu, lần đầu tiên Tùng Dung cảm thấy thật hổ thẹn với hai chữ “luật sư”. Người mồm mép như cô giờ đây cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác có lý lẽ mà không nói rõ được. Cô quyết định không giải thích nữa, chỉ thoáng liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Nhưng Ôn Thiếu Khanh dường như không có ý định giải thích. Anh nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, thản nhiên đổi chủ đề: “Bao lâu nữa hai người kia mới đến?”

Vừa dứt lời, chuông cửa vang lên. Ôn Thiếu Khanh đứng dậy đi mở cửa, để hai cô gái bước vào.

Hà Văn Tĩnh vội chạy đến bàn ăn, ngồi xuống cạnh Tam Bảo, nhìn qua một lượt, đôi mắt sáng bừng, “A, chị họ của Chung Trinh cũng tới à?”

Tùng Dung vẫn nhớ Hà Ca đã nhủ rằng cho mình, nở nụ cười chào hỏi.

Hà Ca như sức nhớ ra điều gì, “Cô có nhớ lần trước tôi bảo tôi quen một người có tên rất lạ không?” Nói xong vỗ vào vai Tam Bảo, “Chính là cô ấy đấy! Tam Bảo, nói cho mọi người nghe xem tên thật của cậu là gì?”

Tam Bảo cụt hứng, bĩu môi lườm Hà Ca. Cô rũ sạch sự phóng khoáng khi nãy, cúi kính lên tiếng: “Cậu thật là good bad good bad! Mình ballball cậu, sau này đừng có nhắc đến tên thật của mình với người khác.”

Hà Ca xị mặt, “Nói tiếng người!”

Tam Bảo bắt đầu phiên dịch: “Cậu thật xấu thật xấu! Mình cầu xin cậu, sau này có thể đừng nhắc đến tên thật của mình với người khác không?”

Hà Ca buồn nôn, dựa vào Tùy Ưc, “A Ưc, gần đây cô ấy uống nhiều thuốc Đông y quá à?”

Tùy Ưc cười dịu dàng, “Chẳng thể còn gì? Chắc trường khoa Tô không chịu nổi cô ấy, định học theo Phan Kim Liên rồi[1].”

[1] Học theo Phan Kim Liên: Lấy ý từ một câu nói đùa của người Trung Quốc hiện đại, khi quan hệ đôi bên có vấn đề thì không nên nghi ngờ, không nên nổi giận, mà nên đầu độc chết đối phương giống như Phan Kim Liên đầu độc chồng mình là Võ Đại Lang.

Lời vừa dứt, mọi người lại được một trận cười đùa.

Tùng Dung nghe mà hoang mang. Không biết Ôn Thiếu Khanh đã quay lại từ lúc nào, khề giọng giải thích bên tai cô: “Ba người họ là bạn cùng phòng ký túc hời đại học, giờ cùng làm việc ở bệnh viện, tình cảm rất tốt. Tên thật của Tam Bảo là Nhậm Thân[2]. Bố cô ấy họ Nhậm, mẹ họ Thân nên lấy tên ấy.”

[2] Nhậm Thân: Âm đọc trong tiếng Trung đồng âm với từ “nhân sâm”.

Nói xong, anh bỗng nhìn cô chăm chú, “Chắc không phải mẹ em họ Dung đâu nhỉ?”

Tùng Dung nghiêm túc trả lời: “Mẹ em họ Ân, tên là Viên.”

“Ân Viên[3]... Hóa ra nhà em toàn đặt tên theo phong cách này.” Ôn Thiếu Khanh hạ tầm mắt, khề giọng lặp lại, ngẫm nghĩ một lúc chợt ngẩng lên cười với cô, “Sau này anh có con gái sẽ đặt tên là Ôn Tinh[4].”

[3] Ân Viên: Âm đọc trong tiếng Trung đồng âm với từ “nhân duyên”.

[4] Ôn Tinh: Âm đọc trong tiếng Trung đồng âm với từ “ôn tình” (dịu dàng).

Nghe thấy hai chữ ấy, trái tim Tùng Dung thoáng run lên, ngẩn ngơ nhìn anh không nói.

Lúc trước Ôn Thiếu Khanh về nhà sau khi bị cách ly đã dụ cô nói ra tên định đặt cho con sau này. Cô không nói với anh rằng, thực ra cô đã nghĩ con gái sẽ tên là Ôn Tinh, còn con trai là Ôn Cố.

Hai người đang nhìn nhau, chợt có người hắng giọng cắt ngang, “Này bác sĩ Ôn, người đẹp Tần đang nói chuyện với anh đấy.”

Lúc này Tùng Dung mới nhận ra là ngoài Hà Ca, bàn cơm còn có thêm một người nữa.

Tần Sở vừa khéo ngồi ở phía đối diện, thần thờ nhìn hai người. Một lúc sau cô như sực tỉnh, đưa túi tảo được gói rất đẹp ra, “Hôm nay là Giáng sinh đúng không? Chẳng biết mua gì nên mua ít tảo.”

Ôn Thiếu Khanh vui vẻ nhận, ngoảnh sang giới thiệu với Tùng Dung: “Đây là bác sĩ Tần của khoa Ngoại - Ung bướu, chính là người mà tối hôm đó, vào lúc ấy đã gọi điện cho anh, rồi em nghe máy giúp anh ấy.”

Tùng Dung phát hoảng trước sự gian xảo lóe lên trong đôi mắt anh, vội vàng giải thích: “Em không nghe điện thoại của anh.”

“Ừ phải rồi, anh nhớ nhầm, em không nghe.” Ôn Thiếu Khanh tốt bụng làm rõ, sau đó bổ sung thêm: “”Em đưa điện thoại cho anh, anh tự nghe.”

Tùng Dung cúi đầu vỗ trán. Sao câu này nghe ra lại dễ khiến người ta suy nghĩ linh tinh thế?

Quả nhiên có người cười xấu xa hỏi: “Tối nào vậy?”

“Phải đấy. Chắc muộn lắm nhỉ?”

“Mà lúc ấy là lúc nào?”

Dù từng đi du học nhưng Tùng Dung vẫn rất bảo thủ trong chuyện tình cảm. Bình thường hơn nửa số người cô tiếp xúc là người trong ngành tư pháp, hầu hết đều bảo thủ cứng nhắc, rất ít người đùa kiểu này. Nhưng tối nay cô cảm thấy mình liên tục bị Ôn Thiếu Khanh bày mưu trêu đùa, còn có thêm một đám người phụ giúp.

Cô thật sự không ngờ cách “xử” của Ôn Thiếu Khanh lại “độc đáo” như thế.

Dù sao cũng là người dày kinh nghiệm chinh chiến, trong lòng quần bách nhưng ngoài mặt cô vẫn thần nhiên giải thích với mọi người: “Hôm ấy bác sĩ Ôn mời tôi ăn tối. Lúc đó anh ấy đang nấu cơm, không tiện nhận điện thoại nên tôi lấy giúp.”

“À...” Cả đám người đã quen đùa, lúc này cười gian hỏi: “Nấu cơm à? Ai ăn ai vậy?”

Các luật sư xung quanh Tùng Dung đều là kiểu mặt người dạ thú, nhưng ít nhất ngoài mặt còn tỏ ra đứng đắn hoàng. Cái đám bác sĩ này... rõ là cầm thú còn chẳng thèm che giấu, không kiêng kỵ gì.

Ôn Thiếu Khanh thấy mặt Tùng Dung càng lúc càng đỏ. Quen nhau đã lâu, anh cũng cảm nhận được cô là người bảo thủ ở phương diện này, liền gõ bàn giải vây giúp cô, “Mau ăn đi.”

Chung Trinh cuối cùng vẫn bảo vệ chị họ, an ủi cô: “Chị họ, mọi người đùa thôi ấy mà. Chúng em thường xuyên như thế, chị đừng để bụng.”

Nhóm người có lẽ cũng cảm thấy lần đầu gặp mặt mà đùa thế này thì hơi quá. mấy bạn trẻ nói ngọt: “Chị họ, chúng em đùa thôi, chị đừng giận.”

Tùng Dung vốn cũng không để bụng. Cô chỉ chìa mũi nhọn vào tên đầu số là Ôn Thiếu Khanh, thế nên cười với mọi người, thoải mái trả lời: “Không sao.”

Chung Trinh lúc này mới bật cười, bỗng nhấn mạnh: “Vâng, mọi người đều biết chị và sếp em chỉ là hàng xóm thôi.”

Hai người hiểu rõ nội tình, biết duyên nợ sâu xa giữa họ là Tiêu Tử Uyên và Tùy Úc nghe vậy thì hơi sững sốt, lập tức cúi đầu cười trộm. Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng liếc Chung Trinh, thầm quyết định đổi thời gian nộp luận văn thành ngày mai.

Tùng Dung vốn là hàng xóm của Ôn Thiếu Khanh, nhưng chẳng biết vì sao nghe giọng điệu cố ý nhấn mạnh này, trong lòng lại không thoải mái.

Mọi người vừa cầm đĩa chuẩn bị ăn, người đàn ông khi nãy bị Ôn Thiếu Khanh cố ý bỏ qua chột bắt mắt măn dùng đĩa gỗ bát, nhìn anh nói: “Còn chưa giới thiệu tôi mà.”

“Anh?” Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang nhìn Tùng Dung, “Anh ta là người đến ăn tiệc thôi, là ai tên gì đều không quan trọng. Không cần bận tâm. Cứ tự động bỏ qua là được.”

“Tôi là Thẩm Trầm, khoa Chẩn hình.”

Câu đùa của Ôn Thiếu Khanh vừa dứt, người đàn ông kia chợt làm mặt nghiêm túc, bắt đầu tự giới thiệu, đến giọng cũng trầm đi một chút. Lúc này Tùng Dung mới quan sát anh ta kỹ càng.

Tóc dài hơn đàn ông bình thường một chút, toàn thân tỏa ra một cảm giác rất khác biệt, trên mặt là nụ cười lưu manh, người không biết quả thật không thể đoán ra anh ta là bác sĩ bình thường hay bác sĩ thẩm mỹ.

Tùng Dung đánh giá Thẩm Trầm xong lại nhìn sang Ôn Thiếu Khanh, luôn cảm thấy người xung quanh anh đều không tầm thường. Sau đó cô nghĩ, người chia theo nhóm, bản thân anh không tầm thường, bạn bè bên cạnh tự khắc cũng đặc biệt hơn.

Nói đi nói lại quên mất thời gian, Tam Bảo không chịu nổi, nhìn một bàn đầy thức ăn kháng nghị: “Có thể bắt đầu ăn chưa? Lâu lắm rồi em không ăn đồ của đàn anh nấu! Em còn chưa ăn cơm trưa, chỉ đợi bữa này thôi đấy.”

Mọi người bắt đầu vui vẻ ăn cơm. Cũng lâu rồi Tùng Dung chưa ăn đồ Ôn Thiếu Khanh nấu, vài miếng vào miệng liền không còn nhớ đến cơn giận với anh, tập trung hết tinh thần vào việc ăn.

Ôn Thiếu Khanh rất ít động đũa, phần lớn thời gian đều nói chuyện bệnh viện với người bên cạnh. Trò chuyện một lúc bắt đầu có mùi máu me, nhắc đến mấy bộ phận cùng vài tính từ khiến người khác chỉ nghe thôi đã không muốn ăn nữa. Nhưng Tùng Dung vẫn thản nhiên ăn, vậy là đám người bắt đầu đùa ác.

Có người gấp một miếng lòng lên, quan sát kỹ lưỡng rồi bỏ vào bát của người đàn ông ngồi trong góc, “Này Ngụy, chuyên ngành của anh đấy, nhìn xem đây là đoạn ruột nào?”

Người kia gấp lên nhìn cẩn thận, “Là trực tràng, mà con heo này còn bị trĩ.”

Trừ Tiêu Tử Uyên và Tùng Dung ra, người ngồi ở bàn ăn đều là bác sĩ. Kiểu đùa này chỉ là trò trẻ con với họ, tất cả đều không có phản ứng, thoải mái tiếp tục ăn.

Tiêu Tử Uyên vốn mạnh mẽ, mấy năm gần đây lại thường xuyên tiếp xúc với họ nên đã miễn dịch với loại chủ đề này, vì vậy cũng không có phản ứng. Thế nhưng sự bình tĩnh của Tùng Dung lại khiến mọi người sửng sốt.

Có người vẫn không chịu từ bỏ, đưa điện thoại qua, “Hôm qua tôi thực hiện một ca phẫu thuật, moi được mười mấy cục mỡ từ trong bụng bệnh nhân ra, trông rất đẹp, sáng long lanh, có muốn xem không?”

Ban đầu Tùng Dung chẳng hứng thú gì, nhưng thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, không tiện từ chối “ý tốt” của người khác nên nhận lấy xem, xem xong mặt không đổi sắc trả lại, còn bình luận: “Cũng được.”

Đám người chưa chịu thôi, “Có thấy buồn nôn không?”

“Không buồn nôn, nhưng đầu tuần tôi thấy một thứ rất buồn nôn.” Tùng Dung vừa nói vừa cúi đầu vuốt màn hình di động “Để tôi tìm cho mọi người xem.”

Ôn Thiếu Khanh điềm tĩnh nhướn mày nhìn họ bày trò. Anh rất có hứng thú với sức chiến đấu của Tùng Dung.

Anh không phản ứng nhưng Chung Trinh thì phản ứng rất mạnh. Cậu lập tức nhảy dựng lên, chạy tới nhỏ giọng xin cô: “Chị họ, dừng...”

Tùng Dung mặc kệ cậu, vuốt qua vuốt lại album trong điện thoại, sau đó khẽ cười, “Tìm được rồi! Mọi người có muốn xem thử cái này không?”

Đám người vốn đang hào hứng muốn xem, sau khi chuyển tay nhau một vòng trở lại chỗ Tùng Dung, tất cả đều yên lặng.

Ôn Thiếu Khanh ngồi gần nhất, chỉ liếc qua tấm ảnh kia một chút đã cảm thấy có mùi. Anh từng gặp bao nhiêu khung cảnh máu me nhưng vẫn bị buồn nôn.

Một lúc lâu sau mới có người lấy lại phản ứng, yếu ớt hỏi: “Cô là bác sĩ pháp y à?”

Người trên cơ bọn họ trong phương diện này chỉ có thể là bác sĩ pháp y.

Tùng Dung lắc đầu, “Không, là luật sư.”

Chung Trinh vẫn luôn che mặt không dám nhìn tình cảnh trước mắt, lúc này mới mếu máo tố cáo: “Quên nói cho mọi người biết, chị họ tôi là luật sư tố tụng hình sự... Từ ảnh giải phẫu thi thể khóa thân HD không che, xác chết thối bị ngâm trong nước đến biến dạng, rồi ảnh hiện trường người bị xăng thiêu cháy không còn nhìn ra hình thù gì, chẳng có loại ảnh máu me nào mà chị ấy chưa từng thấy. Báo cáo khám nghiệm tử thi mà chị ấy đọc còn cao cấp hơn tôi nhiều... Lần đầu tiên tôi cầm bệnh án còn thấy buồn nôn đấy.”

Nhóm bác sĩ cảm thấy buồn nôn thật, một lúc lâu cũng không có ai nói gì. Tâm trạng của Tùng Dung lại khá hơn, tươi cười gấp đồ ăn rồi lên tiếng: “Ăn tiếp chứ?”

Ôn Thiều Khanh ngồi nhàn nhã xem cô một mình chiến đấu xưng vương, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt tấn công của mọi người. Niềm vui hiện lên khuôn mặt anh không hề che giấu, ngập tràn vẻ tự hào hãnh diện.

Mọi người máy móc gác đĩa, thế này thì còn ăn gì nữa. Không nôn ra đã là tốt lắm rồi.

Nhóm bác sĩ khẩu vị nặng giống như đã bị quét sạch toàn bộ, chỉ còn lại người từ đầu đã vô tư ăn uống là Tam Bảo, giờ đây vẫn tiếp tục chiến đấu với một miếng móng giò chiên, vì cô vốn không quan tâm đến mấy tấm hình kia.

Tần Sở vẫn luôn yên lặng bỗng lên tiếng hỏi: “Luật sư tố tụng hình sự, vậy cô sẽ vì tiền mà giúp kẻ xấu thoát tội sao?”

Đề tài này khá miễn cảm, bình thường không ai chủ động hỏi đến. Mọi người cũng hiểu sự bất thường của Tần Sở. Cả bệnh viện đều biết người đẹp Tần vẫn luôn có chút ý tứ khó nói thành lời dành riêng cho Ôn Thiều Khanh.

Nhóm người nhìn Tần Sở, nhìn Ôn Thiều Khanh rồi lại nhìn sang Tùng Dung, vẻ mặt rõ là đang chờ xem trò vui.

Tùng Dung cũng không giận, chỉ nở nụ cười vừa dịu dàng vừa khí thế, hỏi ngược lại: “Vậy cô sẽ vì chính nghĩa mà không phẫu thuật cho người xấu sao?”

Tần Sở không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, cười ngượng ngùng rồi không nói gì nữa.

Ôn Thiều Khanh khẽ cười, nhắc cô: “Mồm mép quá đấy!”, nhưng người sáng suốt đều có thể nhận ra sự khen ngợi tràn đầy trong đôi mắt anh.

Tùng Dung giật mình vì vẻ thân mật khác thường của Ôn Thiều Khanh, cúi đầu lặng lẽ ăn. Có người đặt hân đĩa xuống, ngẩng mặt phàn nàn: “Ôi, tôi buồn nôn quá, không ăn nổi nữa rồi!”

“Tôi cũng vậy! Trừ lúc mới làm bác sĩ có cảm giác này ra, bao nhiêu năm nay đã không thấy buồn nôn nữa. Tháng trước lúc làm phẫu thuật máu phun tung tóe tôi còn chẳng có cảm giác gì.”

“Còn nói! Càng nói càng thấy buồn nôn!”

“...”

Nhiều người quả thật không nuốt nổi nữa, đi thẳng ra phòng khách chơi. Ngoài Ôn Thiều Khanh, Tùng Dung, trên bàn ăn cuối cùng chỉ còn lại Tiêu Tử Uyên, Tùy Úc, Trần Thốc, Tam Bảo và Hà Ca.

Tiêu Tử Uyên và Tùy Úc đã ăn no, liên tục nhìn Ôn Thiều Khanh và Tùng Dung bằng ánh mắt ẩn ý. Ôn Thiều Khanh bực mình lườm Tùy Úc rồi trừng mắt hung dữ hơn với Tiêu Tử Uyên, nhưng Tiêu Tử Uyên càng bị nhìn lại càng vui vẻ.

Tùy Úc nhìn một lát, đột nhiên lấy di động ra, xóa hết những bức ảnh có liên quan đến phẫu thuật trong điện thoại. Tiêu Tử Uyên bật cười trước hành động của cô, “Em làm gì thế?”

Tùy Úc xóa xong liền cất điện thoại, vỗ vỗ ngực, “Em cũng từng dùng những bức ảnh này dọa người khác, anh không nhớ à? Mau xóa đi thôi, tránh để lần sau gặp pháp y hay luật sư thì lại bị phản giáo dục.”

Tiêu Tử Uyên thuận thế nắm lấy tay cô trò chuyện: “Cảm thấy cô hàng xóm này của Ôn Thiếu Khanh thế nào?”

Tùy Ưc cười nhìn anh rồi đẩy ánh mắt về phía đối diện, trả lời: “Em rất thích.”

“Thích điểm nào?”

“Anh không thấy tướng ăn của cô ấy trông rất giống Tam Bảo à? Sẽ khiến người khác cảm thấy đồ ăn rất ngon, hết sức thoải mái.”

Biểu cảm của Tiêu Tử Uyên bỗng trở nên kỳ lạ, “Chỉ đơn giản là thấy thích cô ấy thôi, hay là thích Ôn Thiếu Khanh ngồi cạnh cô ấy?”

Tùy Ưc sững người, biết anh muốn nói gì, thản nhiên đùa lại: “Chắc không phải anh giúp anh ấy vì anh ấy là em họ mình đấy chứ?”

Bộ trưởng Tiêu nhìn cô chăm chú, “Nếu thích thật thì đâu nỡ bỏ đi thẳng như thế. Lại còn đi rõ lâu. Hồi xưa lúc ở nước ngoài anh đã cảm thấy không đợi nổi dù chỉ một ngày đấy, nhưng phải cố gắng kìm nén.”

Tùy Ưc bật cười vì vẻ mặt ai oán của anh, “Đang nói chuyện anh Ôn, sao tự dưng lại nói đến anh rồi? Đến giờ em vẫn chưa từng ủng hộ Tùng Dung và Lâm Thần đến với nhau. Tùng Dung thích ai là quyền tự do của cô ấy. Em cũng nhận ra được là anh Ôn rất thích Tùng Dung, thế nên họ ở bên nhau rất tốt mà. Em quen với Lâm Thần từ nhỏ, anh Ôn cũng đối xử cực tốt với em, vì vậy em không thiên vị ai cả, chỉ hơi lo cho anh Lâm Thần thôi.”

“Lâm Thần tự có suy nghĩ và tính toán riêng của cậu ấy.” Tiêu Tử Uyên dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Em không biết năm xưa cậu ta đã từ bỏ bao nhiêu cơ hội tốt để về nước đâu, đó là vì ai chứ? Chỉ xét riêng điểm này, dù cậu ta có phải em họ của anh hay không, anh đều xem trọng cậu ta.”

Tùy Ưc cũng thấy lạ, người đã ra nước ngoài học y rất hiếm khi trở về, nhưng Ôn Thiếu Khanh không những về mà còn dốc sức cố gắng hoàn thành sớm chương trình học để về. Cô tò mò hỏi: “Năm ấy anh Ôn đã bỏ qua cơ hội gì vậy?”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Cụ thể thì không rõ, dù sao đến giờ bố cậu ta còn chưa nuốt trôi được cục tức đó. Cậu ta bắt cần, khẳng khái ra khỏi bệnh viện quân khu đấy.”

Tùy Ưc mỉm cười, “Ngày xưa lúc còn đi học, quan hệ giữa đàn anh Ôn và anh Lâm Thần tốt thế kia mà. Không ngờ, thật sự không ngờ...”

Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc ngồi trong góc thì thầm tán gẫu. Trần Thốc chẳng có hứng thú hóng chuyện của người khác, chỉ ngồi đó ăn cùng, thỉnh thoảng gấp thức ăn, múc canh cho Tam Bảo.

Hà Ca nhìn Tùng Dung bằng cái nhìn chăm chú của một bác sĩ đầy trách nhiệm, thấy cô ăn ngon miệng mới yên tâm, “Xem ra luật sư Tùng bình phục rất tốt, tôi yên tâm rồi.”

Lúc này Tùng Dung mới ý thức được mình vừa để lộ tính háu ăn. Cô hắng giọng đặt đũa xuống, cười với Hà Ca, “Trình độ chuyên môn của bác sĩ Hà quá tốt.”

Tam Bảo cười phá lên, “Ha ha, cô không biết chứ hồi còn đi học, đến kỳ thi là cậu ấy toàn nước đến chân mới nhảy thôi!”

Hà Ca ngượng ngập quay sang đánh cô bạn, “Lắm chuyện!”

Tam Bảo đánh trả. Hà Ca có đai đen Taekwondo nhưng không chịu nổi kiểu đùa nghịch càn rỡ của Tam Bảo, cả hai nhanh chóng quần vào nhau.

Màn đánh lộn của hai người chỉ kết thúc khi đĩa tôm hấp cuối cùng được bưng lên. Mọi người ầm ĩ kêu không ăn được nữa, cuối cùng mấy chục con tôm lớn đều vào bụng Tam Bảo và Tùng Dung.

Ôn Thiếu Khanh nhìn Trần Thốc tận tâm bóc vỏ tôm cho Tam Bảo, lại nhìn động tác khá vụng về của Tùng Dung, sau đó lấy khăn ướt lau tay, cầm lấy một con tôm nhanh tay bóc sạch vỏ, đặt vào trong bát của Tùng Dung.

Tùng Dung nhìn con tôm trong bát rồi nhìn Ôn Thiệu Khanh. Ngón tay thon dài của anh cầm lấy một con tôm, xoay lật một chút là vỏ tự bung ra, giữa ngón tay chỉ còn lại thịt tôm ngon lành sạch sẽ. Cô thầm cảm thán, ngón tay của bác sĩ ngoại khoa đúng là linh hoạt.

Cảm thán xong, nhìn đến con tôm trong bát lại không thể ăn nổi. Trần Thốc bóc tôm cho bạn gái là chuyện bình thường, còn hai người họ là gì chứ? Hàng xóm yêu thương quý mến nhau? Thầy giáo cùng phụ huynh học sinh quan tâm đối phương? Hay là tình nghĩa sâu đậm tốt đẹp giữa bạn bè?

Dường như nhận ra vương mắc của Tùng Dung, Ôn Thiệu Khanh nhìn lại cô, thản nhiên lên tiếng: “Tháng sau có kỳ sát hạch thực tiễn, anh tập luyện độ linh hoạt của ngón tay một chút.”

Tùng Dung mắng thầm trong lòng, thôi thì tạm chấp nhận lý do này vậy.

Hai người tham ăn theo hai kiểu khác nhau, khí chất khác biệt nhưng hợp cạ đến bất ngờ. Đã lâu Tam Bảo không gặp được ai háu ăn giống mình, cầm con tôm cuối cùng so sánh một chút rồi đưa con lớn hơn cho Tùng Dung, miệng còn lẩm bẩm: “Câu ”Người hiệp nghĩa vĩ đại, lòng vì nước vì dân“, ý nói, vì đất nước và nhân dân, nhất định phải ăn tôm to[5]. Cho cô con to này đây.”

[5] Người hiệp nghĩa vĩ đại, lòng vì nước vì dân: Chữ “hiệp” trong tiếng Trung có âm đọc gần giống như “hà” (tôm).

Tùng Dung chưa bao giờ nghe thấy lý luận sai trái kiểu này, lập tức bị nghẹn, quay người đi ho sặc sụa. Ôn Thiệu Khanh vừa đưa nước vừa vỗ lưng cho cô.

Trần Thốc cười xin lỗi Tùng Dung: “Bệnh tình cô ấy không ổn định, chỉ bình thường được mười phút còn phần lớn thời gian đều bất thường. Lâu ngày cô sẽ quen.”

Suốt hai mươi mấy năm, ngoại trừ lần vụ trộm đăng ký làm nghiên cứu sinh của Đại học X, Tùng Dung luôn sống rất quy củ. Tối nay coi như cô được mở mang kiến thức, cũng hiểu ra tại sao cậu em họ ngay thẳng lớn lên cùng mình từ bé càng trưởng thành lại càng vụn vặt. Suốt ngày ở cạnh những người không nghiêm túc này, sao có thể không vụn vặt?

Tam Bảo ăn xong vẫn ôm bụng chưa thỏa mãn, cười tươi với Ôn Thiệu Khanh: “Anh Ôn, rượu thanh mai anh ủ năm ngoái còn không?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn Trần Thốc, thấy anh lắc đầu, bèn trả lời: “Hết rồi, năm nay vẫn chưa ủ xong, để hôm khác uống nhé.”

Tam Bảo tỏ vẻ tiếc nuối, dặn dò Ôn Thiệu Khanh: “Anh Ôn, bao giờ ủ xong rượu anh nhớ phải mời chúng em đến nhà uống nhé, nhân tiện nướng thêm mấy cái móng giò làm đồ nhắm! Hai ba chén rượu nhạt sao ngăn được ta gặm móng giò[6]? Ôi, nghĩ đến là chảy nước miếng.”

[6] Hai ba chén rượu nhạt sao ngăn được ta gặm móng giò: Nói lái từ một câu thơ của Lý Thanh Chiếu thời Tống, câu gốc là “Uống hai ba chén rượu nhạt, sao có thể ngăn được cơn gió lạnh bất chợt buổi sớm mai?”.

Mọi người đều bật cười. Mỗi lần liên hoan Tam Bảo đều rất sôi nổi, đùa giỡn đủ kiểu. Cô luôn là người khuấy động bầu không khí, chỉ cần có mặt là không phải lo ngượng ngùng tẻ nhạt.

Tùng Dung cười xong, liếc mắt về phía Ôn Thiệu Khanh. Cô biết anh đang nói dối. Mấy hôm trước cô bị đập đầu, anh còn rót gần nửa chén hỏi cô có muốn uống để giúp tan máu bầm không.

Cảm nhận được cái nhìn khó hiểu của Tùng Dung, Ôn Thiệu Khanh ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Tửu lượng của cô ấy không cao, uống nhiều quá sẽ quấy tung bưng.”

Tùy Ưc cười trêu: “Giờ vật giá đắt đỏ như vậy, lương thì không tăng, không biết cậu ăn như thế bác sĩ Trần có sạt nghiệp không?”

Quả nhiên có chút lo âu hiện lên trong mắt Tam Bảo. Cô lập tức quay đầu, làm mặt đáng thương hỏi Trần Thốc: “Sẽ bị em ăn cho sạt nghiệp sao?”

Trần Thốc cười xoa khuôn mặt bầu bĩnh và đôi mắt to tròn của Tam Bảo, an ủi giọng khẳng định: “Không đâu! Em cứ yên tâm ăn.”

Nhận được câu trả lời này, Tam Bảo vui ra mặt. Hà Ca khinh bỉ đưa tay chọc chọc người cô, “Sao cậu lại ăn khỏe như thế chứ? Không nở bỏ ra năm trăm tệ mua quần áo, ăn một bữa hải sản hết mấy nghìn tệ lại sung sướng thiếu nổi muốn bay lên.”

Tam Bảo không phục, phản bác: “Nói gì vậy? Mình không phải cô gái ngày trước tiêu năm trăm tệ cũng phải cân nhắc thật lâu nữa đâu! Cuối tháng rồi, giờ có tiêu năm tệ cũng phải nghĩ thật kỹ.”

Sau khi phản đòn, Tam Bảo không dám chiến đấu thêm, vội đến bên Tùy Úc nhờ che chở. Tùy Úc xoa khuôn mặt nõn nà bầu bĩnh của cô ấy, “Chẳng trách lần nào cậu tới gặp mình cũng có người hỏi cậu có phải thực tập sinh mới đến không. Trông chẳng khác mấy so với lúc còn đi học.”

“Tuy mặt mình trông rất trẻ, nhưng chỗ trẻ nhất trên người mình phải là bụng mới đúng! Mỗi lần ăn uống xong người khác đều hỏi có phải mình bầu hai tháng rồi không!” Tam Bảo kéo tay Tùy Úc, “Nào A Úc, cậu sờ xem mấy tháng rồi?”

Mọi người lại cười ầm lên. Tùng Dung cũng cười, chợt thấy thật ảm áp.

Cô mới đến thành phố này không lâu, chẳng có mấy bạn bè. Dù cũng có nhiều cơ hội hẹn nhau ăn uống, nhưng hầu hết đều là đi cùng đồng nghiệp hoặc khách hàng. Bầu không khí không tính là ngọt ngào, nhưng suy cho cùng không được thoải mái dễ chịu như hôm nay.

Ánh mắt cô lướt qua Chung Trinh đang ồn ào vui vẻ ngoài phòng khách, bỗng thấy hâm mộ cậu. Hẳn là mấy năm nay cậu đã tham gia rất nhiều những buổi tụ tập thế này.

Ôn Thiếu Khanh đứng dậy thu dọn bát đĩa, tiện thể nghiêng người thì thầm vào tai cô: “Đón Giáng sinh thế này cũng được đấy chứ? Tốt hơn ở lì trong nhà gọi đồ bên ngoài nhiều đúng không?”

Tùng Dung ngẩng lên nhìn, làm sao anh biết cô có dự định như vậy?

Trong mắt người khác, suốt buổi tối hai người đã liếc mắt đưa tình rất nhiều lần, cứ chốc lát lại dính lấy nhau thì thầm đầy mập mờ. Cả hai không công khai quan hệ, nhưng người tinh ý vừa nhìn đã hiểu ngay.

Thành phần độc thân là Hà Ca đi đầu đập bàn tức giận, “Anh Ôn, đừng có thể hiện tình cảm trước mặt mọi người. Ở kia còn có học trò của anh, họ còn nhỏ, chú ý hình tượng thầy giáo của anh chút đi. Dù không nghĩ đến họ...”

Hà Ca ngừng lại một chút rồi chọc bụng Tam Bảo, “Không nghĩ đến họ thì anh cũng phải nghĩ cho cái bụng bầu hai tháng này chứ! Thai giáo như thế là không được!”

Tam Bảo muốn phản công, Hà Ca vội tránh đi, chạy ra phòng khách.

Đám người tiếp nối Hà Ca trêu chọc hai người. Ôn Thiếu Khanh thần nhiên hưởng thụ, còn Tùng Dung vờ bình tĩnh lạnh nhạt, nghe được một lát thì đi vào bếp rửa bát. Ôn Thiếu Khanh cũng nhanh chân trở vào bếp, rửa rồi gọt hoa quả, chuẩn bị đĩa tráng miệng.

Tùng Dung vừa bị anh “xử” trước mặt mọi người, dù ăn khá ngon nhưng suy cho cùng vẫn phải kìm nén lửa giận trong lòng. Khi này có nhiều người cô không tiện bùng phát, giờ chỉ còn hai người, dù Ôn Thiếu Khanh đùa ra sao cô cũng không có phản ứng.

Lúc Ôn Thiếu Khanh bê đĩa hoa quả chuẩn bị ra ngoài lại liếc nhìn cô. Bị phớt lờ lâu như vậy, trên mặt anh vẫn lộ vẻ vui tươi khác lạ, “Xem ra vẫn chưa chịu phục.”

Tùng Dung tự biết mình không có cửa so bì độ mặt dày với Ôn Thiếu Khanh. Nghe vậy, cô run người, ánh mắt lóe lên, đứng chặn trước mặt Ôn Thiếu Khanh, nở nụ cười gượng gạo, “Em phục rồi, thật đấy.”

Đôi mày đẹp của Ôn Thiếu Khanh lập tức nhướng lên, hơi hạ tầm mắt nhìn cô.

Anh từng trông thấy dáng vẻ đầy khí thế của cô khi lên tòa. Cô mặc trang phục nghiêm chỉnh, ánh mắt lạnh lùng, nét mặt oai phong, mang theo cảm giác buốt giá. Khi này lúc ăn cơm, trước những người không thân quen, cô lịch sự như xa cách, trước cậu em họ ruột thịt Chung Trinh lại thấp thoáng vẻ tinh nghịch đáng yêu của con gái. Bình thường biểu cảm trên mặt cô rất nhạt, nhưng mỗi lần cười, cả người đều sinh động hơn hẳn. Cũng giống như lúc này, dù bị anh dọa dẫm, nhưng trong mày mắt cong cong của cô vẫn pha chút mềm mại dịu dàng.

Anh cứ điềm điềm nhìn cô, cũng không nói chuyện, trong phòng bếp yên ắng dần dần lên cảm giác mập mờ. Tùng Dung bị anh nhìn đến mất tự nhiên, chậm chạp di chuyển nhường đường, chỉ đĩa hoa quả trên tay anh, hắng giọng phá vỡ sự ngưng ngập: “Mau mang ra đi.”

Nhóm người ở ngoài đang đùa giỡn vui vẻ. Mấy người đàn ông tựa vào ban công hút thuốc, chơi với Như Quỳnh, những người khác ngồi ở sofa và trên thảm trò chuyện, không hề biết về bầu không khí tình cảm trong bếp.

Thẩm Trầm làm việc ở khoa Chỉnh hình nhiều năm, nhìn lướt qua là biết được mặt một người có chỉnh sửa hay không. Đám học trò trẻ tuổi thấy thú vị, lần lượt chỉ vào ảnh các ngôi sao trong điện thoại hỏi xem họ đã động dao kéo ở chỗ nào.

Thẩm Trầm kiên nhẫn trả lời. Cả nhóm càng lúc càng ồn ào, khiến những người khác cũng vây vào xem.

Một người nghe xong thấy chán, tỏ vẻ thất vọng, “Hóa ra đều động dao kéo rồi. Chán chết.”

Có người trêu cậu ta, “Ồi chao, hóa ra cậu chỉ yêu khuôn mặt của thần tượng thôi à?”

“Thần tượng của tôi trông thế nào tôi cũng thích, nhưng tôi không chấp nhận được việc cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ!”

Thẩm Trầm cười, “Thực ra chỉ chỉnh sửa một chút thôi, vốn đã đẹp sẵn rồi. Đừng để ý quá. Thực ra trong chuyện thẩm mỹ này, chỉnh sửa ít thì thay đổi tình cảm, chỉnh sửa nhiều thì tổn hại cơ thể. Vẫn thường xuyên có các cô gái cầm ảnh chụp đến chỗ tôi báo, bác sĩ Thẩm, tôi thích có đôi mắt hoặc cái mũi giống cô ấy. Thật ra trên mặt có nhiều bộ phận như vậy, quan trọng là phải cân đối hài hòa, nhiều người chỉnh sửa xong mới thấy không hợp với bản thân. Đợi mấy cậu đến tuổi của tôi, nhìn thấy nhiều gương mặt rồi thì sẽ không để ý nhiều đến mặt mũi nữa.”

Mọi người cảm thấy có lý, gật gù rồi lại hỏi: “Thầy Thẩm, trên mạng thường xuyên nói ngôi sao nào đó là mỹ nhân ngàn năm có một, rồi thì khuôn mặt tỉ lệ vàng gì gì đó, những điều ấy có phải thật không? Khuôn mặt đẹp nhất thầy từng gặp trông thế nào ạ?”

Thẩm Trầm ngẫm nghĩ, “Từ ”đẹp” này vốn mang theo tình cảm cá nhân, là quan điểm thẩm mỹ riêng của mỗi người. Đối với cá nhân tôi thì tôi thiên về kiểu người có khí chất.”

Nói xong, anh nhìn về phía Chung Trinh, “Nói về chị họ cậu đi. Chị họ cậu có khí thế mạnh mẽ mà hiếm người con gái nào có được, thấp thoáng cảm giác lẩn át, nhưng những chi tiết biểu cảm nhỏ trên mặt cô ấy lại rất xinh đẹp, quyến rũ. Vốn là hai cảm giác rất mâu thuẫn, tuy nhiên đặt trên người cô ấy lại không hề xung đột. Ánh mắt cô ấy nhìn cậu rất có nét riêng, cử chỉ hành động vừa phóng khoáng vừa mềm mại, nhan sắc và khí chất hòa hợp với nhau càng tăng thêm sức hấp dẫn. Có lẽ chị họ cậu cũng biết khuôn mặt mình quá xinh đẹp, không hợp với nghề luật sư lắm, nên cậu có thể thấy kiểu trang điểm của cô ấy rõ là đang cố che đi khuyết mắt mình, nhưng càng che lại càng lộ, không những không che được mà còn mang đến vẻ gợi cảm đầy cảm kỳ.”

Chung Trinh ngệt ra, “Thầy đang nói ai thế? Chị họ em ấy ạ?”

Cậu hơi khựng lại rồi nhìn về phía bếp, hạ giọng: “Nói thật nhé, đừng nói là gợi cảm, em thấy chị họ em dường như còn bị lẩn cảm ấy. Thầy nhìn chị ấy mà xem, chuyện gì cũng hồ hững, tan làm xong thì rất ít nói, quần áo mặc cũng cực kỳ đơn giản, mà toàn là tông màu lạnh. Mọi người chưa thấy chị ấy lúc làm việc thôi, mặt gần như không có biểu cảm gì, ánh mắt thì không hẳn là lạnh, nhưng chẳng có lấy một chút dịu dàng nào của phái nữ. Ai cũng nói chị ấy là người phụ nữ cá tính, mạnh mẽ, nhưng em thấy chị ấy có giống phụ nữ đâu?”

“Chắc, đúng là trẻ con, chẳng hiểu gì về phái nữ.” Thẩm Trầm lắc đầu không đồng tình, “Cậu cho rằng mông to ngực lớn mới là gợi cảm à? Nồng cạn! Một nụ cười duyên tât nhiên là đầy quyến rũ, nhưng cậu không cảm thấy đằng sau vẻ kiêu căng khiêm tốn là cảm giác mời gọi đầy kích thích sao? Lớp trẻ các cậu có từ gì ấy nhỉ? Trong Đạo đức kinh của Lão Tử từng đề cập đến một quan niệm mỹ học thuộc lý luận văn học cổ đại Trung Quốc, đó là âm nhạc càng nhẹ nhàng tĩnh tại càng hay, hình ảnh càng mờ ảo thấp thoáng càng diễm lệ. Tương tự như thế, người càng đơn giản, dứt khoát thì càng xinh đẹp. Chính là chỉ kiểu người như chị họ cậu đấy. Có thời gian thì đọc nhiều sách vào, xưa nay dù ở đất nước nào, hoàng thất quý tộc

lựa chọn nửa kia hầu hết đều chọn mẫu người như chị họ cậu, bình thản hờ hững ngồi vững chính cung, ung dung tự tại đánh bại mọi người, rất có phong thái của chính thất.”

Chung Trinh nghe xong cau mày, “Không làm chính thất đâu, chính thất toàn là được sắp đặt thôi, tiểu thiếp mới được yêu chiều nhất.”

Thẩm Trầm cạn lời.

Chung Trinh nhìn anh ta suy đoán, “Bác sĩ Thẩm, có phải thầy thích chị họ em rồi không? Thầy đừng thích chị họ em. Mặc dù trông thầy còn khá trẻ, nhưng hai người cách nhau nhiều tuổi lắm, hai bác em sẽ không đồng ý đâu.”

Nhóm thanh niên cười ầm lên. Thẩm Trầm nhìn họ bất lực, khôn khéo chuyển chủ đề: “Nếu chỉ nhìn mặt thì tôi từng gặp một người có ngũ quan đẹp đến độ không thể bắt bẻ đâu.”

Nhóm người hứng thú, “Ai vậy?”

Thẩm Trầm chỉ vào bếp, “Thầy Ôn của các cô cậu.”

“Thầy Ôn?”

“Ừ, gương mặt đó đúng là hoàn hảo. Tôi biết cậu ta từ khi cậu ta còn nhỏ, càng lớn càng đẹp ra. Phải gọi là hiếm ai có cả da và cấu trúc xương mặt đều đẹp như vậy, thế nên mới gọi là ”mỹ nhân đao“. Người đẹp chia làm hai loại, một loại ngũ quan đường nét không quá xuất sắc, nhưng khi ở trên cùng một khuôn mặt thì đẹp bất ngờ. Còn một loại là ngũ quan hoàn hảo, đặt chung với nhau lại càng xuất sắc. Trong mỹ học, có một tiêu chuẩn đối với các bộ phận trên gương mặt gọi là tỷ lệ vàng. Tôi từng quan sát kỹ khuôn mặt của cậu ta rồi, có bảo tôi xuống tay tôi cũng không làm được. Trong đó xương lông mày là đẹp nhất. Tục ngữ có nói, nữ nhìn mắt nam xem mũi, có rất nhiều người nhìn thẳng mặt thì rất đẹp, nhưng nhìn góc nghiêng lại lộ ra khuyết điểm. Lát nữa các cô cậu hãy nhìn góc nghiêng khuôn mặt của cậu ta, thật chú ý vào mũi và miệng. Thứ gọi là ”góc nghiêng chết người“ chính là nói cậu ta đấy.”

Có cô gái bật cười, “Thầy Thẩm, hóa ra không phải thầy thích chị Tùng, mà thích thầy Ôn đúng không?”

“Ặc...” Thẩm Trầm càng lúc càng không biết nói sao, “Cái đám hủ nữ các cô... Nói thật nhé, thầy Ôn của các cô trông rất sạch sẽ lương thiện, nho nhã cuốn hút, rất có chất riêng. Chẳng có mấy người đàn ông ở độ tuổi cậu ta có được cái chất ấy, thích thì mau theo đuổi đi. Nhưng...”

Anh ta hơi ngừng lại, “Mấy cô cậu còn trẻ, tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý trước, tuyệt đối đừng để khuôn mặt cậu ta mê hoặc. Bình thường cậu ta lúc nào cũng tỏ ra dịu dàng điềm đạm, lúc cười trông rất ấm áp, nhưng cậu ta không phải người vô hại đâu. Không tin thì hỏi đàn chị của các cô cậu đi.”

Người được gọi tên là Tùy Úc, Tam Bảo và Hà Ca. Cả ba phối hợp ăn ý, chỉ cười mà không nói.

Biệt danh “khẩu Phật tâm xà” của Ôn Thiếu Khanh hồi đi học chính là do Tùy Úc đặt, Tam Bảo và Hà Ca trông thấy nhiều cũng biết rõ. Học trò của Ôn Thiếu Khanh thì đã được trải nghiệm sâu sắc, lại càng hiểu, gật đầu lia lịa tán thành.

Thẩm Trầm cười nói tiếp: “Trước kia thầy Ôn của các cô cậu có một biệt danh là Đại Ma Vương. Lúc ngồi khám bệnh thì chuyện trò vui vẻ, trên bàn phẫu thuật thì tung hoành càn quét. Còn có một tính cách được che giấu rất kỹ, lực sát thương mạnh, có thể nói là tàn bạo. Năm xưa khi còn ở nước ngoài, rất nhiều sinh viên Âu Mỹ coi thường du học sinh Trung Quốc, còn nói Đông y không tốt, hàng năm cứ đến lúc thi sát hạch sẽ bị thầy Ôn của các cô cậu lần lượt xử lý hết, rõ là đàn áp bằng năng khiếu và thực lực mà. Đôi tay của cậu ta lúc cầm dao phẫu thuật chính là người và dao hợp nhất, mỗi tội quá độc miệng. Tôi nhớ trước kia có một giáo sư người Mỹ rất hứng thú với Đông y, biết cậu ta từng học Đông y thì vô cùng phấn khởi, bảo cậu ta ở lại Mỹ. Nhưng không biết cậu ta nói gì với vị giáo sư đó mà ông ấy không tìm gặp cậu ta nữa, về sau còn bỏ nghiên cứu Đông y luôn.”

Vừa dứt lời thì Ôn Thiếu Khanh bê hoa quả từ phòng bếp ra. Thấy một đám sinh viên quây quanh Thẩm Trầm nghe anh ta khua môi múa mép, anh cười, “Nghe thầy Thẩm giảng cho kỹ vào. Trước kia khi nghiên cứu mỹ học, học một tiết của anh ta đất lắm đấy.”

Mọi người kinh ngạc.

“Ồ, thầy Thẩm không học y ạ?”

Thẩm Trầm mỉm cười, “Chuyển nghề bác sĩ giữa chừng. Trước kia tôi ở Học viện Mỹ thuật.”

“Thế mà cũng được? Vậy thầy Thẩm năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Cậu thấy tôi trông giống bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi... hai?”

Thẩm Trầm sờ mặt, tỏ vẻ hoang mang, “Dù nghe cậu nói vậy rất vui, nhưng sự thật là khi bỏ nghệ thuật để học y tôi đã ba mươi ba tuổi rồi.”

Chung Trinh kích động muốn sờ mặt anh ta, “Bác sĩ Thẩm, có phải thầy lên tiêm HA[7] lên mặt không?”

[7] HA: Hyaluronic Acid, một phân tử dạng gel có khả năng giữ nước rất tốt với chức năng làm chất đệm và lấp đầy khoảng trống giữa những tế bào, là một chất giúp dưỡng ẩm và chống lão hóa hữu hiệu.

Thẩm Trầm lập tức làm một biểu cảm kiêu ngạo đáng yêu hoàn toàn không hợp với lứa tuổi, “Tôi tiêm thứ đó làm gì? Tôi đẹp bẩm sinh nhé.”

Sau khi nghe Thẩm Trầm nói một loạt lời cao siêu, đám thanh niên tản ra một bên chơi bài. Chung Trinh vẫn canh cánh một chuyện nên không chơi mà nhích lại gần Thẩm Trầm, “Chị họ em cả ngoại hình và khí chất đều không có vấn đề gì, vậy theo thầy tại sao chị ấy lại không lấy được chồng?”

Thẩm Trầm nhìn về mặt lẩn tránh của cậu, hỏi: “Chị họ cậu trông có vẻ cũng đâu lớn tuổi, sao cậu cứ lo cô ấy không lấy được chồng thế?”

Chung Trinh gãi đầu, tỏ vẻ khổ tâm.

Thẩm Trầm chợt liếc Ôn Thiệu Khanh. Ôn Thiệu Khanh nhìn lại, muốn xem anh ta định khua môi múa mép thế nào. Thẩm Trầm cười, bắt đầu “khai sáng” cho Chung Trinh, “Lời các cụ nhiều khi chí lý lắm. Ví dụ như môn đăng hộ đối chẳng hạn. Giờ tư tưởng dòng dõi không mạnh như xưa nữa, vì vậy chỉ xét riêng người nam và người nữ thì đôi bên phải ngang tầm nhau. Thực ra, vấn đề này cũng tương đương với chuyện môn đăng hộ đối ngày xưa thôi. Chị họ cậu lẩn lộn trong nghề nhiều năm, tài trí nền nã, chín chắn phóng khoáng, lại có chút lạnh lùng quật cường, người thường không dám theo đuổi, thế nên mới chưa có đối tượng. Cũng giống thầy Thẩm tôi đây, xuất sắc quá nên chẳng ai dám nhúng chàm.”

Chung Trinh cau mày, tức đến đỏ mặt, “Không phải, chị họ em thật ra là một người rất dịu dàng, chẳng qua do tính chất công việc nên thỉnh thoảng khí thế mới hơi mạnh thôi. Chị ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ chứ không phải nữ vương! Giờ chẳng có mấy luật sư tố tụng hình sự là nữ, mọi người chưa được chứng kiến khí thế của chị ấy lúc ở tòa án đâu. Sao lại không có ai theo đuổi chị ấy chứ... Hồi đi học chị ấy được nhiều con gái theo đuổi lắm!”

Giọng cậu càng nói càng lớn, người đang chơi bài nghe thấy cũng phải cười phá lên.

Có người trêu cậu: “Trinh ạ, cậu đừng nói thì hơn, chứ cậu nói vậy, nghe ra thì khí chất lãnh đạm kia của chị cậu đúng là hơi có khuyển hướng ”ấy ấy” đấy. Cậu thấy chị ấy và bác sĩ Hà có xứng đôi không?”

“Không phải, người bị ”đổ” trước chị họ tôi toàn các cô gái dịu dàng yếu điệu thôi nhé!”

Chung Trinh nói xong mới thấy hổ, gạt phăng đi, “Im ngay! Chị tôi thích đàn ông!”

Thẩm Trầm thấy Ôn Thiệu Khanh thay đổi nét mặt liền thêm dầu vào lửa, “Luật sư Tùng đúng là một người đặc biệt. Nhưng phụ nữ mạnh mẽ quá sẽ không tốt. Bác sĩ Ôn thấy có đúng không?”

Ôn Thiệu Khanh trả lời không kiêng nể: “Đàn ông vô dụng mới nói thế.”

Mọi người cũng không nề mặt Thẩm Trầm, cười ầm lên. Mấy cô gái đồng loạt cổ vũ Ôn Thiệu Khanh, “Nói hay lắm!”

Thẩm Trầm đột nhiên nở nụ cười ản ản, “Tôi không chỉ nghiên cứu mỹ học mà còn nghiên cứu nhân tướng học nữa. Tôi biết xem tướng đấy.”

Chung Trinh lập tức hứng thú, “Thầy biết xem tướng thật ă? Vậy thầy mau xem cho chị họ em xem bao giờ chị ấy có thể lấy chồng?”

Thẩm Trầm ung dung trả lời: “Sắp rồi.”

Chung Trinh nghi hoặc, “Xem được thật sao?”

Thẩm Trầm cười tính quái, “Tôi còn có thể xem được anh rể tương lai của cậu họ gì.”

Chung Trinh gãi đầu, “Họ gì?”

Thẩm Trầm thoáng liếc sang Ôn Thiếu Khanh, mỉm cười mà không nói, biểu cảm trên mặt càng lúc càng kỳ quái.

Ôn Thiếu Khanh vẫn điềm đạm, cười cười, “Thẩm đại tiên không chỉ biết xem tướng mà còn biết đọc tâm.”

Chung Trinh sực nhớ ra điều gì, hăng hái xông đến, “Bác sĩ Thẩm, nghe nói thầy có một người em họ là cơ trưởng. Anh ấy có bạn gái chưa? Giới thiệu cho chị họ em được không?”

Thẩm Trầm ngẫm nghĩ, “Ý cậu là Thẩm Nam Du hả? Cậu ta với sếp cậu quen nhau đấy, hỏi sếp cậu đi.”

Chung Trinh quay đầu xông tới một chỗ khác, “Sếp, có được không?”

“Có lẽ không được đâu, Thẩm Nam Du quá hiền lành trong sáng.” Ôn Thiếu Khanh lắc đầu tiếc nuối.

Chung Trinh lẩm bẩm bất mãn: “Hiền lành trong sáng thì sao? Chị họ em cũng đâu phải người chua ngoa đánh đá... Mọi người đừng để ngoại hình của chị em hù dọa, thực ra trong đời sống chị ấy ngốc lắm. Trên tòa án chị ấy có thể cãi nhau với người khác, cũng có thể bình tĩnh càn quét ngược xuôi, nhưng về mặt sinh hoạt đời thường chị ấy lại thường xuyên làm bộ mặt ngốc nghếch đáng yêu hỏi người khác kiểu: Rót cuộc một chút là bao nhiêu? Một muỗng là cái muỗng to cỡ nào? Một lượng vừa phải là chừng nào? Nấu bao nhiêu phút mới ăn được? Rót cuộc cho bao nhiêu bột giặt thì vừa... Mọi người có thấy vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu không?”

Ôn Thiếu Khanh cẩn thận suy nghĩ, mặc dù cảm thấy Tùng Dung chẳng liên quan gì đến cụm từ “ngốc nghếch đáng yêu” này, nhưng vẫn nể mặt gặt đầu, “Ngốc.”

Chung Trinh cứng người, không thêm để tâm đến anh nữa, quay sang dính lấy Thẩm Trầm, “Thầy Thẩm, vậy thầy có biết ai còn độc thân mà điều kiện tương đương với chị em không?”

Thẩm Trầm quyết định gợi ý cho Chung Trinh, “Cậu việc gì phải bỏ gần tìm xa, ngay trước mặt có một người đây thôi? Giới thiệu thầy giáo cho chị họ không được à?”

Chung Trinh ủ rũ nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Em nghĩ đến rồi, nhưng thầy Ôn nói thầy ấy có người mình thích rồi.”

Thẩm Trầm thoáng nhìn đã nhận ra Ôn Thiếu Khanh đối xử với Tùng Dung không bình thường, giờ nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn anh.

Ôn Thiếu Khanh đưa chân đá đá Chung Trinh, “Đừng quậy nữa, lát nữa chị họ cậu biết lại giận. Sang kia chơi với họ đi.”

Chung Trinh ỉu xiu bỏ đi, nhưng chưa được vài phút đã nghe thấy tiếng hét hào hứng của cậu: “Song vương! Ha ha, tôi thắng nhé!”

Thẩm Trầm thở dài. Đã không nhảy bén lại còn quá mức ngây thơ vô tư, chẳng trách chị không thương, thầy không yêu.

Khi chỉ còn lại Ôn Thiếu Khanh, Thẩm Trầm mới nhỏ giọng hỏi: “Lúc nãy Trinh nói vậy là sao?”

Ôn Thiếu Khanh đổi tư thế ngồi, tỏ vẻ thư thái biếng nhác, hờ hững trả lời: “Hồi trước lúc Chung Trinh muốn giới thiệu chị họ cho tôi, tôi không biết chị họ cậu ta là Tùng Dung. Về sau biết rồi thì lười giải thích.”

“Khoan đã, vậy là thế nào? Chẳng lẽ không phải vì Tùng Dung là chị họ Chung Trinh nên cậu mới quen cô ấy sao? Hai người biết nhau từ trước à?” Thẩm Trầm vuốt cằm, nhìn Ôn Thiếu Khanh suy tư, “Thú vị đấy.”

Ôn Thiếu Khanh thoải mái để anh nhìn. Một lúc lâu sau, Thẩm Trầm mới khẽ cười nói tiếp: “Phải rồi, tên nhóc kia hiền lành trong sáng quá, không phải đối thủ của cậu.”

Ôn Thiếu Khanh day ấn đường. May mà Thẩm Trầm không biết chuyện của Lâm Thần, nếu không chẳng biết còn trêu chọc anh đến mức nào nữa.

Chung Trinh thắng được mấy ván, nhớ đến Tùng Dung, nhìn xung quanh một lượt, bỗng hoảng hốt hỏi: “Sếp, sếp, chị em ở trong bếp ạ?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Ừ.”

Chung Trinh vút bài bật dậy, “Sao sếp lại để chị em ở trong bếp một mình chứ?”

Ôn Thiếu Khanh không hiểu: “Sao vậy?”

Chung Trinh hạ giọng: “Chị họ em là sát thủ nhà bếp đấy!”

Ôn Thiếu Khanh thở phào, “Cô ấy chỉ rửa bát thôi, không đụng đến lửa.”

Chung Trinh nhìn Ôn Thiếu Khanh bằng ánh mắt thương hại, “Sếp, sếp không hiểu chị họ em đâu. Em đề nghị sếp mau vào bếp xem nước rửa bát của sếp thế nào rồi.”

Trong ấn tượng của Ôn Thiếu Khanh, Tùng Dung vẫn là người chững chạc và đáng tin. Anh thật sự không nghĩ cô sẽ có vấn đề gì với nhà bếp, nhưng vẫn đứng lên đi vào. Cho đến khi trông thấy bồn nước đầy bong bóng xà phòng, Ôn Thiếu Khanh mới biết mình đã chủ quan. Nhìn một lượt cũng không thấy chai nước rửa bát đâu, anh hỏi: “Nước rửa bát đâu?”

Tùng Dung đang chiến đấu với đồng bát đĩa trong chiếc bồn ngập bong bóng, “Vút đi rồi.”

Ôn Thiếu Khanh cạn lời, “Nước rửa bát không phải đồ dùng một lần đâu.”

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn anh, đuôi tóc còn dính bong bóng, “Em biết, em dùng hết mới vút.”

Ôn Thiếu Khanh mấp má môi, “Anh vừa mới mua dầu tuần.”

Tùng Dung mặc kệ anh, cúi đầu tiếp tục chiến đấu, “Hôm nay phải rửa nhiều đồ mà.”

Ôn Thiếu Khanh dường như vẫn chưa thể chấp nhận sự thật rằng cô gái trước mắt là một người ngốc nghếch trong sinh hoạt đời thường, khẽ giọng giải thích: “Cũng không đến mức dùng hết một chai đâu.”

Tùng Dung bực mình, “Anh mắc bệnh cuồng sạch sẽ phải không? Em đổ nhiều rửa cho sạch. Có một chai nước rửa bát thôi mà? Anh có cần phải thế không? Em sẽ mua cho anh chai mới!”

Ôn Thiếu Khanh sờ mũi, hoàn toàn bó tay, “Đây không phải vấn đề nước rửa bát.”

“Không phải vấn đề nước rửa bát?” Tùng Dung cúi đầu nhìn lướt qua, “Được, em sẽ trả cả tiền nước.”

Ôn Thiếu Khanh bước đến gần, nhìn Tùng Dung nghiêm túc, “Chắc không phải em không muốn rửa bát nên cố ý đấy chứ?”

Tùng Dung hết nói nổi. Cô chẳng biết vì sao Ôn Thiếu Khanh cứ quanh quẩn mãi chuyện một chai nước rửa bát, “Cố ý gì? Anh rót nước rửa bát với nước chứ gì? Em đã bảo là em trả tiền.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn vẻ mặt ngây thơ và bực bội của cô, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật, “... Anh rót tay em.”

Tùng Dung gật đầu, “Đúng rồi, kem dưỡng da tay đắt hơn nước rửa bát nhiều.”

Ôn Thiếu Khanh nhớ lại nhận xét của Chung Trinh về Tùng Dung khi nãy, rồi lại nhìn cô gái đang mím môi chiến đấu với đồng bong bóng trước mặt, bỗng bật cười. Hẳn là anh bị choáng rồi, nếu không sao lại cảm thấy cụm từ “ngốc nghếch đáng yêu” này chính là dùng để nói Tùng Dung nhỉ?

Tùng Dung nghe thấy tiếng cười, quay đầu nhìn anh. Đúng lúc ấy một bong bóng xà phòng bay lên rơi vào lông mi, cô định lau thì lại nhận ra tay mình đang đầy bọt, vừa sững lại, Ôn Thiếu Khanh đã nhân cơ hội lợi dụng.

Ôn Thiều Khanh rất tự nhiên gạt bong bóng ra giúp Tùng Dung, tay còn vuốt nhẹ trên mắt cô mấy lần mới bỏ ra, “Tùng Dung, anh rất tò mò không biết em làm sao sống được trong mấy năm ở nước ngoài?”

Tùng Dung thấy mình lại bị trêu, khuôn mặt lạnh đi, cố kiềm chế cơn giận, “Liên quan gì đến anh?”

Ôn Thiều Khanh không để ý, “May mà anh biết nấu ăn.”

Tùng Dung vô thức hỏi: “Anh biết nấu ăn thì liên quan gì?”

Ôn Thiều Khanh thản nhiên trả lời: “Trong nhà có một người biết nấu ăn là được rồi.”

Tùng Dung bị trêu suốt buổi tối, tới lúc này cuối cùng cũng nổi nóng. Cô nhìn vòi nước trước mặt, cảm thấy cơn giận trào lên không sao nén được, liền hất cả nước và bọt vào mặt Ôn Thiều Khanh, sau đó lập tức tránh ra.

Ai ngờ lại bị Ôn Thiều Khanh kéo tay lại. Giọt nước từ từ chảy qua yết hầu rồi trượt vào trong cổ áo. Ánh mắt Tùng Dung ngưng lại ở yết hầu nhấp nhô của anh rồi ngượng ngùng rời đi, trong lòng liên tục phỉ nhổ bản thân. Hồi hộp cái gì kia chứ?

Ôn Thiều Khanh dùng lực vừa phải nắm cổ tay cô, bàn tay còn lại hất nước về phía cô trả đũa. Anh nở nụ cười gian đậm tính uy hiếp với Tùng Dung, hết như một đứa trẻ đùa dai.

Tùng Dung vùng vẫy một lúc nhưng sức hai người quá chênh nhau. Khóe môi cô giật nhẹ, dịu dàng khuyên can: “Bình tĩnh nào, đừng hất nước vào em...”

Dường như trong mắt anh đã nhiễm làn nước trong veo khi này. Màu đen trong đôi mắt ấy lấp lánh và nồng nàn, nụ cười như xa xôi như thấp thoáng. Tùng Dung nhìn mãi, bỗng chốc quên mất mình muốn nói gì.

“Ôi, uyên ương nghịch nước à? Lại còn là tắm bong bóng lãng mạn quá!”

Giọng bông đùa của Thẩm Trầm phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Sau đó anh ta nhanh chóng nghiêm giọng giải thích: “Tôi lại vào lấy nước thôi, hai người cứ tiếp tục.”

Tùng Dung nhân cơ hội thoát khỏi Ôn Thiều Khanh. Cô rửa tay rồi mau lẹ bước ra khỏi bếp.

Tùng Dung vừa ló đầu ra thì lập tức nghe thấy tiếng gọi của Tam Bảo - chiến hữu “cách mạng” vừa kết giao trên bàn ăn: “Tùng Dung, Tùng Dung, tới đây đi, chúng tôi đang chơi bài giương mắt[8].”

[8] Bài giương mắt: Một kiểu chơi bài xuất phát từ Tứ Xuyên, có lối chơi nhiều bất ngờ và có thể lật ngược thế bài vào phút chót. Tên “bài giương mắt” được lấy cảm hứng từ phản ứng của người chơi khi thấy đối phương đánh bài mà bản thân không thể đánh.

Tùng Dung vội vàng đi đến. Cô vốn không biết chơi, trước mắt vẫn hiện lên khuôn mặt mang đậm nét cười của Ôn Thiều Khanh nên càng mất tập trung. Đánh được một lát, đến Tam Bảo cũng nản, ngáp ngừng lên tiếng: “Trông thì rõ ngẫu, sao đánh bài còn không bằng cả Loli như tôi thế?”

Tùy Ưc ngồi cạnh Tùng Dung vừa uống một ngụm nước, nghe vậy thì bị sặc, ngoảnh mặt đi cười.

Tùng Dung cười áy náy, “Xin lỗi, tôi không biết chơi cho lắm, hay là đổi người đi?”

“Mặc kệ cậu ấy.” Hà Ca vỗ vai Tùng Dung an ủi, sau đó nhìn Tam Bảo chê bai, “Loli? Cậu nói ai? Cậu ấy hả? Cậu là Loli chỗ nào? Rõ ràng là La Hán. Ngẫu không đấu lại La Hán là chuyện bình thường.”

Tam Bảo cụt hứng, “A Ưc, Hà Ca lại bắt nạt mình!”

Tùy Ưc hắng giọng, “Mình chỉ là một người phạm, không lo được chuyện của La Hán. Hay là cậu đi Tây Thiên tìm Phật tổ Như Lai đi?”

Tùng Dung bật cười, không ngờ người dịu dàng nhã nhặn như Tùy Ưc cũng hài hước đến vậy. Tam Bảo hừ giọng, xích lại chỗ Tùng Dung, thân mật khoác vai cô, “Luật sư Tùng, chúng ta có giao tình cơm no! Đừng để bị họ làm hư. Nào, tay tôi đang may mắn, cho cô chỗ của tôi đây, cô đến mà ngồi, đảm bảo bài sẽ đẹp.”

Tùng Dung ngăn ra, “Giao tình qua loa[9]?”

[9] Giao tình qua loa: Từ “qua loa” trong tiếng Trung đọc đồng âm với từ “cơm”.

Tuy Ưc giải thích cho cô, “Không phải ”qua loa“, là ”cơm no“. ”Cơm” trong ”ăn cơm” ấy. Cuộc sống của cô ấy chẳng bao giờ thoát khỏi ăn.”

Hà Ca dè bủ, “Giao tình cơm no đã là gì? Mình còn nhỏ rằng khôn cho cô ấy đấy!” Nói xong cũng xích lại gần, gọi đầy thân thiết: “Chị họ, chúng ta có giao tình mất rằng.”

Tùng Dung bị mấy tiếng “luật sư” và “chị họ” làm cho choáng váng, không biết vì sao bỗng dưng lại có thêm hai cô em gái, luống cuống nhìn Tuy Ưc.

Tuy Ưc cười với Tùng Dung, trấn an cô. “Hai người họ lại lên cơn đấy, mặc kệ đi. Chốc nữa là ổn thôi.”

“Luật sư Tùng...”

Tam Bảo còn muốn nói gì đó, sau khi gọi xong chợt ngừng lại, ngẫm nghĩ một lát, thân mật khoác tay Tùng Dung, “Cứ gọi luật sư Tùng mãi thì hơi khách sáo nhỉ? Nào, để tôi đặt biệt danh cho cô nhé?”

“Tùng Dung... Tùng Dung...” Tam Bảo thì thầm hai tiếng, bỗng quay sang phía Ôn Thiếu Khanh kêu: “Đàn anh thân yêu Tùng Dung với anh xứng đôi thật đấy. Ôn hòa ung dung[10], năm tháng an bình, rất tốt đẹp đúng không?”

[10] Ôn hòa ung dung, năm tháng an bình: Từ “ung dung” có âm đọc tiếng Trung đồng âm với tên “Tùng Dung”. Chữ “hòa” có một nghĩa là “và”. Câu này còn có thể hiểu là: “Ôn và Tùng Dung, năm tháng an bình.”

Chung Trinh vẫn luôn canh cánh việc Ôn Thiếu Khanh đã thích người khác, vội phân rõ giới hạn giữa hai người, chứng minh sự trong sạch của chị họ, “Không xứng, không xứng, tuyệt đối không xứng!”

Vừa dứt lời đã thấy Ôn Thiếu Khanh liếc nhìn cậu nở nụ cười hơi hột, Chung Trinh lập tức ngậm miệng.

Ôn Thiếu Khanh bật cười trêu: “Có xứng mấy đi nữa cũng không xứng bằng Nhân sâm và Dấm[11] không gặp lại.”

[11] Dấm không gặp lại: Từ “dấm” có phiên âm Hán Việt là “thố”, trong tiếng Trung đọc đồng âm với “Thốc” trong tên Trần Thốc. Câu “Nhân sâm và Dấm không gặp lại” trong tiếng Trung đọc đồng âm với câu “Nhân sinh nơi nào không gặp lại”.

Tam Bảo cười ngưỡng ngừng, bỗng nhiên kêu giọng bắt chước: “Bảo sao quen như vậy. Thung dung[12]! Đàn anh, mau ăn đi cho bổ!”

[12] Thung dung: Tên một vị thuốc Đông y, âm đọc trong tiếng Trung gần đồng âm với “Tùng Dung”.

Nói xong liền đẩy Tùng Dung về phía Ôn Thiếu Khanh. Tùng Dung đang chán nản vì bị trêu, nhất thời không để ý nên bị ngã sang. Ôn Thiếu Khanh dễ dàng đỡ được, còn tiện thể đặt hai tay lên vai cô.

Mọi người đều là dân học y, tất nhiên hiểu được hàm ý trong đó. Tất cả bật cười khoái chí, chỉ có Tùng Dung là đầy nghi hoặc. Cô không hiểu tại sao bỗng dưng lại chuyển đến chủ đề “anh ăn cô”. Tùng Dung cũng chỉ biết thung dung là thuốc bổ mà chẳng rõ là bổ gì. Nhưng trông biểu cảm của mọi người hẳn là bổ cho đàn ông...?

Cô vừa nghĩ vừa ngẩng lên nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh bị nghi ngờ mà không phản bác, chỉ mỉm cười ngoảnh sang ghé vào tai cô giải thích: “Thung dung, lợi thận bổ máu, ngọt mà có tính ấm, mặn mà có chất nhuận, bổ dương không khô, bổ âm không gây. Trong Bản thảo hội tễ viết: Đây là thuốc bổ, ấm mà không nóng, bổ mà không hắc, trơn mà không tiết, có tên là thung dung (Tùng Dung).”

Tùng Dung càng nhìn nụ cười của anh càng thấy đáng nghi, “Là đàn ông, bị nghi ngờ năng lực ở chuyện kia mà anh còn cười được?”

Đâu ngờ Ôn Thiếu Khanh lại thờ ơ, khẽ giọng trả lời: “Người khác nói sao không quan trọng, em biết anh khỏe là được.”

Tùng Dung trở mặt, “Em không biết!”

Vẻ mặt của Ôn Thiếu Khanh rất nghiêm túc, lời nói ra lại chẳng chút dè dặt: “Hay là đêm nay thử xem?”

Tùng Dung đơ người, cổ kìm nén nhưng mặt vẫn đỏ lên, mà càng lúc càng đỏ. Màu ửng hồng ấy hòa trộn với biểu cảm hồ hững hờ vốn có của cô, trông thế nào cũng thấy đáng yêu, đến Tùy Ưc còn không thể tự chủ mà nhìn chăm chú.

Giọng của cả hai rất nhỏ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người đang ghé sát vào nhau thăm thẳm, trông cực kỳ thân mật. Chẳng ai thèm quan tâm họ nói gì.

Tam Bảo và Tùng Dung nhanh chóng đổi chỗ ngồi. Sau khi ngồi xuống lần nữa, bàn tay tráo bài của Tam Bảo bỗng dừng ngừng lại, mãi sau mới ngẩng đầu lên, “Mình nhớ Yêu Nữ.”

Nụ cười trên mặt Tùy Ưc và Hà Ca cứng đờ, rồi tất cả đều im lặng.

Tùng Dung không biết người được gọi là “Yêu Nữ” đó có quan hệ thế nào với nhóm bạn này. Nhìn vẻ cô đơn của họ, cô cũng ngầm hiểu mà im lặng, không hỏi nhiều.

Chưa được hai phút, Tam Bảo đã phàn nàn: “Bảo mời ăn hải sản mà chưa mời đã đi biệt tăm! Đợi cậu ta về phải ăn cả lẩu mới được.”

Lời này vừa thốt ra, Tùy Ưc và Hà Ca lập tức thở dài, đến cả Tùng Dung cũng phải bật cười. Trong suy nghĩ của Tam Bảo, có lẽ mọi vấn đề đều có thể quy về chuyện ăn uống.

Cũng may mà câu nói của Tam Bảo đã khiến bầu không khí tươi vui trở lại. Cô ấy hớn hờ tráo bài, trong lúc đó, Tùng Dung vô tình ngẩng lên, trông thấy Tùy Ưc như vô tình nhìn lướt về phía ban công, sau khi đối mắt với Tiêu Tử Uyên mới rời ánh nhìn đi nơi khác.

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng dập tắt thuốc, đứng bên ngoài một lúc để mùi thuốc bay đi rồi bước vào, ngồi cạnh Tùy Ưc cười xem họ đánh bài.

Tùy Ưc đánh ra mấy quân, nghiêng về phía Tiêu Tử Uyên thì thào gì đó, trên mặt thấp thoáng nét dỗi hờn.

Tiêu Tử Uyên cười xoa mặt Tùy Ưc. Cô đẩy tay anh ra nhưng bị anh ôm lấy, ghé vào tai nói gì đó rồi nhanh chóng nở nụ cười.

Tùng Dung cũng mỉm cười. Có lẽ cô ấy không thích anh hút thuốc. Chỉ một ánh mắt thôi liền biết được đối phương nghĩ gì, quả thật rất ăn ý. Đâu có như cô với Ôn Thiếu Khanh...

“Nhìn gì mà ngơ ngẩn vậy? Đến lượt em đây.”

Một giọng nam quen thuộc bỗng vang lên bên tai. Ôn Thiếu Khanh ngồi chéo ở chỗ dựa lưng của chiếc sofa đơn mà Tùng Dung đang ngồi, nhìn xuống ra hiệu bảo cô đánh bài.

Tùng Dung sực tỉnh, nhìn thoáng bài trong tay, “Không, qua đi.”

Tam Bảo cùng Hà Ca nhìn Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc ở bên trái rồi lại ngoảnh sang nhìn Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh ở bên phải. Sau mấy giây, Tam Bảo dứt khoát quay đầu gọi Trần Thốc: “Mau tới giúp em đánh bài!”

Trần Thốc mau chóng kết thúc cuộc trò chuyện, xích lại gần cô.

Là người độc thân duy nhất, Hà Ca lập tức trở mặt, vứt bài trong tay đi, “Chơi bài thôi mà cũng phải khoe tình thương mến thương! Không chơi nữa!”

“Không chơi thì thôi!” Tam Bảo bĩu môi, quay sang nhìn Ôn Thiếu Khanh: “Đàn anh, anh chuẩn bị bữa khuya rồi đúng không?”

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Mới ăn tối được hai tiếng thôi mà...

Thấy ánh mắt mọi người có chút gì đó không đúng, Tam Bảo gượng cười sửa lời: “Em chỉ hỏi thôi, em không đói.”

Lần này mọi người đồng loạt gửi cho Trần Thốc ánh nhìn thương hại.

Trần Thốc che mặt cười, kéo Tam Bảo đứng dậy, hỏi ý Ôn Thiếu Khanh: “Tôi dẫn cô ấy đi xem trong tủ lạnh có gì không nhé?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Đi đi.”

Tùy Ưc cũng đi theo, “Em đi rửa tay đây.”

Tiêu Tử Uyên bám sát, “Anh đi với.”

Tùng Dung vừa dọn bài vừa nhìn hai người kia rời đi, khẽ nói: “Tình cảm của anh họ với chị dâu anh tốt thật.”

Ôn Thiếu Khanh đang đưa hộp bài cho Tùng Dung, nghe thấy cô nói vậy cũng nhìn về phía kia, “Hâm mộ à?”

Tùng Dung ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Ôn Thiếu Khanh hạ giọng: “Vậy lát nữa anh cũng làm cho người khác hâm mộ em nhé?”

Còi báo động trong lòng Tùng Dung kêu inh ỏi. Cô ném cho anh một ánh mắt đầy cảnh giác, “Không cần!”

Bị bắt nạt ngầm suốt một tối, cô biết rõ mình không thể ở lại nơi này quá lâu, liền đứng dậy, “Em còn phải về xử lý mấy thứ. Về trước nhé.”

“Xử lý gì?”

“Chung Trinh.” Nói xong, Tùng Dung đưa tay ngoắc Chung Trinh, “Em họ, chúng ta đi nào.”

Chung Trinh đang ngồi chơi với Nhường Chút trên thảm, nghe thấy tiếng gọi của Tùng Dung thì lập tức ôm chặt chú chó, gửi hy vọng cuối cùng vào Ôn Thiếu Khanh, “Thầy Ôn, em có thể ở lại chơi với Nhường Chút một lúc nữa không? Em thích nó lắm.”

“Cậu vừa mới quyết định thích nó đấy à?” Ôn Thiếu Khanh vạch trần, “Cậu có thể dẫn nó sang nhà chị họ cậu chơi.”

Chung Trinh mếu máo lên án anh: “Sếp, sếp thấy chết không cứu.”

“Ừ, tôi còn có thể thêm dầu vào lửa nữa đấy.” Nói xong, anh quay sang hỏi Tùng Dung: “Lúc này em trai em bảo rằng em được rất nhiều cô gái theo đuổi, thật vậy sao?”

Vẻ lúng túng hiện lên trong mắt Tùng Dung. Cô giận dữ nhìn Chung Trinh, ngọn lửa nơi đáy mắt dữ dội đến mức Ôn Thiếu Khanh nhìn cũng phát sợ.

Đây là chuyện Tùng Dung không muốn nhắc đến nhất. Cô không biết rốt cuộc thể chất mình có vấn đề gì mà từ nhỏ đến lớn chẳng có chàng trai nào theo đuổi, nhưng số con gái “cảm nắng” cô thì có thể lập thành một binh đoàn, đúng là kỷ ức đen tối không muốn nghĩ đến.

Chung Trinh bị lửa giận của Tùng Dung hù dọa, bất đắc dĩ đứng dậy mặc áo.

Thấy có người sắp về, những người khác cũng nhao nhao đòi về.

Lúc đang tụ tập trước cửa để đi giày, chợt có người kêu lên: “Mau nhìn trên tường kia!”

Tùng Dung nghe tiếng cũng nhìn theo. Ngoài những tấm hình cũ, trên bức tường ảnh ở chỗ cửa còn có thêm một tấm ảnh mới, đó chính là ảnh lần trước hai người chụp cùng Nhường Chút. Chẳng biết vì sao Ôn Thiếu Khanh lại rửa nó ra, còn phối thêm một khung hình hợp tông, treo ở vị trí chếch phía bên phải.

“Ảnh gia đình?”

“Ha ha, Chung Trinh, cậu nên đổi cách xưng hô đi chứ?”

Chung Trinh ngậy người nhìn tấm ảnh chụp chung kia.

Ngoài Chung Trinh, còn một người khác cũng phản ứng khác thường.

Tần Sở - người tưởng như không hề tồn tại suốt cả buổi tối, run lên khi thấy tấm hình kia. Mỹ nhân đao “chém” mỹ nhân. Cô vẫn luôn cho rằng Ôn Thiếu Khanh là một người gian tà, vẻ ôn hòa chỉ là vỏ bọc, thật sự không ngờ anh có thể nhìn một người bằng ánh mắt dịu dàng thiết tha đến thế.

Tần Sở cúi đầu yên lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lấy dũng khí ngoảnh sang nhìn Ôn Thiếu Khanh, ngập ngừng, “Mấy quả táo kia...”

Ôn Thiếu Khanh như sực nhớ ra điều gì, vô cùng tự nhiên quay đầu hỏi Tùng Dung đang đi giày: “Đang nghĩ xem sáng mai ăn gì. Hay là ăn bánh táo nhé?”

Tùng Dung hết sức bất ngờ, chưa kịp phản ứng đã có người lên tiếng.

“Bác sĩ Ôn, sáng mai tôi cũng muốn ăn bánh táo.”

Ôn Thiếu Khanh cười, hất cằm về phía Tùng Dung, “Hâm mộ không?”

“Hâm mộ! Hâm mộ!”

“Hâm mộ là được rồi, muốn ăn thì tự đi mà mua ”

Nói xong, anh quay lại nhìn Tùng Dung như muốn kể công, “Họ đang hâm mộ em đấy.”

Tùng Dung bình tĩnh nhìn Ôn Thiếu Khanh, lòng đã sớm khuất phục. Đây đúng là một thanh niên tốt dám nói dám làm, chẳng qua nếu đối tượng không phải mình thì hay hơn.

Sắc mặt Tần Sở hơi khó coi, lặng lẽ xoay người đi ra thang máy. Mới được một đoạn, cô quay lại đợi Tùng Dung, thấy Tùng Dung ra bèn hỏi: “Cô ở đâu? Tôi lái xe, có cần tôi đưa về không?”

Tùng Dung đang bận suy tính chuyện xử lý Chung Trinh, lơ đãng lắc đầu, “Không cần đâu, tôi ở đây mà.”

Biểu cảm trên mặt Tần Sở như đông cứng. Lúc này Tùng Dung mới nhớ ra, lúc giới thiệu Tần Sở vẫn chưa tới, ý thức được có thể cô ấy sẽ hiểu lầm, liền chỉ vào cửa đối diện giải thích: “Tôi ở nhà bên cạnh.”

Lúc này mặt Tần Sở mới dần ra, cười ngượng ngùng, “Vậy tôi đi trước đây.”

Ôn Thiếu Khanh cũng nhanh chóng ra cùng, kéo Tùng Dung đi đến cửa thang máy, “Cùng tiễn họ xuống dưới đi.”

Tùng Dung suy nghĩ một chút, lịch sự không từ chối.

Khi cửa thang máy mở ra, Tùng Dung chợt nảy ra một ý. Cô hơi chậm lại, đứng trước thang máy kín người, cười lên tiếng: “Chật quá, tôi đi chuyển sau. Mọi người đi trước đi.”

Nhóm người còn chưa kịp phản đối, cửa thang máy đã đóng lại.

Tùng Dung quay lại nhà Ôn Thiếu Khanh, lấy chìa khóa mở cửa lách người đi vào. Cô đứng ở cửa ra vào nhìn lướt qua ảnh chụp trên tường rồi kiễng chân, nhanh tay lấy xuống giấu vào trong áo khoác, nhìn xung quanh, thấy nhân chứng duy nhất là Nhường Chút đang nhìn mình chằm chằm thì hung hăng lườm lại, “Không được mách! Nếu không tao sẽ thật đấy!”

Nói xong cô vội lách mình ra ngoài, đi thang máy xuống dưới.

Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung đứng trước tòa nhà cười chào mọi người. Chung Trinh đau khổ đứng trong gió rét vẫy tay, dùng ánh mắt ai oán liếc nhìn bà chị họ đứng cạnh, chỉ hận không thể rời khỏi nơi này với đám người kia.

Nhóm người đi sau cùng nhìn hai bóng dáng đứng cạnh nhau, nhỏ giọng bàn tán.

“Thấy không?”

“Thấy gì?”

“Bác sĩ Tần thua thê thảm!”

“Bác sĩ Tần không đẹp bằng luật sư Tùng.”

“Nông cạn! Tần Sở thua ở nhận thức! Nếu cô ấy có nhận thức giống Tùng Dung...”

“Thì bác sĩ Ôn chính là của cô ấy đúng không?”

“Vớ vẩn! Nếu cô ấy có nhận thức giống Tùng Dung thì sẽ không thích Ôn Thiếu Khanh, giờ cũng không phải buồn!”

“Tôi thấy bác sĩ Tần có buồn gì đâu. Với lại vốn cô ấy với bác sĩ Ôn cũng chẳng có gì, tại mọi người đồn thổi thôi. Chưa biết chừng là chúng ta nghĩ quá nhiều cũng nên.”

“Táo Giáng sinh tặng người ta sắp bị đập nát thành bánh táo rồi, làm sao có thể không buồn? Không thể hiện ra mặt có nghĩa là tâm lý quá vững. Điều này chứng tỏ gì? Chứng tỏ người học y có tố chất tâm lý rất tốt!”

“ ... ”

19. Chương 6: Anh Muốn Gặp Em

Thứ quần quýt bên nhau không chỉ là vạt áo được gió thổi bay, mà còn có cả hai bóng hình trải trên mặt đất.

Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh tiễn xong khách quay về, vừa ra khỏi thang máy đã thấy một cô gái yếu đuối đang ngồi khóc như mưa. Ban đầu tiếng nức nở chỉ khe khẽ, sau khi ngẩng đầu lên trông thấy Tùng Dung thì càng dữ dội hơn.

“Dung Nhi...”

Tùng Dung sầm mặt, nghiêng răng, “Gọi là Tùng Dung.”

Cô gái trông rất đáng thương, nhìn giống như đã bị phụ bạc. Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang nhìn thoáng qua Tùng Dung, nở nụ cười ẩn ý rồi mở cửa vào nhà.

Tùng Dung chợt nhớ đến câu “Chị họ em có rất nhiều người theo đuổi” của Chung Trinh. Chẳng biết Ôn Thiếu Khanh liệu có nghĩ tới không, chắc anh sẽ không cho rằng hai người họ...?

Nghĩ đến là tức, Tùng Dung liền quay đầu trừng mắt với Chung Trinh. Chung Trinh giật mình, lập tức đuổi theo Ôn Thiếu Khanh, “Chị họ, chị hỏi thăm chị Trinh Trinh trước đi, em sang nhà thầy Ôn đưa luận văn cho thầy xem qua một lát, chút nữa chị xong việc thì em gặp chị sau...”

Châu Trinh Trinh tủi thân nắm lấy vạt áo Tùng Dung đi theo vào trong nhà. Tùng Dung chẳng thèm để tâm đến cô, về phòng thay quần áo, nhân tiện giấu kỹ tang vật rồi mới ra ngoài.

Châu Trinh Trinh ngồi trong phòng khách, giải quyết xong một hộp sữa chua và nửa đĩa hoa quả mới rưng rưng mắt nhìn Tùng Dung.

Tùng Dung chán nản, “Nói mau, lần này làm sao?”

Châu Trinh Trinh nghe xong câu hỏi, đôi mắt lập tức lại đỏ lên.

Tùng Dung bất lực, cố nén giận, dịu giọng lên tiếng: “Cô hai của tôi, dù gì cậu cũng là nhân tài tốt nghiệp khoa Luật của đại học tiếng tăm, vì muốn chứng kiến các vụ án đủ loại kỳ quặc ở khoảng cách gần mà hy sinh thân mình đi làm thư ký tòa án gì đó thì thôi đi, nhưng gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc và khóc. Lần này lại làm sao?”

Châu Trinh Trinh và Tùng Dung quen nhau lúc đi du học, lại cùng nhau về nước. Đồng chí Châu Trinh Trinh không có chí lớn, bình thường thật sự chỉ thích xem mấy vụ án kỳ lạ như lời Tùng Dung. Cô ấy rất thích như vậy, còn thường xuyên chia sẻ với Tùng Dung. Cũng chẳng biết cô gái xinh đẹp yếu mềm này đã trêu chọc gì Nguyệt lão, mà đường tình lận đận đến mức khiến người khác nhìn còn chẳng nở nhìn. Cứ một thời gian cô ấy lại tìm Tùng Dung để khóc lóc kể lể, Tùng Dung cũng đã sớm quen.

Cuối cùng Châu Trình Trình cũng kìm nén lại, “Mình cố tình chọn đêm Giáng sinh... để thổ lộ... với đồng nghiệp mà mình thích. Anh ấy nói giờ bận lo công việc, không muốn yêu đương, nhưng lúc tan làm mình lại thấy anh ấy nắm tay một đồng nghiệp nữ vừa đi vừa nói cười... Sao anh ấy lại lừa mình chứ...”

“Cậu chưa bao giờ nghe câu nói này à? Nếu một người nói với cậu rằng anh ta không muốn yêu đương, thì thực ra không phải là không muốn yêu, mà là không muốn yêu cậu.” Tùng Dung đưa khăn giấy, nghi ngờ hỏi: “Mà khoan, hôm thứ Tư cậu còn nói với mình là huấn luyện viên bơi của cậu quyến rũ đến mức nào, sao hôm nay lại thổ lộ với đồng nghiệp rồi? Hôm nay mới...”

Tùng Dung liếc điện thoại, “Ừm, hôm nay mới thứ Bảy.”

Châu Trình Trình đột nhiên ngừng than khóc, thản nhiên trả lời: “À, mình không thích vai u thịt bắp nữa rồi. Đạo này mình thích kiểu thư sinh, hào hoa nho nhã cơ.”

Tùng Dung hoàn toàn không muốn tiếp chuyện cô nàng nữa. Đúng lúc chuông cửa vang lên, cô đứng dậy ra mở cửa.

Ôn Thiếu Khanh đang đứng bên ngoài. Anh còn chưa mở miệng, cô gái kia đã chạy đến từ phía sau nhào vào lòng Tùng Dung, “Dung Nhi, đừng đi mà...”

Tùng Dung thẳng thốt nhìn Châu Trình Trình, lại nhìn vẻ mặt đặc sắc của Ôn Thiếu Khanh, biết rằng anh đang hiểu lầm. Qua buổi tối hôm nay, cô đã biết đầu óc của người học y đen tối đến mức nào, vội vàng giải thích: “Chúng em thật sự không phải quan hệ ấy! Em không thích phụ nữ! Cô ấy thất tình mới tới tìm em!”

Ôn Thiếu Khanh cười, nụ cười ấy trông thế nào cũng thấy khó chịu. Tùng Dung miễn cưỡng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Giờ thì không có chuyện gì nữa rồi.” Ôn Thiếu Khanh nhún vai, quay người đi.

Đóng cửa xong, Tùng Dung vung tay, “Châu Trình Trình! Mình cho cậu hai mươi phút ngẫm nghĩ cho kỹ, nghĩ ra cách giải quyết tử tế rồi biến khỏi nhà mình!”

Châu Trình Trình lại ngồi vào sofa, bắt đầu cuộc đối thoại nhạt nhẽo.

“Cậu nói mình phải làm gì?”

“Cướp về.”

“Mình không muốn làm người thứ ba.”

“May là cậu vẫn còn giới hạn đạo đức. Vậy thì từ bỏ đi, tìm người khác.”

“Mình không bỏ được.”

“Đừng làm phiền mình!”

“...”

Châu Trình Trình đột nhiên hỏi: “Người đàn ông lúc nãy là ai thế?”

Tùng Dung mặt không biểu cảm, “Hàng xóm.”

Mắt Châu Trình Trình sáng lên, “Hay mình thổ lộ với anh ấy nhé? Mình thấy anh ấy trông cũng nho nhã đấy.”

Tùng Dung hờ hững, “Ừ... Đi đi, ra ngoài đi thẳng, anh ấy ở nhà đối diện.”

Châu Trình Trình thuộc trường phái hành động, đi rất nhanh, nhưng tốc độ quay lại cũng nhanh không kém, mà còn là khúc lóc chạy về.

Tùng Dung biết chắc cô ấy bị bắt nạt, nhưng vẫn muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, “Sao vậy?”

“Mình thổ lộ với anh ấy, anh ấy không nói gì. Mình xin anh ấy số điện thoại, anh ấy cho mình một dãy số. Mình gọi đến mới biết đó là bác sĩ tâm thần! Bác sĩ kia nói, là người quen giới thiệu thì nhất định sẽ chữa cẩn thận cho mình. Nhưng mình có bị làm sao đâu! Hu hu...”

Tùng Dung không nhin nổi, che miệng cười.

Châu Trinh Trinh nổi giận, “Cậu còn cười! Hôm nay là Giáng sinh đấy, thế mà mình lại thất tình hai lần liên tục.”

Tùng Dung đã sớm quen với những hành vi dở dở ương ương của cô nàng. Nửa tiếng sau, cô đưa Châu Trinh Trinh ra thang máy. Trong lúc chờ, Tùng Dung khuyên: “Cậu đừng có suốt ngày hâm dở như thế nữa, tìm một người đứng đắn mà yêu rồi sống yên ổn đi.”

Tâm trạng Châu Trinh Trinh đã tốt lên nhiều, cợt nhả hỏi: “Hay cậu cưới mình đi?”

Ôn Thiếu Khanh đang mang rác đi ra ngoài, hai người nghe thấy tiếng động, đồng loạt quay sang.

Đúng lúc nghe thấy câu này, anh háng giọng: “Quấy rầy cô cầu hôn à? Có cần tôi làm chứng hôn không?”

Tùng Dung mặc kệ anh, trừng mắt với Châu Trinh Trinh, “Cậu học Luật hôn nhân chưa? Điều nào trong luật pháp Trung Quốc cho phép người cùng giới kết hôn hả?”

Châu Trinh Trinh cười hí hửng ôm lấy Tùng Dung chào hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Này anh đẹp trai, đi đổ rác à? Tôi mang xuống giúp cho.”

Ôn Thiếu Khanh lịch sự gạt đầu thay cho lời chào.

Tùng Dung chủ động lấy túi rác trong tay anh, “Để em mang xuống cho.”

Ôn Thiếu Khanh gạt đầu, vừa đưa cho cô vừa nói: “Khoa Tâm thần ở bệnh viện anh cũng được lắm, nếu cần thì cứ nói.”

Dứt lời, anh nhìn lướt qua Châu Trinh Trinh rồi mới quay người đi về.

Châu Trinh Trinh lập tức cụt hứng, lên tiếng phản đối: “Tôi không bị bệnh!”

Về đến nhà, Ôn Thiếu Khanh thấy Chung Trinh đang ngồi ngẩn ở sofa, “Bảo cậu chuyển file luận văn vào máy tính trong phòng đọc sách cơ mà, sao còn ngồi ngây ra đấy?”

Chung Trinh lộ vẻ nghiêm túc hiếm thấy, nhìn Ôn Thiếu Khanh lưỡng lự một lúc lâu mới mở miệng: “Thầy Ôn, thầy thích chị họ em à?”

Ôn Thiếu Khanh ngồi xuống ghé đối diện cậu, “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

Chung Trinh ngập ngừng thêm một lúc, khó xử cất giọng: “Thầy bảo thầy có người mình thích rồi kia mà? Lúc nãy lại khiến bao nhiêu người hiểu lầm thầy với chị họ em như vậy. Thế không được đâu...”

Lúc này Ôn Thiếu Khanh mới hiểu được ý cậu, bèn hỏi ngược lại: “Tại sao người tôi thích không thể là chị họ cậu?”

Chung Trinh cau mày, “Nhưng lúc ấy thầy chưa quen chị họ em mà!”

“Thật à?” Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, “Xem ra cậu cũng không hiểu rõ chị họ mình lắm đâu.”

Chung Trinh không chịu được câu nói khích này, lập tức lộ nguyên hình, “Sao em lại không hiểu chị họ em chứ? Đến cả mối tình đầu của chị ấy là ai em còn biết cơ mà.”

“Mối tình đầu?” Ôn Thiếu Khanh vuốt cằm hứng thú.

Chung Trinh nói trúng hứng thú của Ôn Thiếu Khanh, “Hơn nữa còn là yêu thâm đấy.”

Ôn Thiếu Khanh càng nghe càng thấy quen, “Yêu thâm?”

Chung Trinh chột ngậm miệng, không nói nữa.

Ôn Thiếu Khanh chủ động dùng lợi ích dụ dỗ, “Có thể nộp luận văn muộn hai ngày.”

Chung Trinh lập tức vứt hết nghĩa khí, “Hồi em học cấp ba, chị họ với em chơi game. Chị ấy gặp một người trong game ấy, sau đó liền yêu người ta.”

Ôn Thiếu Khanh hạ tầm mắt, không biết đang nghĩ gì, giọng cũng thấp xuống, “Sau đó thì sao?”

Chung Trinh tiếc nuối, “Sau đó người ấy nói giống như thầy, bảo rằng đã thích một người khác rồi.”

Câu nói ngắn ngủi ấy khiến lông mày Ôn Thiệu Khanh hơi nhướng lên. Anh nhìn Chung Trinh thật sâu, như có điều nghĩ ngợi, “Chuyện đó là chị họ cậu nói với cậu à?”

“Không. Chị họ em không biết, là em...” Chung Trinh bỗng ngừng lại, hoảng hốt che miệng, mãi sau mới tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Dù sao thì em cũng biết.”

Ôn Thiệu Khanh không gặng hỏi, “Thế nên cậu sợ chị họ cậu cứ lưu luyến mãi người đó nên mới vội vã tìm bạn trai cho cô ấy?”

Chung Trinh cúi đầu, “Đúng vậy.”

Ôn Thiệu Khanh như sực nhớ đến điều gì, đứng dậy, “Không nói chuyện này nữa. Đến phòng đọc sách luận văn, nhân tiện tôi xem giúp cậu một chút. Cậu tranh thủ mà sửa.”

Hai người vào phòng đọc sách. Ôn Thiệu Khanh bật máy tính lên, Chung Trinh đứng bên cạnh nhìn biểu tượng game quen thuộc, chỉ vào màn hình, “Ồ, sếp cũng chơi trò này à?”

Ôn Thiệu Khanh dự định vào bẫy, “Đúng vậy, cậu cũng chơi à?”

Chung Trinh gật đầu, “Đây chính là game mà em với chị họ chơi đấy.”

“Lâu lắm rồi không chơi.” Ôn Thiệu Khanh nói xong liền mở game đã lâu không đụng tới, gõ tài khoản và mật khẩu đăng nhập vào.

Khi thấy nhân vật và tên tài khoản vừa quen thuộc vừa xa lạ kia trên màn hình, Chung Trinh sợ đến ngây người, khó tin nhìn Ôn Thiệu Khanh.

Ôn Thiệu Khanh cố ý tỏ ra bình tĩnh nhìn cậu, “Sao thế?”

“Không... Không sao.” Chung Trinh lập tức đứng dậy, “Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Ôn Thiệu Khanh không ngăn cản, mặc kệ cậu chạy đi.

Chung Trinh trốn trong nhà vệ sinh gọi điện cho Tùng Dung.

Tùng Dung đưa Châu Trình Trình ra ngoài chung cư vẫn chưa về. Cô tưởng Chung Trinh không vào được nhà mới gọi điện, nhận điện thoại xong liền nói: “Chị tiền khách, về ngay đây.”

Chung Trinh không để tâm đến lời cô, vội nói: “Chị họ, chị họ! Chị biết thầy Ôn là ai không?”

Tùng Dung chẳng hiểu ra sao, “Là ai?”

Giọng Chung Trinh ngập tràn hưng phấn, “Thầy ấy chính là Rừng Hạnh Xuân Ấm hồi trước, là người mà chị yêu thầm trong game ấy!”

Tùng Dung đứng trong gió lạnh nghiêng rằng, “Chung Trinh! Em dám dùng hai từ ”yêu thầm” này lần nữa xem!”

Chung Trinh liền hạ giọng, “Em không nói gì...”

Đương nhiên là Tùng Dung biết Ôn Thiệu Khanh chính là Rừng Hạnh Xuân Ấm trong game năm ấy. Đến giờ cô chưa từng nói cho ai biết, Chung Trinh cũng chỉ nghĩ là họ gặp nhau trong game mà thôi, nhưng giờ sao cậu lại biết chứ?

“Sao em biết Ôn Thiệu Khanh chính là người ấy?”

Chung Trinh lập tức nhận ra có điều không đúng, càng thêm kinh ngạc, “Chị biết rồi? Lúc nãy khi thầy đăng nhập game trên máy tính của thầy em đã thấy. Làm sao chị biết?”

Giọng Tùng Dung bỗng trở nên u ám, “Chung Trinh.”

Mắt Chung Trinh giật nhẹ, “Vâng?”

“Em mà nói cho anh ấy biết là hồi ấy chị dùng tài khoản của em để thách đấu thì em chết chắc!”

Chung Trinh tủi thân, “Chị yêu à, chị là luật sư, sao có thể uy hiếp người khác...”

“Em tự biết điều đi!”

Ra khỏi nhà vệ sinh, Chung Trinh nhìn Ôn Thiệu Khanh bằng ánh mắt khác thường, vừa có chút bất ngờ khó tin, vừa có chút hưng phấn lại pha thêm cả vẻ chột dạ. Lúc Ôn Thiệu Khanh xem luận văn cho cậu, cậu hơi mất tập trung, cứ mấy phút lại nhìn anh chăm chú.

Tùng Dung đứng gần trong gió rét, mãi sau mới thở dài đi về nhà.

Nhân lúc Ôn Thiệu Khanh xem giúp luận văn, Chung Trinh sang nhà đối diện.

Vừa bước vào đã bị Tùng Dung gọi đến. Cô đưa ra một tập tài liệu được đóng thành sách, ngay trang đầu tiên in mấy chữ to đùng bắt mắt: “Tiêu chuẩn giám định mức độ tổn thương thân thể”.

Chung Trinh ngây ra, “Chị họ, chị làm gì vậy?”

Tùng Dung ngồi xuống sofa, cười đáp: “Chúng ta chơi trò chơi. Trò này có tên là ”Bạn nói tôi làm“. Tự em nói dòng bao nhiêu trang bao nhiêu, không tính bằng nhé, sau đó dòng chữ ấy viết về tổn thương gì thì chị sẽ đánh cho em thành tàn tật như thế.”

Chung Trinh lập tức ôm chân Tùng Dung cầu xin tha thứ: “Chị, em biết sai thật rồi mà.”

“Nói mau!”

“Chị...”

“Chị đếm đến ba, em không nói chị sẽ quyết thay em!”

Chung Trinh không suy nghĩ gì, nói bừa: “Dòng thứ bảy trang bốn mươi.”

Tùng Dung vớt tài liệu cho cậu, “Tự xem đi!”

Chung Trinh sợ hãi lật, đếm từng dòng, sau đó hốt hoảng chỉ vào dòng ấy, “Chị họ! Chị xem này, dòng này chỉ có hai chữ là ”đuối nước“! Lát nữa em vào phòng tắm nín thở một lát là được rồi chứ?”

Tùng Dung cười khẩy, lật về trang trước, “Trang đó không phải trang bốn mươi. Lúc đánh dấu trang không tính trang bìa, tính cả trang bìa vào nữa thì trang ba mươi chín này mới đúng là trang bốn mươi. Nhìn xem dòng thứ bảy viết gì?”

Chung Trinh vừa kinh ngạc vừa không phục, “Chị họ, đến cả em mà chị cũng gài bẫy! Điên mất thôi!”

Tùng Dung hờ hững, “Chưa biết chừng cấp độ lại thấp hơn vụ đuối nước lúc này ấy chứ?”

Chung Trinh ôm tâm lý cầu may thấp thỏm đọc, mới nhìn thoáng qua đã gào lên. Tùng Dung lạnh lùng lên tiếng: “Đọc!”

Chung Trinh thổn thức đọc, giọng càng lúc càng nhỏ: “Cơ vòng hậu môn bị rách toàn bộ hoặc rách một phần, thậm chí thành trực tràng cũng bị rách...”

Tùng Dung chợt cười dịu dàng, “Em họ, xem ra chị phải tìm một người bạn trai cho em rồi.”

Chung Trinh hốt hoảng nắm cổ áo phản kháng, “Chị họ! Chị không thể ép thẳng thành con!”

Tùng Dung trừng mắt, “Em cũng biết cảm giác bị ép khó chịu, vậy sao cứ khăng khăng đòi tìm bạn trai cho chị? Trong mắt em, chị thèm lấy chồng đến thế cơ à?”

Chung Trinh lặng đi, chợt thu lại biểu cảm, nghiêm túc nhìn Tùng Dung nói: “Không phải thèm lấy chồng mà là sẽ không lấy. Chị, chị khiến người ta có cảm giác chị vốn chẳng cần đến đàn ông. Chị không lạnh lùng nhưng lại làm người khác cảm thấy lạnh đậm. Lạnh đậm trong chuyện tình cảm. Ngoài... người ấy, về sau em không còn thấy chị để ý đến người đàn ông nào nữa. Từ nhỏ đến lớn chị đều tự lo chuyện của mình, xưa nay không dựa dẫm vào nam giới. Hồi đi học, ai cũng bảo em rằng, Chung Trinh, chị cậu là nữ thần. Chẳng phải vì điều gì khác, mà là vì chị dường như ở rất cao rất xa, không chàng trai nào có thể tác động đến vui buồn hờn giận của chị. Sự xa cách ấy không nằm ở thái độ, mà nằm ở tính cách. Xưa giờ chị lúc nào cũng tỏ vẻ chẳng quan tâm đến đàn ông, cảm giác như chị căn bản sẽ không lấy chồng.”

Tùng Dung biết “người ấy” mà Chung Trinh nói đến là ai. Nhưng cậu nói sai rồi, không phải là sau người ấy cô không chú ý đến người đàn ông nào, mà là cô vẫn luôn chú ý đến người đàn ông ấy.

Người có lòng lắm nỗi mỗi một, người vô tâm chẳng buồn để ý.

Không phải cô vô tâm. Mà là vì trong tim cô đã có một người, thế nên những người khác không còn quan trọng với cô nữa.

Sự trầm mặc của Tùng Dung khiến Chung Trinh nhú mày. Cậu dè dặt hỏi: “Chị họ, giờ chị đã biết thầy Ôn chính là Rừng Hạnh Xuân Ấm. Vậy chị... còn thích thầy ấy không?”

Mắt Tùng Dung như có tia sáng vụt qua, “Không biết.”

Chung Trinh càng khẳng định: “Đó chính là thích, mỗi lần chị không muốn trả lời đều nói là không biết. Rõ là chị thích mà.”

Tùng Dung thở dài, “Có lẽ vậy.”

Chung Trinh sực nhớ ra, “Vậy chị biết người mà sếp em nói thích là ai không?”

Tùng Dung lắc đầu, “Không biết.”

Hai chị em đều yên lặng. Mãi một lúc sau Chung Trinh mới gờ tay lên, nói bằng giọng kiên quyết: “Không sao đâu chị họ. Chỉ cần sếp em còn độc thân, dù sếp thích ai em cũng sẽ cướp về cho chị!”

“Lại nữa...” Tùng Dung đau đầu day thái dương, “Tùy em, chị buồn ngủ rồi, đi ngủ trước đây. Em muốn ngủ ở đây thì ra phòng khách, không thì về mau đi. Chị kệ em đây.”

Chung Trinh chợt gọi cô lại: “Chị họ, chị họ! Nói cho chị chuyện này! Chị biết vì sao hôm nay bác sĩ Tần không nói năng gì không?”

“Vì sao?”

“Vì hình như cô ấy yêu thầm sếp em. Lúc trước bác sĩ và y tá ở bệnh viện em còn ghép đôi cô ấy với sếp trên diễn đàn bệnh viện, lấy tên là ”cặp đôi Khanh Sở” gì ấy.”

Tùng Dung không có hứng thú, “Liên quan gì đến chị?”

“Đương nhiên là có liên quan! Em nhìn trúng sếp rồi giữ mối cho chị. Sao có thể để sếp chạy theo người khác?”

“Cảm ơn em, đúng là em trai ruột thịt của chị.”

“Em thấy chị với sếp em cũng nên ghép thành một đôi đi. Để em nghĩ xem đặt tên là gì...”

Chung Trinh vò đầu bứt tóc một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ, “Gọi là Thanh Thông^[1] được không? Nghe rất tình khiết nhỉ?”

[1] Thanh Thông: Trong tiếng Trung “thanh” đồng âm với “Khanh”, “thông” gần đồng âm với “Tùng”. “Thanh thông” có nghĩa là xanh thắm. Ngoài ra, chữ “thông” đứng riêng có nghĩa là “hành lá”.

“Chị thấy Tỏi Trắng nghe hay hơn đây. Em thấy sao? Dù gì thì bây giờ tỏi cũng đắt hơn hành.”

“Chị họ!”

“Đã nói với em cả trăm lần rồi, chị với thầy em chẳng có gì cả.”

Nói xong, Tùng Dung đứng dậy, không cẩn thận đá phải một cái túi.

Chung Trinh vội vàng ôm lấy, cẩn thận đặt lên bàn, “Một bộ đồ vệ sinh cá nhân gồm xà phòng, sữa tắm các kiểu, sếp cho em.”

“Sao anh ấy lại cho em cái này?”

“Vì tên của dòng sản phẩm này rất đặc biệt, trên bao bì đều viết chữ Nature Science. Thầy nói có dòng sản phẩm Nature Science này trong tay thì không phải lo chuyện đăng SCI nữa!”

Tùng Dung lần đầu nghe người khác nói chuyện đăng và Nature và Science[2] kiểu đó. Xem ra ông thầy này của Chung Trình cũng chẳng đáng tin lắm.

[2] Nature và Science: Hai trong số những tạp chí khoa học hàng đầu thế giới.

Đêm Giáng sinh này của Tùng Dung trôi qua trong sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Cô trần trọc trên giường mãi mà không ngủ được, lúc trở mình lại bị đồ dưới gối làm vướng. Cô lần tay xuống, lấy khung hình kia ra.

Trong đêm khuya thanh vắng, khi bình tĩnh lại Tùng Dung mới ý thức được hành động này của mình hoang đường đến mức nào. Lúc ấy không biết cô đã uống nhầm thuốc gì mà lại bị ma xui quỷ khiến đi trộm thứ này. Cô học luật, vậy mà lại cố ý phạm pháp.

Cô lấy ảnh ra, tiện tay vứt khung hình vào ngăn kéo tủ đầu giường, cầm tấm ảnh ngắm rất lâu. Khi đó, sau khi Ôn Thiếu Khanh chụp xong, cô vốn định bảo anh gửi cho mình, nhưng lúc ấy anh chẳng hề nhắc đến, sau đó cô cũng không tiện xin. Có lẽ chính nỗi tiếc nuối ấy đã thôi thúc cô trộm nó về.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve bề mặt tấm ảnh, nơi ấy dường như vẫn mang theo hơi ấm quen thuộc. Hơi ấm ở đầu ngón tay anh khi nâng cầm cô, hơi ấm trong lòng bàn tay khi anh đặt tay lên gáy cô và che đi đôi mắt, hơi ấm của ngón tay anh khi nắm lấy cổ tay cô dịu dàng...

Hơi ấm mơ hồ ấy như đi xuyên qua đầu ngón tay đến nội tâm cô, vỗ về trái tim đang hoang mang bối rối. Chẳng bao lâu sau, Tùng Dung mơ màng ngủ thiếp đi.

Đêm ngủ không ngon, sáng hôm sau ắt sẽ không dậy nổi. Trong lúc mơ màng nghe thấy tiếng người gõ cửa, Tùng Dung chỉ trở mình, chẳng buồn để ý. Đợi đến khi mở mắt lần thứ hai đã là chín rưỡi, cô vội rời giường đi rửa mặt, xong xuôi vừa mở cửa định đi ra ngoài liền thấy một chiếc hộp giữ nhiệt được treo trên tay nắm cửa, bên trong là bốn chiếc bánh táo được làm rất khéo léo xếp gọn gàng.

Tùng Dung cầm lên cẩn một miếng. Tiếng gõ cửa lúc này cô nghe thấy hẳn là của Ôn Thiếu Khanh?

Tùng Dung nhanh chóng ăn xong, rửa sạch hộp giữ nhiệt rồi treo ở cửa nhà đối diện. Nhìn chiếc hộp, cô lại nhớ tới chiếc cốc thủy tinh hoa anh đào kia, cảm thấy lấy đồ của anh là không tốt, thế mà còn trộm tấm hình, cũng nên trả lại cái gì đó mới yên tâm được. Cô nghĩ mãi, tới lúc ngồi trong phòng làm việc rồi vẫn không nghĩ ra nên tặng cái gì. Cô tự nhận mình là người biết thăm dò đoán ý, có bản lĩnh nhìn người quyết chuyện, nhưng Ôn Thiếu Khanh không hề có kẽ hở nào, hoàn toàn không thể phán đoán sở thích của anh, thật sự rất đáng sợ.

Tùng Dung lật tung phòng làm việc của mình lên cũng không tìm ra thứ gì thích hợp cho đàn ông dùng. Thế là cô đi tới phòng của Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch tìm. Cô biết một số khách hàng thường hay gửi tặng họ những món quà nhỏ đẹp để nên chỉ có thể gửi hy vọng vào đây.

Đàm Tư Trạch bình tĩnh ngồi nhìn cô lục lọi khắp nơi, “Luật sư Tùng làm gì đấy? Khám nhà à? Có lệnh khám xét không? Lấy ra xem nào.”

Tùng Dung vừa bối vừa hùng hồn trả lời: “Em nghi ngờ anh giấu thiết bị kích nổ ở đây, sẽ đe dọa đến người khác hoặc an ninh công cộng. Tình huống khẩn cấp, không cần lệnh khám xét.”

“Thiết bị kích nổ? Đe dọa an ninh công cộng?” Đàm Tư Trạch chỉ vào Thượng Quan Dịch đang ngồi trên sofa, “Ý em là cậu ta à? Anh thấy cậu ta sắp bùng nổ rồi!”

Gần đây Thượng Quan Dịch bị nữ thẩm phán hành hạ đến độ mình đầy thương tích. Anh ta để mặc cho Đàm Tư Trạch trêu, tiếp tục cuộc nói chuyện trước khi Tùng Dung xông vào, “Một tháng.”

Đàm Tư Trạch lắc lắc ngón tay, “Đừng hòng.”

Tùng Dung tò mò, “Anh ấy sao vậy?”

Đàm Tư Trạch giải thích: “Cậu ấy muốn nghỉ một tháng nhưng anh từ chối.”

“Nghỉ kết hôn à?” Tùng Dung cười vỗ vai Thượng Quan Dịch, “Chúc mừng, chúc mừng.”

Thượng Quan Dịch lườm cô, vừa định nói gì, lại chợt làm mặt nịnh nọt kéo cô ngồi xuống, “Tùng Dung này, em nhận gấu trúc Kinh Kinh nhé?”

Tùng Dung chẳng hiểu gì, “Gấu trúc Kinh Kinh là ai?”

Đàm Tư Trạch muốn cười, “Thì chính là em gái của anh Thượng Quan, cô nàng mắc bệnh công chúa ấy.”

Tùng Dung sực nhớ ra, “À, Hùng Kinh Kinh. Cô ấy làm sao?”

Thượng Quan Dịch tỏ vẻ đau khổ không đáp, Đàm Tư Trạch hắng giọng bắt đầu buồn chuyện: “Cũng không biết làm sao mà cô ta biết được chuyện nữ thẩm phán, còn lấy thân phận vợ chính hùng hổ đến gặp người ta đàm phán.”

Tùng Dung hứng thú hỏi: “Kết quả thế nào?”

Đàm Tư Trạch cười gian nhìn Thượng Quan Dịch, “Kết quả? Nữ thẩm phán sao có thể cho phép một cô nàng trẻ ranh cười lên đầu mình chứ? Tất nhiên là phản đòn Hùng Kinh Kinh hết sức oai phong, sau đó bác bỏ hết thỉnh cầu tố tụng của luật sư Thượng Quan, cũng tước quyền lợi chính trị ba tháng.”

Tùng Dung nhìn Thượng Quan Dịch thương hại, “Thật đáng thương...”

“Hai người đủ rồi đấy!” Thượng Quan Dịch đứng dậy bỏ đi.

Tùng Dung đi theo anh, “Em sang phòng của anh xem chút.”

Nhưng Tùng Dung không đến được phòng làm việc của Thượng Quan Dịch. Cô mới đi mấy bước đã bị trợ lý gọi quay lại, nói là khách hàng hẹn trước đã đến.

Tùng Dung bận rộn cả ngày, lúc ngẩng đầu lên thì trời đã tối. Cô thu dọn đồ đạc, sau khi tan làm đi thẳng đến nhà Châu Trình Trình.

Châu Trình Trình đang đắp mặt nạ, đem khuôn mặt màu xanh lá đậm ra mở cửa. Tùng Dung quá quen nên không hề tỏ ra bất ngờ hoảng hốt, chỉ cất tiếng chào rồi vào trong.

Hai người ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa tán gẫu. Ban đầu Tùng Dung rất qua loa, Châu Trình Trình nói ba câu cô mới đáp nửa câu, mà hầu hết là từ đơn, còn ánh mắt thì liên tục đảo qua đảo lại khắp các góc gác.

Lúc Châu Trình Trình đứng dậy đi rửa mặt, Tùng Dung đi một vòng khắp các phòng trong nhà cô ấy nhưng không thu hoạch được gì, bèn cất giọng chê bai: “Nói gì đi nữa nhà họ Châu cũng là dòng tộc sư tử tầm nổi tiếng, sao ở chỗ cậu chẳng có đồ gì hay ho mới mẻ vậy?”

Châu Trình Trình không phục, lao vào phòng ngủ chỉ chiếc giường. “Sao lại không có? Chính là cái giường này! Đây là giường ngày xưa Quý phi nằm đấy! Còn cả hộp trang sức này nữa, mang đi đấu giá ít nhất cũng được...”

Cô ấy còn chưa nói xong đã bị Tùng Dung cau mày ngắt lời: “Những đồ này của cậu tốt thì tốt, nhưng đàn ông không dùng đến...”

Châu Trình Trình sáng mắt, bám lấy Tùng Dung, “Đàn ông? Đàn ông nào? Dung Nhi, cậu có bạn trai rồi à?”

Ánh mắt Tùng Dung như tan ra, “Không... Một người bạn thôi, nhận quà của người ta, muốn đáp lễ.”

Châu Trình Trình nghe xong ỉu xiu, nói: “Nếu cậu không vội thì lần sau mình về nhà bố và mấy ông anh vợ vét một chút, để xem có đồ dùng cho đàn ông không.”

Tùng Dung cười, “Món gì nhỏ nhỏ là được rồi, đồ nhà cậu đắt quá mình không trả nổi tiền.”

Tùng Dung từng được tận mắt tham quan nhà Châu Trình Trình. Khi xưa cô quen Trình Trình ở nước ngoài, luôn cảm thấy cô ấy có tính cách đơn giản trong sáng, lại hoạt bát, bình thường tiêu tiền khá thoải mái, cô chỉ cho rằng hoàn cảnh gia đình cô ấy cũng được. Nhưng đến khi về nước, lúc được Châu Trình Trình mời đến nhà chơi, nhìn thấy những đồ vật sư tử tầm kia cô mới bắt đầu cẩn thận đánh giá cô gái vô tư phóng khoáng này.

Châu Trình Trình lườm, “Không cần tiền của cậu! Cho cậu! Toàn là mấy thứ vớ vẩn, không biết họ nhặt về nhà nhiều thế làm gì!”

Tùng Dung nhếch miệng, người lớn nhà họ Châu nghe thấy những lời này chắc sẽ tức hộc máu mắt?

Châu Trình Trình hớn hỏ kể với Tùng Dung về mấy vụ án lạ gần đây rồi mới thả cô về nhà. Vừa vào đến nhà đã nhận được điện thoại của mẹ, nghe được mấy câu, Tùng Dung liền gào lên: “Xem mắt? Mẹ, con không đi có được không?”

“Không được.” Mẹ cô từ chối, giọng dịu dàng nhưng kiên quyết, “Xem mắt thì đã sao? Bố và mẹ cũng quen nhau nhờ người ta giới thiệu thế mà vẫn sống với nhau cả đời đấy thôi.”

Tùng Dung yếu ớt phản đối: “Giáo sư Ân, thời đại khác nhau mà... Mẹ ngày ngày giao tiếp với các sinh viên sức trẻ dạt dào, sao tư tưởng lại không bắt kịp thời đại thế?”

Mẹ cô bật cười, “Giờ đi xem mắt cũng là trào lưu mà. Thử đi, không hợp thì thôi, coi như kết bạn.”

Mẹ Tùng Dung dịu dàng nhưng sắc bén, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ thấy mẹ to tiếng, nhưng vẫn có thể khiến cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Vì vậy cô quyết định không vùng vẫy nữa, “Vây thì đi, mẹ gửi cho con thời gian với địa điểm nhé.”

Chiều hôm sau, Tùng Dung bình tĩnh ngồi trong tiệm bánh ngọt nhìn người đàn ông ngồi đối diện nói chuyện. Người này từ khuôn mặt, khí chất đến điều kiện đều bình thường. Cô nhìn miệng anh ta cử động, dòng suy nghĩ từ từ bay xa, nhớ tới một câu mà Châu Trình Trình từng nói: “Nhìn đối tượng xem mắt là biết ngay trong mắt người giới thiệu mình là mặt hàng thế nào.”

Trước khi đến cô còn tự khuyên mình rằng đối phương có lẽ cũng bị ép đi mà thôi. Nếu đều là không tình nguyện thì chẳng việc gì phải làm khó nhau, cùng ngồi uống trà, ăn bánh, giải quyết hết quy trình căn bản, cũng không cần trao đổi số điện thoại, bước ra khỏi cửa tiệm này là nước sông không phạm nước giếng, đường ai nấy đi là được.

Nhưng tình huống thực tế lại khác xa dự đoán của cô. Người đàn ông này rõ ràng chẳng có vẻ gì là bị ép buộc, thậm chí còn đầy hứng thú.

Cô không có dự định tìm bạn trai thông qua lần xem mắt này, lãng phí nhiều thời gian với một người như vậy khiến cô hơi bức. Cô muốn về khuyên mẹ nhanh chóng chặn luôn người giới thiệu này đi.

Người đàn ông đối diện nói một mình mãi, có lẽ cảm thấy vô vị, bèn dừng lại hỏi với Tùng Dung, “Cô Tùng là luật sư đúng không? Luật sư rất khéo ăn nói cơ mà, sao luật sư Tùng lại không nói gì thế?”

Tùng Dung trả lời, “Nghe tôi nói là phải trả tiền.”

“Ha ha.” Người đàn ông kia cười gượng, “Luật sư Tùng tính toán rõ ràng thật. Vậy nếu sau này chúng ta ly hôn, có phải đến cái quần tôi cũng sẽ không được chia cho đúng không?”

Khóe môi Tùng Dung giật nhẹ, “Sao có thể, đó là tài sản cá nhân của anh. Với lại tôi cũng không có ý định kết hôn với anh.”

Không biết chạm phải dây thần kinh nào, người đàn ông kia bỗng dưng nói đến chuyện kết hôn, “Thật ra cá nhân tôi cảm thấy rất cần phải công chứng tài sản trước hôn nhân. Để tôi nói về tình hình của tôi trước nhé. Tôi có một căn nhà, giờ vẫn đang thanh toán khoản vay, nhưng trong vòng mười năm chắc chắn có thể trả hết. Tôi còn có một chiếc xe: Xe này tôi mua đứt, chính là chiếc màu đen kia đấy. Cô thấy chiếc xe màu trắng bên cạnh xe tôi có đẹp không? Tôi vẫn luôn thích nó, nhưng lúc mua không đủ tiền nên đành từ bỏ. Đợi sau này chúng ta kết hôn rồi thì có thể mua một chiếc, tôi dùng thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu, cô dùng thứ Ba, thứ Năm, thứ Bảy, Chủ nhật thì thôi khỏi ra ngoài. Đúng rồi, cô Tùng là luật sư. Luật sư là nghề nghiệp có thu nhập cao, trông cô có vẻ cũng không còn ít tuổi, hẳn là có chút vốn chứ?”

Tùng Dung nghe thấy câu “không còn ít tuổi” kia, nguyền thề, mưa đạn bắn tới tấp trong lòng, cười giả tạo trả lời: “Tôi có hai căn nhà, một căn ở quê, một căn ở thành phố này, không phải vay. Với lại, chiếc xe rất đẹp mà anh nói kia là của tôi, cũng là mua đứt. Có cần nói đến tiền lương và tiền tiết kiệm nữa không? Đúng rồi, tôi cũng cảm thấy công chứng tài sản trước hôn nhân là việc rất cần thiết, nếu không tôi sợ anh sẽ làm chất lượng cuộc sống của tôi bị hạ thấp.”

Tùng Dung nói không hề khách khí, đối phương nghe mà sững sờ. Sau lưng chợt vang lên một tiếng cười rất khê, giọng cười ấy khá quen thuộc, cô vừa định nghe thêm để xác nhận thì âm thanh lại im bật. Các bàn được ngăn cách bởi chậu hoa xanh, cô cũng không tiện trực tiếp đi xem nên đành bỏ qua, chỉ coi như cho người ta nghe một trò cười miễn phí.

Người đàn ông đối diện nhìn chiếc xe bên ngoài, lại nhìn Tùng Dung, biểu cảm khó tin, “Rốt cuộc năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

Tùng Dung lập tức tinh ý tóm được điểm chí mạng, ngạc nhiên hỏi: “Sao, người giới thiệu không nói cho anh biết à?”

“Nói cho tôi biết cái gì?”

Cô thản nhiên nói dối: “Năm nay là năm tuổi của tôi đấy, ba mươi sáu tuổi.”

“Ba mươi sáu? Trông... đâu giống...”

Cô vờ sờ mặt mình, “Chăm sóc tốt ấy mà. Con trai tôi lên tiểu học rồi, nhưng suy cho cùng năm tháng cũng không tha cho ai.”

Người đàn ông kia trợn mắt, “Cô có con trai rồi!”

“Đúng thế.” Tùng Dung lại tỏ vẻ ngạc nhiên, “Sao vậy, người giới thiệu cũng không nói cho anh à? Nhưng bây giờ nói cũng chưa muộn. Con trai tôi rất hiểu chuyện, sẽ không phiền anh chăm sóc đâu.”

Đối phương lập tức trở mặt, đứng bật dậy, “Phí thời gian của tôi!” Nói xong tức giận bỏ đi.

Tùng Dung vừa thở dài vừa vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ tính tiền, miệng còn lẩm bẩm: “Thật chẳng phong độ gì, để phụ nữ trả tiền. Đáng ra phải chia đôi chứ?”

Thanh toán xong, Tùng Dung xách túi đi được vài bước lại lùi về, cố ý đi vòng qua chậu hoa to kia nhìn lướt về bàn phía sau, sau đó kinh ngạc chào hỏi: “Kiểm sát viên Hứa?”

Hứa Gia Dương đứng dậy gật đầu chào, “Tôi cũng đi xem mắt, đối phương vừa mới đi.”

Vì lý do công việc, Tùng Dung từng tiếp xúc với Hứa Gia Dương vài lần. Anh là kiểm sát viên trẻ tuổi nhiều tiềm năng, có khuôn mặt thanh tú. Theo cô được biết, anh cũng không thiếu người theo đuổi.

Anh đã dùng từ “cũng”, vậy chứng tỏ anh chính là người vừa nghe lén rồi cười trộm. Tùng Dung không hề để bụng, chỉ cười cười thấu hiểu.

Hứa Gia Dương cầm lấy chìa khóa và điện thoại trên bàn, “Tôi cũng xong rồi, cùng đi chứ?”

Tùng Dung gật đầu. Hai người cùng bước ra, lúc sắp đến cửa chợt nghe thấy có người gọi: “Chị họ Tùng!”

Tùng Dung ngoảnh lại, trông thấy một nhóm người quen ngồi kín bàn. Cô xin phép Hứa Gia Dương, cười đi tới chào hỏi: “Bạn học của Chung Trinh đấy à?”

Nhóm sinh viên ngoan ngoãn gọi cô là chị họ, Tùng Dung nghe vậy cũng thấy vui. Cô cười hỏi: “Sao Chung Trinh không ở đây?”

Có người cười trả lời: “Hôm nay sếp Ôn phẫu thuật, cậu ấy làm trợ lý.”

Tùng Dung gật đầu, “Ồ, vậy sao? Chị còn có việc, các em ăn thông thả nhé. Tạm biệt.”

Nhóm sinh viên lại ngoan ngoãn chào. Tùng Dung đi đến quầy thu ngân chỉ vào bàn đó, thanh toán cho họ rồi mới cùng Hứa Gia Dương ra khỏi tiệm bánh ngọt.

Hai người đều đi xe nên vừa ra khỏi cửa là chào nhau luôn, không ai để ý đến những ánh mắt cực nóng phía sau lưng.

Hôm sau Chung Trinh vừa kiểm tra phòng xong, lập tức bị một đám người vây lấy, “Chung Trinh, hôm qua chúng tôi đi ăn bánh ngọt gặp chị họ cậu. Chị ấy trả tiền cho chúng tôi, ngại thật đấy. Cảm ơn chị ấy giúp chúng tôi nhé.”

Chung Trinh ngơ ngác, “Chị họ tôi?”

Cả đám người lập tức nhao nhao bàn tán.

“Đúng vậy, chị ấy đi cùng một người mặc trang phục kiểm sát viên. Anh kiểm sát viên đó đẹp trai lắm.”

“Đúng thế đấy! Cao cao gầy gầy, mặc trang phục kiểm sát viên trông rất đường hoàng đứng đắn, tôi thích lắm.”

Chung Trinh gãi đầu, “Chị họ tôi đi ăn bánh ngọt với đàn ông? Các cậu không nhìn lầm chứ?”

“Làm gì có, chúng tôi còn chào chị ấy mà.”

Chung Trinh nghĩ ngợi, kiểm sát viên? Chị họ không thích sắp mình nữa rồi sao? Không thích cũng được, sắp đã thích người khác, hẳn sẽ không đón nhận chị họ đâu. Nghĩ vậy, cậu lấy điện thoại ra, quay người, “A lô, bác ạ? Cháu đây. Hình như dạo này chị họ đang hẹn hò đấy, đối tượng là kiểm sát viên thì phải...”

Lời đồn đã được tạo ra như thế.

Động tác của Chung Trinh quá nhanh nên không chú ý tới Ôn Thiệu Khanh đang bước ra từ một phòng bệnh. Anh cầm chiếc bút đang cầm trong tay vào túi áo trước ngực, nheo mắt. Kiểm sát viên?

Tùng Dung bị mẹ dùng biện pháp mềm mỏng tấn công suốt một ngày, vừa tan làm đi vào thang máy lại nhận được điện thoại của mẹ. Cô vốn đã chuẩn bị xong lời giải thích cho việc sử dụng đòn tâm lý để giải quyết đối tượng xem mắt hôm qua, thế nhưng mẹ không hề nhắc tới việc ấy, mà lại tỏ ra hứng thú với một chuyện mập mờ khác.

Trong thang máy không có ai, cô nói thẳng: “Mẹ nghe ai nói vậy? Chung Trinh đúng là đồ lắm chuyện. Đã hay hóng hớt lại còn chuyên thêm mắm thêm muối, mẹ tin nó làm gì? Lát nữa con sẽ đi lột da nó! Thật sự không có gì! Chỉ là một người bạn, con gặp anh ấy lúc mẹ bảo đi xem mắt thôi. Không phải bạn trai thật mà!”

Tùng Dung nghe mẹ càu nhàu, chỉ hận sao ở trong thang máy mà tín hiệu không bị mất. Mẹ nghe nói cô không có bạn trai, chợt nhớ ra chuyện gì đó, lo lắng hỏi: “Lần trước Chung Trinh bảo mẹ là con thích phụ nữ, vốn mẹ không tin, nhưng bao năm rồi mà con cứ mãi chẳng có bạn trai, với lại hồi đi học vẫn luôn có con gái theo đuổi con đúng không? Chắc con không...”

Tùng Dung không chịu nổi nữa, gào lên: “Con không thích phụ nữ!”

Đúng lúc ấy thì đến tầng. Thang máy mở ra, Ôn Thiệu Khanh dắt Nhường Chút xuất hiện trước mặt cô. Đôi mày hơi nhướng lên của anh rõ ràng có ý muốn nói, anh phát hiện ra bí mật của cô rồi.

Tùng Dung ngoảnh sang một bên. Sao lần nào nói đến chủ đề này cũng bị anh bắt được? Nhường Chút trông thấy Tùng Dung, lập tức muốn nhào đến, cô liền cản nó lại, “Ồ yên đấy!”

Dường như mẹ cô lại nói gì đó. Tùng Dung áp điện thoại vào tai, “Con không nói mẹ. Con nói con chó.”

Người ở đầu dây bên kia lại nói gì đó. Tùng Dung bắt lực giải thích: “Con không bảo mẹ là chó! Con đang nói con chó thật mà! A lô? Mẹ? Mẹ? Mẹ?”

Điện thoại cúp rồi.

Tùng Dung thở dài bắt lực, bước ra khỏi thang máy.

Lúc đi qua Ôn Thiệu Khanh, quả nhiên anh lại ác miệng trêu chọc: “Luật sư Tùng dạo này đang gặp đợt sao Thủy nghịch hành[3] hả?”

[3] Sao Thủy nghịch hành (retrograde): Trong vòng một năm, cứ cách ba đến bốn tháng, do tốc độ và quỹ đạo di chuyển quanh Mặt trời của các hành tinh khác nhau, từ góc nhìn Trái đất ta sẽ có cảm giác sao Thủy “đi ngược” một lần, mỗi lần khoảng hai mươi ngày. Trong chiêm tinh học, việc sao Thủy nghịch hành sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ, giao tiếp, giao thông, thông tin, khiến mọi việc không thuận lợi, làm con người bị sa sút tinh thần.

Tùng Dung ngoảnh lại, phóng ánh mắt về phía anh, “Anh là bác sĩ mà lại tin mấy cái đó sao?”

Ôn Thiếu Khanh vuốt cằm ngẫm nghĩ một lát, “Không tin, nhân viên y tế bọn anh chỉ tin vào thần ca đêm thôi.”

Tùng Dung không phản bác được, tiếp tục đi về hướng căn hộ của mình. Đi được vài bước, cô dừng lại, “Rảnh thì quản lý học trò của anh cho cẩn thận! Khi không cứ đồn đại linh tinh, náo lớn như thế sao không đi mà viết truyện ấy?”

Ôn Thiếu Khanh hỏi: “Liên quan gì đến học trò của anh?”

Tùng Dung hơi cúi, “Nếu hôm em đi xem mắt không gặp phải học trò của anh thì làm gì có những chuyện này chứ?”

Ôn Thiếu Khanh luôn rất giỏi nắm bắt trọng điểm, “Xem mắt?”

Tùng Dung cứng người. Cô cảm thấy hôm nay đã quá mất mặt, gượng gạo dịu giọng: “Không có gì, anh đi đi, em về trước đây.”

Ôn Thiếu Khanh ở phía sau thản nhiên lên tiếng: “Xem ra luật sư Tùng không thích mấy tình tiết sáng tạo trong câu chuyện luật sư và kiểm sát viên của học trò anh cho lắm.”

Tùng Dung sững người, quay lại nhìn anh, “Sao anh biết?”

Đôi mắt Ôn Thiếu Khanh thăm lại, “Tình cờ nghe thấy.”

Tùng Dung mấp máy môi: “Chuyện đó không có thật!”

Ôn Thiếu Khanh nở nụ cười giễu cợt, hỏi ngược lại: “Xem mắt cũng là chuyện không có thật hả?”

Tùng Dung nghe đến đây thì bùng nổ. Cô xem mắt thì đã sao nào? Cô đâu có làm phiền ai, việc gì anh phải ra vẻ châm chọc khiêu khích như thế? Anh có thể đăng lên mạng xã hội mấy thứ sến rện gì mà “Đâu phải không nhớ em”, còn cô lại không được đi xem mắt sao? Mà họ có quan hệ gì chứ? Anh dựa vào đâu mà tố thái độ này với cô?

Tùng Dung càng tức thì vẻ mặt càng bình tĩnh. Cô gắt lên: “Tất nhiên là không! Em đi xem mắt đấy! Thì đã sao?”

Nụ cười trên môi Ôn Thiếu Khanh nhạt dần, nhưng vẻ giễu cợt lại đậm hơn, “Vừa nói thích một người lại có thể đi xem mắt người khác ngay được. Hóa ra tình cảm của luật sư Tùng cũng chỉ thế mà thôi.”

Bỗng nhiên bị tạt một gáo nước lạnh, lần này Tùng Dung không chỉ bình tĩnh ngoài mặt, mà trái tim cũng tỉnh táo, một luồng khí lạnh trào lên trong lòng. Cô chẳng nói gì thêm, nhanh chóng quay người đi về nhà, không nhìn Ôn Thiếu Khanh nữa. Khoảng cách từ cửa thang máy đến nhà chỉ có mấy bước ngắn ngủi, vậy mà Tùng Dung đi rất khó khăn. Tim cô dần nguội lạnh. Vì cô động lòng trước, nên bị anh châm chọc chế giễu là đáng đời sao?

Ôn Thiếu Khanh đứng yên nhíu mày, những cảm xúc đảo lộn nơi đáy mắt, như hã hê, cũng như ảo não. Mãi cho đến khi Nhường Chút dụi vào người, anh mới hoàn hồn, quay lại xoa đầu nó. Sao họ lại cãi nhau cơ chứ? Vì lòng kiên nhẫn của anh đã trở nên ít ỏi rồi sao?

Anh chẳng còn tâm trạng dẫn Nhường Chút đi dạo nữa, cũng trở về nhà.

Nhường Chút không được ra ngoài chơi, bắt đầu chạy khắp các phòng. Lát sau, nó ngậm một chiếc dây buộc tóc đến, đặt xuống bên chân Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh đang ngồi đọc sách trong phòng, cúi đầu nhìn thoáng qua, nhặt lên, “Ồ đâu ra vậy?”

Nhường Chút quay đầu chạy về phòng ngủ cho khách. Ôn Thiếu Khanh nhìn về cửa phòng, chắc là rơi khi Tùng Dung bị đập đầu, ngủ lại nhà anh.

Anh cũng đứng dậy đi vào phòng ngủ cho khách, lúc ngồi bên giường thì phát hiện có mấy sợi tóc dài dính trên gối.

Anh cúi đầu nhìn Nhường Chút, bắt đầu vu oan, “Sao mày lại lên giường? Đã bảo mày không được lên giường cơ mà? Mày bị rụng lông đen từ lúc nào vậy? Hóa đen rồi à? Hay mày định tiến hóa thành gấu trúc?”

Anh vừa nói vừa vò lông khắp người Nhường Chút, chú chó kêu hai tiếng phản đối. Tối nay anh cãi nhau với Tùng Dung, tâm trạng không thoải mái, liền hành hạ Nhường Chút, lấy dây buộc tóc buộc một túm lông trên đỉnh đầu nó.

Nói xong anh lại giơ máy ảnh lên, “Cười cái xem nào.”

Quả nhiên Nhường Chút đã thè lưỡi, cong miệng cười trước ống kính. Ôn Thiệu Khanh chụp xong đưa cho nó nhìn, “Xem có được không?”

Nhường Chút chẳng để ý đến anh, anh lại tự quyết định, “Tao thấy cũng được, rất giống chủ nhân của cái dây buộc tóc.”

Vì vậy anh tiện tay đăng lên trang cá nhân, đồng thời cài đặt tấm ảnh thành ảnh màn hình.

Tùng Dung chẳng còn lòng dạ lên mạng nên không thấy được bức ảnh này. Từ nhỏ lòng tự tôn của cô đã rất cao, tối nay Ôn Thiệu Khanh châm chọc cô lảng lự, cô vừa tức giận vừa thấy oan ức, mà càng đau lòng hơn là những lời ấy lại được thốt ra từ miệng Ôn Thiệu Khanh, độ thương tổn tăng lên đến mấy lần.

Thực ra Ôn Thiệu Khanh cũng không có ý đó. Điều anh để tâm không phải là việc cô có đi xem mắt hay không, mà là vị kiểm sát viên kia. Thực ra công việc của anh và Tùng Dung chẳng liên quan gì đến nhau, trong đời sống cũng vì là hàng xóm nên mỗi ngày có thể gặp nhau một lần, thỉnh thoảng thì ăn chung, chẳng có tiến triển gì thực tế. Công việc của hai đều bận rộn, không có mấy thời gian ở nhà. Mà cô thì cứ mãi ngây ngô chậm hiểu vô cùng. Nhưng kiểm sát viên thì khác. Thường xuyên gặp gỡ nhau trong công việc, hoàn toàn có thể xảy ra chuyện lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Bằng chứng rõ ràng nhất là, trong bệnh viện anh có bao nhiêu bác sĩ y tá đã nên duyên với nhau. Tóm lại, anh không giận Tùng Dung, mà anh đang chán chính mình.

Dù ai đúng ai sai, rõ ràng là quan hệ ngoại giao của Ôn Thiệu Khanh và Tùng Dung đã tan vỡ, chính thức đi vào giai đoạn chiến tranh lạnh.

Làm hàng xóm của nhau được một thời gian, về cơ bản hai bên đều hiểu rõ quy luật sinh hoạt của đối phương. Tùng Dung chỉ cần đi làm muộn hơn một chút vào buổi sáng, buổi tối tăng ca ở văn phòng rồi mới về thì luôn có thể tránh mặt Ôn Thiệu Khanh.

Mấy ngày liền Ôn Thiệu Khanh không gặp Tùng Dung. Anh muốn xin lỗi nhưng không có cơ hội, gửi tin nhắn hay gọi điện cô cũng chẳng trả lời.

Tối đến, Ôn Thiệu Khanh tham dự cuộc họp thường lệ với các học trò. Khi được báo cáo, rõ ràng anh không mấy tập trung, liên tục mở khóa màn hình điện thoại. Chung Trinh ngồi gần nhất, lén lút nhìn điện thoại, sau đó sững người, ngẩng lên nhìn Ôn Thiệu Khanh với ánh mắt khác lạ.

Thế rồi Chung Trinh lè mề mại cho tới khi mọi người đã đi hết mới đến gần hỏi Ôn Thiệu Khanh: “Sếp, màn hình khóa của sếp...”

Ôn Thiệu Khanh thờ ơ lên tiếng: “Cảm thấy tay nghề chải lông cho chó của tôi cũng được đúng không?”

Chung Trinh gãi đầu, “Không phải... Sợi dây buộc tóc kia...”

Ôn Thiệu Khanh không muốn nhắc đến vấn đề này, trầm mặt chuyển hướng câu chuyện, “Không phải hả? Cậu thấy tôi không khéo sao?”

Chung Trinh thấy Đại Ma Vương sắp biến hình, lập tức trấn an, “Không, không, sếp rất khéo. Chỉ có điều, cái dây buộc tóc này trông rất quen!”

“Của cậu à?”

“Em đâu có dùng được. Đây là của chị họ em đúng không? Em từng tặng chị ấy một cái giống hệt.”

Ôn Thiệu Khanh trầm ngâm một lúc, “Cậu không tặng được loại tốt hơn à?”

Chung Trinh đuối lý, “Tặng lâu lắm rồi. Hồi ấy còn đang đi học làm gì có tiền ă? Em tưởng chị ấy vứt từ bao giờ rồi, xem ra chị ấy là người trọng tình cảm nên mới giữ mãi như thế.”

Ôn Thiếu Khanh còn đang chú ý đến cụm từ “trọng tình cảm”, Chung Trinh chợt trưng ra vẻ nịnh nọt, “Sếp, sếp với chị họ em là hàng xóm đúng không ạ?”

Ôn Thiếu Khanh bình tĩnh nhìn cậu, “Ừ.”

“Vậy sếp có thể giúp em trai của hàng xóm không?”

“Giúp thế nào?”

“Sếp có thể sang nhà chị em lấy hộ cái USB của em không? Trong USB đó có tài liệu em cần dùng, lần trước bị rơi ở nhà chị em.”

“Sao cậu không tự đi mà lấy?”

Chung Trinh tỏ vẻ chổng cựa, “Em không dám đi. Đạo này tâm trạng chị em hình như không tốt lắm. Mấy hôm trước lúc bị bác gái em bắt đi xem mắt, chị ấy nói với người ta là mình đã ba mươi sáu tuổi, lại có cả con trai khiến đối phương sợ chạy mất. Bác gái em đáng sợ lắm, chắc chị họ lại bị bác ấy giày vò rồi. Với cả em... hình như em nói gì sai nên chị ấy gọi điện mắng dữ dội, bảo em tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt chị ấy nữa.”

Ôn Thiếu Khanh dụ Chung Trinh đâm đầu vào nòng súng, “Vậy cậu dỗ cô ấy đi.”

“Em không dám!” Chung Trinh rụt cổ, “Chị họ em khó dỗ lắm. Sếp lấy hộ em đi mà!”

Khó dỗ? Một nét lúng túng kín đáo vụt qua đáy mắt Ôn Thiếu Khanh. Chung Trinh chỉ không dám đi, còn anh đến mặt Tùng Dung cũng không thấy được, nói gì đến chuyện vào nhà cô lấy đồ.

Anh mau chóng từ chối: “Không.”

Chung Trinh tỏ vẻ nghi hoặc, “Tại sao?”

Ôn Thiếu Khanh vờ dạy dỗ cậu: “Những thứ như USB sao có thể vứt linh tinh chứ? Phải cho cậu một bài học.”

Nói xong, anh đứng dậy nhanh chân bỏ đi.

Chung Trinh nhìn bóng lưng Ôn Thiếu Khanh, lòng dâng đầy ngỡ vực, “Sao cứ thấy là lạ...”

Sắp đến Tết, giờ này trên đường có rất nhiều cảnh sát giao thông kiểm tra nồng độ cồn. Khi lái xe về nhà, Ôn Thiếu Khanh nhìn qua chợt nảy ra một ý. Anh đỗ xe bên lề, vào siêu thị bên đường, đến lúc trở ra tâm trạng có vẻ rất tốt.

Đã sắp chín giờ, Tùng Dung tăng ca, đang nói chuyện với khách hàng ở văn phòng thì điện thoại cứ liên tục đổ chuông. Mãi đến khi tiễn khách về cô mới nghe máy.

Nghe xong một lúc cô vẫn ngỡ ngờ hỏi: “Anh bảo ai uống rượu lái xe?”

“Anh ta nói anh ta tên là Ôn Thiếu Khanh.”

Tùng Dung lại nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình di động, xác định không phải lừa đảo mới lên tiếng: “Không thể nào, anh ấy là bác sĩ, rất ít khi uống rượu, chứ đừng nói đến chuyện uống rượu rồi còn lái xe.”

“Anh ta bảo cô là luật sư riêng của anh ta, trước khi cô đến anh ta sẽ không nói gì.”

Tùng Dung thảm bại, “Xin lỗi, tôi không quen anh ta. Nếu anh ta không chịu nói gì thì coi như chống đối người thi hành công vụ, các anh cứ bắt tạm giam anh ta là được.”

Nói xong cô cúp máy, bắt đầu chỉnh sửa tài liệu. Thế nhưng ngồi trước màn hình máy tính, cô hoàn toàn không nhớ nổi những gì vừa thảo luận với khách hàng, trong đầu chỉ toàn là những điều luật liên quan đến tội uống rượu lái xe.

Chuyện uống rượu lái xe này không lớn cũng không nhỏ, nhưng lỡ làm to chuyện ra, sợ là Ôn Thiệu Khanh... sẽ không được làm bác sĩ nữa? Thế thì học vị của Chung Trinh phải làm sao đây? Anh mà bị tạm giam thì Nhường Chút phải làm thế nào?

Tùng Dung lẩn cấn mãi, cuối cùng dùng Chung Trinh và Nhường Chút để tự thuyết phục bản thân, tắt máy tính đi đến chỗ đội cảnh sát giao thông cứu Ôn Thiệu Khanh.

Lúc đến đội cảnh sát giao thông, cô thấy Ôn Thiệu Khanh điềm đạm nhã nhặn ngồi giữa một đám đàn ông say rượu. Dưới ánh đèn, sườn mặt anh trắng trẻo, sạch sẽ, biểu cảm tỉnh táo, nhìn sao cũng không giống người đã uống rượu.

Trong lúc tình cờ quay đầu, Ôn Thiệu Khanh nhìn thấy Tùng Dung, liền đi tới chỗ cô.

Tùng Dung nhìn anh, mặt không đổi sắc, quay sang hỏi đồng chí cảnh sát giao thông mập mạp bên cạnh: “Là người này sao?”

Cảnh sát giao thông gật đầu, “Đúng.”

Tùng Dung tỏ vẻ muốn đi ra, “À, tôi không quen anh ta.”

Anh cảnh sát ngăn người, “Trời lạnh thế này, mà đã muộn như vậy, cô đi tới đây chỉ để xác nhận mình có quen anh ta hay không thôi à?”

Câu này khiến Tùng Dung nghẹn họng không thể trả lời. Cô nghĩ, dù sao cũng đã tới rồi, coi như làm việc tốt vậy.

Cô liếc qua Ôn Thiệu Khanh, hắng giọng, bác bỏ lời thoái thác trước đó: “Tôi quen anh ấy. Anh ấy làm sao?”

Người cảnh sát không biết Tùng Dung đã kích hoạt trạng thái tấn công, trả lời không nghĩ ngợi: “Luật giao thông đường bộ về an toàn giao thông của nước ta quy định sau khi uống rượu cấm không được lái xe. Anh này...”

Còn chưa nói xong, cảnh sát đã bị Tùng Dung ngắt lời: “Tức là uống rượu xong thì không được lái xe đúng không?”

Người cảnh sát không hiểu, “Đúng vậy.”

Tùng Dung lại đặt câu hỏi, “Sau khi uống rượu là bao lâu? Ba tiếng? Năm tiếng? Hai mươi tư tiếng? Một tháng? Hay là một năm?”

Người cảnh sát có lẽ chưa bao giờ gặp câu hỏi thế này, khó xử nhìn Tùng Dung, “Chuyện này...”

“Luật không quy định thời gian sau khi uống rượu là bao lâu đúng không? Vậy không nói vấn đề này nữa. Nói về chứng cứ để các anh bắt anh ấy đi.”

Chẳng biết từ lúc nào, quyền khống chế tình huống đã nằm trong tay cô. Ôn Thiệu Khanh đứng bên cạnh ngắm khuôn mặt nghiêng của Tùng Dung, chợt nở nụ cười.

Liếc thấy Ôn Thiệu Khanh đang cười, Tùng Dung bèn lờm anh một cái.

Cảnh sát giao thông nhìn bản ghi chép trong tay, “Sau khi kiểm tra, nồng độ cồn trong máu của anh đây lớn hơn 20mg/100ml. Tiêu chuẩn uống rượu sau khi lái xe của nước ta là nồng độ cồn trong máu của người lái xe là 20mg/100ml.”

“Vậy có nghĩa là dù tôi uống rượu nhưng chỉ cần nồng độ cồn trong máu thấp hơn 20mg/100ml là không có vấn đề gì, đúng không?”

Người cảnh sát bị Tùng Dung hỏi mấy câu, càng lúc càng không chắc chắn, “Chắc vậy.”

Tùng Dung chất vấn: “Nhưng anh vừa nói là chỉ cần uống rượu xong là không được lái xe kia mà?”

Lúc này người cảnh sát mới ý thức được mình sơ ý, cau mày, “Chuyện này...”

Tùng Dung hỏi tiếp: “Nếu tử lượng của tôi rất kém, chỉ uống một ngụm là say, đầu óc không còn tỉnh táo, nhưng nồng độ cồn trong máu thấp hơn 20mg/100ml thì tôi vẫn có thể lái xe, đúng không?”

Cảnh sát giao thông hoàn toàn bó tay. Ai có chút kiến thức thông thường đều biết là không được, nhưng lại không thể đưa ra điều luật nào để phản bác.

Tùng Dung lại nhìn ghi chép trong tay anh ta, “Với lại, có chắc là máy kiểm tra của các anh tốt không?”

Cảnh sát giao thông vội vàng lên tiếng: “Cũng được mà... Có thể thử máu.”

Câu này nói đúng ý Tùng Dung, “Nói chính xác là, thực ra anh cũng tồn tại nghi vấn đối với kết quả kiểm tra của mình đúng không?”

“Không...” Người cảnh sát nói chuyện với Tùng Dung mà khuôn mặt như tuyệt vọng. Luật sư thật đáng sợ, sau này cưới vợ nhất định không cưới luật sư!

Cuối cùng Tùng Dung cũng buông tha cho người cảnh sát. Cô quay sang nhìn Ôn Thiếu Khanh, vẻ mặt anh tỉnh táo, trên người không có mùi rượu, dù lúc ấy uống rượu thật thì chắc cũng không uống bao nhiêu, mà luẩn quẩn lâu như vậy rồi chắc cũng không có vấn đề nữa. Cô quyết định làm liều, đi tới khẽ hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Có thể đo lại lần nữa không?”

Ôn Thiếu Khanh bình thản nhìn cô bắt nạt cảnh sát giao thông. Đã bao ngày rồi, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh, anh liền gật đầu.

Thấy anh gật đầu, Tùng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả kiểm tra cho thấy trong máu anh không có cồn. Cảnh sát giao thông sững sờ nhìn chiếc máy kiểm tra, bắt đầu nghi ngờ chính mình, “Hồng thật rồi à?”

Cuối cùng người cảnh sát vừa xin lỗi vừa đưa hai người ra ngoài.

Tùng Dung đứng trước xe, lạnh lùng hỏi ôn Thiếu Khanh, “Giải thích đi chứ, bác sĩ Ôn?”

Trừ phi máy kiểm tra hỏng thật, nếu không khi này không thể xuất hiện kết quả thế kia. Mà từ đầu đến cuối Ôn Thiếu Khanh đều rất bình thản nhàn nhã, rõ ràng là có vấn đề.

Ôn Thiếu Khanh khép hờ đôi mắt, lại hơi nhướng mày. So độ gian manh, đúng là không ai có thể địch lại anh, “Anh không uống rượu, trước khi kiểm tra anh chỉ ăn nho với bánh trứng. Nho là thứ dễ lên men nhất, khí ethanol được sản sinh sau khi lên men tạm thời lưu lại trong khoang miệng, lúc sử dụng máy thổi nồng độ cồn tự khắc sẽ vượt quá chỉ tiêu. Súc miệng xong đo lại sẽ không sao nữa.”

Tùng Dung tức phát điên, lạnh lùng hỏi: “Đùa bỡn em như thế vui lắm à?”

Ôn Thiếu Khanh ngược mắt nhìn cô, khẽ cất tiếng, giọng nói thông thả mà kiên định: “Anh muốn gặp em.”

Một câu nói khiến lửa giận trong Tùng Dung tắt vụt. Anh lại có thể thốt ra câu ấy bình thản ung dung đến thế. Khi nói, anh không cười, nhưng trên mặt như có một dòng ấm áp lặng lẽ chảy xuôi.

Trong thoáng chốc, khí thế trên người Tùng Dung bay biến hết. Cô bối rối dời tầm mắt, không dám nhìn anh nữa.

Ánh mắt anh vẫn nán lại trên gương mặt cô, tiếp tục: “Chuyện hôm ấy... cho anh xin lỗi. Anh không nghĩ em như thế đâu.”

Chỉ là hai câu cực kỳ đơn giản, còn chẳng có lấy một từ bỏ nghĩa, nhưng trái tim Tùng Dung lại xôn xao. Có chút êm dịu khó gọi tên dâng lên trong lòng, làm cô chẳng thể nào khống chế cảm xúc. Rõ ràng trước đó còn đang nghĩ người này đã nghĩ xấu về cô như vậy, cả đời này cô sẽ không nhìn anh nữa. Nhưng giờ cô lại chẳng tức giận chút nào, thậm chí còn cảm thấy hành vi của mình hôm ấy thiếu khoan dung.

Đêm đông trời dần nổi gió, thỉnh thoảng lại thổi vạt áo hai người bay bay. Họ còn đang đứng rất gần, thế nên vạt áo chẳng mấy chốc đã quần quýt lấy nhau. Và thứ quần quýt bên nhau không chỉ là vạt áo được gió thổi bay, mà còn có cả bóng hình trên mặt đất.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô đứng dưới ánh đèn đường cúi đầu, không biết đang nghĩ gì mà mãi chẳng thấy có động tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Ôn Thiếu Khanh mới chậm chậm nói: “Chúng ta về nhà nhé?”

Tùng Dung ngẩng ra nhìn anh, khẽ gật đầu. Cô biết rõ Ôn Thiếu Khanh không có ý gì khác, vì họ là hàng xóm nên anh mới nói vậy, thế nhưng tâm tư vẫn cứ bay xa.

Nhưng niềm vui mãnh liệt còn chưa kịp dâng trào, bên tai cô chợt văng vẳng những câu nói của Chung Trinh. Cậu nói, sắp em có người thầy ấy thích rồi. Dù anh có đối tốt với cô đi nữa, thì hẳn cũng chẳng phải thích đâu.

Cô chợt nghĩ, không biết cô gái mà anh thích là người thế nào. Cô gái không biết anh thích mình, cô gái khiến người ta ước ao ngưỡng mộ ấy, rốt cuộc ra sao?

Thấy Tùng Dung lại ngơ ngẩn, Ôn Thiếu Khanh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, dường như sợ làm cô giật mình nên gọi rất khẽ: “Tùng Dung?”

Cô vội vàng đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt đất, như thể sợ bỏ lỡ điều gì.

Vì anh đưa tay lên nên cái bóng dưới đất trông giống như đang ôm cô vào lòng. Do động tác tay mà anh hơi nghiêng người về phía trước, bóng hai người xích lại gần nhau, cảm giác vô cùng thân thiết gần gũi.

“Muộn rồi, đi thôi.” Tùng Dung ngẩng phắt lên, lòng không ngừng khinh bỉ chính mình. Sao cứ ở trước mặt anh là cô lại mất hồn như thế?

Tùng Dung lái xe theo sau xe của Ôn Thiếu Khanh. Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hai người về cùng nhau.

Về đến chung cư, sau khi ra khỏi thang máy, cô mới chợt nhớ ra hỏi anh: “Sao anh biết chắc em sẽ đến?”

“Anh không chắc.” Ôn Thiếu Khanh hơi khựng lại, trả lời thành thật, “Nên anh định đợi thêm năm phút nữa, nếu em vẫn không đến thì anh sẽ tự đi ra.”

Tùng Dung lạnh nhạt đáp: “Phải rồi, Ôn Thiếu Khanh là ai cơ chứ? Không có em thì anh vẫn có thể nguyên vẹn trở ra mà.”

Cô vừa nói vừa cúi đầu lấy một tờ giấy từ trong túi, nghiêm túc như đang bàn chuyện công việc, “Anh đọc cho kỹ, đây là bảng thu phí của em. Lần này nể tình anh là thầy hướng dẫn của Chung Trinh nên em miễn phí, sau này còn tìm là em sẽ thu tiền đầy nhé. Với lại đừng tùy tiện hỏi em điều gì, tư vấn pháp luật cũng tính phí đấy.”

Ôn Thiếu Khanh cầm tờ giấy kia đọc cẩn thận, cười: “Trông điệu bộ của luật sư Tùng lúc nãy, dù anh có uống rượu thật thì luật sư Tùng cũng có cách giải quyết giúp anh nhỉ?”

Khóe miệng Tùng Dung giật nhẹ, cười lạnh, “Nếu anh uống rượu thật thì em sẽ có cách khiến anh từ tội uống rượu lái xe tăng thành tội say rượu lái xe. Đời này em ghét nhất là người cố ý vi phạm pháp luật.”

Ôn Thiếu Khanh cup mắt ngẫm nghĩ, “Chắc không đâu, tửu lượng anh kém lắm. Em thì sao?”

Tùng Dung không biết vì sao chủ đề lại chuyển sang vấn đề tửu lượng. Cô nhìn anh với vẻ lạ lùng, “Anh hỏi làm gì?”

Ôn Thiếu Khanh thản nhiên, “Trong hai người cũng phải có một người tửu lượng tốt, nếu không tới khi kết hôn, lúc mời rượu sẽ phiền phức lắm.”

Lại nữa, lại nữa. Tùng Dung cố nén giận, trán nổi đầy gân xanh.

Nhưng Ôn Thiếu Khanh vẫn làm như không thấy, tiếp tục ngẫm nghĩ, “Mà tửu lượng em không tốt cũng chẳng phải lo, tới lúc đó nhờ phù dâu, phù rể là được.”

“Ôn Thiếu Khanh.” Tùng Dung đột ngột lên tiếng gọi.

“Sao?”

“Thực ra không phải phiền phức như vậy. Dù sao anh cũng không có bạn gái, cứ tìm luôn một cô dâu giỏi uống rượu là nhẹ việc rồi.”

Tùng Dung thầm phỉ báng trong lòng. Tưởng cô không biết ba hoa chắc?

“Thế à?” Ôn Thiệu Khanh lại vuốt cằm, “Vậy tử lượng của luật sư Tùng có tốt không?”

Tùng Dung trả lời ngay, “Không tốt!”

Ôn Thiệu Khanh khẽ cười, “Vậy anh yên tâm rồi. Anh vừa nghĩ, nếu cô dâu cứ đổ rượu cho chú rể mãi thì chú rể mất hết mặt mũi còn gì? Em nói có đúng không?”

Anh cứ nói, Tùng Dung tức đến nổi dạ dày quặn đau. Cô đặt tay lên bụng, đôi mày hơi nhíu.

Ôn Thiệu Khanh không đùa nữa, “Sao vậy?”

Tùng Dung không muốn nói chuyện với anh, đẩy tay anh ra, “Đã bảo là đừng hỏi em. Phí tư vấn của em rất đắt!”

Ôn Thiệu Khanh không chịu yếu thế, “Anh đang khám bệnh cho em, tiền khám bệnh của anh cũng rất đắt.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi lăm.”

“Vấn đề anh hỏi không nằm trong phạm vi tư vấn hình sự. Anh là thầy giáo của Chung Trinh, em giảm giá cho anh, ba trăm tệ một tiếng, không đủ một tiếng thì vẫn phải trả em trọn phí.”

“Lát nữa anh đưa em.” Ôn Thiệu Khanh biết cô sẽ không lấy tiền thật, thoải mái hòa theo. Anh đưa tay đặt lên bụng cô, nhíu mày, “Chưa ăn cơm tối à?”

Tùng Dung lắc đầu, “Không ăn.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô, “Không có thói quen ăn sáng, cũng không ăn cơm tối. Luật sư Tùng muốn thành tiên à?”

Tùng Dung thở dài, “Em cũng muốn ăn mà, chẳng qua là hôm nay không ăn thôi. Bận quá nên không chú ý.”

Không biết có phải vì Ôn Thiệu Khanh đang đặt tay lên bụng cô hay không, mà cô bỗng thấy cơn đau của mình càng nghiêm trọng. Bình thường thỉnh thoảng cũng đau, nhưng không khó chịu đến mức này.

Có lẽ cũng giống như một đứa trẻ đang đi bỗng dừng bị ngã. Không thấy ai, nó sẽ tự bò dậy, một khi có người quan tâm, nó sẽ tủi thân mà khóc òa lên.

Ôn Thiệu Khanh thấy sắc mặt Tùng Dung ngày càng khó coi, liền kéo tay cô đi vào trong nhà, “Đúng lúc anh cũng đói, ăn cùng nhau đi.”

Tùng Dung vùng ra, “Không cần, em tự gọi thức ăn bên ngoài là được.”

Ôn Thiệu Khanh thấy cô khăng khăng từ chối, mà còn rất dứt khoát thì chợt nhớ đến lời Chung Trinh “Chị họ em rất khó dỗ”. Anh thử hỏi dò: “Khi này đứng bên ngoài lâu như vậy, anh nấu chút gì đó ấm bụng, hẳn phải tốt hơn đồ ăn bên ngoài đúng không? Ăn mì sợi tê^[4] nhé?”

[4] Sợi tê: Một món mì đặc biệt, là thức ăn vặt nổi tiếng ở Thiểm Tây, Trung Quốc. Món ăn được cho là ngon nhất khi được thưởng thức vào sáng mùa đông, làm ấm người ấm bụng, tránh lạnh, vị hơi cay và tê lưỡi nên gọi là “sợi tê”.

Tùng Dung ngẩng đầu hỏi: “Mì sợi tê là gì?”

“À... Một loại mì thôi ấy mà.” Ôn Thiệu Khanh giải thích đơn giản, “Ăn không?”

“Ăn.” Bản tính háu ăn trỗi dậy.

Vậy là cô nàng Tùng Dung vốn định về nhà, giờ lại đi thẳng sang nhà Ôn Thiệu Khanh.

Ôn Thiệu Khanh hơi sững sốt. Trước kia cô còn thận trọng về nhà trước rồi mới sang, giờ lại đi thẳng. Lúc trước nghĩ cô khó dỗi, anh còn đang tính xem nên dùng cái gì để lấy lòng, ai ngờ... Ừm, đúng là khó dỗi thật.

Tùng Dung bước vào cửa, nhìn lên chỗ trống trên bức tường ảnh. Chẳng biết do Ôn Thiệu Khanh vẫn chưa phát hiện hay thể nào mà chỗ đó vẫn trống không.

Ôn Thiệu Khanh cũng nhìn theo, khó hiểu tự hỏi: “Ồ, sao lại thiếu một tấm rồi?”

Tùng Dung chột dạ, không dám tiếp lời.

Ôn Thiệu Khanh nhìn chăm chú khoảng trống kia, rồi quay lại, khó tin hỏi Nhưường Chút: “Mày trông nhà kiểu gì vậy? Sao lại mất rồi?”

Ban đầu thấy Ôn Thiệu Khanh về, Nhưường Chút hớn hờ ra đón, lúc này nghe anh nói vậy lại kêu một tiếng ai oán, nằm rạp ra đất nhìn chủ với ánh mắt vô tội.

Tùng Dung chột dạ không dám nhìn Nhưường Chút.

“Tối đó rõ ràng vẫn còn ở đây mà, bị ai lấy rồi không biết...” Ôn Thiệu Khanh vừa lẩm bẩm vừa đi vào bếp.

Lúc này Tùng Dung mới khẽ thở ra. May mà anh không nghi ngờ cô.

Từ trong phòng bếp, Ôn Thiệu Khanh cao giọng hỏi: “Muộn rồi, ăn thịt không tốt cho tiêu hóa. Làm chay thôi có được không?”

Tùng Dung nhanh chân chạy vào trả lời: “Được.”

Nghe giọng cô, Ôn Thiệu Khanh mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn. Mỗi lần bàn đến việc ăn uống, cô dường như rất dễ nói chuyện, đến giọng cũng ngoan ngoãn hơn mấy phần. Có lẽ chính Tùng Dung cũng không phát hiện, mỗi lần đứng bên cạnh nhìn anh nấu ăn, ánh mắt cô đều rất chăm chú, rất chân thành, rất sùng bái, giống hệt Nhưường Chút lúc đợi anh cho ăn. Ánh mắt ấy khiến trái tim anh dường như tan chảy.

Khi cô đi vào, Ôn Thiệu Khanh đang tráng nước lạnh cho mì. Cô nhìn miếng bột mì được nặn thành hình tai mèo, cảm thấy tò mò, “Cái này là mì sợi té đây sao?”

Anh vừa làm vừa trả lời: “Ừ.”

Tùng Dung nhìn anh cho dầu vào trong nồi rồi thành thạo thực hiện các công đoạn tiếp theo. Trước khi đổ mì ra bát, Ôn Thiệu Khanh quay sang hỏi cô: “Có ăn cay không?”

Tùng Dung lắc đầu, “Không, em không ăn cay.”

Ôn Thiệu Khanh nhớ tới đĩa sườn sốt tiêu cay bị cô vét sạch lần trước, cau mày.

Tùng Dung cũng nhớ ra, háng giọng sửa lại: “Bình thường thì không nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể ăn một chút.”

Ôn Thiệu Khanh lấy cho Tùng Dung một bát rồi bỏ thêm một chút ớt vào nồi, để thêm nửa phút mới tắt lửa. Anh bưng hai chiếc bát ra khỏi bếp, Tùng Dung cầm đĩa và thìa đi theo sau. Cô vừa đi vừa nhìn hoa văn trên chiếc đĩa, thậm chí khen tặng một tiếng “biển thái”, rồi lại nhìn tay của Ôn Thiệu Khanh.

Ôn Thiệu Khanh rót cho cô một cốc nước, “Mau ăn đi.”

Tùng Dung ném một miếng, ngon đến độ khép mắt lim dim. Cô ăn thêm vài miếng mới tò mò hỏi: “Đây là mua à?”

Ôn Thiệu Khanh không động đũa, cầm cốc nước uống một ngụm, “Không, anh tự làm. Lần trước làm nhiều rồi để trong tủ lạnh. Thực ra làm ăn luôn ngon hơn, nhưng hôm nay muộn rồi, để hôm khác anh làm cho em sau.”

“Đây không phải đồ ăn vùng này đúng không?”

“Không. Hồi du học có một người bạn cùng phòng là người Thiểm Tây, anh học cậu ấy.”

Tùng Dung không biết nhiều về những gì anh từng trải qua. Mỗi khi có cơ hội, cô luôn muốn tìm hiểu thêm, “Tài nấu ăn của anh cũng là học được khi đi du học à?”

“Đại khái thế.” Ôn Thiệu Khanh nhớ lại, “Trước đó cũng biết nấu một ít, nhưng hồi ở nước ngoài nấu nhiều, dần dần luyện thành. Em đã bao giờ nghe truyện cười này chưa? Chưa ra nước ngoài, người khác tưởng bạn sắp đi đến một “phương Đông mới” để học tiếng Anh. Ra nước ngoài rồi, ai cũng cho rằng bạn tới “phương Đông mới” để làm đầu bếp.”

Tùng Dung nghĩ đến những kinh nghiệm nấu ăn có thể xem như “tai nạn” của mình, nhỏ giọng than vãn: “Thế chắc người ta sẽ nghĩ rằng em đến Lam Tường học điều khiển máy xúc[5].”

[5] Đi Lam Tường học điều khiển máy xúc: Ngành điều khiển máy xúc, từng là một trong những ngành học nổi tiếng nhất ở trường Đại học Kỹ thuật Lam Tường.

Hít một hơi, mùi nước ớt xào bay đến quanh quần ở đầu mũi, cô chột ngừng đưa.

Ôn Thiệu Khanh hỏi: “Sao? Không ăn được à?”

Tùng Dung ngập ngừng mở miệng: “Của anh trông có vẻ ngon hơn một chút.”

Ôn Thiệu Khanh không nhịn nổi cười, “Em không ăn cay kia mà?”

Tùng Dung vẫn cứng miệng, “Thế nên em chỉ nói là trông có vẻ...”

Ôn Thiệu Khanh cười đẩy bát tới, “Anh chưa động vào đâu.”

Tùng Dung lắc đầu, “Ăn trong bát còn nhòm trong nồi là thói quen không tốt, em ăn của em thôi.”

Ôn Thiệu Khanh cảm thấy câu này có ẩn ý, “Vậy xin hỏi, anh ở trong bát hay ở trong nồi?”

“...” Tùng Dung không nói nữa, cầm đầu ăn điên cuồng.

Ăn xong mới phát hiện Ôn Thiệu Khanh dường như vẫn luôn nhìn cô, không hề động đũa. Cô hơi bối rối hỏi: “Anh không ăn à?”

Ôn Thiệu Khanh đổi tư thế ngồi, chống tay vào cằm tiếp tục nhìn, “Anh không đói.”

Tùng Dung bất động một lúc. Ôn Thiệu Khanh nhìn kỹ mới thấy cô đang nhìn chằm chằm một bát mì sợi tẻ khác, đến mắt cũng không chớp, dường như không nghe lọt tai bất cứ lời nào của anh.

Ôn Thiệu Khanh cảm thấy buồn cười, đẩy bát về phía cô, “Ném thử xem.”

Tùng Dung như sực tỉnh, mở lớn đôi mắt đen nhánh nhìn anh, lúc kịp phản ứng, mặt đã đỏ lên, “VẬY em ném thử một chút.”

Vị cay kích thích vị giác, Tùng Dung từ ném một chút thành ném một bát.

Đến lúc rửa bát, Tùng Dung cúi đầu ngập ngừng mãi, lát sau khi đã lấy được dung khí, cô bèn hỏi Ôn Thiệu Khanh đang rửa hoa quả: “Còn sữa chua chiên không?”

Lần này Ôn Thiệu Khanh quả thật hơi giật mình, quay đầu quan sát cô, “Vẫn ăn nữa?”

Tùng Dung nghĩ, dù sao ban nãy cũng mất hết mặt mũi rồi, thôi thì cứ thoải mái luôn đi. Ôn Thiệu Khanh đánh giá từ đầu đến chân cô một lúc, Tùng Dung cúi đầu vờ như đang tập trung rửa bát. Lúc cô cảm thấy mình sắp bị Ôn Thiệu Khanh nhìn cho bốc hơi mới nghe được tiếng anh đi đến mở tủ lạnh, dường như đang lấy thứ gì đó ra.

Ôn Thiệu Khanh chiên trước cho cô một phần, sau đó chiên thêm một phần cho Nhường Chút. Quay lại đã thấy cô ăn xong, nhìn anh trông đợi, “Còn không?”

Ôn Thiệu Khanh sững sốt, thật sự không hiểu nổi tại sao đằng sau một người con gái trông mạnh mẽ, điềm tĩnh và lãnh đạm như cô lại ẩn giấu tính háu ăn dữ dội như vậy? Rốt cuộc là lúc tạo ra cô, Thượng đế đã có sai sót gì? Sao cô ăn nhiều thế này mà vẫn không thấy béo?

Tùng Dung ăn uống thỏa mãn ở nhà Ôn Thiệu Khanh, cuối cùng cũng chào anh đi về. Chỉ có điều, lúc đi cô đã khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt khách khí, được Ôn Thiệu Khanh đánh giá là “lau sạch miệng rồi thì không nhận người nữa”.

Vậy là quan hệ giữa hai người coi như đã miễn cưỡng khôi phục. Ôn Thiệu Khanh hẹn Tùng Dung mai cùng ăn sáng, cô vui vẻ nhận lời.

Và cũng chính trong buổi sáng hôm đó, Tùng Dung đã phát hiện Ôn Thiệu Khanh thật sự rất giỏi thu xếp, xoay sở mọi việc trong cuộc sống.

Sáng ra Tùng Dung vào nhà, vừa ngáp một cái đã thấy Ôn Thiệu Khanh chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, “Tối qua em ăn nhiều quá, ăn sáng đơn giản thôi nhé.”

Tùng Dung vẫn còn ngái ngủ, cúi đầu nhìn. Đúng là rất đơn giản: cháo hoa ăn kèm dưa muối, một đĩa đậu đũa và một đĩa dưa chuột, cả hai đều được muối chua. Cô hơi chán, “Sao toàn đồ chua thế? Anh mang thai à?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô sâu thẳm, “Anh thích ăn dầm[6].”

[6] Ăn dầm (hay ăn dầm chua): Trong tiếng Trung có nghĩa bóng là “ghen”.

Không biết là do vẫn chưa tỉnh ngủ hay là chậm hiểu quá, Tùng Dung chỉ che miệng ngáp một cái, lơ mơ trả lời: “Thế à? Nhà em có chai dấm lâu năm được bạn tặng, để sau em mang sang cho anh.”

Ôn Thiệu Khanh từ từ khuấy bát cháo hoa bên cạnh, cất giọng nhảm chán: “Ăn đi.”

Cháo vừa miệng, Tùng Dung mới ăn mấy miếng đã tỉnh táo, “Dưa muối này anh mua ở đâu đấy? Ngon thật.”

Ôn Thiệu Khanh chỉ vào vại muối dưa trong góc bếp, “Tự làm, nếu em thích thì anh cho một ít.”

Tùng Dung nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Cô bỏ thìa trong tay xuống, đi tới vòng quanh vại dưa chua mấy lượt, cảm thấy hết sức mới mẻ. Dụng cụ xưa cũ như vậy, ngoài lần nhìn thấy ở nhà bà ngoại lúc nhỏ ra, về sau cô chưa từng trông thấy nữa. Giờ trong siêu thị có mọi thứ, làm gì có ai tự mình muối dưa nữa đâu. Xem xong, cô quay lại bàn ăn, nhìn Ôn Thiệu Khanh đang ăn cháo, tò mò hỏi anh: “Em tưởng bác sĩ đều chú trọng dưỡng sinh, sẽ không ăn đồ ăn nhiều nitrat thế này?”

Ôn Thiệu Khanh cười, “Có một đồng nghiệp vừa gặm cánh gà ướp tiêu vừa phân tích cho bọn anh trong đó có thành phần hóa học gì. Ông Tăng Kỳ[7] từng nói, khẩu vị của một người phải thoáng một chút, đa dạng một chút. Nam ngọt, Bắc mặn, Đông cay, Tây chua. Bác sĩ cũng là người, ăn đa dạng thì thái độ đối với cuộc sống cũng sẽ thoáng hơn.”

[7] Ông Tăng Kỳ (1920-1997): Một trong những gương mặt nhà văn tiêu biểu của nền văn học đương đại Trung Quốc.

Tùng Dung cũng từng đọc tác phẩm Hương vị xưa của Ông Tăng Kỳ. Chỉ có điều khi ấy còn nhỏ, lúc đọc chẳng có cảm nhận gì khác ngoài việc thêm thuồng, quả thật đã lãng phí tâm huyết của ông cụ được xưng là “người theo chủ nghĩa nhân đạo trữ tình, văn nhân thuần chất, kẻ sĩ cuối cùng của Trung Quốc”. Cô thâm hạ quyết tâm, đợi lúc rảnh rỗi sẽ đọc lại quyển sách kia một lần.

Ăn được một nửa thì Tùng Dung nhận điện thoại, rồi vội vàng đi. Ôn Thiệu Khanh thu dọn bát đĩa xong, đang định đi làm, lúc đứng thay giày ở cửa, nhìn chỗ trống trên khoảng tường ảnh lại nghĩ tới bức hình bị mất. Anh cẩn thận nhớ lại, tối ấy sau khi ăn uống xong, khi đưa mọi người xuống dưới thì tấm ảnh vẫn còn, sau đó chỉ có Chung Trinh tới đây. Là cậu ấy sao?

Ôn Thiệu Khanh mang mối nghi hoặc đi làm. Hôm nay Chung Trinh có tiết học, sẽ không tới bệnh viện. Anh định đợi tới ca đêm ngày mai sẽ tìm cậu hỏi xem sao, ai ngờ chưa kịp hỏi thì đã xảy ra chuyện.

20. Chương 7: Tung Hoành Chiến Đấu, Bảo Vệ Chu Toàn

Ôn Thiệu Khanh chưa bao giờ nghĩ, trên thế gian này sẽ xuất hiện một người con gái kiêu hãnh nói với anh rằng, cô sẽ tung hoành chiến đấu trong lĩnh vực của cô, bảo vệ anh chu toàn.

Chuyện xảy ra quá đột ngột. Sáng hôm sau Chung Trinh vừa thay xong quần áo đi ra thì nghe thấy tiếng cãi vã, còn có giọng phụ nữ thuyết phục nhẹ nhàng, ngay sau đó là âm thanh thứ gì đó bị đập xuống đất.

Vẫn còn sớm, bệnh nhân chưa dậy, cũng chưa tới giờ giao ban, hành lang yên lặng nên âm thanh kia nghe rất đáng sợ. Chung Trinh đi về phía phát ra tiếng, thấy mấy người đàn ông da ngăm đen, thân hình vạm vỡ cùng một người phụ nữ trung niên đang vây quanh hai cô y tá nói gì đó, vẻ mặt hết sức dữ tợn, thỉnh thoảng còn hất đồ trên bàn xuống đất.

Chung Trinh thấy hai cô gái sợ sắp khóc, vội bước tới, đưa tay ngăn cản cánh tay của một người đàn ông đang vung về phía cô y tá, tay khác kéo cô ấy lùi lại mấy bước đứng sau lưng mình, giận dữ hỏi: “Sao lại đánh phụ nữ chứ?”

Mấy người đàn ông nghe thấy tiếng, cùng nhìn về phía Chung Trinh, thấy khuôn mặt cậu vẫn non choẹt, bộ dạng hết như sinh viên liền chẳng kiêng dè gì, tiện tay cầm ống nghe ném trúng vào trán Chung Trinh, máu lập tức chảy thành dòng xuống mắt, trông khá đáng sợ.

Ôn Thiếu Khanh đang kiểm tra ghi chép giao ban, nghe thấy tiếng cãi vã ở bên ngoài, đang định đi xem thử thì thấy y tá hốt hoảng chạy vào, “Thầy Ôn, thầy mau đi xem một chút, ở kia có người nhà bệnh nhân đang gây sự! Còn có mấy kẻ chuyên phá rối bệnh viện trông rất quen mắt. Chung Trinh cãi nhau với họ, hình như còn bị thương.”

Ôn Thiếu Khanh lập tức bỏ bút xuống đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bác sĩ Triệu nhận bệnh nhân. Bệnh nhân cũng lớn tuổi rồi, hôm qua thực hiện một ca phẫu thuật kéo dài sáu tiếng, đến đêm bỗng nhiên xảy ra biến chứng, cấp cứu đến quá nửa đêm thì không cứu được. Lúc thông báo bệnh nhân đã tử vong, người thân không chịu, làm ầm trước cửa phòng phẫu thuật rất lâu, mãi mới xoa dịu được, không ngờ giờ lại tìm đám người chuyên phá rối bệnh viện đến.” Cô y tá vừa đi vừa phàn nàn, “Lúc bệnh nhân nằm viện đâu có thấy mấy người con đó hiếu thuận như thế...”

Tối qua Ôn Thiếu Khanh bị khoa hồi sức tích cực gọi sang hỗ trợ, cũng làm phẫu thuật cường độ cao cả đêm. Cảm giác làm việc căng thẳng trong thời gian dài khiến anh nhẩn máy, “Bác sĩ Triệu đâu?”

“Bác sĩ Triệu phẫu thuật xong thì không chịu nổi nữa, tìm người khác thay ca, về nghỉ rồi. Có cần gọi anh ấy quay lại không?”

Ôn Thiếu Khanh suy nghĩ, “Tạm thời đừng gọi, tránh cho người nhà bệnh nhân trông thấy anh ấy lại càng kích động hơn. Bảo bảo vệ chưa?”

“Bảo rồi, bảo cả cảnh sát nữa.”

Còn chưa tới giờ làm việc, ngoài bác sĩ, y tá trực và mấy sinh viên Ôn Thiếu Khanh hướng dẫn thì không còn ai. Vì hôm nay không ở bệnh viện nên hôm qua anh đã bảo họ đến sớm một chút nộp bài tập, không ngờ đúng lúc lại gặp phải đám chuyên phá rối bệnh viện đến gây sự. Lúc Ôn Thiếu Khanh tới, những kẻ mang danh người nhà bệnh nhân chẳng biết từ đâu ra đang xô xát với nhân viên y tế. Số người hai bên chênh lệch, vóc dáng cũng cách xa nhau, người của bệnh viện rõ ràng đang ở thế yếu. Những thứ có thể đập ở xung quanh cũng đã bị đập tương đối, lời chửi rủa tục tĩu liên tục vang lên, mấy người phụ nữ trung niên ngồi bệt ra đất vừa khóc vừa kêu gào đòi công lý. Chung Trinh chắc cũng sốt ruột, anh chàng biểu tượng cảm xúc bình thường luôn cười hơn hở giờ đang cau giận đứng ở giữa, thỉnh thoảng còn xô xát tay chân với người đối diện.

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang hỏi nhỏ y tá đứng cạnh: “Hôm qua người thân nào của bệnh nhân đứng ra ký tên?”

Y tá chỉ vào một người đàn ông trung niên ở giữa, “Anh ta là con trai của bệnh nhân, mấy người ngồi ở đất là con gái và con dâu bệnh nhân. Những người khác...”

Cô y tá nói rất nhỏ, Ôn Thiếu Khanh hiểu ngay là dân chuyên phá rối bệnh viện.

Bước qua mặt đất gổn ngang, những người trông thấy anh lần lượt gọi thầy Ôn. Ôn Thiếu Khanh khẽ gật đầu, cười ôn hòa nói với người thân bệnh nhân trước mặt: “Thưa anh, có gì thì từ từ nói chuyện, đừng động tay động chân.”

Đám người thấy anh phong độ ngồi ngồi, vẻ mặt nhã nhặn hòa hoãn nhưng lại toát ra cảm giác lẩn át rõ rệt, liền ngừng xô đẩy, nhìn nhau, cuối cùng có một người đàn ông đứng ra hỏi: “Anh là ai?”

Ôn Thiếu Khanh quay sang ấn thử vào góc trán đang sưng lên của Chung Trinh. Chung Trinh đau trợn mắt, nhưng nhìn về mặt u ám của Ôn Thiếu Khanh cũng không dám kêu, chỉ cắn răng chịu.

Ôn Thiếu Khanh không trả lời câu hỏi kia, chỉ nhìn kỹ mặt Chung Trinh. Ngoài trán ra, trên mặt còn có vết máu do bị cào, mấy đồng nghiệp bên cạnh cũng rơi vào tình trạng tương tự, trên áo blouse còn hiện rõ mấy vết chân, mặt một cô y tá trẻ in dấu tay đỏ chói, chỗ đã được quần áo che đi không biết còn bị thương cỡ nào.

Ôn Thiếu Khanh hơi cúi. Lúc này anh đã mệt vô cùng, phải mất một lúc mới nhả nhin lên tiếng giải thích: “Tôi là thầy giáo của người mà anh đã đánh. Đây là bệnh viện, cậu ấy có lỗi thì bệnh viện tự khắc sẽ xử lý, không cần anh phải ra tay.”

Người kia neho mắt nhìn bằng tên trên ngực áo Ôn Thiếu Khanh, “A, giáo sư à? Tuổi trẻ tài cao đấy. Nhưng giáo sư thì đã sao? Tôi muốn chửi thì chửi, muốn đánh thì đánh đấy! Tôi đánh người thì thế nào? Lúc này cậu ta cũng đánh trả! Đền tiền đi, nếu không tôi sẽ thuê nhà báo viết bài cho các người chết.”

Nói rồi lại bắt đầu động tay, cầm đồ lên ném vào nhân viên bệnh viện, nhất quyết không chịu thôi.

Chung Trinh luôn kính trọng Ôn Thiếu Khanh, không thể chịu nổi người khác nói anh như vậy nên nét mặt có hơi khó coi, “Thôi thầy Ôn ạ, cũng tại em, khi nãy đúng là em đã đẩy họ, em sẽ xin lỗi.”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, “Cậu gọi tôi một tiếng thầy thì tôi phải xứng đáng với chữ thầy đó.”

Lại thêm một trận ầm ĩ, ánh mắt Ôn Thiếu Khanh lướt qua, trầm giọng lên tiếng: “Tốt nhất là dừng động vào cái đó.”

Giọng anh không lớn, dáng đứng sừng sững mang theo khí thế kinh người, khiến đám người kia giật mình dừng lại.

Ôn Thiếu Khanh lạnh lùng nhìn mấy kẻ chuyên gây rối bệnh viện cùng người nhà bệnh nhân, đôi mắt đen thẫm, “Trước khi phẫu thuật bác sĩ đã thông báo với người nhà về tình trạng của bệnh nhân, các vị cũng đã ký tên trên cam kết phẫu thuật rồi. Các vị nghi ngờ về quá trình làm phẫu thuật, có thể đưa đến Hiệp hội Y học giám định. Nếu kết quả giám định xác nhận phía bệnh viện không có sai sót thì các vị phải đền trang thiết bị. Các trang thiết bị kia đắt lắm, sợ là các vị không đền được đâu.”

Một người đàn ông cáo lớn vạm vỡ lập tức phản ứng, “Không đền được trang thiết bị thì bọn này đánh người! Đánh thoải mái! Đánh bác sĩ, y tá không cần đền tiền!” Nói xong liền vung nắm đấm với các bác sĩ y tá xung quanh.

Câu này đã hoàn toàn chọc tức các nhân viên y tế ở đây. Biểu cảm trên khuôn mặt Ôn Thiếu Khanh vẫn lãnh đạm, sau đó anh bỗng cởi áo blouse ném sang một bên, “Giao ban!”

Cả đám người không hiểu ý nghĩa hành động này, dừng lại nhìn anh.

Ôn Thiếu Khanh thấy họ dừng lại, liền thông thả xắn tay áo lên, nói với mấy học trò sau lưng: “Bố mẹ các em nuôi các em lớn đến chừng này, các em vất vả học y bao năm như vậy không phải là để đứng đây cho người ta sỉ nhục. Có câu này anh ta nói đúng, bác sĩ thì sao, cũng ăn ngũ cốc mà sống thôi, cũng biết nóng nảy như thường. Sống là vậy đấy, người khác bắt nạt mọi người, mọi người cảm thấy không quan trọng thì nhin, không nhin được thì trả đòn thôi. Phong độ hình tượng, văn hóa giáo dục cái con khỉ gì, vứt hết đi. Tất nhiên là bác sĩ không được đánh người, nhớ là phải cởi áo blouse ra trước. Thực ra ban đầu không muốn dạy các em bài học này đâu. Các em học y, biết rõ đánh vào đâu khiến người ta đau nhất mà chỉ để lại vết thương nhẹ nhỉ? Lát nữa nhìn cho kỹ vào nhé, chỉ đánh dân phá rối bệnh viện, đừng động vào người thân bệnh nhân. Đánh nhanh thắng nhanh, nếu không lát nữa lãnh đạo bệnh viện tới sẽ ngăn các em trước. Tôi không tin đánh ở sân nhà mà lại thua thiệt. Làm trong ngành này lâu rồi, ai mà không có mấy mạng người qua tay? Mà con gái thì đừng học theo, nhìn là được rồi, sau này bạn trai không nghe lời có thể đánh bạn trai. Với lại...”

Ôn Thiếu Khanh lui về sau mấy bước, “Chỗ tôi đứng là góc chết của camera.”

Một câu nói không quá rõ ràng lại khiến nhóm bác sĩ trẻ tuổi sôi trào nhiệt huyết. Tất cả đều hăng lên, cởi hết áo blouse vứt xuống đất xông đến.

Sáng ra Tùy Ưc tới bệnh viện, nghe tin chạy đến nơi thì chỉ thấy đồ đạc bừa bộn khắp mặt đất, có một đồng áo blouse, trên sàn còn vết máu lấm tẩm chưa kịp xử lý, trông khá thảm khốc. Cô kéo một cô y tá, hỏi xong mấy câu lập tức gọi điện cho Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên vừa đưa cô đến bệnh viện chưa được bao lâu, tưởng cô quên đồ bèn tấp vào lề nghe máy.

“Làm rơi cái gì à?”

“Không!” Giọng Tùy Ưc có chút sốt ruột, “Buổi sáng có người gây sự, anh Ôn đánh nhau với đám chuyên phá rối bệnh viện.”

“Em có sao không?”

“Không phải ở khoa em, là chỗ của anh Ôn cơ.”

“Em không sao là được. Cậu ta cũng có mấy ngón đòn đấy, chắc không đến nỗi chịu thiệt đâu.”

“Em cũng không biết có chịu thiệt hay không nhưng giờ họ bị cảnh sát đưa đi rồi! Anh mau đi xem sao!”

Tiêu Tử Uyên vẫn bình thản, “Cậu ta là quân y, cảnh sát sẽ không động đến.”

Tùy Ưc vẫn không yên lòng, “Nhưng anh ấy cùng mấy học trò bị dẫn đi rồi, chắc là đến đồn cảnh sát ở gần bệnh viện em.”

“Thế à?” Tiêu Tử Uyên ngẫm nghĩ, “Vậy để anh gọi điện thoại.”

Tùy Ưc còn đang ngăn người nhìn mặt đất bừa bộn, Trần Thốc và Tam Bảo đã vội vàng chạy đến.

Tam Bảo hớn hỏ kéo tay Tùy Ưc, “Nghe nói đàn anh lấy một chọi mười, đánh cho chúng tề ra quần luôn?”

Tùy Ưc không biết nói sao, “Mình không được xem khung cảnh chiến đấu mà cậu nói. Lúc mình đến họ bị dẫn đi cả rồi.”

Cũng may vẫn còn có Trần Thốc nghiêm túc, “Đến giờ kiểm tra phòng rồi, em đi làm đi Tùy Ưc.”

Nói xong lại nhìn Tam Bảo, “Em cũng đi làm đi, để anh vào khoa hỏi xem tình hình cụ thể là thế nào.”

Tam Bảo mở to mắt, “Em không đi! Em muốn đi nghe tường thuật tình hình chiến đấu với anh.”

“Em mau đi làm, nếu không lát nữa trưởng khoa các em lại mắng cho đấy.”

Trần Thốc vừa nói vừa đẩy Tam Bảo. Đi được một đoạn rất xa, Tùy Ưc vẫn còn nghe thấy tiếng Tam Bảo vung vẩy tay chân nói chuyện với Trần Thốc.

“Đàn anh chính là thần tượng của em! Tinh thần dũng cảm đấu tranh không sợ bạo lực của anh ấy xứng đáng để toàn thể nhân viên y tế của bệnh viện ta học tập! Quả thực là hình mẫu tiêu biểu của thiên thần áo trắng thời hiện đại! Rất dũng cảm, có gan đối đầu trực diện với đám chuyên phá rối bệnh viện bạo lực, có can đảm nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa...”

Trần Thốc vừa đi vừa khuyên cô: “Bác sĩ đánh người sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Làm to chuyện còn ảnh hưởng đến đàn anh của em đấy...”

Hai người vừa nói vừa đi xa dần. Tùy Ưc về phòng với tâm trạng lo âu.

Khi Tiêu Tử Uyên gọi điện đến, Tùng Dung đang ở trên tòa, đúng lúc Châu Trình Trình làm thư ký tòa án. Châu Trình Trình dường như vẫn chưa thoát khỏi bóng đen thất tình, suốt phiên tòa mặt mày ủ rũ.

Sau khi kết thúc, thẩm phán tháo kính lão xuống cười hỏi: “Phùng Trình Trình đúng không? Sao lại buồn thế?”

Châu Trình Trình cau mày, “Châu!”

Thẩm phán lập tức sửa lời: “Phùng Châu Châu, sao lại khóc sưng cả mắt lên vậy?”

Khóe miệng Châu Trình Trình giật giật, chỉ thốt ra được một từ: “Trình!”

Thẩm phán lại sửa lại: “Trình Châu Châu, con gái còn trẻ, đừng buồn.”

Châu Trình Trình muốn khóc, “Là Châu Trình Trình! Thầy Lý, tên em không phải Phùng Trình Trình, em là Châu Trình Trình! Không liên quan gì đến nhân vật nữ trong phim Bến Thượng Hải đâu!”

Thẩm phán vỗ trán, “À đúng rồi. Đây cô xem, tôi lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt.”

Tùng Dung đứng cạnh cười đến gập người, Châu Trình Trình đi tới kéo tay cô than trách: “Mình đến đây sắp được hai năm rồi mà thầy Lý vẫn không nhớ tên mình!”

Tùng Dung còn đang cố nín cười, vừa định trêu cô nàng mấy câu thì chuông điện thoại vang lên, “Mình nghe máy đã.”

Trong lúc nghe điện thoại, nụ cười trên mặt cô dần tan đi, một lúc lâu sau mới nghi ngờ hỏi: “Anh vừa nói... ai? Ai đánh nhau bị cảnh sát bắt?”

Tùng Dung cảm thấy gần đây giống như bị trúng tà. Hôm trước cô vừa nhận điện thoại của đội cảnh sát giao thông nói rằng Ôn Thiếu Khanh uống rượu lái xe, sao hôm nay anh lại bị cảnh sát bắt rồi?

“Ôn Thiếu Khanh.” Giọng nói ở đầu dây bên kia trong trẻo, bình thản, rõ ràng.

Nói thật ra thì Tùng Dung không tin. Bảo uống rượu lái xe cô còn miễn cưỡng cảm thấy có thể, nhưng đánh nhau... Đôi tay của Ôn Thiếu Khanh dùng để cầm dao phẫu thuật, không phải để đánh người.

Cô ngừng lại một chút, “Vậy anh là ai?”

Người bên kia cười trả lời: “Tiêu Tử Uyên. Với lại, Ôn Thiếu Khanh là bác sĩ quân y.”

Nói xong, Tiêu Tử Uyên cúp máy, Tùng Dung hoang mang nhìn điện thoại.

Châu Trình Trình thấy phản ứng của cô khác thường, tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Tùng Dung không trả lời, lập tức gọi điện cho Ôn Thiếu Khanh. Anh không nghe máy, cô lại gọi cho Chung Trình cũng chẳng có ai trả lời. Thấy sắc mặt cô trầm xuống, Châu Trình Trình thu lại nụ cười, “Có chuyện gì à?”

Tùng Dung quay người đi về bãi đậu xe, “Giải thích với cậu sau. Mình có chút việc gấp đi trước, không ăn cơm với cậu nữa.”

Khi Tùng Dung đến đồn cảnh sát, Ôn Thiếu Khanh đang được một đám sinh viên vây quanh. Cô trông họ hầu hết đều quen mắt. Ôn Thiếu Khanh ngồi vững vàng trên ghế, vừa cúi đầu xử lý đơn giản vết thương vừa dạy dỗ học trò.

“Đã bảo thường ngày phải rèn luyện thân thể cho tử tế mà các cô các cậu không nghe, giờ biết sức mình chẳng tới đâu rồi chứ? Các cô cậu coi y học là ngành ai thích đều học được sao? Có biết Hoàng Phi Hồng không? Học được võ mới dám bỏ nghề y. Các cô các cậu đều là báu vật của gia đình, bảo vệ bản thân cho thật tốt, đừng để người nhà lo lắng, đây mới là trách nhiệm mà một người đàn ông nên gánh vác...”

Anh nói xong lại nhìn sang mấy cô học trò, “Và như thế cũng mới đúng là sự dịu dàng mà một người phụ nữ nên có.”

Mấy cô cậu học trò áy náy, “Xin lỗi sếp, vừa nãy nếu không vì bảo vệ chúng em thì tay sếp cũng không bị thương.”

“Không sao, vết thương nhỏ thôi.” Ôn Thiếu Khanh chẳng thèm để tâm, vẫn không quên an ủi đám trẻ: “Trong phần Hiến văn của sách Luận ngữ, có người hỏi Khổng Tử: Lấy đức báo oán có được không? Khổng Tử trả lời: Vậy lấy gì để báo đức? Cứ thẳng thừng báo oán[1], lấy đức báo đức. Bậc thánh nhân như Khổng Tử cũng nói rồi, lấy bạo lực để ngăn điều ác, đó mới là sự tôn kính lớn nhất đối với điều thiện.”

[1] Thẳng thừng báo oán: Nghĩa gốc câu của Khổng Tử là phải dùng cách ngay thẳng để đối đãi với người làm sai, đồng thời phải thẳng thắn nói cho đối phương biết họ sai ở đâu.

Nghe vậy, Tùng Dung cúi đầu cười. Chẳng thường báo oán? Làm gì có thầy cô nào lại đi dạy học trò như thế?

Cô thu lại nụ cười rồi mới đi tới gọi Chung Trinh. Chung Trinh ngoảnh lại trông thấy cô, lập tức đỏ mặt tủi thân, “Chị ơi...”

Một tiếng “chị ơi” này làm Tùng Dung vô cùng xót xa. Còn nhớ hồi nhỏ cậu bé trắng trẻo mũm mĩm bị đám bạn cùng chơi bắt nạt, mang khuôn mặt lấm lem bùn đất lê bước về nhà, trông thấy cô sẽ lau nước mắt gọi “chị ơi”. Nước mắt trộn với bùn trên khuôn mặt, cậu chùi thêm lần nữa, trông chẳng khác gì chú mèo mướp, lần nào cũng khiến Tùng Dung xót xa, phần nộ ra mặt đánh trả cho cậu.

Lúc này bên góc trán Chung Trinh sưng to khủng khiếp, vết máu còn chưa được lau sạch, lại thêm vết cào trên mặt khiến cậu trông càng giống mèo mướp. Mấy sinh viên khác cũng bị thương, thật không thể chịu nổi.

Vừa hay người cảnh sát xử lý vụ việc này lại quen với cô, cười chào hỏi: “Luật sư Tùng.”

“Luật sư?” Đám người bị đánh cho ỉu xiu nghe vậy lập tức lên tinh thần, đứng bật dậy chỉ vào Ôn Thiệu Khanh, “Luật sư sao? Tôi mời cô, tôi muốn kiện bệnh viện! Kiện cả anh ta nữa! Bác sĩ đánh người!”

Tùng Dung đến gần mới phát hiện tay Ôn Thiệu Khanh bị thương nặng, máu rỉ ra trên băng gạc trắng, đỏ đến giật mình. Cô nhìn người đàn ông trước mắt, sắc mặt anh mệt mỏi và tái nhợt, không biết là cô nghĩ nhiều hay sao mà cứ cảm thấy chỉ mới một ngày không gặp, khuôn mặt anh đã gầy đi rất nhiều.

Ôn Thiệu Khanh ngồi đó ngẩng lên nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Tùng Dung không nói chuyện với anh, quay sang lạnh lùng hỏi đám người kia: “Anh làm sao chứng minh lúc đánh anh, anh ấy là bác sĩ?”

Người đứng lên lập tức mất khí thế. Họ đều là người không nhiều kiến thức, làm sao hiểu được những thứ này, “Chuyện đó... Dù sao cũng là họ đánh người! Bác sĩ đánh người!”

Càng nói giọng càng cao. Tùng Dung nghe vậy cau mày, gặp nhiều người ngang ngược rồi, loại hồ giấy này là không đáng sợ nhất. Sắc mặt cô tối đi, “Kêu gào cái gì? To mồm thì là có lý à? Lúc ra tòa cứ gào to như thế thử xem!”

Sáng tham dự phiên tòa sơ thẩm, chiều còn phải đến Hiệp hội Luật sư họp, thế nên hôm nay Tùng Dung mặc rất nghiêm chỉnh. Cô vốn cao, một đoạn quần ống rộng lộ ra dưới chiếc áo khoác dài màu xám đậm, phối với giày cao gót nhọn. Kể từ sau khi làm luật sư cô đã được chứng kiến nhiều, cũng trải qua nhiều kinh nghiệm, càng đối mặt với người hung hăng, khí chất trên người lại càng lạnh đậm. Lốp trang điểm trên mặt cô không đậm cũng không nhạt, dù chỉ lặng lẽ đứng yên ở đó, phóng một ánh mắt qua thôi cũng đủ khí thế diệt gọn cả đám người.

Đám đàn ông cao lớn quả nhiên không dám lớn tiếng phách lối nữa, giọng cũng thấp xuống: “Rõ là bác sĩ đánh người mà...”

Tùng Dung lạnh nhạt nhìn họ: “Xin lỗi nhé, trong các điều luật mà tôi từng học không có luật xử phạt nào quy định bác sĩ đánh người là bị tăng tội. Với lại, tôi không nhận ủy thác của anh, anh có thể đến Hiệp hội Luật sư kiện tôi. Tên tôi Tùng Dung.”

Phía kia liền tuôn ra một tràng tục tĩu. Tùng Dung làm luật sư tố tụng hình sự đã lâu, chẳng có gì mà chưa thấy qua, sợ gì chứ không sợ uy hiếp. Cô bèn lấy điện thoại di động trong túi ra, bật chế độ quay phim, tường thuật đơn giản về thời gian, địa điểm, nhân vật, sự việc và hoàn cảnh, sau đó hướng ống kính về phía đối diện, “Xin lỗi, để tránh sau này phát sinh bất kỳ tranh chấp gì, bây giờ tôi bắt đầu ghi hình. Xin anh chú ý hành vi và lời nói của mình, nghĩ cho kỹ rồi nói, nghĩ rõ ràng rồi hãy ra tay, bởi vì tính từ thời điểm này mỗi một câu nói, một động tác của anh đều có thể trở thành chứng cứ bất lợi cho anh.”

Có người kéo tay áo Chung Trinh, nhỏ giọng nói: “Chung Trinh, chị họ cậu ngẫu thật!”

“Đúng thế, đúng thế! Cho hỏi nhà các cậu còn thiếu em trai em gái không? Người học y ấy!”

Chung Trinh ôm đầu từ chối, “Không thiếu, không thiếu. Đã có em trai học y rồi, giờ chỉ thiếu bạn trai học y thôi.”

Nói xong, cậu nhìn về phía Ôn Thiệu Khanh như muốn ám chỉ điều gì, ai ngờ lại thấy Ôn Thiệu Khanh đang dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn Tùng Dung, vẻ mặt hơi phức tạp.

Đây là lần thứ hai Ôn Thiệu Khanh thấy Tùng Dung xuất hiện với dáng vẻ luật sư. Lần trước là buổi tối hôm ấy, khi đó bầu không khí không căng thẳng như bây giờ, sức hấp dẫn của cô cũng không mạnh đến vậy, chỉ thông thả thương lượng với cảnh sát giao thông, bắt nạt họ mà mặt không đổi sắc, khác hẳn với cô của thời điểm hiện tại.

Cô gái năm xưa tình cờ gặp anh trước cửa thang máy, trong đôi mắt thoáng vụt qua nét kinh ngạc sùng bái, đứng sau lưng vùng trộm quan sát đánh giá anh, sau những năm học tập kinh nghiệm và trải qua nhiều vụ án đã được rèn giũa thành mỹ nữ ngành luật thật rồi. Thái độ và tư duy đối nhân xử thế đầy lý trí đã trở thành bản năng của cô, dù có phải đấu với đối thủ khó chơi đến đâu đi nữa, cô cũng không sợ hãi khi có biến cố, nét trầm tĩnh cần trọng lắng lại giữa hai đầu lông mày chính là sự cô động tuyệt vời nhất của tố chất và tu dưỡng.

Không sợ hãi khi có biến cố? Ôn Thiệu Khanh nhớ đến đôi mày cau lại của cô lúc nhìn chăm chú vào tay anh sau khi bước vào, chợt cúi xuống cười. Không sợ hãi khi có biến cố, nhưng chắc là trừ lúc đối mặt với anh ra.

Đối phương không còn cách nào, kẻ cầm đầu nhóm phá rối bệnh viện liền xúi giục người nhà bệnh nhân cướp điện thoại. Tùng Dung nhanh nhẹn tránh được, ngay sau đó cảnh sát nghe thấy tiếng động, quát mấy câu rồi đi tới chỗ Tùng Dung nhỏ giọng thương lượng: “Luật sư Tùng, đừng làm căng. Xem ra phía bệnh viện cũng đánh trả, việc này cùng lắm chỉ tính là ẩu đả tập thể thôi, lát nữa làm thủ tục xong thì nộp tiền phạt. Cô đưa họ về, còn đám người chuyên phá rối bệnh viện này chúng tôi tạm giữ mấy ngày là coi như xong. Giờ quan hệ giữa bệnh viện và bệnh nhân đang căng thẳng, đây cũng không phải lần đầu đám người này đến, chẳng lần nào giải quyết được gì.”

“Coi như xong?” Bình thường Tùng Dung cũng muốn giải quyết riêng, nhưng lần này lại cứng rắn khác thường, “E là không được.”

Người cảnh sát kia kinh ngạc, “Sao thế?”

“Người kia...” Tùng Dung hất cằm hướng về phía Ôn Thiệu Khanh, “Anh ấy là bác sĩ quân y.”

“Bảo sao...” Nét mặt người cảnh sát biến đổi, đau khổ than vãn với Tùng Dung: “Bảo sao trông nho nhã thư sinh như vậy mà đánh nhau với đám người này lại khiến họ rơi vào thế yếu. Hóa ra là quân y... Vậy giờ phải làm sao?”

Tùng Dung nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, “Anh cứ từ từ, tôi ra ngoài gọi điện đã.”

Đám phá rối bệnh viện thấy Tùng Dung có vẻ thân quen với cảnh sát, sợ bị thiệt nên lại bắt đầu ồn ào: “Đồng chí cảnh sát, họ đánh người, các anh không thể bỏ qua được!”

Người cảnh sát hơi khựng lại, quay đầu giải thích với nhóm phá rối: “Chúng tôi không lo được chuyện này. Người các anh đánh là bác sĩ quân y, các anh đi tìm bộ Tư lệnh quân khu đi.”

Nói xong đi tới cười hỏi thăm Ôn Thiệu Khanh: “Lát nữa cảnh sát trưởng chỗ chúng tôi sẽ tới, anh xem anh tự về có được không? Có cần tôi tìm đồng nghiệp đưa anh về không? Với lại, anh có thể cân nhắc chuyện này... Lát nữa đồng đội của anh giải quyết vấn đề xin đừng giải quyết trước đồn chúng tôi được không? Gần đây lãnh đạo hay đến kiểm tra, chúng tôi sẽ bị mắng...”

Lúc cảnh sát nói chuyện với Ôn Thiệu Khanh, Tùng Dung đang đứng trong hành lang gọi điện cho Đàm Tư Trạch.

“Chiều em không tới đâu, anh họp thay em đi.”

“Có chuyện gì à?”

Tùng Dung nói thật “Mới nhận ủy thác.”

Đàm Tư Trạch hứng thú, “Vụ gì thế?”

Tùng Dung do dự một lát mới trả lời: “Tranh chấp trong khám chữa bệnh”

Đầu đây bên kia truyền đến một tiếng đập, lúc sau mới nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Đàm Tư Trạch: “Tranh chấp trong khám chữa bệnh? Em nhận? Xưa giờ em không nhận mấy vụ này cơ mà?”

“Ừ...” Tùng Dung hơi ngừng lại, “Nhận vụ này thôi.”

Đàm Tư Trạch hiếu kỳ, “Nói thật đi, rốt cuộc là ai mà có thể khiến em nhận án tranh chấp trong khám chữa bệnh?”

Tùng Dung giải thích vòng vo: “Là thầy hướng dẫn của em họ em.”

Đàm Tư Trạch ngẫm nghĩ, “Bao nhiêu tiền?”

Tùng Dung thản nhiên trả lời: “À, vừa nãy em quên nói với anh, lần này em cung cấp trợ giúp pháp lý trên cơ sở hữu nghị, miễn phí.”

Đàm Tư Trạch nghiêng rằng, “Rốt cuộc em có coi anh là cộng sự không thế?”

“Cùng lắm là em tự bỏ ra khoản tiền này chứ gì!”

“Em có bao giờ gặp luật sư nào tự bỏ tiền ra tự nhận ủy thác chưa?”

Tùng Dung biết, hễ liên quan đến chuyện tiền nong là Đàm Tư Trạch sẽ quán lấy không buông, nhất thời không nói rõ được nên ngắt lời anh: “Thôi được rồi, em đang vội, đợi lúc gặp nhau bàn lại sau.”

Không đợi Đàm Tư Trạch phản ứng, cô cúp luôn điện thoại.

Lúc Tùng Dung quay lại, một nhóm cảnh sát đang cẩn thận dè dặt đưa nhóm Ôn Thiếu Khanh ra ngoài.

Tùng Dung hỏi ý Ôn Thiếu Khanh: “Cứ thế mà đi à?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn sang bên cạnh, “Loanh quanh lâu như vậy họ đều mệt rồi. Về trước đã, có chuyện gì giải quyết sau.”

Tùng Dung ngẫm nghĩ, gật đầu đồng ý, “Vây em đi làm thủ tục.”

Cảnh sát trưởng lập tức trả lời: “Không cần, không cần. Không cần phiền đến luật sư Tùng đâu. Cô mau dẫn họ về thôi.”

Tùng Dung không nhịn nổi cười, đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh sát vội vã thả người như vậy. Rồi như sực nhớ tới điều gì, cô chỉ vào bên trong, “Họ thì sao?”

Cảnh sát trưởng nhanh miệng đáp: “Tạm giữ mười lăm ngày.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn thoáng vào, “Người nhà bệnh nhân thì thôi, người thân qua đời khó tránh khỏi kích động, được chứ?”

Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh. Cô nhớ tới một bài văn từng đọc trước kia, trong đó viết, người không có đức độ tựa Phật, không có tài năng như tiên thì không thể hành nghề y. Ôn Thiếu Khanh làm được bác sĩ cũng là điều có lý, ít nhất nếu là cô thì chắc chắn sẽ không nói đỡ cho những người nhà bệnh nhân này.

Cảnh sát trưởng gật đầu lia lịa, “Được, được.”

Chỉ cần củ khoai nóng bỏng tay này chịu đi, Ôn Thiếu Khanh nói gì ông ta cũng đồng ý.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu cảm ơn xong lại nhìn Tùng Dung, “Em thấy thế nào?”

“Người thân bệnh nhân thì có thể thông cảm, nhưng đám chuyên phá rối bệnh viện kia...” Tùng Dung quay sang nhìn cảnh sát trưởng, “Văn bản luật sư sẽ nhanh chóng được gửi tới.”

Ra khỏi đồn cảnh sát đã là buổi chiều. Thời tiết âm u đầy gió bắc, rất hợp với tình hình. Ôn Thiếu Khanh nhìn đám học trò đang ủ rũ cười, “Không còn sớm nữa, về ăn uống nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều, có chuyện gì mai tới bệnh viện nói tiếp.”

Đây là lần đầu tiên nhóm sinh viên phải trải qua chuyện thế này, tâm trạng vẫn còn phức tạp, cứ vây quanh Ôn Thiệu Khanh không chịu đi.

Ôn Thiệu Khanh suy nghĩ, “Vây tới nhà tôi ăn đi!”

Nói xong anh nhìn về phía Tùng Dung, “Em cũng đến nhé?”

Tâm trạng Tùng Dung cũng hơi phức tạp, đến giờ cô vẫn chưa thể tiếp nhận chuyện Ôn Thiệu Khanh đánh nhau.

Nghĩ vậy, cô nhìn đôi tay bị thương của anh, muốn hỏi thăm nhưng lại cảm thấy không tiện vì ở đây có nhiều người quá.

Dường như Tùng Dung rất để tâm đến tay anh. Không biết vì sao, trong đầu cô cứ nhớ tới một vụ án được nghe kể lúc đi ăn cùng đồng nghiệp, một bác sĩ ở bệnh viện nào đó bị người thân của bệnh nhân trả thù, đánh cho tay bị thương, về sau không cầm được dao phẫu thuật nữa.

Bỗng dưng cô thấy thật phiền muộn, vậy mà Chung Trinh lại không tinh ý, còn sáp lại dè dặt kéo tay áo Tùng Dung, nịnh nọt: “Chị ơi, chị cũng đi chứ? Dù sao chị cũng về nhà mà.”

Tùng Dung hờ hững liếc cậu, nheo mắt cười nhạt, hỏi: “Biết đánh nhau rồi à?”

Chung Trinh yếu ớt phản bác: “Thật sự là họ ra tay trước, em chỉ tự vệ chính đáng thôi!”

“Ồ, em biết tự vệ chính đáng là gì không?” Tùng Dung bực bội, “Đánh nhau thì thôi đi, còn để bị chảy máu, có thấy mất mặt không?”

Chung Trinh không phục, “Thầy Ôn cũng bị thương...”

Tùng Dung không kìm lòng được, lại nhìn tay Ôn Thiệu Khanh, lúc này mới hỏi câu muốn hỏi từ lúc vừa bước vào đồn cảnh sát: “Tay anh không sao chứ?”

Ôn Thiệu Khanh định trả lời là không sao. Vốn là không sao thật, chẳng qua là ở bộ phận này có khá nhiều mạch máu nên lượng máu chảy ra hơi nhiều, trông khá đáng sợ mà thôi. Nhưng vừa nhìn thấy vẻ sốt sắng trong mắt Tùng Dung, lời đã ra đến miệng lại ngừng lại. Anh cúi xuống nhìn tay mình, vờ lo lắng nói dối: “Ừ, sợ là hơi nghiêm trọng...”

Tùng Dung tin thật, đi tới gần cầm tay anh xem kỹ. Thực ra cách một lớp vải cũng không nhìn được gì, nhưng cô không yên tâm, rất muốn xem, “Đau không?”

Được cô đụng chạm, Ôn Thiệu Khanh rất vui vẻ, lập tức gạt đầu, “Đau.”

Tùng Dung căng thẳng, cầm tay anh xem xét cẩn thận hơn, trong miệng còn lẩm bẩm: “Chỗ này gần bệnh viện, hay là đi kiểm tra xem? Có bị thương đến xương không? Anh cử động em xem nào, sao lâu thế rồi mà vẫn chảy máu...”

Tâm trí cô tập trung hết vào tay Ôn Thiệu Khanh, không nghĩ gì khác nên không ý thức được anh có thể lừa cô. Một là vết thương kia trông rất đáng sợ, hai là nhận thức của cô về sự xấu bụng của Ôn Thiệu Khanh không đủ sâu; thêm vào đó, cô có thừa lý trí nhưng không đủ nhạy cảm, không cho rằng Ôn Thiệu Khanh sẽ được lợi gì khi lừa cô chuyện này.

Đám học trò mở to mắt nhìn bàn tay hai người quấn lấy nhau, nụ cười mờ ám dần hiện lên khuôn mặt. Đến lúc Tùng Dung cảm thấy có gì không đúng, buông tay Ôn Thiệu Khanh, không ngờ anh lại nhanh hơn, nắm chặt lấy đầu ngón tay cô, thấy cô sắp thẹn quá hóa giận mới từ từ thả ra.

Đám sinh viên mở lớn mắt xem kịch. Tùng Dung nhìn Ôn Thiệu Khanh, thầm giận bản thân mình ngớ ngẩn. Ở đây có một đám bác sĩ mà! Với lại chính anh cũng là bác sĩ. Muốn kiểm tra vết thương thì cũng là họ kiểm tra, cô kiểm tra gì chứ?

Trời dần tối, nhiệt độ cũng giảm. Một cơn gió lạnh thổi qua, Tùng Dung nắm chặt cổ áo mới phát hiện Ôn Thiệu Khanh không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng đứng trong gió. Cô nhìn mấy cô cậu học trò của anh, thấy họ quần áo khoác kín người còn run lẩy bẩy, vậy mà anh lại thoải mái nhàn nhã đứng đó, dường như không hề thấy lạnh.

Tùng Dung hỏi: “Áo anh đâu?”

Ôn Thiếu Khanh vẫn có hứng trêu cô, dùng hai ngón tay kéo kéo áo sơ mi trên người, “Đang mặc đây thôi.”

Tùng Dung lườm anh, “Ý em là áo khoác. Anh không lạnh à?”

Ôn Thiếu Khanh đặt hai tay trong túi quần, ung dung nhìn cô, “Anh nói lạnh thì em sẽ cởi áo của em ra cho anh mặc à?”

Tùng Dung không nói, chỉ quay sang nhìn Chung Trinh chăm chăm.

Ban đầu Chung Trinh rất ngạc nhiên, hiểu được mới mếu máo hỏi: “Chị họ, chị muốn em cởi áo đưa cho sắp mặc à?”

Tùng Dung bình thản, “Có vấn đề gì không?”

Chung Trinh nắm chặt cổ áo, “Áo khoác của em nhỏ lắm, sắp không mặc vừa đâu...”

Tùng Dung chìa tay về phía cậu, “Có vấn hơn không, cởi ra đi.”

Chung Trinh sống không bằng chết, yếu ớt mở miệng: “Chị họ, em cũng lạnh.”

Tùng Dung lườm cậu, “Thanh niên tràn trề sức sống, sợ gì lạnh?”

Ôn Thiếu Khanh đang đứng một bên xem trò vui, nghe vậy, nụ cười nơi khóe miệng bỗng cứng lại, nhìn Tùng Dung hỏi: “Ý em là... anh già?”

Tùng Dung không lằng nhằng với Chung Trinh nữa, cũng không giải thích, quay người đi về phía bãi đỗ xe, “Lên xe đi đã, trong xe ấm.”

Ôn Thiếu Khanh dặn dò đám sinh viên: “Chìa khóa xe của tôi để ở bệnh viện không cầm theo. Tôi đi xe của luật sư Tùng về, các bạn tự gọi xe nhé.”

“Em cũng đi xe chị họ.”

Chung Trinh muốn bám đuôi, nhưng Ôn Thiếu Khanh vừa lơ đãng liếc mắt, cậu đã co người lại, “Thôi em gọi xe với họ.”

Tùng Dung ngồi vào trong xe, tăng nhiệt độ điều hòa lên mức cao nhất, sau đó nhìn Ôn Thiếu Khanh đứng nghe điện thoại cách đó không xa, chờ thêm một lát mới thấy anh tắt máy đi đến.

Tùng Dung thắt dây an toàn, hỏi ý anh: “Cần về bệnh viện không?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Không, về nhà ăn cơm. Anh đói rồi.”

Tùng Dung không hỏi thêm, đi thẳng về nhà. Lúc hai người đến, Chung Trinh và các bạn học đã đứng đợi trước cửa.

“Em về thay quần áo đã.” Tùng Dung đi về phía nhà mình, vừa nói vừa quay sang nhìn Chung Trinh.

Chung Trinh biết điều đi theo, “Chị họ, em sang nhà chị chơi một lát.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn hai người rời đi, đột nhiên lên tiếng: “Chìa khóa của anh vẫn để ở bệnh viện, chiếc của em có đó chứ?”

Tùng Dung cứng người. Trước hàng loạt ánh nhìn nghi ngờ, cô từ từ tháo một chiếc chìa khóa trong chùm ra, cúi đầu đi tới đặt vào tay Ôn Thiếu Khanh, suốt quãng đường không liếc nhìn anh một cái, sau đó về thẳng nhà.

Lúc đóng cửa vẫn nghe thấy tiếng Chung Trinh liên tục hỏi: “Chị họ, sao chị lại có chìa khóa nhà sắp em?”

Ôn Thiếu Khanh cười lắc chiếc chìa khóa trong tay, nói với mấy sinh viên đang ngơ ngẩn: “Đi thôi.”

Tùng Dung vừa vào nhà đã tóm lấy Chung Trinh hỏi: “Nói xem có chuyện gì? Sao các em lại đánh nhau?”

Chung Trinh chậm chạp cởi áo khoác ra treo lên, “Người nhà bệnh nhân tìm dân chuyên phá rối bệnh viện đến gây sự ấy mà, nói chuyện không được liền động tay chân, họ còn đánh phụ nữ nữa! Chị họ, chị nói xem có đáng ghét không? Sao có thể đánh phụ nữ chứ?”

Tùng Dung chẳng quan tâm đến cơn giận của cậu, “Trước kia chuyện này chưa xảy ra bao giờ à?”

Chung Trinh gãi đầu, mặt ủ dột, “Trước kia cũng từng xảy ra, nhưng tình hình bây giờ thế nào chị cũng biết rồi đấy, phía bệnh viện luôn có thái độ muốn dàn xếp ổn thỏa, chúng em chỉ có thể nhịn thôi.”

Tùng Dung nhìn khuôn mặt thê thảm của Chung Trinh, quả thực không nhìn nổi nữa mới đứng dậy đi vào phòng tắm vò một chiếc khăn ấm đưa cho cậu, “Sao khi trước nhịn được mà lần này không nhịn được?”

Chung Trinh thu lại vẻ hờn hở, cầm chiếc khăn ấm soi gương xoa lên mặt, “Gần đây như bị trúng tà vậy, không biết vì sao mà liên tục có người nhà bệnh nhân đến gây chuyện, có lần còn chặn trước cửa nữa! Mặc dù hầu hết chỉ cãi vã xô xát nhẹ, nhưng cũng khiến cho người ta bực mình, kiềm chế lâu thì tự khắc phải bộc phát thôi.”

Nói xong lại quơ khăn mặt làm ra đủ tư thế, “Nhưng hôm nay thầy Ôn đẹp trai thật đấy! Bình thường mặc áo blouse thật không nhìn ra thầy còn có cơ bắp. Cơ bụng đẹp lắm. Đám gây rối bệnh viện kia hôm nay chịu thiệt lớn rồi.”

Tùng Dung vẫn không tin, “Là Ôn Thiếu Khanh cầm đầu đánh trả thật hả?”

Có lẽ sợ Tùng Dung có ấn tượng xấu với Ôn Thiếu Khanh, Chung Trinh vội đứng ngay ngắn, giải thích cẩn thận: “Thật ra không chỉ có những người khác, em biết dạo này thầy Ôn cũng rất mệt mỏi. Chị đừng thấy thầy lúc nào cũng điềm đạm nho nhã mà nhầm, thực ra thầy cũng có lúc phiền muộn khó chịu, chỉ là không thể hiện ra thôi. Hôm Giáng sinh chị cũng thấy các bác sĩ, đàn anh đàn chị ở bệnh viện em rồi đấy, ai nấy đều cười đùa âm ỉ, đó là vì bình thường ở bệnh viện bị đè nén quá. Ngày nào cũng phải đối mặt với sống chết, đối mặt với những cảnh tượng máu me, mệt muốn chết, đã vậy còn bị người nhà bệnh nhân và dân phá rối bệnh viện đánh chửi, còn không được mắng lại đánh lại, tam làm mà không tự điều tiết tâm trạng một chút thì uất ức lắm.”

Tùng Dung nghĩ tới khoảng thời gian tiếp xúc với Ôn Thiếu Khanh gần đây. Cô nhạy cảm đến vậy mà không nhận ra anh khó chịu trong người, có lẽ là anh không muốn mang cảm xúc tiêu cực về nhà, thế nên mới cố gắng áp chế.

Lòng chợt dâng lên những cảm xúc phức tạp, cô cau mày, khẽ giọng lầm bầm: “Sao chưa bao giờ nghe anh ấy kể?”

Giọng nói ấy mang theo chút trách móc và đau lòng sâu kín. Chung Trinh đang muốn nói gì, lúc ngẩng đầu lên vô tình trông thấy chiếc cốc trên bàn, lập tức sững sốt, “Chị họ, chiếc cốc này ở đâu ra vậy?”

Tùng Dung không hiểu, “Cái cốc này làm sao?”

Chung Trinh cầm lên ngắm nghía, “Sếp em tặng chị à?”

Tùng Dung cướp về từ tay cậu, đặt lại chỗ cũ, “Sao em biết?”

Nghe thấy câu trả lời này, biểu cảm của Chung Trinh càng thêm kinh ngạc, “Sếp chủ động tặng chị?”

Tùng Dung càng lúc càng cảm thấy không hiểu nổi cậu, “Đúng vậy, rốt cuộc là sao?”

Chung Trinh chợt tỏ vẻ bí hiểm, “Chị họ, có phải chị biết bí mật gì của thầy Ôn, thầy muốn bịt miệng chị nên mới đưa chị cái cốc này không?”

Tùng Dung lườm cậu, “Đừng có nói bậy!”

Chung Trinh lại cầm cái cốc kia, nhìn Tùng Dung đầy ẩn ý, bắt đầu thừa nước đục thả câu, “Chuyện cái cốc này nói ra dài lắm.”

Tùng Dung xưa nay không bao giờ mắc bẫy kiểu này của cậu, lạnh lùng lên tiếng: “Nói ngắn gọn, nếu không cắt một nửa tiền tiêu vặt.”

Chung Trinh lập tức đặt cốc xuống, ngồi ngay ngắn bắt đầu kể: “Năm ấy thầy đưa em với một đàn anh sang Nhật dự hội thảo. Dự xong thì đi dạo, nhìn thấy một bộ cốc thủy tinh màu kiểu như thế này trong một cửa hàng bán đồ thủ công. Thầy Ôn muốn mua, nhưng chủ cửa hàng nói rằng hình bên trên là anh ta tự vẽ, muốn tặng cho vợ nên không bán. Sau khi về nước, thầy Ôn liền đặt một bộ cốc thủy tinh màu như thế không họa tiết, tự vẽ lên một số loại hoa cỏ thảo được phổ biến. Lúc đó em mới biết thảo được Trung Quốc có hoa đẹp đến mức nào. Chị biết tam thất không? Hóa ra hoa tam thất màu trắng, bông hoa nhỏ màu trắng có thể nở thành một hình cầu, cực kỳ đẹp. Còn có cây liên kiều...”

Tùng Dung liếc xéo cậu, “Nói điểm chính.”

Chung Trinh trề môi, “Bộ cốc đó có tổng cộng mười hai cái, trong đó có một cái là hoa anh đào. Chị họ, tên tài khoản của chị trong trò chơi không phải là Sakura sao? Em muốn tặng chị, nhưng xin thế nào thầy cũng không cho. Về sau chắc thấy em lằng nhằng quá nên nói là chọn cái nào cũng được, nhưng cái cốc hoa anh đào thì không.”

Tùng Dung cũng tò mò, “Sao cốc đó không được?”

“Em cũng hỏi lý do nhưng thầy không nói.” Chung Trinh nhìn cái cốc rồi lại nhìn Tùng Dung, vẻ mặt mờ ám, “Đồ quý như vậy sao lại tặng chị chứ? Dù gì cũng phải tặng người yêu...”

Tâm trạng Tùng Dung lúc này hết sức phức tạp. Chung Trinh không biết Ôn Thiếu Khanh đã biết tên tài khoản trong game của cô nên mới cho rằng anh tặng cô chiếc cốc này chỉ là trùng hợp. Nhưng Ôn Thiếu Khanh thì sao? Anh biết, vậy sao còn mập mờ tặng cô chiếc cốc này?

“Chị họ, chị có thấy sếp em rất khí phách không? Đồ tôi thích, anh chịu bán thì tôi mua, không chịu bán thì tôi tự làm! Nói xong, Chung Trinh vụng trộm nhìn Tùng Dung, giọng thấp xuống: “Chị nói xem, nếu là người anh ấy thích thì sẽ thế nào?”

Tùng Dung sầm mặt, “Hỏi chị làm gì?”

Chung Trinh cười gian nhích lại gần, “Nói đi mà.”

Tùng Dung ngẫm nghĩ mấy giây rồi trả lời: “Người tôi thích cũng thích tôi thì đến với nhau luôn, nếu không thích thì tôi sẽ hạ độc cho cô ấy chết.”

Chung Trinh lập tức mất hứng, “Chị làm ơn đừng sỉ nhục nghề bác sĩ như thế.”

Tùng Dung chột tò mò về quan niệm tình yêu của Chung Trinh, “Vậy em thì sao? Nếu em thích một người không thích mình thì em sẽ làm gì?”

Chung Trinh bĩu môi, “Không thích em thì em cũng không thích cô ấy nữa thôi, có gì ghê gớm.”

Tùng Dung bật cười. Cậu em họ này của cô vẫn là một đứa trẻ. Tình yêu đâu có đơn giản như thế? Nếu có thể không chế thì có còn là tình yêu không?

Cô nhớ tới một ngày nào đó, dưới ánh đèn mơ hồ, Ôn Thiếu Khanh cúi đầu, nói với cô bằng giọng xa xôi. Anh nói, người mà anh thích có lẽ không biết rằng anh thích cô ấy.

Người anh thích cũng thích anh thì đến với nhau luôn, mà cô ấy không thích anh, anh cũng vẫn cứ thích cô ấy.

“Chị họ, còn chị thì sao? Chị sẽ thế nào?” Chung Trinh nhất thời mau miệng, hỏi rồi mới ý thức được là mình lỡ lời.

Thích người không thích mình... Người ở đây chính là ví dụ sống đầy thôi...

Ai ngờ Tùng Dung lại rất thoải mái, “Người ta không thích chị thì chị tự thích mình.”

Cô chẳng bận tâm đến vấn đề này, nhưng rất đau đầu vì cái cốc trước mặt, “Hay là chốc nữa chị mang trả?”

Chung Trinh nhắc nhở: “Nhưng chị đã dùng nó rồi...”

Tùng Dung nghĩ cách khác, “Vậy thì...”

Chung Trinh hí hửng hiến kế: “Thì lấy thân báo đáp đi.”

Tùng Dung vung tay tới, còn chưa mở miệng mắng cậu đã nghe thấy điện thoại kêu lên. Là Ôn Thiệu Khanh gửi tin nhắn Wechat đến.

“Sang ăn cơm.”

Lúc này cô mới chợt nghĩ đến, Ôn Thiệu Khanh bị thương ở tay như vậy thì làm đồ ăn kiểu gì?

Khi Tùng Dung sang đến nơi, một nồi thập cẩm xào cay đã được đặt trên bàn. Đám học trò của anh đang ngồi quanh bàn ăn tỏ vẻ thòm thèm, trông thấy cô lập tức cười chào “chị họ”.

Tùng Dung đã quen có thêm mấy cô cậu em họ này, cười đáp rồi theo bản năng đưa mắt tìm Ôn Thiệu Khanh, muốn xem vết thương của anh thế nào.

Một nam sinh thấy Tùng Dung nhìn hết chỗ này sang chỗ khác, bèn cười tươi chỉ vào phòng ngủ, “Sếp bị bắn đầy dầu lên quần áo nên vào trong đó thay đồ rồi.”

“À.” Tùng Dung làm như không có chuyện gì, tiếp tục nhìn quanh, “Chị không tìm anh ấy, chị tìm Nhường Chút.”

Vừa dứt lời, Nhường Chút không biết đang nằm chơi ở góc nào nghe thấy tên mình liền chạy đến, dừng cách Tùng Dung mấy bước.

Chung Trinh đi tới xoa đầu nó, “Nó sao vậy? Trước kia nó thích nhất là nhào đến dọa chị mà? Sao lần này lại ngoan ngoãn nhỏ nhẹ thế? Bị ốm à?”

Cậu vừa nói vừa ngoảnh về phía phòng ngủ của Ôn Thiệu Khanh kêu: “Sếp, sếp mau tới xem có phải Nhường Chút bị ốm không?”

Tùng Dung cũng nhận ra, từ sau khi Nhường Chút đột ngột nhào đến khiến cô bị đập đầu, mỗi lần nó ở gần cô đều rất ngoan ngoãn. Cô đi tới nhìn nó chăm chú, cũng phụ họa Chung Trinh: “Hình như ốm thật.”

Ôn Thiệu Khanh lẳng lẳng nhìn hai chị em. Xét khoản thần kinh thô, chẳng ai hơn được hai người này. Anh lên tiếng gọi: “Nhường Chút!”

Nhường Chút chạy tung tăng đến trước mặt Ôn Thiệu Khanh. Ôn Thiệu Khanh ra lệnh: “Nhảy lên.”

Nhường Chút nghe lời nhảy.

“Lăn một vòng.”

Nhường Chút lại nằm xuống lăn.

Lúc này Ôn Thiệu Khanh mới nhướn mày nhìn Tùng Dung, “Không ốm, còn hơn hử lắm.”

Chung Trinh cảm thấy thú vị, “Nhường Chút, lăn một vòng.”

Nhường Chút nhìn cậu không nhúc nhích.

Chung Trinh chưa chịu thôi, lặp lại lần nữa, “Nhường Chút, lăn một vòng.”

Nhường Chút liền lao tới húc vào cậu rồi chạy đi.

Mọi người cười ầm lên. Tùng Dung không cười, tầm mắt một mực đặt trên tay trái Ôn Thiệu Khanh. Trên băng gạc trắng không còn vết máu, hẳn là đã xử lý vết thương lần nữa.

Ôn Thiệu Khanh thấy Tùng Dung công khai nhìn chăm chăm vào tay mình, thoải mái đưa tay đến trước mặt cô, “Có cần xem lại không?”

Trong đầu Tùng Dung lập tức hiện lên hình ảnh hai bàn tay chạm vào nhau, lòng bàn tay và đầu ngón tay dường như vẫn cảm nhận được hơi ấm khi đó. Cô dời tầm mắt, hắng giọng chuyển đề tài: “Ăn thôi.”

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười, không làm khó cô, “Trong bếp vẫn còn một món, để anh vào bê ra.”

Chung Trinh đứng gần bếp nhất, vội đi đến, “Em đi, em đi.”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Ừ, vậy tôi đi rửa tay chút.”

Lúc bê một đĩa sứ Thanh Hoa sâu lòng từ bếp đi ra, biểu cảm của Chung Trinh có chút khác lạ, cứ liên tục liếc trộm Tùng Dung.

Tùng Dung lơ mơ không hiểu, cho đến khi nhìn thấy món kia mới biết lý do.

Đám sinh viên hiếu kỳ vừa nhìn vừa thảo luận. Họ còn trẻ nên không biết món này, nhưng Tùng Dung thì biết. Đây là món thập cẩm Lý Hồng Chương[2].

[2] Món thập cẩm Lý Hồng Chương: Một món ăn gồm nhiều nguyên liệu kết hợp, ra đời sau một lần đại thần nhà Thanh – Lý Hồng Chương tiếp khách nước ngoài.

Món ăn này khá có ý nghĩa. Lấy lòng gà, thịt bụng, dăm bông, mì căn, nấm hương, măng, hải sâm lót đáy, rưới dầu vừng lên đun, sau đó đổ vào trong bát gốm, nêm thêm các loại gia vị như hành thái đoạn, gừng, rượu trắng, muối tinh, mì chính, bột gà, bột tiêu trắng, đường kính, xì dầu, sau đó lại cho thêm canh gà, mỡ heo, đun lửa nhỏ, cho đến khi cạn dầu thì mang ra.

Hồi nhỏ bà nội cô, đồng thời cũng là bà ngoại của Chung Trinh thường xuyên làm. Về sau bà mất, trên bàn ăn trong nhà không còn xuất hiện món này nữa.

Đã lâu lắm rồi Tùng Dung không thấy cũng không nhớ tới món này, giờ bỗng dưng ngửi thấy hương vị quen thuộc, cô thoáng ngẩn ra.

Năm ấy bà qua đời đột ngột quá. Cô đang học ở nước ngoài, lúc nhận được tin thì bà đã đi rồi. Việc không được gặp bà lần cuối đã trở thành mối khúc mắc trong lòng cô.

Chung Trinh trao đổi ánh mắt với Tùng Dung, ghé vào tai cô khẽ nói: “Chị họ, chị có cảm thấy chị với sếp em có mối nghiệt duyên sâu đậm không? Trước kia trong game thì thôi đi, giờ trong hiện thực, chị thích chữ Khải viết nhỏ, sếp dùng chữ Khải viết nhỏ chép tay hàng loạt sách y. Tên tài khoản trong game của chị là Sakura, sếp tặng cái cốc hoa anh đào quý báu cho chị. Còn bây giờ, chị gần gũi với bà ngoại như vậy, bao nhiêu năm nay chưa được ăn món này, sếp lại làm cho chị ăn... Nghiệt duyên sâu đậm, nghiệt duyên sâu đậm...”

Tùng Dung liếc Chung Trinh, lần đầu tiên không mắng cậu tội ba hoa.

Chung Trinh không biết rằng nhiều năm về trước, họ đã từng gặp nhau nhờ mối “nghiệt duyên sâu đậm” này.

Ôn Thiếu Khanh rửa tay xong quay ra, thấy Tùng Dung vẫn ngẩn ngơ nhìn món ăn kia, trông khác hẳn đám thanh niên như quỷ đói dầu thai bên cạnh, liền hỏi: “Sao không ăn?”

Chung Trinh ăn đến mức miệng đầy dầu, “Ăn ăn ăn! Chị họ, đĩa này.”

Tùng Dung ăn không mấy tập trung, trước đó cô để ý tay anh, giờ lại nhìn mặt anh chăm chú.

Ôn Thiếu Khanh cảm thấy lạ, nhìn sang thì cô lại nhanh chóng dời mắt, sau đó ánh nhìn cứ lơ đãng trôi nổi. Đợi đến khi anh không nhìn cô nữa thì cô lại nhìn sang.

Sau mấy lần như vậy, anh quyết định mặc kệ cô.

Mọi người vẫn chưa ăn cơm trưa, vì vậy nhanh chóng vét sạch hai món, không quên khen sếp mình tay nghề tốt.

Tùng Dung vẫn vào bếp rửa bát như mọi lần, tay Ôn Thiếu Khanh không tiện nên cũng chẳng khách sáo với cô.

Đám sinh viên ăn xong lại bưng bưng sức sống, cười hớn hở bàn tán chuyện ban ngày.

“Thực ra tôi muốn đánh họ lâu rồi!”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy! Sếp, ban ngày sếp ngầu quá!”

“Từ nay tôi phải rèn luyện thân thể cẩn thận, lần sau mà đánh nhau sẽ không bị thiệt nữa!”

Ôn Thiếu Khanh hơi nhượng mảy, “Rèn luyện thân thể thì được, còn về sau nếu không đến mức thật sự không nhịn nổi nữa thì không được động đến những gì đã học hôm nay! Nếu không bệnh viện sẽ trở thành chỗ đánh nhau. Nhớ chưa?”

Đám học trò ngoan ngoãn gật đầu, “Nhớ rồi ạ.”

“Nhớ rồi ạ.”

“...”

Đôi mày Ôn Thiếu Khanh khẽ động, sợ dạy sai họ bèn nghiêm túc nói: “Giờ quan hệ giữa bệnh viện và bệnh nhân quả thật rất căng thẳng, người học y cũng ngày càng ít. Bao gồm cả các em nữa, dù có tốt nghiệp cũng chưa chắc sẽ làm bác sĩ. Nghề y biến mất là nỗi buồn của xã hội, không ai muốn thấy kết cục như vậy. Có đôi khi, việc phản kháng đúng chỗ chỉ có mục đích đơn giản là khiến người đang đau khổ thất vọng nhìn thấy hy vọng. Các em phải biết, bản thân việc đánh nhau không giải quyết được vấn đề gì, với lại đánh nhau là không đúng. Có rất nhiều chuyện đã sai hoàn toàn kể từ cái khoảnh khắc chúng ta bắt đầu ra tay. Các em gọi tôi là thầy, thầy giáo có gì để được gọi là thầy giáo? Chỉ đơn thuần là dạy kiến thức, giải đáp câu hỏi? Với tôi thì người thầy còn phải cho các em thấy được điều tốt đẹp, truyền hy vọng cho các em. Ngoài lý thuyết trong sách và kinh nghiệm lâm sàng ra, tôi còn có thể dạy cho các em làm thế nào để bước tiếp trên con đường gian nan này. Chuyện hôm nay lớn đến vậy, ngày mai vẫn phải mặc áo blouse, vẫn phải sống giống như lời thề mà tất cả những người học y đã thề, đó là phải có y đức, tôn trọng thầy cô, giữ gìn kỷ luật, chăm sóc người bệnh, không ngại gian khó. Các em phải như vậy, tôi cũng thế.”

Không biết từ bao giờ, Tùng Dung đã tắt vòi nước, lẳng lặng nghe tiếng trò chuyện bên ngoài phòng khách. Cách một lớp cửa kính, hình dáng anh trông rất mơ hồ, nhưng chất giọng vẫn trong sạch thanh mát, hết như chính con người anh.

Tùng Dung nhớ tới một câu đã từng đọc rất lâu về trước: Trên thân người tôi thích có ánh sáng, sáng mà không chói, khiêm nhường ẩn sâu.

Cô nhớ lúc trước nhận điện thoại của mẹ Chung Trinh, khi nhắc đến thầy hướng dẫn của Chung Trinh, bà bảo rằng nghe nói thầy hướng dẫn của con trai rất trẻ, sợ không thể dạy dỗ cậu tử tế nên rất lo lắng. Lúc đó cô đã trả lời bà thế nào nhỉ?

À, nhớ rồi. Cô đã nói cả y thuật và y đức của Ôn Thiếu Khanh đều không có vấn đề gì, xuất thân từ gia tộc làm nghề y lâu đời, rất có khí khái, nếu Chung Trinh học chẳng ra sao thì là do lỗi của cậu.

Có lẽ khi ấy câu trả lời của cô còn mang theo tình cảm cá nhân. Nhưng hôm nay xem ra, Ôn Thiếu Khanh đúng là như thế. Anh của giờ phút này đầy khí phách và rất thanh cao. Không biết kiếp trước cậu em họ cà lơ phớt phơ của cô đã làm chuyện tốt gì mà kiếp này lại gặp được thầy hướng dẫn tuyệt như thế.

Đám học trò yên lặng, mãi sau mới rưng rưng lên tiếng: “Sếp yên tâm, chúng em sẽ không đánh nhau bừa bãi đâu.”

Chung Trinh nắm tay, vẻ mặt kiên định, “Vâng! Sếp, chúng em nhất định sẽ học tập thật tốt, ngày ngày tiến bộ.”

“Thật không?” Ôn Thiếu Khanh liếc xéo cậu, hồ hững hỏi: “Vậy sao vẫn chưa thấy luận văn của cậu trong email của tôi?”

“Ấy...” Nhiệt huyết bừng bừng của Chung Trinh thoáng chốc bị dập tắt, “Sếp, chắc là em bị bệnh đấy, bệnh ung thư lưỡi của em ngày càng nặng.”

“Ung thư lưỡi?” Ôn Thiếu Khanh thờ ơ nhìn Chung Trinh, “Y học hiện tại vẫn chưa trị được bệnh này, cậu đào hố chôn mình luôn đi!”

Chung Trinh cười gượng, cậu biết riêng khoản này Ôn Thiếu Khanh luôn yêu cầu rất cao, sẽ không nể tình, chỉ đành thâm hạ quyết tâm từ mai sẽ thức đêm viết.

May mà Ôn Thiếu Khanh không tiếp tục đề tài này nữa. Anh nhìn đồng hồ treo tường, xua tay, “Về sớm mà nghỉ ngơi. Sáng mai đến bệnh viện còn có chuyện phải xử lý đấy.”

Nhóm sinh viên ngừng vực: “Còn chuyện gì nữa ạ?”

Ôn Thiếu Khanh gõ ngón trỏ lên mặt bàn, “Các cô cậu đánh nhau ở bệnh viện, sở Y tế sẽ để yên à? Còn cả trường học nữa, các cô cậu tưởng trường sẽ khen sao?”

Đám người lập tức iu xiu, lẩm bẩm phàn nàn: “Sếp là thầy giáo cũng đánh nhau đấy thôi.”

Ôn Thiếu Khanh day day thái dương, thở dài, biểu cảm hơi phức tạp, “Thế nên vấn đề của tôi phiền phức hơn...”

Ôn Thiếu Khanh tiến học trò xuống dưới, còn cố ý dặn họ về không cần xem điện thoại, để mai hãy xem.

Anh không nói mọi người cũng biết, giờ internet phát triển như vậy, chuyện âm ỉ ban ngày hẳn đã lan truyền lâu rồi, không biết dân mạng bình luận thế nào đây.

Chung Trinh mệt không muốn về, định ở nhà Tùng Dung một đêm, trước khi vào cửa chợt bị Ôn Thiếu Khanh gọi lại.

Ôn Thiếu Khanh tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, “Tối nay chị họ cậu sao vậy?”

Chung Trinh biết anh muốn hỏi gì, ngập ngừng mãi mới mở miệng: “Món ăn kia...”

Ôn Thiếu Khanh cau mày, “Món ăn kia làm sao?”

Chung Trinh không đáp, còn làm bộ thở dài hỏi: “Sếp... Sếp nghiêm túc với chị họ em thật à?”

Ôn Thiếu Khanh cũng không trả lời trực tiếp, hồ hững nhìn cậu, “Nghiêm túc thì sao? Không nghiêm túc thì thế nào?”

Khóe miệng Chung Trinh giật nhẹ, “Nghiêm túc thì sếp phải nghĩ cách lấy lòng người em vợ tương lai này đi, không nghiêm túc thì em sẽ đánh sếp!”

Ôn Thiếu Khanh chẳng coi lời dọa dẫm của cậu ra gì, nói giọng nhẹ nhàng mà đầy khí thế: “Nói chuyện món ăn kia.”

Bị uy quyền của anh bức bách, Chung Trinh đành thành thật trả lời: “Món ăn đó là món chị họ em thích nhất, nhưng chỉ được ăn lúc bà ngoại em còn sống. Bà ngoại em chính là bà nội của chị họ, bà qua đời đột ngột, chị không được gặp bà lần cuối nên vẫn luôn canh cánh trong lòng. Vì vậy cuối cùng không ai nhắc đến món này trước mặt chị nữa, càng không nói tới chuyện nấu.”

Ôn Thiếu Khanh trầm ngâm, “Thật ra là vì phức tạp quá không ai nấu được đúng không?”

Chung Trinh nghẹn họng, khóe miệng lại giật giật, vờ vĩnh đáp: “Tất nhiên cũng không loại trừ khả năng đó.”

“Được, tôi biết rồi, cậu về nghỉ ngơi đi.” Ôn Thiếu Khanh đứng thẳng lên, xua tay quay người vào nhà.

Khi Ôn Thiếu Khanh vào nhà, Tùng Dung đã ngồi ngay ngắn ở sofa đợi anh. Không biết cô đang nghĩ gì mà biểu cảm rất nghiêm túc, nghe thấy tiếng anh đi vào, nét mặt mới dịu đi đôi chút, cầm lấy giấy bút và bút ghi âm, “Chúng ta vào phòng đọc sách nói đi.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu.

Sau khi vào phòng đọc sách, Tùng Dung ngồi trên ghế sofa đơn, bật laptop và bút ghi âm, “Anh kể chi tiết tình hình lúc đó cho em, thời gian, địa điểm, nguyên nhân, quá trình, kết quả, càng kỹ càng tốt.”

Ôn Thiếu Khanh dựa vào chiếc bàn làm việc cách đó mấy bước chân, ngừng vực hỏi: “Em muốn làm gì?”

Mặt Tùng Dung cực kỳ nghiêm túc, đến giọng điệu cũng nghiêm trang hơn, “Từ giờ trở đi em là luật sư đại diện của anh. Hợp đồng thì em sẽ về chuẩn bị sau, ngày mai ký bù.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô một lúc mới chậm rãi lên tiếng: “Khách quan mà nói thì anh là người ra tay trước.”

Tùng Dung hơi ngẩn ra rồi lập tức cười gằn khinh thường, “Thế thì đã sao?”

Đây là lần đầu tiên thấy nụ cười này của cô, Ôn Thiếu Khanh không kìm được mà nhìn.

“Khi ấy xảy ra chuyện gì, người khác cho rằng lúc ấy xảy ra chuyện gì, chứng cứ chứng minh thời điểm đó có chuyện gì xảy ra, đây là ba điều khác biệt, nhưng pháp luật chỉ thừa nhận điều cuối cùng thôi. Chẳng lẽ trong mắt anh, đến chút năng lực ấy em cũng không có?”

Lúc nói câu này, trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ ngạo mạn, còn mang theo sự tự tin chắc nịch.

Hai người nhìn nhau mãi, một lúc sau Tùng Dung mới hít sâu lên tiếng: “Anh biết bao năm qua, ảnh hưởng lớn nhất mà việc học luật gây ra cho em là gì không?”

Đôi mắt Ôn Thiếu Khanh lấp lánh, “Là gì?”

“Lạnh lùng quan sát thế giới.” Tùng Dung nhìn thẳng Ôn Thiếu Khanh, “Nhưng em lại mong có thể nhìn người mình muốn bảo vệ bằng ánh nhìn ấm áp, giống như bạn bè vậy.”

Ôn Thiếu Khanh khẽ cười, những tia sáng li ti trong mắt khiến tầm nhìn của Tùng Dung như lóa đi. Một lúc sau cô mới nghe được giọng anh.

“Vậy nhờ em bảo vệ anh.”

Ôn Thiếu Khanh chưa bao giờ nghĩ, trên thế gian này sẽ xuất hiện một người con gái kiêu hãnh nói với anh rằng, cô sẽ tung hoành chiến đấu trong lĩnh vực của cô, bảo vệ anh chu toàn.

21. Chương 8: Chỗ Có Chân Lý, Nơi Có Tình Si

“Nơi có tình si, dẫu xa ngàn dặm ta vẫn cứ nhớ nhung. Tùng Dung, anh nói là anh thích em.”

Sau đó Ôn Thiếu Khanh kể lại toàn bộ quá trình xảy ra vụ việc. Thỉnh thoảng Tùng Dung ngắt lời anh hỏi mấy câu, Ôn Thiếu Khanh giải thích xong lại nói tiếp. Tùng Dung liên tục ghi chép. Cuối cùng, sau khi hỏi thêm mấy câu liên quan đến vấn đề chuyên môn, cô chợt nói ra thắc mắc trong lòng: “Sao anh tin tưởng bác sĩ Triệu kia đến vậy? Lỡ như quả thật trong quá trình phẫu thuật anh ấy có sai sót thì sao?”

Ôn Thiếu Khanh trả lời không cần suy nghĩ: “Anh không vì bác sĩ nào cả. Hôm nay là bác sĩ Triệu, mai có thể đến lượt bác sĩ Lý, ngày kia biết đâu sẽ là anh. Anh hướng đến tình hình chung. Chẳng lẽ đứng yên chịu đánh chịu mất cũng là trách nhiệm của mọi bác sĩ? Tại sao bọn anh bỏ ra nỗ lực để cứu lấy biết bao mạng sống để rồi phải nhận về nhục mạ và đánh chửi?”

Nghe đến đây, Tùng Dung hơi xúc động, ngẩng lên nhìn anh, “Trước kia anh có...”

Có mấy từ mắc lại, cô không thể nói tiếp.

Ôn Thiếu Khanh hiểu ý cô, hơi lặng đi, “Có. Anh nói rồi, đi lâu trên con đường này, ai mà không có mấy mạng người qua tay.”

Nói đến đây, Ôn Thiếu Khanh nghiêng đầu cười với Tùng Dung, thoải mái đùa: “Cũng giống luật sư thôi, em chưa nhận vụ án nào bị phán tử hình à?”

Về mặt nghiêm túc nặng nề của Tùng Dung từ từ tan biến. Cô gật đầu, cười theo anh. Cũng đâu chỉ đơn giản là nhận không thôi.

Ôn Thiếu Khanh cười xong liền nói: “Dù y học phát triển nhanh đến đâu, thiết bị y tế tiên tiến đến nhường nào, dù y thuật của em giỏi đến mấy, trong cuộc sống vẫn có những nhân tố chúng ta không thể xoay chuyển. Đối mặt với sinh mệnh, bác sĩ cũng có những lúc bất lực, hết cách. Thứ người nhà nghe được chỉ là kết quả, còn bác sĩ là người tận mắt chứng kiến dấu hiệu sống dần dần biến mất, tất cả những chỉ số trên máy đo dấu hiệu sinh tồn đều về không, mọi đường cong đều biến thành thẳng tắp, chỉ để lại một tiếng chuông chói tai. Em biết em vừa tham gia một trận tranh đoạt mạng sống với tử thần, và em thua rồi.”

Thời điểm tuyên bố tử vong, chẳng có ai dễ chịu trong lòng. Người ta cứ nói bác sĩ phải có tấm lòng nhân ái, nhưng bài học đầu tiên mà một bác sĩ phải học lại là cách làm sao để khiến trái tim mình trở nên cứng rắn.”

Giọng anh trầm thấp mà bình thản, tựa như đang nói về chuyện gì đó không quan trọng. Đôi mắt anh rũ xuống che giấu cảm xúc, bàn tay không bị thương nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên cổ, nói xong những lời này, anh yên lặng thật lâu.

Tùng Dung ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt anh. Cô không hiểu về bác sĩ, mọi ấn tượng vẫn dừng lại ở những nụ cười chẳng chút âu lo trong buổi liên hoan đêm Giáng sinh hôm trước. Có lẽ ở một nơi mà cô không thấy, chủ nhân của những nụ cười ấy ngày ngày phải tuyên chiến với tử thần, hoặc thắng hoặc thua, càng đánh càng mạnh.

Bầu không khí có chút ngột ngạt, khiến giọng anh cũng buồn buồn: “Trách anh à?”

Tùng Dung ngẩn ra, “Gì cơ?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Anh lôi kéo Chung Trinh đánh nhau.”

Tùng Dung lắc đầu, mãi sau mới nói: “Lúc Chung Trinh ra đời, em đã hiểu chuyện rồi. Nhiều năm nay em nhìn nó dần dần trưởng thành, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đánh nhau. Với em mà nói, trong đời một người đàn ông, cũng nên trải qua mấy trận đánh, thế thì cuộc đời mới hoàn chỉnh. Trước kia em vẫn thường nghĩ, nếu mình là con trai thì có thể kéo Chung Trinh đi đánh nhau mấy trận thỏa thuê. Từ nhỏ Chung Trinh đã thích bám lấy em, nhưng dù sao em cũng là con gái, trai gái khác biệt, em luôn sợ sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến nó.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Em sợ...”

“Em sợ nó sẽ...” Tùng Dung dường như rất bối rối, do dự một lúc mới thốt ra một tính từ, “Bóng.”

“...” Ôn Thiếu Khanh nhớ tới bộ biểu tượng cảm xúc kia, khó nhọc nuốt nước miếng, “Em lo xa rồi.”

Ôn Thiếu Khanh nhớ đến hồi còn nhỏ, rảnh rỗi lại đánh nhau với Ôn Nhượng vài trận, sau đó cả hai đều bị phạt chép sách thuốc đến mức mỗi chữ cổ tay,

“Sao khi trước anh chọn Chung Trinh làm sinh viên hướng dẫn?” Tùng Dung vẫn tò mò, “Nghe nó nói tiêu chuẩn chọn học trò của anh rất nghiêm khắc, với tố chất của nó, em tưởng là không qua nổi.”

“Lúc chọn sinh viên anh chưa hiểu Chung Trinh lắm. So với tố chất và học thức, anh chú trọng đến nhân phẩm và giáo dục của một người hơn. Nghề bác sĩ này đặc thù nhưng cũng phổ thông, anh không muốn có ai đó hành nghề với mục đích khác, mà hy vọng nó dùng chính sức hấp dẫn của mình khiến người ta muốn học, mong rằng những người theo nghề y đều có nhân cách ngay thẳng.”

Ôn Thiếu Khanh hơi ngừng lại, “Chung Trinh học y vì bệnh của bà nội em à?”

Tùng Dung sững sốt, nghi hoặc nhìn anh.

Ôn Thiếu Khanh nói: “Lúc ăn tối anh thấy em hơi khác nên hỏi cậu ấy mấy câu.”

“Không phải, nó học y vì sở thích thôi, không liên quan đến bà nội em.” Tùng Dung lắc đầu, “Bà nội em luôn rất khỏe mạnh. Bà ra đi trong giấc ngủ, không ai ngờ bà lại mất đột ngột như vậy.”

Cô vẫn nhớ rõ, đó là dịp sắp Tết. Một tuần trước cô vẫn cười nói trong điện thoại với bà, bảo rằng lúc về chơi Tết muốn được ăn món thập cẩm Lý Hồng Chương bà nấu. Không ngờ chỉ có một tuần trôi qua đã nhận được tin bà qua đời, suốt một thời gian dài cô vẫn không chấp nhận được điều đó.

Tùng Dung dứt mình khỏi dòng hồi tưởng. Nhận ra ánh mắt Ôn Thiếu Khanh vẫn nhìn vào khuôn mặt mình, cô lúng túng nắm chặt bút, cúi đầu viết linh tinh trên giấy, bối rối hỏi: “VẬY CÒN ANH, VÌ SAO ANH HỌC Y?”

Thấy cô vờ cẩn thận ghi chép để che giấu bối rối, Ôn Thiếu Khanh buồn cười, “Chuyện này cũng liên quan đến vụ việc à?”

Tùng Dung càng ngượng hơn, theo bản năng ném bút sang một bên, “Không... Không liên quan, tiện thì hỏi chút thôi.”

Ôn Thiếu Khanh thu lại biểu cảm, giọng trịnh trọng hơn hẳn: “Anh được ông nội nuôi lớn. Ông nội là thầy thuốc Đông y, anh lớn lên cùng thảo dược và sách Đông y từ nhỏ. Khi còn bé anh đã biết học y rất vất vả. Chẳng biết từ bao giờ mà quan hệ giữa ngành y và người bệnh trở nên căng thẳng hơn, nhiều bác sĩ không cho con cái theo nghề nữa, vì họ thấy không đáng, vốn đã là nghề nghiệp vất vả, giờ còn nhiều rủi ro. Nếu có thể lựa chọn, có lẽ chẳng ai muốn làm bác sĩ. Nhưng nghề này suy cho cùng vẫn phải có người làm, không ai mong nhìn thấy kết cục nghề y biến mất trên thế giới. Ông nội từng nói với anh, chốn có chân lý, dẫu muôn vàn khó khăn ta cũng phải đi tới. Bố mẹ đặt tên anh là Thiếu Khanh, Thiếu Khanh là một chức quan, người xưa nói, không làm hiền tướng cũng làm lương y. Bác sĩ cũng gọi là đại phu[1], đại phu phải vì quốc gia, vì cộng đồng, đúng không? Có lẽ đây chính là số mệnh.”

[1] Đại phu: Cách gọi người hành nghề y của Trung Quốc cổ đại. “Đại” là lớn, “phu” là người đàn ông, khi chơi chữ có thể hiểu là “người đàn ông vĩ đại”.

Không làm hiền tướng cũng là lương y.

Tùng Dung thầm lặp lại câu này. Chẳng biết ai từng nói, trong khí chất của một người hàm chứa con đường họ đã đi qua, những cuốn sách họ đã đọc và người họ từng yêu. Cô bỗng cảm thấy, xét riêng điểm cuối cùng, mình ắt hẳn là một người đầy khí chất.

Cô lẳng lặng nhìn người đàn ông mặt mày trầm tĩnh trước mắt, lòng thầm cảm thán, một người như vậy hẳn rất được yêu mến. Viết được chữ đẹp, y thuật giỏi giang, tâm hồn và ngoại hình đều sạch sẽ, có chính kiến của riêng mình, bước trên thế giới này bằng những bước chân vừa kiên định vừa dịu dàng, dù đôi lúc hơi xấu bụng, thỉnh thoảng chọc ghẹo cô nhưng vẫn khiến người ta mến mộ.

Tùng Dung thì thầm: “Chốn có chân lý, dẫu muôn vàn khó khăn ta cũng phải đi tới. Câu này Chung Trình từng nói với em rồi...”

“Vậy chắc chắn là em không biết câu tiếp theo.” Anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt ngày càng êm dịu, bất chợt thốt ra một câu, “Nơi có tình si, dẫu xa ngàn dặm ta vẫn cứ nhớ nhung.”

Trái tim Tùng Dung nhói lên, bỗng cảm thấy không thở nổi. Nơi có tình si, dẫu xa ngàn dặm ta vẫn cứ nhớ nhung... Hẳn là anh đang nói đến “Đâu phải không nhớ em” trên trang cá nhân?

Ôn Thiếu Khanh thấy sắc hồng trên mặt cô giảm đi, sắc môi tái nhợt trông hơi đáng sợ, biết ngay cô nàng này lại nghĩ đi đâu rồi. Anh cau mày, day day ấn đường, cất giọng bất đắc dĩ: “Tùng Dung, anh nói là anh thích em.”

Tùng Dung có ngốc đến đâu cũng ý thức được anh đang nói gì. Trái tim cô nhảy liên hồi trong lồng ngực, mặt càng trắng thêm. Cô mở to đôi mắt, nhìn anh kinh ngạc, “Sao có thể...”

Ôn Thiếu Khanh chẳng đếm xỉa đến nỗi thảng thốt của Tùng Dung. Anh đổi tư thế, biếng nhác tựa vào bàn, bắt chéo đôi chân dài, hơi nghiêng đầu nhìn cô, không đáp mà hỏi lại: “Khi em nói với Lâm Thần rằng em thích anh, là thích ở điểm nào?”

Bệnh viện là nơi phức tạp nhất trên đời. Ôn Thiếu Khanh ở lâu trong bệnh viện, đã chứng kiến đủ mọi chuyện, mỗi khi đối mặt với người khác, từ trong sâu thẳm sẽ phát ra khí thế bức người. Tùng Dung cảm thấy thứ khí thế kia quấn lấy mình càng lúc càng chặt, gần như không thể hít thở. Lòng dạ cô rối bời, không dám nhìn Ôn Thiếu Khanh, quay đầu đi tránh ánh mắt anh, “Em đã bảo em không thích anh mà.”

Ôn Thiếu Khanh coi như không nghe thấy, hỏi tiếp: “Sao em lại thích anh? Em thích anh trong game hay anh ngoài đời thực? Thích anh của mấy năm trước vào lần đầu tiên mình gặp nhau hay anh của bây giờ?”

Tùng Dung vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Lời của Ôn Thiếu Khanh dường như càng lúc càng khó hiểu, cô hé miệng như muốn lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Dường như Ôn Thiếu Khanh cũng không cần câu trả lời của cô, “Lúc đó chúng ta còn chưa hiểu nhau, em thích vì chưa biết rõ, giờ hiểu rõ con người anh rồi, có còn thích không? Em đã biết Ôn Thiếu Khanh không

khiêm nhường nhã nhặn như bề ngoài, anh ấy cũng có thể thô lỗ vung nắm đấm. Em còn thích anh ấy không?”

Giọng càng lúc càng trầm, anh cụp mắt, lông mi dài che khuất khiến cô không nhìn rõ biểu cảm. Tùng Dung lập tức căng thẳng, “Em...”

Sau khi thốt ra một tiếng, cô cúi đầu cắn chặt môi, lúc mở miệng lần nữa, giọng đã thấp xuống, cánh tay đang đặt trên đùi cũng từ từ buông thõng, “Nhưng em không biết anh thích điểm nào ở em... Rõ ràng là chúng ta chẳng tiếp xúc nhiều, anh vốn không hiểu em...”

Ôn Thiếu Khanh hỏi lại: “Vậy em hiểu anh sao? Khi thích anh, em hiểu anh sao?”

Cũng coi như là... hiểu đi? Tùng Dung không đủ khí thế để trả lời. Cô là người khá lý trí, chuyện gì cũng coi trọng chứng cứ và logic, nhưng chẳng hiểu sao lại luôn cảm tính trong chuyện của Ôn Thiếu Khanh. Khi ấy thấy Ôn Thiếu Khanh như vậy, cô thấy tim mình rung rinh. Về sau gặp lại, phát hiện hóa ra anh không giống như cô vẫn tưởng, lại càng thêm động lòng.

Qua một lúc, cô mới ngưng ngừng thì thào: “Dù sao em cũng sẽ không vì chuyện anh đánh nhau mà không thích anh nữa.”

Ôn Thiếu Khanh phản ứng cực nhanh, ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Em nói em không thích anh cơ mà?”

“...”

Tùng Dung chợt bừng tỉnh. Không rõ là vì cô tu luyện chưa đủ hay vì anh quá đổi thâm sâu, tóm lại là cô đã lọt vào bẫy của tên mỗ xê này rồi.

Cô nghiêng đầu về phía khác, cố nén giận, hít thở thật sâu.

Thấy sắc mặt Tùng Dung chuyển từ đỏ sang trắng rồi lại chuyển từ trắng sang đỏ, biểu cảm vô cùng đặc sắc, Ôn Thiếu Khanh bật cười, mặt dày trêu cô: “Anh đã bảo rồi, thích anh chẳng phải chuyện gì mất mặt, huống hồ chúng ta còn thích nhau.”

Nghe được câu này, đôi mắt Tùng Dung bỗng sáng lên rồi lại mau chóng tối đi, khẽ lên tiếng: “Được rồi.”

Ôn Thiếu Khanh thông thả lên tiếng: “Nói đi.”

Tùng Dung dùng dằng mãi mới mở miệng: “Sau khi em nói câu kia với Lâm Thần, không lâu sau thì anh xóa bạn bè với em trong game. Em cho rằng anh không thích em, thậm chí là còn ghét.”

Sau khi gây họa, cô trốn ra nước ngoài rồi không chơi game kia nữa, thậm chí cắt đứt mọi phương thức liên lạc với Lâm Thần và Ôn Thiếu Khanh, chính vì sợ Ôn Thiếu Khanh sẽ hỏi tội.

Nhưng rất lâu về sau, cô vẫn không thể kìm lòng mà đăng nhập game một lần, kết quả phát hiện Ôn Thiếu Khanh đã hủy kết bạn với cô. Khoảnh khắc ấy, cô ngồi ngẩn ngơ trước máy tính, tâm trạng rối bời, giống như cuối cùng đã được giải thoát, cũng tựa như mất mát vô cùng, trái tim cứ lơ lửng chẳng tìm được chỗ hạ cánh. Đến mức sau này khi gặp lại ở chung cư, cô đã nghĩ là Ôn Thiếu Khanh không muốn thấy cô, nên mới vờ như không biết anh.

Chẳng ngờ Ôn Thiếu Khanh đáp lại: “Không phải anh hủy kết bạn với em, mà là em hủy kết bạn với anh.”

Tùng Dung cau mày không tin.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô dường như vẫn vướng mắc, chần chừ một chút rồi nói: “Nói cho em chuyện này, em nghe xong đừng kích động nhé.”

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn anh, “Chuyện gì?”

Ôn Thiếu Khanh hít một hơi thật sâu, “Năm ấy Chung Trinh đăng nhập vào tài khoản game của em, giả mạo em gửi tin nhắn riêng cho anh. Chuyện đó xảy ra không lâu sau khi em ra nước ngoài.”

Tùng Dung chợt bừng tỉnh hẳn, bắt đầu phân tích theo logic, “Sao anh biết là giả mạo?”

Ôn Thiếu Khanh cười khẽ, “Cậu ấy biết ở trong game em rất chú ý đến anh mà? Chắc là lúc đăng nhập vào tài khoản của em phát hiện chúng ra đã kết bạn với nhau nên tự suy luận rằng quan hệ của chúng ta

đã có tiến triển. Có lẽ cậu ấy cho rằng, với cá tính của em, hẳn em sẽ không chủ động tấn công, vì vậy đã giả mạo em, hờn hở tỏ tình với anh. Cậu ấy không biết khi đó chúng ta đã gặp nhau ngoài đời thực, dùng từ rất lạ, với lại cách nói chuyện của nam và nữ khác nhau, nhưng cậu ấy không chú ý. Rất dễ phát hiện, với lại thao tác của cậu ấy kém hơn em nhiều.”

Tùng Dung ngỡ ngác nghe, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cuộc đời đúng là một cái vòng lẩn quẩn, cô lấy tài khoản của Chung Trinh theo dõi Ôn Thiếu Khanh, Chung Trinh lại mang tài khoản của cô đi làm bừa!

Tùng Dung mất một lúc để tiếp nhận sự thật, chợt có linh cảm xấu, “Nó đã nói gì?”

Ôn Thiếu Khanh đắn đo một lát mới đáp: “Nói em thích anh.”

Tùng Dung nhìn thẳng vào mắt Ôn Thiếu Khanh, rõ ràng là không tin, “Nguyên văn!”

Ôn Thiếu Khanh biết mình mà nói ra, Tùng Dung chắc chắn sẽ nhảy dựng lên, thế nên mới tóm tắt lại. Nếu nói y nguyên... chắc cô sẽ muốn cắn chết Chung Trinh mất.

Ôn Thiếu Khanh khéo léo nói: “Khi đó cậu ấy còn nhỏ, không hiểu những chuyện này cho lắm. Với lại...”

“Nói mau!” Tùng Dung vốn đã xấu hổ lắm rồi, nhưng càng xấu hổ càng muốn biết những gì Chung Trinh đã nói.

Ôn Thiếu Khanh bị Tùng Dung quát, vội vàng mở miệng: “À, cậu ấy nói em vẫn luôn rất chú ý đến anh, liên tục xem các video thuyết minh của anh, thích anh, thích anh vô cùng.”

Tùng Dung giải thích: “Đây là vì em muốn tìm hiểu rồi đánh bại anh!”

Ôn Thiếu Khanh nghi hoặc, “Chung Trinh không nói thế.”

“Nó thì biết cái gì?” Trong cơn tức giận, Tùng Dung quên mất phải lựa lời, “Nó thích anh hay em thích anh?”

Lời vừa thốt ra, cả hai đều ngây ngẩn, sau đó mỗi người thể hiện một biểu cảm khác nhau.

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, niềm hân hoan trời êm trong đôi mắt, khoe miệng bắt giắc cong thành một độ cong hết sức khả nghi, rồi lại bị ép cho bằng phẳng lại.

Tùng Dung vỗ trán, nhủ thầm trong lòng, xúc động là ma quỷ, tỉnh táo, tỉnh táo, Tùng Dung, mày phải tỉnh táo.

Một lúc sau, cô gượng gạo hỏi: “Còn gì nữa?”

Ôn Thiếu Khanh vuốt cằm nhớ lại, “Còn, mấy năm em ra nước ngoài, cậu ấy liên tục giả mạo em để trêu đùa anh trong game, gửi ảnh của em, nói tình hình của em khi đó, với cả...”

Lửa giận trong lòng Tùng Dung càng lúc càng dữ dội, “Với cả gì?”

Ôn Thiếu Khanh đổ thùng dầu cuối cùng, “Với cả cứ cách mấy ngày cậu ta lại lên mạng một bức thư tình cực sến gửi cho anh, bảo là thể biện nỗi tương tư em dành cho anh. Dụy trì được một thời gian khá dài.”

Tùng Dung nhúu chặt đôi mày, “Thư tình... cực sến?”

“Đúng vậy, sau khi biết anh học y, cậu ấy thường xuyên gửi cho anh cái gì mà... anh là viên Nitroglycerin[2] của em, lúc trái tim em đau thất chỉ có mình anh có thể xoa dịu. Với lại, anh là nút xoang của em, anh ở trong lỗ bầu dục của em... Mấy câu kiểu như thế.” Ôn Thiếu Khanh nói xong, biết Tùng Dung không hiểu về mấy danh từ y học, bèn giải thích; “Nút xoang là điểm phát xung của các nhịp tim tự động có tiết tấu thường xuất hiện khi con người ở trạng thái hưng phấn, cũng chính là điểm khởi nguồn của cảm giác ”rung động“, ”động lòng“ mà chúng ta hay nói. Lỗ bầu dục là nơi mềm nhất của trái tim, cũng là bộ phận lý tưởng nhất để chọc thông tim từ tâm nhĩ phải sang tâm nhĩ trái.”

[2] Nitroglycerin: Một loại thuốc có tác dụng chống đau thắt ngực.

Tùng Dung nổi da gà, “Vậy anh trả lời nó thế nào?”

Ôn Thiệu Khanh nghiêm túc đáp, “Anh nói với cậu ta là bị đau thắt tim thì phải đi viện khám, không được uống thuốc bừa bãi, không phải ai cũng hợp với thuốc viên Nitroglycerin.”

Cuối cùng Tùng Dung cũng bùng nổ, “Nó bệnh à? Nó gửi những thứ đó cho anh làm gì?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đúng là bệnh thật.”

Hỏi rõ ràng xong, Tùng Dung xấu hổ không chịu nổi, chẳng biết là do căng thẳng hay tức giận mà vừa hít vào một hơi thì nước mắt liền lăn tăn rơi xuống, ngồi khóc thút thít.

Mấy năm trước bém dính lấy anh trong game, mấy năm sau gặp lại trong chung cư lại vờ như không quen biết, không biết lúc ấy Ôn Thiệu Khanh đã nghĩ cô thế nào? Nói cô thủ đoạn mưu mô, rắp tâm lạt mềm buộc chặt e là vẫn còn nhẹ.

Trông thấy nước mắt của cô, Ôn Thiệu Khanh cũng giật mình. Anh quay người lấy hộp khăn giấy trên bàn làm việc, đi tới ngồi xuống bên cô, rút hai tờ đưa tới. Nhìn đôi mắt đỏ lên vì khóc, anh đoán được suy nghĩ của cô, vội nói: “Anh không nghĩ xấu về em đâu.”

Ai cũng muốn giữ hình tượng đẹp trước mặt người mình yêu thương, nhưng mãi đến hôm nay Tùng Dung mới biết, hình tượng của cô đã bị Chung Trinh sỉ nhục thê thảm!

Cô cắn chặt môi dưới, nhìn khăn giấy mà Ôn Thiệu Khanh đưa đến, chẳng có mặt mũi nhận.

Thấy Tùng Dung không nhận, Ôn Thiệu Khanh nở nụ cười bất đắc dĩ rồi tự tay lau cho cô.

Khăn giấy vừa chạm vào da, Tùng Dung lập tức tránh né, tự rút lấy hai tờ chùi nước mắt thật mạnh. Dòng suy nghĩ đổi hướng, cô lập tức chuyển hòng sung, nhìn anh chăm chăm, “Anh nữa, rõ ràng anh đã biết, sao không vạch mặt nó?”

Mới khóc xong, trong đôi mắt cô lấp lánh ánh nước, càng đen nhánh, càng sáng ngời, nhưng biểu cảm khuôn mặt lại buồn bã vùng vằng, giọng nói khàn khàn vì nước mắt. Ôn Thiệu Khanh càng nhìn càng thấy đáng yêu, trái tim rung động, ngoài mặt lại vờ như không hiểu, “Sao anh phải vạch mặt cậu ấy? Anh thấy cũng được mà, có thể biết rất nhiều chuyện của em.”

“Anh...” Tùng Dung nghẹn lời, ngừng lại một chút, “Sau đó thì sao?”

Ôn Thiệu Khanh tiếp tục nhớ lại, “Sau đó... Sau đó anh nói với cậu ấy là anh có người mình thích rồi, cậu ấy liền từ bỏ, biến mất mấy ngày thì âm thầm hủy kết bạn với anh, từ đó không xuất hiện nữa.”

Tùng Dung đột nhiên tỉnh táo. Anh nói... anh có người mình thích rồi.

Cô nhớ tới mùa đông năm ấy, giữa đêm Chung Trinh ngồi trên tầng thượng ký túc xá gọi điện cho cô. Giọng cậu rất trầm pha lẫn tiếng gió, lặp đi lặp lại một câu: “Chị ơi, em buồn quá.”

Câu đó của cậu khiến Tùng Dung giật mình, nhưng hỏi sao cậu cũng không chịu nói lý do. Cô cảm thấy có lẽ là cậu thất tình, bây giờ cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân.

Ai cũng cảm thấy người thân thiết của mình xứng đáng có được điều tốt nhất, mong người mà người ấy thích cũng sẽ thích lại người ấy, không nỡ để người ấy tủ thân hay khổ sở, không nỡ thấy ai làm tổn thương người ấy.

Lòng Tùng Dung vẫn canh cánh mãi chuyện này. Cô háng giọng hỏi: “Lúc ấy... anh đã có người anh thích rồi?”

Nét dịu dàng nhẹ nhàng lên trong mắt Ôn Thiệu Khanh, “Đúng vậy, anh thích em thì có gì sai? Chỉ tại Chung Trinh không tỉnh tã lại thiếu kiên nhẫn, anh chưa nói là ai, cậu ta đã từ bỏ rồi.”

“Anh nói linh tinh!” Trong chốc lát, Tùng Dung vẫn chưa tiếp nhận được sự thật. Khi này Ôn Thiệu Khanh nói thích cô, cô tạm tin đó là do cảm tình được nảy sinh trong khoảng thời gian gần đây tiếp xúc, nhưng câu anh vừa nói có ý gì?

Ôn Thiệu Khanh khẽ cười, nét dịu dàng càng đọng đầy đôi mắt, “Sao anh lại phải nói linh tinh? Vốn là anh thích em trước, sau đó nhờ Lâm Thần mới biết rằng em đã nói với cậu ấy là em thích anh.”

Tùng Dung kiên quyết nói: “Không thể nào!”

“Sao lại không thể?” Ánh mắt sâu thẳm của anh ngừng lại nơi khuôn mặt cô, “Tùng Dung, em thật sự cho rằng anh không biết người dùng tài khoản của Chung Trinh đấu với anh trong game khi ấy là ai sao? Năm xưa khi em chạy trốn vì một câu ”Không thích luật sư mà thích bác sĩ“, khi em lo lắng hoang mang ở nước ngoài suốt mấy năm liền, có từng hỏi anh xem anh có thích em hay không chưa?”

Những cảm xúc phức tạp dâng đầy trong lòng Tùng Dung. Tâm tư cô liên tục xoay chuyển, có thứ gì đó đang từ từ lên men trong tim, khiến cả trái tim như căng tràn. Mặt đất như nứt vỡ, hết thấy những tâm tình chôn giấu suốt bao năm nay bỗng dưng cuộn cuộn trào đến.

Năm ấy, anh đứng trước mặt cô, mỉm cười nói: “Tùng Dung, chúng mình từng gặp nhau rồi. Ở trong game”, hóa ra là có ẩn ý này.

Duyên phận xưa nay vẫn là điều kỳ diệu, không thể tìm nguồn căn, chẳng cách nào suy tính, không lần được dấu vết, chẳng thể cưỡng cầu, và cũng không khống chế được. Khi cô hết lần này đến lần khác tìm bóng dáng anh trong game, hóa ra anh cũng đang chú ý đến cô. Lần gặp gỡ đầu tiên đó, khi tim cô rung rinh, anh cũng đã động lòng.

Ôn Thiếu Khanh kiên nhẫn chờ Tùng Dung tiêu hóa toàn bộ những thông tin này. Bao nhiêu năm nay cô vẫn nghĩ rằng mình nói nói “không thích luật sư mà thích bác sĩ” đã khiến tình bạn giữa Ôn Thiếu Khanh và Lâm Thần rạn nứt, rồi Lâm Thần ra nước ngoài học để trốn tránh hết thấy. Thế nhưng cô không biết, khi Lâm Thần coi câu này như chuyện đùa mà kể với Ôn Thiếu Khanh, Ôn Thiếu Khanh đã rất nghiêm túc trả lời rằng: “Vừa hay bác sĩ cũng thích luật sư.” Đây mới chính là điều khiến Lâm Thần sụp đổ.

Thế nên Ôn Thiếu Khanh không vô tội như Tùng Dung vẫn nghĩ. Anh đã định nói điều này với cô từ lâu, nhưng vô tình anh phát hiện, mỗi lần nhắc đến Lâm Thần, ánh mắt cô nhìn anh như dâng thêm một tầng áy náy cùng lấy lòng, còn không sẽ liên tục trốn tránh. Vì vậy, anh đã định để cô tiếp tục hiểu lầm.

Mãi một lúc sau, cho đến khi Tùng Dung vô thức đưa cốc nước trong tay lên miệng nhấp một ngụm, phát hiện nước đã lạnh mới dần tỉnh táo, khẽ nói: “Nhưng anh chưa bao giờ tìm em.”

Ôn Thiếu Khanh trầm mặc một lúc mới trả lời: “Bắt đầu từ tự tin thì kết thúc mới êm đẹp. Khi ấy chúng ta đều quá bận rộn, khoan bàn đến chuyện khoảng cách địa lý và thời gian, chúng ta còn phải cố gắng chống đỡ chương trình học nặng nề, hướng hồ là tình cảm? Vấn đề thường xuất hiện nhất giữa các cặp tình nhân trẻ tuổi chính là người lúc nào cũng gai góc, làm việc theo cảm tính, không biết nhường nhịn, không biết thứ tha, chỉ cần một câu không hợp ý là có thể cạch mặt nhau mãi mãi. Có lẽ việc đưa bàn tay ra chỉ cần một nháy mắt, nhưng anh cũng sợ mình không thể mãi cầm lấy bàn tay kia để bước tiếp. Thời ấy anh cũng trẻ tuổi bằng bột, không dám chắc liệu mình có đủ bao dung với người yêu hay không. Tình yêu đẹp là bởi vì đã trải qua thử thách của hiện thực, chỉ cần vẫn còn thích, đến lúc ổn định chín chắn rồi lại cầm tay nhau, thế vẫn chưa muộn, đúng không nào? Nếu trẻ vài năm mà chúng ta có thể mạnh mẽ, trưởng thành hơn một chút, để sự thử thách này đơn giản đi mấy phần, để chúng ta có thể cùng nhau bước tiếp, vậy thì anh không ngại kéo dài thời gian thêm. Còn em thì sao?”

Tùng Dung phải thừa nhận rằng Ôn Thiếu Khanh bình tĩnh và lý trí hơn cô nhiều. Thời điểm ấy cô bận đến mức chẳng có cả thời gian để ngủ. Ngủ không đủ giấc, lúc bị áp lực học hành nặng quá sẽ bùng phát, cô đã vô tình làm Chung Trinh tổn thương không biết bao nhiêu lần. Cô với Chung Trinh lớn lên bên nhau từ nhỏ, cậu sẽ không để bụng. Nhưng nếu là hai người yêu nhau không có nền tảng tình cảm gì thì sao? Có lẽ quả thật sẽ giống lời Ôn Thiếu Khanh nói, sẽ âm ỉ từng bừng, không ai chịu thua, rồi từ đó chia lìa đôi lứa. Hướng hồ họ còn ở hai nơi khác nhau, chỉ riêng sự ngờ vực và đa nghi đã có thể phủi sạch hết thấy tình cảm. Cách anh vừa nói có lẽ là cách xử lý tốt nhất.

Suy cho cùng thì Tùng Dung vẫn là phụ nữ. Dù về mặt lý trí đã thừa nhận Ôn Thiếu Khanh đúng, lòng cô vẫn sẽ không dễ chịu, nhưng quả thật không thể bộc phát sự bức bối cảm tính này.

Thấy cô nhăn nhó, Ôn Thiếu Khanh lại rất vui. Anh cố nín cười hỏi: “Em bức gì thế?”

Tùng Dung vừa thăm khinh bỉ mình thiếu bao dung, vừa trả lời: “Không có gì.”

“Đâu phải là không nhớ. Bởi vì lòng vẫn luôn yêu, thế nên mới kiềm chế.” Ôn Thiệu Khanh nở nụ cười rất nhẹ, “Luật sư Tùng cũng đâu có tìm anh?”

Ôn Thiệu Khanh nói một câu làm sáng tỏ hết thấy. Tùng Dung ngây người, càng thấy suy nghĩ vừa nãy của mình quả thật quá chi li tính toán. Giờ nghĩ lại, lúc trước có thể gặp nhau ở chung cư hẳn cũng không phải tình cờ, nói vậy anh vẫn là người chủ động.

Nghĩ tới đây, Tùng Dung thoáng rung động, “Anh biết em về khi nào?”

“Hôm đó anh đến lấy cuốn sách để ở đây từ rất lâu về trước, khi đứng ở ban công nhìn xuống thì thấy em đi vào cổng chung cư, thế là anh về thu dọn hành lý chuyển đến.”

Tùng Dung chợt nhớ ra, “Sao anh biết là Chung Trinh làm?”

“Vốn không biết, mấy hôm trước chính cậu ta lỡ miệng làm lộ. Lúc anh cố tình cho cậu ta thấy tài khoản game, phản ứng của cậu ta quá kỳ quái, anh suy nghĩ đầu đuôi thì thấy mọi chuyện rất khớp.” Ôn Thiệu Khanh nói xong chỉ vào bút ghi âm, “Những điều này cũng là tình tiết cần cho vụ án? Cũng phải ghi lại à?”

Tùng Dung nhìn theo ngón tay anh, lập tức tắt đi. Trông thấy điện thoại ở cạnh bút ghi âm, cô như nghĩ tới điều gì, khóe môi giật nhẹ, do dự không biết có nên hỏi hay không.

Ôn Thiệu Khanh biếng nhác tựa vào sofa, “Luật sư Tùng còn câu hỏi gì thì mau hỏi đi, qua hôm nay, chưa chắc anh đã thoải mái giải đáp thắc mắc thế này.”

Cuối cùng Tùng Dung vẫn không nén được lòng hiếu kỳ, “Trong một bài đăng trên Wechat của anh... cô gái chỉ thấy được bóng lưng kia là ai thế...”

Theo lời giải thích của Ôn Thiệu Khanh thì anh đã thích cô từ trước đó rất lâu, thế nhưng lúc anh sang nước ngoài du học, sao lại đăng câu “Đâu phải không nhớ em” như thế?

Ôn Thiệu Khanh không khỏi khen ngợi, “Luật sư đúng là luật sư, logic quá rõ ràng, không có lấy một kẽ hở. Chỉ có điều... Tùng Dung, em nghĩ vì sao anh nhất định phải kết bạn Wechat với em? Anh đã ám chỉ em nhiều lần như vậy, sao em chẳng nhận ra chút gì? Sự nhạy cảm của một luật sư trong em đâu rồi?” Ôn Thiệu Khanh nhìn về mặt ngơ ngác của cô, thở dài bất đắc dĩ, “Chẳng lẽ đến chính mình em cũng không nhận ra?”

“Sao có thể là em?” Tùng Dung lấy di động tìm tấm ảnh kia, nhìn cẩn thận một lúc rồi sững sờ.

Hình như... đúng là cô.

Dường như là đêm Giao thừa năm nào đó, cô và Chung Trinh đưa một đám trẻ lên gác mái đốt pháo. Đến lúc chơi mệt, cô ngồi một bên nhìn họ chơi. Tấm ảnh này trông giống như được chụp bởi một người đứng chéo cô.

Ôn Thiệu Khanh liếc xéo cô oán trách, “Tết năm ấy anh không về nhà, một mình đón Giao thừa cô đơn ở nước ngoài, chẳng lẽ còn không cho anh nhìn vật nhớ người, đăng bài lên trang cá nhân?”

Tùng Dung lại cúi đầu nhìn màn hình, “Anh lấy tám ảnh này ở đâu vậy?”

“Không phải ảnh chụp, là hình cắt từ trong một đoạn clip ngắn. Chung Trinh quay lại gửi cho anh, nhưng cậu ta quay lên nên tay quá run. Anh đã cố lấy hình rõ nhất rồi. Cũng chính từ khi đó, anh bắt đầu nghi ngờ Chung Trinh có triệu chứng bị bệnh Parkinson[2].”

[2] Bệnh Parkinson: Một bệnh về thần kinh, xảy ra khi một nhóm tế bào trong não bị thoái hóa, gây ra triệu chứng đi đứng khó khăn, cử động chậm chạp, chân tay run rẩy.

Tùng Dung cau mày, “Clip là do Chung Trinh quay, sao nó không nhận ra? Mà mãi đến mấy ngày trước mới biết là anh?”

Ôn Thiệu Khanh chỉ vào điện thoại, “Bởi vì Chung Trinh là người ngoài hành tinh. Em quên rồi à, cậu ta không dùng Wechat.”

Mọi chi tiết đều trùng khớp rồi. Đúng vậy, Chung Trinh không dùng Wechat...

Tất cả đều do Chung Trinh không dùng Wechat!

Tùng Dung đứng phắt dậy, “Khoan nói những chuyện này. Dao nhà anh để đâu?”

Cảm xúc của Tùng Dung tối nay biến đổi quá nhiều. Tối lúc này cô đã khôi phục lại vẻ lãnh đạm, bình tĩnh đến bất thường. Ôn Thiệu Khanh bất an hỏi: “Em muốn làm gì?”

Tùng Dung mỉm cười, “Em muốn chém Chung Trinh!”

Ôn Thiệu Khanh vuốt trán, “Chém người là phạm pháp đấy luật sư Tùng.”

“Phạm pháp em cũng chịu! Xả giận xong đã rồi tính!” Nói xong lao ra ngoài như một cơn gió.

Tùng Dung xưa nay vẫn luôn giữ dáng vẻ của một người phụ nữ mạnh mẽ, bình thản và lãnh đạm, Ôn Thiệu Khanh lại thích nhất là được nhìn thấy biểu cảm của cô khi bị trêu cho nổi khùng. Chẳng mấy khi được thấy cô nghiêng rằng muốn tìm người khác trút giận như lúc này, anh liền bật cười đi theo.

Khi Ôn Thiệu Khanh sang đến nhà đối diện, cửa ra vào không đóng, đứng ở đó cũng nghe được tiếng kêu gào của Chung Trinh. Lúc anh vào, Tùng Dung đang cầm một chiếc giày cao gót giận dữ đuổi đánh cậu em họ. Chung Trinh vút hết hình tượng, vừa trốn tránh vừa xin tha.

Chung Trinh đang bị Tùng Dung đuổi chạy khắp nhà, trông thấy Ôn Thiệu Khanh liền mếu máo cầu cứu: “Sếp! Cứu em!”

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười không nói, nhàn nhã ngồi xuống sofa xem kịch.

Chung Trinh mãi nhìn Ôn Thiệu Khanh, vừa sợ ý đã bị Tùng Dung đá cho một cái. Cậu kêu lên rồi trợn mắt xin tha: “Chị họ, chị đừng đánh đòn hiểm! Đau thật đấy!”

Tùng Dung cười gằn, “Đau? Đau là tốt! Không đau thì chị phí sức làm gì?”

Chung Trinh chẳng biết có chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Tùng Dung bỗng dưng trở về từ nhà đối diện rồi lập tức tóm lấy cậu mà đánh. Trông cô rất giận, muốn khuyên cũng không khuyên nổi, cậu chỉ đành tiếp tục cầu cứu Ôn Thiệu Khanh, “Sếp, em là học trò của sếp mà. Sếp không thể khoanh tay đứng nhìn, giúp kẻ xấu làm điều ác như vậy!”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu tán thành, “Cậu nói đúng.”

Nói xong, anh đứng dậy đi đóng cửa, sau đó ngăn Tùng Dung lại, diễn tả cho cô, “Em đánh không đúng chỗ. Đánh ở bộ phận này này, đây không phải chỗ hiểm, nhưng không cần dùng quá nhiều sức cũng có thể khiến người khác đau thấu trời, mà cũng không để lại vết thương.”

Chung Trinh bàng hoàng nhìn Ôn Thiệu Khanh, “Sếp, sếp...” Tùng Dung gật đầu, cười hung ác xông đến chỗ Chung Trinh.

Ôn Thiệu Khanh nhìn hai người đuổi bắt khắp nhà, cảm thấy thật âm ỉ, “Chung Trinh, cậu chạy làm gì? Chị họ cậu đang giận, càng không đánh được càng cáu, cậu để cô ấy đánh mấy cái cho hả giận là được!”

“Đánh người không giải quyết được vấn đề! Thầy Ôn, hồi tối thầy vừa mới nói mà!” Chung Trinh cố vùng vẫy.

Ôn Thiệu Khanh gật đầu đồng ý, “Tôi cũng nghĩ vậy. Tùng Dung, đối với chuyện này, anh đề nghị em không động tay chân với cậu ta.”

Còn chưa kịp mừng, Chung Trinh đã bị câu tiếp theo của Ôn Thiệu Khanh đẩy xuống vực thẳm.

“Anh đề nghị em thay em trai luôn, bỏ đứa em này đi.”

Tùng Dung trả lời âm hiểm: “Em muốn bỏ mà. Hôm nay sẽ thanh lọc nội bộ.”

Chung Trinh sắp khóc, “Chị họ, em là em họ ruột thịt của chị, chị không thể bỏ mặc sống chết của em!”

Tùng Dung nhân cơ hội bắt chẹt Chung Trinh, “Điều thứ mười một trong luật Dân sự Trung Quốc quy định: Công dân đủ mười tám tuổi trở lên là người trưởng thành, có năng lực thực hiện hành vi dân sự toàn diện, có thể tiến hành hoạt động dân sự độc lập thì là người có năng lực hành vi dân sự đầy đủ. Năng lực

hành vi dân sự đầy đủ là chỉ tư cách của người có thể tiến hành hoạt động dân sự một cách hoàn toàn độc lập, có thể giành được quyền lợi dân sự và đảm nhận nghĩa vụ dân sự thông qua hành vi cá nhân. Cũng có nghĩa là, em phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về bản thân mình.”

Chung Trinh nghe mà nghệt mặt, sau khi bị Tùng Dung đánh cho một trận nhớ đời mới khỗ sở nằm sấp trên sofa hỏi: “Chị, rốt cuộc là em đã động chạm gì đến chị?”

Tùng Dung thở hồng hộc ngồi vào một bên sofa bình ổn hô hấp, nghe thấy cậu hỏi vậy, cơn giận lại bốc lên, đá cho cậu một cái, hung dữ hỏi lại: “Em còn có mặt mũi hỏi chị câu đó à?”

Chung Trinh bị cô quát cho giật mình, không dám động đến cô nữa, bèn nhích đến chỗ Ôn Thiếu Khanh, nhỏ giọng hỏi: “Sếp, rốt cuộc sao chị em lại giận như vậy?”

Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh vẫn rơi vào chiếc cốc hoa anh đào trên bàn. Anh rót nước vào cốc, đưa cho Tùng Dung rồi mới quay lại nhìn Chung Trinh, nghiêm giọng: “Chung Trinh, tôi đã nói với cậu hai lần là tôi có người để thích rồi, là cùng một người.”

“Sếp nói với em bao giờ chứ? Hai lần...” Hai chữ cuối cùng vừa trôi khỏi miệng, Chung Trinh như sực nhớ ra, hoảng hốt kêu lên: “Sao sếp biết là em giả mạo?”

Lời vừa thốt ra, cậu liền lập tức che miệng lại, dè dặt nhìn về phía Tùng Dung, quả nhiên thấy lửa bùng lên trong mắt cô, bèn làm mặt xu nịnh tiến lại gần, “Chị, em sai rồi...”

Xin lỗi xong, Chung Trinh tiến đến ngồi cạnh Tùng Dung, chỉ vào Ôn Thiếu Khanh chuyển hướng công kích, “Chị họ, sếp em lại dám nói thẳng chuyện anh ấy đã có người mình thích ngay trước mặt chị, rõ là đang khiêu khích chị mà.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu như tên ngốc, vừa lắc đầu vừa thở dài, “Đã bao năm trôi qua rồi mà cậu vẫn ít kiên nhẫn như vậy. Sao cậu biết người tôi thích không phải chị họ cậu?”

“Nói dối! Lúc đó rõ ràng sếp còn chưa biết chị họ em! Sếp là thầy giáo, là tấm gương cho người khác noi theo, sao có thể nói dối?” Chung Trinh vội ôm lấy tay Tùng Dung, “Chị họ, sếp em đang sỉ nhục IQ của chị!”

“Chị với anh ấy...” Tùng Dung hắng giọng, ngừng lại một chút mới nói tiếp: “Quen nhau ngoài đời thực hơn em nghĩ.”

Chung Trinh hoang mang, cảm giác bất an từ từ dâng lên trong lòng, “Sớm đến mức nào?”

Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Năm đầu tiên chị học nghiên cứu sinh. Anh ấy là bạn thân của một đàn anh khóa trên của chị, bọn chị từng ăn cơm cùng nhau.”

Nghe xong câu này, phản ứng đầu tiên của Chung Trinh là ngẩn ra. Cậu nhìn Tùng Dung rồi lại nhìn Ôn Thiếu Khanh, suy nghĩ một lúc mới hiểu, “À! Từ lúc đó chị đã biết sếp chính là Rừng Hạnh Xuân Ấm rồi? Sau đó thì sao? Sao hai người lại giả vờ không quen nhau chứ?”

“Sau đó...” Tùng Dung ử rử thì thào, “Chị nói với em rồi, chị yêu thầm anh ấy, bị phát hiện, tới lúc gặp lại đã là hàng xóm, ngày nào cũng gặp nhau, rất xấu hổ, vì vậy mới vờ như không quen.”

Biểu cảm của Chung Trinh ngày càng đặc sắc, mở to mắt, “Chị nói thật à? Em cứ tưởng chị đùa!”

Tùng Dung kéo cánh tay cậu đang tóm lấy tay mình ra tỏ vẻ ghét bỏ, “Tự em không chịu tin đấy chứ.”

Chung Trinh vô cùng bàng hoàng, “Hai người... Từ bao giờ mà hai người thông đồng với nhau thế hả?”

Nghe thấy hai chữ “thông đồng” kia, Tùng Dung cau mày, nhưng Ôn Thiếu Khanh lại thấy từ này rất hay, thông thả đáp: “Ngay vừa nãy, lúc thảo luận tình tiết vụ việc.”

Chung Trinh lúc này mới biết hai bên đều là giặc, liền cười nịnh nọt giải thích với Ôn Thiếu Khanh: “Sếp yêu quý, vừa rồi em nói đùa ấy mà. Em đùa chị ấy thôi, sếp đừng để bụng.”

“Tôi không để bụng.” Ôn Thiếu Khanh rất thoải mái, nở nụ cười đầy bao dung, “Mọi chuyện của cậu tôi đều không để bụng, cho nên vấn đề bao giờ cậu tốt nghiệp tôi cũng không để bụng luôn.”

Chung Trinh nghe đến chuyện tốt nghiệp thì sợ xanh mặt, méo máo ôm lấy chân Ôn Thiếu Khanh, “Sếp ơi, sếp không thể như vậy. Em phải tốt nghiệp sớm để kiếm tiền nuôi gia đình. Em còn phải nuôi chị họ... Hu hu...”

“Chị không cần em nuôi!”

“Tôi sẽ nuôi chị họ cậu.”

Hai giọng nam nữ đồng thời vang lên. Sau đó hai người nhìn đối phương với hai ánh mắt khác biệt, một người điềm tĩnh, một người phức tạp.

“Ha ha.” Chung Trinh cười gượng, “Hai người ăn ý thật đấy! Ha ha, hai người tiếp tục đi, tiếp tục đi, em đi ngủ trước đây.” Nói xong đang định chuẩn bị thì bị Ôn Thiếu Khanh gọi lại.

“Đúng rồi, vừa rồi cậu đã nhắc nhở tôi, tôi là nhà giáo, là kiến trúc sư tâm hồn của nhân loại, tôi không quản lý được thân thể cậu. Đầu tiên tôi muốn tách rời linh hồn và cơ thể cậu. Để tôi nghĩ xem dùng dao nào thì được...”

Vừa nói, anh vừa liếc Chung Trinh, “Dùng dao không ổn, máu me quá. Tra tấn cả thể xác lẫn linh hồn cùng lúc thì hơn, lâu ngày linh hồn và thể xác sẽ tự động tách rời.”

Chung Trinh đau khổ ngã xuống sofa, bất chấp tất cả mà lăn lộn rên rỉ.

Tùng Dung lạnh lùng nhìn, một lát sau, cô sợ mình quả thật đã ra tay quá nặng. Vừa rồi đúng là đánh không nhẹ, vì vậy cô liền nhìn về phía Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh hiểu rõ, liếc nhìn Chung Trinh, đưa ra đáp án, “Giả vờ.”

Chung Trinh không phục, “Không đánh sếp, sếp dựa vào đâu mà nói em giả vờ?”

Ôn Thiếu Khanh nhếch miệng cười, “Đều là dân học y, giả vờ hay không chẳng lẽ không phát hiện được? Có gì hay ho chứ?”

Chung Trinh nghe vậy cũng cảm thấy giả vờ trước mặt lão hồ ly tu luyện lâu năm này thật vô nghĩa. Cậu từ bỏ, ngồi dậy day trán, tỏ vẻ đáng thương nói với Tùng Dung: “Nhưng em đau thật đấy chị ơi.”

Tùng Dung không nhúc nhích, cũng chẳng thèm nhìn cậu.

Chung Trinh lại lăn lộn thêm một lúc, thấy không ai phản ứng cũng chán, chẳng biết lấy từ đâu ra một cái gương nhỏ, soi mặt mình một lúc lâu, “Chị ơi, chị nhìn mặt em xem liệu có để lại sẹo không? Liệu em có bị hồng mắt không?”

Mặt Chung Trinh khá non, da lại mịn nên mấy vết cào kia trông rất rõ. Cậu vừa soi gương vừa lo lắng lẩm bẩm: “Hôm nào phải sang khoa Chính hình xin bác sĩ Thẩm mấy hộp thuốc mở sẹo bôi mới được.”

Tùng Dung cạ lời với cậu, tung ra một đòn mạnh, “Thôi được rồi, hồi trước em muốn mua máy ảnh đúng không? Chị mua cho em. Đừng kêu nữa.”

“Thật à?” Chung Trinh quên luôn mặt mình, vút ngay gương đi hớn hỏ quay sang nhìn Tùng Dung, “Chị họ, nếu ngày nào em cũng bị đánh thì chị sẽ mua đồ cho em mỗi ngày sao?”

Tùng Dung day trán, lần này đến lượt cô nhúc nhích, “Im đi!”

Xử lý Chung Trinh xong, Tùng Dung mới nhớ ra là laptop và bút ghi âm vẫn để ở phòng đọc sách nhà Ôn Thiếu Khanh. Cô lấy về mới biết bút ghi âm vẫn chưa tắt, toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện của họ khi này đều bị ghi lại.

Trước đó rõ ràng cô đã ấn tắt nguồn, không hiểu sao vẫn chưa tắt.

Cô ấn nút mở, giọng nói trong trẻo của anh lập tức phát ra. Âm thanh ấy khiến cô cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Thời đó, có rất nhiều lần cô đeo tai nghe nghe giọng anh thuyết minh trong video. Âm thanh trong video rõ ràng đã được xử lý cho biến đổi, vậy mà lúc này, giọng nói trong ký ức lại chột biến thành giọng anh.

Tùng Dung chợt đóng lại bút ghi âm, lắc đầu như muốn đẩy giọng nói đó đi. Hôm nay cô bị kích thích quá nhiều, tắm rồi đi ngủ sớm thì hơn.

Cô vừa nằm lên giường thì nhận được tin nhắn Wechat của Ôn Thiếu Khanh.

“Mai anh phải đến bệnh viện sớm để giải quyết vấn đề, không làm bữa sáng cho em được.”

Tùng Dung đánh dòng chữ rồi lại xóa đi, cuối cùng chỉ trả lời một chữ “Được”.

Hôm qua Ôn Thiếu Khanh đã dặn dò các sinh viên khi về nhà đừng xem điện thoại, sợ dư luận trên mạng sẽ làm ảnh hưởng đến họ. Giờ internet phát triển như vậy, có lẽ chẳng bao lâu tin tức đã được lan truyền, hoàn toàn có thể hình dung ra áp lực dư luận. Tối qua chính anh cũng không xem mà tắt máy luôn, sáng nay đến bệnh viện sớm, thay xong quần áo ngồi trong phòng làm việc mới bắt đầu đọc tin tức liên quan.

Đọc từng tin một, ở dưới cư dân mạng bình luận hăng hái, nhưng lòng anh lại vô cùng bình lặng.

Ôn Thiếu Khanh xem một lúc, ngẩng lên đã thấy Trần Thốc đứng trước mặt đang nhìn mình cười.

Ôn Thiếu Khanh cũng cười theo, “Họ nói sao?”

Trần Thốc kéo ghế đến ngồi cạnh Ôn Thiếu Khanh, mở miệng an ủi: “Còn có thể thế nào? Đám bác sĩ, y tá trẻ tuổi vốn đã mê mọt cậu, lần này thì càng khó phải nói. Họ bàn tán gì mà, nhắc đến đàn ông mạnh mẽ cuồng nhiệt thì phải nhìn người trong quân đội. Gì mà giáo sư Ôn anh dừng đếm mức nào, tìm đâu ra người như giáo sư Ôn, giáo sư Ôn văn võ song toàn, vừa viết được báo viết được văn, vừa có thể đấu tranh với dân phá rối bệnh viện. Đừng lo, chúng tôi đều ủng hộ cậu. Hôm qua mấy kẻ phá rối đến xử lý gấp vết thương, bác sĩ và y tá khoa cấp cứu rất ủng hộ các cậu, không thêm để ý, mặc kệ họ luôn.”

Ôn Thiếu Khanh bật cười, “Thế sao được? Sẽ bị kiện mất.”

Trần Thốc hiếm khi không màng quy củ, “Sợ gì chứ? Toàn là mấy vết thương không chết được. Người nên sợ là họ mới đúng, sau này tốt nhất đừng bị bệnh, để xem còn bệnh viện nào dám nhận nữa không.”

Hai người đang bàn tán hăng say, chợt cảm thấy bầu không khí hơi khác, quay đầu lại đã thấy trưởng khoa đứng sau lưng. Trưởng khoa cau mày nhìn Ôn Thiếu Khanh, sau đó nói với Trần Thốc: “Lát nữa kiểm tra phòng trẻ một chút, đủ người rồi thì đến phòng làm việc của tôi.”

Thời điểm họp, những người tham gia trận đánh hôm qua đều bị trưởng khoa mắng té tát. Kể đầu sỏ là Ôn Thiếu Khanh được trưởng khoa nể mặt nên không mắng, vì vậy mấy sinh viên cùng bác sĩ thực tập trở thành người hứng chịu. Ôn Thiếu Khanh nghe mãi, tới lúc không nghe nổi nữa bèn hắng giọng ngắt lời: “Trưởng khoa, mắng bớt mấy câu đi. Ngài không thể chỉ biết nhìn hiện tại, còn phải lo cho sau này chứ. Đợi mấy năm nữa lúc ngài tuổi cao cần khám bệnh thì cũng là lúc đám trẻ này trưởng thành, trở thành lực lượng trụ cột. Tới khi ấy ngài đi khám chỗ họ, không sợ sẽ chết trong tay họ sao?”

Trưởng khoa hé miệng, “Mọi người ra ngoài hết đi. Ôn Thiếu Khanh ở lại.”

Trưởng khoa cũng hiểu, mặc dù hành vi có phần không đúng mực nhưng nhiều người đều làm vậy thì cũng khó mà trách phạt. Ông trừng mắt nhìn Ôn Thiếu Khanh một lúc lâu, “Cậu là người hôm qua xúi giục họ đánh trả đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh bình thản gật đầu, “Đúng thế.”

Trưởng khoa bị thái độ của anh làm cho tức đến mức huyết khí sôi trào, “Cậu có biết làm vậy sẽ có hậu quả gì không? Cậu có biết hôm qua bao nhiêu phóng viên nhà báo đến vây kín phòng làm việc của viện trưởng không?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Không biết.”

“Cậu...” Trưởng khoa lại tiếp tục trừng mắt hung dữ, “Cậu tạm bị đình chỉ chức vụ mấy hôm, ở nhà viết kiểm điểm đảng hoàng đi!”

Ôn Thiếu Khanh nãy giờ vẫn ngoan ngoãn nghe răn dạy, tới đây mới ngẩng đầu lên hỏi: “Mấy hôm là bao lâu?”

Trưởng khoa cân nhắc, “Ít nhất là một tháng! Đến lúc đó xem thế nào rồi quyết định tiếp!”

Ôn Thiều Khanh khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Hai người đang yên lặng thì có người gõ cửa, “Bác sĩ Ôn, viện trưởng bảo anh đến phòng làm việc của ông ấy một chút.”

Ôn Thiều Khanh gật đầu, “Vâng tôi đi nhé trưởng khoa?”

Trưởng khoa bực bội xua tay, “Đi đi!”

Mười phút sau, Ôn Thiều Khanh đứng trong phòng làm việc của viện trưởng, nhìn ông than thở đi qua đi lại trước mặt mình, “Cháu đây, cháu bảo bác phải xử lý thế nào đây?”

Ôn Thiều Khanh vẫn thản nhiên, “Nên xử lý thế nào thì xử lý như thế.”

Viện trưởng cau mày thật chặt, “VẬY sau này bác còn mặt mũi nào gặp ông nội cháu? Còn mặt mũi nào gặp bố cháu? Còn mẹ cháu nữa, bác với mẹ cháu là đàn anh đàn em đấy! Cháu bảo bác phải làm thế nào với cháu đây?”

Tối qua Ôn Thiều Khanh tắt máy, không thềm bận tâm đến bình luận của người ngoài. Nhưng viện trưởng nói đúng, người lớn trong nhà không thể không lo. Anh thở dài, “Gây phiền phức cho bác rồi.”

Viện trưởng rất lo ngại nhà họ Ôn ở sau lưng anh. Xảy ra chuyện thế này ở chỗ của ông, vốn ông đã không biết phải giải thích với nhà họ Ôn thế nào. Hướng hồ thái độ của Ôn Thiều Khanh hiện giờ rất hòa hoãn đúng mực, ông càng không tiện làm gì, liền khuyên nhủ anh: “Thiếu Khanh, tự dưng cháu đánh nhau làm gì chứ? Lỡ bị thương thật thì bác biết ăn nói thế nào với ông cháu?”

Ánh mắt Ôn Thiều Khanh lạnh đi, “Bác sĩ không phải thánh nhân. Chuyện phá rối đó cứ xảy ra mãi, nhưng thái độ của bệnh viện thật sự khiến người ta nguội lòng. Cháu không muốn thấy cảnh mai này chẳng ai muốn làm bác sĩ nữa, chỉ đơn giản thế thôi, không liên quan gì đến gia đình cháu. Ông nội và bố cháu chưa chắc đã nghĩ cháu làm thế là sai. Phía họ, cháu sẽ tự giải thích.”

Viện trưởng nhìn anh với vẻ phức tạp, “Cháu ra ngoài trước đi.”

Vừa về phòng làm việc, Ôn Thiều Khanh liền được hàng loạt đồng nghiệp cùng học trò vây lấy, vẻ mặt ai nấy đều rất buồn.

Anh mỉm cười, vừa định nói gì thì có y tá gọi: “Thầy Ôn, bệnh nhân giường số mười lăm thấy khó chịu, nhờ anh qua xem sao.”

Ôn Thiều Khanh cởi áo blouse, “Tôi bị đình chỉ chức vụ rồi, không khám bệnh được. Chung Trinh, cậu đi tìm bác sĩ Trần Thốc, bảo anh ta qua xem hộ.”

Sau một đêm, vết cào trên mặt Chung Trinh chẳng những không đỡ mà còn sưng lên, trông chẳng khác gì chú mèo mướp, kết hợp với biểu cảm bi thương của cậu trông càng hài hước, “Bác sĩ Trần vừa vào phòng phẫu thuật rồi.”

Ôn Thiều Khanh khựng lại: “Vậy tìm trưởng khoa đi.”

Chung Trinh quay lại nói với cô y tá: “Chị tìm trưởng khoa đi, em nói chuyện với sếp em một lát.”

Ôn Thiều Khanh cười nhìn mấy đồng nghiệp, “Mọi người đi làm việc đi, nếu không chốc nữa lại bị trưởng khoa mắng.”

Các bác sĩ cười theo, rồi lần lượt bị y tá gọi đi, cuối cùng chỉ còn lại mấy học trò của Ôn Thiều Khanh.

“Sếp, sếp đừng đi mà.”

“Chúng em cũng đánh nhau, sao chỉ phạt có mình sếp chứ?”

“Đúng đấy...”

Ôn Thiều Khanh điềm đạm cười, “Các em còn nhỏ, sau này sẽ hiểu. Với lại, tôi chỉ bị đình chỉ chức vụ tạm thời, chứ có bị cách chức luôn đâu. Tôi sẽ gọi điện nói rõ tình hình với bên khoa, còn các em viết kiểm điểm dâng hoàng là được. Trưởng sẽ không làm khó đâu.”

Anh vừa nói vừa cúi đầu viết gì đó lên giấy, viết xong thì để lên bàn Trần Thốc và dùng một chiếc cốc chặn lại.

Anh vừa bước đi, cả đám học trò cũng đi theo. Ôn Thiệu Khanh buồn cười, “Sao lại đi theo tôi? Cần làm gì thì làm đi. Hôm qua dạy các em cởi bỏ áo blouse, hôm nay phải dạy các em làm sao để mặc áo blouse lên, và mặc rồi thì phải thực hiện sứ mệnh của mình. Gửi gắm trọn sức lực, giao phó cả tính mạng cho y học, cam đoan bản thân luôn trong trạng thái mạnh khỏe, không cực đoan mâu thuẫn, không yếu ớt hèn kém. Chỉ cần cống hiến hết tuổi trẻ và nhiệt huyết cho sự nghiệp y học là được rồi, chứ y học không cần mạng của các em đâu. Thôi đi làm việc đi, có vấn đề gì thì hỏi bác sĩ Trần hoặc trưởng khoa.”

Sau khi đuổi mấy cô cậu học trò ra khỏi phòng làm việc, Ôn Thiệu Khanh rời bệnh viện.

Trần Thốc phẫu thuật xong, đọc tờ giấy Ôn Thiệu Khanh để lại trên bàn, bỗng cảm thấy hơi xót xa.

Trên giấy viết về tình hình của một số bệnh nhân cùng các vấn đề cần chú ý, ở dưới cùng còn có một câu.

“Có lẽ sẽ vẫn còn người đến gây chuyện, để ý bác sĩ Triệu và Chung Trinh nhé.”

Trần Thốc thở dài, cứ làm nhiều việc tốt, đừng bận tâm kết quả, có lẽ đây cũng là nỗi bất lực của nhân viên y tế thời hiện đại. Anh ta chỉ mong mau đến giữa trưa để đi ăn cùng cô nàng Tam Bảo ngọc ngàch đáng yêu kia, vậy mới có thể điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Chẳng bao lâu sau, viện trưởng xuất hiện trước cửa phòng làm việc của trưởng khoa, giữ trưởng khoa lại hỏi: “Xử lý chuyện của Ôn Thiệu Khanh thế nào rồi?”

Trưởng khoa thành thật trả lời: “Tạm thời đình chỉ chức vụ để xem xét.”

Viện trưởng trợn mắt, “Ai bảo anh đình chỉ chức vụ của cậu ấy?”

Trưởng khoa nghiêm mặt, “Viện trưởng, cậu ta lôi kéo học sinh đánh nhau.”

Viện trưởng háng giọng, “Vậy cũng không thể đình chỉ chức vụ.”

Trưởng khoa thấy sắc mặt viện trưởng hơi lạ, “Viện trưởng, anh sao thế?”

“Vào phòng làm việc của anh rồi nói.” Viện trưởng đi vào trong. Trưởng khoa ngơ ngác đi theo.

“Anh không biết cậu ta là ai thật à?” Thấy trưởng khoa đóng cửa lại, viện trưởng mới ngao ngán lên tiếng: “Nhà họ Ôn đấy.”

Trưởng khoa càng hoang mang “Nhà họ Ôn nào?”

Viện trưởng tức giận đập bàn, “Ngành y có mấy nhà họ Ôn? Anh chỉ biết cầm đầu viết báo, có thể ngẩng lên nhìn chút được không hả?”

Trưởng khoa như bưng bình, “Họ... Họ đều ở bệnh viện quân khu cơ mà? Sao lại chạy đến viện chúng ta?”

Viện trưởng thở dài, “Dù còn trẻ nhưng lý lịch của cậu ta không đơn giản đâu. Từ khi biết nói biết viết cậu ta đã bắt đầu vào ngành, dòng máu chảy trong người cậu ta là dòng máu bác sĩ lẳng động của mấy đời đấy. Bài học vỡ lòng của người khác là Tam tự kinh, của cậu ta là Thiên kim phương, khác nhau rất nhiều. Lý lịch trong ngành có khi còn dài hơn chúng ta. Ông cụ Ôn đích thân dạy dỗ, kiến thức kinh nghiệm đầy mình, cậu ta cầm tay anh bắt mạch chưa đến nửa phút là có thể phát hiện anh bị bệnh gì. Anh không biết những người làm việc bên Đông Tây y kết hợp lúc nào cũng muốn giành giật cậu ta à? Mà dù không có những thứ đó, thì kỹ năng dùng dao phẫu thuật của cậu ta anh có so bì được không?”

Nói xong, viện trưởng cau mày hỏi: “Đình chỉ mấy ngày?”

Trưởng khoa hơi chột dạ, “Một tháng...”

Viện trưởng vỗ bàn, “Bao lâu?”

Trưởng khoa lại ngập ngừng, “Hai tuần.”

Viện trưởng trừng mắt, “Mấy ngày?”

Trưởng khoa nhỏ giọng trả lời, “Hai ngày...”

Cuối cùng viện trưởng cũng hài lòng, đứng lên chuẩn bị đi, “Hai hôm nữa tôi muốn trông thấy cậu ta.”

Trưởng khoa ngăn ông lại, “Viện trưởng, xảy ra chuyện thế này, chúng ta cũng phải có lời giải thích với phía truyền thông và bên Sở chứ?”

Viện trưởng xua tay, “Bố cậu ta xử lý rồi, nếu không anh nghĩ sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy? Bảo cậu ta hai ngày nữa đi làm. Với lại, về sau có chuyện thế này, bệnh viện cũng phải tỏ thái độ, lúc cần cứng rắn thì vẫn phải cứng rắn, biết chưa?”

Trưởng khoa nhìn viện trưởng rời đi mà vô đầu bút tóc. Lúc thì nói phải mềm mỏng, lúc lại bảo phải cứng rắn, anh tưởng anh là xộp chắc?

Đêm qua Tùng Dung thao thức đến nửa đêm, hôm nay rời nhà muộn, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy Ôn Thiếu Khanh cầm theo mấy cây cải thìa vẫn còn đọng sương bước ra khỏi thang máy, mà đáng ra lúc này anh đang trong giờ làm việc.

Cô gơ tay nhìn đồng hồ, “Sao anh không đến bệnh viện?”

Ôn Thiếu Khanh vừa đi vừa trả lời: “Đến rồi.”

Tùng Dung nghi ngờ, “Đến rồi?”

“Ừ, tạm thời đình chỉ chức vụ. Nhân tiện nghỉ ngơi chút, trước kia muốn xin nghỉ cũng không được. Tôi có về ăn cơm không? Anh sẽ nấu thêm.”

Anh đi thông thả, hồi hợt nói chuyện mình bị đình chỉ chức vụ, sau đó hỏi cô có về ăn cơm tối không, tựa như chẳng có việc gì to tát.

Ánh nắng chiếu vào xuyên qua cửa sổ hành lang. Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh đang đi ngược chiều ánh sáng, thấy nắng dát lên người anh một quầng sáng màu vàng kim thật dịu, trông rất đối trảm lạnh bình yên. Đối mặt với bao hiểu lầm và bất công, anh vẫn thản nhiên như vậy, vẫn bước tiếp mà chẳng hoang mang, vẫn làm chuyện mà anh nên làm.

Ôn Thiếu Khanh đi lướt qua Tùng Dung, lấy chìa khóa mở cửa. Không nghe thấy cô trả lời, anh lại quay người hỏi: “Có về ăn không?”

“Có.” Tùng Dung gật đầu, nhìn Ôn Thiếu Khanh bước vào nhà, còn cô vẫn đứng ngẩn ở đó.

Thế rồi suốt ngày hôm ấy, Tùng Dung chẳng thể tập trung, khuôn mặt khô ngô và dịu dàng của Ôn Thiếu Khanh cứ thấp thoáng trước mắt.

Buổi chiều khi dự phiên tòa sơ thẩm, cô lại càng không để tâm. May mà chỉ là vụ án nhỏ, đối phương lại là người mới, trông thấy cô đã mất khí thế, nhìn những tài liệu mà cô chuẩn bị thì coi như đã thua một nửa.

Khi phẩm phán thực hiện điều trần, Tùng Dung liên tục cau mày xem đồng hồ, sự nóng vội trên mặt khiến đối phương sợ không dám phản bác, vì vậy phiên tòa kết thúc rất nhanh.

Sau khi kết thúc phiên tòa, thẩm phán cười hỏi: “Tiểu Tùng, người mới kia làm gì có lỗi với cháu à?”

Tùng Dung thu dọn đồ đạc, “Không ạ.”

“Thế sao cháu lại thiếu kiên nhẫn mà bắt nạt người ta thế?”

“À, cháu muốn về nhà ăn cơm.” Tùng Dung nhìn đồng hồ, “Nếu còn không xong sẽ bị tắc đường.”

Thẩm phán sững sốt, luật sư Tùng trông đâu có giống kẻ ham ăn? Còn đang định hỏi thêm đã thấy cô vội vàng bỏ đi.

Cuối cùng Tùng Dung cũng về được chung cư trước khi tắc đường. Lúc chờ thang máy, cô còn mãi nghĩ xem lát nữa nên an ủi Ôn Thiếu Khanh thế nào, dù sao việc tạm thời bị đình chỉ chức vụ hẳn sẽ khiến anh khó tiếp nhận.

Khi vào nhà, Tùng Dung trò chuyện với Ôn Thiếu Khanh rất dịu dàng, anh nói gì cô cũng ngoan ngoãn tỏ vẻ tán thành. Ôn Thiếu Khanh rất ngạc nhiên trước vẻ dịu ngoan của cô, nhưng chỉ trong thoáng chốc anh liền hiểu ra, sau đó thản nhiên hưởng thụ sự thủy mị, ân cần hiếm có này.

Ăn cơm xong Tùng Dung chủ động rửa bát, rót trà, ngồi trên sofa tiếp tục dịu dàng an ủi: “Anh đừng buồn, việc đình chỉ chức vụ cũng chỉ là tạm thời thôi, đợi sóng gió qua rồi anh vẫn có thể đến bệnh viện làm việc mà.”

Ôn Thiếu Khanh rầu rĩ đáp: “Ừm.”

Tùng Dung nhìn anh cúi đầu vuốt lông Nhường Chút, tim như thắt lại. Đường như tinh thần anh đang cực kỳ sa sút?

Cô mau chóng cười nói: “Không sao đâu mà, nếu tâm trạng không vui thì anh có thể ra ngoài đi chơi một chút.”

Ôn Thiếu Khanh lại phát ra một từ đơn: “Ừm.”

Tùng Dung cảm thấy mình không giỏi an ủi, mọi phương pháp xử lý khi đối mặt với đương sự đều không thích hợp dùng trong trường hợp này. Cô tiếp tục cố gắng, “Không muốn đi à? Vậy hay là tập thể dục? Em có một cái thẻ tập thể thao ở phòng tập chung cư, có thể cho anh mượn.”

Lần này đến một từ đơn Ôn Thiếu Khanh cũng chẳng buồn thốt ra, chỉ thở dài thườn thượt.

Tùng Dung càng sốt ruột, sao phản ứng của anh lại lạnh nhạt thế chứ? Chẳng lẽ chuyện rất nghiêm trọng? Bệnh viện phạt nặng lắm sao?

Cô ngập ngừng hỏi: “Ừm... Rốt cuộc là đình chỉ chức vụ trong bao lâu?”

Cuối cùng Ôn Thiếu Khanh cũng ngẩng đầu nhìn cô, “Hai ngày.”

Tùng Dung lập tức nhảy dựng lên, “Hai ngày? Thế anh đang giả bộ cái gì ở đây?”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ vô tội, “Anh không giả bộ. Anh có nói là anh buồn đâu? Tự em nói đấy chứ.”

Tùng Dung nghiêng răng. Chẳng trách khi nãy anh cứ cúi đầu, giọng nghe cũng rất lạ, chắc là đang cố nén cười đấy mà!

Cô nhanh chóng bình tĩnh lại, hờ hững nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Vậy bác sĩ Ôn ở nhà kiểm điểm bản thân cho tử tế đi, em không quấy rầy nữa. Sáng mai nếu có thời gian thì đến văn phòng gặp em, chúng ta ký hợp đồng ủy thác, nhân tiện bàn về chi phí luật sư luôn.”

Ôn Thiếu Khanh cũng đứng dậy. Bình thường anh đã cao hơn cô nửa cái đầu, giờ Tùng Dung đi dép lê, cách biệt đáng vóc giữa đôi bên lập tức được kéo dài. Anh cúi nhìn cô, có lẽ cảm thấy không hài lòng về khoảng cách giữa hai người nên tiến lại nửa bước, nửa nghiêm túc nửa bông đùa hỏi cô: “Em đang hẹn anh đấy à?”

Trên đầu anh là chiếc đèn treo, khi tới gần liền phủ cả người cô trong bóng tối. Mặt Tùng Dung hơi nóng lên, đẩy anh ra chạy về nhà.

Đây là lần đầu tiên Ôn Thiếu Khanh trêu đùa cô sau khi hai người bày tỏ tình cảm. Trước kia vẫn còn nhiều điều nghi vấn, mỗi lần bị anh chọc ghẹo cô đều cảm thấy bực bội trong lòng, giờ thì...

Cô dựa vào cửa, mân mê mái tóc mình. Cảm giác bực bội kia như biến thành một luồng hơi nóng, đốt lên trong tim những xúc cảm rối ren, đó là cảm giác xa lạ mà cô chưa bao giờ nếm trải.

Cô kéo tóc, chán nản nghĩ, tóc dài quá rồi nhỉ? Mai phải đi cắt thôi!

Sáng hôm sau Ôn Thiếu Khanh đến văn phòng chỗ Tùng Dung làm việc. Sau khi nghe anh nói là tìm Tùng Dung, nhân viên lễ tân liền nở nụ cười mờ ám. Hai cô gái liếc nhau rồi cùng nhìn anh đầy hứng thú, qua một lúc mới cảm điện thoại lên gọi: “Luật sư Tùng, có người tìm chị. Trai đẹp nhé.”

Ngay sau đó Tùng Dung tự ra ngoài đón Ôn Thiếu Khanh, hai cô gái lễ tân lập tức nháy mắt ra hiệu với cô.

Nhìn biểu cảm khó tả trên mặt Ôn Thiếu Khanh, Tùng Dung cảm thấy vô cùng xấu hổ, lờm hai cô gái kia rồi quay người dẫn Ôn Thiếu Khanh đi về phía phòng làm việc, “Vào đi.”

Vừa đi khỏi, hai cô bé sau lưng đã bàn tán nhiệt tình.

“Đây là người luật sư Tùng đang đợi sao? Đẹp trai thật đấy!”

“Hắn rồi! Sáng sớm vừa đến nơi luật sư Tùng đã dặn là nếu có điện thoại gọi đến tìm chị ấy thì cứ báo là chị ấy không ở đây. Nếu có một người đàn ông đến tìm chị ấy thì lập tức gọi điện báo, chị ấy còn tự mình ra đón nữa, tôi nghĩ chắc chắn là người này!”

“Hai người xứng đôi nhỉ?”

“Vừa này họ còn nhìn nhau đưa đẩy nữa kìa. Mặt luật sư Tùng hơi đỏ lên, đáng yêu thật đấy...”

Hai người đang trò chuyện rôm rả thì Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch bước vào. Đàm Tư Trạch gõ lên mặt bàn, tò mò hỏi: “Ai đáng yêu?”

“Luật sư Tùng và một người đàn ông!”

“Người đàn ông nào?”

“Vừa rồi có một anh chàng siêu đẹp trai đến tìm luật sư Tùng, giờ họ đang ở trong phòng làm việc của chị ấy.”

Đàm Tư Trạch ngẫm nghĩ, “Thượng Quan, chốc nữa chúng ta đi xem thử đi.”

Thượng Quan Dịch đặt một tay trong túi quần, tay kia giơ lên xua xua, vừa nói vừa đi vào trong: “Thôi đi, luật sư Tùng tính tiền theo phút đấy. Lần trước tôi tham khảo ý kiến cô ấy mấy vấn đề thôi mà cô ấy lấy phí tư vấn lên tới bốn con số!”

Đàm Tư Trạch đang đứng đó nghĩ cách lát nữa đi xem thử, còn lúc này Tùng Dung đang đưa hợp đồng đã làm xong cho Ôn Thiếu Khanh, “Anh đọc xem có vấn đề gì không, nếu không thì điền thông tin cá nhân của anh vào.”

Nói xong, cô lại chú ý đến tay trái của anh, hôm nay tay băng kín hơn hôm qua, trông có vẻ nghiêm trọng, “Tay không sao chứ?”

“Ừ.” Ôn Thiếu Khanh vờ vĩnh xoa bàn tay trái, “Sáng nay tình hình hơi nghiêm trọng.”

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Tùng Dung không trực tiếp đặt tay lên. Cô cầm bút chọc chọc, “Hay là đựng đến xương rồi? Đi bệnh viện khám xem thế nào?”

Ôn Thiếu Khanh nghiêm mặt, “Anh chính là bác sĩ.”

Tùng Dung ngẩn ra, “Tự anh nói là trong ngành có chuyên ngành mà?”

Ôn Thiếu Khanh xích lại gần: “Em lo cho anh hả?”

Niềm hân hoan thấp thoáng trong mắt anh khiến Tùng Dung không nỡ chối, “Coi như vậy đi.”

Anh được nước lấn tới, hỏi thêm: “Vậy nếu tay anh mãi không khỏi được, không thể làm phẫu thuật nữa thì em nuôi anh nhé?”

Tùng Dung lập tức sốt sắng vuốt nhẹ tay trái anh, “Nghiêm trọng thế thật à?” Nói xong, cô đứng dậy, “Thôi, để hôm khác ký. Đi bệnh viện đã.”

Ôn Thiếu Khanh giữ tay cô lại, “Ý anh là nếu như.”

Tùng Dung nhìn anh thật lâu, dần thấy nét bông đùa hiện lên nơi đáy mắt người đối diện, vẫn có thể đùa thần nhiên thoải như thế, hẳn là vết thương không nặng. Cô rút tay về, cúi nhìn tài liệu trong tay, lạnh nhạt nói: “Là luật sư của anh, chuyện đó xảy ra thật, em chỉ có thể cố gắng giúp anh kiếm chút tiền bồi thường, mong là đủ cho anh tiêu nửa quãng đời còn lại.”

Ôn Thiếu Khanh vẫn đùa tiếp, “Em bỏ mặc anh thật à? Có vô tình quá không?”

Tùng Dung tỉnh táo phân tích: “Em lo cho anh mà. Lúc trước anh chẳng bảo để cô dâu đỡ rượu là mất mặt đúng không? Giờ để một người phụ nữ nuôi, anh sẽ càng mất mặt hơn còn gì?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ. “Nói có lý lắm. Thôi ký hợp đồng đi.” Nói xong cúi đầu đọc hợp đồng trên tay.

Tùng Dung trộm nhìn tay anh, lòng thầm tính để lát nữa sẽ hỏi Chung Trình xem rốt cuộc có nghiêm trọng không.

Ôn Thiếu Khanh đọc lướt qua rồi hỏi: “Sao chỗ chi phí lại để trống?”

Tùng Dung ngại không muốn nói là không lấy tiền nên cố ý lạnh mặt nhìn anh, “Em định để anh ký xong rồi điền vào sau. Nếu sau này anh làm gì có lỗi với em, em sẽ điền cho anh phá sản.”

Ôn Thiếu Khanh bật cười, “Thế thì càng không phải đọc. Nếu em định lừa anh chuyện gì thì anh cũng chẳng phát hiện ra được.”

Tùng Dung hết nói nổi, đưa bút cho anh, “Vậy điền thông tin rồi ký đi.”

“Khoan đã.” Ôn Thiếu Khanh vừa định đặt bút, Tùng Dung chợt lên tiếng, lật đến một trang đưa cho anh xem, “Anh đọc kỹ trang này đi, kiện tụng luôn có rủi ro, trước khi tòa tuyên án, không ai dám chắc thắng thua thế nào.”

Tùng Dung nói xong, vẻ mặt của Ôn Thiếu Khanh chợt trở nên kỳ quặc. Cô bèn hỏi dò: “Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh nghiêm giọng: “Những lời thế này anh vẫn thường nói với người nhà bệnh nhân. Phẫu thuật luôn có rủi ro, không thể cam đoan ca mổ sẽ thành công 100%. Giờ đổi thành em nói với anh, anh khó mà tiếp nhận.”

Tùng Dung không muốn để ý đến anh, lạnh nhạt lên tiếng: “Ký tên đi.”

Vừa viết được mấy chữ, Ôn Thiếu Khanh chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tùng Dung bằng ánh mắt ngây thơ vô tội. Tùng Dung liền ghé sang nhìn, “Sao vậy? Điền sai hả? Không sao, em in lại bản khác.”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Không, bình thường anh viết bệnh án toàn dùng bút mực xanh đen, giờ tự nhiên dùng màu mực khác, anh không quen.”

Tùng Dung thở dài, cúi đầu lục trong ngăn kéo một lúc, đành buông xuôi, “Không có.”

Ôn Thiếu Khanh nở nụ cười hợp tác, “Vậy anh cố dùng vậy.”

Tùng Dung liếc xéo anh, “Anh có thể không cần chịu đựng.”

Ôn Thiếu Khanh dừng bút, “Vậy viết kiểu gì?”

Tùng Dung hất cằm ra hiệu, “Cẩn ngón tay viết bằng máu.”

Ôn Thiếu Khanh thoải mái bật cười, “Luật sư Tùng thật biết đùa. Nhưng nói thật là có người quen làm luật sư tiện thật.”

Tùng Dung đang cúi đầu điền thông tin của mình lên một bản hợp đồng khác, nghe đến đó, nét bút bỗng khựng lại, thì thào đáp một câu: “Nếu có thể, em thật sự hy vọng cả đời này anh không cần nhờ đến em.”

Nghe thấy câu này, Ôn Thiếu Khanh ngược lên nhìn cô, cười mà không nói tiếp. Nụ cười của anh như xa xăm như nhạt nhòa.

Hai người điền xong, Ôn Thiếu Khanh nhìn chỗ ký tên của bên A và bên B cùng hàng nhau, bỗng đứng lên tiếng: “Anh đã từng nghĩ thông tin cá nhân của chúng mình sẽ cùng xuất hiện trên một trang giấy, nhưng không ngờ lại xuất hiện theo cách này.”

Tùng Dung hỏi: “Anh nghĩ sẽ theo cách nào?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô sâu thẳm. Đó chỉ là một cái liếc mắt, nhưng trong ánh nhìn ấy đọng đầy ẩn ý, khiến trái tim Tùng Dung xôn xao.

Cô ngẫm nghĩ, thông tin cá nhân của hai người nam nữ xuất hiện trên một trang giấy mà không phải theo cách này, thì có lẽ chỉ còn... Cô giật mình, cố áp chế ý nghĩ này xuống, không dám suy đoán sâu thêm. Trong hoang mang hốt hoảng, cô ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh, chẳng ngờ anh đang cười với vẻ thấu suốt, cảm xúc trong đôi mắt kia rõ ràng là bóng đùa.

Mặt Tùng Dung nóng lên, chắc chắn anh đã đoán ra suy nghĩ của cô rồi!

Sau khi ngượng ngập, Tùng Dung lại thấy bất bình. Suy nghĩ của cô có gì sai chứ? Thông tin cá nhân của hai người nam nữ xuất hiện trên một trang giấy mà không phải theo cách này, cô chỉ có thể nghĩ tới giấy chứng nhận kết hôn mà thôi.

Tùng Dung hắng giọng, vờ bình tĩnh đẩy hộp mực đóng dấu tới trước mặt anh, “Đóng dấu tay.”

Ôn Thiếu Khanh đưa ngón cái ấn vào mực đóng dấu, nhưng không in tay lên hộp đồng mà lại giơ ra trước mặt, nhìn một lát mới mở miệng: “Không đóng có được không, anh muốn giữ lần đầu tiên cho...”

Nói được nửa câu, anh ngừng lại, cho người khác đủ thời gian nghĩ ngợi xa xôi mãi mới nói tiếp: “Dù sao chúng ta thân nhau như thế, lại không có vấn đề về chi phí luật sư.”

Tùng Dung không may suy nghĩ, nắm lấy tay anh cưỡng ép ấn xuống, sau đó vứt cho anh một tờ giấy.

Ôn Thiếu Khanh vừa thông thả lau tay vừa nói: “Anh không tự nguyện, em ép anh.”

Tùng Dung cười, lẳng lặng nhìn anh, “Anh làm sao chứng minh được anh không tự nguyện? Làm sao chứng minh là em ép anh? Anh có chứng cứ không? Anh không biết luật sư chỉ thừa nhận chứng cứ mà không thừa nhận người sao?”

Ôn Thiếu Khanh cảm thấy mới lạ, “Sao em lại gian xảo thế chứ?”

Tùng Dung liếc anh, bình thản trả lời: “Học anh.”

“...”

Ôn Thiếu Khanh ghen lời, “Anh không thu học phí đâu.”

Tùng Dung mặc cho anh nói nhảm, lấy lại hộp đồng rồi đứng dậy, nhìn lướt qua tay anh, biết anh bị thương không thể lái xe, liền chủ động hỏi: “Anh muốn đi đâu, em đưa anh đi?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Không cần, anh đang bị tạm đình chỉ chức vụ, không cần đi làm, cũng không vội, đi tàu điện ngầm là được.”

Tùng Dung cầm chìa khóa xe, “Dù sao em cũng muốn đi cắt tóc, tiện thể đưa anh đi một đoạn.”

Ôn Thiếu Khanh nhú mày, “Sao lại cắt tóc?”

Lý do ư, là vì bị anh trêu chọc đến mức tâm tư rối bời nên trút giận lên tóc. Nhưng đương nhiên Tùng Dung không trả lời như vậy. Cô nghiêm mặt nói dối; “Dài quá, nóng.”

Khóe miệng Ôn Thiếu Khanh giật nhẹ, “Giờ đang là mùa đông.”

Tùng Dung cứng đầu, “Mùa đông cũng nóng.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn thoáng qua tóc cô, “Định cắt đến đâu?”

Tùng Dung đưa tay sờ bờ vai, “Đến xương quai xanh.”

Khi đi làm, phần lớn thời gian cô đều mặc áo khoác. Cách phối giữa áo sáng màu và quần tối màu phóng khoáng và đơn giản. Trong phòng nhiệt độ cao, lúc này cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ chữ V, xương quai xanh như ẩn như hiện, Ôn Thiếu Khanh nhìn vào xương quai xanh của Tùng Dung, ánh mắt lại rơi xuống phần hông cô, cúi đầu ngẫm nghĩ, “Thời gian cũng khá khá rồi, cắt đi thôi.”

Tùng Dung không hề hỏi ý kiến anh, nhưng cô cũng chẳng để bụng, thậm chí còn bị câu nói của anh thu hút sự chú ý, “Thời gian gì khá khá?”

Ôn Thiếu Khanh đưa hộp đồng trong tay, tươi tỉnh trả lời: “Thời gian này đây.”

Tùng Dung vừa định phản đòn thì có người gõ cửa, sau đó Đàm Tư Trạch lộ đầu vào, “Nghe nói luật sư Tùng đưa bạn trai đi làm, anh đến xem chút.”

Tùng Dung đang cúi sắn, “Đi ra!”

“Xấu quá à?” Đàm Tư Trạch ngang nhiên khiêu khích, sau đó nhìn mặt Ôn Thiếu Khanh, “Đẹp trai lắm mà, sao lại sợ người khác nhìn thấy?”

Tùng Dung liếc vội về phía Ôn Thiếu Khanh, sợ Đàm Tư Trạch lại nói ra điều gì, lập tức giải thích: “Không phải bạn trai, đừng nói lung tung.”

“Không phải bạn trai thì quan hệ cũng không bình thường, nếu không sao em có thể dành cả buổi sáng để đợi anh ta.” Chẳng ngờ Đàm Tư Trạch không hề ngại người lạ, “Người anh em, anh thấy đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh cười không nói, khiến Tùng Dung càng xấu hổ.

Đàm Tư Trạch chợt nắm lấy tay áo Ôn Thiếu Khanh, cao giọng, “Tay sao thế? Luật sư Tùng sử dụng bạo lực gia đình với anh à?”

Nói xong, anh nhìn Tùng Dung với ánh mắt phức tạp, tiếp tục lải nhải với Ôn Thiếu Khanh: “Người anh em, đừng sợ. Cô ấy bạo hành anh, anh cứ nói với tôi. Cô ấy là luật sư, tôi cũng vậy. Luật sư mà cố tình phạm tội thì chính là tình tiết tăng nặng, tôi sẽ giúp anh giành được một khoản tiền khám chữa bệnh và phí tổn thất tinh thần hết sức khả quan.”

Tùng Dung không muốn nghe anh ta nói nhảm, kéo Ôn Thiếu Khanh ra ngoài, “Anh Đàm, anh đi làm việc đi, em có chuyện cần ra ngoài.”

Đàm Tư Trạch cười tủm tỉm, thoải mái vẫy tay chào, “Đi đi, đi đi. Hẹn hò vui vẻ!”

Tùng Dung mặc kệ Đàm Tư Trạch nói linh tinh, kéo Ôn Thiếu Khanh tới cửa thang máy mới thả tay anh, thở phào một hơi.

Cửa thang máy mở, Thượng Quan Dịch bước ra, nhìn Tùng Dung rồi nhìn Ôn Thiếu Khanh, hỏi: “Bạn trai à?”

Tim Tùng Dung lại nhảy lên, “Không, là đương sự.”

“Thật hả? Gần đây em vì vụ tranh chấp trong khám chữa bệnh mà từ chối bao nhiêu vụ khác, giờ lại nhận rồi à?” Thượng Quan Dịch lăm bắm xong liền nhìn sang Ôn Thiếu Khanh, “Người anh em, anh có chuyện gì vậy?”

Ôn Thiếu Khanh tự chỉ vào mình, “Tôi chính là đương sự vụ tranh chấp trong khám chữa bệnh đó.”

Thượng Quan Dịch tỉ mỉ quan sát Ôn Thiếu Khanh, “Anh có biết xưa nay Tùng Dung không nhận các vụ tranh chấp trong khám chữa bệnh không? Đây là lần đầu tiên của cô ấy, anh cố mà trân trọng.”

Tùng Dung càng nghe Thượng Quan Dịch nói càng thấy bất an, bèn nhìn về phía sau anh ta cao giọng gọi: “Hùng Kinh Kinh, anh Thượng Quan của em ở đây này.”

Quả nhiên Thượng Quan Dịch lập tức cứng người, không quay đầu đã vội bỏ chạy.

Trước khi để Thượng Quan Dịch phát hiện mình nói dối, Tùng Dung kéo Ôn Thiếu Khanh vào trong, nhìn cửa thang máy đóng lại mới thở phào một hơi thật dài, ngẩng đầu lên lại thấy anh đang điềm nhiên nhìn mình, miệng nở nụ cười đầy ý tứ.

Cô chột dạ, “Gì đấy?”

Ôn Thiếu Khanh bước lại gần nửa bước, “Sao trước giờ luật sư Tùng lại không nhận các vụ tranh chấp trong khám chữa bệnh?”

Tùng Dung liếc anh rồi nhìn chằm chằm con số trên thang máy, “Mỗi luật sư đều có lĩnh vực mà mình am hiểu cũng như không am hiểu. Giống như người vừa rồi ấy, thế mạnh của anh ấy là các vụ kiện tụng ly hôn, bảo anh ấy nhận án hình sự thì khác nào làm khó người ta? Tranh chấp trong khám chữa bệnh không phải thế mạnh của em, vậy nên em không nhận.”

“Nghe có vẻ không có vấn đề gì, nhưng...” Ôn Thiếu Khanh cố ý ngừng một chút để xem phản ứng của Tùng Dung.

Tùng Dung đã chứng kiến trò dụ địch vào bẫy này nhiều lần, tất nhiên sẽ không dễ dàng mắc lừa nữa. Cô vẫn tỏ vẻ bình thản nhìn con số trên thang máy, nhưng lòng lại bắt đầu căng thẳng.

Ôn Thiệu Khanh nhanh chóng lên tiếng, không nén nổi ý cười trong giọng nói: “Nhưng có phải luật sư Tùng quên ấn số tăng rồi không?”

Đến lúc này Tùng Dung mới phát hiện con số mà mình nhìn chằm chằm này giờ chẳng hề thay đổi. Cô thầm kêu gào trong lòng, hắng giọng gượng gạo, đưa tay ấn nút xuống tầng hầm để xe.

Trong khi thang máy đi xuống, Tùng Dung giữ vẻ mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt lại liếc thấy nụ cười ẩn ý nơi khóe miệng Ôn Thiệu Khanh.

Lên xe, Tùng Dung vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

“Thành Nam.”

“Thành Nam?”

“Ừ, đánh nhau thì phải về nhà nghe mắng.”

“Nhà anh ở Thành Nam à?”

“Là nhà ông bà nội anh. Có bà thì bố sẽ không làm gì anh được.”

Tùng Dung hơi ngập ngừng, hỏi: “Bố anh... cũng là bác sĩ à?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Đúng thế. Đưa anh đến ga tàu là được rồi.”

Tùng Dung nghĩ tới thân phận của Ôn Thiệu Khanh. Anh xuất thân trong gia đình có truyền thống theo ngành y, lại có biên chế trong quân đội, có người anh họ như Tiêu Tử Uyên, chắc hẳn gia cảnh cũng không đơn giản. Cô vốn định trấn an anh, nhưng nghĩ tới đây chợt thấy thừa thãi, không sao nói ra miệng được.

Sau khi đưa Ôn Thiệu Khanh tới ga tàu, Tùng Dung đi tới hiệu cắt tóc quen. Lúc cô vào trong, Châu Trình Trình đã đến. Cô ấy đang sửa tóc, thấy cô vào thì cất tiếng chào qua tấm gương, sau đó lại không yên lòng dặn dò thợ cắt tóc phía sau, “Chỉ sửa đuôi tóc là được, cắt một chút, chỉ một chút thôi...”

Sau đó cô nàng lại chỉ vào Tùng Dung, “Thấy cô ấy chưa? Cô ấy là luật sư đấy, anh mà cắt nhiều tóc của tôi, tôi sẽ thuê luật sư kiện anh.”

Cả Tùng Dung và thợ cắt tóc đều sa sầm mặt.

Mất cả buổi thợ cắt tóc mới sửa xong mái tóc dịu dàng của Châu Trình Trình, mỉm cười: “Tóc của cô Châu vừa đen vừa thẳng, bảo tôi cắt tôi cũng không nỡ ấy chứ.”

Tùng Dung cũng hăm mộ sờ tóc cô ấy, “Mượt như lụa vậy, thật ngưỡng mộ.”

Châu Trình Trình liếc đôi mắt xinh đẹp về phía Tùng Dung cực kỳ đặc ý, “Tư chất bẩm sinh, ngưỡng mộ cũng không được đâu.”

Tùng Dung cười đi gọi đầu, gọi xong ngồi vào trước gương. Thợ cắt tóc hỏi: “Cô muốn cắt thế nào?”

Tùng Dung diễn tả, “Cắt đến đây.”

Thợ cắt tóc còn chưa phản ứng, Châu Trình Trình đã tỏ ra bất mãn, “Sao lại cắt ngắn? Nuôi dài thế đâu dễ gì! Với lại, tóc ngắn khó tạo kiểu lắm.”

Tùng Dung lại chẳng cảm thấy xót, “Chất tóc của mình vốn không tốt, để dài rụng nhiều lắm.”

Phụ nữ luôn rất coi trọng mái tóc, người thợ cắt tóc hiếm khi thấy cô gái nào dứt khoát muốn cắt như vậy, nhìn cô một chút rồi nói: “Khuôn mặt và khí chất của cô Tùng đúng là hợp với tóc ngắn hơn. Năm nay cũng đang rộ một đề tóc đến xương quai xanh mà.”

Châu Trình Trình gián tiếp chê: “Tôi lại thấy cô ấy để tóc dài đẹp hơn.”

Người thợ cắt tóc sững người, cười gượng, “Cô Tùng xinh thế này, để kiểu nào cũng hợp.”

“Đừng gây rối.” Tùng Dung liếc Châu Trình Trình rồi cúi đầu đọc tạp chí.

Thợ cắt tóc một tay cầm lược một tay cầm kéo, “Cắt thật à? Một đường kéo là không hồi hận được nữa đâu?”

Tùng Dung không buồn ngẩng đầu, hờ hững “ừ” một tiếng.

Mới đọc tạp chí một lúc, lòng Tùng Dung bỗng rung động, liền lấy điện thoại ra tìm thông tin về nhà họ Ôn, nhưng không tìm được mấy, mà có vẻ cũng không khớp với Ôn Thiếu Khanh. Cô lại tra về Tiêu Tử Uyên, tin tức về nhà họ Tiêu thì nhiều, cũng có tin đồn rằng bà chủ nhà họ Tiêu có một cô em gái ruột, nhưng lại không nhắc đến nhà chồng của người ấy.

Châu Trình Trình sấy tóc xong, ghé đầu nhìn sang, “Cậu đang xem gì thế?”

Tùng Dung chợt nhớ ra nhà Châu Trình Trình cũng có quan hệ rộng ở thành phố này, liền hỏi: “Cậu đã bao giờ nghe nói đến nhà họ Ôn ở Thành Nam chưa?”

Châu Trình Trình ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, “Mình chẳng bao giờ quan tâm đến mấy chuyện trong nhà, cũng không biết được là bao. Hay là để mình hỏi thăm người nhà xem?”

Tùng Dung gật đầu, nhìn cô nàng mong đợi.

Châu Trình Trình ra ngoài gọi điện về nhà. Lúc cô ấy quay lại thì Tùng Dung đã cắt tóc xong, hai người liền tới quán cà phê gần đó nói chuyện.

Vừa ngồi xuống ghế, Châu Trình Trình lập tức mở miệng: “Nhà họ Ôn là gia đình có truyền thống theo nghề y, rất có gốc gác, cả gia đình đều là bác sĩ, mà toàn là quân y, quân hàm không thấp. Giờ người quản lý mọi việc của nhà họ Ôn là con trai trưởng, vợ ông ấy là em ruột của bà chủ nhà họ Tiêu. Cậu biết nhà họ Tiêu đó chứ? Có điều, nhà họ Ôn lấy y thuật làm gia truyền, giáo giục trong gia đình rất nghiêm, lại vô cùng khiêm tốn, đến bây giờ cũng không có lấy một tấm ảnh lộ ra ngoài, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến thế lực to lớn cùng mạng lưới quan hệ sâu rộng sau lưng họ. Anh mình nói, ở Thành Nam chỉ có một nhà họ Ôn như vậy, nếu cậu hỏi về nhà họ Ôn này thì tình hình đại khái là thế. Anh mình còn nói, xưa nay danh tiếng của nhà họ Ôn luôn rất tốt, dạy dỗ con cháu hết sức khiêm nhường lễ độ, nếu có liên quan đến vụ án mà cậu tiếp xúc thì nhớ phải tìm hiểu kỹ càng.”

Tùng Dung hơi sững sốt rồi lắc đầu, “Không liên quan đến công việc, tự mình hỏi thăm thôi.”

Châu Trình Trình thuận miệng hỏi: “Sao bỗng dưng cậu lại muốn hỏi thăm chuyện này?”

Tùng Dung hơi ngập ngừng, “Cậu còn nhớ người hàng xóm của mình không?”

Châu Trình Trình nhớ lại, “Anh bác sĩ đó?”

“Ừ.” Tùng Dung nhấp một ngụm cà phê, điềm đạm nói khẽ: “Anh ấy họ Ôn, có một người anh họ, thật trùng hợp, người ấy cũng họ Tiêu.”

Châu Trình Trình hoảng hốt há hốc miệng, một lúc sau mới khép lại, sợ hãi vỗ ngực, “May quá, may mà mình chưa làm chuyện gì khác người.”

Tùng Dung cười rồi không nói nữa.

Ôn Thiếu Khanh được gia đình che chở, chắc cũng chẳng cần đến sự giúp đỡ của cô. Từ hôm qua tới giờ có lẽ đều là cô tình nguyện, làm chuyện thừa thãi mà thôi.

Ôn Thiếu Khanh tới Thành Nam, còn chưa đến cửa đã thấy Ôn Nhượng đang giận dữ ngồi ở bậc thềm đá bên ngoài.

Nghĩ đến chuyện mình lát nữa cũng bị mắng, tâm trạng anh chẳng vui vẻ gì, thở dài ngồi xuống, “Nhích qua chút nào, lại bị mắng à?”

Ôn Nhượng lập tức ngồi thẳng lên, tỏ vẻ thanh tịnh thoát tục, “Tôi là người xuất gia, pháp hiệu là Bất Nhượng[3].”

[3] Bất Nhượng: Không nhường, không cho phép.

Ôn Thiếu Khanh liếc anh, “Chú lại nhắc đến chuyện bỏ nhà lên núi rồi?”

Ôn Nhượng nhìn Ôn Thiếu Khanh, khẽ “ừ”.

Ôn Thiếu Khanh đứng lên kéo anh ta dậy, “Được rồi, vào nhà đã rồi tính.”

Anh trầm nghĩ, kéo Ôn Nhượng về ít nhất có thể cản một phần lửa đạn. Chẳng ngờ Ôn Nhượng lại co rúm người, “Tôi không về!”

Còn chưa kịp lên tiếng, Ôn Thiếu Khanh đã nghe thấy một giọng nói phát ra từ trong góc, “Anh cũng không về!”

Anh quay đầu nhìn sang, kinh ngạc thốt lên: “Bố?”

Biểu cảm trên mặt bố Ôn Thiếu Khanh trông giống hệt Ôn Nhượng, còn mang theo vẻ ngang bướng không phù hợp với độ tuổi.

Ôn Thiếu Khanh đi đến, “Bố, bố sao vậy?”

Bố anh cau mày kể khổ: “Ông con đánh bố! Bố đã lớn bằng ngần này mà ông còn đánh! Còn gọi bố là thằng ranh con! Đã thế còn đánh ngay trước mặt mẹ con chứ! Không nể mặt bố gì cả!”

Ôn Nhượng bỗ sung đúng lúc: “Ừ, gọi tôi là thằng ranh con.”

Ôn Thiếu Khanh mặc kệ Ôn Nhượng, quay sang hỏi bố mình: “Sao ông lại đánh bố?”

Bố anh lườm cậu em trai, “Chú út con nhắc đến chuyện muốn về trên núi, khiến bà con giận đến mức đánh rơi cái cốc. Bà kết hôn với ông nội con bao nhiêu năm, ông chưa bao giờ khiến bà giận, vậy là ông lập tức nổi nóng, định đánh Ôn Nhượng. Bố khuyên mấy câu liền bị vạ lây. Ông mắng bố là con trưởng mà không biết dạy em trai, chuyện này liên quan gì đến bố chứ? Không dạy được con là lỗi của người làm bố mà, xưa nay vẫn vậy. Đã bao giờ nghe ai nói không dạy được em trai là lỗi của anh đâu?”

Lúc này Ôn Thiếu Khanh chẳng còn lòng dạ nào chế giễu Ôn Nhượng, nhưng Ôn Nhượng lại mở miệng chọc vào vết thương của anh: “Cháu trai lớn, nghe nói cháu đánh nhau với người ta ở bệnh viện?”

Ôn Thiếu Khanh liếc xéo Ôn Nhượng, mặc kệ anh ta, quay người đi vào trong nhà. Dù sao cũng đến đây để ăn mắng, chết sớm đầu thai sớm vẫn hơn.

Vào đến phòng khách, anh thấy mẹ đang khẽ giọng khuyên bà nội. Ông cụ Ôn trông thấy anh, chòm râu bạc hơi rung lên, hỏi: “Hai thằng ranh con kia đâu?”

Vừa dứt lời liền có người đáp: “Chúng con ở đây này cụ ranh lớn.”

Ôn Nhượng và bố của Ôn Thiếu Khanh đi vào sau anh.

Ông cụ Ôn chỉ vào Ôn Nhượng, “Anh gọi ai là cụ ranh lớn? Anh định làm phản à?”

Ôn Nhượng lơ đãng, “Chúng con là thằng ranh con, vậy bố là cụ ranh lớn còn gì? Di truyền học sinh vật quyết định đấy ạ.”

Thấy hai người lại sắp gây sự, Ôn Thiếu Khanh nhân cơ hội ngắt lời: “Xử lý chuyện của cháu trước đi.”

Người lớn trong nhà nhìn anh, đồng loạt hỏi: “Cháu làm sao?”

Ôn Thiếu Khanh cũng ngờ ngác, “Mọi người gọi cháu về để mắng mà?”

“Ai muốn mắng cháu?” Ông cụ Ôn ngoảnh sang nhìn bố Ôn Thiếu Khanh, “Con định mắng nó à?”

Bố Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Con không định thế, nhưng nếu nó muốn thì con có thể miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu.”

Ôn Thiếu Khanh chẳng hiểu ra sao, “Vậy gọi cháu về làm gì? Còn gọi cả bố cháu nữa, cháu cứ tưởng là tổ chức ba đời thăm vấn.”

Ông cụ Ôn cũng tỏ vẻ khó hiểu, “Bà nội cháu nói nhớ mấy đứa nên gọi về cùng ăn cơm.”

Giờ phút này Ôn Thiếu Khanh đã biết được thái độ của gia đình, khẽ thở phào như trút được gánh nặng, trái tim đang treo lơ lửng cũng được hạ xuống. Dù sao đã nhiều năm không bị mắng, lần này vẫn hơi lo.

Ôn Nhượng không phục, “Sao mọi người lại dung túng nó như vậy? Sao nó được đánh nhau mà con lại không được lên núi chăm sóc người bệnh? Con muốn quay về núi xuất gia! Con đã nghĩ xong cả pháp danh rồi! Gọi là Bất Nhượng! Nghe rất ngầu đúng không ạ?”

Nghe xong câu này, mọi người tự động giải tán.

Mẹ Ôn Thiếu Khanh đỡ bà cụ Ôn đi ra ngoài, “Mẹ, con vào bếp phụ mẹ nhé.”

Bà cụ Ôn gật đầu, “Được, được, được.”

Bố Ôn Thiếu Khanh đỡ ông cụ Ôn đi vào trong, “Bố ơi, lâu lắm rồi chúng ta không đánh cờ, con chơi với bố mấy ván nhé.”

Ông cụ Ôn cũng gật đầu, “Được, được, được.”

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại Ôn Thiếu Khanh ngồi trên ghế đệm nhìn xem trò vui.

Ôn Nhưộng lườm anh rồi cũng quay lưng bỏ đi.

Một lúc sau, Ôn Nhưộng đầu hàng, đi đến trước mặt ông cụ Ôn, “Bố...”

Ông cụ Ôn trừng mắt, “Đừng gọi tôi là bố! Tôi không phải bố anh!”

Ôn Nhưộng ngập ngừng, khó xử nói lại: “Ông Ôn, vợ ông gọi ông đi ăn cơm...”

Ôn Thiếu Khanh phun ra một ngụm nước, cảm xúc nặng nề trong lòng cứ thế tan biến hẳn.

Sau bữa ăn, Ôn Thiếu Khanh ngồi uống trà cùng bố trong vườn, “Bố, bố đã giải quyết hậu quả giúp con đúng không ạ?”

“Ừ... Là một người bố, bố không khuyến khích con trai mình đánh nhau. Là một người đi trước, bố cũng không ủng hộ thế hệ sau động tay động chân. Thế nhưng cùng là bác sĩ, bố không cảm thấy con làm sai gì cả. Bố đã xem tài liệu giám định phía các con giao cho bên Hội Y học rồi, phía bệnh viện không có hành vi gì gọi là không làm tròn chức trách. Dù có âm ỉ đến mức phải ra tòa thì cũng không có điểm nào đuối lý.”

Bố anh nhấp một ngụm trà rồi hỏi tiếp: “Bên bệnh viện xử lý con thế nào?”

Ôn Thiếu Khanh thành thật trả lời: “Tạm đình chỉ chức vụ, viết kiểm điểm.”

“Bao lâu?”

“Hai ngày.”

Bố anh bật cười, “Có một số chuyện bệnh viện con không tiện nói thẳng ra, nhưng kết quả này đã nói lên tất cả.”

Hai bố con nói chuyện một lúc, mẹ Ôn Thiếu Khanh bưng hoa quả tới, xót xa khi nhìn thấy bàn tay băng bó của con trai, “Vết thương ở tay sao rồi?”

Ôn Thiếu Khanh cười ngại ngùng, bắt đầu tháo băng, “Không sao, sợ bị đánh nên cố ý băng cho có vẻ nghiêm trọng, mẹ với bà trông thấy sẽ giúp con cản bớt.”

“Nghịch ngợm!” Mẹ lườm anh giận dữ, lại không nhịn nổi bật cười.

Bố Ôn Thiếu Khanh nhìn lướt qua tay phải của anh, thản nhiên nói: “Nhà mình đã bao giờ đánh con đánh cháu đâu? Toàn phạt chép sách thuốc còn gì? Tay trái có đứt lìa cũng chẳng ảnh hưởng đến việc chịu phạt, tay phải còn có thể viết chữ là được rồi, vừa hay bầu bạn với chú út con luôn.”

Đầu năm nay là mừng thọ bà cụ Ôn. Mẹ Ôn Thiếu Khanh đi họp ở xa, đã chuẩn bị quà từ sớm, lại nhắc chồng trước một ngày, nhưng bố anh bận rộn quá nên quên mất, đến hôm sau ngủ dậy mới nhớ ra, tranh thủ thời gian mang quà về nhà nhận lỗi chịu phạt. Ông cụ Ôn không hề qua loa chuyện này, vung tay lên, ra lệnh phải chép xong Thần Nông bản thảo kinh^[4] nộp lại trong vòng một tháng.

[4] Thần Nông bản thảo kinh: tên của một trong những cuốn sách thảo dược đầu tiên của Trung Quốc, tương truyền được soạn bởi Thâm Nông (Viêm Đế).

Vậy là mỗi buổi chiều sau khi làm phẫu thuật, giáo sư Ôn được bao người trong ngành kính trọng đều ngồi trong phòng làm việc chép sách thuốc. Ai cũng nói giáo sư Ôn đang tu thân dưỡng tính, chỉ có bản thân ông cảm thấy khổ không thể tả, run tay miễn cưỡng nhận lấy lợi tăng bốc này.

Ôn Thiệu Khanh đương nhiên không dám công khai chế giễu bố ruột mình. Giờ nghe ông nhắc đến chuyện chép sách y, sợ ông chợt hứng chí bảo mình đi chép nên vội tìm bữa một cái cớ rồi lẩn đi.

Hết quyển 1

22. Chương 9: Cây Hoa Quế, Nữ Nhi Hồng

Người phương Nam có con gái, được tuổi bắt đầu ủ rượu. Lọc thật kỹ, đợi đến mùa đông khi nước ao cạn thì cho rượu vào trong hũ, bọc kín, chôn xuống ao. Đến mùa xuân nước đầy, không lấy lên nữa. Con gái sắp gả chồng, liền đào ao lấy rượu, dùng để mời khách, gọi là “Nữ tửu”. Hương vị tuyệt vời.

Tùng Dung ăn tối cùng Châu Trình Trình xong, về đến nhà vẫn hơi ngơ ngẩn, ngồi trong phòng làm việc chậm chạp chuẩn bị tài liệu tổ tụng, lòng tự hỏi không biết Ôn Thiệu Khanh đã về chưa. Trong gia đình bình thường, con cái đánh nhau còn bị người lớn răn đe, huống hồ là gia đình như thế?

Cô đang cân nhắc xem nên sang gõ cửa nhà Ôn Thiệu Khanh hay gọi điện thì nhận được tin nhắn Wechat của anh.

“Em có ở nhà không? Sang ăn tối.”

Còn có tâm trạng ăn tối?

Tùng Dung đọc lướt qua, cảm thấy mình phí công quan tâm, liền tắt màn hình di động, lại chậm chạp làm việc thêm một lúc mới sang nhà đối diện.

Vừa bước vào đã thấy cả nhà tràn ngập hương thơm ngọt. Ôn Thiệu Khanh mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, tay trái đã tháo băng, chỉ dán một miếng băng dán cá nhân khổ lớn.

“Ném thử xem.” Ôn Thiệu Khanh đưa cho cô một cái thìa, “Súp vừng đen nấu từ vừng bà nội anh tự xay đấy, bên trong có táo đỏ và hạch đào.”

Súp vừng đen đựng trong chiếc bát sứ xanh được nấu đặc, dùng thìa khuấy nhẹ, hơi nóng thơm ngọt liền bốc lên. Tùng Dung cup mắt, khuấy một cách máy móc, sau đó ủ rũ ăn, không nhìn anh thấy một lần.

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô, nói: “Tóc cắt đẹp đấy.”

Tùng Dung không ngẩng lên, qua loa đáp: “Cảm ơn.”

Ôn Thiệu Khanh thấy cô không được vui, cố ý trêu: “Ăn nhiều súp vừng đen vào, nấu riêng cho em đấy. Anh cứ cảm thấy màu tóc em hơi kỳ lạ, em nên ăn nhiều vừng đen hơn.”

Bàn tay cầm thìa của Tùng Dung khựng lại, thìa và bát sứ va vào nhau phát ra tiếng lanh canh. Cô hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, “Em cố ý nhuộm, có vấn đề gì không? Đắt lắm đấy nhé!”

Ôn Thiệu Khanh không tán thành, “Lại còn hay rụng tóc nữa, mỗi lần em sang là nhà đầy tóc của em, anh còn tưởng Nhường Chút hóa đen rồi.”

Tùng Dung lập tức phản kích, “Anh mới là chó.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn Nhường Chút nằm bên chân rồi lại nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, nói giọng ản ả: “Làm chó có gì không tốt? Mỗi ngày chỉ ăn với chơi, chẳng có gì buồn khổ. Làm người mới nhiều phiền muộn.”

“Nào có.” Tùng Dung tỏ vẻ không hiểu, “Em có phiền muộn gì đâu.”

Ôn Thiệu Khanh điềm đạm nhìn cô, hỏi lại: “Thật không?”

“Chỉ là... đang hơi rối mà thôi.” Trước ánh nhìn của anh, khí thế của Tùng Dung xẹp xuống, không còn cứng miệng, ngập ngừng một chút rồi lại thêm vào: “Chuyện công việc ấy mà.”

Ôn Thiếu Khanh chợt đưa tay ra giữ cằm Tùng Dung rồi lau nhẹ bên khóe miệng cô, nở nụ cười cưng chiều, “Ăn thế nào mà lem nhem vậy?”

Tùng Dung vô thức liếm khóe môi. Không biết vì anh thu tay quá chậm hay do động tác của cô quá nhanh, mà đầu lưỡi cô cứ thế liếm vào ngón tay ấy. Tùng Dung như phải bỏng, lập tức mím chặt môi, ngón tay anh lại cứ lưu luyến mãi nơi khóe miệng và cằm cô, không hề có ý rút lại.

Bàn tay anh khô và ấm áp, dán vào da thịt cô. Tùng Dung thấy mặt mình càng lúc càng nóng, bắt đầu tham lam hơi lạnh từ đầu ngón tay kia.

Cô cúi mặt chẳng dám nhìn anh, trên làn da sáng mịn chợt ửng hồng, lông mi không ngừng run rẩy để lộ vẻ bối rối trong lòng. Ôn Thiếu Khanh nhớ tới tư thế phòng thủ cẩn thận, tấn công mạnh bạo của cô khi đối mặt với cảnh sát giao thông và nhóm người chuyên phá rối bệnh viện mấy ngày trước, giờ lại trông thấy đáng vẻ e thẹn bối rối của cô, càng cảm thấy đáng yêu.

Một lúc sau Tùng Dung mới nhớ là phải đẩy anh ra. Cô vừa thăm khinh bỉ bản thân phản ứng chậm chạp, vừa làm mặt nghiêm nghị, nhìn anh bằng ánh mắt giận dữ, “Bây giờ quan hệ giữa chúng ta là luật sư và đương sự, tốt nhất là anh hãy chú ý hành vi và lời nói của mình, đừng để em phải làm trái nguyên tắc nghề nghiệp.”

Ôn Thiếu Khanh cau mày, “Phiền phức vậy sao? Biết thế sáng nay không ký. Vậy xong chuyện này là ổn rồi chứ?”

“Xong chuyện?” Không biết Tùng Dung nghĩ tới điều gì, chợt cười lên, “Xong chuyện lại càng khó nói.”

Ôn Thiếu Khanh bực bội, “Nghĩa là sao?”

Tùng Dung mỉm cười giải thích: “Đương sự là đương sự, khi ấy được coi trọng, qua rồi thì chưa chắc.”

Khó khăn lắm cô mới trả đòn được một lần, thấy Ôn Thiếu Khanh không phản bác được lại càng đắc ý.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Pháp luật thật sự có quy định luật sư và đương sự không thể hẹn hò sao?”

Tùng Dung nghiêm mặt, đường hoàng cất lời: “Điều thứ sáu mươi trong chương sáu luật Luật sư nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quy định, sau khi nhận ủy thác, luật sư lợi dụng việc cung cấp dịch vụ pháp luật để phát sinh quan hệ không chính đáng với đương sự, sẽ phải nhận cảnh cáo từ bộ phận hành chính tư pháp của chính quyền nhân dân cấp thành phố hoặc thành phố trực thuộc trung ương, có thể bị phạt tới mười nghìn tệ. Có hành vi vi phạm mà không chấp hành hình phạt thì sẽ bị coi là tình tiết tăng nặng, có thể bị cấm hành nghề từ ba đến sáu tháng.”

Ôn Thiếu Khanh không ngờ lại có điều luật này thật, hơi sững người, “Được rồi.”

Dứt lời, anh đứng dậy đi rót nước, tới cửa bếp lại quay đầu hỏi: “Có điều luật này thật sao?”

“Khụ khụ...” Tùng Dung ho khẽ, mắt đảo lung tung.

Nhìn bộ dạng cô, Ôn Thiếu Khanh cũng gần như hiểu rõ, nở nụ cười: “Em tự bịa ra chứ gì? Vốn không có điều thứ sáu mươi trong chương sáu đúng không?”

“Ừm...” Tùng Dung vẫn nhìn lung tung, miệng phát ra âm thanh như tiếng muỗi kêu.

Ôn Thiếu Khanh không nói nữa, chỉ đứng cách đó mấy bước nhìn cô chăm chú, nét cười thấp thoáng trên môi.

Bắt gặp ánh mắt của anh, Tùng Dung đành nhú mày thỏa hiệp, “Thật ra là có, chỉ là nội dung không như em nói thôi.”

Ôn Thiếu Khanh khoanh tay trước ngực, điềm đạm hỏi: “Vậy xin hỏi nội dung điều thứ sáu mươi là gì?”

Tùng Dung cúi đầu ăn vài miếng súp vùng đen rồi mới thì thào đáp: “Luật này được thực hiện từ ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó.”

Đôi vai Ôn Thiếu Khanh run lên, chọc ghẹo cô, “Luật sư Tùng làm thế này là bắt nạt quần chúng không có kiến thức.”

Tùng Dung xấu tính, “Anh không biết luật nên em bắt nạt anh đấy, thì sao?”

Ôn Thiếu Khanh day day ấn đường, nhắm mắt, cười khổ thở dài, “Anh có thể làm gì em đây...”

Câu trả lời của anh rất nhẹ, nhưng lại chạm mạnh vào tim Tùng Dung, khiến cô phải ngẩng lên nhìn.

Anh đứng dưới ánh đèn, vàng sáng ấm áp phủ trọn bộ quần áo ở nhà màu trắng, những khớp ngón tay sắc nét che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ có thể trông thấy đường cong chiếc cằm dịu dàng. Có lẽ là vì khi này nấu súp vùng đen nên ông tay áo được xắn lên một đoạn, lộ ra cánh tay rất trắng. Ôn Thiếu Khanh thật sự là người đàn ông có làn da trắng nhất mà cô từng gặp, không chỉ tay trắng, mặt trắng, mà những bộ phận khác bình thường vô ý lộ ra cũng trắng mịn đến mức khiến người ta ghen tỵ.

Cô nhìn cánh tay anh chăm chú, mãi nghĩ tại sao da của một người đàn ông lại có thể đẹp như vậy, chẳng lẽ là vì suốt ngày ở trong bệnh viện?

Một tiếng cười khê vang lên phá vỡ sự yên tĩnh. Tùng Dung như bừng tỉnh, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chẳng biết từ khi nào mà tay anh đã rời khỏi khuôn mặt, để lộ đôi mắt sâu thẳm đen nhánh, khỏe miệng khê cong lên, nhìn cô đầy hứng thú.

Ôn Thiếu Khanh quả thật không nhịn nổi mới cười thành tiếng. Anh chưa bao giờ thấy ai tự nhiên ngẩn người vào thời điểm như thế này, đôi mắt trầm lắng đen nhánh kia cứ nhìn chăm chăm vào tay anh, tựa như muốn khoét ra một cái lỗ. Rồi không biết nghĩ tới điều gì, cô chợt hơi cau mày, bờ môi mím lại, có vẻ rất không hài lòng. Vài ngày trước, anh nhận ra cô mặc dù khá chậm hiểu trong chuyện tình cảm, nhưng khi đối mặt với người khác thì tư duy vẫn mạch lạc, phản ứng nhanh nhẹn, lúc cần thiết còn hơi hùng hổ đáng sợ, thế nhưng mỗi lần ở trước anh lại hơi mơ màng. Anh chỉ vừa mới tạo áp lực một chút, cô đã vô cùng ngơ ngác bối rối, thả dòng suy nghĩ bay xa, xa đến mức có lẽ chính cô cũng không tìm về được.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô bị dọa đến ngơ ngác, không nhịn được cười hỏi: “Em đang nhìn gì vậy?”

“Không... Không nhìn gì.” Cô cuống lên, đành cúi đầu ăn súp tiếp. Súp vùng đen vốn ngọt dẻo, lúc này ăn vào lại chẳng thấy mùi vị gì, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt của Ôn Thiếu Khanh vẫn quán quýt trên người mình. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Tùng Dung ngẩng lên, đường hoàng trả lời: “Em nhìn xem anh có bị thương không. Chiều nay anh về nhà còn gì, em sợ anh bị đánh.”

“Ừm...” Ôn Thiếu Khanh vờ coi là thật, gật đầu, “Lý do này được đấy. Nếu lúc vừa vào nhà em đã nói vậy thì anh nhất định sẽ tin.”

Đối mặt với anh, Tùng Dung dường như chưa bao giờ nói dối thành công, khao khát bỏ trốn ngày càng mãnh liệt. Cô đứng bật dậy, không dám nhìn anh nữa, “À... Em ăn xong rồi, về trước đây. Mai anh còn phải đi làm, nghỉ sớm đi.”

Ôn Thiếu Khanh thấy cô bỏ chạy vẫn không chịu buông tha, “Luật sư Tùng, mai còn tới ăn sáng không?”

Tùng Dung dừng chân, cúi đầu, khê cau mày, quay người lại “Ừ” một tiếng chẳng mấy tự nhiên, nhưng đáng vẻ vẫn mạnh mẽ phóng khoáng, không hề tỏ ra khó xử.

Ôn Thiếu Khanh nghe tiếng cửa đóng sầm lại, lắc đầu thở dài, “Khó đỡ thật... Thật sự khó đỡ...”

Sự thật chứng minh Tùng Dung đã đúng, cuối cùng thì họ cũng không phải đánh trận chiến bảo vệ Ôn Thiếu Khanh. Sau khi cô gửi văn bản luật sư, nhóm phá rối bệnh viện ban đầu thể hiện thái độ cứng rắn, hèn gặp trên tòa án. Nhưng có lẽ là không có mấy luật sư tố tụng hình sự là nữ giới, mà Tùng Dung cũng khá có danh tiếng trong ngành, họ tìm mấy văn phòng luật tham khảo ý kiến về tình hình và chi phí cơ bản, cảm thấy còn chưa lấy được tiền của người nhà bệnh nhân đã phải tự bỏ ra một khoản thì tự khắc mất hứng thú, liền hạ mình công khai đến bệnh viện xin lỗi, khiến bệnh viện cũng ngại. Chỉ có người thân bệnh nhân chưa chịu từ bỏ, đòi phía viện phải đền bù, nhưng bệnh viện hiếm khi tỏ rõ thái độ như lần này, ra công văn tường trình và giải thích cụ thể về quá trình khám chữa bệnh, đồng thời cũng thẳng thắn từ chối yêu cầu đòi bồi thường vô lý của gia đình bệnh nhân.

Cư dân mạng đều tán thành cách xử lý của bệnh viện và chê trách hành vi của người nhà bệnh nhân. Về sau còn có một số người đăng ảnh lên, chứng tỏ người nhà bệnh nhân và nhóm phá rối bệnh viện ra tay trước, mà các bác sĩ không hề động đến họ thì quần chúng lại càng nghiêng về phía bệnh viện, ủng hộ bác

sĩ, phản đối bạo hành trong ngành y và công kích những người chuyên phá rối bệnh viện. Quá trình giám định sự cố trong khám chữa bệnh của Hội Y học vốn rất phức tạp rườm rà, nhưng có lẽ vì chuyện này quá lớn nên kết quả giám định được đưa ra rất đúng lúc.

Kết quả giám định cho thấy phía bệnh viện không có hành vi không làm tròn chức trách. Trong toàn bộ quá trình điều trị và cấp cứu, bác sĩ đều rất có trách nhiệm, tận tình làm đúng những việc nên làm. Bởi vậy, chuyện này xem như kết thúc tại đây.

Ôn Thiệu Khanh không có cảm giác gì, nhưng mấy cô cậu học trò cùng các bác sĩ trẻ có vẻ rất vui, đi đâu cũng hớn hở ra mặt.

Vụ việc không cần phải đưa ra tòa án, vì vậy hợp đồng đại diện mà anh và Tùng Dung ký cũng không còn ý nghĩa. Với lại, dù quan hệ của anh với Tùng Dung ra sao thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đạo đức nghề nghiệp của cô, nghĩ tới đây, Ôn Thiệu Khanh hết sức vui vẻ. Nhưng anh còn chưa kịp nói với Tùng Dung chuyện này thì cô đã biến mất. Suốt mấy ngày liền không thấy bóng dáng cô, Ôn Thiệu Khanh lập tức cảm thấy bất thường.

Từ sau buổi tối bày tỏ với nhau, tuy quan hệ giữa hai người vẫn là quan hệ trên mức bạn bè dưới mức người yêu, nhưng suy cho cùng cũng đã gần gũi hơn rất nhiều, dù thế nào đi nữa cô cũng không thể biến mất một cách im ắng như vậy.

Ngày hôm ấy sau khi tan làm, Ôn Thiệu Khanh cố ý nán lại chờ Chung Trinh, đợi đến khi văn phòng đã hết người anh cũng không có động tĩnh gì, nhưng Chung Trinh lại tỏ ra chột dạ.

Ôn Thiệu Khanh liếc cậu, cúi đầu xem bệnh án tiếp, cảm thấy hài lòng rồi mới hỏi: “Chị họ cậu đi đâu rồi?”

Chung Trinh cứng miệng, “Em không biết.”

“À.” Ôn Thiệu Khanh cất tiếng, sau đó mở ngăn kéo lấy một bản luận văn đã được in ra, xem lướt mấy chỗ, ánh mắt và thái độ thể hiện rõ sự khinh thường và không hài lòng.

Chung Trinh giật mình khi thấy trang bìa quen thuộc kia, “Hay là đi công tác nhỉ? Hồi trước chị ấy cũng hay đi công tác. ”

“Thật không?” Ôn Thiệu Khanh lấy một chiếc bút màu đỏ ra khỏi túi.

Chung Trinh lập tức kích động, “Không phải đi công tác, không phải đi công tác. Nhưng chắc chị ấy không đi xa đâu.”

Lần này Ôn Thiệu Khanh không nói gì, ấn bút xuống. Thấy ngòi bút chuẩn bị chạm vào luận văn, Chung Trinh lập tức nhào đến ngăn anh lại, thành thật khai báo: “Chị ấy về nhà rồi.”

Lúc này Ôn Thiệu Khanh mới cất bút đi, nhìn cậu hỏi: “Nhà nào?”

Dù không cam lòng, Chung Trinh vẫn phải khuất phục trước sự đe dọa của anh, ngập ngừng mãi mới nói: “Chính là nhà của chị ấy, ở thành phố S. ”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, cầm bút vào túi áo trước ngực, ném luận văn vào ngăn kéo rồi đứng dậy ra ngoài.

Chung Trinh ôm mặt khóc không thành tiếng. Chị họ, chị đừng trách em, không phải em không đủ kiên quyết, mà là do kẻ địch quá mạnh.

Chung Trinh còn đang đứng cào tường ở đó, chẳng ngờ Ôn Thiệu Khanh lại quay lại, đứng ở cửa ra vào nói với cậu: “Tối nay về thu xếp hành lý, ngày mai đưa tôi về nhà cậu.”

Chung Trinh ngơ ngác, “Sếp đến nhà em làm gì? ”

Ôn Thiệu Khanh ngẫm nghĩ, “Đi thăm hỏi gia đình. Tôi làm thầy hướng dẫn của cậu bao nhiêu năm như vậy, tới giờ vẫn chưa đến thăm hỏi, bỗng dưng cảm thấy người làm thầy giáo như tôi thật quá thiếu trách nhiệm.”

Biểu cảm trên mặt Chung Trinh càng lúc càng đặc sắc, nhìn Ôn Thiệu Khanh không thốt nên lời.

Đi thăm hỏi gia đình? Sếp, sếp muốn gặp chị họ em thì cứ nói thẳng ra! Gì mà thăm hỏi gia đình chứ? Từ bao giờ mà chương trình thạc sĩ mọc ra khoản này vậy?

Thật ra cả hai đều hiểu lầm. Tùng Dung thật sự đi công tác ở thành phố S. Cơ hội công tác này giành được từ Thượng Quan Dịch, cô tiện thể đi sớm mấy ngày mà thôi.

Từ sau khi biết hoàn cảnh gia đình của Ôn Thiếu Khanh, trong lòng Tùng Dung hơi khó chịu. Thật ra trước kia đã lỡ mờ đoán được, nhưng cô vẫn tự lừa dối bản thân, không muốn tìm hiểu. Lần này cuối cùng đã lấy được dũng khí để đi hỏi thăm, kết quả không khác mấy so với dự đoán, khiến cô hết sức muộn phiền.

Giữa thời điểm này lại có cơ hội đi công tác, cô liền giành lấy. Nhưng về đến nhà mới phát hiện ra... thà ở lại thành phố X còn hơn.

Dù là về nhà nhưng vẫn phải làm việc cần làm. Mỗi ngày vào lúc cô ngồi làm việc trước máy tính, mẹ liên tục thủ thỉ với cô về những người đàn ông tài giỏi ABC, hoặc tiến sĩ do chú bác XYZ dẫn dắt, người ta hiền lành đáng tin, tương lai tươi sáng đến mức nào.

Mẹ Tùng Dung là giảng viên trường Đại học S, năm đó muốn tạo bầu không khí học tập tốt đẹp thân thiện cho Tùng Dung và Chung Trinh nên đã bàn với bố mẹ Chung Trinh mua nhà cán bộ trong trường Đại học S, về sau Tùng Dung cũng thi vào trường. Ban đầu cô cảm thấy thật tiện khi nhà ở luôn trong trường, nhưng lần này về mới phát hiện ra điều tồi tệ.

Buổi tối khi ra ngoài đi dạo với bố mẹ, luôn có thể gặp phải các thầy cô trước kia đã từng dạy mình, mà như được hẹn trước, những người này đều hỏi cô chuyện cá nhân. Ngoài việc ngoài mặt mỉm cười, bên trong gào thét, Tùng Dung chẳng thể có phản ứng gì.

Sau mấy lần, Tùng Dung từ bỏ kế hoạch tập thể dục, ban ngày nếu không có gì cần sẽ không ra ngoài, tối đến ăn cơm xong thì về phòng, dù bố mẹ dụ dỗ thế nào cũng không ra khỏi nhà một bước.

Tối hôm ấy Chung Trinh thu xếp hành lý xong thì gọi điện thoại về nhà, nói là thầy hướng dẫn muốn đến thăm hỏi gia đình. Mẹ của Chung Trinh vốn tò mò về Ôn Thiếu Khanh, nghe vậy lập tức vui vẻ đồng ý, còn hứa sẽ đón tiếp chu đáo. Cúp điện thoại xong, Chung Trinh vốn định lên báo tin cho Tùng Dung, nhưng nghĩ đến việc sẽ bị ăn mắng vì không chịu được áp lực mà khai báo tình hình của cô là lại thót tim, vì vậy đành làm ngơ đi ngủ.

Sáng hôm sau hai người đi chuyến tàu cao tốc sớm nhất, qua trưa là đến thành phố S. Sau khi bắt được xe, Chung Trinh hỏi Ôn Thiếu Khanh bằng giọng nịnh nọt: “Sếp ơi, đến nhà em trước hay tới nhà chị họ em trước ạ?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, “Có gần nhau không?”

“Gần, rất gần ạ.” Chung Trinh gật đầu, “Hai tòa liền nhau ấy mà.”

“Vậy tới nhà cậu trước đi. Dù sao cũng là đến thăm nhà cậu mà.”

Chung Trinh hờn hờ ra mặt, giờ có thể để Tùng Dung biết muộn chút nào thì hay chút đó. Vui xong cậu lại bắt đầu lo, “Sếp ơi, lát nữa sếp định nói gì với bố mẹ em ạ? Nói là em vẫn luôn thể hiện tốt đúng không ạ?”

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hờ hững “ừ” một tiếng.

Đây không phải lần đầu tiên anh đến thành phố S, nhưng lại là lần đầu tiên đến vì cô.

Trước kia khi Chung Trinh giả mạo cô trêu chọc anh trong game, anh đã moi được không ít thông tin từ cậu. Cô là con một, bố là thẩm phán, mẹ là giáo sư dạy luật. Bố cô chính trực hiền hậu, mẹ dịu dàng nhưng không yếu đuối, người lớn và các anh chị em trong gia đình hầu hết đều làm việc trong ngành tư pháp. Lần này anh xuất hiện dù có hơi đường đột, nhưng cũng là một cơ hội tốt để xác định quan hệ giữa hai người.

Suốt chặng đường Chung Trinh không thể ngồi yên, thỉnh thoảng lại đưa ra ý kiến, như thể đang cố kéo dài thời gian.

“Sếp đói không ạ? Hay là chúng ta đi ăn trước đi?”

“Sếp có khát không? Hay là dừng xe để em đi mua cho sếp chai nước nhé?”

“Sếp, hay là tìm chỗ ở cho sếp đã?”

“Sếp ơi, hay là em đưa sếp đi dạo một vòng trước nhé? Ở thành phố S còn nhiều chỗ chơi lắm! ”

Cậu nói nhiều đến lạ, dù Ôn Thiệu Khanh không phản ứng gì, cậu cũng có thể một mình nói mãi không thôi. Về sau khi người lái xe cũng phải để ý, cậu mới chịu ngậm miệng.

Lúc này, bà chị họ Tùng Dung của Chung Trinh cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Từ sáng sớm cô đã bị mẹ kéo đi khám Đông y. Xếp hàng suốt cả buổi sáng, thấy sắp đến trưa, cô bắt đầu cầu nhàu: “Mẹ, chúng ta đi ăn cơm trước đã. Hôm nay đông người thế, để sau lại đến đi!”

Tính tình mẹ cô vốn thông thả, từ tốn nên chẳng hề nóng vội, còn dịu dàng khuyên cô: “Đợi chút đi, con còn không biết bệnh của mình à? Số này mẹ nhờ người khác lấy giúp đấy, lần sau không có cơ hội tốt vậy đâu.”

Từ nhỏ Tùng Dung đã không chống đỡ được chiêu dao kiếm dịu dàng này của mẹ, lần này cũng nhanh chóng đầu hàng, cố kiềm chế đợi được gọi tên.

Trước kia Tùng Dung đã tới khám bác sĩ Đông y này mấy lần, vì quá trình xếp hàng quá vất vả nên cô nhớ rất rõ. Đợi tới khi gặp được, Tùng Dung đã sắp mất cảm giác.

Vị bác sĩ Đông y già rất có ấn tượng với cô, “Lâu quá không tới nhỉ?”

Tùng Dung cười nhẹ, “Bận việc ạ.”

Bác sĩ gật đầu, ra hiệu cho Tùng Dung đưa tay để ông bắt mạch. Tùng Dung nhìn ngón tay đang đặt trên cổ tay mình, không hiểu sao chợt nhớ tới Ôn Thiệu Khanh.

Anh học Đông y từ nhỏ, nếu năm xưa không chọn ngành lâm sàng, hẳn bây giờ cũng là một bác sĩ Đông y, khi khám cho bệnh nhân chắc cũng thế này.

Ngoại hình anh rất đẹp, tay cũng đẹp, mà quá trình điều trị Đông y lại rất lâu dài, không biết sẽ có bao nhiêu cô gái lấy cớ khám bệnh để đến gặp anh, dù có phải uống thuốc đắng đến đâu đi nữa chắc cũng sẵn lòng.

Cô đang mải nghĩ, bác sĩ đã thu tay về, cúi đầu viết bệnh án, “Cơ thể vẫn ổn, khá hơn lần trước một chút, vẫn uống thuốc Đông y đều đặn chứ?”

Tùng Dung ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn mẹ rồi chợt dạ trả lời: “Không ạ.”

Vị bác sĩ già nở nụ cười bao dung, “Người trẻ tuổi đều không uống được thuốc Đông y, không kiên trì được cũng là chuyện bình thường. Thế đang điều trị bằng thuốc Tây à?”

Tùng Dung lắc đầu, “Cũng không ạ. Bận việc quá, cũng không có bệnh gì khác nên không để ý.”

Mẹ cô không yên tâm hỏi; “Tình trạng của con bé...”

Bác sĩ cẩn thận quan sát Tùng Dung, “Sắc mặt tốt hơn trước kia, có phải ăn ngon miệng hơn không?”

Tùng Dung nghĩ, có lẽ vì thường xuyên đến nhà Ôn Thiệu Khanh ăn chực, anh đã vô tình điều trị sức khỏe giúp cô, “Ăn được nhiều hơn trước, cũng khá đúng bữa. Chắc là thế đấy ạ ”

“Ừ, ăn được là tốt.” Bác sĩ cúi đầu kê đơn, “Kê cho cháu thuốc mới, phải dùng lâu dài. Cháu cũng không còn nhỏ nữa, phải chữa khỏi sớm rồi lấy chồng sớm, đúng không?”

Câu này nói đúng ý mẹ Tùng Dung. Bà cười trả lời: “Bác nói đúng, nhưng tự con bé lại chẳng quan tâm gì. ”

Tùng Dung than thầm, quan tâm, sao lại chẳng quan tâm, không quan tâm thì bây giờ đã chẳng ngồi đây.

Sau khi nghe bác sĩ dặn dò thêm và lấy thuốc xong, Tùng Dung cùng mẹ rời khỏi bệnh viện. Lúc sắp về đến nhà, mẹ kéo cô lại, “Chúng ta không về nhà nữa. Tối nhà cô con ăn cơm đi. Lát nữa bố con cũng sang.”

Tùng Dung tỏ vẻ nghi hoặc, “Sang nhà cô?”

“Ừ.” Mẹ kéo cô sang tòa nhà phía sau, “Em họ con về.”

“Chung Trinh về rồi?” Tùng Dung vừa nghe thấy tin này mắt nháy liên tục. Quả nhiên linh cảm không sai, lúc vừa mở cửa liền trông thấy Ôn Thiếu Khanh ngồi giữa bàn ăn, cô khẽ thở dài. Trực giác của phụ nữ chính xác đến đáng sợ.

Tùng Dung thật không hiểu nổi, hôm nay là ngày làm việc, đây chỉ là một bữa cơm trưa mà thôi, sao lại có nhiều người như vậy? Chẳng lẽ không ai phải đi làm sao?

Nhà cô, nhà chú, nhà Tùng Dung, cộng thêm một Ôn Thiếu Khanh không biết từ đâu mọc ra, ngồi kín cả bàn.

Mẹ Chung Trinh chào hỏi hai mẹ con Tùng Dung xong liền bắt đầu giới thiệu: “Đây là bác gái của Chung Trinh, đây là chị họ của Chung Trinh. Đây là thầy Ôn, thầy hướng dẫn của Chung Trinh.”

Tùng Dung lạnh lùng nhìn cậu em họ Chung Trinh đang cố tránh né, ngăn lại cảm giác kinh ngạc trong lòng, cô đưa tay dưới gầm bàn cầu đùi cậu, mặt mỉm cười nói với mẹ cậu: “Cô ơi, chúng cháu biết nhau ạ.”

Ôn Thiếu Khanh cũng cười, nói một câu đầy ẩn ý: “Đúng vậy, chúng cháu quen nhau lâu rồi.”

Biểu cảm khuôn mặt Chung Trinh dần trở nên méo mó, bổ sung bằng giọng kỳ quái: “Đúng vậy, đúng vậy, lâu lắm... Á!”

Còn chưa dứt lời, Tùng Dung đã véo một cái thật mạnh, Chung Trinh liền hét lên.

Mẹ Chung Trinh nhìn cậu thắc mắc, “Con kêu gì vậy?”

Chung Trinh đau đến mức sắp trào nước mắt, nhưng vẫn phải cố giữ nét mặt tự nhiên, “Không có gì, không có gì...”

Tùng Dung thản nhiên rút tay về, cầm cái cốc trước mặt lên uống một ngụm nước.

Mẹ Chung Trinh mời mọi người ăn cơm, “Đủ người rồi, mau ăn thôi. Tối qua Chung Trinh mới báo cho nhà là thầy Ôn sắp tới, không kịp chuẩn bị gì, mọi người ăn tạm nhé.”

Ôn Thiếu Khanh hết sức lễ phép, “Cô khách sáo rồi, tại cháu đột ngột làm phiền ạ.”

Bố Chung Trinh vừa rót trà cho Ôn Thiếu Khanh vừa khách sáo nói: “Không phiền, không phiền. Chung Trinh từ nhỏ đã không phải đứa dễ dạy, vất vả cho thầy rồi. Mấy hôm trước tôi với mẹ nó còn bảo, nếu có thời gian nhất định phải tới thăm thầy, không ngờ thầy lại tới trước.”

Tùng Dung nghe thấy manh mối, tay lại đưa xuống dưới bàn, mò đến chỗ Chung Trinh, nụ cười trên miệng càng lúc càng tươi, “Tối qua?”

Chung Trinh cố kìm nén tiếng thét, mở miệng run rẩy xin tha: “Chị, chị không thể chuyển sang véo chỗ khác sao?”

Nụ cười của Tùng Dung càng méo mó, “Tất nhiên là không thể...”

Có lẽ vì Ôn Thiếu Khanh cứ nhìn hai người nên mọi người cũng nhìn theo, thấy hai chị em trông như đang kê sát nhau trò chuyện thì cười nói: “Hai chị em nó thân nhau từ bé, chẳng khác gì chị em ruột.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung cười, “Thật ngưỡng mộ.”

Câu này nghe rất mập mờ, người khác nghe không hiểu nhưng Tùng Dung lại cảm thấy lời của anh có ẩn ý. Ngưỡng mộ gì? Mọi người cho rằng anh ngưỡng mộ tình cảm thân thiết giữa hai chị em cô, liền hỏi: “Thầy Ôn là con một sao?”

Ôn Thiếu Khanh trả lời: “Đúng vậy, nhà cháu chỉ có một mình cháu, họ hàng cũng không có anh chị em nào cùng lứa tuổi cả.”

Tùng Dung nhìn anh. Người này dù gì cũng là một giáo sư, sao có thể nói dối trơn tru như vậy? Không có anh chị em cùng lứa tuổi? Anh coi người anh họ Tiểu Tử Uyên mình đây hào quang kia là vật trang trí à?

Tùng Dung nghĩ vậy, bàn tay bất giác tăng thêm sức. Chung Trinh không nhịn nổi nữa, đứng bật dậy, “Sếp ơi, chúng ta đổi chỗ đi. Mấy món bên em hình như toàn là món sếp thích.”

Vậy mà Ôn Thiếu Khanh đứng dậy thật. Sau khi ngồi xuống, ánh mắt anh lướt qua những món ăn trước mặt rồi chuyển đến khuôn mặt Tùng Dung, nhìn cô dịu dàng lên tiếng: “Đúng là có món tôi thích.”

Tùng Dung mím môi, chỉ hận không thể đưa tay đẩy mặt anh ra. Có món anh thích thì đi mà nhìn món ấy, anh nhìn em làm gì? Em không phải món ăn!

Mọi người tiếp tục hỏi han anh: “Thầy Ôn ăn nhiều vào nhé. Đồ ăn ở đây ăn có quen không?”

Ôn Thiếu Khanh cười đáp: “Quen ạ, phiền mọi người quá.”

Lúc Ôn Thiếu Khanh ngụy trang, dù là dáng dấp bên ngoài hay ứng xử bên trong đều rất dễ lấy lòng người khác, nhìn thế nào cũng thấy là một giáo sư lịch sự lễ độ, ăn nói nhã nhặn, cử chỉ đúng mực. Anh trò chuyện cùng mọi người một lúc, còn chưa ăn xong bữa cơm đã chiếm được thiện cảm của cả gia đình.

Mẹ Tùng Dung thấy hai người ngồi cạnh nhau có vẻ thân mật khó diễn tả, nhớ tới chủ đề khi nãy bèn hỏi: “Hai đứa quen nhau lâu chưa?”

Tùng Dung sợ Ôn Thiếu Khanh nói linh tinh, liền cướp lời trước: “Con quen anh ấy trước khi đi du học, anh ấy là bạn thân của một đàn anh của con.”

Mẹ Chung Trinh cười vui vẻ, “Thật có duyên quá.”

Trước khi Tùng Dung đến, Ôn Thiếu Khanh đã trò chuyện với mọi người cả buổi. Mẹ Chung Trinh càng nhìn càng thích người thầy hướng dẫn này, nếu Chung Trinh là con gái, chắc bà cũng muốn gả cậu lại tặng cho người ta luôn.

Dù con trai bà không được, nhưng ở đây có người được. Mẹ Chung Trinh nhỏ giọng hỏi mẹ Tùng Dung: “Chị dâu, chị thấy cậu giáo sư Ôn này thế nào?”

Mẹ Tùng Dung gật gù, “Khôi ngô lịch lãm, còn trẻ vậy mà đã là giáo sư, rất tốt”

Mẹ Chung Trinh lại liếc nhìn hai người, “Ghép đôi với Dung Dung nhà mình được không?”

Mẹ Tùng Dung vốn không hề có suy nghĩ này, “Tùng Dung?”

Mẹ Chung Trinh gật đầu, “Đúng thế, trông hai đứa xứng lắm!”

Mẹ Tùng Dung lưỡng lự, “Không biết người ta còn độc thân không?”

Mẹ Chung Trinh rất muốn mai mối vụ này, chủ động ra mặt, “Em hỏi Chung Trinh rồi, cậu ấy chưa kết hôn. Còn về chuyện bạn gái thì đợi ăn xong em lại hỏi.”

Ăn xong mọi người ra phòng khách uống trà. Trong lúc uống trà, bố Tùng Dung tới, sau khi chào hỏi Ôn Thiếu Khanh thì ngồi xuống bên cạnh Tùng Dung. Tùng Dung ăn xong một bữa cơm mà khiếp vía, tưởng như bị rút mất một nửa lượng máu trong người, lúc này đang ngồi ở góc sofa nghỉ lấy sức.

Bố Tùng Dung quan sát Ôn Thiếu Khanh một lát rồi hỏi: “Hiếm thấy chàng trai nào mới ở độ tuổi này mà đã học nhiều hiểu rộng như vậy. Cậu làm nghề gì thế?”

Tùng Dung ử rử trả lời: “Nói rồi mà bố. Thầy hướng dẫn của Chung Trinh, là giáo sư.”

Bố Tùng Dung hài lòng gật đầu, “Chẳng trách, trông vừa nho nhã vừa khiêm nhường, tốt lắm.”

Tùng Dung khẽ cười, “Bố thạo nhìn người, hiếm khi thấy nhầm lẫn thế này.”

Bố cô sững người, “Sao vậy?”

Tùng Dung gần như nghiêng răng, “Không phải vừa nho nhã vừa khiêm nhường, mà là vừa đen tối vừa lưu manh.”

Bố cô giật mình, “Cậu ta giở trò lưu manh với con?”

Tùng Dung lập tức phủ nhận, “Không!”

Lúc này bố Tùng Dung mới yên tâm, “Vậy là tốt rồi.”

Ở phía bên kia, mẹ Chung Trinh cuối cùng cũng tìm được cơ hội, làm như vô ý nhắc đến, “Thầy Ôn có bạn gái chưa?”

Ôn Thiếu Khanh cười khẽ, “Rồi ạ.”

Mẹ Chung Trinh tiếc nuối, “Có rồi? Tiếc thật...”

Ôn Thiếu Khanh hỏi: “Tiếc gì ạ?”

Mẹ Tùng Dung cũng tiếc, “Không có gì, không có gì. Không biết con gái nhà nào tốt số, lại có được người bạn trai tuyệt vời như thầy Ôn?”

Ôn Thiếu Khanh thần nhiên quăng ra một quả bom, “Chính là con gái nhà bác ạ. Tùng Dung là bạn gái cháu.”

Cả đám người lặng ngắt, khuôn mặt ai nấy đều kinh ngạc.

“Gi cơ? Cháu không phải thầy của Chung Trinh sao? Sao lại thành bạn trai Tùng Dung?”

“Bảo là đến thăm hỏi gia đình mà? Chẳng lẽ là tới ra mắt phụ huynh?”

Mọi người lập tức dồn sự chú ý về phía Tùng Dung, lần này máu Tùng Dung thật sự đã bị rút cạn, nhìn Ôn Thiếu Khanh với ánh mắt không thể tin nổi.

Còn Chung Trinh cuối cùng cũng có thể thở phào, thì thào nói: “Rốt cuộc cũng nói rồi, mình được giải thoát rồi...”

Ôn Thiếu Khanh chợt đi tới, kéo tay Tùng Dung đứng dậy.

Tùng Dung hơi sững sốt rồi bắt đầu phản kháng. Ôn Thiếu Khanh giữ lấy tay cô, ngăn không cho cô giãy ra, đứng trước mặt mọi người điềm đạm cười lặp lại: “Tùng Dung là bạn gái của cháu. Chúng cháu quen nhau lâu rồi nhưng gần đây mới xác định quan hệ. Lúc cháu nhận Chung Trinh làm học trò cũng chưa biết cậu ấy là em họ của Tùng Dung, gần đây mới biết. Lần này tới đây, một mặt là thăm hỏi gia đình học sinh, nhưng mục đích chính là gặp người lớn trong nhà Tùng Dung, mong mọi người cho phép cháu hẹn hò với cô ấy.”

Tùng Dung chỉ biết trợn mắt há miệng, anh đang nói gì thế! Họ xác định quan hệ bao giờ?

Phản ứng đầu tiên của Tùng Dung sau khi hoàn hồn chính là phản bác. Cô vội vàng lên tiếng: “Chúng con không...”

Tùng Dung vừa mở miệng đã bị Ôn Thiếu Khanh ngắt lời. Anh nhìn cô tình tứ rồi mới mỉm cười xin lỗi mọi người, “Chúng cháu không đánh tiếng trước, làm mọi người giật mình rồi ạ!”

Sau khi bàng hoàng, mọi người dần dần tiếp nhận, tiếp nhận xong lại cảm thấy đây là chuyện vui, càng nhìn Ôn Thiếu Khanh càng thấy ưng mắt.

“Đúng là có duyên...”

Tùng Dung nhìn đến mức hai má đỏ bừng, nhưng mọi người nhìn vào lại cho rằng cô ngượng. Chỉ có Chung Trinh biết chị họ đang bị Ôn Thiếu Khanh chèn ép, tự khắc cũng cảm thấy yên tâm. Bởi như thế, lát nữa cậu vẫn có thể giải thích là mình bị Ôn Thiếu Khanh ép, giống hệt như tình trạng của chị họ khi này.

Nhưng Chung Trinh không biết phụ nữ có một kỹ năng bẩm sinh là không nói lý. Dù người phụ nữ ấy có thông minh tài giỏi đến đâu, một khi đã bùng nổ thì sẽ chẳng còn biết đến lý lẽ gì.

Bố mẹ Tùng Dung nhìn nhau một lúc lâu, sau đó bố cô lên tiếng: “Bảo sao, chẳng phải lễ Tết gì mà tự dưng hai chị em lại về.”

Mẹ Tùng Dung cau mày nhìn con gái, “Con bé này cũng thật là, sao không nói trước một tiếng? Làm bố mẹ chẳng chuẩn bị gì cả.”

Tùng Dung khổ sở không biết nói sao, cố gắng giãy giụa lần cuối, gửi cho bố mẹ mình một ánh mắt thành khẩn, “Con về đây công tác thật mà!”

Ôn Thiếu Khanh lại nhìn Tùng Dung cứng chiều rồi xin lỗi bố mẹ cô, “Đều là lỗi của cháu, bác đừng trách Tùng Dung.”

Mọi người chỉ thấy Ôn Thiếu Khanh yêu thương chiều chuộng Tùng Dung, liền đẩy hết cái sai lên người cô. Tùng Dung lần này quả thật là khổ mà không thể nói, ai biết cô bây giờ chính là người bị hại chứ?

Cuối cùng cô cũng hiểu được thế nào là tình hình không thể cứu vãn, quyết định không giải thích nữa, để mặc cho Ôn Thiếu Khanh nói nhảm.

Bố Tùng Dung cười vui vẻ, “Không trách con bé. Chuyện tốt mà. Đây là lần đầu tiên Dung Dung nhà ta đưa bạn trai về nhà đấy.”

Mẹ cô cũng cười dịu dàng, “Đúng thế, lát nữa mời thầy Ôn sang nhà chơi một lát được không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu đồng ý, “Hai bác đừng khách sáo, gọi tên cháu là được ạ.”

Tùng Dung lập tức phản đối: “Không được!”

Thấy mọi người nhìn mình ngạc nhiên, cô mới mềm giọng nói dối: “Chốc nữa con định đưa anh ấy đi dạo, không sang nhà nữa.”

Bố cô ngẫm nghĩ một chút, “Cũng được. Vậy cùng ăn cơm đi, tối bảo mẹ con nấu nhiều đồ ngon.”

Tùng Dung lúc này chỉ muốn lôi Ôn Thiếu Khanh ra ngoài, “Vậy chúng con đi trước ạ.”

Vì vậy, trước nụ cười và ánh mắt chăm chú của mọi người, cô và anh nắm tay nhau đi ra.

Chung Trinh tươi cười đóng cửa lại, mặt rõ ràng có ý, “Đi đi, đi đi, đi rồi đừng quay lại nữa, nhất là chị họ, đừng về tính sổ với em!”

Vừa xuống dưới tầng, Tùng Dung lập tức hất tay Ôn Thiếu Khanh ra, thở hồng hộc, nhìn anh hằm hằm.

Ôn Thiếu Khanh cười chỉ vào tòa nhà nhắc nhở cô: “Họ có thể nhìn thấy qua cửa sổ đấy.”

Nét mặt Tùng Dung biến đổi mấy lần mới bình ổn lại, “Trước cổng trường có một quán cà phê, tới đó đi.”

Hai người vào quán cà phê, tìm một góc khuất ngồi. Vừa ngồi xuống, Tùng Dung đã nổi đóa, “Chúng ta xác định quan hệ người yêu từ bao giờ? Sao anh lại nói lung tung thế?”

Ôn Thiếu Khanh làm mặt vô tội, “Lần trước anh nói anh thích em, em không phản đối, anh cho rằng im lặng là thừa nhận.”

“Em...” Tùng Dung ôm mặt. Khi ấy đúng là cô không phản đối, nhưng cũng không phải ngầm đồng ý, mà là quá kinh ngạc nên quên phản ứng!

Ôn Thiếu Khanh thoải mái đợi cô tấn công đợt hai. Quả nhiên Tùng Dung mau chóng lên tiếng: “Dù chúng ta có là người yêu thì anh cũng đâu cần phải nói trước mặt bao nhiêu người như thế. Anh bị bệnh à?”

Ôn Thiếu Khanh thông thả phản kích: “Anh là bác sĩ, có bệnh hay không anh biết rõ. Người bị bệnh không phải anh, mà có khi chính là em đấy.”

Tùng Dung ngẩn ra, mãi sau mới cúi đầu khẽ trả lời: “Đúng là em bị bệnh.”

Ôn Thiếu Khanh cho rằng cô đùa, cười hỏi: “Bệnh gì thế?”

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn anh, khó xử mở miệng: “Thật ra cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng...”

Kể từ khi biết được gia thế của Ôn Thiếu Khanh, trong lòng cô vẫn luôn canh cánh chuyện này. Cô là phụ nữ thời hiện đại, đương nhiên sẽ không làm khó bản thân vì quan niệm dòng dõi gì cả, thế nhưng bệnh này quả thực khiến cô chùn chân.

Giờ bảo nói ra miệng, cô lại hơi do dự. Người ta vốn chẳng nói muốn thế nào với mình, mình lại nhắc đến vấn đề này, liệu có hơi...

Cô ngồi đó nhíu mày thật chặt, vẻ mặt không giống đang nói đùa. Ôn Thiếu Khanh chột căng thẳng, đứng dậy di chuyển từ ghế đối diện sang ngồi cạnh Tùng Dung, sờ tay lên trán cô, “Bệnh thật à?”

Mỗi lần tiếp xúc da thịt với anh, Tùng Dung đều bị choáng váng. Cô lập tức đẩy tay anh ra, hạ tầm mắt, chậm chạp nói: “Em... mắc chứng hư hàn[2], can uất[3], khá nghiêm trọng. Phát hiện từ hồi học đại học, điều trị nhiều năm cũng không thấy khá lên, sợ là sẽ khó sinh con.”

[2] Chứng hư hàn: Một chứng bệnh trong Đông y, xuất hiện do không đủ dương khí, cơ năng suy thoái, các cơ quan trong cơ thể không được sưởi ấm, dễ dẫn đến một số triệu chứng như cơ thể yếu ớt, chân tay lạnh giá, vô sinh...

[3] Chứng can uất: Chứng bệnh trong Đông y. Khi người bệnh bị uất ức, bực tức, khí cơ bị rối loạn, can sẽ mất sự điều hòa và tắc nghẽn, dẫn đến các tình trạng như đau tức ngực, trướng bụng...

Cuối cùng Ôn Thiệu Khanh cũng hiểu, chẳng trách lần trước khi anh nhắc đến tên con với cô, biểu cảm của cô lại phức tạp đến vậy.

Cô nói xong cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh. Một lúc sau mới nghe tiếng anh hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tùng Dung cúi thấp đầu, ừ ừ nói: “Không.”

Lần này anh trả lời rất nhanh: “À, vậy không sinh nữa là được.”

Tùng Dung ngẩng phắt dậy, “Hả?”

Về mặt Ôn Thiệu Khanh hết sức thản nhiên, “Nếu em thật sự muốn thì chúng mình có thể nhận con nuôi. Anh có một người đồng nghiệp đã nhận con nuôi rồi, để hôm nào anh hỏi xem cụ thể ra sao.”

Ôn Thiệu Khanh vươn tay ra, “Đưa tay cho anh.”

Tùng Dung càng lúc càng không hiểu nổi người đàn ông này, cau mày nhìn anh, “Làm gì?”

Ôn Thiệu Khanh không nói nữa mà nắm lấy cổ tay cô, bắt đầu bắt mạch.

Tùng Dung thấy anh nghiêm mặt, lo lắng hỏi: “Có phải là không chữa được nữa không?”

Một lúc sau Ôn Thiệu Khanh mới thu tay về, lại thuận thế nắm lấy tay cô, đan hai bàn tay vào nhau, nhìn cô nói: “Em đúng là ngoài mạnh trong yếu. Có sinh con hay không cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng vẫn phải chữa khỏi bệnh. Nhiều bệnh như vậy, em không khó chịu sao?”

Lòng dạ Tùng Dung vẫn đang rối bời nên không để ý đến động tác của anh, “Em biết hoàn cảnh gia đình anh rồi.”

Ôn Thiệu Khanh nghi hoặc, “Gia đình anh?”

Tùng Dung liếc anh, “Người nhà anh hẳn sẽ không đồng ý nhận nuôi con đúng không? Dù sao nhà họ Ôn cũng không phải gia tộc tầm thường.”

Giọng Ôn Thiệu Khanh thấp thoáng niềm hân hoan bất ngờ, “Em có ý hỏi thăm đấy à?”

Tùng Dung ừ ừ lên tiếng: “Ừm...”

Ôn Thiệu Khanh bật cười, ý cười lan cả đến hai đầu lông mày, “Anh tự biết tình hình gia đình mình, anh bảo được là được.”

Tay cô hơi lạnh, trước kia vẫn cho là vì thời tiết, hôm nay mới biết là do vấn đề sức khỏe. Anh đã quá chủ quan.

Mãi sau Tùng Dung cũng không có phản ứng gì, Ôn Thiệu Khanh nắm chặt tay cô, tiến sát lại, “Luật sư Tùng còn có gì phải lo lắng không?”

Bấy giờ Tùng Dung mới nhận ra hai người vẫn đang nắm tay nhau, liền bắt đầu giãy giụa. Nhưng dù thế nào Ôn Thiệu Khanh cũng không chịu buông, cô vùng vẫy mãi, trán đổ đầy mồ hôi cũng không mấy may lay động được anh.

Ôn Thiệu Khanh còn đưa một tay khác lên, thân thiết lau mồ hôi trên trán cô, “Trời lạnh thế sao vẫn đổ mồ hôi? Thân thể em đúng là hơi yếu, anh phải tắm bổ cẩn thận mới được.”

Tùng Dung lớn bằng tuổi này nhưng chưa bao giờ thân mật với người khác phái như vậy. Dưới sự trêu chọc của Ôn Thiệu Khanh, cô đỏ bừng mặt, tim nhảy liên hồi, liền quay đầu lại cầm lấy áo khoác, “Tại trong này nóng quá. Chúng ta ra ngoài đi”

Ôn Thiệu Khanh gạt đầu đồng ý, “Ừ, ra ngoài đi dạo.”

Nhân cơ hội mặc áo khoác, Tùng Dung cuối cùng cũng thoát khỏi tay Ôn Thiệu Khanh. Sau khi mặc áo, cô lập tức đặt hai tay vào trong túi, hạ quyết tâm dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không bỏ ra.

Ôn Thiệu Khanh cười nhìn Tùng Dung, đôi mắt đang cụp xuống thoáng lóe lên, ra hiệu cho Tùng Dung đi trước. Tùng Dung nghĩ anh ga-lăng nên để phụ nữ đi phía trên, nhưng khi đến cửa quán cà phê, thấy chữ “kéo” được viết trên cửa, cô chợt có cảm giác như bị gài bẫy. Bởi vì nếu muốn ra ngoài thì buộc phải bỏ tay ra khỏi túi...

Cô đứng ngây ra trước cửa. Ôn Thiệu Khanh nhắc nhở, “Mở cửa đi.”

Tùng Dung nghiêng người tránh ra, “Anh mở đi.”

Ôn Thiệu Khanh vẫy vẫy bàn tay bị thương, “Tay anh bị thương mà.”

Tùng Dung cau mày, “Dùng tay kia.”

Ôn Thiệu Khanh mặt dày nói, “Tay khác cũng bị thương.”

Tùng Dung không thể chấp nhận câu này, “Anh nói dối!”

Ôn Thiệu Khanh bắt đầu nói lý với cô: “Dù gì thì đây cũng là địa bàn của em, em mở cửa giúp anh theo đúng lễ nghĩa của chủ nhà, không được à?”

Là một luật sư có tiếng, Tùng Dung sao có thể cãi thua một tên làm nghề mổ xẻ, “Anh là đàn ông, ga-lăng mở cửa giúp phụ nữ không được à?”

Hai người còn đang giằng co thì sau lưng chợt vang lên tiếng gọi: “Tùng Dung?”

Tùng Dung vừa ngoảnh lại thì giật mình, cứng người chào: “Cô Tần.”

Người phụ nữ trung niên được gọi là cô Tần nhìn Ôn Thiệu Khanh rồi hỏi Tùng Dung: “Về bao giờ thế?”

Tùng Dung không đấu với Ôn Thiệu Khanh nữa, nhanh tay tóm lấy anh, tay kia kéo cửa, rõ ràng muốn bỏ chạy, “Về từ mấy hôm trước a.”

Người phụ nữ trung niên chợt hỏi: “Dạo này bố em khỏe không?”

“Khỏe lắm, khỏe lắm ạ. Cô Tần, chúng em còn có việc gấp, nên đi trước đây ạ.” Nói xong kéo Ôn Thiệu Khanh đi một mạch.

Đi được mấy trăm mét, Ôn Thiệu Khanh mới giữ cô lại, “Đừng chạy, không có ai đuổi theo đâu.”

Tùng Dung thở hổn hển dặn anh: “Chốc nữa gặp bố mẹ em, đừng nhắc đến chuyện gặp cô Tần nhé.”

Ôn Thiệu Khanh vỗ lưng giúp cô điều hòa hơi thở, tò mò hỏi: “Sao vậy?”

Tùng Dung rầu rĩ, “Cô Tần là giảng viên trường chúng em, trước kia theo đuổi bố em cuồng nhiệt lắm. Cũng vì cô ấy mà bố em mới từ chức ở trường học để đi làm thẩm phán. Về sau khi bố kết hôn với mẹ em, cô ấy chuyển từ theo đuổi công khai sang quan tâm thầm lặng. Bao năm nay cô ấy mãi vẫn không lấy chồng, thế nên mẹ em cứ canh cánh trong lòng, bình thường gặp mặt chẳng bao giờ nói gì cả. Em với bố cứ nhìn thấy cô ấy là chạy thật xa.”

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười, “Không ngờ bố vợ lại có chuyện trăng gió như thế.”

“Bố vợ nào? Đừng gọi lung tung!” Tùng Dung ngây ra, cảm thấy mình nói không đúng trọng điểm, liền bổ sung, “Không phải chuyện trăng gió! Là tai nạn! Tóm lại anh đừng nhắc chuyện này trước mặt mẹ em. Mẹ em sẽ không nổi giận, nhưng có thể đáng sợ hơn cả nổi giận đó!”

Ôn Thiệu Khanh lại mỉm cười, “Không ngờ mẹ vợ đến tuổi này rồi mà vẫn ghen.”

Tùng Dung cau mày, “Đừng gọi lung tung!”

Ôn Thiếu Khanh mặc kệ cô, “Nhưng em yên tâm, mấy chuyện trăng gió này anh chưa bao giờ có.”

“Anh không có?” Tùng Dung bĩu môi. Anh không có một mà có rất nhiều chứ gì?

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào tòa nhà lớp học cách đó không xa, “Kia là tòa nhà khoa Luật của bọn em đấy à?”

Tùng Dung vừa rồi chỉ lo kéo Ôn Thiếu Khanh chạy mà không để ý đường đi, không ngờ lại vào trường. Cô nhìn theo hướng ngón tay của anh, gật đầu, “Đúng vậy, là tòa nhà khoa Luật, trước kia em học ở đấy.”

Ôn Thiếu Khanh thoải mái nắm tay Tùng Dung, thông thả đi lên phía trước, “Đã tới đây rồi thì đưa anh đi thăm trường cũ của em đi?”

Thấy anh làm động tác này ngày càng tự nhiên và nhanh nhẹn, Tùng Dung bỗng hốt hoảng. Rốt cuộc là đã có chuyện gì, sao hai người họ bỗng nhiên lại trở nên thân mật như vậy?

Ôn Thiếu Khanh đi vài bước mới nhận ra Tùng Dung không đi theo, liền kéo tay cô, “Đi nào!”

Lúc này Tùng Dung mới ngơ ngẩn gật đầu đi cùng.

Thật ra mùa này trong trường học chẳng có cảnh đẹp gì đáng ngắm. Nhưng cũng may mà ánh nắng sau trưa khá đẹp, đi dạo trong sân trường một lát vẫn rất dễ chịu.

Lên tiểu học Tùng Dung bắt đầu ở đây, từ lâu đã chẳng có hứng thú gì với ngôi trường này. Nhưng Ôn Thiếu Khanh lại thích chỉ đi khắp nơi, xem từ tòa nhà chính đến thư viện, từ thư viện đến nhà ăn, rồi từ nhà ăn đến ký túc, thỉnh thoảng thấy gì đó sẽ lại hỏi cô mấy câu.

“Tòa nhà này là ký túc xá nữ à?”

“Ừ.”

“Hồi trước em ở đây sao?”

“Không, tòa này xây sau khi em tốt nghiệp. Em ở bên kia, đi sâu hơn nữa.”

“Vậy chúng ta sang xem chút đi.” Ôn Thiếu Khanh kéo Tùng Dung đi qua đoạn đường rải sỏi, chỉ vào một tòa nhà hơi cũ, “Đây à?”

“Ừ.” Tùng Dung chỉ vào một cái cửa sổ, “Là phòng đó, nhưng cũng chỉ ở có mấy tháng thôi.”

“Tại sao?”

“Vì..” Tùng Dung hơi ngừng lại, “Vì nhà ở trong trường nên không cần thiết phải ở lại trường.”

Ôn Thiếu Khanh không tin, “Hả?”

Tùng Dung cảm thấy đây không phải là lần đầu tiên mất mặt trước anh, bèn nói thật: “Vì một cô bạn ở cùng ký túc nói là thích em, để đỡ ngượng nên em về nhà ở, anh vừa lòng chưa?”

Ôn Thiếu Khanh lùi về phía sau mấy bước, quan sát cô từ trên xuống dưới, “Không vừa lòng. Xem ra thể chất của luật sư Tùng đặc biệt quá, anh phải để phòng một chút.”

Tùng Dung lườm nguýt, hất tay anh đi lên phía trước mình. Ôn Thiếu Khanh cười đi theo.

Hai người đi một đoạn, Ôn Thiếu Khanh bỗng chỉ vào một người đứng ở gốc cây cách đó không xa: “À, người ở kia hình như là bố vợ anh.”

Tùng Dung mặc kệ mấy từ “bố vợ”, “mẹ vợ” của anh, nheo mắt nhìn, đúng là bố thật.

Bố Tùng Dung đang nhờ bảo vệ trường đào lấy thứ gì đó chôn dưới gốc cây. Tùng Dung ngạc nhiên đi tới gọi: “Bố, bố làm gì vậy?”

“À, hồi trước khi chúng ta dọn tới đây, bố đã chôn hai vò rượu ở chỗ này. Hôm nay sức nhớ ra, muốn đào một vò lên để tối nay uống với Thiếu Khanh mấy chén. Nhưng không nhớ là ở dưới gốc cây này hay là ở gốc kia...” Ông Tùng vừa nói vừa nhìn gốc cây bên cạnh, lẩm bẩm: “Sao hai cái cây này lại giống nhau vậy chứ?”

Tùng Dung không biết bố mình có sở thích này. Ôn Thiếu Khanh cũng nhìn hai gốc cây chăm chú, chợt ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Hai cây này là cây hoa quế.”

Tùng Dung nhìn mãi cũng không nhận ra, quay đầu hỏi: “Hoa quế thì làm sao?”

Niềm vui khiến đôi mắt Ôn Thiếu Khanh lấp lánh. Anh thông thả cất lời: “Dưới cây hoa quế chôn rượu Nữ Nhi Hồng mà? Sách Cây cỏ phương Nam có viết: Người phương Nam có con gái, đến tuổi bắt đầu ủ rượu. Lọc thật kỹ, đợi đến mùa đông khi nước ao cạn thì cho rượu vào trong hũ, bọc kín, chôn xuống ao. Đến mùa xuân nước đầy, không lấy lên nữa. Con gái sắp gả chồng, liền đào ao lấy rượu, dùng để mời khách, gọi là Nữ tửu. Hương vị tuyệt vời. Xem ra bố vợ muốn gả em cho anh lắm rồi.”

Tùng Dung nghe vậy thì ngẩn người, sau đó khẽ mắng anh: “Đừng nói vớ vẩn!”

Hai người đang kể sát vào nhau thì thăm trò chuyện, chợt nghe bố Tùng Dung lớn tiếng kêu: “Chính là nó, chính là nó! Đào một vò ra là được rồi! Vò kia thì cứ chôn ở đây, chôn kỹ vào, sau này còn dùng đến.”

Cuối cùng bố Tùng Dung hài lòng vừa đi về nhà vừa khe khẽ hát, theo sau là Ôn Thiếu Khanh ôm vò rượu và Tùng Dung với khuôn mặt khó tả.

23. Chương 10: Mặt Hồ Tình Nhân, Nụ Hôn Yên Giấc

Cô muốn tránh nhưng hai cánh tay đều bị anh giữ lại. Anh cười, khoe miệng cong cong, đôi môi lạnh lạnh chạm lên da thịt của cô, thủ thủ: “Ngủ ngoan.”

Về đến nhà, mẹ đang nấu ăn, Tùng Dung vừa vào bếp đã bị đuổi ra, “Con mau đi ra! Đừng phá rối! Từ nhỏ tới lớn hề con bước vào bếp là có chuyện. Đi ra mau!”

Tùng Dung ngượng ngập đứng ở cửa bếp. Ôn Thiếu Khanh nhớ lần trước cô rửa bát hết cả một chai nước rửa thì không nhịn được cười, cởi áo khoác, xắn tay áo đi vào, “Bác gái, bác để cháu giúp.”

Mẹ Tùng Dung xua tay, “Không cần, không cần. Cháu ra phòng khách chơi với Tùng Dung, bác xong ngay thôi.”

“Không sao đâu bác. Ở nhà cháu cũng hay nấu ăn, bác để cháu giúp đi ạ.”

Anh nói xong liền cầm dao bắt đầu thái thịt. Mẹ Tùng Dung vừa nhìn đã biết anh thường nấu ăn, nở nụ cười, “Người trẻ các cháu có mấy ai biết nấu ăn đâu. Tùng Dung nhà bác chính là đứa vụng về trong cuộc sống, chẳng nấu nổi bát mì. Ôi, kỹ năng dùng dao của cháu tốt quá, bác nấu ăn bao năm cũng không bằng.”

Tùng Dung đứng ở cửa bếp cãi lại: “Người ta làm nghề mổ xẻ, nghịch dao đương nhiên là giỏi nhất.”

Mẹ cô gơ tay lên, Tùng Dung bị dọa liền lùi về phòng khách.

Trong phòng khách, bố cô đang thích chí mở vò rượu, mở ra rồi ngửi thử, khuôn mặt vô cùng hưởng thụ, “Thơm quá!”

Tùng Dung cũng ngửi thử rồi bịt mũi tránh xa.

Có Ôn Thiếu Khanh phụ giúp, cơm nước mau chóng xong xuôi.

Trên bàn ăn, mẹ Tùng Dung vui vẻ nói với bố cô: “Mấy món này đều là Thiếu Khanh làm đấy, không ngờ cậu ấy nấu ăn giỏi vậy!”

Bố Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh rồi chọc ghẹo cô, “Dung Dung nhà mình có lộc ăn rồi!”

Tùng Dung chán nản cầm đũa lên, như sự nhớ ra điều gì, “Nhiều món thế này ăn cũng không hết, gọi Chung Trinh tới ăn cùng đi.”

Mẹ cô ngăn lại, “Em họ con về trường rồi. Lúc chiều thằng bé gọi điện tới, con không ở nhà.”

“Đi rồi?” Tùng Dung hết kinh ngạc thì chuyển sang tức giận. Thằng nhóc này cố ý chọn lúc cô không có mặt để hành động đây mà!

Ôn Thiếu Khanh thấy lửa giận bắt đầu cháy lên trong mắt Tùng Dung, khôn khéo phải sạch tội trạng của bản thân bằng cách nói nhỏ vào tai cô: “Ăn đã rồi xử lý cậu ấy sau.”

Tùng Dung ngoảnh sang nhìn anh oán trách. Xử lý nó? Rõ ràng anh mới là kẻ chủ mưu cơ mà?

Ôn Thiếu Khanh chột dạ trước ánh mắt cô. Anh xoa mũi, tránh tia nhìn của Tùng Dung rồi cười với bố mẹ cô nói: “Hai bác mau nếm thử xem sao ạ.”

Bố mẹ Tùng Dung đang liếc mắt đưa tình với nhau, Ôn Thiếu Khanh bỗng dưng quay đầu lại khiến hai người lớn đều hơi ngượng, cười đáp: “Được rồi, ăn thôi.”

Mới ăn được vài miếng, bố Tùng Dung đã chỉ đạo con gái: “Dung Dung, con vào bếp xem rượu hâm nóng xong chưa, xong rồi thì mang ra đây, bố uống mấy chén với Thiếu Khanh.”

Tùng Dung nhớ tới mấy lời nói nhảm của Ôn Thiếu Khanh trước đó, luẩn quẩn không chịu đi, “Bố đừng uống, mai còn phải đi làm mà!”

Nói xong lại nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Anh ấy không biết uống.”

Nghe con gái nói vậy, bố cô quay sang hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Không uống được chút nào à?”

Ôn Thiếu Khanh cười ngại ngùng, “Chỉ uống được mấy chén thôi ạ.”

Bố Tùng Dung xua tay, “Không sao, mấy chén là được. Uống say cũng không sao, hôm nay ở lại nhà luôn! Nếu quả thật không được thì Dung Dung uống với bố nhé.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung rồi hỏi bố cô: “Cô ấy uống giỏi lắm ạ?”

Mẹ Tùng Dung cười, “Đúng thế, nó giống bố nhất ở chỗ tửu lượng.”

Bố Tùng Dung lộ vẻ tự hào, “Đúng đúng, con gái cưng của bác lúc rảnh rồi vẫn thường uống mấy chén với bố nó.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung, ánh mắt sâu thẳm. Tùng Dung nhớ lần trước khi nói đến chuyện đỡ rượu, cô đã quả quyết khẳng định mình không biết uống, không ngờ lời nói dối lại bị vạch trần nhanh như vậy. Cô lúng túng đứng dậy, “Con vào bếp lấy rượu.”

Tùng Dung mau chóng mang rượu ra, rót cho bố và Ôn Thiếu Khanh mỗi người một chén. Bố cô cầm chén rượu trong tay, nói với Ôn Thiếu Khanh: “Quê gốc nhà bác ở Thiệu Hưng. Người Thiệu Hưng có câu: Hút nước hồ Giám[1] trước cửa, ủ rượu Thiệu vạn năm thơm. Năm xưa khi em gái bác chào đời, bố bác đã ủ mấy vò như thế. Khi đó bác còn nhỏ, chưa hiểu được tấm lòng của bố. Về sau khi có Tùng Dung, bác mới hiểu được ý bố mình, thế nên cũng bảo người ta ủ cho hai vò, chôn dưới cây hoa quế. Theo quy tắc từ xưa của Thiệu Hưng, phải đợi đến khi gả con gái mới mang đến nhà chồng làm đồ cưới. Hôm nay bác vui, mở trước một vò, chúng ta nếm thử trước. Mùa đông miền Nam lạnh ẩm, uống vài chén này là tuyệt nhất.”

[1] Hồ Giám: Một thắng cảnh ở phía Nam thành phố Thiệu Hưng, thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Nói xong, ông cùng chén với Ôn Thiếu Khanh, “Nào, uống!”

Tửu lượng chính là điểm yếu duy nhất của Ôn Thiếu Khanh. Anh cúi đầu nhìn thoáng chất lỏng trong suốt màu hổ phách trong chén, thu hết can đảm nhấp một ngụm, nhận ra không có vị vừa cay vừa đắng vừa chất như rượu trắng, mà còn thoảng mùi hương ngào ngạt hệt như lời đồn.

Loại rượu này e là tác dụng sau khi uống sẽ càng mạnh. Ôn Thiếu Khanh ngập ngừng ngẩng lên, thấy bố Tùng Dung đang nhìn mình trông đợi, liền dần lòng uống hết cả chén.

Nhìn dáng vẻ hy sinh anh dũng của anh, Tùng Dung chỉ thấy buồn cười. Cô cố nhịn cười rót cho anh một cốc nước ngọt, “Không sao chứ? Uống ít đồ ngọt vào cho dễ chịu.”

Ai ngờ bố lại đẩy cô ra, “Đừng phá đám, uống rượu ai lại uống kèm nước ngọt? Uống rượu phải kèm đồ nhắm! Nào, ăn cái này đi!”

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười, “Bác nói chí phải ạ.”

Bố Tùng Dung hài lòng gật đầu rồi lại nhìn con gái, “Sao con không uống?”

Tùng Dung lắc đầu, “Con không uống, hai người uống đi.”

Bố cau mày, mẹ bèn rót cho cô một chén, “Uống chút đi, mấy khi bố con vui thế này. Bình thường các con không ở đây, chẳng ai uống cùng ông ấy.”

Tùng Dung nhận chén, thản nhiên uống. Trông dáng vẻ thoải mái vui vẻ của cô, Ôn Thiệu Khanh vô cùng hâm mộ.

Ba người uống hết chén này đến chén khác, bố Tùng Dung càng lúc càng hứng thú. Men rượu đã bốc lên trong người Ôn Thiệu Khanh nhưng anh vẫn cắn răng chịu đựng, còn Tùng Dung vẫn bình thản như thường. Uống mãi, bố cô bỗng nắm chặt tay Ôn Thiệu Khanh, hứng chí hỏi: “Rượu ngon chứ?”

Ôn Thiệu Khanh khổ mà không dám nói, cắn răng gật đầu, “Ngon ạ!”

Bố Tùng Dung càng hứng khởi, “Cháu không biết đâu, bao năm nay bác cứ sợ rượu này sẽ phải chôn ở dưới đất mãi mãi đấy.”

“Tại sao ạ?”

Bố Tùng Dung hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô, “Con nói với cậu ấy chưa?”

Tùng Dung ngẫm hiểu, chán nản cầm chén rượu lên uống sạch, nghiêng đầu, “Dù con không nói thì đứa cháu trai miệng rộng của bố cũng chẳng bỏ qua cho.”

“Vậy là tốt rồi.” Bố Tùng Dung kéo tay Ôn Thiệu Khanh, tiếp tục đưa chuyện, “Không biết vì sao mà từ bé đến lớn nó được rất nhiều con gái thích. Hồi ấy bỗng dưng đi du học, mãi cũng không chịu về, hai bác liên sợ, sợ nó...”

Mẹ Tùng Dung cười thêm vào: “Sợ nó thích phụ nữ thật rồi kết hôn ở nước ngoài, cả đời cũng không về nữa.”

Bố cô gật đầu, “Ừ. May mà cuối cùng nó cũng đưa cháu về nhà, bác yên tâm rồi.”

Ôn Thiệu Khanh rất muốn cười nhưng không dám cười công khai, liền cúi thấp đầu, hai vai không ngừng run lên.

Tùng Dung đá anh dưới bàn, nhìn bố mẹ mình bất lực, “Con đã bảo là con không thích phụ nữ! Tại bố mẹ không tin đấy chứ!”

“Lần này thì tin rồi! Tin rồi!” Bố đã uống say nhưng vẫn không quên rót rượu cho Ôn Thiệu Khanh, “Nào, chúng ta uống thêm chén nữa.”

Ôn Thiệu Khanh đã tới giới hạn chịu đựng. Mặc dù không khó uống như rượu trắng, nhưng suy cho cùng vẫn là rượu. Lòng âm thầm rỉ máu, anh vẫn phải run run đưa chén rượu ra, “Cháu mời bác ạ.”

Tùng Dung không nhịn nổi nữa, nhân lúc họ nói chuyện, cô uống liền mấy chén lớn, tới khi thấy rượu sắp hết mới lén lút đặt vò lại chỗ cũ.

Ai ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy mẹ đang nhìn mình, cười như có như không. Cô đỏ mặt, “À... Con thấy rượu rất ngon, mẹ có muốn thử không ạ?”

Mẹ còn chưa nói gì, bố cô đã kêu lên: “Ôi, sao lại hết rồi?”

Tùng Dung đứng bật dậy, tỏ vẻ muốn tàn tiệc, “Hết rồi cũng được, kết thúc thôi! Con rửa bát!”

Bố nhìn cô mơ màng, “Kết thúc?”

Tùng Dung gật mạnh đầu rồi nhìn mẹ cầu cứu.

Mẹ cô cũng đứng dậy theo, “Cũng muộn rồi, kết thúc thôi.”

Bà chủ gia đình đã lên tiếng, bố Tùng Dung cũng gật đầu đứng dậy, “Vậy chúng ta đi dạo đi.”

Mẹ Tùng Dung hơi do dự, nhìn con gái rồi lại nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Cũng được, đưa anh ra ngoài cho bớt mùi rượu. Dung Dung, con rót cho Thiếu Khanh cốc trà giải rượu nhé.”

Dứt lời, mẹ cô đỡ bố ra ngoài đi dạo.

Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh vẫn đang ngồi bất động trên ghế, thử hỏi dò: “Không sao chứ?”

Ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt hơi lơ đãng, phản ứng hơi thậm chạp thì không có gì khác thường.

Mãi sau anh mới trả lời, giọng cũng được kiềm chế nghe khá bình tĩnh: “Có sao.”

Nói xong, anh ngẩng lên nhìn Tùng Dung, trong mắt ngập tràn phiền não, “Hình như anh uống say rồi.”

Tùng Dung không biết làm sao, đỡ anh dậy, “Uống say thật rồi? Để em dìu anh đi nghỉ.”

Vừa chạm vào, Ôn Thiếu Khanh đã ngã cả người vào cô, Tùng Dung khó nhọc dìu anh đi về phòng ngủ cho khách.

Nhưng Ôn Thiếu Khanh say rượu không ngoan, kéo cô đi về một phòng khác.

Tùng Dung giữ chặt anh, “Bên này mới là phòng ngủ cho khách.”

Ôn Thiếu Khanh vò tóc cự tuyệt, “Anh muốn ở phòng này.”

Tùng Dung đau đầu giải thích: “Phòng này là phòng của em.”

Ôn Thiếu Khanh dùng hành động chứng minh lựa chọn của mình. Anh thẳng người lên, lảo đảo đi tới phòng cô. Tùng Dung sợ anh ngã, đành đi theo dìu.

Anh không hề mập, chẳng ngờ lại nặng đến thế. Tùng Dung dìu anh loạng choạng vào phòng, đi tới cạnh giường thì hết sức. Hai người ngã xuống giường, hơn nửa thân người Ôn Thiếu Khanh đè trên người cô.

Đầu anh áp vào cổ cô, hai người đều uống rượu, nhiệt độ cơ thể đều cao, cách một lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận sức nóng từ đối phương. Họ chưa bao giờ thân mật như vậy. Cảm thấy hơi thở của anh quanh quẩn bên mình, Tùng Dung không dám lộn xộn.

Nhưng Ôn Thiếu Khanh rất không ngoan, liên tục cử động, cọ vào người cô. Tùng Dung muốn khóc, đẩy mạnh anh, “Dậy mau, bố mẹ em sắp về!”

Ôn Thiếu Khanh xấu tính ôm cô vào lòng, áp mặt sát vào cô, “Không dậy nổi.”

Nhiệt độ trên người anh cao đến đáng sợ, Tùng Dung cũng là người trưởng thành, chẳng phải chưa từng nghe chuyện say rượu làm loạn. Cô cứng người, không dám giãy mạnh, sợ Ôn Thiếu Khanh mất khống chế.

Ôn Thiếu Khanh như biết đọc suy nghĩ, vùi đầu vào cổ cô cười.

Tùng Dung then quá hóa giận, “Anh cười gì?”

Ôn Thiếu Khanh nhắm mắt, “Em đừng sợ, trong y học, say rượu gọi là nhiễm độc cồn. Thông thường mà nói, say rượu sẽ khiến hệ thần kinh hoạt động dị thường, tuần hoàn máu hỗn loạn, bộ phận thể xốp không dễ gì sung huyết, nên không có năng lực gây ấn đầu. Anh say thật, dù em muốn làm gì thì anh cũng không thỏa mãn em được. Cái gọi là say rượu mất lý trí chỉ là cái cớ thôi.”

Tùng Dung đỏ mặt, “Anh say mà còn có lòng dạ giải thích những điều này cho em?”

“Anh học y bao năm nay, đây là bản năng.” Ôn Thiếu Khanh mở lớn đôi mắt nhìn cô, “Anh say thật, đang choáng đầu lắm.”

Tùng Dung nhú mày, “Nói dối, anh mới uống được mấy chén đâu?”

Ôn Thiếu Khanh lại ôm cô, “Anh đã nói với em là tửu lượng anh kém rồi mà. Lúc uống không thấy gì, giờ mới choáng.”

Vùng vẫy một lúc đều vô ích, Tùng Dung dứt khoát từ bỏ, ngã vào lòng ngực anh oán trách: “Đây là rượu Thiệu Hưng, lúc uống không có cảm giác gì, nhưng tác dụng sau khi uống rất mạnh. Khi này đã bảo anh uống ít thôi mà.”

“Anh nghĩ đây là bố vợ kiểm tra tử lượng của con rể, sao dám không uống.” Ôn Thiệu Khanh thở dài, cúi đầu lẩm bẩm, còn bóp nhẹ tay Tùng Dung, “Nhưng em uống cũng tốt, giúp lưu thông máu, thông kinh mạch, khử lạnh.”

Thấy anh say vẫn nhớ đến mình, trái tim Tùng Dung như được tưới một dòng nước ấm. Cô vuốt ve ấn đường của anh, dịu dàng hỏi: “Đau đầu không?”

Anh kéo tay cô xuống, đặt bên môi hôn nhẹ, khẽ “ừ”.

Đồ trên giường Tùng Dung vẫn là đồ dùng từ thời đi học. Hồi ấy đang chuộng một hoa nhí, mẹ đặt mua cho cô mấy bộ. Giờ anh đang nhắm mắt nằm giữa những bông hoa li ti, trông vẫn hết sức hài hòa.

Có lẽ do ánh đèn trên đỉnh đầu chói quá nên Ôn Thiệu Khanh hơi cau mày. Tùng Dung mò mẫm công tắc bên giường, bật chiếc đèn tường ánh sáng dịu, quả nhiên thấy đôi mày anh giãn ra.

Giờ đang là tầm náo nhiệt của buổi tối, có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng ồn ào của sinh viên chơi đùa trong sân trường. Tùng Dung được anh ôm trong lòng, yên lặng nằm đó, bên tai là tiếng thở khẽ khàng của anh. Cô bỗng cảm thấy, nếu có thể nằm mãi như thế mà chẳng màng bất cứ thứ gì thì tuyệt biết bao.

Nhưng Ôn Thiệu Khanh chỉ yên lặng mấy phút rồi bắt đầu giở trò. Đầu tiên anh xấu xa ngâm lấy vành tai cô, phả hơi thở vào lỗ tai, sau đó dụi đầu vào cổ cô khẽ khàng gặm cắn nơi mềm mại nhất. Cảm giác tê dại lập tức lan từ cổ đến toàn thân, Tùng Dung cắn môi kìm nén tiếng rên sắp tràn ra khỏi miệng.

Cô rất mềm, rất ấm, ôm vào cực kỳ thoải mái. Mùi hương của cô tràn ngập khắp chăn gối, dịu ngọt ấm nồng, dù Ôn Thiệu Khanh luôn cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn có phản ứng.

Tùng Dung nhanh chóng cảm thấy tình hình không ổn, dường như có vật gì chạm vào đùi mình. Sau khi kịp phản ứng, cô đập vào người anh, mặt đỏ rực lên, “Anh lại lừa em! Anh bảo uống say sẽ không...”

Ôn Thiệu Khanh mở mắt, hắng giọng: “Vừa nãy anh bảo là thông thường, xét theo góc độ thuần y học mà nói thì sau khi say rượu, cái đó sẽ không có vấn đề gì. Nhưng sinh mệnh vốn rất kỳ diệu, có một số hiện tượng không thể giải thích bằng khoa học.”

Khóe miệng Tùng Dung giật nhẹ, thật sự không hiểu nổi tại sao trên gương mặt tuấn tú nho nhã này lại có thể xuất hiện vẻ vô lại bại hoại như vậy, chẳng khác nào kẻ lưu manh giở trò xấu xa, có chỗ nào giống một giáo sư chứ?

Cô đẩy mạnh anh, “Anh còn nói linh tinh! Mau dậy đi!”

Ôn Thiệu Khanh không nỡ đứng dậy, nhàn nhã khép mắt, “Em cũng từng lừa anh mà, còn bảo là tử lượng không tốt.”

Tùng Dung lại đánh anh, “Hai chuyện này đâu có giống nhau?”

Hai người đang giằng co thì chợt nghe tiếng đập cửa, “Tùng Dung, con đâu rồi?”

Tùng Dung giật nảy mình. Mãi lẩn lộn với anh, bố mẹ về lúc nào còn không biết. Lần này cô thật sự muốn khóc, đập đập Ôn Thiệu Khanh, “Tại anh hết! Lần này làm sao giải thích được!”

Ôn Thiệu Khanh mở mắt nhìn cô, nhanh chóng ngồi dậy, day day ấn đường. Lúc này mà anh vẫn hết sức bình thản, “Căng thẳng cái gì.” Nói xong kéo chăn đắp lên người Tùng Dung, “Chốc nữa phối hợp với anh một chút.”

Sau đó anh đứng lên chỉnh lại quần áo mới đi mở cửa, cười nói với người bên ngoài: “Tùng Dung kêu chóng mặt, cháu dìu cô ấy vào đây nghỉ một lát.”

Bố mẹ Tùng Dung vừa vào cửa đã trông thấy con gái mình nằm nghiêng trên giường. Thấy gò má cô đỏ bừng, mẹ hỏi: “Uống say thật à?”

Tùng Dung chỉ có thể vờ khép hờ mắt ngồi dậy, day trán, “Mẹ, con đau đầu quá.”

Mẹ ngồi xuống mép giường, sờ mặt cô, “Sao mặt lại đỏ thế này? Bình thường con uống tốt lắm cơ mà, sao hôm nay mới có mấy chén đã gục?” Vừa nói vừa quay đầu hỏi chồng: “Rượu này của có anh vấn đề gì không đây?”

“Chắc không phải chứ?” Bố Tùng Dung ra ngoài dạo một vòng đã tỉnh táo lại, quay sang hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Thiếu Khanh có khó chịu không?”

Ôn Thiếu Khanh liếc Tùng Dung, day trán trả lời: “Cháu cũng đau đầu.”

Mẹ Tùng Dung chợt sờ vào cổ con gái, “Sao chỗ này của con đỏ vậy? Dị ứng à?”

“Vâng!” Tùng Dung vừa thềm oán Ôn Thiếu Khanh, vừa chợt dạ gật đầu, “Chắc là dị ứng rồi ạ.”

Mẹ cô quay đầu lườm chồng, “Rượu này của anh chắc chắn có vấn đề, sau này đừng uống nữa!”

Ôn Thiếu Khanh tựa cửa, nhếch mép nhìn Tùng Dung diễn kịch, thỉnh thoảng lại mỉm cười đón lấy ánh mắt như dao của cô.

Nằm một lúc, Tùng Dung không giả vờ được nữa, sợ chốc nữa sẽ bị lộ nên uống nước mật ong mà mẹ chuẩn bị rồi lấy lý do đi dạo cho tỉnh rượu để kéo Ôn Thiếu Khanh chạy khỏi nhà.

Trường chỉ rộng đến vậy, hồi chiều đã đi được khá khá, Tùng Dung liền dẫn anh đi dạo chợ đêm ở cửa sau trường học.

Những sinh viên đang ở độ dạt dào sức sống nên dù là mùa đông nhưng chợ đêm vẫn rất sôi động. Tới giờ ăn bữa khuya, người đã vây kín quanh quầy ăn vặt.

Tùng Dung ở miền Bắc đã lâu, không chịu được thời tiết lạnh ẩm ở miền Nam. Trước khi ra khỏi nhà, cô tìm được một chiếc áo phao lông vũ ngắn mà vào mùa đông ở miền Bắc cũng khó mà mặc một lần, sau đó quần khăn quàng cổ thật dày rồi đi ra ngoài.

Ra cửa mới biết mình mặc áo khoác cùng kiểu với Ôn Thiếu Khanh, chẳng qua là màu khác nhau, một người áo đen một người áo trắng. Năm ngoái về ăn Tết, cô không chịu nổi cái lạnh mùa đông mới vào trung tâm thương mại mua áo này, nghĩ cũng không mặc nhiều nên không chọn kỹ, mua bừa một chiếc mang về. Nhưng áo của Ôn Thiếu Khanh...

Cô háng giọng, “Áo này của anh...”

“À, áo này anh mua ở đây đây. Năm ngoái tới đây dự một hội thảo nghiên cứu, vừa xuống máy bay đã bị cảm lạnh, liền mua tạm một chiếc ở sân bay.” Dứt lời, anh nhìn áo khoác trên người Tùng Dung, “Xem ra chúng ta quả thật rất có duyên.”

Cô không có ý kiến gì về mối “nghiệt duyên sâu nặng” giữa mình và Ôn Thiếu Khanh. Nếu duyên mỏng hơn một chút, giờ họ đã chẳng đứng cùng nhau ở nơi này.

Nghĩ vậy, cô nhìn anh thật kỹ.

Hiếm khi thấy Ôn Thiếu Khanh mặc trẻ trung như vậy. Anh không mặc áo khoác cùng sơ mi như ngày thường, mà mặc chiếc áo len cao cổ trắng bên trong áo phao lông vũ đen, phối với quần thô đen, trông đáng vẻ như một sinh viên. Đây hẳn cũng là đáng vẻ anh hồi còn học đại học.

Ôn Thiếu Khanh kiên nhẫn để cô nhìn khuôn mặt và dáng người mình cho thỏa thích, mãi sau mới lên tiếng nhắc: “Thưởng thức đủ rồi thì đi thôi nhỉ? Đứng yên trong gió rét thế này thật sự lạnh lắm.”

Tùng Dung đỏ mặt. May mà hơn nửa khuôn mặt cô đều giấu sau lớp khăn quàng, anh không nhìn thấy. Cô vờ bình tĩnh, “Đi thôi.”

Ở đây chủ yếu bán các loại quà vặt. Đi được mấy bước, Tùng Dung cảm thấy đói, bèn thử lục lọi trong túi. Vừa rồi vội ra ngoài, không mang đồng nào theo, vì vậy cô ngắc đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Một tay Ôn Thiếu Khanh nắm tay cô, một tay đặt trong túi quần, đang nhìn khắp bốn phía thì chợt cảm thấy ánh mắt nóng rực của Tùng Dung, liền quay sang nhìn cô, “Sao vậy?”

Chẳng mấy khi chìa tay xin tiền người khác, Tùng Dung nhìn anh bằng ánh mắt vừa nịnh nọt vừa ngượng ngùng, “Anh có mang tiền không?”

Ôn Thiếu Khanh sờ túi, lấy ra số tiền lẻ còn thừa lúc gọi xe ban ngày đưa cho cô, “Có đủ không?”

“Đủ. Đủ.” Tùng Dung hớn hở, kéo tay anh đi đến một sạp bán bò viên.

Hai người mặc áo phao lông vũ một đen một trắng, trông trẻ ra mấy tuổi, hết như một đôi tình nhân sinh viên. Chủ quán chắc cũng nghĩ họ là nghiên cứu sinh của Đại học S, cười chào hỏi: “Hai bạn muốn ăn gì thì tự lấy nhé.”

Bò viên nóng hổi được xiên thành một xiên, tưới nước tương, thơm nức mũi. Tùng Dung cắn một miếng, ăn ngon lành xong mới nhớ ra Ôn Thiếu Khanh, bèn đưa đến gần miệng anh hỏi: “Anh có ăn không?”

Ôn Thiếu Khanh uống rượu xong bụng không thoải mái, vốn không thèm ăn, nhưng nhìn nụ cười trên khuôn mặt Tùng Dung và cả động tác thân mật mà chính cô cũng không phát giác, bèn cúi đầu cắn một miếng.

Tùng Dung cắn miếng cuối cùng, cười hỏi: “Ngon không?”

Thật ra hương vị rất bình thường, mùi nước tương hơi nặng, nhưng nhìn vẻ mặt mong đợi của cô, anh vẫn gật đầu, “Ngon.”

Có lẽ vì được ăn nên tâm trạng Tùng Dung rất tốt. Cô rửa sạch đáng vẽ luật sư lý trí lạnh nhạt, lộ rõ bộ dạng một cô nàng ham ăn. Trước kia còn biết che giấu một chút, khi có nhiều người vẫn luôn giấu được, nhưng từ khi bị Ôn Thiếu Khanh phát hiện bản tính này, cô chẳng màng gì nữa, hoàn toàn lộ nguyên hình, hớn hở kéo anh đi lên phía trước, “Đằng trước còn nhiều đồ ăn ngon lắm, chúng ta đi lên đó đi.”

Tùng Dung ăn từ đầu phố đến cuối phố, cuối cùng cũng hài lòng, “Trường học vẫn tốt, giá cả thấp, chỉ có mười mấy tệ mà tiêu mãi không hết.”

Ôn Thiếu Khanh vừa đưa tờ giấy ăn cho cô vừa hỏi: “Hồi đi học em có hay đến đây ăn không?”

Tùng Dung lắc đầu tiếc nuối, “Mẹ em sợ không sạch, sau khi ném thử một lần rồi bị quặn bụng mấy ngày thì không cho em ăn nữa, quản lý chặt lắm.”

Ôn Thiếu Khanh chợt chằm chú nhìn cô, giọng ngập ngừng “Chắc không phải vì lý do này... mà em thi nghiên cứu sinh ở Đại học X rồi ở đó mãi chứ?”

Tùng Dung bị sặc, ho dữ dội. Ôn Thiếu Khanh vội nắp chai nước đưa cho cô, cô uống một ngụm, bình tĩnh trở lại mới ngượng ngùng ngoảnh sang chỗ khác.

Chẳng cần cô trả lời Ôn Thiếu Khanh cũng biết đáp án. Anh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, giọng nói thần nhiên: “Đúng là có bản chất ham ăn tiềm tàng, thật đáng sợ...”

Trên đường về, Tùng Dung vừa ngửi mùi trên người mình vừa dặn dò Ôn Thiếu Khanh, “Chốc nữa về mẹ em mà hỏi, anh nhớ đừng nói là chúng ta đi ăn vặt nhé.”

Ôn Thiếu Khanh liếc cô, “Anh không ăn, còn người nào đó có ăn hay không thì anh không biết.”

“Anh có ăn!” Tùng Dung lập tức lấy điện thoại di động ra đưa anh xem, “Em đã lưu lại chứng cứ!”

Ôn Thiếu Khanh cúi đầu nhìn lướt qua, quả nhiên là ảnh chụp anh ăn bò viên khi nãy, cảm thấy hết nói nổi với cô, “Đến cái này mà em cũng chụp?”

Tùng Dung cất điện thoại, xấu hổ rúc vào khăn quàng, “Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp...”

“Thế nếu mẹ vợ hỏi thì anh phải nói là mình đi đâu?”

Tùng Dung chỉ ngón tay, “Thì đi dạo trong trường.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn theo hướng ngón tay cô, hỏi: “Chỗ đó là chỗ nào? Sao tối thui thế?”

Tùng Dung chẳng qua chỉ tiện tay chỉ, đâu biết lại trùng hợp như vậy, vội tóm lấy tay anh đi về hướng ngược lại, “Đừng hỏi nữa, đi mau, đi mau.”

Sau khi bị Tùng Dung kéo phải chạy chậm mấy bước, Ôn Thiếu Khanh giữ chặt cô, đứng ngay ngắn, ra hiệu cho cô nhìn hàng loạt camera trên đỉnh đầu, “Luật sư Tùng, em chạy quá tốc độ, trừ sáu điểm, phạt hai trăm tệ.”

Tùng Dung cạ lờ, “Em có phải xe ô tô hay xe gắn máy đâu.”

Ôn Thiếu Khanh đang cười chột cứng người, Tùng Dung quay đầu nhìn anh, “Sao vậy?”

Ôn Thiếu Khanh nghiêm túc trả lời: “Hình như anh bị va chạm phần đuôi xe.”

Tùng Dung cúi đầu nhìn phía sau anh, một cậu bé đang bám vào chân Ôn Thiếu Khanh đứng dậy, xoa xoa cái trán vừa bị va đập, ngọt ngào gọi: “Cô Dung”.

Tùng Dung cười, xoay người xoa đầu cậu, “Dương Dương đây à? Sao cháu lại chạy ra ngoài một mình thế?”

Dương Dương nhìn chằm chằm Ôn Thiếu Khanh, chỉ bừa vào phía sau, cất giọng non nớt trả lời: “Ông nội ở đằng sau ạ”.

“Có thấy thầy đâu.” Tùng Dung nhìn đằng sau cậu, “Lần sau cháu không được chạy nhanh như thế, thầy tuổi cao sẽ không theo kịp.”

Dương Dương nhìn Ôn Thiếu Khanh với ánh mắt thù địch, “Cháu nhìn thấy chú ấy mới chạy nhanh như vậy!”

Tùng Dung nhìn cậu rồi lại nhìn Ôn Thiếu Khanh. Ôn Thiếu Khanh nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Cô quay lại hỏi Dương Dương: “Cháu biết chú ấy à?”

“Không biết.” Dương Dương lắc đầu, “Cô Dung, cô là bạn gái của cháu, không được chơi với người đàn ông khác.”

Tùng Dung cố nhịn cười, bắt chước giọng điệu của cậu: “Cô là bạn gái của cháu? Chuyện từ khi vậy?”

Dương Dương gãi đầu, mặt ỉu xiu, giơ tay ra cổ ôm lấy cổ Tùng Dung, “Ồ, cậu Chung Trinh không nói với cô sao? Cậu với cháu đã thương lượng xong hết rồi.”

Trông cậu bé vóc dáng nhỏ nhắn, chân tay lùn cùn, Tùng Dung ngồi xổm xuống, nhìn Ôn Thiếu Khanh, “Nhìn học trò của anh đi, cứ chốc chốc lại bán em, đến trẻ nhỏ cũng không tha.”

Ôn Thiếu Khanh đặt hai tay trong túi quần, ung dung nhìn tình địch miệng còn hơi sữa, nhướn mày cười cười.

Có lẽ thái độ khinh thường của anh đã chọc giận động vật giống đực nhỏ tuổi này, Dương Dương ôm chặt cổ Tùng Dung, ghé vào tai cô, giọng điệu như ông cụ non: “Muộn thế này rồi, con gái không nên đi lung tung với người lạ đâu, để cháu đưa cô về nhà.”

Tùng Dung trêu cậu: “Cô không ở một mình, có bạn cô đi cùng mà.”

Dương Dương trộm liếc Ôn Thiếu Khanh, “Cô, người bạn này của cô trông có vẻ không phải người tốt đẹp gì, cô đừng chơi với chú ấy.”

Tùng Dung gật đầu tán thành, đùa Ôn Thiếu Khanh: “Ánh mắt của trẻ con là trong sạch nhất, liếc cái đã biết anh không phải người tốt”

Thật lạ là Ôn Thiếu Khanh không phản kích, vẫn hiền lành cười cười. Tùng Dung bỗng dưng ngửi thấy mùi nguy hiểm, sao cô lại có cảm giác Ôn Thiếu Khanh đang thực hiện “cool down”^[2] để chuẩn bị tung ra đòn chí mạng?

[2] Cool down: Bài tập cần thiết trong thể hình giúp điều hòa và hạ nhiệt làm mát cơ thể sau khi kết thúc một quy trình tập luyện như chạy bộ, tập tạ...

Sau đó ông nội của Dương Dương đuổi đến nơi, cậu bé bị lôi xuống từ cổ Tùng Dung, lúc về còn quỵn luyến quay đầu nhìn mãi.

Tùng Dung chỉ lo ngoảnh lại tạm biệt cậu bé, không chú ý mình đang bị Ôn Thiếu Khanh dắt đi theo hướng ngược lại. Đến lúc kịp phản ứng, cô mới đột ngột dừng chân.

Ôn Thiếu Khanh tò mò nhìn phía trước, “Rốt cuộc nơi đó là nơi nào?”

Tùng Dung thấy không tránh được nữa, ngập ngừng mở miệng: “Chính là... chỗ chuyên để hẹn hò mà mỗi trường học đều có.”

Ôn Thiếu Khanh nổi hứng thú, nắm tay cô đi về phía kia, “Chúng ta cũng qua đó dạo xem đi.”

“Không!” Tùng Dung giãy giụa.

Thời đi học cô chưa bao giờ đến đó, lần nào cũng đi vòng, lúc buộc phải đi qua cũng vội vàng chạy qua, hiện tại càng chẳng có lý do gì mà vào trong.

Tới gần đó Ôn Thiệu Khanh mới phát hiện ở đây còn có một cái hồ. Mùa đông miền Nam trời không quá lạnh, hồ không bị đóng băng, mỗi khi gió thổi qua còn có thể nghe thấy tiếng nước rì rào. Anh nắm tay Tùng Dung đi dạo một vòng quanh hồ, dưới ánh đèn mờ quả nhiên có một đôi tình nhân, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh mờ ám. Ôn Thiệu Khanh vẫn tỉnh rụi như không nghe thấy, nhưng Tùng Dung không được bình tĩnh như vậy. Âm thanh kia khiến cô mặt đỏ tim đập, không khỏi cảm thán, quả đúng là tuổi trẻ, trời lạnh vậy cũng không lấp được ngọn lửa tình bùng cháy.

Ôn Thiệu Khanh đang đi bỗng nhiên dừng chân, xoay người lại. Tùng Dung không nhận ra, vẫn đi tiếp, liền đâm vào lồng ngực anh. Ôn Thiệu Khanh thuận thế ôm lấy eo cô, nhân lúc Tùng Dung chưa kịp phản ứng, anh cúi đầu hôn khẽ lên môi cô rồi nhanh chóng buông ra, nắm tay cô đi tiếp.

Động tác của anh quá nhanh, chỉ diễn ra trong mấy giây đồng hồ. Tùng Dung ngẩn ngơ đi thêm mấy bước, đưa tay sờ lên môi mình, cảm giác lạnh lạnh mềm mại khi nãy như vẫn còn nguyên đó. Cô hơi thở gấp, tình huống vừa nãy rốt cuộc là gì? Cô bị lợi dụng rồi ư? Vừa nãy chính là động tác “cool down” thật đấy sao?

Một lúc sau ra khỏi khu vực hồ để quay lại đường lớn, Ôn Thiệu Khanh mới ngoảnh đầu, khoe môi cong cong thể hiện rõ tâm trạng cực tốt, “Chẳng mấy khi có cơ hội về trường học, một chuyện đầy cảm xúc như thế, không làm thì thật lãng phí.”

Tùng Dung then quá hóa giận, “Thế nào là chẳng mấy khi? Anh suốt ngày về Đại học X dạy còn gì?”

Ôn Thiệu Khanh nghiêm chỉnh, “Khác mà. Ở Đại học X anh là giáo sư, lỡ gặp phải sinh viên thì xấu hổ chết. Nơi này tốt biết mấy, không ai biết anh, chẳng cần phải kiêng dè gì.”

Như bị trúng tà, anh vừa dứt lời thì có người gọi tên Tùng Dung. Cô cứng đờ quay lại chào hỏi, sau đó trên đường về nhà liên tục gặp người quen, mãi đến lúc tới thang máy mới yên tĩnh lại.

Ôn Thiệu Khanh chợt dạ nên suốt đường không nói gì, nhưng Tùng Dung chưa tha cho anh, nghiến răng hỏi vặn: “Không ai biết anh? Chẳng cần kiêng dè gì cả? Em lớn lên ở đây, xác suất đụng phải người quen trong trường lớn đến nhường nào, anh biết không?”

“Đừng nóng, đừng nóng.” Ôn Thiệu Khanh vỗ lưng cô, “Em mắc chứng can uất, không được nổi giận.”

Tùng Dung ôm lấy lồng ngực, “Tại anh chứ ai!”

Ôn Thiệu Khanh thỉnh thoảng cúi đầu hôn nhẹ nơi khoe môi cô, còn tỉnh bơ an ủi: “Anh biết là lỗi của anh. Anh hôn em một cái, đừng giận nữa.”

Tùng Dung che miệng, nhìn anh bàng hoàng.

Thang máy vừa mở cửa, cô vội chạy ra ngoài.

Lúc đứng mở cửa nhà, Ôn Thiệu Khanh ghé vào tai cô nhắc “Đừng che, bố mẹ em đã đến tuổi này rồi, có gì mà chưa từng thấy, vừa nhìn bộ dạng em bây giờ là biết ngay đã có chuyện gì xảy ra.”

Tùng Dung ngoảnh sang lườm anh. Ôn Thiệu Khanh tốt tính gật đầu, cô chỉ đành chịu thua, bỏ tay xuống.

Vừa vào nhà, quả nhiên mẹ hỏi: “Sao đi lâu vậy? Dạo chỗ nào thế?”

Ôn Thiệu Khanh vô tư trả lời: “Đi dạo hồ ạ.” Nói xong quay sang hỏi Tùng Dung: “Hồ đó tên là gì?”

Tùng Dung lườm anh, ngượng ngùng trả lời mẹ: “Đi dạo hồ Tình Nhân...”

Bố mẹ cô cười thấu hiểu, lại mắng yêu: “Sao lại đến đó đi dạo?”

Tùng Dung gào thét trong lòng, tại anh ấy cứ nằng nặc đòi đi! Con biết làm thế nào! Nếu biết sau đó sẽ xảy ra những việc thế kia, có chết con cũng không đi!

Nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh nói dối: “Trời tối, mà lâu quá rồi mới về đây, đi một lúc mới phát hiện là nhầm đường nên tiện thể đi dạo một lát.”

Khoảng thời gian sau đó, Ôn Thiếu Khanh biến hình thành giáo sư nho nhã thông thái, ngồi trong phòng khách trò chuyện vui vẻ với bố mẹ Tùng Dung. Tùng Dung trốn trong phòng tắm suốt một tiếng đồng hồ, nghe thấy phòng khách không còn động tĩnh mới chịu ra.

Sấy tóc xong, cô nghe mẹ bảo: “Dung Dung, con đi xem xem phòng Thiếu Khanh còn thiếu gì không?”

Tùng Dung về phòng, lấy chăn trong tủ mang sang. Cửa phòng đang mở, Ôn Thiếu Khanh đang đứng trước kệ sách đọc gì đó, nghe thấy tiếng bước chân liền quay người nhìn ra.

Tùng Dung đặt chân ở cuối giường, vừa trải giường vừa gượng gạo trò chuyện: “Tòa nhà này xây lâu rồi, lúc ấy hệ thống sưởi sàn còn chưa phổ biến nên không lắp. Thành phố S vừa vào đông là thời tiết trở nên ẩm lạnh, ban đêm anh ngủ không đủ ấm thì bật thảm điện nhé, công tắc ở đây, đẩy lên là được. Nếu không quen thì ở đây còn có túi chườm, loại sạc điện. Nếu vẫn không quen, có thể mở điều hòa, nhiệt độ đã được điều chỉnh, anh chỉ cần bật lên là được. Cảm thấy khô quá thì ở đây có máy tạo ẩm.”

Thấy Tùng Dung mãi loay hoay bận rộn, Ôn Thiếu Khanh bèn ngăn cô lại, “Anh là đàn ông, thế nào cũng được, em đừng làm nữa. Ngồi đây nói chuyện một lát.”

Tùng Dung cúi đầu ngồi cách anh thật xa. Ôn Thiếu Khanh vừa đi tới, cô đã ngẩng đầu nhìn anh cảnh giác.

Ôn Thiếu Khanh chợt thấy buồn cười, cố ý ngồi sát vào cô, “Nói chuyện nghiêm túc nhé. Chuyển công tác này của luật sư Tùng định kéo dài tới bao giờ? Mai có muốn về cùng anh không?”

Cô đi đã lâu, cũng nên về rồi, vì vậy khẽ gật đầu, “Ừ.”

Ban đầu anh cũng chẳng muốn nói chuyện nghiêm túc, chẳng qua chỉ muốn xua tan tâm trạng mâu thuẫn của cô nên đề nghị bữa như vậy, đến vé về còn chưa mua. Giờ thấy cô quả nhiên bị phân tán lực chú ý, anh cười hỏi: “Còn giận không?”

Tùng Dung sực tỉnh, dịch sang bên cạnh, nhớ tới chuyện vừa rồi lại đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

Ôn Thiếu Khanh cười nắm tay cô, bóp nhẹ lòng bàn tay rồi thông thả mở miệng: “Đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Khi một người đàn ông thích một người phụ nữ, anh ta sẽ không thể kìm chế khát vọng muốn chạm vào cô ấy, ôm hôn cô ấy, tất nhiên cũng muốn ngủ, hòa làm một với cô ấy. Đó đều là cách anh ta thể hiện mình thích một người.”

Tùng Dung thấy anh lại bắt đầu nói lung tung, lập tức quát lên, “Lưu manh!”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu tán thành, “Đúng, là muốn giở trò lưu manh với người phụ nữ mình thích.”

Tùng Dung xua tay thật mạnh, “Em bảo anh là lưu manh!”

“Đương nhiên những việc này cũng phải làm từng bước, không vội được.”

“Em vốn dĩ không vội!”

“Ý anh là không vội, bắt đầu từ hôn chúc ngủ ngon là được.” Ôn Thiếu Khanh làm bộ định hôn cô.

Cửa phòng mở toang, còn có thể nghe thấy tiếng trò chuyện của bố mẹ Tùng Dung đang xem tivi ở phòng khách, bất cứ lúc nào họ cũng có thể đi vào. Giờ cô đang quay lưng về phía cửa, không thấy gì hết nên càng căng thẳng, mà càng căng thẳng thì cảm xúc lại càng mãnh liệt. Cô nhìn khuôn mặt điển trai dần tới gần mình, có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Cô muốn tránh đi, nhưng cả hai tay đều bị anh giữ lại, cố đến mấy cũng không được. Hơi thở của anh lảng lẽ phả vào mặt cô, dần lướt xuống dưới, khiến mặt cô càng đỏ.

Anh chợt ngừng lại, mỉm cười, hơi ngẩng đầu đặt một nụ hôn trên trán cô. Đôi môi lạnh lạnh dán vào da thịt cô, anh khẽ giọng thăm thì: “Ngủ ngoan.”

Anh vừa mới tắm, trên cơ thể không còn mùi rượu, mùi khói dầu trong chợ đêm khi nãy cũng đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại mùi hương thanh mát. Cô chợt bình tĩnh lại, chậm chậm vòng tay ôm lấy eo anh.

Không biết có thứ gì trên giá sách rơi xuống đất, phát ra tiếng động trầm trầm. Tùng Dung giật mình, lập tức đẩy anh ra, bật dậy chạy thẳng về phòng.

Ôn Thiếu Khanh không ngờ cô phản ứng nhanh đến thế, chỉ cảm thấy trước ngực bỗng chốc trống không. Anh hơi sững người, sau đó mới cười đứng dậy đi nhặt quyển sách rơi trên đất.

Sáng hôm sau khi Tùng Dung thức dậy, bố mẹ cô đều đang chuẩn bị đi làm, đứng ở cửa dặn dò: “Thiếu Khanh nói hôm nay các con sẽ đi, bố mẹ không tiễn nữa. Đừng để quên gì nhé. Trước khi đi nhớ sang nhà cô con, Bất Dụ nghe nói con đưa bạn trai về, nhất quyết đòi gặp.”

Tùng Dung xoa mí mắt, gạt đầu qua loa rồi hỏi: “Ôn Thiếu Khanh đâu ạ?”

“Cậu ấy ra ngoài tập thể dục buổi sáng.” Mẹ nhìn cô, “Con đấy, học theo người ta đi, rảnh rồi thì tập thể dục thể thao một chút, đừng có suốt ngày chỉ ngồi với nằm. Mà nhớ uống thuốc bác sĩ kê đúng giờ.”

Tùng Dung cười gạt đầu, mẹ nói gì cô cũng nghe hết, bố ngồi bên cạnh thấy vậy phải bật cười.

Cuối cùng bố mẹ cũng đi, Tùng Dung liền bắt đầu thu dọn hành lý. Vừa sắp xếp xong thì Ôn Thiếu Khanh mang đồ ăn sáng về.

Hai người ăn được một nửa, Tùng Dung sực nhớ ra, “Chốc nữa chúng ta sang nhà cô em nhé.”

“Hôm qua sang rồi còn gì?”

Tùng Dung lộ vẻ phức tạp, “Đưa anh đi gặp một người bất thường.”

Ôn Thiếu Khanh nghe vậy chỉ cười, cũng không hỏi thêm.

Hai người ăn xong, Tùng Dung dẫn Ôn Thiếu Khanh sang nhà họ Chung, vừa mới vào cửa đã thấy Chung Bất Dụ khóc suốt mướt, trông thấy cô liền lao đến, “Chị họ! Em không muốn đi học!”

Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh bị cô bé chặn lại ở cửa ra vào, chỉ có thể ló đầu vào chào bố mẹ Chung Trinh ngồi tiên ghế sofa. Chào hỏi xong, Tùng Dung miễn cưỡng vỗ lưng cô bé, nhẹ giọng nói: “Đừng diễn nữa, mau thôi đi. Hôm nay có khách, còn gây sự lát nữa chị sẽ xử em!”

Cô bé sững người, ngay sau đó dùng mu bàn tay lau nước mắt, vẻ mặt lập tức tươi tỉnh, cười với Ôn Thiếu Khanh, ngọt ngào gọi: “Anh rể!”

Mấy hôm nay Tùng Dung đã miễn dịch với những từ bố vợ, mẹ vợ, con rể, anh rể này nên chẳng thêm chính lại, chỉ vào cô bé trước mặt giới thiệu với Ôn Thiếu Khanh: “Chung Bất Dụ, em gái ruột của Chung Trinh, yêu tinh trà trộn vào trần gian, rất giỏi diễn trò.”

Ôn Thiếu Khanh gạt đầu cười, “Ừ, quậy chẳng thua gì Chung Trinh.”

Tùng Dung cũng cười theo, “Cứ có khách đến là quậy tưng bừng. Con bé cậy được Chung Trinh chiều, lâu ngày còn đề đầu cưới cổ Chung Trinh, bắt nó gọi con bé bằng chị.”

Chung Bất Dụ chợt nhìn chằm chằm Tùng Dung, ánh mắt đó khiến cô khó hiểu. Cô bé chớp mắt, “Chị họ, trước kia chị không hay cười như thế.”

Tùng Dung lập tức hoang mang sờ mặt, “Thật vậy à?”

“Thật!” Chung Bất Dụ cười rạng rỡ, lại nhìn Ôn Thiếu Khanh ẩn ý.

Bị trẻ con trêu chọc, Ôn Thiếu Khanh cũng không thấy xấu hổ. Anh lấy ra một phong bao đưa cho Chung Bất Dụ. Tùng Dung thấy vậy, giật mình chặn anh lại, “Con bé còn nhỏ, anh cho nó nhiều thế làm gì?”

Ôn Thiếu Khanh nhét phong bao cho Chung Bất Dụ, nhỏ giọng nói với Tùng Dung: “Quà gặp mặt của anh rể không thể ít quá. Với lại, có cho nhiều nữa con bé cũng có được giữ đâu.”

“Cũng phải.” Tùng Dung giờ mới yên tâm, chẳng nào thì cũng bị bố mẹ lấy.

Chung Bất Dụ hớn hở nhận phong bao, kéo hai người đến phòng khách ngồi nói chuyện. Cô bé đang trong thời kỳ nổi loạn, mới nói mấy câu không hợp ý đã về phòng sập cửa. Mẹ Chung thở dài, “Tính tình càng lúc càng khó chịu.”

Tùng Dung lớn hơn cô em họ này mười mấy tuổi, khoảng cách thế hệ quá lớn. Cô hỏi bố mẹ Chung Bất Dụ: “Sao con bé không muốn đi học?”

Bà Chung là cô giáo nhưng không quản được con gái mình, “Chê đồng phục xấu!”

Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh nhìn nhau, không nhịn được cười.

Ông Chung nhìn Ôn Thiếu Khanh cười ngại ngùng “Để thầy Ôn chê cười rồi.”

Ôn Thiếu Khanh cũng không khách khí, “Chú họ khách sáo quá, hay là để cháu nói chuyện với cô bé cho.”

Tiếng “chú họ” này khiến bố Chung Trinh bất ngờ, quay sang nhìn Tùng Dung. Tùng Dung quần bách, đẩy đẩy Ôn Thiếu Khanh, “Đi đi. Đi đi.”

Đợi Ôn Thiếu Khanh đi, cô mới lúng túng giải thích: “Anh ấy gọi bữa đấy ạ, hai người đừng để ý. Để anh ấy thử xem sao, chưa biết chừng con bé lại nghe lời.”

Ôn Thiếu Khanh gõ cửa, đứng ở cửa còn chưa biết nói gì, không ngờ Chung Bất Dụ lại mở cửa cho anh vào thật.

Lúc đóng cửa, Ôn Thiếu Khanh không đóng chặt mà để lại một khe hở nhỏ. Dù Chung Bất Dụ còn nhỏ nhưng suy cho cùng vẫn là con gái, có vài điều kiêng kỵ anh vẫn nên chú ý.

Tùng Dung thấy ấm lòng, ngoảnh sang tiếp tục nói chuyện với cô chú.

Khi Ôn Thiếu Khanh đi vào, Chung Bất Dụ đang nằm trên giường phụng phịu.

Ôn Thiếu Khanh cũng không khuyên bảo, cúi đầu lẳng lặng nhìn cuốn sách tham khảo để mở trên bàn học, thấy có hứng thú liền cầm bút tính.

Chưa được bao lâu, Chung Bất Dụ đã không nhịn được nữa, ngồi dậy hỏi anh: “Anh rể, anh thấy em có xinh không?”

Ôn Thiếu Khanh ngẩn ra rồi mới hiểu, con gái ở tuổi này đều thích ăn diện, bẽn lẽn, “Em còn nhỏ, chưa dậy thì, không nhìn ra có xinh hay không, nhưng cứ gọn gàng vui tươi là đẹp rồi. Hồi bé xinh, chưa chắc lớn lên đã đẹp.”

Chung Bất Dụ bĩu môi, “Em không tin! Chị họ em từ nhỏ đến lớn đều rất đẹp. Nếu em cũng đẹp được như chị họ thì tốt.”

Ôn Thiếu Khanh trầm thở dài, phải thừa nhận thể chất của Tùng Dung quá thu hút phái nữ.

Anh đưa tay chỉ vào mặt sách, “Em còn đang đi học, giờ chưa phải lúc lo những thứ này.”

Chung Bất Dụ vùng vằng lặn lội trên giường, “Em không muốn học, em không muốn đọc sách! Ai xấu mới phải đọc nhiều sách! Em không xấu!”

“Câu ”Ai xấu phải đọc nhiều sách” không có ý như em nói đâu. Sách là đồ tốt, chỉ cần đọc nhiều thơ văn, học hành đến nơi đến chốn, tài hoa ắt sẽ hơn người. Tóm lại, khi em đọc nhiều, dung mạo và khí chất tự khắc sẽ thay đổi.”

Chung Bất Dụ ngẩng lên, nhìn anh đầy hy vọng, “Thật ạ?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ ra ngoài cửa, “Chị họ em không thích đọc sách à?”

“Dĩ nhiên không phải!” Nhắc đến Tùng Dung là Chung Bất Dụ tỏ vẻ sùng bái, “Chị họ em từ nhỏ đã học cực giỏi!”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Cho nên em xem đi, chị họ em có phải càng ngày càng đẹp ra không?”

Tùng Dung bê một đĩa hoa quả chuẩn bị mang vào, đúng lúc tới cửa, nghe được mấy lời ba hoa của Ôn Thiếu Khanh thì chỉ muốn bật cười. Nhóc ma nữ này cuối cùng cũng có khắc tinh.

Chung Bất Dụ nghe vậy, quả nhiên hùng hực khí thế, “Vây em cũng sẽ đọc thật nhiều sách, học thật giỏi, ngày ngày tiến bộ!”

Tùng Dung cười đẩy cửa ra, “Được rồi, quây đủ rồi thì ăn hoa quả đi, ăn xong mau về trường đi học. Đừng diễn nữa.”

Chung Bất Dụ cầm một miếng táo bỏ vào miệng, nhanh tay thu dọn cặp sách, làm mặt quỷ chạy ra ngoài.

Chung Bất Dụ đi được một lát, Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung cũng chuẩn bị ra ga. Bố Chung Trình vốn định lái xe đưa hai người đi, nhưng Ôn Thiếu Khanh từ chối khéo, vậy là hai người đi tàu điện ngầm.

Thời điểm này là giờ cao điểm, trên tàu điện người chen chúc, Ôn Thiếu Khanh một tay xách hành lý, một tay che cho Tùng Dung.

Tùng Dung chợt ngẩng đầu nhìn anh, “Có một lần tan tầm, chúng ta cũng đi chung một chuyến tàu điện. Anh đứng ngay trước mặt em, lúc ấy cảm thấy sao mà trùng hợp đến vậy.”

Ôn Thiếu Khanh cúi xuống nhìn cô, “Làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Anh cố tình đấy.”

Tùng Dung không tin, “Sao anh biết em sẽ đi chuyến nào?”

Ôn Thiếu Khanh không nói, chỉ nhướn mày khẽ cười, cứ vậy nhìn cô.

Tùng Dung ngẫm nghĩ mãi mới sực hiểu ra, “Chắc không phải anh lên tàu cùng trạm với em đấy chứ?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu hài lòng.

Tùng Dung nghi ngờ, “Nhưng bệnh viện với văn phòng luật cách nhau mấy trạm, anh đi từ bệnh viện đến văn phòng luật rồi chờ em ở trạm à? Hôm đó bệnh viện vắng vẻ lắm hả? Sao anh rảnh thế?”

Ôn Thiếu Khanh cạ lời, “Hôm đó anh nghỉ, không đi làm!”

Tùng Dung cúi đầu lục lợi trí nhớ rồi lại ngẩng lên hỏi: “Vây lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở cửa siêu thị cũng là anh cố ý?”

“Hôm đó là trùng hợp.” Ôn Thiếu Khanh đột nhiên ra hiệu cho cô nhìn sang bên cạnh, “Hình như người kia cứ nhìn em này giờ.”

Tùng Dung nhìn sang, nhanh miệng chào rồi nhỏ giọng nói với Ôn Thiếu Khanh: “Bạn cùng lớp hồi học nghiên cứu sinh.”

Có lẽ người kia không chắc chắn là Tùng Dung, trông thấy cô chào hỏi mới dám xác nhận, chen qua dòng người tới nói chuyện với cô.

Dù sao cũng đã nhiều năm không gặp, mà hồi ấy Tùng Dung cũng chỉ học trong nước một năm, không thân thiết lắm, hỏi han vài câu là thấy vô vị.

Người kia chợt nói: “Đúng rồi, cuối tuần đàn anh Lâm có việc về nước, bảo chúng ta tụ tập gặp nhau một hôm, cậu biết chứ?”

Phản ứng đầu tiên của Tùng Dung là nhìn Ôn Thiếu Khanh, thấy trong mắt anh cũng thoáng hiện lên vẻ bất ngờ.

Cô lắc đầu, “Không biết, lâu lắm rồi mình không liên lạc với đàn anh Lâm.”

Người kia lập tức nhiệt tình, “Vây thế này đi, cậu cho mình số điện thoại, tới lúc đó mình gọi cậu.”

Tùng Dung hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa danh thiếp ra. Sau khi trao đổi số điện thoại đi động, người kia xuống tàu.

Cánh cửa tàu điện đóng lại, Tùng Dung cũng lặng lẽ hân đi.

Ôn Thiếu Khanh không có phản ứng gì khác thường, cười hỏi: “Sao thế?”

Cô cúi đầu, thấp giọng trả lời: “Không có gì”

Tùng Dung thật sự rất áy náy. Chuyện của Lâm Thần, nói trắng ra là lỗi của cô. Nếu không vì cô, hẳn Lâm Thần và Ôn Thiệu Khanh vẫn là anh em thân thiết?

Ôn Thiệu Khanh nắm chặt tay cô, “Cậu ấy về là việc của cậu ấy, tới lúc đó anh sẽ nói với cậu ấy về chuyện của chúng ta, em không phải lo.”

Tùng Dung cúi đầu nhìn hai bàn tay đan vào nhau, thật sự không thể không lo, “Anh ấy về cũng không bảo gì anh, rõ là không muốn nói chuyện.”

Ôn Thiệu Khanh trấn an: “Anh có cách.”

Tùng Dung ngẩng đầu hỏi: “Nếu gọi em thì em đi được không?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Muốn đi thì đi. Cậu ấy là đàn anh của em, đã nhiều năm không gặp, cũng nên tụ tập một buổi.”

Tùng Dung nắm lấy tay anh, không nói gì nữa.

Trước mặt Tùng Dung, Ôn Thiệu Khanh vẫn điềm đạm thản nhiên, nhưng khi không có cô, anh chẳng thể bình tĩnh như thế nữa. Tối hôm đó anh tới nhà Tiêu Tử Uyên, vừa vào đã hỏi: “Cuối tuần này Lâm Thần về, anh biết không?”

Tiêu Tử Uyên hoang mang, “Không biết.”

Ôn Thiệu Khanh nhìn kỹ anh ta, “Không biết thật?”

Tiêu Tử Uyên khinh thường, “Tôi phải lừa cậu chắc? Cậu ấy sắp về rồi à?”

“Ừ, hình như là sắp về thật.” Ôn Thiệu Khanh suy nghĩ một chút, hỏi: “Kiều Dụ biết không?”

Hồi ấy bốn người ở chung phòng suốt năm năm, tình cảm cực kỳ tốt. Dù Lâm Thần không nói với họ thì cũng phải nói với Kiều Dụ một tiếng.

Tiêu Tử Uyên cũng không dám chắc, “Tôi gọi cho cậu ấy hỏi xem sao.”

Ôn Thiệu Khanh đồng ý, “Bật loa ngoài nhé.”

Kiều Dụ mới được điều về từ miền Nam, bận đến mức không có cả thời gian ăn ngủ, lúc nhận điện thoại của Tiêu Tử Uyên vẫn còn đang họp. Anh ta đưa tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục cuộc họp rồi ra ngoài nghe máy.

Tiêu Tử Uyên hỏi thẳng vào vấn đề. Kiều Dụ giật mình, “Sao các cậu biết?”

Ôn Thiệu Khanh quát vào điện thoại: “Cậu biết mà không nói cho chúng tôi!”

Lúc này Kiều Dụ mới biết hai người đang ở cạnh nhau chút bất đắc dĩ, “Cậu ấy không cho nói.”

Nhắc đến chuyện này là Ôn Thiệu Khanh bực mình, “Đã lâu thế rồi, cậu ấy có cần phải vậy không?”

Kiều Dụ khẽ cười nói với Tiêu Tử Uyên: “Nghe đi, em họ cậu đúng là đã không biết đặt mình vào hoàn cảnh của người ta lại còn mạnh miệng.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Ôn Thiệu Khanh rồi hỏi Kiều Dụ: “Cụ thể là bao giờ Lâm Thần về?”

“Chắc chắn sẽ về trước Tết. Đã mấy năm cậu ấy không về, ông cụ nhà đó ra tới hậu thư, bắt cậu ấy nhất định phải về.” Kiều Dụ nói xong lại thở dài, “Lâm Thần cũng thật là, chẳng qua chỉ là cô gái kia nói không thích cậu ấy mà thích Ôn Thiệu Khanh thôi mà. Ôn Thiệu Khanh cũng không sai, là con gái nhà người ta thích cậu ta, chứ đâu phải cậu ta thích cô ấy. Cậu ta vô tội mà.”

Kiều Dụ nói xong, đầu dây bên kia chợt im bặt

Mãi sau mới nghe thấy giọng nói đầy ản ý của Tiêu Tử Uyên, “Nói thế thì cậu ta chẳng vô tội chút nào.”

Ôn Thiệu Khanh cũng phải thừa nhận, “Ừ, không vô tội.”

Kiều Dụ sững sốt, “Là sao? Khoan đã, có phải đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết không?”

Ôn Thiếu Khanh kịp thời dập tắt ngọn lửa hóng chuyện của Kiều Dụ, vớt lại một câu: “Cậu ấy về thì cậu hãy lập tức báo cho chúng tôi biết.” Rồi cúp máy.

Tiêu Tử Uyên cất điện thoại, nhìn Ôn Thiếu Khanh, bình thản ném ra một quả bom, “Dù cậu ấy không định về thì trước Tết cũng phải về một chuyến.”

“Vì sao?”

“Vì tôi sắp kết hôn, định mời cậu ấy làm phù rể.”

“Kết hôn?” Ôn Thiếu Khanh không thể tin nổi, “Bao giờ?”

“Cuối năm nay, còn đang xem ngày, tới lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho cậu.”

“Sao lại vội thế? Em Tùy có rồi à?”

“Không có! Cậu tự lo thân mình đi!”

Ôn Thiếu Khanh vẫn nghi ngờ, chắc chắn là Tùy Ưc có rồi nên Tiêu Tử Uyên mới vội kết hôn như vậy. Tiêu Tử Uyên lười giải thích, liền đuổi anh ra khỏi nhà cho xong chuyện.

24. Chương 11: Hiệu Ứng Cánh Bướm

”Lúc đầu quả thật chỉ định nhờ em ném canh, nhìn thấy em hé miệng ra mới muốn hôn.”

Hôm sau Ôn Thiếu Khanh có mặt tại bệnh viện đúng giờ. Vừa trông thấy anh, Chung Trinh lập tức căng thẳng, “Sếp về rồi à? Có phải chị họ em cũng về rồi không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Ừ”.

Chung Trinh vội cười nịnh nọt, “Sếp, lần này em vì sếp mới làm chuyện có lỗi với chị họ em. Lúc chị ấy đánh em, sếp nhất định phải giúp nhé.”

Ôn Thiếu Khanh khó xử đẩy cậu ra, “E là không được.”

Chung Trinh không thể chấp nhận đáp án này, giương mắt hỏi: “Vì sao?”

Ôn Thiếu Khanh nhẹ nhàng giải thích: “Chẳng dễ gì cô ấy mới không giận cá chém thớt với tôi, tôi không thể châm lửa đốt mình. Nhưng tôi ghi nhớ ân tình này của cậu, nhất định sẽ dạy dỗ cậu cẩn thận.”

Chung Trinh khăng khăng nắm vạt áo anh, “Không phải chứ, sếp?”

Ôn Thiếu Khanh thương hại nhìn cậu, “Chuẩn bị kiểm tra phòng.”

Thế rồi anh bỏ đi, để lại Chung Trinh đứng sững ở đó.

May mà Tùng Dung về tới nơi cũng bận rộn nhiều việc nên lười xử lý cậu.

Sau khi trở về từ thành phố S, hai người coi như đã xác định quan hệ, Tùng Dung cũng thoải mái sang nhà Ôn Thiếu Khanh ăn tiệc mỗi ngày, đồng thời giải quyết một số vấn đề trước kia không tiện giải quyết, ví dụ như...

Hôm ấy cô đi siêu thị tiện thể mua mấy quả cam, lúc sang nhà Ôn Thiếu Khanh ăn tiệc thì cầm theo. Vừa mới cắt ra, cắn một miếng liền lập tức nhổ đi, sau đó vớt một chỗ không động vào nữa.

Ăn xong, Ôn Thiếu Khanh nhìn mấy miếng cam lê loi trên bàn, hỏi: “Sao không ăn?”

Tùng Dung nghe thôi đã thấy ghê răng, “Chua quá!”

Ôn Thiếu Khanh cười, “Nào, để anh dạy cho ít mẹo vặt cuộc sống, không thu học phí.”

Nói xong, anh bỏ cam vào lò vi sóng, sau khi quay mấy chục giây với nhiệt độ trung bình thì lấy ra đưa cho cô, “Ném lại xem.”

Cắn xong một miếng nhỏ, Tùng Dung hết sức bất ngờ, “Ngọt thật rồi này!”

Ôn Thiếu Khanh cũng cầm lên ăn, “Sau này mua phải quả chua cũng không sợ nữa.”

Mấy hôm sau, Tùng Dung cầm nửa quả bưởi sang nhà anh, đường hoàng lấy cớ, “Nhớ ra anh thích ăn bưởi nên mang cho anh ném thử.”

Ôn Thiếu Khanh không thể không nghi ngờ lý do của cô, “Ăn một nửa rồi mới nhớ ra là anh thích?”

Tùng Dung ương ngạnh, “Ăn một nửa thì đã sao? Em có cắn vào đâu. Với lại, anh chưa nghe chuyện Vệ Linh Công và Di Tử Hà^[1] à?”

[1] Chuyện Vệ Linh Công và Di Tử Hà: Di Tử Hà là một quan đại phu có dung mạo khôi ngô tuấn tú, là sủng nam của vua Vệ Linh Công nước Vệ. Tương truyền, có lần Vệ Linh Công và Di Tử Hà cùng đi dạo trong vườn, Di Tử Hà thấy có một quả đào ngon, bèn tự ý hái ăn ngay trước mặt Vệ Linh Công, ăn không hết bèn đưa phần cắn dở vào miệng Vệ Linh Công. Vệ Linh Công không những không trách phạt, còn khen Tử Hà vì yêu thương ông mới quên cơn đói của bản thân mà đưa phần đào còn dở cho ông ăn.

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, “Ý em là em yêu thương anh?”

Tùng Dung ngoảnh đi, “... Ý em là, quả này chua quá, có thể bỏ vào lò vi sóng quay được không.”

Ôn Thiếu Khanh phết mật ong vào miếng bưởi, làm trà bưởi mật ong.

“Ném thử đi. Em thể chất lạnh, anh dùng mật ong hoa táo, ăn nhiều một chút cũng không sao.”

“Ừm.”

Tùng Dung được lợi, kể từ đó hễ mua phải cái gì không ăn được đều mang sang nhà Ôn Thiếu Khanh.

Sau mấy lần, Ôn Thiếu Khanh nhận ra sự bất thường, “Chỗ anh là chỗ thu đồng nát phế phẩm đấy à?”

Tùng Dung chột dạ, “Không phải phế phẩm, chỉ là em không ăn được thôi.”

Ôn Thiếu Khanh hiểu kỳ, “Vậy trước kia em xử lý thế nào?”

Tùng Dung háng giọng, thì thào đáp: “Vứt đi.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt hiện lên vẻ đùa cợt.

“Nếu sau này anh già rồi, em không ăn được nữa, có phải cũng sẽ vứt anh đi không?”

“Chưa ăn bao giờ! Không biết!” Tùng Dung quay người về nhà, “Chốc nữa Chung Trinh tới, em về trước đây.”

Xưa nay Chung Trinh luôn ra khỏi nhà cô với tiêu chí đã ăn no còn muốn gói mang về, hôm nay là lần đầu tiên cậu mang một bó hoa đến.

Tùng Dung hỏi: “Định đi tỏ tình à?”

“Không phải!” Chung Trinh cười títt mắt đưa hoa tới trước mặt cô, “Chị, hoa này em mua tặng chị đấy.”

Tùng Dung cúi xuống đọc tài liệu, hờ hững lên tiếng: “Người ta vẫn nói, đàn ông chủ động tặng hoa cho phụ nữ là vì đã làm việc gì đó trái với lương tâm. Tỷ lệ này chiếm đến 98%.”

Chung Trinh chớp mắt, “Vẫn còn 2% ngoại lệ mà? Em nằm trong 2% đó!”

Tùng Dung cũng không thèm ngẩng lên, “2% còn lại người chuyển giới.”

Chung Trinh: “...Vậy em vẫn là 98% kia đi”

Tùng Dung đẩy tập tài liệu ra, ngẩng lên nhìn cậu, “Nói đi, lại làm gì rồi?”

Chung Trinh ngập ngừng mãi mới mở miệng: “Em lái xe của chị, bị va quệt...”

Tùng Dung hít sâu, “Em trả tiền sửa xe.”

Chung Trinh bắt đầu giở quẻ, “Em là sinh viên nghèo, không có tiền.”

Tùng Dung góp ý, “Không có tiền thì có thể bán thận!”

Chung Trinh lắc đầu quầy quậy, “Em không bán! Để lại còn có ích mà!”

“Một quả là đủ rồi.”

“Chị họ, chị là luật sư, sao có thể giật dây em tham gia mua bán nội tạng? Mua bán nội tạng là phạm pháp!”

“Quẹt xe không sửa cũng là phạm pháp.”

Chung Trinh gục vào sofa giả chết.

Tùng Dung giải quyết được kha khá công việc mới hỏi: “Người không bị sao chứ?”

Chung Trinh như xác chết sống dậy, ngồi lên, hoảng hốt kể khổ với cô: “Không sao, chỉ bị giật mình thôi, đây là lần đụng xe đầu tiên của em từ khi có bằng lái đến nay đấy.”

Tùng Dung liếc xéo cậu, “Quẹt vào xe của người khác à? Người ta có bắt em sửa không?”

Nói đến đây, biểu cảm Chung Trinh lại mất tự nhiên, “Ừm... Em bảo anh ấy đi sửa, sau đó để lại số di động của chị, để anh ấy gọi đến xử lý.”

Chút tình chị em vừa dâng lên trong lòng Tùng Dung bị câu này của cậu thổi bay. Cô nghiêng răng, “Chung Trinh, chị thấy em chán sống rồi!”

Chung Trinh thấp thỏm lấy ra một tờ giấy, đưa đến trước mặt cô, “Đây là số điện thoại của anh ấy, nếu anh ấy gọi tới, chị nhớ nghe.”

Dứt lời, cậu vội chuồn đi.

Tùng Dung ôm ngực tự an ủi bản thân: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Tức giận không tốt cho sức khỏe...”

Tùng Dung tưởng rằng Chung Trinh đã làm việc trái với lương tâm thì ít nhất cũng nên trốn đi mấy ngày, ai ngờ chiều tối hôm sau khi tan làm về nhà đã thấy cậu buồn bực đứng trước cửa, “Chị họ, sao giờ chị mới về? Em quên mang chìa khóa.”

“Sao em lại tới đây?” Tùng Dung vừa lấy chìa khóa mở cửa vừa hỏi: “Lại làm gì rồi?”

Chung Trinh vào nhà theo cô, vẻ mặt rầu rĩ, “Em tới tìm kiếm sự an ủi, hôm nay em mổ chính, bệnh nhân chết trên bàn phẫu thuật.”

Tùng Dung giật mình, “Em còn chưa tốt nghiệp cơ mà, sao có thể mổ chính? Bệnh viện và trường học đều mắc kẹ à?”

“Đâu có kẹ!” Chung Trinh vẫn rầu rĩ, “Cho nên em bị 0 điểm.” Nói xong, cậu giơ bàn tay phải đang giấu sau lưng ra trước mặt Tùng Dung, “Đây chính là bệnh nhân của em, trông đáng yêu quá đúng không?”

Nhìn con thỏ trong tay cậu, Tùng Dung trừng mắt hung dữ, trái tim đang treo lơ lửng rốt cuộc cũng được hạ xuống.

Chung Trinh xách tai thỏ lắc qua lắc lại trước mặt cô, “Chị bảo sao nó lại yếu ớt vậy chứ? Sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?”

Tùng Dung đẩy cậu ra, “Em mang nó về đây làm gì?” Chung Trinh tỉnh rụi, “Mang về ăn, thịt thỏ ngon lắm đấy.” Tùng Dung kinh ngạc, “Động vật thí nghiệm em cũng định ăn?”

Chung Trinh gật đầu, “Phải đấy, trước kia cũng ăn rồi mà. Bao nhiêu đàn anh đàn chị giành giật, vất vả lắm em mới cướp được. Mấy hôm trước còn có người đề nghị với viện trưởng, sắp Tết rồi, có thể mua đầu heo về làm thí nghiệm được không, làm xong thì ăn luôn.”

“Người học y quả nhiên khẩu vị nặng!” Tùng Dung lùi lại mấy bước tránh xa cậu, “Em mang về nhà mà ăn, xách đến chỗ chị làm gì?”

Chung Trinh đổi tay xách tai thỏ, “Em không biết làm, vừa hay hôm nay sắp gọi chúng em đến nhà ăn cơm, chốc nữa sắp sẽ xử lý. Chị họ, chị đi cùng chứ?”

Nghĩ tới việc con thỏ này được thí nghiệm là Tùng Dung đã thấy no, “Chị không đi!”

“Được.” Chung Trinh nhìn đồng hồ, lẩm bẩm: “Sao sắp vẫn chưa về...”

Biết hôm nay Ôn Thiếu Khanh sẽ ăn với học trò, Tùng Dung quyết định không sang nhà anh ăn chực nữa mà ra ngoài ăn. Cô cầm chìa khóa xe, dặn dò Chung Trinh: “Chị ra ngoài một lát, chốc nữa em đi cứ đóng cửa lại là được.”

Ai ngờ vừa ra ngoài đã đụng phải Ôn Thiếu Khanh đang cầm một túi thức ăn đi ra từ thang máy. Thấy cô, anh nói: “Định ra ngoài à? Tốt quá, mua hộ anh chai dấm mang về nhé, anh quên mất. Chốc nữa sinh viên đến nhà anh ăn.”

Tùng Dung còn chưa kịp thốt ra chữ “không”, Ôn Thiếu Khanh đã quay đầu, “Nếu muốn ăn sữa chua chiên thì mua thêm chai sữa chua, nhà hết rồi.”

Nhắc đến sữa chua chiên, chữ “không” trong miệng Tùng Dung lập tức được nuốt vào trong, “Được.”

Tùng Dung đi dạo một vòng trong siêu thị, mua xong dấm và sữa chua mới chậm chạp đi về. Sau khi vào cửa, phòng khách không có ai, mọi người đang tùm tùm trong bếp, không biết làm gì.

Cô cũng đi tới xem. Trên thớt đang đặt một con gà đã bị tách rời một nửa, ngoại trừ mấy con dao hình dạng kỳ quặc, còn có kẹp, kéo, kim, trông giống như đang phẫu thuật vậy.

Ôn Thiếu Khanh cầm một con dao, thực hiện động tác cho sinh viên nhìn, vừa giảng giải vừa đặt câu hỏi: “Bắt đầu đưa dao vào từ phần mềm quanh khớp, tách ra theo đường ráp xương, tránh thận, lại đưa dao vào đốt sống thứ năm. Biết đốt sống thứ năm ở đâu không? Chung Trinh, cậu chỉ xem nào. Đúng rồi, chính là chỗ đó. Phương Trinh, nói xem đây là bộ phận gì?”

Tùng Dung nhìn một lượt, mấy cô cậu sinh viên đang tập trung nhìn chăm chăm vào một chỗ. Thế này đâu phải nấu ăn, rõ ràng là đang làm thí nghiệm.

Lúc lặng lẽ đi ra, cô còn nghe thấy giọng của Ôn Thiếu Khanh

“Sờ thử đi. Con gà này bị gan nhiễm mỡ.”

“Xương này là gì? Đúng rồi, là xương sườn. Xương sườn thứ mấy?”

“Được rồi, tiếp theo tách xương vụn, lần trước tôi thực hiện rồi đấy. Mỗi người tách một miếng, phải tách rời xương thịt cho gọn gàng, để sang một bên, lát nữa tôi kiểm tra.”

Tùng Dung đứng ở cửa bếp, nghe xong mắt sạch cảm giác thèm ăn. Đúng lúc Ôn Thiếu Khanh rửa tay đi ra, cô bèn nhìn anh bằng ánh mắt ghê sợ.

“Món chính ăn cơm được không?”

“Được.”

“Ăn cơm xong tráng miệng bằng sữa chua chiên nhé?”

“Vâng.”

“Chốc nữa em rửa bát?”

“Không vấn đề.”

“Em sao thế?”

“Có sao đâu.”

“Sao hôm nay dễ bảo vậy?”

“Em sợ chống đối anh sẽ bị anh tách rời. Em cảm thấy so với gà thì kết cấu cơ thể người dễ giải phẫu hơn, tách rời cũng thuận tay lắm.”

Ôn Thiếu Khanh bật cười, đứng nói chuyện với cô một lúc rồi lại vào xem sinh viên thao tác. Tùng Dung chóng mặt vì mấy thuật ngữ chuyên ngành, thở dài đi ra phòng khách.

Không lâu sau Ôn Thiếu Khanh bắt đầu nấu ăn. Đám học trò bị đuổi ra phòng khách liền ngồi chơi cờ, Tùng Dung lơ đãng xem.

Có người nhiệt tình mời, “Chị họ chơi cùng đi ạ!”

Tùng Dung đi làm cả ngày đã nói liên tục, thật sự không còn sức nữa. Cô lắc đầu, “Không được, chị già rồi, chơi không nổi.”

Đang nói thì nghe thấy tiếng Ôn Thiếu Khanh gọi từ trong phòng bếp. Cô nghĩ anh cần giúp, bèn xắn tay áo đi vào, “Sao vậy?”

Ôn Thiếu Khanh đang rửa tay, nghiêng đầu nhìn cô, thông thả lau tay rồi mở nắp nồi, dùng thìa vớt váng dầu, múc chút canh đưa tới bên miệng cô, “Em nếm thử xem thế nào.”

Tùng Dung không nghĩ nhiều, hé miệng đưa đầu đến, Ôn Thiếu Khanh chợt dời chiếc thìa đi.

Cô vốn đang hé miệng, anh liền dịu dàng hôn lên đôi môi cô.

Cô bất ngờ mở to mắt, bên ngoài vẫn vang lên tiếng cười đùa của đám sinh viên, nhưng cảm xúc nóng ướt này quá chân thật quá kích thích. Nụ hôn lần này khác hẳn lần trước, lần trước chẳng qua chỉ là chạm nhẹ, còn lần này anh hôn rất sâu, cô ngậy ra một lúc mới nhắm mắt chậm chậm đáp lại. Cho đến lúc có người đi vào, cô và anh vẫn đang quấn lấy nhau hôn triền miên.

Người kia mở cửa xong, thấy tình hình không ổn lập tức lẩn ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa giúp họ.

Cảm thấy người trong lồng ngực cứng đờ, Ôn Thiếu Khanh dừng lại vỗ nhẹ lưng, đỡ lấy gáy cô, tiếp tục hôn khoe môi, mỉm cười thì thầm bên tai cô: “Không sao, trông thấy cũng được mà...”

Tùng Dung đỏ mặt rúc đầu vào cổ anh, cắn cắn môi.

Xấu hổ chết mất thôi! Rốt cuộc cô bị cái gì mê hoặc mà lại thân mật với anh trong nhà bếp chứ? Còn bị học trò của anh nhìn thấy! Chốc nữa ăn cơm kiểu gì đây?

Thấy cô mãi không có phản ứng, Ôn Thiếu Khanh cười thủ thỉ: “Người đi rồi, hay là chúng mình tiếp tục... nếm canh?”

Tùng Dung đẩy anh ra, run run chỉ vào anh lên án: “Anh..”

Ôn Thiếu Khanh cầm lấy ngón tay cô, làm mặt nghiêm túc: “Anh muốn nhờ em nếm canh thật.” Nói xong ngừng lại một chút rồi bổ sung, “Muốn hôn em cũng là thật.”

Tùng Dung giãy ra, lại chỉ vào anh, “Anh...”

Ôn Thiếu Khanh nắm lấy tay cô, giọng vô tội, “Ban đầu quả thật chỉ muốn cho em nếm canh, thấy em hé miệng tự nhiên lại muốn hôn.”

Tùng Dung đỏ mặt, “Im đi!”

Ôn Thiếu Khanh nín cười, “Ừ, không nói nữa, nếm canh.”

Tùng Dung gân lên, “Không được nếm canh!”

“Được, được, không nếm, không nếm.”

Lúc ăn cơm, Tùng Dung giữ vẻ thản nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua mặt mấy cô cậu sinh viên, muốn tìm xem ai là người vào bếp khi nãy. Không biết là do cô chột dạ hay là người trẻ tuổi bây giờ quá thoáng nên không nghĩ nhiều về chuyện này. Cô cảm thấy hoặc là ai cũng có vấn đề, hoặc có thể người vừa nãy vốn không trông thấy gì cả.

Nhìn mấy lượt, cô dứt khoát từ bỏ, tự an ủi bản thân, mình với Ôn Thiếu Khanh là nam chưa cưới, nữ chưa gả, có bị ai trông thấy cũng chẳng sao hết.

Dù thế, cô vẫn giữ thái độ tránh xa món canh kia. Nhưng Chung Trinh thấy cô càng tránh thì lại càng đẩy tới, “Chị họ, chị ném canh thử đi. Tươi lắm. Canh khoai nấu với thịt thỏ đấy, rất bổ!”

Tùng Dung nghe thấy hai chữ “ném canh” là muốn úp cả bát lên đầu cậu, ngẩng lên lại thấy Ôn Thiếu Khanh đang cười gian.

Chung Trinh hóp một ngụm, “Sếp, hình như canh bị nhạt.”

Ôn Thiếu Khanh hắt cằm chỉ về phía Tùng Dung, “Chị họ cậu không cho ném, tôi cũng không chắc vị thế nào.”

Chung Trinh ngoảnh sang hỏi Tùng Dung: “Sao lại không cho ném?”

Tùng Dung thâm tâm quẫn bách, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt, “Không có gì, chị đùa thôi, ai ngờ sếp em tưởng thật.”

“À, hóa ra là đùa.” Ôn Thiếu Khanh cười khê, cất giọng ẩn ý: “Vậy lần sau chúng mình lại ném nhé?”

Tùng Dung gương gạo dịch chuyển ánh mắt, không nói gì cả.

Ôn Thiếu Khanh không biết người vừa vào bếp là ai, nhưng anh cũng chẳng quan tâm, vốn cho rằng việc này cứ thế trôi qua, nhưng mới một ngày sau đã xảy ra hiệu cánh bướm.

Ôn Thiếu Khanh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, Chung Trinh liền xông tới quảng bệnh án trước mặt anh, hắt cằm, khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ không coi ai ra gì.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu, “Cậu muốn làm phản à?”

Chung Trinh hung hăng, “Đúng! Em muốn làm phản! Em muốn xin trường đổi giảng viên hướng dẫn. Em không theo thầy nữa!”

Ôn Thiếu Khanh bình tĩnh, “Nguyên nhân là gì?”

Nhắc đến đây Chung Trinh liền bốc hỏa, “Các bạn đều đang đồn là hôm ấy đến nhà thầy ăn cơm, thấy thầy với chị họ em... ấy ấy, bảo em lấy được học bổng là nhờ vào quan hệ.”

Ôn Thiếu Khanh hờ hững, “Rồi sao?”

Chung Trinh tủi hờn, “Sao em có thể nhờ vào quan hệ để kiếm học bổng chứ? Thầy nhìn thành tích của em đi! Điểm luận văn thầy chấm cho em là điểm thấp nhất trong các môn.”

Ôn Thiếu Khanh vớt bệnh án lại cho cậu, “Cậu biết là tốt rồi, về sau phải làm nghiên cứu khoa học cho cẩn thận, phải xem trọng cả nghiên cứu khoa học và lâm sàng, không được qua quýt lông bông nữa.”

Chung Trinh gật khễ, đột nhiên phản ứng, “Đây không phải mấu chốt!”

Ôn Thiếu Khanh hỏi lại: “Thế mấu chốt là gì?”

Chung Trinh gào lên, “Mấu chốt là em không thể chịu nhục, em muốn đổi giảng viên hướng dẫn!”

Ôn Thiếu Khanh trầm ngâm, “Cũng được, dù sao tôi cũng sẽ cưới chị họ cậu, tới lúc đó cậu chính là người thân của tôi, tôi mà tiếp tục hướng dẫn cậu thì cũng không thích hợp.”

Chung Trinh sáng mắt, “Thế nên em có thể tốt nghiệp sớm.”

Ôn Thiếu Khanh lạnh nhạt lắc đầu, “Không, cậu chuyển sang cô Triệu. Tôi với cô ấy cũng có qua lại, dù cậu hơi ngốc, nhưng nể mặt tôi cô ấy vẫn sẽ nhận cậu.”

“Diệt Tuyệt sư thái?” Chung Trinh thẳng thốt, ôm chặt đùi Ôn Thiếu Khanh, “Em không muốn đi! Sếp! Em là người của sếp! Sếp đừng bỏ em!”

Đúng lúc này Trần Thốc đẩy cửa vào, “Ôi, đây là đang... chủ động xin sử dụng quy tắc ngầm?”

Ôn Thiếu Khanh đá đá Chung Trinh, giải thích với Trần Thốc: “Sư môn bất hạnh, tôi quyết định trục xuất cậu ta.”

Đi theo Ôn Thiệu Khanh ra khỏi bệnh viện, Chung Trinh vẫn nghĩ vẩn vơ, “Sếp, hôm ấy sếp thật sự cùng chị họ em... ấy ấy à?”

Ôn Thiệu Khanh không trả lời, hỏi ngược: “Cậu hỏi kỹ thế làm gì?”

Chung Trinh nhìn anh nghi ngờ, “Em thấy chuyện của sếp với chị em thật sự quá trùng hợp, đến giờ vẫn cảm thấy hai người có thể hẹn hò quả là kỳ tích.”

Ôn Thiệu Khanh trừng mắt với cậu, “Cậu rảnh thế thì gửi thêm hai bài luận nữa.”

Chung Trinh ỉu xiu, “Nhưng em còn chưa nghĩ ra bài luận tiếp theo sẽ viết gì, giải quyết vấn đề gì.”

Ôn Thiệu Khanh liếc cậu, nói giọng nghiêm túc “Cậu mà viết luận thì vấn đề cần suy nghĩ đầu tiên là liệu mình có tốt nghiệp được hay không.”

Chung Trinh ngây người, ngập ngừng hỏi: “Sếp, có phải em là sinh viên tệ nhất mà sếp từng hướng dẫn không?”

“Cậu thấy thế nào?”

“Không phải...”

“Thật ra cũng không phải tệ nhất, cùng lắm chỉ là người tốt nghiệp chậm nhất trong số các sinh viên tôi từng hướng dẫn thôi.”

“Ngày tốt nghiệp của em còn xa lắm ạ?”

“Tự cậu nghĩ cho kỹ đi.”

Ôn Thiệu Khanh nhanh chóng lái xe đi, để lại Chung Trinh cẩn thận suy nghĩ chuyện tốt nghiệp.

Hôm nay Tùng Dung tăng ca ở văn phòng đến đêm, lúc về chung cư đã vắng lặng. Thật ra cô hơi sợ, đã thế đèn đường trước chung cư lại hỏng, cô lấy điện thoại ra định soi mới phát hiện máy đã hết pin, tự động tắt máy lâu rồi. Cô chỉ có thể miễn cưỡng đi về phía trước, cả quãng đường đều tối thui, vừa đi vừa sợ. Chợt có một vật nhảy ra bên cạnh, cô cố nén tiếng thét, nhìn kỹ lại, hình như là Nhường Chút.

Nhường Chút sửa hai tiếng về phía cô. Tùng Dung chưa bao giờ giật mình mà vui như vậy, ngẩng đầu lên trông thấy Ôn Thiệu Khanh ở cách đó không xa thì cô càng mừng rỡ. Cô cảm thấy anh giống như cứu tinh từ trên trời rơi xuống, liền chạy đến ôm lấy tay anh, “Ôn Thiệu Khanh!”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô. Trời lạnh như vậy mà trán cô vẫn đổ mồ hôi, sắc mặt cũng xấu, lòng bàn tay đặt trên tay anh đổ đầy mồ hôi lạnh. Anh lên tiếng: “Sao giờ mới về? Đợi em lâu lắm rồi đấy.”

Anh đi gõ cửa, nhà không có ai, gọi cho cô thì điện thoại cũng tắt máy nên mới dắt Nhường Chút ra ngoài, vừa cho nó đi dạo vừa chờ.

Tim Tùng Dung vẫn đập thành thịch, “Hông... hông xe, mà không bắt được taxi, đợi mãi mới có xe bus.”

Ôn Thiệu Khanh định nói gì đó, nhưng thấy Tùng Dung đưa mắt ra hiệu, anh liền sửa lời, nói với âm lượng vừa phải: “Đã bảo để anh đi đón cơ mà? Cứ đòi tự về, sau này hằng ngày để anh đón.”

Tùng Dung gật mạnh đầu, “Ừ.”

Hai người vừa về vừa nói chuyện, đi được vài bước, Ôn Thiệu Khanh mới cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tùng Dung siết chặt tay áo anh, “Lớp bị chọc thủng nên em không lái xe về được. Hình như vừa nãy có người bám theo em.”

Nhường Chút đi phía sau dường như cảm nhận được gì, sửa hai tiếng về chỗ tối, lập tức có tiếng bước chân vang lên.

Tiếng chân xa dần, Tùng Dung mới buông Ôn Thiệu Khanh ra, thở phào.

Ôn Thiệu Khanh lau mồ hôi trên trán cô, “Sợ à?”

Tùng Dung thở hổn hển, “Nói thừa. Anh tưởng chỉ có bác sĩ bị đánh à? Luật sư cũng bị đánh đấy!”

Ôn Thiếu Khanh cười nhìn cô, “Gần đây nhận vụ gì à?”

Cô vẫn chưa hoàn hồn, hoảng hốt lắc đầu.

Ôn Thiếu Khanh nhìn một thoáng, chợt kéo eo cô lại, cúi đầu hôn.

Tùng Dung giãy mãi anh mới chịu buông. Cô che miệng, nhìn anh chăm chăm, “Anh làm gì đấy?”

“Anh phát hiện nghề này của em cũng là nghề rủi ro cao, cho nên em cần học chút kiến thức cấp cứu, lúc cần thiết có thể dùng để cứu bản thân. Anh vừa dạy em hô hấp nhân tạo.”

Ôn Thiếu Khanh thông thả giải thích, nói xong lại liếc xuống ngực Tùng Dung, “Lần sau sẽ dạy em hồi sức tim phổi.”

Tùng Dung tức giận nói: “Ôn Thiếu Khanh, anh mà còn thế, em sẽ gửi văn bản luật sư cho anh thật đấy! Kệ anh quấy rối tình dục!”

Ôn Thiếu Khanh kéo cô về, “Gửi đi, gửi đi, chúng ta ở gần nhau thế này, em mang thẳng sang luôn đi, anh đợi ở nhà.”

Tùng Dung nhìn lưng người đang trước, lại ngoảnh đầu nhìn Nhường Chút đi theo phía sau, ngoài không khí lạnh cóng, trong hơi thở của cô còn có mùi hương quen thuộc của anh. Nhiệt độ bàn tay chân thật đến vậy, cô bỗng thấy lòng bình yên lại, nỗi sợ khi nãy cũng cứ thế tan biến, không để lại dấu vết gì.

Luật sư Tùng không đùa, hôm sau Ôn Thiếu Khanh đi làm, vừa mở cửa ra đã thấy một phong bì trên mặt đất, chắc là nhét qua khe cửa. Anh mở ra xem, quả nhiên bên trong là văn bản luật.

Anh cười, quay người mang vào cất trong ngăn kéo bàn làm việc rồi mới đi ra ngoài.

Hôm nay Tùng Dung mang xe đi sửa nên cô lại được trải nghiệm cảm giác chen chúc trên xe bus, mãi mới đến trạm. Vừa bị dồn xuống xe liền trông thấy Ôn Thiếu Khanh.

Trên áo khoác lông cừu màu đen của anh có vết nước mưa bắn lên, kết hợp với khăn quàng màu xám, lại thêm chiếc ô xanh đậm trong tay, tất cả đều là sắc trầm, vậy mà lại khiến đôi mắt cô tỏa sáng. Cô đi nhanh tới trước mặt anh, “Đến đón em à?”

“Ừ.” Ôn Thiếu Khanh thuận thế nắm lấy tay Tùng Dung kéo cả người vào dưới chiếc ô, ôm vai cô đi vào chung cư.

Tùng Dung quay đầu hỏi: “Sao không nói với em một tiếng, không sợ em đi tàu điện à?”

“Mưa mà, từ chỗ tàu điện đến chung cư còn phải đi một đoạn, luật sư Tùng sẽ không ngốc thế đâu.”

Tùng Dung cúi đầu cười, chợt nghe Ôn Thiếu Khanh hỏi: “Hôm nay không có chuyện gì chứ?”

Biết anh đang lo lắng điều gì, Tùng Dung cười, “Không có gì, chắc là em đa nghi thôi.”

“Cẩn thận không thừa.” Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang nhìn cô, “Bao giờ thì xe sửa xong?”

“Mấy hôm thôi. Vài ngày trước Chung Trinh lái xe còn bị va quệt xước đầu, nhân tiện sửa luôn.”

“Mấy hôm tới có cần anh đưa đón không?”

“Thôi, không tiện đường. Em đi tàu điện ngầm hay xe bus đều tiện.”

Ôn Thiếu Khanh chợt hỏi: “Có một tệ không?”

“Tiền xu? Để em tìm xem.” Đúng lúc tới siêu thị gần đó, Tùng Dung nghĩ anh muốn mua gì, liền cúi đầu tìm ví, “Không có tiền xu, tiền giấy được không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Cũng được.”

Sau đó anh đưa cho cô một cái túi cầm trên tay từ lúc ban đầu.

Tùng Dung nhận lấy, “Cái gì đây?”

Ôn Thiệu Khanh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của cô, “Giày thể thao. Về sau vào giờ làm việc em đi giày cao gót, tan tầm thì đổi giày thể thao.”

“Tại sao?”

“Như vậy nếu có gặp phải người xấu em cũng có thể chạy nhanh hơn một chút.”

“...”

“Chẳng lẽ em định đánh nhau với đối phương? Hay là dùng điều luật nào đó để thuyết phục hắn tha cho em?”

“Không. Nhưng anh không biết là không được tặng giày cho người khác à?”

“Anh bảo tặng em bao giờ? Vừa rồi em trả tiền anh rồi đấy thôi.”

“Một tệ?”

“Nếu em ngại quá thì có thể tặng lại anh một đôi, anh trả em hai tệ.”

“Sao anh biết cỡ của em?”

“Anh mà muốn biết thì ngay cả việc bộ phận nào đó của em nằm ở khoảng cách từ xương sườn số mấy đến xương sườn số mấy trước ngực cũng có thể biết, em muốn thử không?” Vừa nói, anh vừa lướt mắt qua ngực cô.

Tùng Dung nhìn ngón tay Ôn Thiệu Khanh, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh ngón tay đó sờ lên xương của mình, thậm chí đến cảm giác ấm áp thô sản cũng đã hình thành. Cô vội dời mắt, mặt nóng lên.

Ôn Thiệu Khanh nghiêm mặt, “Em có thể về thử kiểm tra, thường là số ba đến số sáu, xem xem có bị xệ không.”

Tùng Dung nổi đóa, “Tránh ra!”

Buổi tối khi tắm xong, Tùng Dung chẳng biết sao lại nảy ra một ý, chạy đến đứng trước gương đếm xương sườn, đếm xong mới hài lòng tắt đèn đi ngủ.

Cách một ngày, Tùng Dung nhận được giấy báo nhận xe của trung tâm dịch vụ ô tô. Cô đang vừa nhìn hóa đơn vừa mắng thầm Chung Trinh thì chủ nhân của số điện thoại cậu đưa gọi tới. Tùng Dung thở dài một hơi rồi mới nhận, đi thẳng vào vấn đề: “Xin lỗi, em họ tôi quẹt vào xe anh, nếu sửa xong xe rồi thì anh cứ chụp hóa đơn gửi cho tôi là được, tôi sẽ chuyển tiền trả.”

Tùng Dung nói xong, bên kia không có ai trả lời. Cô gọi một tiếng, đầu dây kia vẫn im lặng.

Cô nhìn điện thoại, thấy sóng vẫn đầy, vậy nên lại gọi thêm một tiếng, bên kia cuối cùng cũng có giọng nói vang lên: “Tùng Dung.”

Lần này đến lượt Tùng Dung im lặng. Giọng nói ấy là... Lâm Thần.

Mười mấy phút sau, hai người ngồi cùng nhau trong một quán cà phê. Vào cửa chào hỏi qua loa xong, đôi bên lại ngồi nói chuyện nhặt nhẻo.

Tùng Dung chủ động mở miệng: “Không ngờ trùng hợp vậy, em họ em lại quẹt vào xe anh.”

Lâm Thần cười hờ hững, “Ừ!”

Trong ấn tượng của Tùng Dung, Lâm Thần là người hết sức vui vẻ rạng rỡ, nhưng người đang ngồi trước mắt cô đây... trong lời nói và cử chỉ đều thấp thoáng sự xa cách.

Mấy năm không gặp, anh điềm đạm trầm lắng hơn trước rất nhiều. Mất đi sự thân thiết vui đùa ngày xưa, hai người ngồi lặng ở đó, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Tùng Dung cố mãi cũng không tìm được chủ đề nói chuyện, đưa tay thoáng nhìn đồng hồ, “Muộn thế này rồi, em mời anh ăn tối nhé.”

Lâm Thần cũng không từ chối, “Được.”

Tùng Dung cảm thấy bữa cơm này hết sức vô vị, nhưng Lâm Thần chẳng tỏ vẻ gì khác thường, từ đầu đến cuối đều yên lặng ăn. Cô nói gì anh cũng phớt lờ trả lời đôi câu, nhưng chung quy vẫn rất ngượng.

Lúc ra khỏi nhà hàng, Tùng Dung chợt nhớ, “Đúng rồi, sửa xe hết bao nhiêu tiền? Em trả anh.”

Lâm Thần lắc đầu, “Nếu biết chủ xe là em thì từ đầu anh đã không gọi cú điện thoại này.”

Lòng Tùng Dung nhói lên. Hồi ấy cô mới từ thành phố S đến đây, không quen người không quen đất, Lâm Thần đã giúp đỡ cô rất nhiều. Nếu năm xưa không xảy ra chuyện kia, hẳn đến bây giờ họ vẫn là bạn tốt.

Cô vốn cho rằng anh sẽ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra giống cô, tránh cho đôi bên xấu hổ, nhưng rõ ràng Lâm Thần không định thế.

Tùng Dung gượng cười, “Vậy chúng ta... gặp lại sau nhé.”

Lâm Thần liếc nhìn cô, “Em lái xe đến à?”

“Không, em tự bắt xe về được.”

“Đi, anh đưa em về.”

Tùng Dung thật sự không muốn tiếp diễn sự lúng túng này, lắc đầu từ chối, “Không cần, anh đi trước đi.”

Lâm Thần nhìn cô, “Đưa phụ nữ về nhà là lẽ nghi căn bản.”

Trông thái độ lạnh nhạt của anh, Tùng Dung không muốn lằng nhằng thêm. Sau khi ngồi vào xe, cô trộm liếc Lâm Thần thì thấy anh bình tĩnh cầm lái, dường như không định mở miệng nói chuyện.

Cô háng giọng, “Đàn anh Lâm về từ bao giờ thế?”

Lâm Thần lãnh đạm trả lời: “Đầu tuần.”

“Vậy xe này...”

“Nhà anh có người ở đây, anh mượn xe.” Lâm Thần dừng đèn đỏ, quay người hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Tùng Dung thầm đáp trong lòng, bản thân xe không có vấn đề gì, mà anh lái thì có vấn đề. Biết là anh với Ôn Thiệu Khanh quan hệ tốt, nhưng cũng không đến mức lái cùng một loại xe, cùng một màu chứ?

Cô không nói ra miệng, trả lời cứng nhắc: “À, em tưởng đây là xe của anh, còn tưởng anh mua xe là có dự định về nước phát triển.”

Lâm Thần nhanh chóng nổ máy, “Tạm thời anh không có kế hoạch đó.”

Tùng Dung lẳng lặng thở dài, ngoảnh đầu nhìn ra cửa xe không nói gì thêm nữa.

Khoảng im lặng giữa họ kéo dài cho đến khi xe dừng trước tòa nhà mà Tùng Dung sống. Lúc cô đang đứng cạnh xe chào tạm biệt Lâm Thần, anh bỗng dừng chờ người, biểu cảm trên khuôn mặt như đóng băng.

Tùng Dung quay đầu nhìn theo ánh mắt anh, thấy Ôn Thiệu Khanh đang dắt Nhường Chút đi ra khỏi tòa nhà. Anh bước tới, vẻ mặt bình thản, nhìn Tùng Dung rồi cười hỏi Lâm Thần: “Về rồi đấy à? Lên nhà ngồi một lát nhé?”

Sau khi liếc mắt qua người Tùng Dung và Ôn Thiệu Khanh mấy lượt, Lâm Thần không trả lời mà hỏi: “Hai người ở cùng nhau?”

Ôn Thiệu Khanh tỉnh bơ nói: “Đúng thế.”

Tùng Dung phản bác: “Không hề!”

Hai người nhìn nhau, Tùng Dung giải thích: “Chúng em ở nhà đối diện nhau.”

Lâm Thần cười giễu, “Nhà đối diện?”

Ôn Thiệu Khanh phớt lờ vẻ quái dị của Lâm Thần, tiếp tục đề nghị: “Lên nhà ngồi nói chuyện một lát nhé?”

“Tôi không rảnh.” Dứt lời, Lâm Thần quay người chuẩn bị lên xe.

Ôn Thiều Khanh nhìn chiếc xe quen mắt, cất giọng ẩn ý: “Xem ra gu của chúng ta vẫn rất giống nhau.”

Lâm Thần nhìn chiếc xe rồi lại nhìn Tùng Dung, cau mày, giọng điệu khô khốc: “Xe này không phải của tôi.”

Ôn Thiều Khanh mỉm cười, “Tôi không nói cái xe này.”

Trong một thoáng, Lâm Thần dường như muốn bùng nổ. Nhưng nhìn đến Tùng Dung, anh lại cố gắng kiềm chế, “Đàn em, em về trước đi.”

Tùng Dung vẫn luôn yên lặng quan sát. Trước bầu không khí thù địch giữa hai người, cô có chút bận lòng, có chút áy náy. Giờ tình hình hết sức căng thẳng, cô càng không muốn đi. Vừa định mở miệng, Ôn Thiều Khanh đã đưa dây trong tay cho cô, “Em đưa Nhường Chút lên trên đi!”

Tùng Dung nhận lấy dây, nhìn Ôn Thiều Khanh.

Ôn Thiều Khanh cười một tiếng, nghiêng người thì thầm: “Trong lò có súp vùng đen, em tự lấy nhé.”

Lâm Thần ngoảnh đầu đi, rõ ràng là không nhìn nổi nữa. Anh châm chọc: “Tình tứ cho ai xem chứ...”

Tùng Dung đang định giải thích, Ôn Thiều Khanh lại nắm chặt tay cô, lạnh lẽo lắc đầu. Cô do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng gật nhẹ, đi thẳng vào tòa nhà.

Hai người lẳng lặng nhìn bóng dáng kia đi khuất. Ôn Thiều Khanh phá vỡ sự yên lặng, “Nhìn đi, có thấy cô ấy dứt khoát hơn hẳn phụ nữ thông thường không? Bảo đi là đi, không quay đầu lấy một lần. Cô ấy đã nói không thích là không thích, có dụ dỗ bắt ép thế nào cũng vô dụng.”

Lâm Thần không thèm nhìn anh, “Có gì cứ nói thẳng, quanh co lòng vòng cho ai nghe?”

Sắc mặt Ôn Thiều Khanh cũng không dễ nhìn, “Hóa ra một số người lại không thích lòng vòng quanh co cơ đấy. Mấy năm nay ai đó cứ rụt rè trốn tránh, chẳng đường hoàng chút nào, tôi lại tưởng người ta thích phong cách này chứ?”

Từ thuở quen biết, hai người chưa bao giờ so đo đấu võ miệng như vậy. Lâm Thần không ngờ hôm nay sẽ gặp phải Ôn Thiều Khanh, nhìn ánh mắt vào động tác của hai người, e rằng không chỉ đơn giản là hàng xóm nhà đối diện, lòng anh cũng có cảm giác, cũng bị kích thích. Từng có một thời, anh và Ôn Thiều Khanh thân như anh em. Mấy năm nay anh chủ động cắt đứt tất cả liên lạc giữa đôi bên, nhưng vừa gặp mặt liền biết cả hai vẫn là bạn thân, dù lúc này lời qua tiếng lại không chút khách sáo, anh vẫn nhận ra Ôn Thiều Khanh không sử dụng hết bản lĩnh ác mồm độc miệng vốn có. Còn anh là luật sư, xét chuyện cái vãi, ai có thể trên cơ anh được? Hai người đều ngầm hiểu ý nhau, cũng không thật sự muốn làm tổn thương đối phương. Chính vì lý do ấy mà anh sợ gặp Ôn Thiều Khanh, không biết làm sao đối mặt với hai chữ “anh em” này...

Lâm Thần vờ lạnh lùng suốt cả buổi tối, lúc này cuối cùng cũng thả lỏng. Anh tựa vào cửa xe, đôi mắt hơi sụp xuống không biết đang nghĩ gì, mãi sau mới yếu ớt lên tiếng: “Tôi không hề muốn tranh với cậu. Khi trước cô ấy nói thích cậu, sau khi tôi nói cho cậu nghe, cậu không từ chối, thậm chí còn nói... Hồi còn đi học, bao nhiêu cô gái thổ lộ với cậu đều bị mấy lời độc miệng của cậu ép phải rút lui. Ngay lúc ấy, tôi đã từ bỏ rồi.”

Ôn Thiều Khanh khinh thường: “Từ bỏ gì mà bao năm nay cứ khẳng khẳng phiêu bạt ở ngoài không trở lại? Lâm Thần, có gì mà cậu không nói được với tôi? Sao phải như thế? Làm như tôi và Tùng Dung có lỗi với cậu lắm vậy?”

Lâm Thần cũng nổi giận, giọng nói cao vút: “Tôi chẳng khẳng khẳng cái gì cả! Hai người không có lỗi gì với tôi hết! Là tự tôi đáng đời! Tôi không biết phải đối mặt với cậu thế nào! Ôn Thiều Khanh, tôi nể tình cậu nên mới từ bỏ, nếu là người khác thì có chết tôi cũng không nhường!”

Ôn Thiều Khanh đứng trong gió lạnh, giọng cũng lạnh nhạt: “Thích một người mà dễ dàng nhường cho người khác như thế? Vốn dĩ cậu không thích đến vậy, việc gì phải nói nghe rõ to tát?”

Lâm Thần thoáng giật mình. Điện thoại của Ôn Thiều Khanh bỗng vang lên, thấy là Kiều Dụ, anh bèn mở loa ngoài.

Giọng Kiều Dụ nhanh chóng truyền tới: “Hôm nay Lâm Thần ở đây, hay là hẹn tối nay gặp đi? Tôi gọi anh Tiêu đến?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Lâm Thần, đáp bằng giọng kỳ quặc: “Được.”

“Vậy tôi hẹn xong sẽ gửi tin nhắn cho cậu, đến lúc đó cậu với Tiêu Tử Uyên đến cứ coi như là tình cờ gặp, đừng nói là tôi sắp xếp.”

Kiều Dụ hớn hở cúp máy, điện thoại của Lâm Thần nhanh chóng đổ chuông.

Anh nghe máy, cũng mở loa ngoài, “Muốn gặp tôi à?”

Kiều Dụ giật mình, “Sao cậu biết? Cậu từ nhà về rồi chứ hả? Tối nay gặp nhau đi.”

“Được.” Lâm Thần cũng đáp với giọng kỳ quái, “Không thành vấn đề.”

Kiều Dụ thầm nhủ trong lòng, sao giọng điệu của hai tên này giống nhau vậy. Mãi sau anh ta mới lên tiếng: “Thế hẹn ở đâu?”

Lâm Thần cười, nhẹ nhàng trả lời: “Hẹn ở dưới chung cư nhà Ôn Thiếu Khanh đi. Dù sao cậu ta cũng ở đây, không cần viện cớ tình cờ gặp gì hết.”

Nói xong liền cúp máy.

Kiều Dụ nắm chặt điện thoại, sững sốt một lúc lâu mới nhớ ra phải gọi cho Tiêu Tử Uyên. Người ở đầu dây bên kia nghe máy, anh ta đau khổ lên tiếng: “Em họ của cậu chẳng nghĩa khí gì cả. Nghe điện thoại lại đi mở loa ngoài!”

Đầu dây bên kia im lặng, giọng Tùy Ưc vang lên: “Anh Kiều, anh ấy đang rửa tay, không tiện nghe máy. Em cũng mở loa ngoài..”

Kiều Dụ than vãn, giờ người ta bị gì vậy chứ? Sao cứ thích mở loa ngoài vậy?

Than xong mới hạ giọng mềm mỏng: “Tiêu Tử Uyên, Lâm Thần với em họ cậu đã gặp nhau dưới nhà em họ cậu rồi. Giờ tôi qua đó, cậu rửa tay xong cũng đến đi, chúng ta gặp nhau ở đó.”

Lâm Thần nắm chặt điện thoại, ngập ngừng mãi mới đề nghị: “Hay là chúng ta đánh một trận đi?”

Ôn Thiếu Khanh nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

Khi Kiều Dụ và Tiêu Tử Uyên đến nơi, hai người đang đánh hăng, mà cũng vô cùng ăn ý, đôi bên đều không nhẹ tay. Bác sĩ biết đánh vào đâu đau, luật sư biết đánh thế nào để giành được lợi thế lớn nhất.

Kiều Dụ nhìn một lúc, hỏi Tiêu Tử Uyên: “Có cần can thiệp không?”

Tiêu Tử Uyên vẫn ung dung nhàn nhã, chậm rãi nói: “Can thiệp kiểu gì? Đây là tranh chấp giữa quân nhân và dân thường, đi tìm Bộ Tư lệnh Cảnh vệ ấy, chuyện này không nằm trong phạm vi quản lý của chúng ta.”

Kiều Dụ cau mày, “Cứ đánh thế là cả hai bên đều tổn thương đấy!”

“Cậu nói xem...” Tiêu Tử Uyên chợt dừng lại, ngẫm nghĩ cẩn thận rồi ngoảnh sang nhìn Kiều Dụ.

Kiều Dụ cho rằng anh muốn đóng góp ý kiến nên im lặng đợi, đợi mãi mới được nghe một câu: “Hai người họ ai sẽ thắng?”

Kiều Dụ nhìn anh, “Thắng thua có ý nghĩa gì trong chuyện này không?”

“Thì cũng rảnh mà.” Tiêu Tử Uyên kiên trì hỏi: “Cậu thấy ai sẽ thắng?”

Kiều Dụ nhìn hai người đánh đấm qua lại, “Lâm Thần đi, Ôn Thiếu Khanh đã giành được người đẹp, thế mà còn muốn dồn ép Lâm Thần bằng nắm đấm, quá đáng rồi đấy. Người hoặc mặt mũi, dù gì cũng phải cho cậu ấy một thứ chứ?”

Tiêu Tử Uyên vừa lắc đầu vừa nhìn Kiều Dụ, “May mà cậu không phải tình địch của Ôn Thiếu Khanh, nếu không, ôi...”

Kiều Dụ ngẩn ra, “Là sao?”

Nét mặt Tiêu Tử Uyên khó dò, “Để mà xem, trò vui này chưa xong đâu.”

Quả nhiên giống như Kiều Dụ đoán, Ôn Thiếu Khanh dần rơi vào thế yếu, cuối cùng bị Lâm Thần tóm lấy tay không chế, ấn xuống mặt đất.

Lâm Thần dùng sức khá mạnh, nghe thấy tiếng lên của Ôn Thiếu Khanh mới thu tay, đẩy anh ra đất.

Hai người đều bị thương, ngồi trên mặt đất thở hồng hộc, chẳng còn chút hình tượng nào. Ôn Thiếu Khanh xoa khoe miệng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng, đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy vẫn luôn ở đó.”

Lâm Thần cử động cổ tay sưng phồng, “Ai?”

“Tùng Dung.” Anh bình thần nhìn Lâm Thần, ánh trăng sáng dịu phản chiếu trong đôi mắt, thông thả cất lời: “Cô ấy ở trong đôi mắt tôi, ngự trị nơi trái tim tôi.”

Anh hơi ngừng lại, dường như cảm thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm: “Vẫn luôn ở đây.”

Tùng Dung đứng nơi góc tối, chẳng biết đã khóc từ lúc nào. Cô cúi đầu nhìn Nhường Chút, môi mím lại thật chặt. Có lẽ Nhường Chút cũng cảm nhận được lòng cô đang dậy sóng liên dục nhẹ vào Tùng Dung, đưa chân trước khoắc lên chân cô, dường như đang vỗ về an ủi.

Lâm Thần ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh, mãi sau mới đứng dậy chỉnh trang, “Mai tôi còn có việc, tôi đi về nghỉ trước đây.”

Ôn Thiếu Khanh đứng lên, nhìn theo bóng lưng anh, chậm rãi nói: “Nhân Thanh, tôi yêu cô ấy, rất yêu, rất yêu. Cậu có dám nói câu này không?”

Con trai hai mươi tuổi làm lễ trưởng thành, đặt tên chữ. Năm ấy ông nội đặt tên chữ cho anh là Nhân Thanh. Người nhân từ, có lòng che chở, biết yêu thương. Trong Tuân Tử có viết: “Hư nhất mà tĩnh, gọi là đại thanh minh[2].” Nhân Thanh, có lẽ ông nội mong anh có trái tim nhân ái, trở thành người chính trực, thanh cao nhả nhặn, không màng lợi danh, quả thật đã gửi gắm hy vọng tốt đẹp.

[2] Ý nghĩa: khiêm tốn, bình tĩnh quan sát sự việc, sẽ có thể nhìn thấu tất cả.

Ôn Thiếu Khanh rất ít khi gọi tên chữ của anh, “Thanh” và “Khanh” vốn đồng âm, trong Lễ ký còn viết: “Ôn lương giả, nhân chi bản dã.[3]” Mà thật trùng hợp, anh họ Ôn. Lúc ấy hai người còn đùa nhau rằng đôi bên có duyên phận lớn lao, vậy nên mới vừa quen đã thân. Chỉ là về sau chẳng ai ngờ, họ còn có duyên thích cùng một người.

[3] Ý nghĩa: Ôn hòa, lương thiện là gốc rễ của lòng nhân từ.

Lâm Thần quay lại nhìn Ôn Thiếu Khanh. Tình bạn thân thiết bao năm giờ đây lại trở nên thế này. Bàn tay anh đặt trong túi quần cuộn thành nắm đấm, “Tôi không dám nói, đó là vì vào lúc còn chưa quá yêu, vào lúc biết hai người thích nhau, tôi đã bóp chết suy nghĩ này rồi. Thiếu Khanh, nếu đối phương không phải cậu, có lẽ tôi cũng có thể yêu cô ấy, yêu rất nhiều, rất nhiều.”

Lạ một nỗi, Ôn Thiếu Khanh vẫn tiếp tục khiêu khích Lâm Thần. Anh nhướn mày giễu cợt, lên tiếng: “Có lẽ? Có thể?”

Kiều Dụ ngó người, quay sang hỏi Tiêu Tử Uyên: “Sao Thiếu Khanh cứ nhất quyết chọc tức cậu ấy thế?”

“Vì muốn cậu ấy xả giận.” Tiêu Tử Uyên rất giỏi đoán ý người. Anh ngẩng đầu lên nhìn, chợt như hiểu ra gì đó, cúi đầu vừa nói chuyện với Tùy Ưc qua điện thoại, vừa trả lời Kiều Dụ “Lâm Thần đã kìm nén cơn bực tức trong lòng quá lâu, thời gian dài thành nội thương, thế nên mới mưa nắng thất thường. Thiếu Khanh buộc cậu ấy trút giận lên mình, tinh thần thoải mái rồi, chuyện gì cũng dễ nói.”

Kiều Dụ tiếp thu chiêu này, về sau sử dụng lúc xin ai đó tha thứ mới nhận ra đúng là tốt thật.

Lâm Thần quả nhiên bị kích thích, hung hăng xông đến chỗ Ôn Thiếu Khanh. Lần này anh không nường tay, đòn nào cũng là đòn hiểm. Ôn Thiếu Khanh vốn không có ý ngăn cản, chỉ vỗ đờ đôi đòn, tự nhiên sẽ rơi vào thế yếu, có bao nhiêu cú đều lãnh trọn rồi lại ngã ra đất.

Kiều Dụ và Tiêu Tử Uyên đứng xem, không ai có phản ứng gì, nhưng lại có người không nhìn nổi. Cả hai chỉ thấy một bóng dáng chạy tới như gió, chặn trước Ôn Thiếu Khanh, đỡ anh dậy, xem xét cánh tay anh

cẩn thận, mới ngẩng đầu trách móc Lâm Thần: “Anh ra tay nặng thế làm gì? Tay anh ấy bị thương còn chưa khỏi hẳn, sau này còn phải cầm dao phẫu thuật đấy!”

Kiều Dụ sững người, thấp giọng hỏi Tiêu Tử Uyên: “Cô gái này là ai vậy?”

Tiêu Tử Uyên cười ẩn ý, “Chính là người thích bác sĩ mà không thích luật sư đấy.”

Kiều Dụ sực hiểu ra, lúc này mới đánh giá Tùng Dung kỹ lưỡng.

“Vừa rồi tôi còn chưa nói xong.” Tiêu Tử Uyên cắt điện thoại, nhìn kẻ đang tỏ vẻ yếu ớt nép sau lưng người khác, “Một mặt là để ai đó trút giận, một mặt là khiến cho ai đó đau lòng. Quan tâm ắt loạn, cảm xúc chân thực sẽ được bộc lộ trọn vẹn trong tình thế cấp bách. Tình cảm ấy mà, ảy nẩy và không nở đều vô dụng, cứ lằng nhằng dây dưa thì ai cũng bị tổn thương, chỉ có giải quyết dứt khoát mới là cách tốt nhất. Nhưng bị nhát dao này đâm vào thật sự không dễ chịu, nghĩ mà xem, có gì đau hơn thấy người mình thích thiên vị tình địch của mình? Cho nên tôi mới nói, may mà cậu không phải tình địch của Ôn Thiệu Khanh.”

Kiều Dụ nhìn Ôn Thiệu Khanh, lại nhìn Tiêu Tử Uyên, rõ ràng là không tán thành, “Tôi thấy không phải tình địch của Tiêu Tử Uyên cậu mới là may ấy. Đúng là anh em họ, cả nhà xấu tính...”

Lâm Thần thở hổn hển tựa vào trước mui xe, vẻ lạnh lùng lúc gặp cô buổi tối đã được gỡ bỏ toàn bộ, anh bực bội trừng mắt, “Đàn ông đánh nhau, phụ nữ xen vào làm gì?”

Tùng Dung nghẹn lời, “Anh...”

Lâm Thần phớt lờ cơn giận của cô, hất cằm nheo mắt nhìn Ôn Thiệu Khanh, “Sao? Đánh nữa không?”

Ôn Thiệu Khanh hờ hững, nhướn mày nhìn đáp trả: “Tùy cậu.”

“Đối thủ quá yếu, chán chết.” Lâm Thần mang bộ mặt khinh bỉ lên xe.

Xe đi được vài mét chợt dừng lại, Lâm Thần ló đầu ra khỏi cửa xe, “Lên xe, đấu solo, tôi chọn địa điểm. Dám không?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Theo đến cùng.”

Tùng Dung nhìn một lúc, cũng biết ý Ôn Thiệu Khanh nên không ngăn cản, “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Mười mấy phút sau, bốn người xuất hiện trong một quán internet.

Lâm Thần nhìn màn hình đăng nhập trò chơi quen thuộc, quay sang Ôn Thiệu Khanh, “Một ván quyết định thắng thua.”

Ôn Thiệu Khanh bắt đầu nhập tài khoản và mật khẩu, “Được”

Hai người trong game đánh hết sức khí thế, hai người đứng ngoài ngán ngẩm nhìn nhau.

Năm xưa khi trò chơi này thịnh hành, bốn người chơi cùng nhau. Nhưng Tiêu Tử Uyên cứ như thần, xuất hiện ở đâu là người khác bị chèn ép đến triệt để, thế nên anh bị cấm chơi lại trò này. Kiều Dụ thì vốn không ham, cứ chơi được ba ngày lại nghỉ hai bữa, sau đó bị người đẹp nào đó quấy rầy đến mức không rảnh mà chơi, về sau nữa lại bị người đẹp đánh bại, ngày ngày đều phải ở bên cô bạn gái nũng nịu, càng chẳng có thời gian. Vậy là chỉ còn lại Ôn Thiệu Khanh và Lâm Thần cô độc chiến đấu trong game, thành lập tình bạn cách mạng.

Hơn một tiếng sau, Lâm Thần bỏ tai nghe xuống, sung sướng kêu lên: “Thắng rồi!”, nói xong nhìn Ôn Thiệu Khanh cười đắc ý.

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười, “Tôi đi vệ sinh đã.”

Lâm Thần khoe khoang với Tiêu Tử Uyên và Kiều Dụ, hai người kia lại lắc đầu thờ dài.

Nụ cười của Tiêu Tử Uyên khiến anh chỉ muốn đánh người, “Ừm, quả thật phải khen trình độ em họ tôi tốt thật, làm gọn ghẽ như vậy, cậu cũng không nhận ra.”

Lâm Thần ngây người, “Cậu có ý gì?”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, không giải thích nữa.

Kiều Dụ cũng bó tay, “Không biết cậu vui cái gì, người cuối cùng có được người đẹp là cậu ta chứ không phải cậu. Nếu cậu thua, còn có thể nói là tài nghệ không bằng người ta, nhưng giờ thì sao, thắng rồi còn xấu hổ hơn, chỉ có thể công nhận là bản thân cậu có vấn đề, sức hấp dẫn không bằng người ta.”

Nụ cười trên mặt Lâm Thần cứng đờ, không thốt nổi một câu.

Sau đó Lâm Thần lại nổi khùng, mua rất nhiều rượu rồi kéo Ôn Thiệu Khanh đến sân tập thể thao trường Đại học X uống, Tiêu Tử Uyên và Kiều Dụ đi uống cùng.

Lâm Thần là người có tửu lượng tốt nhất trong bốn người, lúc nào cũng uống rất giỏi, còn Ôn Thiệu Khanh thì vốn không sở trường món này. Bia, rượu trắng và rượu vang trộn vào nhau, dù cho tình trường không như ý, tâm trạng không vui thì cũng sẽ rất thoải mái nếu uống thắng Ôn Thiệu Khanh.

Hai người ồn ào mãi mới yên tĩnh lại. Lúc này mọi người mới nhận ra Kiều Dụ vốn luôn mỉm cười, giờ lại đang ngơ ngẩn, tự rót tự uống hết hơn nửa chai rượu trắng, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Hai người ra hiệu với nhau bằng mắt rồi cùng nhìn về phía Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên nhận được tín hiệu xong, trầm mặc một chút, cũng không có hành động, chỉ lấy điện thoại ra, chẳng biết là định làm gì. Một lát sau anh mới đổi chỗ ngồi cạnh Kiều Dụ, không nói gì, đưa di động tới trước mặt anh ta.

Kiều Dụ máy móc ngẩng lên nhìn, ánh mắt rời rạc, nhìn một lúc mới hoàn hồn, sau đó ngây ngẩn nhìn ảnh chụp trên màn hình.

Đó là một tấm ảnh chụp màn hình video. Cô gái trong ảnh có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, đang cười rạng rỡ với ống kính, miệng hơi hé không biết đang nói gì, khí chất rực rỡ cứ thế xông thẳng đến mặt Kiều Dụ, khiến anh ta tỉnh rượu mấy phần.

Anh ta đưa ngón tay vuốt khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong, mãi sau mới thấp giọng hỏi: “Cô ấy hay liên lạc với Tuyền Ưc lắm à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Tình cảm của họ xưa nay luôn rất tốt.”

Kiều Dụ nhìn thêm một chút, chợt nở nụ cười, đẩy tay Tiêu Tử Uyên ra, ngoảnh đi nhắm mắt lại, “Nhìn nữa sẽ chết mất...”

Lâm Thần lèm bèm đi tới, ôm vai Kiều Dụ, liếc Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh, “Kiều Dụ, hai người thất tình chúng ta uống với nhau, mặc kệ họ, cứ để họ đi mà hạnh phúc.”

Kiều Dụ nhận rượu, cụng chén với Lâm Thần, giữa đầu uống mấy ngụm. Đến cuối cùng, hai người ban đầu chủ định uống thì vẫn còn chút thần trí, nhưng Kiều Dụ lại bất tỉnh. Là người duy nhất còn tỉnh táo, Tiêu Tử Uyên đành phải lái xe đưa ba người về.

Hôm sau Tùng Dung không đến văn phòng. Cô dậy sớm, không biết tối qua Ôn Thiệu Khanh về lúc nào, đợi ở nhà một lúc, nghĩ chắc tầm này anh cũng dậy rồi mới sang nhà đối diện gõ cửa.

Ai ngờ vừa ra ngoài đã thấy Chung Trinh đi ra khỏi thang máy, “Chị họ, em để quên USB ở chỗ chị, hôm nay không có tiết nên đến lấy.”

“Ừ.” Tùng Dung để hé cửa, “Đi lấy đi. Chị sang nhà bên một chút.”

Cô đứng gõ cửa, đợi mãi mới thấy Ôn Thiệu Khanh đi ra. Trông thấy cô, anh mỉm cười, “Không đi làm à?”

Anh vừa nói vừa day thái dương, để cô vào nhà.

Tùng Dung thấy sắc mặt anh hơi tái, trong nhà còn thoảng mùi rượu, bèn hỏi dò: “Uống rượu à?”

Ôn Thiệu Khanh ngồi trên sofa gật đầu, “Uống một chút.”

Tùng Dung vào bếp rót nước cho anh, “Đầu đau không?”

Ôn Thiệu Khanh nhận lấy uống một ngụm, “Vẫn ổn.”

Tùng Dung hơi do dự, cuối cùng vẫn hỏi: “Uống với anh Lâm à? Anh ấy không sao chứ? Hay là hôm nay cùng ăn nhé?”

Ôn Thiệu Khanh hơi khựng lại. Anh đặt cốc lên bàn, hồ hững nói: “Cậu ấy đi sáng nay rồi, anh vừa biết.”

Tùng Dung giật mình, “Đi rồi?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Không phải sang nước ngoài mà là về nhà cậu ấy, em không biết à? Nhà cậu ấy ở ngoại tỉnh.”

Tùng Dung càng áy náy, “Là lỗi của em, hôm qua em không nên quát anh ấy...”

Ôn Thiếu Khanh chững mắt vì vẻ mặt cô, ngắt lời: “Lỗi của em? Em có lỗi gì? Là hôm qua không nên quát cậu ấy, hay là mấy năm trước không nên từ chối cậu ấy?”

Tùng Dung ý thức được sự khác thường của Ôn Thiếu Khanh, cảm thấy khó hiểu, “Anh biết em không có ý đó. Dù sao anh ấy cũng là đàn anh của em, hồi đi học đã giúp em rất nhiều. Đã lâu thế rồi anh ấy chưa về, có lẽ không quen với nơi này cho lắm, chúng ta nên quan tâm anh ấy mới phải.”

“Thế à?” Ôn Thiếu Khanh có vẻ khó chịu, “Luật sư Tùng quan tâm đàn anh thật đấy. Anh lại không phải đàn anh của luật sư Tùng. Chắc em cũng chưa bao giờ để tâm đến anh, thật ra anh chỉ là cái bia đỡ để khi ấy em từ chối Lâm Thần mà thôi. Luật sư Tùng chưa yêu đương hẹn hò bao giờ, vậy mà cũng giải chuyện này thật. Anh bị em đùa giỡn trong tay, đúng là quá ngu ngốc.”

Chưa bao giờ thấy bộ dạng chua ngoa này của anh, Tùng Dung nhú chặt đôi mày, “Anh... Anh nói thế là có ý gì?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô hờ hững, “Hồi bé lúc học viết bút lông, ông nội anh nói, chữ ”tâm” viết thấp, đừng viết cao cũng đừng viết thẳng quá, nên viết thấp để tránh cao, viết hướng sang bên phải để thủ thế, bốn nét liền mạch, không nên gián đoạn. Có phải tình yêu cũng như vậy, người động lòng trước sẽ luôn ở thế yếu?”

Tùng Dung khẽ giật mình, người động lòng trước? Là cô? Là anh? Hay Lâm Thần?

Ôn Thiếu Khanh chợt cười, hỏi Tùng Dung: “Hay là luật sư Tùng muốn có cả hai? Sở trường của luật sư là sử dụng đòn tâm lý, cân nhắc lợi hại để giành được lợi ích lớn nhất còn gì?”

Lần này Tùng Dung tức thật. Cô cố không khiến mình run rẩy, nhịn mãi mới bình tĩnh được, mỉm cười tự giễu rồi thẳng thừng xoay người đi. Cô lẩn lộn trong ngành tư pháp bao năm, không một người trong ngành nào có thể tổn thương cô bằng lời nói. Thật không ngờ, ra khỏi tòa, cô lại bị một kẻ làm nghề mỗ xé khiến cho thương tích đầy mình! Đúng là quá sức mỉa mai!

Chung Trinh đứng ở cửa thấy hai người cãi nhau thì giật mình. Cậu chỉ đi tìm một cái USB, sao lúc quay về bầu không khí lại khác hẳn thế này?

Thấy Tùng Dung về nhà sập cửa, cậu mới đi vào giải thích với Ôn Thiếu Khanh: “Sếp, chị em không phải người như sếp nói đâu.”

Ôn Thiếu Khanh dạy án đường, “Tôi biết.”

Chung Trinh không hiểu, “Sếp biết? Vậy sao sếp lại nói khó nghe như thế?”

Ôn Thiếu Khanh nhếch miệng, nheo mắt, dường như rất hả giận, “Tôi cố ý nói vậy đấy. Cô ấy cứ cảm thấy hổ thẹn với Lâm Thần, gánh nặng trong lòng quá nặng, để lâu thành bệnh kín, nếu không ép, cô ấy mãi mãi cũng không thoát ra được. Chuyện này không phải lỗi của ai, mà dù có lỗi thì cô ấy cũng chẳng cần phải gánh chịu.”

Chung Trinh nhìn anh một lúc mới thì thào: “Nhưng nhìn sếp không giống đang diễn...”

Nhắc đến chuyện này, Ôn Thiếu Khanh bỗng dưng nổi cáu, “Ừm, tôi tức thật.”

Chung Trinh vẫn không hiểu, “Sếp tức cái gì chứ?”

Anh cau mày, nhả ra một chữ khô khốc: “Ghen.”

“...” Chung Trinh cảm thấy hôm nay Ôn Thiếu Khanh bất thường, vì vậy liền chuồn đi trước.

Từ hôm đó Tùng Dung bắt đầu điên cuồng tăng ca, điên cuồng đến mức Đàm Tư Trạch cũng không nhin nổi.

Trước khi tan việc, anh ta đứng trước cửa phòng Tùng Dung gõ cửa, “Vẫn chưa về à?”

Tùng Dung đang chỉnh sửa tài liệu lên tòa, không cả ngẩng đầu, “Anh đi trước đi, em còn chưa làm xong. Tạm biệt.”

Nói xong, cô nhìn lướt qua đồng hồ ở góc phải dưới màn hình máy tính, lớn tiếng nói với trợ lý bên ngoài: “Em nghỉ trước đi, những tài liệu kia sáng mai đưa chị là được.”

Đàm Tư Trạch cảm thấy cô có vấn đề, không những không đi mà còn vào ngồi đối diện, “Tùng Dung, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.”

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn anh ta, “Nói.”

Đàm Tư Trạch không che giấu ý đồ muốn lợi dụng sức lao động, “Dù em có tăng ca thêm đi nữa cũng không có tiền tăng ca đâu.”

Tùng Dung lạnh mặt đuổi người, “Biến!”

Đàm Tư Trạch hậm hực bỏ đi.

Mấy ngày gần đây Ôn Thiếu Khanh cũng không thoải mái. Mỗi lần anh dẫn Nhường Chút ra ngoài, nó đều chạy sang cửa nhà đối diện, kéo mãi cũng không giữ được. Tùng Dung lại tính toán rất chuẩn thời gian đi về, tránh toàn bộ khả năng gặp mặt giữa đôi bên, anh không thể gặp được cô dù chỉ một lần.

Ôn Thiếu Khanh hơi hối hận, hôm đó có phải anh đã quá nặng lời, công dụng của thuốc liệu có mạnh quá, sẽ cuốn cả mình vào không?

Mấy ngày liền anh mặt mày ủ dột. Hôm nay vừa đến bệnh viện đã cảm thấy có gì không đúng, suốt đường vào phòng phẫu thuật đều được hỏi han ân cần: “Dạo này bác sĩ Ôn thất tình à?”

Lòng Ôn Thiếu Khanh căng thẳng nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu chào hỏi như thường. Anh thầm quyết định, nhất định phải dạy dỗ cái tên Chung Trinh này cho tử tế mới được. Chắc chắn là do cậu chàng miệng rộng kia, đến chuyện này cũng mang đi buôn.

Ôn Thiếu Khanh thay trang phục đứng trước vòi nước rửa tay, đúng lúc gặp Tần Sở vừa thực hiện xong ca mổ. Anh cười chào hỏi cô.

Tần Sở tháo khẩu trang, cười nói: “Dạo này bác sĩ Ôn thất tình à?”

Động tác tay của Ôn Thiếu Khanh chậm lại, nghi ngờ quay sang hỏi: “Đến em cũng biết rồi? Phạm vi truyền bá của Chung Trinh rộng vậy sao?”

Tần Sở cười cười, “Hôm qua có buổi hội chẩn, vô tình nghe thấy, cũng không biết những khoa khác có biết không.”

Ôn Thiếu Khanh cau mày, không nói nữa, nghiêm túc rửa tay tiếp.

Tần Sở đứng sau anh, nhìn người trong gương, đột nhiên mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cô ấy có gì tốt?”

Đôi mắt Ôn Thiếu Khanh sụp xuống, nhưng khóe miệng lại cong lên, trả lời không cần suy nghĩ: “Tùng Dung nhà anh, cái gì cũng tốt. Người anh yêu cầm được đao kiếm, ở trong thế giới của riêng mình, cô ấy có thể vung kiếm tung hoành, xây dựng non sông. Người anh yêu cũng mang được giày thủy tinh, xứng với vương miện, tỏa sáng rực rỡ trong thế giới của cô ấy, xinh đẹp lộng lẫy trong thế giới của anh.”

Chẳng biết do vừa làm phẫu thuật hay vì bị mấy câu này của anh kích thích, sắc mặt Tần Sở hơi tái nhợt, mãi sau mới nói: “Ôn Thiếu Khanh, anh biết em thích anh đúng không?”

Được một người phụ nữ thẳng thắn chủ động tỏ tình, Ôn Thiếu Khanh cũng không huênh hoang ra vẻ. Xuyên qua tấm gương phản chiếu, anh khẽ gật đầu, chờ câu tiếp theo của cô.

Ai ngờ Tần Sở chỉ ngẩng lên, nhanh chóng mở miệng: “Hết rồi, nói một tiếng cho anh biết thôi, coi như kết thúc.”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, “Bác sĩ Tần giác ngộ hoàn toàn, công đức viên mãn.”

“Bệnh nhân khi nãy suýt nữa chết trên bàn phẫu thuật. Có đôi khi em nghĩ, đổi mặt với sinh mệnh, con người thật sự quá nhỏ bé, việc gì em phải làm khó bản thân? Ai cũng nói bác sĩ xem nhẹ sống chết, đã xem nhẹ sống chết, sao có thể nhìn thấu cuộc đời?” Tần Sở thở dài, chợt nghiêng đầu cười, “Bác sĩ Ôn thấy sao?”

Ôn Thiếu Khanh nhận ra cô đang chế giễu việc anh và Tùng Dung chiến tranh lạnh, cũng cười theo, “Xem nhẹ sống chết, nhìn không đủ Tùng Dung.”

Tần Sở bất ngờ phải nghe một màn khoe khoang tình cảm, liền quay người bước đi.

Ôn Thiếu Khanh sực nhớ tới điều gì, gọi cô lại: “Đúng rồi, có chuyện này muốn hỏi em một chút. Em có nhìn thấy... một tấm ảnh, là ảnh anh với Tùng Dung chụp cùng Nhường Chút, dán ở tường ảnh nhà anh hôm mọi người tụ tập ăn uống không?”

Tần Sở lắc đầu xong mới kịp phản ứng, “Anh không nghĩ là em lấy đấy chứ?”

Ôn Thiếu Khanh hơi ngại, “Không có ý đó.”

Tần Sở thấy chuyện này không có gì, “Rửa thêm một tấm là được mà.”

“Xóa nhầm ảnh, anh không có bản phụ, không rửa được nữa.” Ôn Thiếu Khanh hơi tiếc nuối, “Được rồi, anh đi thay quần áo đã. Gặp sau nhé.”

Ôn Thiếu Khanh thực hiện liên tục hai ca phẫu thuật, ra khỏi phòng mổ vẫn chưa yên lòng. Anh còn chưa đi xử Chung Trinh, Chung Trinh đã tự động xuất hiện trước cửa.

Chung Trinh ân cần bưng trà rót nước cho Ôn Thiếu Khanh, “Sếp, sếp với chị họ em cãi nhau được mấy ngày rồi nhỉ? Chị họ em buồn lắm, hôm qua em đi thăm, chị ấy khóc suốt đêm, không làm sao khuyên được. Hay là sếp dỗ chị ấy đi?”

Tâm trạng Ôn Thiếu Khanh đang không vui, vạch trần cậu, “Cậu bịa cũng bịa có tâm một chút được không? Sao chị họ cậu có thể khóc ngay trước mặt cậu chứ?”

“Ấy...” Chung Trinh gãi đầu, “Bịa hơi quá rồi sao?”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, hờ hững lên tiếng: “Cậu thấy sao?”

Cảm thấy luồng hơi lạnh quen thuộc bắt đầu chạy dọc sống lưng, Chung Trinh miễn cưỡng nói tiếp: “Sếp, thật ra chị họ em dễ dỗ lắm. Thật đấy. Sếp thử đi mà.”

Ôn Thiếu Khanh lẳng lặng nhìn cậu. Chung Trinh thấy anh có vẻ không phản đối, liền đề nghị: “Sếp, sếp không biết dỗ người khác thế nào đúng không? Hay là sếp tập dỗ em trước đi?”

Ôn Thiếu Khanh chợt nở nụ cười, “Được thôi, muốn tôi dỗ cậu thế nào? Chép bệnh án, viết luận văn, chép sách, tùy cậu chọn.”

Chung Trinh cảm thấy nụ cười của Ôn Thiếu Khanh lúc này còn đáng sợ hơn cả bộ dạng của anh khi nãy, lắc đầu, “Vừa rồi em không nói gì! Sếp, sếp nghỉ ngơi chút đi, em còn có việc, đi trước đây!”

Tư duy của Chung Trinh không giống người bình thường, kể này không thành lại nảy ra kế khác. Ban đêm khi trực ca, cậu kéo Ôn Thiếu Khanh đứng kể chuyện ma với mấy cô y tá. Những chuyện ma này nếu không liên quan đến bệnh viện Đại học X thì cũng liên quan đến bệnh viện. Vì toàn là những nơi quen thuộc nên cảm giác truyền tải rất mạnh, mấy cô y tá sợ hãi ôm lấy nhau. Cậu vừa kể, vừa liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh, còn anh cứ ngoảnh mặt ngó lơ.

Chung Trinh lại kể một chuyện cực sinh động làm y tá sợ trắng mặt, nhưng Ôn Thiếu Khanh vẫn bình thản đọc ghi chép. Cậu thất bại, đành phải từ bỏ, sau khi về phòng làm việc mới hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Sếp, những chuyện ma kia toàn là hàng tử của em đấy, còn chưa đủ đáng sợ sao?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Đủ rồi.”

Chung Trinh tò mò, “Vậy sao sếp có vẻ không sợ gì hết thế?”

Ôn Thiệu Khanh ngẩng lên nhìn cậu, “Vì bảy mươi phần trăm truyện ma liên quan đến trường và bệnh viện của chúng ta đều là do tôi bịa rồi truyền ra ngoài.”

“...” Chung Trinh không biết nói sao với câu trả lời này, “Vây ba mươi phần trăm còn lại thì sao?”

Ôn Thiệu Khanh ngẫm nghĩ, “Ba mươi phần trăm còn lại được bổ sung hoàn thiện sau khi bác sĩ Tuyền vào trường và trở thành đàn em của tôi.”

Chung Trinh nhìn Ôn Thiệu Khanh, thật sự không hiểu tại sao anh phải làm chuyện này, “Sao sếp phải bịa chuyện ma?”

Ôn Thiệu Khanh lại ngẫm nghĩ, “Vì mỗi lần đến tuần thi cử là phòng tự học ở khoa Y trường ta đều không đủ dùng, còn có người ở khoa khác đến chiếm chỗ, cho nên bịa bừa mấy chuyện để giải quyết đám người không có phận sự.”

“Thế sao còn phải bịa chuyện liên quan đến bệnh viện?”

Ôn Thiệu Khanh lại liếc cậu, “Mùa hè trời nóng quá, trong nhà xác bệnh viện có điều hòa nên sinh viên khoa Y toàn chọn nơi đó để tự học, đôi lúc cũng sẽ hết chỗ, truyện ma trong bệnh viện dùng để giải quyết người mình.”

Biểu cảm trên mặt Chung Trinh trở nên quái dị.

Ôn Thiệu Khanh nhướng mày, “Cậu làm mặt đó là sao?”

Chung Trinh đầu hàng, “Không...Em chỉ cảm thấy sếp thật đáng sợ, gọi sếp là Đại Ma Vương quả không sai.”

Ôn Thiệu Khanh cười nhạt, “Cảm ơn, nhưng nhắc đến chuyện này tôi lại sức nghĩ ra, sau này nếu cậu không thể nộp luận văn đúng hạn thì tới nhà xác bệnh viện mà viết, vừa mát mẻ vừa yên tĩnh.”

Chung Trinh hoảng hốt, “Em không muốn! Em sợ!”

“Cậu sợ gì? Có nhiều người...” Ôn Thiệu Khanh ngừng lại một chút, thì thào, “...Bên cạnh cậu như vậy, mà toàn là tươi mới, chắc chắn sẽ không buồn ngủ.”

“Sếp, sếp cãi nhau với chị họ em, tâm trạng không tốt cũng đừng làm tổn thương người vô tội chứ?” Chung Trinh sợ hãi xoa tay, sức nhớ ra điều gì, “Đây không phải trọng điểm! Sếp, sếp xem, phụ nữ đều sợ ma, trời tối sếp đi kể chuyện ma cho chị họ em nghe, chị ấy sợ sẽ tự động nhào vào lòng sếp! Thế là hai người làm lành rồi!”

Ôn Thiệu Khanh cất ghi chép, hít sâu một hơi rồi hỏi: “Chung Trinh, cậu có bạn gái chưa?”

Chung Trinh lắc đầu, “Chưa, sao thế ạ?”

Ôn Thiệu Khanh thở dài, “Không có gì, tôi cảm thấy cậu không cần tìm bạn gái nữa, vì EQ của cậu sẽ khiến bạn gái cậu tức chết mất. Thôi cậu tìm một người bạn trai đi.”

Chung Trinh bị đả kích hai lần ở chỗ Ôn Thiệu Khanh, quyết định chuyển hướng sang Tùng Dung, ra ngoài gọi điện cho cô.

Tùng Dung vừa nhận máy đã nghe thấy Chung Trinh hớn hỏ hỏi: “Chị họ, sinh nhật em chúng ta cùng ăn cơm nhé?”

Cô vừa về đến nhà, nhìn lịch, “Còn một tuần nữa cơ mà, em gấp cái gì?”

“Ừm...” Chung Trinh lấy cớ, “Cuối tuần em thi, sẽ khá bận, không có thời gian.”

Tùng Dung không có ý kiến, “Được, muốn ăn gì? Chị mời.”

Chung Trinh mừng rỡ, “Quyết định vậy đi. Trưa mai nhé. Em nghĩ xong sẽ nhắn tin cho chị.”

Trưa hôm sau khi Tùng Dung mang bánh kem đến nơi, phục vụ đưa cô vào phòng riêng, bên trong chỉ có Chung Trinh đang nhìn quyển thực đơn gọi món.

Cô nhìn căn phòng rộng, “Sao chỉ có hai chúng ta ăn mà phải nghiêm chỉnh thế?” ;

Chung Trinh lúc này mới dám nói thật: “Không chỉ có hai chúng ta, còn có bạn học, thầy giáo trong khoa, còn...”

Tùng Dung lạnh mặt. Không cần nói cũng biết còn có ai, cô đứng đưng lên tiếng: “Làm to như thế cơ à? Đủ tiền không?”

Chung Trinh căng thẳng, sao bây giờ chị họ còn quan tâm cậu có đủ tiền hay không, sao không nhắc đến Ôn Thiếu Khanh chứ? Ít nhất bây giờ cô trở mặt với cậu còn có thể chứng minh cô có quan tâm đến Ôn Thiếu Khanh!

Cậu đặt quyển thực đơn xuống, ngồi cạnh cô, nói rõ mục đích: “Chị họ, sếp của em cũng tới.”

Tùng Dung vẫn lạnh nhạt, lật quyển thực đơn lơ đãng xem, “Tới thì tới, liên quan gì đến chị. Món này được này, gọi đi.”

Lúc này Chung Trinh mới nhận ra tình hình không ổn, giật lấy quyển thực đơn trong tay cô vứt ra chỗ khác, “Chị họ, chị sao thế? Chị thích sếp em cơ mà?”

Tùng Dung cầm cốc nước trước mặt lên nhấp một ngụm, ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, “Thích thôi mà, có gì đâu. Trên đời này người ta thích nhau nhiều như vậy, sao có thể đều kết thúc tốt đẹp?”

Thật ra từ hôm bắt đầu chiến tranh lạnh với Ôn Thiếu Khanh, Tùng Dung đã nghĩ thông suốt. Cô không hề có lỗi với ai, kể cả Lâm Thần. Cô đã từ chối Lâm Thần dứt khoát, như vậy là ổn. Dù bây giờ có làm lại, cô vẫn sẽ hành động như thế, sau này cũng không có áy náy gì với anh nữa.

Tình cảm của Lâm Thần đối với cô, hơn nữa là do thấy người xung quanh đều dần tìm được người mà họ yêu thích nên cũng vội vàng muốn thoát kiếp độc thân, gặp được một người kha khá liền tưởng rằng mình đã thích người đó rồi. Có lẽ điều Lâm Thần để ý không chỉ là sự từ chối của cô, mà còn vì năm ấy cô đã nhiều chuyện nói thêm một câu “thích bác sĩ”. Tình cảm mơ hồ hòa trộn với tình bạn thân thiết, phức tạp lên men, khiến trái tim nóng lên, làm anh không thoải mái, cứ canh cánh trong lòng, vậy là tưởng rằng tình cảm dành cho cô rất sâu đậm. Ôi, đúng là bệnh chung của cánh đàn ông, luôn tự cho là mình đúng.

Còn Ôn Thiếu Khanh, mặc anh nghĩ cô thế nào cũng được. Chỉ là một người đàn ông thôi mà, đâu đáng để cô hết lần này đến lần khác bị anh làm ảnh hưởng, đánh mất chính kiến của mình? Tốt nhất là cả đời này cô đừng dính dáng gì đến hai người đàn ông này nữa. Anh còn nói cô hối hận vì lúc trước đã từ chối Lâm Thần, nhưng thật ra, người hối hận hẳn là anh mới phải? Có lẽ anh hối hận khi bản thân đã vì cô mà nảy sinh ngăn cách với Lâm Thần suốt bao năm như vậy.

Ôn Thiếu Khanh đứng ở cửa nghe thấy vài câu, thầm nhủ không ổn rồi, đúng là công dụng thuốc quá mạnh đã cuốn cả anh vào. Đang nhú mày thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau, anh háng giọng, đẩy cửa bước vào.

Hai chị em đang nói chuyện, cửa bỗng dưng bị mở ra. Tùng Dung trông thấy người ở cửa, nghĩ có lẽ anh đã nghe được gì, nhưng cũng không thấy xấu hổ, chỉ mỉm cười lên tiếng chào, vừa lịch sự vừa xa cách: “Thầy Ôn!”

Đôi mày Ôn Thiếu Khanh nhíu chặt. Anh vốn định đuổi Chung Trinh ra ngoài nói với cô mấy lời, nhưng còn chưa mở miệng thì một đám học sinh và đồng nghiệp đã tới tấp kéo đến, anh cũng chỉ còn cách im lặng, đợi ăn xong rồi nói.

Chào hỏi từng người xong, Tùng Dung ngồi lặng trong góc uống nước, đợi đồ ăn được mang lên. Hôm nay cô vừa tham dự một phiên tòa, chưa thay quần áo đã đến, trang phục vốn đã rất nghiêm túc, sự trầm mặc kéo dài còn tôn lên vẻ lạnh nhạt của cô, xung quanh như tỏa ra một luồng áp suất thấp. Những người đang ở đây hầu hết cô đều gặp qua ở nhà Ôn Thiếu Khanh hôm ăn Giáng sinh, khi đó cô ngồi cạnh anh, đáng vẻ như một thiếu nữ, thời điểm này họ mới ý thức được sức quyến rũ của người đẹp luật sư.

Mọi người trò chuyện một lúc chợt nhận ra bầu không khí có gì đó hơi sai. Hôm nay Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh ngồi cách nhau hơn nửa chiếc bàn tròn, thậm chí không một lần trao đổi ánh mắt. Nhớ tới việc gần đây ai gặp Ôn Thiếu Khanh cũng hỏi “Dạo này bác sĩ Ôn thất tình à”, nhìn lại khuôn mặt không có lấy một nét vui tươi của hai người và vẻ lo lắng của Chung Trinh, ai nấy đều ngầm hiểu ý, ngồi đợi xem trò vui.

Ánh mắt Chung Trinh đảo qua đảo lại giữa Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh, cố tìm chủ đề có thể gán ghép hai người với nhau, “Ôi chị họ, chị mua bánh kem hạt dẻ à? Sếp em thích ăn loại này nhất đấy!”

Tùng Dung nhìn cậu hờ hững, “Em nói gì chị nghe không rõ, nói lại xem nào.”

Chung Trinh cười gượng, “Em nói là em thích bánh kem hạt dẻ nhất, cảm ơn chị họ.”

Mọi người bật cười. Ôn Thiếu Khanh cũng lảng lạng cười, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Chung Trinh cầm quyển thực đơn ngồi xuống bên cạnh Ôn Thiếu Khanh, “Sếp, sếp muốn ăn gì? Chúng ta gọi món đi.”

Ôn Thiếu Khanh lật bữa quyển thực đơn, vừa lật đến một trang, Chung Trinh chợt giữ anh lại, lật ngược về chỉ vào món ăn nào đó nói: “Gọi gan xào lăn đi, chị họ em thích món này nhất.”

“Được.” Ôn Thiếu Khanh phối hợp gật đầu, ngẩng lên nói với nhân viên phục vụ: “Cho mười đĩa gan xào lăn.”

“...”

Mọi người không nói nên lời. Chung Trinh nhìn anh rồi lại nhìn Tùng Dung, thấy một người đang mỉm cười gọi món tiếp, một người đứng đưng uống nước.

Chung Trinh nở nụ cười ngại ngùng với người phục vụ rồi nói với Ôn Thiếu Khanh: “Sếp, không cần nhiều vậy đâu, một đĩa là được rồi.”

Ôn Thiếu Khanh thông thả lật quyển thực đơn, liếc nhìn Tùng Dung, “Chị họ cậu thích ăn còn gì? Thích thì ăn nhiều một chút, gọi mười đĩa đi. Ăn gan heo giúp sáng mắt, ăn nhiều vào, sau này nhìn cái gì cũng rõ hơn.”

Mọi người nhin cười, nhìn hết bên này sang bên khác đợi màn tiếp theo.

“...” Chung Trinh khó xử, đưa mắt ra hiệu cho Tùng Dung. Tùng Dung nhìn sang, dọ mắt với Ôn Thiếu Khanh mấy giây mới hờ hững mở miệng: “Được, gọi mười đĩa, ăn gì bổ nấy, ai không tim không phổi ăn nhiều một chút.”

Chung Trinh xin tha, “Chị họ! Ăn nhiều thế làm gì? Có ăn hết đâu!”

Tùng Dung: “Em mời khách cơ mà? Không ăn hết thì gói mang về!”

Nhóm người lúc này chẳng còn hứng thú muốn ăn, lảng lạng ngồi xem Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung đấu đá nhau.

Nhân viên phục vụ khó xử: “Gọi mười đĩa gan xào lăn thật à? Còn gọi món khác không?”

Ôn Thiếu Khanh gấp quyển thực đơn lại, “Không cần, thế thôi.”

Chung Trinh muốn khóc, “Sếp đã gặp ai mời khách ăn sinh nhật mà gọi mười đĩa gan xào lăn chưa?”

Nói xong, cậu ngoảnh sang nhìn Tùng Dung bằng ánh mắt tội nghiệp. Tùng Dung không có phản ứng, vừa định nói gì, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, “Chị đi nghe điện thoại đã.”

Cô nghe một lát, đôi mày dãn cau lại, sau đó nén cảm xúc thấp giọng trả lời: “Biết rồi.”

Cúp máy xong, sắc mặt của cô khá tệ. Chung Trinh thấy không ổn, đi tới nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy chị họ?”

“Chuyện công việc.” Tùng Dung lơ đãng trả lời, tiện tay cầm cốc nước uống một ngụm. Uống xong, cô đột nhiên đứng dậy, nhìn mọi người một lượt, “Xin lỗi, tôi có việc gấp phải đi trước, mọi người ăn thông thả.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Ôn Thiếu Khanh ngồi đối diện, thấy sắc mặt Tùng Dung ảm đạm, còn thấp thoáng vẻ bất an, bèn liếc mắt ra hiệu với Chung Trinh. Chung Trinh hiểu ý, đuổi theo đến cửa, giữ lấy Tùng Dung, “Chị họ, có chuyện gì vậy à?”

“Không có gì. Em cầm lấy thẻ này, không có mật mã, chốc nữa tự thanh toán, chị họ không ăn cùng em nữa.” Tùng Dung đi nhanh vài bước, chợt dừng lại, xoay người như muốn nói điều gì, khóe môi động đậy một chút, cuối cùng lại không lên tiếng mà rời đi.

Tùng Dung xuống bãi để xe, đứng nhìn chiếc xe không còn ra hình thù của mình. Kính chắn gió và mui xe đều bị phun sơn loạn lên, thật sự không nỡ nhìn thẳng. Cô đứng trước xe hơn hai mươi phút, cuối cùng khinh miệt hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Lần trước chỉ là lớp xe, lần này làm nặng hơn. Được, cô lại muốn xem chúng còn chiêu gì.

25. Chương 12: Tên Của Em

“Tùng Dung.”

Tùng Dung theo phản xạ ngẩng đầu,

Không kịp đề phòng, bị anh hôn lên môi.

Ôn Thiếu Khanh không yên tâm, ngồi ăn cũng không mấy tập trung. Tối về, anh gõ cửa nhà Tùng Dung nhưng không có động tĩnh gì, gọi điện thoại cho cô thì không ai nghe máy, đến văn phòng cũng chẳng thấy. Anh đứng trước cửa thang máy chờ rất lâu cũng không thấy cô.

Đêm càng lúc càng khuya, Nhường Chút cọ vào chân anh kêu than. Ôn Thiếu Khanh chán nản dựa vào tường gần cửa thang máy, thở dài, “Mày về trước đi, tao đợi thêm một lát.”

Nhường Chút không nhúc nhích, tiếp tục dụi vào chân anh.

Ôn Thiếu Khanh lấy điện thoại di động ra xem giờ, gọi cho Chung Trinh, “Gọi cho chị họ cậu, hỏi xem cô ấy đang ở đâu.”

Một lát sau, Chung Trinh gọi lại, “Ở nhà chị Trình Trình.”

“Đêm nay không về à?”

“Chị họ bảo chị Trình Trình lại thất tình, phải ở cạnh chị ấy.”

Ôn Thiếu Khanh vẫn không yên lòng. IQ và EQ của Tùng Dung có thể đá Chung Trinh bay xa mấy con phố, cô muốn lừa cậu cũng chẳng cần động não, “Gửi số của Châu Trình Trình cho tôi.”

Châu Trình Trình đang nằm trên sofa đắp mặt nạ, thấy số điện thoại lạ gọi tới bèn nhắm mắt nghe máy, “A lô, ai thế?”

Bên kia vang lên giọng đàn ông trầm thấp: “Tôi là Ôn Thiếu Khanh, xin hỏi Tùng Dung có ở đó không?”

“Ôn...” Châu Trình Trình mở bừng mắt, giật mặt nạ xuống, che điện thoại chạy tới phòng đọc sách tìm Tùng Dung, lẳng lặng dò ý cô.

Tùng Dung đang phiên muộn nằm trên đệm tập yoga. Nhận được tín hiệu của Châu Trình Trình, cô lắc đầu. Châu Trình Trình gật đầu hiểu ý, mở loa ngoài khách sáo trả lời: “Xin lỗi, Dung Dung đang tắm, không tiện nghe máy.”

Nghe cái cơ cũ rích này, Ôn Thiếu Khanh cũng không vạch trần, thông thả đáp: “Tôi có thể đợi.”

Châu Trình Trình và Tùng Dung nhìn nhau. Tùng Dung cau mày, tắt loa ngoài cầm điện thoại đặt bên tai, “Có việc gì không?”

Ôn Thiếu Khanh hỏi thẳng: “Ban ngày có chuyện gì?”

Tùng Dung lập tức phủ nhận: “Không có gì.”

Ôn Thiếu Khanh lặng thinh một lúc, cuối cùng thở dài gọi tên cô: “Tùng Dung.”

Cảm xúc của Tùng Dung bị tiếng thở dài này đánh động, trái tim vốn đang cứng rắn chợt như nứt ra một khe hở. Cô bỗng hơi luống cuống, mãi sau mới lên tiếng: “Ừm?”

“Thôi, em không sao là được.” Ôn Thiếu Khanh cảm thấy có một số việc nên đối mặt nói trực tiếp vẫn hơn, “Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, tối mai e về chúng ta nói chuyện.”

Tùng Dung hơi bài xích, “Nói chuyện gì? Lâm Thần à? Em chẳng thân thiết gì với anh ấy, với lại, em cũng không muốn nói chuyện với anh.”

Ôn Thiếu Khanh kiên trì, “Nhưng anh thì có.”

“Để nói sau nhé, em đang bận.” Tùng Dung bực bội cúp máy.

Luật sư giỏi nhất là giải quyết vấn đề, nhưng khi đối diện với vấn đề liên quan đến hai người bọn họ, cô lại xử lý loạn cả lên.

Tùng Dung cảm di động ngỡ ngàng ngồi đó. Châu Trình Trình ho khẽ gọi cô tỉnh lại, tò mò hỏi: “Cậu và Ôn Thiếu Khanh...”

Tùng Dung ném di động lại cho cô bạn, “Ừm, đại khái cũng giống những gì cậu đang nghĩ đấy.”

Cô kể qua loa chuyện với Ôn Thiếu Khanh, Châu Trình Trình nghe mà kinh ngạc, “Hai người có duyên quá rồi đấy? Chẳng trách lần trước cậu hỏi thăm mình về nhà họ Ôn. Đã có duyên thế rồi, còn không yên ổn ở bên nhau, lẩn tránh cái gì nữa?”

Nhắc tới chuyện này là Tùng Dung nổi cáu, “Anh ấy nói khó nghe như vậy, sao mình có thể không giận? Anh ấy dựa vào đâu mà nói mình thế chứ?”

Châu Trình Trình thì thào: “Cậu làm luật sư bao lâu nay, có lời nào mà chưa từng nghe, nhưng đã bao giờ thấy cậu giận như vậy đâu. Chẳng phải toàn treo thẳng lên mà đánh à, từ bao giờ lại đổi sang phong cách giận dỗi trốn đi thế...”

Tùng Dung thực hiện một động tác kéo duỗi, ủ rũ giải thích: “Không giận, chỉ là cảm thấy anh ấy thật khó hiểu.”

Châu Trình Trình đảo mắt, cười mờ ám nhích lại gần, nhìn cô chăm chú, hỏi: “Dung Dung, chắc không phải cậu đang... tự ti chứ?”

Tùng Dung giật mình, sau đó làm như vừa nghe thấy chuyện gì nực cười lắm, “Sao mình lại phải tự ti?”

“Nói cũng đúng.” Châu Trình Trình lùi lại, suy tư, “Nhưng cứ cảm thấy cậu là lạ thế nào ấy, rất không bình thường.”

Tùng Dung lơ đãng trả lời: “Người không bình thường không phải mình.”

Câu này đã nhắc nhở Châu Trình Trình, “Chắc không phải Ôn Thiếu Khanh ghen chứ?”

Tùng Dung ngẫm nghĩ, “Chắc không đâu, trước đó vẫn bình thường lắm, chẳng hiểu sao hôm ấy tự dưng giận chúng.”

Châu Trình Trình nháy mắt, khẳng định, “Không phải ghen mà là cố ý.”

Tùng Dung nhìn cô bạn, “Cố ý gì?”

Châu Trình Trình cười gian, “Cậu xem, bây giờ cậu chẳng còn chút áy náy nào với anh chàng Lâm Thần kia nữa. Có lẽ đây chính là mục đích của anh ấy.”

Tùng Dung nổi da gà, “Anh ấy không biến thái đến mức đó chứ?”

“Mình cũng cảm thấy rất biến thái, nhưng chỉ dựa vào mấy lời khó nghe đó thôi mà hiệu quả đem đến lại rất lớn, mình thích.” Châu Trình Trình khâm phục, “Không hổ là bác sĩ, đâm một dao là trúng vào điểm yếu.”

Tùng Dung ủ dột, không nói thêm gì, làm xong hết các động tác mới lên tiếng: “Mình rất chán mình bây giờ, mỗi lần động đến chuyện gì liên quan đến anh ấy là rất...” Cô ngừng vài giây, cau mày nghĩ xem phải hình dung thế nào, “Rất ương ngạnh. Rõ ràng bình thường không thế. Anh ấy hiểu lắm mình, mình nên

giải thích rõ ràng với anh ấy, chứng minh bản thân không phải kẻ bắt cá hai tay, vậy là vấn đề được giải quyết rồi. Nhưng mình lại không muốn giải thích.”

Châu Trình Trình bật cười, “Cậu coi tình yêu là kiện cáo đấy à? Luật sư Tùng, cậu phản ứng như thế mới bình thường, hiểu không? Cậu giữ lại sự tỉnh táo, lý trí, quyết đoán, dứt khoát của cậu là được rồi, còn yêu đương ấy mà, rõ là toàn ương ngạnh, quẩn quýt, nũng nịu, tỏ vẻ đáng yêu, hormone là chất hoá học đặc biệt, nó thậm chí có thể khiến một cô nàng mạnh mẽ chuyển hoá thành em gái yếu đuối không thể tự lo cho cuộc sống của mình, huống hồ là cậu.”

Tùng Dung không tán thành, “Nguy hiểm.”

Châu Trình Trình làm mặt bí hiểm, sáp lại ôm vai Tùng Dung, “Nói thật đi, có phải cậu đang rất mong anh ấy dỗ cậu không?”

Tùng Dung đẩy bạn ra, “Không!”

“Yêu đương mà, rảnh rỗi thì cãi nhau chút, nũng nịu chút, hờn dỗi chút, đều là tình thú!” Châu Trình Trình nghiêng đầu, “Không biết lúc bác sĩ Ôn dỗ người khác trông sẽ thế nào, thật sự muốn xem thử.”

Tùng Dung nghiêm túc nhìn cô nàng, “Châu Trình Trình, có phải cậu gặp nhiều vụ án cầu huyết quá rồi không?”

Châu Trình Trình dựa vào vai cô, hâm mộ, “Mấy vụ cầu huyết làm gì có ai đẹp trai như Ôn Thiếu Khanh?”

Tùng Dung lay mạnh cô, “Này! Rốt cuộc cậu ở phe nào? Người ta nói mình bắt cá hai tay, cậu còn mê mẩn sắc đẹp của anh ấy?”

Châu Trình Trình vẫn dựa vào vai cô, “Người ta có nói, dung mạo chịu ảnh hưởng từ nội tâm, anh ấy đẹp trai như vậy, mình không tin anh ấy là người có bụng dạ xấu xa gì. Thế nên cậu cứ yên tâm, theo kinh nghiệm nhìn người của mình, anh ấy là người đáng để giao phó cả đời đấy!”

Nhận thấy tiếp tục trò chuyện với kẻ trọng ngoại hình như Châu Trình Trình là vô nghĩa, Tùng Dung nản lòng, “Đi ngủ sớm đi.”

Nhà Châu Trình Trình cách văn phòng luật khá xa, Tùng Dung lại không lái xe, sáng hôm sau lúc đến cơ quan đã là mười giờ, vừa vào đến nơi trợ lý báo là có người nghe danh của cô, đến tìm cô nhờ tiếp nhận uỷ thác từ sáng sớm, giờ đang đợi trong phòng họp.

Vừa bước vào phòng họp, trông thấy bóng lưng quen thuộc, Tùng Dung không hề nghĩ ngợi mà quay người đi ra. Ôn Thiếu Khanh đuổi theo kéo tay cô, hai người đứng giằng co ngay trước cửa phòng họp.

Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch đi ngang qua trên, “Ồ, cãi nhau à?”

Tùng Dung xấu hổ lườm Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh thoải mái cười gật đầu chào hỏi, tay vẫn nắm chặt.

Tùng Dung vùng vẫy, muốn hất bàn tay như gong cùm trên tay mình ra nhưng không được. Cô quay sang nhìn Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch, “Người này tấn công cộng sự ngay trước mặt các anh, vậy mà các anh khoanh tay đứng nhìn như thế à?”

Thượng Quan Dịch cười, “Anh không định khoanh tay đứng nhìn, anh không thấy gì hết.”

“Cãi nhau thật hả?” Đàm Tư Trạch nháy mắt với Ôn Thiếu Khanh, “Tôi nói này anh bạn, đừng cãi nhau với luật sư, đặc biệt là luật sư Tùng, cô ấy là luật sư tố tụng, mồm mép ghê lắm, anh càng không có ưu thế, anh phải... Anh hiểu ý tôi đấy.”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, “Tôi hiểu rồi.”

Vừa dứt lời, anh kéo Tùng Dung vào phòng họp, đóng cửa lại rồi dón cô áp sát cửa, lập tức hôn không cho cô cơ hội phản kháng nào.

Tùng Dung giật mình, đưa tay ra muốn đẩy anh nhưng lại bị ép chặt hơn, đôi tay nóng rực trên lưng khiến cô phát hoảng.

Cửa phòng họp dùng kính mờ, mặc dù không thể nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng cũng có thể thấy sơ sơ.

Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch đứng ngoài cửa trợn mắt há miệng kinh ngạc. Mãi sau Đàm Tư Trạch mới nói: “Tôi thề, khi này tôi không có ý này, ý tôi muốn bảo anh ta phải tỏ thái độ tốt một chút, đừng mạnh bạo quá, không bảo anh ta... làm như vậy.”

Thượng Quan Dịch suy tư, “Nhưng anh không cảm thấy anh ta mạnh bạo thế này mới hiệu quả sao?”

Đàm Tư Trạch gật đầu đồng ý, “Ừ, chúng ta đi trước đi, không nên quấy rầy người ta. Nếu không chốc nữa luật sư Tùng trông thấy sẽ muốn giết người diệt khẩu.”

Tùng Dung càng phản kháng, động tác của anh càng dịu dàng, nhưng cô không sao đẩy anh ra được. Một lúc sau cô đành từ bỏ, lúc này Ôn Thiếu Khanh mới chịu buông ra, đứng thẳng người nhìn Tùng Dung, nhưng đôi tay kia vẫn đặt trên eo cô.

Cảm xúc của Tùng Dung lúc này đã không thể dùng từ “tức giận” để hình dung được nữa, “Ôn Thiếu Khanh, anh không cảm thấy hành động này của anh quá trơ tráo sao?”

“Thì anh đã bao giờ nói mình là chính nhân quân tử đâu?” Ôn Thiếu Khanh cười cợt nhả, “Em muốn nói chuyện đảng hoàng hay là tiếp tục...”

Tùng Dung nhịn, cuối cùng cũng nặn ra một nụ cười, “Nói chuyện cho tử tế, anh buông tay ra đã.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô giây lát mới buông ra, đứng cách xa mấy bước.

Tùng Dung đi tới bàn hội nghị ngồi xuống, “Uống gì không?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu.

“Vậy em đi rót cốc nước.” Tùng Dung đứng lên, “Anh đợi một lát, em quay lại ngay.”

Ôn Thiếu Khanh nheo mắt, “Không phải em muốn chạy đấy chứ?”

Tùng Dung cười, “Chạy được hoà thượng không chạy được miếu, đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Em biết là tốt.”

Tùng Dung làm đúng lời đã nói, rót nước xong nhanh chóng quay lại. Nhưng cô vừa ngồi xuống, điện thoại của Ôn Thiếu Khanh liền đổ chuông.

Ôn Thiếu Khanh vừa nghe máy đã nghe tiếng Chung Trinh sốt sắng nói bệnh viện có bệnh nhân cấp cứu, gọi anh về.

Anh cúp máy, cau mày nhìn Tùng Dung, “Anh có việc phải về bệnh viện, tối nay chúng ta nói chuyện nhé.”

Tùng Dung cười, “Để tối rồi nói.”

Ôn Thiếu Khanh cảm thấy nụ cười này của cô có gì đó rất lạ, nhưng không nghĩ nhiều mà nhanh chóng rời đi.

Không ngờ lúc đến bệnh viện lại chẳng thấy bệnh nhân cấp cứu nào, chỉ có Chung Trinh đang meo máo. Ôn Thiếu Khanh nhìn cậu, không giận, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cậu dám nói dối tôi?”

Chung Trinh vội quỳ xuống, “Đây không phải ý của em. Sếp ơi, em cũng bị ép mà. Chị họ bắt em nhất định phải lừa được sếp về.”

Ôn Thiếu Khanh mặc kệ cậu, quay người gọi điện cho Tùng Dung.

Tùng Dung nghe máy, vui vẻ chọc tức anh, “Bác sĩ Ôn, anh không biết nham hiểm xảo trá là sở trường của luật sư à?”

Ôn Thiếu Khanh trầm mặc, “Những lời đó... không phải suy nghĩ thật của anh. Anh biết em không phải người như vậy.”

Tùng Dung khẽ hừ, “Anh sai rồi, em chính là người như thế.”

Lúc này Ôn Thiệu Khanh mới nhận ra, cái kiểu hờn dỗi vùng vằng này của Tùng Dung thật khiến người ta muốn ôm cô vào lòng cắn mấy cái!

Thấy Trần Thốc đứng ở phía xa đang ra hiệu cho mình, anh khẽ gật đầu, nói vào điện thoại: “Anh còn có chút việc, tối nay anh đợi em ở nhà, muộn mấy cũng đợi.”

Tùng Dung hiếm khi chiếm được ưu thế, vui vẻ nói: “Vậy anh cứ thông thả chờ!”

Không ngờ chẳng cần đợi tới tối, ngay buổi chiều hôm đó Ôn Thiệu Khanh đã gặp được Tùng Dung.

Khi anh bước ra khỏi phòng mổ, Trần Thốc nhìn về phía sau, “Cậu học trò biểu tượng cảm xúc của cậu đâu rồi?”

“Chung Trinh?” Anh quay đầu nhìn, “Chắc còn đang thay quần áo. Sao thế?”

Vừa dứt lời, Chung Trinh liền nhảy ra, “Có em!”

Trần Thốc nhìn cậu, “Hình như lúc này tôi thấy chị họ cậu ở khoa Chấn thương Chỉnh hình.”

“Chị họ em?” Chung Trinh sửng sốt, “Sao chị ấy lại ở đó?”

Trần Thốc lắc đầu, “Hình như bị gãy xương thì phải. Tôi thấy mặt cô ấy trắng bệch. Nhưng không chắc có đúng là cô ấy không. Tôi còn một ca mổ nữa nên không để ý lắm. Cậu có cần đi xem sao không?”

Chung Trinh sốt ruột chạy đến thang máy, “Sếp, em sang khoa Chấn thương Chỉnh hình xem chút nhé.”

Ôn Thiệu Khanh nghe Trần Thốc nói vậy mặt cũng biến sắc, “Tôi cũng đi.”

Tùng Dung không ngờ khoa Chấn thương Chỉnh hình lại làm ăn tốt như vậy, mãi không đến lượt, cô cảm thấy mình sắp đau ngắt đi rồi.

Bác sĩ nhìn cô, “Sao đến một mình thế? Không ai đi cùng à?”

Tùng Dung nhịn đau, yếu ớt mở miệng: “Chỉ bị thương ở tay thôi, tôi tự đi được.”

Bác sĩ kê đơn rồi gọi một y tá đến: “Đưa cô ấy đi chụp phim đi.”

Lúc Tùng Dung mang phim về thì trông thấy Ôn Thiệu Khanh và Chung Trinh đứng ở hành lang. Chung Trinh thấy cô lập tức chạy tới, “Chị họ, chị sao rồi?”

Tùng Dung lau mồ hôi trên trán, “Không sao, đi xuống cầu thang không cẩn thận nên bị ngã, lúc tiếp đất chống tay xuống mới thành ra thế này.”

Chung Trinh kéo tay cô, thở dài, “Đang yên đang lành sao lại ngã?”

Ôn Thiệu Khanh tới gần nhìn cô. Người ban sáng vẫn còn vênh váo đắc ý trong điện thoại giờ đang tái mặt, trông không có chút sức sống nào. Anh cau mày.

Tùng Dung hơi xấu hổ, nhưng cơn đau khiến cô chẳng còn lòng dạ nào mà giận dỗi. Ôn Thiệu Khanh nhanh chóng đưa tay ra đỡ cô dựa vào người mình, “Đi vào đã.”

Bác sĩ thấy Ôn Thiệu Khanh dìu Tùng Dung đi tới, lên tiếng chào: “Vừa mới bảo sao bệnh nhân lại đi một mình, giờ lập tức có hai người rồi.”

Ôn Thiệu Khanh đưa phim cho bác sĩ kia. Bác sĩ đặt lên đèn đọc phim X – quang, nhìn Ôn Thiệu Khanh, “Anh cũng là bác sĩ, anh tự xem đi.”

Ôn Thiệu Khanh xem một lát, quay lại giải thích với Tùng Dung: “Gãy xương cổ tay, không nghiêm trọng lắm, bó bột nhé?”

Lúc Tùng Dung xếp hàng đợi bó bột, Chung Trinh tiến đến gần cô thì thầm: “Chị họ... Chị có muốn tạo cơ hội làm hoà với sếp em thì cũng không nên chà đạp thân thể mình chứ! Đang yên đang lành lại ngã để tay bị gãy xương, thế mà chị cũng làm được... Sao kể từ khi gặp lại sếp em, chị không bị thương chỗ này thì bị thương chỗ khác thế? Muốn vun đắp tình cảm cũng đâu cần đánh đổi cơ thể mình...”

Mặt Tùng Dung như muốn sụp đổ, mò lấy chiếc túi bên cạnh định đập cậu.

Chung Trinh lập tức nhảy tránh ra, quay sang bên cạnh gào lên: “Sếp, sếp mau đến xem, chị họ em bảo là chị ấy đau lắm!”

Ôn Thiếu Khanh đang nhìn mấy người phía trước, nghe thấy tiếng của Chung Trinh liền quay lại, “Sao vậy?”

Chung Trinh đứng cách xa vài mét, tiếp tục nói nhảm: “Chị họ, đang yên đang lành sao chị lại ngã gãy xương chứ? Có phải vì hai người cãi nhau, tâm trạng chị khó chịu, tinh thần không tập trung nên mới bị ngã đúng không?”

Tùng Dung chỉ muốn đập chết cậu, nghiêng răng nói: “Em im miệng cho chị!”

Chỉ có điều, cô đang là người bị thương, mấy chữ kia thốt ra nghe chẳng có chút hơi sức nên Chung Trinh không sợ.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô không còn sức để nói chuyện, quay sang nói với y tá mấy câu rồi nhanh chóng dìu Tùng Dung đến phòng điều trị, vừa đeo găng tay y tế vừa nói: “Phía trước vẫn còn mấy người. Thôi không đợi nữa, để anh làm cho.”

“Anh làm?” Tùng Dung che tay, “Anh đâu phải bác sĩ khoa Chấn thương Chỉnh hình.”

Ôn Thiếu Khanh tự tin, “Anh học qua rồi.”

“Chính anh nói trong ngành có chuyên ngành còn gì?”

“Bó bột thôi mà.”

“Thôi em chờ thêm một lát cũng được.”

“Em không tin anh à?”

Tùng Dung lẳng lặng nhìn anh. Ôn Thiếu Khanh kiên nhẫn đợi, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Thấy Ôn Thiếu Khanh muốn tự tay bó bột cho cô, một bác sĩ trẻ ra ngoài hô lên: “Giáo sư Ôn bó bột mẫu này, các em tới xem đi!”

Thoáng chốc, một đám sinh viên xông vào phòng điều trị, chen chúc vây quanh, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị quay clip.

Tùng Dung nhìn một lượt, khe thở dài trong lòng. Hai lần đến bệnh viện này đều bị vây xem, lần trước là nhờ rằng, lần này là bó bột. Từ sau sẽ không tới nữa.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô rồi lại nhìn đám học trò xung quanh, “Quay thao tác thôi, cấm quay mặt.”

Đám sinh viên hơn hớ đồng ý: “Vâng!”

Anh mới tới gần, Tùng Dung đã cảm thấy căng thẳng khó tả, liền quay sang phía Chung Trinh.

Ôn Thiếu Khanh nhìn theo ánh mắt cô, bỗng đứng lên tiếng: “Người thân bệnh nhân đi ra ngoài.”

Chung Trinh sững sờ: “Sếp, em cũng muốn học hỏi mà.”

Ôn Thiếu Khanh chỉ ra cửa, “Chốc nữa cậu xem clip.”

Chung Trinh vâng lời đi ra.

Ôn Thiếu Khanh đã cố gắng làm thật nhẹ, nhưng trán Tùng Dung vẫn đỏ một lớp mồ hôi mỏng. Anh liếc cô, “Đau thì kêu lên, chịu đựng là không đau nữa à?”

Trước mặt bao nhiêu người, Tùng Dung ngại không dám kêu. Nhưng tay càng lúc càng đau, cô hít sâu một hơi, “Anh cố tình đấy à?”

Ôn Thiếu Khanh còn chưa lên tiếng, đã có sinh viên đứng cạnh cười động viên cô: “Không đâu, thầy Ôn luôn đối xử với bệnh nhân rất tốt.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu đồng ý, “Ừ, người phụ nữ của mình thì tất nhiên mình phải thương rồi.”

“ ... ”

Cả thế giới như lặng đi, cảm giác đau của Tùng Dung cũng bay biến, cúi đầu im lặng.

Ôn Thiếu Khanh nhìn động tác tay của mình, mấy giây sau mới nói tiếp: “Làm quen đi, đây là bạn gái của tôi.”

Đám sinh viên yên lặng một lúc rồi đồng thanh gọi: “Chúng em chào cô!”

Tùng Dung cứng người, khoé môi giật nhẹ, không biết nên cười hay nên vờ như không nghe thấy.

Động tác tay của Ôn Thiếu Khanh vẫn đều đặn nhịp nhàng, chỉ hơi cong cong khoé môi.

“Được rồi.” Anh nhanh nhẹn tháo đôi găng tay rồi lấy chiếc bút từ túi áo trước ngực ra, lưu loát ký tên mình lên lớp thạch cao bó trên tay cô trước mặt tất cả mọi người.

Khoảnh khắc ấy, Tùng Dung nhìn xuống cánh tay, bỗng dưng cảm thấy tim mình ngơ ngẩn. Anh mặc áo blouse trắng ngồi bên cửa sổ, nửa thân người chìm trong quãng sáng lấp lánh dịu dàng.

Tên anh viết ra chỉ có vài centimet ngắn ngủi, vậy mà lại đi xuyên qua bao năm tháng dài đằng đẵng của em.

Ôn Thiếu Khanh, thật ra có một điều anh không biết, đó là em từng coi anh như một ước mơ. Anh vẫn luôn là mơ ước của em.

Là ước mơ, không phải lý tưởng. Vì nếu là lý tưởng thì em còn có thể phấn đấu cố gắng để thực hiện, nhưng ước mơ thì chưa chắc. Bởi biết đâu đó chỉ là một mơ ước hão huyền, xa vời đến độ khiến em đôi lúc muốn buông xuôi.

Nhóm sinh viên bắt đầu chụp mọi góc độ cánh tay Tùng Dung, vừa chụp vừa khen: “Thật hoàn hảo! Thầy Ôn chắc hẳn là cung Xử Nữ nhỉ?”

Có người tò mò, vừa chụp ảnh vừa hỏi: “Thầy Ôn, sao bó bột xong lại phải ký lên thạch cao ạ?”

Ôn Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, “Bình thường thì không cần, ký tên lên bệnh án là được rồi.”

“Vậy thầy làm thế này...”

Ôn Thiếu Khanh thần nhiên, “Để chứng minh... đây là của tôi.”

Nói xong, anh chỉnh góc độ điện thoại của sinh viên kia, “Chốc nữa gửi tấm hình này cho tôi luôn nhé.”

Tiếng ho khan lập tức vang lên. Một câu hai nghĩa, của thầy, rốt cuộc là thạch cao hay là cô ấy?

Tùng Dung nhìn đám sinh viên đang nháy mắt ra hiệu, lại nhìn nụ cười mỉm của Ôn Thiếu Khanh, cố gắng giữ hơi thở bình ổn, trong lòng gào thét, lại nữa, lại nữa!

Khi Ôn Thiếu Khanh dìu cô ra khỏi khoa Chấn thương Chỉnh hình thì cũng đã tới giờ tan tầm. Anh quay lại phòng thay quần áo, sau đó về nhà cùng Tùng Dung.

Lên xe rồi mà mặt Tùng Dung vẫn đỏ bừng. Ôn Thiếu Khanh quay sang nhìn cô: “Đau lắm à?”

Tùng Dung ngoảnh ra cửa sổ, không để ý tới anh, mấy giây sau mới quay lại, “Câu vừa nãy cũng ghi vào trong clip rồi nhỉ?”

Ôn Thiếu Khanh từ từ khởi động xe, “Câu nào?”

“Chính là...” Tùng Dung chợt dừng lại, thở dài cam chịu mà không nói thêm gì, tiếp tục ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, khoé môi chậm chậm cong lên.

Sắp đến nhà, thấy Tùng Dung không còn quá khó chịu, Ôn Thiếu Khanh mới hỏi: “Sao đang yên đang lành lại bị ngã cầu thang?”

Tùng Dung cũng không biết rốt cuộc vì sao, mơ hồ cảm thấy dường như có người đẩy mình, thế nhưng khi ấy đông người, cô cũng không dám chắc, “Lúc ấy đang mãi nghĩ, không để ý nên bước hụt.”

Ôn Thiếu Khanh không hỏi thêm, “Chốc nữa tiện đường đến siêu thị mua ít xương, hầm canh xương tắm bổ cho em.”

Nhớ tới việc ban ngày đã gài bẫy anh, Tùng Dung hơi xấu hổ, “Không cần đâu.”

Ôn Thiếu Khanh thấy cô uể oải, ngừng một chút mới nói: “Chuyện Lâm Thần...”

Tùng Dung lập tức ngắt lời anh: “Lâm Thần với em không có quan hệ gì hết. Sau này nếu anh ấy hỏi, anh cứ bảo với anh ấy là, lúc trước em từ chối anh ấy thật ra không liên quan gì đến anh. Nguyên nhân thật sự là em không thích đàn ông, em thích phụ nữ. Bây giờ đàn ông toàn yêu nhau, phụ nữ cũng vậy.”

Ôn Thiếu Khanh lập tức phản lại, ngoảnh sang nhìn cô khó tin, “Em nói linh tinh gì vậy?”

Tùng Dung dừng dừng, “Không nói linh tinh, em vẫn luôn thích phụ nữ, chẳng qua cứ cố kiềm chế bản thân mà thôi. Giờ em phát hiện không kiềm chế được nữa, thôi thì giải phóng chính mình vậy.”

Ôn Thiếu Khanh chợt cảm thấy không phải anh dùng thuốc quá mạnh, mà đã dùng sai thuốc! Người phụ nữ này điên rồi sao?

Chung Trinh ngồi ghế sau cố gắng co người lại, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, đến hô hấp cũng chậm đi, lòng vô cùng kinh ngạc. Chị họ muốn bộc lộ bản thân rồi sao? Có nên nói cho hai bác biết không?

Tùng Dung bình tĩnh chỉ về phía trước, “Ở đây không được dùng xe, có camera đấy.”

Ôn Thiếu Khanh bật xi nhan, một lần nữa đi ra đường, vừa đi vừa nghĩ, e là chuyện này cần bàn kỹ hơn. Lần này là do anh sơ suất, không hề nghĩ Tùng Dung sẽ phản ứng như thế. Thích phụ nữ? Được thôi, trùng hợp anh cũng thích phụ nữ, sở thích rất hợp nhau!

Đến chung cư, Chung Trinh bị đuổi xuống xe mua xương, Ôn Thiếu Khanh đưa người bị thương về nhà.

Cơm tối do Ôn Thiếu Khanh chuẩn bị. Tùng Dung đau tay nên chẳng có tâm trạng ăn gì, hầu hết đồ ăn đều vào bụng Chung Trinh.

Ôn Thiếu Khanh bê một bát canh ra khỏi bếp, đặt trước mặt Tùng Dung, “Không ăn cơm thì uống chút nước đi, mai anh đi mua bồ câu về nấu canh.”

Lúc trước nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh, Tùng Dung còn có thể nói giọng lạnh lùng. Nhưng giờ xảy ra chuyện này, anh không những tự tay bỏ bột mà còn nấu canh cho mình, cô cũng không tiện áp dụng đòn tâm lý tiếp, bèn gượng gạo, “Cảm ơn.”

Chung Trinh ngửi thấy mùi thơm là chảy nước miếng, “Sếp, em cũng muốn!”

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào bếp, “Trong bếp vẫn còn, tự đi lấy đi.”

Chung Trinh hớn hở vào bếp. Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung, đột nhiên lên tiếng: “Tối em ngủ ở nhà anh hoặc anh ngủ ở nhà em.”

Tùng Dung cảm thấy câu này thật quen, lần trước cô bị đập đầu anh cũng nói vậy, “Không cần đâu, chỉ gãy xương tay thôi mà, sẽ không đến mức ngủ rồi không tỉnh lại chứ?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Từ góc độ y học mà nói thì không. Nhưng anh nghĩ đến khả năng sinh hoạt của em mới đưa ra đề nghị này.”

Tùng Dung nhìn Ôn Thiếu Khanh, cảm thấy vô cùng xấu hổ, hận không thể lập tức trốn về nhà. Cô bác bỏ đề nghị của anh: “Em bị gãy xương chứ không tàn phế. Với lại, có Chung Trinh ở đây. Nó ở lại chăm sóc em là được.”

“Chung Trinh sắp thi, em đừng làm ảnh hưởng đến việc ôn tập của học trò anh.” Ôn Thiếu Khanh quay đầu nhìn Chung Trinh đang bê bát canh lớn từ bếp ra, “Cậu vẫn chưa về ôn bài à?”

“Về chứ ạ, đi ngay bây giờ đây.” Chung Trinh uống hai ba ngụm hết sạch bát canh, lau miệng nói với Tùng Dung: “Chị họ, em đi trước, mai quay lại thăm chị.”

“Chung Trinh!” Tùng Dung uy hiếp cậu, “Em dám đi thử xem!”

Chung Trinh muốn khóc. Cậu chỉ đi múc bát canh, sao tình hình lại thành ra thế này? Tại sao hai người cãi nhau cứ muốn làm tổn thương người vô tội? Rốt cuộc cậu phải chọn sếp hay chọn chị họ đây?

Ôn Thiếu Khanh hờ hững liếc cậu, dù không nói gì nhưng lại khiến Chung Trinh phải động não cân nhắc lợi hại. Ban ngày cậu mới lừa Ôn Thiếu Khanh, nếu bây giờ còn đứng về phía Tùng Dung, chắc chắn sẽ chết rất thảm. Nghĩ vậy, cậu nhìn Tùng Dung bằng ánh mắt khẩn thiết, “Chị họ, hay thế này đi, em về nhà trước lấy tài liệu ôn tập rồi quay lại?”

Cậu vừa nhích dần ra cửa vừa gào thét trong lòng, còn mấy bước nữa thôi! Mấy bước nữa là tới cửa rồi! Chỉ cần ra khỏi cánh cửa này là được! Em cũng không nói là bao giờ về!

Tùng Dung cắt lời, phá tan ảo tưởng của cậu, “Không được, ôn tập ít đi một hôm cũng không chết người.”

Chung Trinh kinh ngạc, “Chị có phải chị họ của em không thế? Sao có thể nói ra những câu như vậy? Giờ đang trong giai đoạn phải tranh thủ từng giây từng phút! Em có giành được học bổng hay không đều dựa vào lần này đây!”

Tùng Dung không bận tâm, “Em không giành được thì chị cấp tiền cho.”

Chung Trinh mừng rỡ, chưa kịp tỏ vẻ hớn hờ đã thấy Ôn Thiếu Khanh nhìn đồng hồ trên tay, ra tối hậu thư, “Giờ là tám giờ năm mươi bảy phút. Nếu trước chín giờ cậu còn chưa ra ngoài...”

“Đừng nói! Em đi ngay, em đi ngay! Xin lỗi chị họ! Em đi trước! Mai em nhất định sẽ tới thăm chị!” Chung Trinh không do dự chạy vội ra bên ngoài, bịt lỗ tai vờ như không nghe thấy tiếng gọi của Tùng Dung, sau đó đi nhanh đến thang máy.

Tùng Dung chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Chung Trinh, không ngờ đứa em họ này lại phản bội cô lần nữa.

Ôn Thiếu Khanh vui vẻ cười động viên: “Anh biết anh trơ tráo, đừng tức giận, chú ý sức khỏe.”

Tùng Dung hậm hực, “Em không tức giận.”

Thấy trán cô đã nổi gân xanh, Ôn Thiếu Khanh cố nhịn cười, “Vậy chọn đi, nhà anh hay nhà em?”

Tùng Dung đổi tư thế ngồi, dứt khoát nói: “Nếu em cứ không chịu chọn thì anh định thế nào?”

Nụ cười bên môi Ôn Thiếu Khanh như hằn sâu thêm. Thoắt cái, anh ôm chặt lấy cô, đề nghị: “Lý trí một chút đi luật sư Tùng. Thật ra anh cũng không ngại ôm em cả đêm thế này đâu.”

Tùng Dung vùng vẫy. Lúc có hai tay cô đã không phải đối thủ của anh, hướng hồ hiện tại chỉ còn dùng được một tay, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng nào. Cô khẽ cắn môi, “Sang nhà em.”

Tùng Dung vốn cho rằng tay bị thương cũng không sao, nhưng lúc tắm mới phát hiện quả thật rất ảnh hưởng đến sinh hoạt, mà cánh tay bị thương còn là tay phải, khó khăn lắm cô mới lau khô người, thay đồ ngủ, lại bắt đầu vật lộn với dây lưng quần.

Dây quần ngủ là kiểu buộc, bình thường không thấy bất tiện, giờ chỉ còn một tay, cô không làm sao thắt được nút, loay quanh cả buổi cũng không làm xong.

Ôn Thiếu Khanh gõ cửa, “Có cần anh giúp không?”

Tùng Dung giật mình, “Không cần! Xong ngay đây.”

Ôn Thiếu Khanh không yên tâm dặn dò: “Đừng làm ướt tay nhé.”

Tùng Dung đáp bừa, cúi đầu tiếp tục thắt nút. Mười phút sau cô cuối cùng cũng từ bỏ, giật một cái nhét vào trong quần rồi ra khỏi phòng tắm.

Ôn Thiếu Khanh đứng ở cửa nhìn cô chăm chú, sau đó ánh mắt dừng lại ở bàn tay đặt trên bụng của Tùng Dung, “Đau bụng à?”

Tùng Dung cuống lên, “Không.”

“Vậy sao em ôm bụng?”

“Không có gì.” Bàn tay đặt trên bụng cô dùng sức hơn. Cô cũng không muốn ôm bụng, nhưng nếu không làm thế thì quần sẽ bị tụt xuống.

Ôn Thiếu Khanh nhìn một lúc, không biết vì sao lại phát hiện ra, chợt nở nụ cười: “Nào, để anh buộc cho em.”

Tùng Dung quần bách, cúi đầu ngượng ngùng, “Không cần! Đi ngủ ngay ấy mà.”

Ôn Thiếu Khanh “à” một tiếng đầy ý tứ, “Hoá ra luật sư Tùng thích ở trần đi ngủ. Hay là hôm nay e cố chịu một chút vậy, dù sao anh cũng ở đây, lỡ anh nhìn thấy gì em sẽ xấu hổ lắm.”

Tùng Dung ngẩng lên trừng mắt với anh, “Em không có thói quen đó.”

“Được, được.” Ôn Thiếu Khanh cười đi tới gần, “Anh buộc cho em.”

Tùng Dung ngáp ngừng một lát rồi ngoan ngoãn để anh giúp.

Ngón tay anh nhẹ nhàng đặt lên hông Tùng Dung, cẩn thận sửa sang dây buộc bị xô lệch. Xuyên qua lớp vải mỏng, nhiệt độ từ đầu ngón tay truyền đến làn da cô. Tùng Dung cố gắng giữ đều hơi thở, cúi đầu nhìn đôi tay đang đặt trên hông mình, chợt nhớ tới mười khoảnh khắc đàn ông khiến phụ nữ rung động nhất mà Châu Trình Trình từng nói. Trong đó có một hành động là người đàn ông quỳ xuống buộc dây giày cho người phụ nữ. Giờ nghĩ lại, người viết ra mười khoảnh khắc này khả năng cao là chưa yêu bao giờ. Buộc dây giày đã là gì, buộc dây lưng quần mới chết người chứ. Đầu chỉ đơn giản là rung động, mà khiến trái tim người ta đập thình thịch, sắp vọt ra ngoài lồng ngực rồi.

Ôn Thiếu Khanh đang định thất nơ, không biết vì sao lại nhớ tới hồi đi học có cô “tướng cướp” nào đó đã dùng nút buộc ngoại khoa để đùa giỡn Kiều Dục. Lòng thoáng rung động, anh bắt đầu thực hiện luôn với sợi dây lưng quần này.

Tùng Dung thấy tình hình không ổn, “Anh làm gì đấy?”

Động tác tay của Ôn Thiếu Khanh hết sức gọn gàng, “Nút buộc ngoại khoa, rất chắc.”

Tùng Dung cạ lời, “Thế lúc em cởi ra em phải làm thế nào?”

“Gọi anh. Anh thắt nút, tất nhiên cũng phải chịu trách nhiệm mở nút.” Ôn Thiếu Khanh ngừng lại, nghiêm trang hỏi, “Giờ muốn cởi ra à?”

Tùng Dung đỏ mặt, “Anh đi ra!”

Ôn Thiếu Khanh cau mày thì thào: “Quả nhiên kéo quần lên là không nhận người nữa!”

Tùng Dung không ngờ anh đường đường là một giáo sư mà cũng dùng những từ ngữ gợi dục như vậy, “Ôn Thiếu Khanh!”

Anh lập tức ôm lấy eo Tùng Dung, cẩn thận tránh tay phải, kéo cô vào lồng ngực mình, áp trán vào trán cô khẽ cười, “Giờ còn thích phụ nữ không?”

Tùng Dung cố chống chọi, đầu mắt với anh, một lúc sau vẫn phải nghiêng đầu đi, mặt dần đỏ lên.

Ôn Thiếu Khanh nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, tâm trạng càng lúc càng dễ chịu, khẽ gọi: “Tùng Dung.”

Tùng Dung theo phản xạ ngẩng đầu lên, không kịp đề phòng bị anh hôn lên môi.

Cảm xúc ấm áp mềm mại truyền đến, mùi hương thanh mát và thân thuộc của cơ thể anh tràn ngập trong mũi cô. Anh ở bệnh viện lâu ngày, nhưng không hiểu sao trên người không hề có mùi thuốc sát trùng, sạch sẽ đến mức khiến lòng cô nhột nhạo.

Môi anh chỉ nhẹ nhàng chạm lên môi cô, nhưng lại khiến hơi thở của cô thêm dồn dập, còn thoáng mang theo chút mong chờ.

Ôn Thiếu Khanh hơi khép mắt, Tùng Dung có thể thấy rất rõ từng sợi lông mi của anh. Nhịp tim cô dồn dập, một lúc sau mới đẩy anh ra, hắng giọng, ánh mắt mờ mịt: “Hình như chúng ta đang cãi nhau, thân mật như vậy không thích hợp.”

Ôn Thiếu Khanh tới nay giống như đang có trận chiến tranh giành với eo của Tùng Dung. Anh ôm lấy eo cô, hơi kéo cô vào sát mình, cười nói: “Vậy gửi văn bản luật sư cho anh đi. À, anh quên mất, luật sư Tùng bị thương ở tay, không tiện viết văn bản luật sư, hay em đọc cho anh viết?”

Anh gần cô quá, Tùng Dung bắt đầu cảm thấy nóng. Cô thật sự rất tức nộ cười xấu xa kia, nhìn anh hỏi: “Giáo sư Ôn, học trò của anh có biết cái bộ dạng này của anh không?”

Ôn Thiếu Khanh vừa lắc đầu, vừa nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, “Họ làm gì có cái phúc ấy. Chỉ có một mình em được nhìn thôi.”

Tùng Dung bị anh làm nghẹn họng mấy lần, đẩy mãi mà anh không nhúc nhích. Thậm chí cô còn bị anh ấn đầu vào lồng ngực, chưa kịp giãy dụa nghe thấy tiếng thở dài của anh vang lên bên tai, giọng cũng nghiêm chỉnh hơn hẳn: “May mà em không sao, hôm nay lúc nghe nói em ở khoa Chấn thương Chỉnh hình, anh đã giật mình đấy, lúc bó bột cho em cũng hết sức căng thẳng. Bao năm rồi anh không có cảm giác ấy. Mấy hôm trước là anh có lỗi, anh đã dùng sai cách, chuyện của Lâm Thần để từ từ giải quyết sau, chúng ta đừng cãi nhau nữa, cảm giác này thật khó chịu chết đi được.”

Nói xong, anh sờ lên gáy cô, “Lần trước em bị va vào chỗ này, anh cũng rất hoảng.”

Tiếng đập trái tim anh vang lên bên cạnh tai cô. Hoá ra Châu Trình Trình nói đúng, anh thật sự cố ý làm như vậy. Nhưng cô không muốn anh xin lỗi. Giờ phút này Tùng Dung bỗng hiểu, Châu Trình Trình mỗi ngày chứng kiến nhiều vụ ẻo le trên toà cũng là điều có lợi, chỉ thoáng cái đã nhận ra sự tự ti ẩn giấu trong cô. Người bản thân yêu thầm bao lâu giờ đột nhiên thuộc về mình, hạnh phúc không chân thực ấy khiến lòng cô dần nảy sinh cảm giác tự ti. Hoá ra đối mặt với tình yêu, cô cũng chẳng phải người ngoại lệ.

Cuộc sống của cô luôn rất thuận lợi, không ngờ cũng có ngày phải cảm thấy tự ti. Vì tự ti nên một câu nói của anh cũng có thể làm cô lo âu thấp thỏm, lý trí và bình tĩnh đều tiêu tan, đồng thời thu mình trong vỏ ốc.

Tùng Dung lẳng lặng rúc vào lồng ngực anh, tâm trạng rối bời. Cô biết cách nghĩ của mình có vấn đề, nhưng suy cho cùng là một luật sư lâu năm, bản chất vẫn có phần mạnh mẽ, quyết đoán. Cô thậm chí quyết định, thôi thì cứ hành động như Chung Trinh nói, cướp về tay đã rồi tính sau!

Nghĩ vậy, cô bất chợt giơ cánh tay không bị thương lên, ôm ngang hông Ôn Thiếu Khanh thật chặt.

Sau đó, Tùng Dung cho Ôn Thiếu Khanh chọn giữa ghế sofa và phòng cho khách, nhưng anh cứ nặng nề đòi ngủ ở phòng ngủ chính. Vậy là cô dứt khoát đá anh ra khỏi phòng.

Nhưng khi nằm trên giường đau đến mất ngủ, cô mới nhận ra việc Ôn Thiếu Khanh nhất quyết đòi ngủ ở phòng ngủ chính cũng không phải anh cố tình gây sự. Có lẽ ngay từ đầu anh đã đoán được tình hình sẽ như thế này.

Cô lần tìm điện thoại gọi cho Ôn Thiếu Khanh. Người ở đầu dây bên kia nhanh chóng cúp máy, vài giây sau tiếng gõ cửa vang lên.

Cô ngồi dậy, chỉnh lại quần áo mới lên tiếng: “Cửa không khoá.”

Ôn Thiếu Khanh thấy sắc mặt Tùng Dung không ổn, cũng không chọc ghẹo cô nữa. Anh ngồi ngay ngắn bên giường, kiểm tra tay cô cẩn thận, “Đau lắm đúng không?”

Cô gật đầu, “Ừ.”

“Lốp bó bột không có vấn đề gì.” Anh kiểm tra lại rồi mới nói: “Đau là phản ứng bình thường thôi. Nếu quả thật đau quá thì không cần cố chịu đựng, uống thuốc giảm đau đi. Để anh lấy nước cho.”

Ôn Thiếu Khanh nhanh chóng cầm cốc và lọ thuốc vào, “Nước hơi nóng, đợi chút.” Nói xong cầm hai chiếc cốc đổ nước qua lại, đợi nhiệt độ giảm xuống.

Động tác hết sức nhàm chán, anh lại vô cùng chăm chú, không để rớt một giọt nước nào.

Tùng Dung nhìn đến ngơ ngẩn. Ngày bé khi đổ bệnh, bố mẹ cũng vây quanh giường cô, đổ nước giảm nhiệt, cũng cho cô uống thuốc như thế. Giờ mấy đụn nước quá phổ biến, đã chẳng còn ai kiên nhẫn đợi nước nóng

ngươi đi, cứ pha thêm nước lạnh vào là xong. Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô thấy một người cùng trang lứa với mình làm động tác này.

Anh là người từng đi du học, luôn tiếp xúc với y học tiên tiến nhất, nhưng thỉnh thoảng làm việc lại có tác phong khá cổ xưa, về điểm đậm và tỉ mỉ ấy khiến người ta cảm nhận rõ nét sự kiên trì.

Cô cảm thấy vô cùng xúc động, lên tiếng: “Không cần phiền phức như vậy, trong tủ lạnh có nước khoáng, pha vào là được.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô qua làn khói trắng, “Anh không thấy phiền.”

Trái tim Tùng Dung rộn lên trước ánh mắt anh. Cô nói lảng sang chuyện khác: “Mai anh không đi làm à? Muộn thế này rồi, em uống thuốc xong thì anh đi ngủ đi.”

Động tác tay của Ôn Thiếu Khanh rất gọn gàng cẩn thận, “Không sao, anh coi như trực ca đêm thôi.”

Ánh mắt Tùng Dung rơi vào bàn tay đặt trên chiếc cốc thủy tinh, nhìn cổ tay anh không ngừng xoay chuyển. Còn có thể nói gì đây? Cô chỉ cảm thấy ở người đàn ông này tiềm ẩn sự quyến rũ chết người.

Một lát sau cô mới nhớ ra, nói: “Chung Trinh bảo các anh trực ca đêm cũng có thể ngủ.”

Ôn Thiếu Khanh đặt mu bàn tay lên thành cốc thử nhiệt độ, đưa cốc và thuốc cho cô rồi mới nhướn mày ung dung hỏi: “Chung Trinh còn nói gì nữa?”

Tùng Dung nhận lấy, suy nghĩ một chút, “Chung Trinh còn nói, anh sẽ kể chuyện ma cho em nghe, bảo em lúc nghe phải phối hợp một chút, tạo điều kiện cho đôi bên làm hoà.”

“Uống thuốc đi.” Ôn Thiếu Khanh hất cằm ra hiệu, hơi nhú mày, “Khiến cậu ta nhọc lòng rồi.”

Tùng Dung uống thuốc xong, đặt cốc ở đầu giường, “Em uống xong rồi, anh đi ngủ đi.”

Ôn Thiếu Khanh liếc cô, “Hết đau rồi à?”

Tùng Dung gật đầu yếu ớt, “Ừm.”

Ôn Thiếu Khanh cầm lọ thuốc nhìn lại, “Công hiệu nhanh như vậy, anh phải xem rốt cuộc là thành phần gì.”

Tùng Dung khỏ sở, lại bị trêu.

“Không ngủ được thì nói chuyện chút đi.” Anh cầm lấy bàn tay bị thương của cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay, “Có muốn biết ở trong lòng anh, em là người như thế nào không?”

Sao anh lại không nhận ra sự hoang mang trong cô? Cô đã dè dặt không chủ động mở miệng, vậy thì anh sẽ nói.

Tùng Dung sững sốt, gật đầu rất nhanh, “Như thế nào?”

Ai mà không muốn biết mình là người như thế nào trong lòng người yêu chứ?

Sắc mặt Ôn Thiếu Khanh trầm lắng, đôi mắt rũ xuống như đang nghĩ ngợi, tay lại liên tục vuốt ve ngón tay cô. Thời gian dần trôi, mãi sau anh chợt bật cười, ngẩng lên nhìn cô, nói: “Anh cũng không biết phải hình dung thế nào nữa. Anh chỉ biết là, trong lòng anh, không ai tốt hơn em.”

Nụ cười khiến khuôn mặt dịu dàng của anh như bừng sáng. Tùng Dung trông vậy, ngẩn người. Đây mà là câu trả lời sao?

Cô ngạc nhiên, “Chỉ vậy thôi?”

“Tiếp theo mới là trọng điểm.” Ôn Thiếu Khanh nhích lại gần, một tay nắm tay Tùng Dung, tay kia áp lên má cô, “Vì không có ai tốt hơn em, nên về sau nếu anh có nói em không tốt, em phải nhớ, đấy đều là chiêu trò mà thôi.”

Tùng Dung chớp mắt, bật cười.

Bàn tay đang áp lên má cô giật nhẹ, kéo mặt cô tới gần, “Anh lật cả át chủ bài cho em xem rồi, em không cảm động mà còn cười.”

Tùng Dung không cười anh, cô cười chính bản thân mình. Tự cô còn không biết mình bị lộ từ bao giờ, vậy mà lại để Ôn Thiếu Khanh nhìn ra, đây chính là điều tối kỵ đối với một luật sư! Cô cười mình quả nhiên không phải ngoại lệ trong tình yêu, nghe được mấy lời ngon ngọt, tâm trạng lập tức tốt lên.

Tùng Dung háng giọng, vẫn không nhin được cười, nghiêng đầu hỏi anh: “Tự lật át chủ bài cũng là chiêu trò của anh đấy à?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu mỉm cười, ôm lấy khuôn mặt cô, dịu giọng: “Không phải. Với người khác có thể là chiêu trò, nhưng đối với em, là thật lòng thật ý.”

Lý trí của luật sư Tùng dần tan rã, khuôn mặt ửng lên.

Mãi sau Ôn Thiếu Khanh mới lùi lại, day day ấn đường, thở dài bất đắc dĩ, “Tiêu Tử Uyên nói đúng, vợ làm luật sư khó giải quyết thật!”

Tùng Dung nghe thấy chữ kia, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại mau chóng cúi xuống, vờ như không nghe thấy gì, “À... Em buồn ngủ rồi.”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm hiểu ý, khẽ cười đứng lên giúp cô tựa đầu vào gối, “Nằm xuống đi.”

Ai ngờ anh vừa nhắc gối lên, một tấm ảnh chọt bay ra rơi xuống mặt đất.

Tùng Dung trông thấy, khuôn mặt lập tức biến sắc, chỉ có thể im lặng nhìn Ôn Thiếu Khanh cúi xuống nhặt.

Ôn Thiếu Khanh nhặt lên nhìn, hai ngón tay nắm lấy một góc tấm ảnh, lẳng lặng nhìn cô, biểu cảm khuôn mặt vô cùng khó tả.

Luật sư Tùng giữ bình tĩnh, “Anh có quyền nghi ngờ em lấy, nhưng pháp luật nước ta tuân thủ nguyên tắc ai đưa ra suy đoán thì cũng đồng thời phải cung cấp chứng cứ, nói đơn giản thì, khi đương sự nêu một ý kiến thì cũng phải có trách nhiệm trình chứng cứ ra. Anh có chứng cứ gì chứng minh là em lấy?”

Ôn Thiếu Khanh khoan dung bất ngờ, “Anh không bảo em lấy, anh chỉ tò mò sao nó lại ở chỗ em.”

Tùng Dung mỉm cười, “Em cũng rất tò mò.”

“Nằm xuống đi.” Ôn Thiếu Khanh cất ảnh chụp về chỗ cũ rồi vỗ gối ra hiệu cho cô nằm xuống, “Giữ cho cẩn thận, anh trót xoá mất ảnh rồi, chỉ còn mỗi tấm này thôi.”

Tùng Dung nằm xuống, quay lưng về phía anh, thầm nhủ trong lòng, đúng là phải giữ thật cẩn thận. Đó là bức ảnh chụp chung đầu tiên của hai người, rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Ôn Thiếu Khanh tắt đèn giúp cô, “Cẩn thận, đừng dè lên tay, tốt nhất là nằm ngửa để ngủ.”

Tùng Dung lơ mơ nói: “Anh mau đi ngủ đi.”

Ôn Thiếu Khanh cười cười, đóng cửa đi ra.

Hôm sau Tùng Dung bị tiếng thét của Châu Trình Trình đánh thức. Vừa mở mắt, cô đã thấy Châu Trình Trình đang nhìn chăm chăm vào tay mình kêu gào.

Sau khi bịt miệng Châu Trình Trình Tùng Dung mới có cơ hội lên tiếng: “Sao cậu tới đây?”

Châu Trình Trình kéo tay cô xuống, “Mình gọi cho cậu, em họ cậu nghe máy mình mới biết chuyện cậu bị gãy xương! Thế là mình tới thăm cậu ngay! Hôm nay có vụ tranh tài sản khốn kiếp lắm mà mình không xem, nhờ người khác làm thay rồi! Mình quả là thật lòng yêu cậu mà!”

Tùng Dung ngơ ngác, “Chung Trinh ở đây?”

Châu Trình Trình gật đầu, “Đúng vậy, cậu không biết à? Mình tưởng đêm qua nó ngủ ở nhà cậu.”

Tùng Dung chột dạ, đêm qua đúng là có người ngủ ở nhà cô, chỉ có điều không phải Chung Trinh mà thôi.

Cô rời giường ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên thấy Chung Trinh ngồi trên sofa đọc sách. Cô lẳng lặng nhìn về phòng cho khách, không thấy bóng dáng Ôn Thiếu Khanh đâu. Chắc là anh đã đi trước khi Châu Trinh Trình đến, nếu không, với tính cách của cô nàng, hẳn sẽ âm ỉ đến vỡ nhà mất.

Nghe thấy tiếng động, Chung Trinh ngẩng lên nhìn, cười giải thích: “Hôm qua sếp em có hai ca phẫu thuật, gọi em đến chăm sóc chị.”

Biết chắc Ôn Thiếu Khanh không có ở đây, Tùng Dung mới thở phào nhẹ nhõm, “Em sắp thi cơ mà?”

Chung Trinh hớn hở, “Thế nên sếp đã vạch ra trọng tâm ôn tập cho em rồi! Nghe nói trước kia hồi còn học ở Đại học X, năm nào sếp em cũng đứng đầu khoa Y. Được sếp tóm tắt trọng tâm cho, em còn lo gì không giành được học bổng!”

Châu Trình Trình nhìn Chung Trinh rồi lại nhìn Tùng Dung, ngây ra một lúc mới sực tỉnh, “Đúng rồi, cậu đã nói với mình rằng sếp của em ấy là Ôn Thiếu Khanh.”

Tùng Dung gật đầu, “Cậu cứ ngồi tự nhiên, mình đi rửa mặt.”

Tùng Dung rửa mặt xong mới phát hiện có vấn đề. Giờ là mùa đông, tay cô bị thương không mặc được áo dài, chỉ có thể mặc tạm chiếc áo phong cộc tay.

Nhưng quần ngủ...

Cô nhìn thứ gọi là nút buộc ngoại khoa, cảm thấy đau đầu. Cô thật sự không biết cởi, bèn ngẫm nghĩ một lát, dù sao với tình trạng hiện tại mình cũng không ra ngoài được, thôi cứ vậy đi.

Nhưng... ba việc gấp của con người[1] thì phải làm thế nào?

[1]Ba việc gấp của con người: Con người có ba nhu cầu không thể chậm trễ, lần lượt là đại tiện, trung tiện và tiểu tiện.

Cô đứng ở cửa phòng ngủ gọi Châu Trình Trình: “Trình Trình, cậu vào đây một lát.”

Châu Trình Trình đang ngồi trên sofa lật quyển sách to bự của Chung Trinh, nghe thấy vậy liền đứng dậy đi về phòng ngủ, “Cậu gọi mình à?”

“Ừ.” Tùng Dung kéo cô nàng vào, đóng chặt cửa phòng rồi mới lôi quần ngủ ra, “Cởi giúp mình.”

Châu Trình Trình nhìn dây lưng quần ngủ, “Cậu thế này là...”

Tùng Dung quăn bách, “Không cởi được.”

Châu Trình Trình lật qua lật lại dây lưng quần, “Cậu buộc kiểu gì vậy?”

Tùng Dung trả lời qua quýt: “Buộc bữa thôi.”

“Một tay? Cái nút buộc này trông quen lắm!” Châu Trình Trình chợt há hốc miệng, “Đây là nút buộc ngoại khoa đúng không? Ôn Thiếu Khanh buộc cho cậu đấy à? Hai người...”

“Không! Chúng mình không có gì cả!” Tùng Dung lập tức ngắt lời cô nàng, “Sao cậu biết đây là nút buộc ngoại khoa?”

Châu Trình Trình vênh mặt, “Mình hiểu biết nhiều.”

Tùng Dung bĩu môi, “Nói thật đi!”

Châu Trình Trình thu lại vẻ mặt đắc ý, thành thật trả lời: “Gần đây mình đang xem một bộ phim liên quan đến ngành y, thấy ở trong phim.”

Tùng Dung cạ lời, “Cởi giúp mình trước đã.”

Châu Trình Trình nắm lấy sợi dây quần, gật gù dạy bảo Tùng Dung, “Dung Dung à, đầu của đàn ông và eo của phụ nữ đều là nơi không được tùy tiện cho người khác đụng vào! Lúc Ôn Thiếu Khanh buộc cái này cho cậu không xảy ra chuyện gì chứ?”

Mặt Tùng Dung nóng lên, hắng giọng, “Có thể xảy ra chuyện gì được hả?”

Châu Trình Trình ngẫm nghĩ, “Nhưng cũng chẳng quan trọng, dù sao các cậu cũng là quan hệ đó mà, nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng bình thường thôi. Không đúng, không đúng. Hai người làm lành rồi à?”

Tùng Dung miễn cưỡng gật đầu, “Coi như vậy đi...”

Châu Trình Trình hào hứng, “Anh ấy dỗ cậu kiểu gì thế?”

Tùng Dung nhú mày, “Cậu cởi ra giúp mình đã, mình muốn đi vệ sinh!”

Châu Trình Trình mất bao thời gian, khó khăn lắm mới cởi được nút. Tùng Dung vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, thay chiếc quần không có dây buộc, vứt quần kia vào một góc, quyết định không dùng đến nữa.

Châu Trình Trình vẫn không tha cho Tùng Dung, đi theo cô ra khỏi phòng ngủ, “Mau nói đi, rốt cuộc là đồ thế nào? Mình muốn biết thật mà!”

Tùng Dung bắt lực che mặt, ngẩng đầu lên trông thấy ánh mắt hóng chuyện của Chung Trinh. Cậu cười hí hửng: “Chị họ, em cũng muốn biết!”

Tùng Dung lườm cậu, “Ôn tập cho tử tế đi!”

Chung Trinh không để ý đến lời uy hiếp của cô, tiếp tục hỏi: “Kể chuyện ma rồi đúng không?”

“Chuyện ma là sao?”

Tùng Dung bị hai người quấy rầy đến đau đầu, may có tiếng chuông cửa vang lên giải cứu, “Chị đi mở cửa.”

Vừa ra đến nơi thì trông thấy Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch tay xách nách mang đứng ngoài cửa.

Tùng Dung tránh chỗ cho hai người đi vào. Đàm Tư Trạch vừa định mở miệng, Tùng Dung dùng ánh mắt chặn anh ta lại, “Chung Trinh, em vào phòng đọc sách ôn tập đi, bọn chị phải bàn chuyện công việc.”

Hiếm khi Chung Trinh không có ý kiến, ngoan ngoãn đi vào phòng đọc sách.

Tùng Dung quay sang nhìn Châu Trình Trình, “Chung Trinh nhất định sẽ nghe lén, cậu tới phòng đọc sách trông nó.”

Châu Trình Trình là người trong ngành, biết có rất nhiều vụ án cần bảo mật, nghe lời đứng dậy đi vào phòng sách.

Vừa vào phòng đọc, quả nhiên thấy Chung Trinh đang áp vào cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Cô đẩy cậu ra, đóng chặt cửa, “Này, người lớn nói chuyện, trẻ con đừng nghe lén.”

Chung Trinh vẫy tay với Châu Trình Trình, “Chị Trình Trình, bọn mình cùng nghe đi!”

Châu Trình Trình lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Chị không nghe. Là người làm việc trong ngành tư pháp, chị rất tôn trọng quyền riêng tư của người khác.”

Nghe thấy hai chữ “riêng tư”, Chung Trinh chợt nhớ tới lần bị Ôn Thiếu Khanh phạt chép tay Y đức, sợ hãi ôm ngực không dám nghe lén nữa, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ôn tập.

Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch nhanh chóng rời đi, chỉ có điều, lúc đi khuôn mặt cả hai trông hết sức nghiêm trọng. Châu Trình Trình tò mò, “Họ sao thế?”

Tùng Dung trả lời, “Đến tháng.”

Châu Trình Trình cười lẫn.

Tùng Dung nhìn đồng hồ treo tường, “Thôi, đừng cười nữa. Không cần giúp mình đâu, cậu về đi làm đi.”

Châu Trình Trình lắc đầu, ngồi lì trên ghế sofa, “Khó khăn lắm mới có lý do chính đáng để xin nghỉ, tuyệt đối không thể lãng phí.”

Thời tiết hôm nay khá đẹp, Tùng Dung tiện tay cầm quyển sách, ngồi sưởi nắng bên cửa sổ, “Không về xem màn kịch ”khốn kiếp” của cậu à?”

Châu Trình Trình thở dài, ôm chiếc gối đi đến, “Cần gì phải xem màn kịch khốn kiếp nào. Xem cuộc đời mình đây là đủ rồi này!”

Tùng Dung gấp sách lại, tò mò hỏi: “Lại sao thế?”

Châu Trình Trình ủ dột, “Còn sao nữa? Gần đây vợ của kiểm sát trưởng giới thiệu đối tượng cho mình, lịch sắp xếp dày lắm, mình còn phải chạy sô đấy!”

“Xem mắt à?” Tùng Dung nhin cười, giọng nghiêm túc: “Tốt lắm mà.”

Châu Trình Trình lườm cô, dẫu môi, “Tốt gì mà tốt? Mấy đối tượng xem mắt của mình ấy mà... Ôi, không nhắc thì thôi...”

Tùng Dung không ngờ Châu Trình Trình đã đi xem mắt thật, “Khủng khiếp lắm à?”

Châu Trình Trình than thở, “Khủng hay không thì thôi không nói, quan trọng là chiều cao! Không hiểu sao giờ đàn ông ngày càng thấp, mình thậm chí còn không dám đi giày cao gót.”

Thời gian trước, luật sư chuyên phụ trách giải quyết ly hôn ở văn phòng luật nghỉ sinh. Đúng lúc có thời gian nên Tùng Dung nhận vụ khác chuyên ngành một lần. Ai ngờ vụ ly hôn này còn cầu huyết hơn cả phim thần tượng. Hai vợ chồng họ Lưu lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, cuối cùng trở nên giàu có. Sau đó ông Lưu ngoại tình, thậm chí còn sắp xếp cho người tình làm việc dưới quyền mình. Hai người nhập nhèm với nhau ngay trước mắt vợ chính hơn nửa năm, không cẩn thận bị bà Hà, lúc đó đang theo họ chồng là họ Lưu phát hiện. Thế rồi bà vợ làm ầm ĩ, phẫn nộ đòi ly hôn, không ngờ ông Lưu lập tức đồng ý, chỉ đợi ly hôn để cưới người mới. Nhưng người phụ nữ đang dở dang giữa họ Lưu và họ Hà này đột nhiên đổi ý, không chịu ly hôn, không muốn “đôi tiện nhân kia” được hưởng lợi từ cơ nghiệp mà mình vất vả gây dựng.

Tùng Dung vốn cho rằng đối phương làm sai trước thì cô có thể cố gắng khiến ông ta phải trắng tay ra đi. Nhưng ai ngờ đối phương đột nhiên lại quăng ra chứng cứ chứng minh bà Hà bao trai trẻ ở ngoài, thật đúng là... nòi nào úp vung nấy, khiến cô và luật sư đối phương không kịp trở tay.

Nhớ tới chuyện này, cô cũng thở dài, “Còn có thể vì lý do gì nữa. Có học thuyết nói phần nào thường sử dụng thì sẽ phát triển, ít dùng thì thoái hoá, luyện tập cái chân giữa quá nhiều thì hai chân còn lại tự khắc ngắn đi thôi.”

“Ha ha ha...” Châu Trình Trình không hiểu nỗi khổ của Tùng Dung, nghe cô nói xong liền ngửa đầu cười sặc sụa.

Tùng Dung nhớ tới khuôn mặt trang điểm như thiếu nữ của bà Lưu tuổi đã ngoài bốn mươi kia thì không cười nổi.

Chung Trinh ngồi trong phòng đọc sách, nghe thấy tiếng cười to liền chạy ra nhìn, ai ngờ vừa bước ra đã thấy Ôn Thiếu Khanh đứng ở cửa từ bao giờ, một tay cầm chìa khoá, tay kia cầm đồ ăn.

Vì Ôn Thiếu Khanh đã vạch ra trọng tâm ôn tập cho Chung Trinh nên địa vị của anh trong lòng cậu hiện giờ cao vô cùng. Cậu cung kính hỏi: “Sếp tan làm rồi à?”

Tùng Dung nghe tiếng, khuôn mặt cứng lại, quay đầu nhìn ra cửa.

Ôn Thiếu Khanh bình thần gạt đầu, “Hôm nay bệnh viện ít việc nên xin nghỉ nửa ngày về nấu cơm.” Nói xong lại gạt đầu chào Tùng Dung và Châu Trình Trình.

Tùng Dung bình tĩnh hỏi: “Sao anh có chìa khoá nhà em?”

Chung Trinh nhảy ra, “Em đưa. Em đưa.”

“À.” Tùng Dung gạt đầu, dừng dừng quay đi ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, lòng lại thầm kêu gào. Anh đứng đó bao lâu rồi? Vừa rồi chắc không nghe thấy cô nói gì chứ? Chân giữa là gì chắc anh không hiểu đâu nhỉ? Mà nghĩ lại, anh là bác sĩ, sao có thể không hiểu?

May mà Ôn Thiếu Khanh không nói gì thêm, đặt đồ ăn xuống, rửa tay rồi mới đi tới.

Châu Trình Trình nháy mắt cười gian với Tùng Dung, biết điều nhường chỗ, “Bác sĩ Ôn ngồi chỗ tôi này.”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười cảm ơn, sau khi ngồi xuống liền cầm tay Tùng Dung kiểm tra, “Uống thuốc chưa?”

Thấy vẻ mặt khó tả của Châu Trình Trình, Tùng Dung trừng mắt uy hiếp cô nàng rồi mới trả lời: “Uống rồi.”

Châu Trình Trình nhin cười, đi đến sofa, ngồi quay lưng về phía hai người, gọi cậu chàng thần kinh thô Chung Trinh lúc này vẫn đang nhìn chăm chăm vào hai người đến.

Chung Trinh ngây ra rồi nhanh chóng hiểu ý, ngồi xuống bên cạnh Châu Trình Trình, quay lưng về phía kia. Tùng Dung nhìn hai người trước mặt, thật sự không nói nên lời. Nếu không muốn làm phiền họ thì lấy cớ đi vào phòng đọc sách là được. Rõ ràng thích nhìn còn giả vờ không muốn quấy rầy, mà còn trắng trợn như thế. Chắc chắn Ôn Thiệu Khanh đã nhận ra, cô cần nhẹ môi, cảm thấy càng thêm bối rối.

Nhưng Ôn Thiệu Khanh vẫn bình thản như không thấy, điềm nhiên hỏi: “Còn đau không?”

Tùng Dung nhìn chăm chăm hai cái lưng trước mặt, lơ đãng trả lời: “Đỡ nhiều rồi.”

Tùng Dung nghĩ anh chỉ hỏi thăm sức khỏe thôi, ai ngờ Ôn Thiệu Khanh thành linh hỏi tiếp: “Em thấy chân anh có dài không?”

Cô còn mãi tập trung dùng ánh mắt “phóng dao” về phía hai người kia, vô thức hỏi lại: “Chân nào?”

Ôn Thiệu Khanh chợt cười, “Em có thể nhìn thấy chân nào?”

Tùng Dung sững người, ngoảnh sang nhìn anh, mặt lại đỏ lên, cau mày hỏi: “Anh lại muốn nhận văn bản luật sư nữa à?”

Ôn Thiệu Khanh nghiêm túc đáp: “Không. Anh chỉ muốn nói với em là, học thuyết phần nào thường sử dụng thì sẽ phát triển, ít dùng thì thoái hoá thật ra chưa chắc đã chuẩn. Dù sao chày sắt, gậy sắt cũng có thể mài thành kim khâu.”

Châu Trình Trình và Chung Trinh ngồi ở sofa quay lưng không nhìn, làm như không tồn tại, nhưng hai bả vai đang run lên đã tố cáo bọn họ. Trông thấy tấm lưng run run của cả hai, Tùng Dung càng cuống. Xưa nay cô luôn rất bảo thủ ở những chuyện như thế này, vậy mà cứ liên tục bị anh đùa giỡn. Cô tức giận đứng lên định bỏ đi, Ôn Thiệu Khanh ở phía sau còn hỏi: “Em đi đâu thế?”

Tùng Dung không còn mặt mũi nào ở lại phòng khách, hung hăng đáp: “Đến phòng đọc sách viết văn bản luật sư gửi cho anh!”

Ôn Thiệu Khanh vui vẻ nhắc: “Đừng dùng tay phải nhé!”

Tùng Dung sập mạnh cửa phòng đọc sách, nhốt kẻ đầu sỏ cùng hai khán giả ở bên ngoài. Ôn Thiệu Khanh ngồi thêm một lát rồi đứng dậy về nhà nấu bữa trưa, trước khi đi còn dặn Chung Trinh: “Chốc nữa gọi chị họ cậu sang ăn trưa nhé.”

Châu Trình Trình hí hửng hỏi: “Bác sĩ Ôn, tôi sang ăn chực được không?”

Ôn Thiệu Khanh mỉm cười gạt đầu, “Hoan nghênh.”

Anh vừa đi khỏi, Châu Trình Trình đã đi tới gõ cửa phòng đọc sách, “Dung Dung, anh ấy đi rồi, cậu đừng ngại nữa, ra đi.”

Tùng Dung mở cửa, trừng mắt với Châu Trình Trình, “Con mắt nào của cậu thấy mình ngại?”

Nụ cười trên mặt Châu Trình Trình càng thêm tươi. Cô nàng khoác vai Tùng Dung, “Hoá ra bác sĩ Ôn dễ cậu kiểu đó hả? Ha ha, không ngờ một giáo sư ngành y như anh ấy trên đùa người khác lại nghiêm túc mà tỉnh bơ như vậy, đúng là được mở mang đầu óc!”

Ráng hồng trên mặt Tùng Dung còn chưa tan hết, cau mày lườm cô bạn, “Vẫn còn nói!”

Châu Trình Trình lập tức bịt miệng, “Không nói nữa, không nói nữa. Ăn của người khác thì không được nhiều lời, dù sao chốc nữa mình cũng định đi ăn chực, nhân tiện kiểm tra tài nấu nướng của chồng tương lai của cậu.”

Tùng Dung mặc kệ cô nàng, nhìn sang cậu chàng Chung Trinh đang cười ngờ ngạc nhiên, “Em nữa, ai bảo em đưa chìa khoá nhà cho anh ấy?”

Chung Trinh ngây thơ đáp, “Sếp em bảo là không được tùy tiện đưa chìa khoá nhà cho người khác.”

Tùng Dung tức giận, “Vậy mà em còn đưa cho anh ấy.”

Chung Trinh gãi đầu, vẻ mặt càng ngây thơ, “Nhưng sếp em bảo, sếp là người nhà, em mới là người khác nên tịch thu của em.”

“Ha ha...” Châu Trình Trình bật cười, “Anh mình nói đúng thật, nhà họ Ôn dạy dỗ con cháu đều hết sức khiêm nhường lễ độ, cướp chìa khoá mà còn nói nghe có đạo lý như vậy...”

Tùng Dung che mặt, cảm thấy quả thực không thể nhận đứa em họ này nữa. Cứ mở miệng ra là “sếp em bảo”, hình như trong mắt cậu, ngoài Ôn Thiếu Khanh ra thì chẳng còn ai khác thì phải.

Châu Trình Trình chột kêu lên, chỉ vào tay Tùng Dung, “Vừa rồi còn định hỏi trên lớp thạch cao ký gì đấy, giờ thì mình nhìn ra rồi. Tên của Ôn Thiếu Khanh đúng không? Nhưng anh ấy ký tên ở đó làm gì?”

Chung Trinh lập tức lấy điện thoại di động ra, “Em có clip, chị Trình Trình có muốn xem không?”

“Xem chứ!”

Tùng Dung giật mình, “Chung Trinh!”

Chung Trinh cười hớn hở xuyên tạc ý của cô, “Chị họ cũng muốn xem ạ, chốc nữa em gửi cho chị nhé.”

Hai người ngồi chụm đầu xem một lúc. Tùng Dung tự biết đã không thể cứu vãn, cũng chẳng ngăn cản thêm, làm bộ bình thần ngồi đó nhìn hai người. Nhưng lúc cậu nói mờ ám “Là của tôi” kia vang lên, khuôn mặt cô vẫn không kìm được mà đỏ ửng.

Châu Trình Trình xem xong, sờ ba chữ “Ôn Thiếu Khanh” trên cánh tay Tùng Dung, nụ cười như có như không, “Ôn Thiếu Khanh.”

Tùng Dung cố ra vẻ bình tĩnh gạt tay cô nàng, cảm thấy ngôi nhà này đã không còn chỗ cho mình dung thân, liền sang nhà hàng xóm gửi văn bản luật sư.

Ôn Thiếu Khanh đang thái thật, nhìn văn bản luật sư Tùng Dung đưa đến, cười với cô, “Viết xong nhanh thế cơ à?”

Tùng Dung ngẫm nghĩ, nghiêm túc giải thích: “Người ngoài ngành nên không biết rõ, chắc anh không hiểu văn bản luật sư là gì. Nói đơn giản thì văn bản luật sư chính là một bức thư đe dọa hợp pháp.”

Dứt lời, cô ngừng lại nhìn Ôn Thiếu Khanh đợi phản ứng của anh.

Ôn Thiếu Khanh đồ thức ăn vào nồi, gạt đầu hùa theo, “Luật sư Tùng muốn đe dọa anh cái gì?”

“Đe dọa để anh không trêu em nữa.”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ hoang mang, “Anh trêu em bao giờ nhỉ?”

“Em không nói gì hết. Anh nấu ăn tiếp đi.”

Không ngoài dự đoán, bữa ăn mà Ôn Thiếu Khanh nấu đã giành được lời khen ngợi tẩm tặc của Châu Trình Trình. Cô nàng cũng rất thích Nhường Chút, sau bữa ăn liền ôm bụng đùa nghịch với chú chó.

Đêm qua Tùng Dung ngủ không ngon, ăn cơm xong bắt đầu thấy mệt, chào mọi người rồi về nhà.

Cô tựa vào cửa sổ định sưởi nắng đọc sách một lát, chẳng ngờ mới đọc vài trang liền ngủ mất, tỉnh lại thì thấy Châu Trình Trình và Chung Trinh đang áp sát vào mình, mỗi người cầm một chiếc bút nhòe sáng tác truyện tranh trên lớp thạch cao ở tay cô. Cô cúi đầu nhìn, bác sĩ mặc áo blouse, y tá đeo khẩu trang, luật sư mặc áo choàng luật sư, kiểm sát viên mặc đồng phục, quan toà... vẻ cực giống, cô xem mà chóng mặt, đột ngột rút tay về, “Hai người vừa phải thôi nhé! Rồi cuộc hai người bao nhiêu tuổi rồi? Làm thế này tôi sao ra ngoài gặp người khác đây?”

Chung Trinh đã bị cô đàn áp lâu năm, nghe vậy thì sợ không dám động vào nữa, nhưng Châu Trình Trình vẫn chưa thoả mãn, cầm bút vẽ tiếp, “Còn có mấy nét nữa là xong rồi! Cho mình vẽ thêm chút nữa thôi!”

Tùng Dung không tránh được, vừa ngẩng đầu thì thấy Ôn Thiếu Khanh ngồi cách đó không xa đang cười xem trò vui. Cô cau mày: “Sao anh không cản họ?”

Về mặt Ôn Thiếu Khanh thậm chí còn ngây thơ hơn cả Chung Trinh, “Anh cản rồi nhưng họ nói là anh viết chữ lên đó trước, không có tư cách cản. Anh thấy nói thế cũng có lý. Thật ra... về cũng đẹp mà.”

Tùng Dung nhìn một đồng hình người trên tay mình, “Anh làm thầy giáo mà như thế à?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung mấy giây, chợt ra vẻ nghiêm khắc với Chung Trinh, “Cậu nhìn cái mặt cậu bây giờ đi. Đã nói bao nhiêu lần rồi? Làm bác sĩ mà suốt ngày cứ toe toét, bệnh nhân sẽ cảm thấy cậu đáng tin sao? Đâu ai đồng ý cho một bộ biểu tượng cảm xúc phẫu thuật cho mình.”

Chung Trinh trợn mắt, tay vẫn cầm chiếc bút nhớ, sao tự nhiên sếp lại đổi tính, “Ồ...”

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào phòng đọc sách, “Cậu không nghiêm túc một chút được à? Còn không mau đi ôn tập, cậu có muốn tốt nghiệp không?”

Chung Trinh ủ rũ cầm bút nhớ đi về phòng đọc sách, vừa đi vừa phàn nàn: “Sao lại làm tổn thương đến người vô tội...”

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang nhìn Tùng Dung, dịu dàng hỏi: “Như thế em đã hài lòng chưa?”

Châu Trình Trình cười lẩn lộn, Tùng Dung che mặt giả chết.

Tùng Dung vào phòng đọc sách, bóng đèn Châu Trình Trình chỉ sáng được một lúc rồi tìm cớ chuẩn đi. Tùng Dung tiễn Châu Trình Trình ra ngoài, lúc trở về thấy Chung Trinh đang đứng nháy mắt trước gương trong nhà vệ sinh, bèn đi qua hỏi: “Em làm gì vậy?”

Chung Trinh máy móc quay lại, chỉ vào mặt mình, “Chị họ, em đang nghiêm túc, chị có thấy em nghiêm túc không? Trông rất đáng tin đúng không?”

Tùng Dung chỉ vào khoé miệng cậu, “Lúc nghiêm túc thì khoé miệng phải nằm ngang, đừng có vênh lên.”

Chung Trinh lập tức gào to: “Đây là bẩm sinh, em biết làm thế nào được? Với lại, em còn có mắt cười nữa. Khẩu trang cũng không cứu nổi!”

Tùng Dung nhìn cậu thương hại, “Thế nên chị lúc nào cũng lo em sẽ bị người nhà bệnh nhân đánh chết.”

Chung Trinh kêu khóc chạy về phòng đọc sách. Lúc Tùng Dung quay lại chỗ sưởi nắng thì thấy Ôn Thiếu Khanh đang ngồi ở đó, tập trung đọc cuốn sách cô đọc dở lúc trước.

Cô đi đến gần, “Chiều anh không phải đến bệnh viện à?”

Ôn Thiếu Khanh dường như đang đọc rất say sưa, không buồn ngẩng đầu, “Không.”

Tùng Dung hỏi dò: “Sách này... hay không?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Hay.”

Tùng Dung đi qua giật quyển sách trên tay anh, chỉ vào hàng chữ trên bìa, yếu ớt hỏi: “Anh là bác sĩ, đọc Luật Hôn nhân chăm chú như vậy làm gì?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ cho cô nhìn vào một trang sách, “Anh thích điều này.”

Tùng Dung cúi đầu nhìn, dòng chữ kia viết: “Nếu phối ngẫu của quân nhân đang trong thời hạn phục vụ yêu cầu ly hôn thì bắt buộc phải được quân nhân đồng ý...”

Tùng Dung nặn ra một nụ cười méo mó, “Thế anh đọc cho kỹ, chưa biết chừng sau này cần dùng đến.”

Nói xong, cô quay lưng đi về phòng ngủ trưa, còn bác sĩ Ôn ngồi bên cửa sổ đọc Luật Hôn nhân hết cả một buổi chiều.

26. Chương 13: Lời Tỏ Tình Ngọt Ngào Bí Mật

Tùng Dung ngủ một mạch đến tối. Lúc cô ra khỏi phòng ngủ, Ôn Thiệu Khanh đang ngồi trên sofa chỉ vào một hình ảnh trên cuốn sách y học giảng gì đó cho Chung Trinh. Cô cũng không quấy rầy hai người, đi vòng tới chỗ sofa trong góc, cầm điện thoại kiểm tra email.

Ôn Thiệu Khanh giảng xong, Chung Trinh lập tức nịnh nọt: “Sếp, sếp giảng hay quá! Sếp nói một cái là em hiểu luôn!”

Tùng Dung cười nhìn sang, đúng lúc Ôn Thiệu Khanh đang ngoảnh về phía cô. Anh mỉm cười, nhìn cô mấy giây rồi mới quay sang Chung Trinh, “Muốn nịnh tôi thì đừng ngày nào cũng dùng đi dùng lại mấy từ quen thuộc như thế, thỉnh thoảng phải thay đổi. Nội dung phần này hồi đi học tôi đã tóm tắt rồi, để tôi về tìm lại bản ghi, cậu đọc sách trước đi.”

Nói xong, anh đứng dậy đi về nhà, để lại Chung Trinh nhìn theo với ánh mắt sùng bái.

Tùng Dung cười, cúi đầu tiếp tục đọc email. Điện thoại báo có một email mới, cô liền mở ra xem, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, ngậy người nhìn một lúc mới nhớ ra phải tắt màn hình, nhưng ả mãi cũng không có phản ứng, tấm ảnh khi nãy vẫn hiện lên.

Chung Trinh thấy sắc mặt cô khác thường, bèn tò mò đi tới nhìn, “Chị họ, sao thế ạ?”

Tùng Dung chưa kịp ngăn cản, Chung Trinh đã nhìn sang, sau đó hốt hoảng hét lên đánh rơi điện thoại của Tùng Dung. Di động rơi xuống đất, không biết chạm vào đâu mà đột nhiên có một giọng nữ thét chói tai phát ra.

Tiếng thét liên tục kích thích màng nhĩ, nhưng cả Tùng Dung và Chung Trinh đều thờ ơ, mặc cho chiếc điện thoại trên mặt đất tiếp tục phát ra âm thanh ầm ĩ.

Ôn Thiệu Khanh sang tới nơi, nghe thấy tiếng ồn liền nhanh chân đi tới, nhặt điện thoại lên nhìn. Trên màn hình là một người phụ nữ mặc đồ trắng tóc tai bù xù đang gào thét, máu me chảy đầy trên khuôn mặt dữ tợn. Anh ả mấy lần đều không có phản ứng, liền tắt hẳn nguồn. Màn hình nhanh chóng đen ngòm, âm thanh cũng biến mất. Anh ngẩng đầu nhìn Tùng Dung, lấy di động của mình ra, rút thẻ sim rồi thay sim điện thoại của Tùng Dung vào. Toàn bộ quá trình, anh hết sức bình tĩnh, cuối cùng đặt di động lên bàn rồi mới ngồi vào cạnh Tùng Dung, khẽ đặt tay lên bàn tay cô, “Bị nhiễm virus rồi, em dùng tạm máy của anh đã. Tài liệu đều có bản sao lưu rồi chứ?”

Khoảnh khắc bàn tay anh chạm vào, Tùng Dung bỗng rùng mình, mãi sau mới máy móc gạt đầu, cố gắng bình tĩnh lại, “Anh không cần à? Lỡ bệnh viện gọi thì sao?”

Đợi cô quen với sự tiếp xúc của mình, Ôn Thiệu Khanh mới dần nắm lấy tay cô, dịu dàng khẽ nói: “Anh có đồ dự trữ.”

Tùng Dung gạt đầu, quay sang nhìn Chung Trinh cũng đang tái mặt, “Này nhóc, không sao chứ?”

Chung Trinh vẫn đang hốt hoảng, vừa định nói gì thì bị Ôn Thiệu Khanh cau mày ngắt lời: “Cậu sợ cái gì? Ở bệnh viện có gì mà chưa từng thấy, gào thét gì?”

Chung Trinh ôm đầu Ôn Thiệu Khanh phân bua: “Khác mà sếp, cái này quá... Em không dám về nhà một mình đâu, sếp, đêm nay em ngủ ở nhà sếp được không?”

Ôn Thiệu Khanh đá cậu, “Tôi không có sở thích ấy! Cậu mà sợ thì có thể ngủ cùng Nhường Chút.”

Chung Trinh cũng không kén chọn, gạt đầu liên tục, “Thế cũng được, Nhường Chút sẽ bảo vệ em.”

Ôn Thiệu Khanh liếc Tùng Dung, vừa đưa chìa khóa nhà vừa nháy mắt với Chung Trinh: “Cậu sang nhà đối diện chơi với Nhường Chút một lúc đi.”

Chung Trinh nhìn Ôn Thiệu Khanh rồi lại nhìn Tùng Dung, ngoan ngoãn gạt đầu đi sang nhà hàng xóm.

Đợi cánh cửa đóng lại, Ôn Thiệu Khanh mới rút khăn giấy trên bàn lau mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay Tùng Dung, khẽ cười: “Được rồi, đã đuổi cậu ấy đi rồi, đừng có chống đỡ nữa. Sợ thật à?”

Tùng Dung thành thật gật đầu. Ôn Thiếu Khanh nở nụ cười động viên, ôm cô vào lòng, khẽ giọng vỗ về: “Không phải sợ, toàn đồ giả thôi mà.”

Tùng Dung vẫn ở trong trạng thái chưa kịp hoàn hồn. Vừa rồi nếu không vì Chung Trinh ở đây thì có lẽ cô đã sụp đổ. Giây phút này, ngửi mùi hương quen thuộc trên người Ôn Thiếu Khanh, cô mới thở phào, vòng tay ôm lấy eo anh, áp vào lồng ngực anh mới cảm thấy đỡ hơn một chút, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lòng ngực Ôn Thiếu Khanh rung nhẹ lên, “Đây là lần đầu tiên em chủ động ôm anh. Sớm biết thế này thì anh đã nghe lời Chung Trinh kể chuyện ma cho em nghe. Em đã xem bao nhiêu báo cáo khám nghiệm tử thi, sao phải sợ cái này?”

Tùng Dung không để ý đến lời bông đùa của anh. Cô áp mặt vào lớp vải áo, tim vẫn đập thành thịch, “Khác mà, em xem toàn định dạng.jpg, đây là định dạng.gif đấy! Mà không, là định dạng.avi [1] mới đúng!”

[1].jpg,.gif,.avi: Các định dạng tập tin đa phương tiện. Tập tin đuôi.jpg là ảnh tĩnh,.gif là ảnh động,.avi là video.

Một tay Ôn Thiếu Khanh khẽ vỗ lưng cô, một tay đặt trên mắt cô nhẹ nhàng xoa nắn, “Lần trước nói với em rồi, đây là phản xạ mất-tim, xoa một chút nhịp tim sẽ chậm lại.”

Trong lúc xoa nắn, đầu ngón tay ôn Thiếu Khanh dần dần cảm nhận được sự ẩm ướt. Anh khựng lại, nhưng không hỏi mà chỉ tiếp tục xoa.

Tùng Dung biết chắc chắn anh đã nhận ra cô đang khóc. Thật ra cũng không phải khóc, chẳng qua là tủi thân, hốc mắt nóng lên, đáy mắt ẩm ướt, anh lại xoa nắn mãi nên lệ mới bị ép chảy ra, khiến cô hơi ngại ngùng. Vốn chẳng có gì to tát, chẳng qua là cảm xúc dâng trào, cô không khống chế được mà thôi.

Động tác Ôn Thiếu Khanh vẫn dịu dàng, nhưng ở góc khuất mà cô không nhìn thấy, vẻ mặt anh dần trở nên nghiêm nghị, nhìn chiếc điện thoại trên bàn, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi sau cảm xúc của Tùng Dung mới bình ổn lại. Cô hít sâu một hơi, kéo tay Ôn Thiếu Khanh xuống, ngẩng đầu cười mỉm với anh, “Không sao nữa rồi.”

Ôn Thiếu Khanh lẳng lặng nhìn cô. Dường như số lần cô cười trước anh ngày càng nhiều, nét cười trong đôi mắt cũng thoải mái vô tư. Không giống như thuở mới gặp nhau, dù thỉnh thoảng cô cũng cười với anh, nhưng nơi đáy mắt luôn có chút bất an cùng dè dặt. Khoảnh khắc này, đôi mắt ấy long lanh nước, đen láy, sáng lung linh, nụ cười dịu dàng khiến lòng anh rung động. Vì vậy anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Hàng mi Tùng Dung run lên, khép mắt nói: “Em không sao thật mà.”

Môi Ôn Thiếu Khanh cọ nhẹ trên mặt cô, mơ màng đáp: “Em có thể khóc trước mặt anh.”

Tùng Dung càng ngại. Giống như muốn chứng minh điều gì, cô đẩy anh ra giải thích: “Thật sự không sao. Có lẽ là do đang bị thương lại gặp phải chuyện này nên cảm thấy hơi... Giờ không sao nữa rồi.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô một lúc, chợt hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Tùng Dung biết Ôn Thiếu Khanh đã sớm nhận ra có điều không ổn. Tối nay xảy ra chuyện này, có lẽ cũng không giấu anh được nữa. Cô ngần ngừ mãi, cuối cùng khó nhọc mở miệng, “Có lẽ em gặp phải chút phiền phức.”

Ôn Thiếu Khanh cầm tay cô, điềm đạm gật đầu, “Nói anh nghe.”

Tùng Dung hít sâu, “Thời gian trước em nhận một vụ án liên quan đến việc rửa tiền. Đương sự cung cấp bằng chứng giả nên em rút lui. Nghe nói lãnh đạo công ty đó cũng có chút vai vế, chắc bị từ chối thì cảm thấy mất mặt nên không chịu buông tha. Vậy đó.”

Ôn Thiếu Khanh trầm ngâm, “Ngã từ trên cầu thang xuống cũng không phải sự cố ngoài ý muốn?”

Tùng Dung lắc đầu, “Khó nói lắm.”

Ôn Thiếu Khanh lại hỏi: “Xe em đâu?”

“Xe...” Tùng Dung nhớ tới chiếc xe đã biến dạng, cau mày không nói nên lời.

Ôn Thiếu Khanh cũng lơ mơ đoán ra, không hỏi nữa, “Sao không nói với anh những chuyện này?”

Tùng Dung ngập ngừng, “Không muốn làm phiền anh.”

Anh vòng tay ôm cô, mãi sau mới trịnh trọng gọi: “Tùng Dung.”

Tùng Dung đáp một tiếng, muốn ngồi dậy lại bị anh ôm chặt hơn. Giọng nói du dương của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Em nói xem vì sao một người đàn ông phải lấy vợ?”

Tùng Dung không biết phải trả lời thế nào, ngơ ngác nhìn chữ ký trên cánh tay.

“Cuộc đời của một người đàn ông nếu muốn hoàn chỉnh, thì ngoài vài trận đánh nhau ra, còn phải tìm một người phụ nữ, yêu thương nâng niu cô ấy thật cẩn thận, giúp cô ấy giải quyết mọi phiền não, cả đời bình an hạnh phúc bên nhau, như vậy mới gọi là cuộc đời hoàn chỉnh. Không có gì gọi là phiền phức hay không phiền phức. Anh rất sẵn lòng giúp em giải quyết mọi muộn phiền.”

Nói xong anh mới buông cô ra, mỉm cười nhìn vào mắt cô.

Tùng Dung chưa bao giờ thấy nét mặt anh nghiêm túc đến thế. Đôi mắt cô thoáng ửng hồng, miệng cười duyên, “Ôn Thiếu Khanh, tay em đau.”

Ôn thiếu Khanh sững người, “Ừm, chuyện này... Sức người không giải quyết được...”

Cô cười dựa vào ngực anh, cảm nhận từng cái vỗ nhẹ trên lưng. Ngón tay anh nhẹ đặt trên mạch cô, đụng chạm rất khẽ, hơi ấm không quá rõ rệt, lại khiến cô yên lòng đến lạ.

Mạch của cô vẫn đập rất nhanh. Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ một chút, đề nghị: “Nếu vẫn sợ thì tối nay chúng mình có thể ngủ chung.”

Tùng Dung lườm anh, “Bác sĩ Ôn mau đi nấu cơm, em đói.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Tối nay sẽ nấu những món em không ăn được.”

Tùng Dung tưởng Ôn Thiếu Khanh đùa, nhưng khi đứng trong bếp, cô mới biết là anh nghiêm túc.

Cô nhìn anh xắn tay áo đứng trước kệ bếp rửa rau rồi thái rau, ngón tay thon dài, kỹ năng dùng dao khéo léo thuần thục, động tác bình thản điềm đạm, trông thế nào cũng thấy đẹp mắt. Dầu trong chảo nóng lên, anh đổ nguyên liệu nấu ăn vào, lập tức có một mùi cay nồng xông lên xuyên qua khoang mũi tràn vào lồng ngực, vô cùng kích thích.

Bên tai là tiếng kêu của máy hút mùi, cô bị sặc, ho liên tục, nước mắt cũng chảy ra. Ôn Thiếu Khanh ngoảnh lại nhìn, “Bị sặc thì mau ra ngoài, không cần giám sát.”

Tùng Dung lắc đầu, đứng đó tiếp tục ho. Ôn Thiếu Khanh cười cười, thôi tùy cô vậy.

Ngồi trước bàn ăn, Tùng Dung mới nhận ra quả thật mấy món Ôn Thiếu Khanh làm cô đều không ăn được. Gà xào ớt ca Lạc Sơn^[2], canh cá nấu chua, còn lại là mấy món chay thanh đạm nhưng màu sắc tươi tắn đẹp mắt, khiến người ta trông thấy mà thèm.

[2] Gà xào cay Ca Lạc Sơn: Một món đặc sản của khu tự trị ca Lạc Sơn thuộc thành phố Trùng Khánh, Trung Quốc, chế biến từ thịt gà cắt miếng trộn với rất nhiều lát ớt thái mỏng.

Tùng Dung hất cằm hỏi: “Sao, ngoài người Thiểm Tây ra, trong đám bạn du học sinh của anh còn có cả người Trùng Khánh à?”

Ôn Thiếu Khanh còn chưa lên tiếng, Chung Trình đã giơ tay phát biểu: “Chuyện này em biết! Sếp của sếp em, tức giáo sư Hứa là người Trùng Khánh.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Ừ, giáo sư Hứa Hàn Dương, thầy dạy anh hồi ở đại học X. Thầy là người viết thư giới thiệu cho anh lúc anh đi du học, giờ cũng công tác ở bệnh viện của anh.”

Tùng Dung suy nghĩ, “Sau này nếu như giáo sư Ôn không làm nghề mổ xẻ nữa thì có thể đi làm đầu bếp, chắc chắn rất đắt hàng.”

Bàn tay đang gấp miếng cải thảo của Ôn Thiếu Khanh run lên, ngoảnh sang nhìn Tùng Dung lặp lại: “Mổ xê?”

Tùng Dung không cần thận nói ra suy nghĩ thật của mình, bèn lúng túng hắng giọng, “Ăn cơm, ăn cơm.”

Gần đây xảy ra bao nhiêu chuyện, Tùng Dung vốn chẳng còn lòng dạ ăn uống. Nhưng trên chiếc đĩa làm bằng sứ Thanh Hoa đặt giữa bàn, những lát ớt đỏ tươi còn nhiều hơn cả những miếng thịt gà mềm, màu sắc bắt mắt, mùi thơm ngào ngạt vô cùng quyến rũ. Lại thêm Chung Trinh cầm đôi đũa dài liên tục vung vẩy trước mặt cô, còn Ôn Thiếu Khanh mãi mới gấp một miếng nhưng biểu cảm trên mặt thì cực kỳ hưởng thụ. Tất cả cảnh tượng này đều khiến Tùng Dung dần động lòng, nhìn Ôn Thiếu Khanh một chút rồi dời đũa đến chiếc đĩa làm bằng sứ Thanh Hoa kia.

Thịt gà giòn, mùi ớt đảo qua dầu thơm lừng, giòn giòn cay cay, cô ăn đến đến nghiện.

Chung Trinh vừa nhặt thịt gà trong đồng ớt, vừa hỏi Tùng Dung: “Chị họ, chị không ăn cay cơ mà? Chị ăn món măng tây xào kia đi, không cay đâu.”

Tùng Dung cũng đang chọn thịt gà, sau mấy lần bị Chung Trinh cản lại bèn chuyển sang đĩa bên cạnh gấp cá, “Kệ chị.”

Vị chua cay kích thích vị giác, cô ăn đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, tựa như những muông phiền rối ren kia cũng chỉ đến vậy mà thôi, nỗi sợ nảy sinh sau khi xem clip cũng tan thành mây khói.

Thấy Tùng Dung sắp cướp mất một miếng cá, Chung Trinh ngẩng đầu, nghiêm giọng khuyên bảo, “Chị họ, chị đang gây xương, phải ăn kiêng.”

“Thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao.” Tùng Dung khinh thường lý do chính đáng của cậu, còn quay sang tìm sự ủng hộ của Ôn Thiếu Khanh, “Đúng không?”

Ôn Thiếu Khanh hết nhìn Tùng Dung lại nhìn sang Chung Trinh, cuối cùng gật đầu với cô, khẽ nói: “Ừ.”

Tùng Dung vênh váo hất cằm với Chung Trinh, động tác tràn đầy khiêu khích.

Chung Trinh không phục, “Sếp, sếp có phải là bác sĩ không thế? Bệnh nhân không nghe lời mà sếp còn dung túng?”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, “Mặc áo blouse vào thì là bác sĩ, cởi ra rồi thì không phải nữa.”

Chung Trinh bĩu môi thì thào: “Mặc áo blouse vào thì là mặt người dạ thú, cởi ra thì là cầm thú chính hiệu.”

Ôn Thiếu Khanh nghe vậy, nhướn mày, “Chốc nữa cậu rửa bát.”

Chung Trinh ngạc nhiên: “Tại sao?”

Ôn Thiếu Khanh cười với cậu, “Vì bình thường cầm thú đều không rửa bát.”

Chung Trinh gào lên, tiếp tục chiến đấu với gà xào ớt và canh cá nấu chua.

Tùng Dung quả thật không dám ăn uống thoải mái. Suy cho cùng cô vẫn lo cho tay mình, ăn một chút liền chuyển sang canh bồ câu hầm.

Sau bữa ăn, Chung Trinh ồm ồm vào bếp rửa bát, thương binh Tùng Dung ngồi trên sofa chuẩn bị nhận món tráng miệng sau bữa ăn từ Ôn Thiếu Khanh.

Tùng Dung nhìn chằm chằm bát chè sữa, xoa bụng, “Vừa nãy ăn no quá rồi, không ăn được nữa.”

Ôn Thiếu Khanh lại chìa bát ra trước mặt cô, lời nói ra cũng mang ẩn ý: “Ăn đồ chua, cay có tính kích thích giảm áp lực, ăn ngọt tâm trạng sẽ tốt.”

Tùng Dung gật đầu, nhanh tay nhận lấy bát đầu ăn.

Chung Trinh vừa vào phòng bếp đã lộ đầu ra méo máo: “Sếp ơi, em rửa bát một mình sợ lắm.”

Ôn Thiệu Khanh quay sang xoa Nhường Chút đang nằm bên cạnh, Nhường Chút lập tức đứng dậy chạy đến bếp. Có Nhường Chút bầu bạn, Chung Trinh cuối cùng cũng chịu yên. Tùng Dung ăn hết một bát chè sữa đầy, thở phào, “Thỏa mãn quá.”

Chung Trinh đang rửa chén trong bếp chợt lên tiếng gọi Tùng Dung: “Chị họ, chị vào đây một lát.”

Tùng Dung nhìn Ôn Thiệu Khanh, thấy anh không có ý kiến gì mới đứng dậy đi vào bếp, “Sao thế?”

Chung Trinh nhìn thoáng qua bên ngoài, hạ giọng nói: “Chị họ, sau này chị đừng bảo sếp em nấu cơm nữa.”

Tùng Dung nghi hoặc: “Ủm?”

Chung Trinh tắt nước, quay người nhìn Tùng Dung, nghiêm túc nói: “Thật ra mặc dù sếp em nấu ăn rất giỏi, nhưng trước kia không mấy khi nấu dầu.”

Tùng Dung cau mày, “Muốn nói gì thì nói thẳng, cứ vòng vo quanh co như thế chẳng ra dáng đàn ông gì hết.”

Giọng Chung Trinh lại nhỏ đi, “Sau khi làm hàng xóm với chị, hằng ngày sếp mới chăm nấu hơn, em cảm thấy... sếp là vì chị.”

Tùng Dung thoáng rung động, cup mắt xuống, một lúc lâu cũng không nói gì.

Chung Trinh không nhận được câu trả lời, bèn nhún vai quay người tiếp tục rửa bát, “Chị họ, chị với sếp em đang yêu đương nghiêm túc đấy à?”

Một lát sau Tùng Dung hoang mang hỏi ngược lại: “Em nói xem?”

Chung Trinh chần chừ, “Ủm... Sao cảm thấy có gì sai sai. Em thấy bình thường người ta yêu nhau, bạn gái hay làm nũng với bạn trai lắm. Chị họ, chị đã bao giờ làm nũng với sếp em chưa?”

Tùng Dung chỉ tưởng tượng thôi cũng nổi cả da gà, trả lời chắc nịch: “Chưa.”

Chung Trinh tiếc rẻ, “Chị thế là không được. Chị họ, chị phải học cách làm nũng đi! Chị chưa nghe câu phụ nữ biết làm nũng là tốt số nhất à? Chị biết thế nào là con gái mềm yếu không?”

Tùng Dung cúi đầu ngẫm nghĩ rồi ngẩng lên hỏi: “Kiểu như Châu Trinh Trình ấy hả?”

Chung Trinh phản đối, “Chị Trình Trình đâu phải con gái mềm yếu, rõ ràng là kẻ nguy hiểm mà cứ vờ ngây thơ.”

Tùng Dung cười, “Em cũng biết thế cơ đấy.”

Chung Trinh rửa xong một cái bát, đột nhiên hỏi: “Chị họ, rốt cuộc chị Trình Trình là ai?”

Mắt Tùng Dung lóe lên, “Em có ý gì?”

Chung Trinh thậm thụt nói tiếp: “Chị ấy không đơn giản là một thư ký toà án bình thường đúng không?”

Tùng Dung thần nhiên liếc cậu, “Sao em biết?”

“Hứ!” Chung Trinh khinh thường, “Chị họ, chị nghĩ em là đồ dân à? Làm gì có thư ký tòa án nào lái xe Porsche đi làm chứ?”

Tùng Dung nhìn cậu tán đồng, sau đó hỏi: “Em nộp luận văn chưa?”

Mặt Chung Trinh cứng lại, “Sao chị nói giọng hệt như sếp em thế? Bất đồng ý kiến một cái là đòi nộp bài tập! Không cho hỏi thì em không hỏi nữa!”

Tùng Dung phát tay ghét bỏ, “Nên làm gì thì làm đi. Muộn rồi, chị về đi ngủ đây.”

Cô vừa ra khỏi bếp thì thấy Ôn Thiệu Khanh đứng ở cửa. Thấy cô, anh khẽ mỉm cười, hỏi: “Về à?”

Tùng Dung quả thật đã mệt, chào tạm biệt Ôn Thiệu Khanh về nhà tắm rửa rồi chui vào trong chăn. Chưa đầy hai phút, Ôn Thiệu Khanh đã sang nhà, cầm theo cốc nước và thuốc đi đến.

Đêm hôm khuya khoắt, trai đơn gái chiếc, sao anh chẳng chào hỏi gì mà đã đi thẳng vào nhà cô?

Không biết do ánh đèn tối quá hay vì cô suy nghĩ nhiều, mà anh chỉ đi có vài bước ngẩn ngủi từ cửa đến giường cũng khiến Tùng Dung đỏ mặt, tim đập thình thịch. Cô chẳng dám nhìn vào mắt anh, nhưng ánh mắt lạ của cô không bị lộ ra.

Đợi anh tới gần, Tùng Dung mới hắng giọng tỏ cáo: “Có phải anh quên trả em cái gì không?”

Ôn Thiếu Khanh đặt đồ trong tay lên tủ đầu giường, ngồi xuống bên cạnh, chống tay lên người Tùng Dung, nhích lại gần, cười hỏi: “Cái gì?”

Tùng Dung lùi về sau, khí thế yếu hẳn đi, giọng cũng nhỏ xuống: “Chìa khóa nhà em.”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ không hiểu, “Anh cũng có đòi em chìa khóa nhà anh đâu.”

Tùng Dung ngẩn người, “Em có thể trả anh.”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Anh không muốn.”

Tùng Dung nói theo phản xạ: “Vậy anh trả chìa khóa nhà cho em đi.”

Ôn Thiếu Khanh tiếp tục tỏ vẻ không hiểu: “Anh cũng có đòi em chìa khóa nhà anh đâu.”

Tùng Dung lại ngẩn ra, cảm thấy đoạn hội thoại này thật quen thuộc, “Em có thể trả anh.”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “Anh không muốn.”

Lần này thì Tùng Dung hoàn toàn ngây ngẩn. Cô chớp mắt, vỗ trán, sao lại bị tên làm nghề mổ xẻ này làm cho choáng váng thế này.

Ôn Thiếu Khanh kéo bàn cô xuống đặt cốc nước vào, tay khác đặt bên má cô cười tươi, “Uống thuốc đi.”

Tùng Dung nhìn khuôn mặt tươi cười đang kề sát mình. Đôi mắt anh đen nhánh, trong veo, sáng đến mức khiến cô quên cả chối từ. Sau khi cô ngoan ngoãn uống thuốc, Ôn Thiếu Khanh định tắt đèn, nhưng Tùng Dung lại đưa tay ra che công tắc, “Để đèn đi anh.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, hỏi bông đùa: “Sao không giữ anh ở lại, anh phải an toàn đáng tin hơn đèn chứ?”

Không biết cô phản xạ quá chậm hay quá giỏi che dấu mà mấy năm đầu khi mới vào nghề, mỗi lần tiếp xúc với báo cáo khám nghiệm tử thi, lúc xem luôn rất bình tĩnh, cũng không có phản ứng gì khác thường, nhưng về đến nhà sẽ nôn đến tối tăm mặt mũi. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô biết chắc lát nữa mình sẽ gặp ác mộng, vì vậy ngấm nghĩ một chút, khẽ gật đầu với Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh bị bất ngờ, hơi khựng lại rồi nhanh chóng hiểu ý nghĩa cái gật đầu của cô, chậm chậm nở nụ cười.

Tùng Dung nằm trên giường chuẩn bị ngủ, Ôn Thiếu Khanh ngồi trên chiếc ghế dài đối diện đọc sách. Cô nghiêng đầu nhìn sang, “Bao giờ em ngủ thì anh về cũng được.”

Ôn Thiếu Khanh đang chăm chú đọc sách, không biết có nghe vào hay không, khẽ “ừ” một tiếng.

Tùng Dung nằm xuống, chợt nhớ ra phải đặt báo thức, liền lần tìm điện thoại di động đặt ở đầu giường, bấm sáng màn hình mới biết là cần phải nhập mật mã hoặc có dấu vân tay mới truy cập được. Cô lại ngồi dậy, vẫy tay với Ôn Thiếu Khanh, “Mật mã là gì?”

Ôn Thiếu Khanh đặt sách xuống, đi tới ấn ngón tay cái vào. Điện thoại mở ra, anh bật cài đặt, chọn phần thêm dấu vân tay, “Đưa tay đây.”

Tùng Dung ngơ ngác, “Ừm?”

Ôn Thiếu Khanh kéo lấy tay trái cô, ấn ngón cái vào nhận diện, “Được rồi.”

Tùng Dung cảm thấy cảnh tượng này hơi quen, ngẩng đầu thì thấy Ôn Thiếu Khanh đang ung dung nhìn mình, “Thấy quen không?”

Tùng Dung nghĩ một chút rồi gật đầu.

Ôn Thiếu Khanh vuốt ngón tay thon dài của cô, cười nhắc lại, “Lần trước lúc kí hợp đồng, em đã kéo lấy ngón tay trái của anh in dấu tay.”

Tùng Dung nhìn ngón tay hai người đan vào nhau. Ánh đèn phòng mờ tối, cô chợt cảm thấy người nóng lên, cụp mắt không dám nhìn Ôn Thiếu Khanh, khẽ đẩy anh, “Anh đi đọc sách tiếp đi.”

Ôn Thiếu Khanh cười xoa đầu cô rồi quay về ghế dài.

Tùng Dung không có sở thích xem trộm đồ riêng tư của người khác, nhưng vẫn có chút tò mò với điện thoại của Ôn Thiếu Khanh. Cô xem phần mềm trong máy anh, ngoài những cái thông dụng còn có vài phần mềm y học. Lúc nhập mật mã đăng nhập email, cô nhìn kiểu nhập kí tự trên màn hình, cảm thấy hơi bực mình, thì thầm: “Hóa ra anh dùng bàn phím số[3]. Em toàn dùng bàn phím chữ đây đủ thôi.”

[3] Bàn phím số: Cách nhập kí tự của điện thoại cũ, bàn phím bao gồm chín chữ số từ 1 đến 9, phím 1 có thể dùng để nhập dấu, các phím từ 2 đến 9 mỗi phím nhập được từ 3 hoặc 4 chữ cái.

Vừa dứt lời, cô chợt ngừng lại, nhìn chằm chằm bàn phím số. Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cô muốn nắm bắt nhưng không được, cuối cùng đành từ bỏ.

Tùng Dung vứt điện thoại sang một bên nhìn về phía Ôn Thiếu Khanh. Anh đang tập trung nhìn màn hình máy tính, thỉnh thoảng cúi đầu viết gì đó lên giấy.

“Anh đang xem gì vậy?”

Ôn Thiếu Khanh viết xong mấy chữ mới ngẩng đầu trả lời: “Ghi chép y học, em muốn xem không?”

Tùng Dung cười, “Em không có ý định theo ngành y.”

Sau khi nhàm chán quét mắt khắp phòng, cô rút quyển tạp chí ở đầu giường ra lật bừa vài trang. Thoáng chốc, cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

Ôn Thiếu Khanh bỗng đứng lên tiếng: “Trước kia từng gặp chuyện thế này chưa?”

Tùng Dung ngẩng đầu. Ánh mắt anh vẫn hướng về màn hình vi tính, mãi không thấy cô trả lời mới đưa mắt nhìn sang phía cô, nhướn mày, dường như đang hỏi cô vì sao không đáp.

Tùng Dung mím môi, gật nhẹ, “Gặp rồi.”

Cô cũng từng hỏi anh câu tương tự, hỏi anh có từng gặp nhóm người chuyên phá rối bệnh viện chưa? Lúc ấy, cảm giác của cô thế nào? Là không đành lòng? Xót thương? Hay cảm thấy may mắn? Bây giờ anh cũng đang có cảm giác như vậy sao?

Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh một lần nữa chuyển đến quyển sách y học dày cộp. Đôi mắt anh cụp xuống khiến người ta không nhìn thấu cảm xúc, đến giọng nói cũng cực kỳ nhẹ, “Đã giải quyết thế nào?”

Tùng Dung nhớ lại, “Không cần giải quyết. Giờ có bao nhiêu văn phòng luật, bao nhiêu luật sư, giá cả hợp lý, anh không nhận thì vẫn còn đầy người muốn nhận, làm gì có ai nằng nặc muốn nhất định phải là anh?”

Ôn Thiếu Khanh lặng yên một lát, cầm bút ghi chú gì đó trên giấy rồi mới hỏi: “Vay lần này thì sao?”

“Lần này?” Tùng Dung ngần ngừ, “Lần này.... Em cũng không biết nữa. Chắc là do xui xẻo, đụng phải kẻ khó nhằn.”

Ôn Thiếu Khanh nghe xong thì trầm mặc, đến khi lật sang một trang sách khác, anh mới nhìn Tùng Dung bằng biểu cảm phức tạp rồi gật đầu, “Anh biết rồi.”

Tùng Dung không biết câu này của anh có ý nghĩa gì. Anh biết gì rồi? Biết chuyện này hay biết vì sao lần này lại nghiêm trọng đến thế? Nghĩ vậy, cô cảm thấy phiền lòng, bèn ném tạp chí đi, nằm xuống nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Ngay lúc sắp ngủ, một ý tưởng bỗng vụt qua trong đầu cô. Tùng Dung lần tìm điện thoại di động, mở một phần mềm bắt đầu đánh chữ.

Kiểu nhập có lưu dữ liệu, chỉ cần gõ đúng thứ tự là đáp án lập tức hiện ra.

26647664649269267449652676, tên wifi nhà Ôn Thiệu Khanh, gõ bằng bàn phím sẽ được câu...

“Tùng Dung em sớm muộn cũng là vợ anh.”

Còn mật mã 42633 [4]kia...

[4] 42633: Dùng bộ gõ tiếng Trung với kiểu nhập là bàn phím số gõ dãy số này sẽ ra chữ “Được”.

Lần trước nhập cô dùng máy tính, hoàn toàn không ý thức được những chữ số này có ý nghĩa như vậy.

Tùng Dung đột nhiên ngồi dậy, nhìn về phía kia. Ôn Thiệu Khanh cảm nhận được ánh mắt cô, ngẩng lên, “Sao thế?”

Tùng Dung lắc đầu, lại nhanh chóng nằm xuống, kéo chăn đắp qua đầu. Trong bóng tối dưới lớp chăn phủ kín, cô nghe tiếng tim mình đập rộn.

Giọng Ôn Thiệu Khanh vang lên mang theo ý cười dịu dàng, “Đừng trùm chăn kín đầu đi ngủ, sẽ bị thiếu dưỡng khí.”

Mãi không thấy cô có phản ứng, anh liền đứng dậy, đi tới kéo lớp chăn trùm trên đầu cô xuống. Tùng Dung đang là thương binh, tất nhiên không cản được anh. Nhưng vào đúng khoảnh khắc chăn bị kéo xuống, cô đột nhiên nhồm dậy, hôn vào môi anh.

Tùng Dung cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết hơi thở của anh bỗng dưng ập tới, và mọi thứ trước mắt cô hóa thành màn sương mù, khiến cô bất giác ôm lấy cổ anh, dần dần vòng ôm siết chặt hơn, giống như đang kiếm tìm nhánh cỏ cứu mạng.

Lúc chuông cửa vang lên, cô với Ôn Thiệu Khanh đang lẫn lộn trên giường, tấm chăn đè ở dưới thân đã bị hai người làm nhàu nhĩ. Hơi thở của cả hai đều rối loạn, nhưng anh vẫn nhớ che cho cánh tay bị thương của cô.

Tiếng chuông vẫn kiên nhẫn vang lên. Cô kéo vạt áo sau lưng Ôn Thiệu Khanh, ngửa đầu tránh môi anh, thở dốc, “Chung Trinh đấy...”

Gương mặt cô ửng đỏ, nóng bừng, đong đầy tình ý, giọng nói mang theo nét quyến rũ hiếm thấy từng ngày. Ôn Thiệu Khanh không kìm lòng được, tiếp tục hôn, hơi thở cũng loạn lên, môi ẩm áp mãi lưu luyến bên khóe miệng cô, mơ màng trả lời: “Cho cậu ấy ngủ bên nhà anh.”

Lý trí của Tùng Dung được tiếng chuông cửa kéo về, đôi mắt cũng dần tỉnh táo, đưa tay đẩy anh ra, “Mau ra mở cửa đi, nếu không nó lại nghĩ linh tinh đấy.”

Ôn Thiệu Khanh tì trán vào trán cô, từ từ bình ổn lại nhịp thở. Đôi mắt kia như một đầm mực đen nhánh, thăm sâu, khiến người ta chìm vào, chẳng thể nào kiềm chế. Ở nơi đáy đầm, có thứ cảm xúc càng lúc càng nồng đậm, thấp thoáng chực trào dâng.

Trước kia họ cũng từng hôn nhau. Nhưng chưa lần nào mà tim cả hai đều loạn nhịp, đánh mất lý trí như bây giờ. Trong yên lặng, Tùng Dung dường như có thể nghe thấy tiếng trái tim đập rộn trong lồng ngực.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một lúc lâu. Ôn Thiệu Khanh đột nhiên cử động, cô vội giữ lấy tay anh, chỉ sợ động tác tiếp theo của anh sẽ khiến cô không chống đỡ nổi, “Mau đi mở cửa”

Ôn Thiệu Khanh nhắm mắt định thần, hồi lâu sau đã lấy lại sự bình thản thường ngày. Anh chống tay ngồi dậy, kéo Tùng Dung lên, vuốt ve khuôn mặt cô, cười lưu manh, “Mau thu lại tình ý trên mặt em, chứ để em họ em trông thấy, cậu ấy thật sự sẽ nghĩ linh tinh đấy.”

Chung Trinh đứng đợi ngoài cửa mãi mới thấy Ôn Thiệu Khanh ra mở cửa. Cậu dắt Nhường Chút hí hửng đi vào, “Sếp, đêm nay em mượn Nhường Chút ngủ cùng nhé! Bếp em quét dọn xong rồi, rác cũng đã đổ, sếp mau về ngủ đi!”

Nghe vậy, Ôn Thiệu Khanh chột nheo mắt, bắn cho cậu ánh nhìn lạnh lùng, xoay người đi về phòng ngủ của Tùng Dung.

Chung Trinh gọi với theo: “Ồ, sếp, đây là phòng chị họ em!”

Ôn Thiếu Khanh bực mình, quay đầu lại nhìn cậu, “Thì sao?”

Chung Trinh biết mình lại dẫm phải mìn, ho khẽ, khó nhọc hỏi: “Thì... Sếp với chị họ em...”

Ôn Thiếu Khanh khoanh tay trước ngực, hất cằm, “Nói tiếp đi.”

Chung Trinh vốn nhát gan, tất nhiên không dám nói tiếp, “Sao trông sếp giống như...”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Giống như gì?”

Chung Trinh cúi đầu thì thào, “Nổi lên dục vọng mà chưa được thỏa mãn...”

Ôn Thiếu Khanh hơi cau mày. Chung Trinh không dám nói bừa tiếp, gãi đầu cười gượng, “Ha ha, em đùa ấy mà!”

Ai ngờ Ôn Thiếu Khanh lại lẳng lẳng mỉm cười với cậu, khiến Chung Trinh cảm thấy có luồng khí lạnh chạy từ bàn chân lên tới đỉnh đầu.

Tùng Dung đi ra khỏi phòng ngủ, không biết hai người đang nói gì mà một người vẻ mặt khó tả, một người vô cùng hoảng hốt. Cô hắng giọng, “Chung Trinh, sao em vẫn chưa đi ngủ, mai không phải dậy sớm ôn bài à?”

Chung Trinh lập tức chạy tới xin Tùng Dung che chở, “Chị họ, đêm nay thầy Ôn cũng ở đây ạ?”

Tùng Dung hơi cau mày nhìn Ôn Thiếu Khanh, khó nhọc mở miệng: “Anh ấy..”

Ôn Thiếu Khanh vốn có thể ngủ ở phòng cho khách, nhưng bây giờ Chung Trinh đang ở đây, nhà cô lại chỉ có một phòng cho khách, có lẽ Ôn Thiếu Khanh cũng chỉ còn cách về nhà ngủ. Nhưng sâu trong lòng cô lại cảm thấy không ổn. Rõ ràng anh ở ngay đối diện, vậy mà thật kì lạ, cô lại không muốn để anh đi.

Ôn Thiếu Khanh giải vây giúp cô, “Tôi với chị họ cậu còn có chuyện cần nói, chốc nữa tôi sẽ đi.”

Chung Trinh lập tức thở phào, khôi phục bộ dạng hớn hở dắt Nhường Chút đi vào phòng. Tâm trạng Tùng Dung hơi phức tạp, cặp mắt không nói gì nữa.

Ôn Thiếu Khanh đi tới kéo tay cô, “Về phòng ngủ đi.”

Tùng Dung vừa đi theo Ôn Thiếu Khanh hai bước, Chung Trinh bỗng hùng hổ lao từ trong phòng ra, chặn trước mặt Ôn Thiếu Khanh hỏi: “Sếp, đêm qua sếp ngủ ở đây à?”

Tùng Dung cứng người. Ôn Thiếu Khanh chẳng mấy bận tâm, nhưng không muốn Tùng Dung ngượng nên anh vờ vịt, “Đừng nói lung tung!”

Chung Trinh chợt đưa một tờ giấy ra trước mặt anh, giọng chắc nịch: “Chẳng lẽ cái này không phải của sếp?”

Đó là một bản ghi chép liên quan đến y học, nét chữ bên trên đúng là của Ôn Thiếu Khanh. Còn về lý do vì sao nó lại xuất hiện trong phòng cho khách ở nhà Tùng Dung, thì có lẽ... chỉ có duy nhất một khả năng là đêm qua anh ở đây.

Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh nhìn nhau, lại nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Chung Trinh, vừa định giải thích thì thấy cậu đổi mặt nịnh nọt xích đến chỗ Ôn Thiếu Khanh, “Sếp thân yêu, những gì viết trên đây chính là phân kiến thức sẽ thi trong đợt này sao?”

“Không phải!” Ôn Thiếu Khanh giật tờ giấy khỏi tay cậu, “Là đề cho sinh viên trong khoa.”

Chung Trinh kiên nhẫn hỏi tiếp: “Vậy năm nay đề thi của thạc sĩ là ai ra ạ?”

Ôn Thiếu Khanh nhớ lại: “Hình như là viện sĩ Tần.”

“Viện sĩ tần?” Chung Trinh kêu lên, “Nguy rồi, nguy rồi...Danh bổ [5] lại xuất hiện trên giang hồ rồi... Tin dữ... Tin dữ.”

[5] Danh bổ: Xuất phát từ chức quan “bổ đầu”- một chức quan có nhiệm vụ truy bắt tội phạm, bảo vệ công lý thời xưa. “Danh bổ” nghĩa là các bổ đầu lừng lẫy, có danh tiếng.

Cậu vừa lẩm nhẩm vừa khóc lóc đi về phòng.

Tùng Dung trợn mắt nhìn, mãi sau mới chỉ về hướng Chung Trinh rồi đi rồi hỏi Ôn Thiệu Khanh: “Bệnh của nó ngày càng nặng rồi đúng không? Khoa Tâm thần ở bệnh viện anh còn giường chứ? Em có cần đặt chỗ trước cho nó không?”

Ôn Thiệu Khanh nghiêm túc phân tích, “Phạm vi thi của sinh viên ngành y rất rộng, áp lực trước khi thi lớn, dở dở ương ương cũng là chuyện bình thường, thi xong sẽ ổn.”

Khi cả hai cùng trở lại phòng ngủ, mặt Tùng Dung lại đỏ lên. Trên giường vẫn còn nguyên dấu vết cơn mê tình khi nãy, lúc nằm xuống, nhiệt độ còn sót lại trên chăn không biết là của cô hay của anh. Cô bỗng thấy hô hấp thật khó khăn, liền hít sâu vào. Trong không khí dường như có một mùi hương khác biệt, có lẽ là mùi hương cơ thể anh, cũng có lẽ là một mùi khác. Tóm lại, cô cảm thấy càng lúc càng khó thở.

Nhưng Ôn Thiệu Khanh thì chẳng có vẻ gì khác lạ, cũng không nhắc lại chuyện khi nãy. Anh đắp chăn cho cô, “Mau ngủ đi.”

Tùng Dung chợt nhớ ra điều gì, nhìn đến quyển Luật hôn nhân ở đầu giường, vươn tay ra khỏi chăn cầm lấy tay anh, ngập ngừng một chút mới khó nhọc lên tiếng: “Thật ra... trong pháp luật không có cách gọi ”vợ” mà gọi là “phối ngẫu”. Nói cách khác, pháp luật chỉ thừa nhận “phối ngẫu”, từ “vợ” này không được pháp luật bảo vệ.”

Ôn Thiệu Khanh ngậy ngẩn, nghi hoặc nhìn Tùng Dung.

Hai người đấu mắt một lúc lâu, Ôn Thiệu Khanh mới hiểu được cô đang nói gì. Anh bật cười, “Tùng Dung, em sớm muộn cũng là phối ngẫu của anh, câu này nghe sao thiếu tình nguyện thế? Quả nhiên xét chuyện không hiểu tình ý thì không ai qua được luật sư Tùng.”

Tùng Dung chui vào trong chăn, cau mày ghét bỏ, “Anh mau đi đi, em muốn ngủ.”

Ôn Thiệu Khanh đứng dậy rồi ra ngồi xuống ghế dài cạnh cửa sổ, đọc tiếp quyển sách vừa rồi chưa đọc xong, “Anh đợi em ngủ rồi mới đi.”

Tùng Dung thẹn nên cũng mặc kệ anh, xoay lưng nhắm mắt lại.

Lúc cô sắp ngủ, chợt nghe thấy giọng Ôn Thiệu Khanh, “Em không cần pháp luật bảo vệ. Anh đương nhiên sẽ bảo vệ vợ mình.”

Giọng anh quá khê, dường như chỉ thoáng qua tai cô rồi vụt bay. Cô trần trọc một lúc, cuối cùng cũng thiếp đi.

Ôn Thiệu Khanh thấy cô ngủ say mới lấy chiếc điện thoại bị nhiễm virus ra khỏi túi quần, cắm tai nghe, khởi động máy, màn hình lại xuất hiện người phụ nữ mặc áo trắng mặt đầy máu, biểu cảm dữ tợn kia. Anh nhìn chăm chăm một lúc, giống như đang nhìn màn hình, lại dường như ngậy ngẩn, mãi sau mới nhếch miệng cười rồi tắt máy, ngoảnh nhìn người nằm trên giường bằng ánh mắt sâu xa.

Cô là người rất có khuôn phép. Tướng ngủ rất tốt, duy trì một tư thế, anh chỉ nhìn thấy một dáng lưng mảnh mai.

Nhưng chủ nhân của dáng lưng này cũng chính là người đã đứng trước mặt anh, bưng bưng khí thế nói với anh rằng, cô sẽ vung đao chiến đấu trong lĩnh vực của cô, bảo vệ anh chu toàn.

Vậy thì ở một nơi khác, anh cũng sẽ bảo vệ cô chu toàn.

Sáng hôm sau, Tùng Dung vừa dậy đã nhìn về phía ghế dài, không ngờ lại trông thấy Ôn Thiệu Khanh vẫn ngồi ở đó, không biết là đã thức dậy hay vốn chưa hề ngủ, nhưng trông anh rất tỉnh táo, khỏe khoắn.

Tùng Dung không thấy lạ trước sự xuất hiện của anh, chỉ cảm thấy lạ ở chỗ tại sao đêm qua không mơ ác mộng. Chẳng lẽ vì Ôn Thiệu Khanh? Anh ở bệnh viện lâu ngày, thường nhìn thấy máu me, sống chết, nên đã trấn áp được? Anh là đá quý trấn yểm?

Nghĩ vậy, cô quay sang anh, “Anh ở đây suốt đêm à?”

Ôn Thiệu Khanh để mặc cho cô nhìn, “Ừ.”

Tùng Dung hỏi tiếp: “Cả đêm không ngủ?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ sách trong tay, “Ngủ một lúc rồi.”

Tùng Dung hé miệng rồi lại nuốt về những gì muốn nói.

Sao anh thức cả đêm, mặt cũng không rửa mà vẫn đẹp trai thế?

“Em có thể ngủ thêm một lát, anh dắt Nhưường Chút ra ngoài đi dạo.” Ôn Thiếu Khanh vừa nói vừa thu dọn máy tính và sách bên cạnh, lại giơ tay chỉ vào mắt mình, ra hiệu với Tùng Dung, “Chốc nữa dậy lấy nước lạnh chườm mắt nhé.”

Tùng Dung lúc này mới nhớ ra, cô chỉ lo nhìn khuôn mặt thức thâu đêm chưa rửa mà vẫn đẹp trai của người khác mà quên hẳn bộ dạng lờn thoi khi ngủ dậy của mình.

Ôn Thiếu Khanh vừa ra khỏi phòng ngủ, Tùng Dung chạy vội vào nhà vệ sinh soi gương cẩn thận.

Tóc sấy khô rồi mới ngủ. Tướng ngủ của cô cũng không tệ lắm, tóc và mặt đều ổn, chỉ có điều, đôi mắt...

Tối qua cô chỉ chảy mấy giọt nước mắt thôi, sao bây giờ mắt lại sưng đến mức này? Sưng đến mức khiến đôi mắt một mí của cô biến thành hai mí rồi.

Chẳng trách vừa nãy Ôn Thiếu Khanh trông như đang nhịn cười. Ngoài mặt anh kiềm chế, nhưng trong lòng chắc đã cười ngất rồi?

Chung Trinh lại lên vào bếp, đi quanh Ôn Thiếu Khanh mấy vòng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cậu cũng lấy dũng khí, hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Sếp, hôm trước sếp không ngủ ở nhà chị họ em thật chứ?”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, “Dựa vào quan hệ giữa tôi và chị họ cậu, tôi mà ngủ ở nhà cô ấy thì cũng ngủ ở phòng chính, việc gì phải ngủ phòng cho khách?”

“Sếp nói cũng đúng...” Chung Trinh như bưng tỉnh, yên tâm rời đi.

Ôn Thiếu Khanh nhìn theo cậu thở dài, “Thằng nhóc này ngốc thật nên mới nắm bắt trọng điểm kiểu đó...”

Ăn sáng xong, Ôn Thiếu Khanh và Chung Trinh đi làm. Tùng Dung không đến văn phòng luật mà làm việc tại nhà.

Chuyện kia còn chưa giải quyết xong, email có virus hôm qua lại khiến cô sợ hãi, vì vậy hiệu suất làm việc rất thấp, cô quyết định tắt máy đi ngủ bù. Ngủ mãi cho đến khi Ôn Thiếu Khanh gõ cửa, cô mới mơ màng mở mắt, “Tan làm rồi à?”

Ôn Thiếu Khanh đưa cho cô một chiếc hộp dẹt dài, sắc mặt kì quái, “Bưu kiện chuyển phát nhanh của em.”

Tùng Dung nhận lấy xem qua, “Sao lại ở chỗ của anh? Mà còn mở rồi?”

Sắc mặt Ôn Thiếu Khanh càng kỳ quái hơn, “Ừm... Địa chỉ viết nhà anh, không ghi tên người nhận. Anh tưởng gửi cho anh nên mở, sau đó mới phát hiện hình như không phải của anh. Bên trong có tờ hóa đơn quẹt thẻ, chữ ký bên trên hẳn là tên Châu Trình Trình, anh đoán chắc là đồ cho em.”

“Đồ cho em sao lại gửi đến nhà anh?” Tùng Dung nghi hoặc mở hộp, vừa mới nhìn đã đỏ mặt, đóng sập lại, ngượng ngập chối: “Chắc không phải gửi cho em đâu, có lẽ là gửi em giữ hộ thôi.”

Rốt cuộc cô cũng hiểu sao sắc mặt anh lại kỳ lạ như thế.

Ôn Thiếu Khanh ồ lên đầy ảm ý, lẳng lặng đi về nhà.

Tùng Dung vừa đóng cửa lại lập tức gọi điện cho Châu Trình Trình hỏi tội: “Cậu làm gì vậy?”

Châu Trình Trình vẫn hí hửng, “Nhận được rồi hả? Mình mua theo cỡ của cậu đấy! Nhớ mặc nhé!”

Tùng Dung bắt lực ôm lấy nửa gương mặt, nhìn lướt qua bộ đồ ngủ trắng viền ren trong hộp, “Rốt cuộc cậu có ý gì?”

“Hôm ấy mình trông thấy đồ ngủ của cậu, kiểu dáng quá bảo thủ! Ôn Thiếu Khanh nhìn sẽ không hứng thú. Mình cố ý chọn màu trắng đấy, mặc dù hơi thiếu vải, nhưng mặc màu này sẽ tạo ra cảm giác vừa ngay

thơ vừa gọi cảm. Nhân viên cửa hàng còn đề cử màu đen với màu đỏ cho mình, họ làm sao biết thế nào là phong cách ngây thơ gọi cảm. Cậu nói có đúng không, Dung Dung?”

Tùng Dung càng nhìn càng thấy chướng mắt, đóng hộp lại, “Xin lỗi, mình không nắm bắt được cái gọi là phong cách ngây thơ gọi cảm.”

Châu Trình Trình lập tức phản bác: “Cậu có thể!”

Tùng Dung đầu đầu, không biết nên giải thích thế nào, “Cô Châu ơi, tôi với Ôn Thiếu Khanh là hàng xóm, không phải sống chung.”

“Ha!” Châu Trình Trình càng phấn khích, thậm chí thụt nhắc: “Còn thất cả dây quần ngủ cho cậu rồi mà...”

Tùng Dung không phản bác được, “Vậy cậu gửi luôn cho mình là được! Sao lại gửi cho Ôn Thiếu Khanh?”

Châu Trình Trình càng cười vui, “Anh ấy thấy rồi?”

Tùng Dung hung hăng đáp: “Nói thừa!”

“Ha ha, mình muốn khiến anh ấy có chút tưởng tượng và mong đợi.”

“Xin lỗi, trước mắt chúng mình đều không có nhu cầu và kế hoạch liên quan đến phương diện ấy.”

“Có phải bảo cậu lập tức gì đó với anh ấy đâu. Thế này là khiến anh ấy nảy sinh dục vọng với cậu trước, dần dần tích lũy, lòng ngứa ngáy nhưng không ăn được, lúc có cơ hội thì mọi chuyện sẽ như nước chảy mây trôi. Ai đó đã nói gì ấy nhỉ? Yêu là phải làm. Yêu đương ấy mà, quan trọng nhất là tình thú. IQ cậu cao như vậy hẳn là hiểu được.”

“...”

Tùng Dung không thể phản bác. Châu Trình Trình thì vẫn phấn khích lập kế hoạch, “Cậu xem, nếu cậu với Ôn Thiếu Khanh sống ở tầng trên tầng dưới thì sau này có thể sửa cho thông với nhau làm một nhà hai tầng, nhưng hai người lại ở đối diện, làm sao thông sang được đây?”

Tùng Dung vội chặn dòng suy nghĩ của cô nàng, “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy!”

Châu Trình Trình hơi khựng lại, nhưng cũng chẳng thêm bận tâm đến sự chống đối của Tùng Dung, bắt đầu tự lẩm bẩm: “Cũng đúng, dù sao tầng đó chỉ có nhà hai người, có thông với nhau hay không cũng chẳng sao.”

Tùng Dung bực bội giật tóc, “Mình cúp máy đây.”

Trước khi cô cúp máy, Châu Trình Trình còn dặn, “Nhớ mặc nhé luật sư Tùng.”

Tùng Dung nhìn thông báo kết thúc trò chuyện trên màn hình, thở dài, nhìn sang hộp quà trên bàn thì càng thêm ngao ngán.

Tùng Dung nghỉ thêm hai ngày mới đến văn phòng luật làm việc. Tối giờ ăn trưa, cô nhận được điện thoại, nghe xong đang định cúp máy thì ở đầu dây bên kia đột nhiên nói: “Nghe nói bố mẹ luật sư Tùng ở thành phố S, có cần tôi dành thời gian đi thăm hỏi chút không?”

Tùng Dung lại áp di động vào bên tai, cau mày hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng cười, “Không muốn làm gì cả, chỉ cảm thấy gần đây hẳn là luật sư Tùng đã phải sợ hãi nhiều, muốn mời cô ăn bữa cơm cho tinh thần thoải mái.”

Tùng Dung nhắm mắt thở dài một hơi, nhanh chóng đáp lời: “Thời gian, địa điểm.”

Nửa tiếng sau, Tùng Dung ngồi ngay ngắn trong căn phòng ở một câu lạc bộ tư nhân. Nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, cô hơi đau đầu, mấy món này trông cũng được, nhưng cô chẳng có lòng dạ nào mà ăn. Sau khi trao đổi ánh mắt với Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch, cô nhìn về phía hai người một trẻ tuổi một trung niên đang ngồi phía đối diện, “Anh Lương, lúc trước tôi đã nói rõ rồi, tôi không nhận vụ này, anh tìm người khác đi.”

Người đàn ông họ Lương tầm tuổi Tùng Dung nở nụ cười khinh miệt, “Đã là luật sư, có vụ nào mà không nhận được. Nói giá đi.”

Tùng Dung miễn cưỡng đáp: “Không phải vấn đề tiền. Theo điều luật liên quan, nếu sự việc ủy thác là phạm pháp, đương sự lợi dụng dịch vụ của luật sư để đối phó với hoạt động phạm pháp, hoặc đương sự cố ý giấu giếm sự thật quan trọng có liên quan đến vụ án thì luật sư có quyền chấm dứt đại diện. Tôi không có hứng thú với vụ này của anh, dù có miễn cưỡng nhận thì cũng sẽ không tận tâm, như vậy cũng không giúp được gì mà còn có hại cho anh. Sao anh phải thế?”

Không đợi đối phương mở miệng, Đàm Tư Trạch cười tiếp lời: “Ở văn phòng luật chúng tôi còn có luật sư tổ tụng hình sự khác cũng rất xuất sắc, nếu anh Lương có hứng thú thì tôi có thể giới thiệu.”

Lương Canh bật cười, “Luật sư Tùng đang không nể mặt nhau đấy à? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?”

Câu này khiến cả ba người đều cau mày. Người đàn ông lớn tuổi lập tức nhìn Lương Canh với vẻ không đồng tình, “Này, sao có thể nói vậy? Không lịch sự gì cả!” Nói xong lại cười xin lỗi Tùng Dung: “Xin lỗi, đứa cháu này của tôi hay mất bình tĩnh. Luật sư Tùng là chuyên gia về mặt tội phạm kinh tế, chúng tôi ngưỡng mộ danh tiếng nên mới tìm đến, thật sự rất có thành ý. Luật sư Tùng có điều kiện gì xin cứ nói.”

Tùng Dung nhìn Lương Bình Châu, người đàn ông này mặc dù vẫn luôn giữ nụ cười, nhưng khó nhằn hơn Lương Canh, nụ cười giấu dao còn đáng sợ hơn hung hăng trực diện nhiều.

Tùng Dung lắc đầu, “Không có điều kiện gì hết.”

Cô đau đầu vì cứ liên tục phải từ chối khéo. Đối phương có vẻ sẽ trở mặt, lời nói ra nửa uy hiếp nửa lợi dụng, cô dần mất kiên nhẫn, vừa định đứng dậy bỏ đi thì cửa phòng chợt mở ra, Chung Trinh xuất hiện, nhìn vào trong, dừng người một chút rồi lại nhìn tên phòng, “A, xin lỗi, đi nhầm.”

Trông thấy Tùng Dung, cậu hớn hở, “Chị họ? Sao chị lại ở đây?”

Tùng Dung dùng ánh mắt cảnh giác nhìn người đối diện. Cô không muốn Chung Trinh bị cuốn vào chuyện này, liền nhảy mất ra hiệu cho cậu, “Ừm, đi ăn với khách hàng ấy mà. Bọn chị đang bàn chuyện, em mau ra ngoài đi.”

Ai ngờ Chung Trinh lại đẩy cửa bước vào, “Trùng hợp vậy sao, thầy Ôn bảo chúng em ăn ngay phòng bên cạnh, hay là chúng ta cùng ăn đi? Người đông thì vui mà!”

Tùng Dung đi đến chặn Chung Trinh lại, lôi cậu ra ngoài, giữ nét mặt bình thản hỏi: “Thầy Ôn của các em mời các em đến chỗ này ăn cơ à? Giàu nhỉ?”

Chung Trinh xua tay, “Không phải, có người mời thầy ấy, chúng em đi ăn chực thôi.”

Tùng Dung vừa kéo Chung Trinh ra khỏi phòng đã trông thấy Ôn Thiếu Khanh đứng trong hành lang. Thấy cô, anh cười vẫy tay gọi: “Trùng hợp quá.”

Tùng Dung lẳng lặng nhìn anh. Đúng là trùng hợp thật, một sự trùng hợp đầy cố ý.

Câu lạc bộ tư nhân này cách bệnh viện rất xa, dù không tắc đường thì đi xe cũng phải mất bốn mươi, năm mươi phút.

Giữa trưa Ôn Thiếu Khanh đi nửa vòng thành phố tới đây ăn, thật sự có hơi kỳ quái, mà...

Cô nhìn lướt qua vạt áo len của anh, bên trong còn thấp thoáng lộ ra trang phục phẫu thuật màu xanh lam. Ai có mặt mũi đến mức khiến anh không cả thay quần áo, đi quãng đường xa như vậy đến đây ăn?

Tùng Dung còn chưa kịp mở miệng thì phía sau có một giọng nói đầy bất ngờ vang lên, “A, cậu Ôn!”

Người đàn ông tên Lương Bình Châu khi này ở bàn ăn còn vừa dụ dỗ vừa uy hiếp cô, giờ đang tỏ vẻ hòa nhã đi tới trước mặt Ôn Thiếu Khanh, thân thiện chào hỏi anh. Năng lực trở mặt này khiến Tùng Dung trông mà than thầm, nụ cười trên mặt ông ta trông cũng chân thành hơn hẳn.

Ôn Thiếu Khanh nhìn ông ta hỏi: “Ông là?”

Lương Bình Châu lập tức lấy danh thiếp ra, cười giải thích: “Hắn là cậu không biết tôi, nhưng tôi biết cậu. Mấy năm trước trong lễ mừng thọ của ông cụ Ôn, tôi đã may mắn trông thấy cậu.”

Nhà họ Ôn xưa nay luôn khiêm tốn, mấy năm trước ông cụ Ôn tổ chức mừng thọ cũng chỉ mời mấy người thân quen. Ôn Thiếu Khanh không tiện làm mất mặt ông ta, chỉ khẽ cười, quay sang hỏi Tùng Dung: “Mọi người ăn cũng khá khá rồi nhỉ? Có muốn sang bên này ngồi chút không?”

Tùng Dung chỉ đợi có thế, vội vã gật đầu.

Suốt cả bữa cơm Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch đều cố gắng giúp Tùng Dung thoát thân, giờ gặp Ôn Thiếu Khanh như trông thấy thiên thần giáng thế, “Đi mau, đi mau.”

Tùng Dung vừa nhấc chân đã bị cản lại. Lương Canh nhìn Ôn Thiếu Khanh khinh miệt, “Luật sư Tùng, chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong mà?”

Tùng Dung lạnh mặt tránh khỏi tay anh ta, vẻ chán ghét lộ rõ trong đôi mắt, “Anh Lương, vừa nãy tôi đã nói rất rõ những gì nên nói rồi, tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để nói nữa.”

Ôn Thiếu Khanh bước lên hai bước, kéo cô đến bên mình, nhìn người kia, “Luật sư Tùng là bạn tôi, ép buộc phụ nữ không hay lắm đâu.”

Lương Canh theo sát, nhìn một lát rồi dẫn đo hỏi: “Không biết là bạn thế nào?”

Sau đó anh ta khinh bỉ nhìn hai người, cười thô tục, “A, không ngờ luật sư Tùng còn nhận kiểu nghiệp vụ này?”

Giọng anh ta hết sức ngả ngớn. Đôi mắt vẫn luôn diềm đạm của Ôn Thiếu Khanh giờ phút này chợt trở nên tối tăm sâu thẳm, thản nhiên nói: “Bạn gái.”

Bầu không khí thoáng chốc trở nên căng thẳng. Cửa phòng bên cạnh đột nhiên bật mở, Tiêu Tử Uyên bước ra, nhìn xung quanh một lượt rồi mới nhìn về phía Ôn Thiếu Khanh, hỏi: “Thiếu Khanh, sao thế?”

Lương Bình Châu nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, lập tức cúi người đi đến, “Bộ trưởng Tiêu.”

Tiêu Tử Uyên hồ hững gật đầu, sau đó quay sang chào Tùng Dung: “Em dâu.”

Tùng Dung biết Tiêu Tử Uyên đang giữ thể diện cho cô, nhưng hai chữ này vừa thốt ra khỏi miệng anh khiến người cô cứng đờ, hết nhìn Tiêu Tử Uyên lại nhìn Ôn Thiếu Khanh, không biết nên phản ứng thế nào.

Bàn tay Ôn Thiếu Khanh đặt trên eo cô tăng thêm lực, cười tươi, “Thưa đi chứ.”

Khí thế của Tiêu Tử Uyên quá mạnh, Tùng Dung mãi mới thu được dũng khí nhìn anh ta, cười nhẹ gật đầu xem như đáp lời.

Lương Bình Châu cũng nhận ra, Tiêu Tử Uyên đã gọi một tiếng “em dâu”, vậy thì Tùng Dung chắc chắn không phải bạn gái chơi qua đường của Ôn Thiếu Khanh. Ông ta nhanh chóng cười giảng hòa, “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, thật không biết hóa ra luật sư Tùng lại là... Thật xin lỗi, trước đó có nhiều điều không phải với luật sư Tùng, hôm khác nhất định sẽ đến nhà xin lỗi.”

Nói xong lại lễ độ hỏi ý Ôn Thiếu Khanh: “Cậu Ôn, cậu thấy thế nào?”

“Xin lỗi thì thôi đi, nhưng đúng là đừng có quấy rầy nữa.” Ôn Thiếu Khanh liếc nhìn Lương Canh, biểu cảm cực kỳ lạnh nhạt, nhưng vẻ uy hiếp đậm nét lại hằn sâu giữa hai đầu lông mày, khác hẳn với hình tượng ôn hòa nho nhã ngày thường.

Ôn Thiếu Khanh như vậy khiến Tùng Dung cũng hơi sợ, yên lặng cúi đầu không nói.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Cậu bận việc gì thì làm đi. Chúng tôi đi trước đây.” Lương Bình Châu vừa nói vừa kéo Lương Canh vào phòng ăn, còn cốc đầu anh ta, “Cháu không có mắt à? Người nhà họ Ôn mà cũng dám trêu vào!”

Người đàn ông trẻ tuổi vừa tránh vừa chống cự, “Nhà họ Ôn cái gì chứ? Đừng đánh cháu mà! Đau!”

Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch xem màn này cũng sững sờ, mãi sau mới lấy lại được phản ứng, chào hỏi một tiếng rồi lập tức rút đi.

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tùng Dung, “Cùng ăn nhé?”

Tùng Dung vội lắc đầu, “Không được, không được, em còn phải về văn phòng luật. Mọi người cứ ăn đi.”

Chung Trinh cũng bám lấy Tùng Dung, “Chị họ, chị họ, em đi với chị!”

Tùng Dung gật đầu, “Được! Được!”

Nhìn hai chị em cố tỏ ra bình tĩnh nhưng lại rời đi với bước chân hoảng loạn, Tiêu Tử Uyên chép miệng, “Cậu dọa vợ với em vợ tương lai sợ rồi. Chẳng trách giữa trưa lại vội vàng lôi tôi đến chỗ này ăn.”

Ôn Thiếu Khanh thản nhiên, “Nhờ chút thì đã sao? Cũng đâu có nhờ không, đã bao bao giờ anh cưới sẽ giúp mà.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu hài lòng, “Hàng xóm của cậu có khí phách thật đấy, nói không nhận là nhất quyết không nhận.”

Ôn Thiếu Khanh bắt mồm, “Không phải hàng xóm.”

Tiêu Tử Uyên nghi hoặc, “Không phải hàng xóm?”

Ôn Thiếu Khanh cười cười, “Anh vừa gọi là em dâu còn gì?”

Tiêu Tử Uyên cũng cười theo, “Nói như vậy tức là cậu đã thừa nhận tôi là anh cậu?”

Nụ cười cứng lại trên mặt Ôn Thiếu Khanh, “Ha ha.”

Tiêu Tử Uyên cũng chẳng để ý, “Còn ăn nữa không?”

Ôn Thiếu Khanh giơ tay xem đồng hồ, “Chiều nay tôi còn có ca phẫu thuật, anh ăn một mình đi.”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Tôi cũng đi. Cậu đưa tôi về nhé.”

Ôn Thiếu Khanh cau mày, “Cả buổi sáng tôi ở trong phòng phẫu thuật, vừa mổ xong liền tới đây, đến nước còn chưa uống, cho tôi nghỉ một lát đi!”

“Được.”

Hiếm khi Tiêu Tử Uyên dễ tính như vậy. Ôn Thiếu Khanh còn chưa kịp nghi ngờ đã nghe thấy câu tiếp theo.

“Tới lúc đó viết thiệp cưới hộ tôi.”

Ôn Thiếu Khanh sững người, “Đánh máy là được mà!”

Tiêu Tử Uyên kiên trì, “Viết tay.”

Ôn Thiếu Khanh liếc xéo anh ta, “Vậy anh đi mà viết.”

Tiêu Tử Uyên cười, dịu dàng uy hiếp, “Cậu có chắc trong quãng đời dài dằng dặc của cậu sẽ không bao giờ cần đến tôi nữa không?”

Ôn Thiếu Khanh nghiêng răng, “...Tiêu Tử Uyên.”

Tiêu Tử Uyên nhướn mày, “Sao?”

Ôn Thiếu Khanh hít sâu, “Không có gì. Tôi tự gọi xe về.”

Còn hai chị em kia vừa bắt được xe, ngồi vào rồi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Chung Trinh nín tay áo Tùng Dung hỏi: “Chị họ! Chị họ! Bộ dạng thầy Ôn khi này thật đáng sợ! Sao tự dưng thầy ấy lại hóa đen như thế?”

Tùng Dung nhìn về phía trước, rõ ràng cũng đang khiếp sợ, “Không biết...”

Chung Trinh vỗ ngực, “Vậy sau này thầy sẽ như thế với em sao?”

Tùng Dung lắc đầu, “Khó nói lắm..”

Chuyện này được Ôn Thiếu Khanh giải quyết trong lặng lẽ, nhưng lại khiến Đàm Tư Trạch và Thượng Quan Dịch chấn động. Tùng Dung chỉ nói qua loa là Ôn Thiếu Khanh nhờ bạn giúp, nhưng Đàm Tư Trạch không phải dạng bình thường, không lý nào lại không biết nhân vật nổi danh trên chính trường như Tiêu Tử Uyên. Một câu “em dâu” của Tiêu Tử Uyên khiến anh ta dám chắc Ôn Thiếu Khanh ắt hẳn không chỉ đơn giản là một bác sĩ ngoại khoa, cô cũng chỉ có thể qua quýt cho xong chuyện.

Vết thương trên tay Tùng Dung không nghiêm trọng, sau mấy tuần, cô đến bệnh viện tháo bột. Lúc tháo bột Ôn Thiếu Khanh đang làm phẫu thuật, vậy là Chung Trinh xung phong đến đây cùng cô.

Trước khi tháo bột, cô ý tá chỉ vào chỗ Ôn Thiếu Khanh ký tên, ngượng ngùng hỏi: “Sau khi tháo ra có thể cho tôi miếng này không?”

Tùng Dung lưỡng lự, chưa mở miệng đã nghe thấy Chung Trinh từ chối: “Tất nhiên là không được!”

Cô ý tá hết nhìn Tùng Dung rồi lại nhìn Chung Trinh bằng vẻ mặt tiếc nuối. Tùng Dung cười với cô nàng, lườm Chung Trinh.

Chung Trinh mặc kệ, hí hửng ngồi trong góc gỗ đập cả buổi rồi cầm cục thạch cao tròn đầy nhẵn mịn cười hớn hờ đi về.

Tùng Dung nhìn cục thạch cao rồi lại nhìn Chung Trinh, “Không đưa cho chị à?”

Chung Trinh ôm trước ngực như báu vật, “Sao lại đưa cho chị? Có phải của chị đâu?”

Tùng Dung khó hiểu, “Tháo ra từ trên tay chị, không phải của chị chẳng lẽ là của em? Với lại, em giữ cái này làm gì?”

Chung Trinh cười gian, “Chốc nữa em chụp ảnh đăng lên diễn đàn bệnh viện đấu giá, phải ra giá cao một chút! Ít nhất cũng phải được một bữa thịnh soạn! Ôi, em đúng là bậc kỳ tài.”

Kể từ khi Ôn Thiếu Khanh cấm cậu chụp lên ảnh báo cáo tình hình thường ngày của anh, duyên ăn uống của cậu kém hẳn, kiểu gì cũng phải nghĩ cách bổ sung.

Tùng Dung lẳng lặng không nói, mãi sau mới mở miệng: “Kiểu nhập kí tự di động của em là bàn phím số đúng không?”

Chung Trinh không hiểu, “Vâng, sao ạ?”

Tùng Dung mỉm cười, “Thế em không biết hai từ ”kì tài” và ”ngốc nghếch”[6] có cùng cách viết à?”

[6] Hai từ ”kỳ tài” và ”ngốc nghếch” khi dùng bộ gõ tiếng trung với kiểu nhập là bàn phím số đều cần gõ lần lượt các phím 74224.

Chung Trinh lấy điện thoại ra bấm thử, sau đó cung kính dâng cục thạch cao ra, “... Chị, em xin lỗi, em sai rồi. Đây là của chị, em trả chị đây ạ. Em chợt nhớ ra vẫn còn bệnh án chưa viết xong, em đi đây.”

Tùng Dung nhận lấy, “Ngoan lắm.”

Tùng Dung đi ra từ khoa Chấn Thương Chỉnh hình, đúng lúc gặp vợ chồng Tiêu Tử Uyên và Tùy Úc đang đến từng khoa phát kẹo mừng.

Một cặp đôi tuyệt đẹp, chỉ đứng yên ở đó thôi cũng khiến người ta hâm mộ, hưởng hờ trong mỗi cử chỉ của cả hai đều lộ ra sự thân mật khó tả bằng lời.

Trông thấy Tùng Dung, Tùy Úc cười đi đến chào hỏi. Tùng Dung nói chuyện với cô ấy mấy câu rồi nhìn sang Tiêu Tử Uyên, “Chuyện lần trước đã làm phiền anh rồi.”

Tiêu Tử Uyên khẽ gật đầu, “Em dâu đừng khách khí.”

Tùng Dung đơ người, không biết phải nói tiếp thế nào.

Tùy Úc bặm môi cười, đưa cho cô thiệp cưới và kẹo mừng.

Tùng Dung ngạc nhiên, “Tôi cũng có?”

Tùy Ưc gật đầu cười dịu dàng, “Cô là bạn gái của anh Ôn, đương nhiên phải mời cô rồi. Ban đầu định gửi anh Ôn đưa cho cô, vừa nãy nghe nói cô tới bệnh viện nên tự mang qua luôn.”

Tùng Dung vội nhận lấy, nở nụ cười, “Chúc mừng, chúc mừng.”

Cô vừa nói vừa mở ra xem. Đã nhìn thấy nhiều thiệp cưới, không ngờ thời buổi này còn có người viết tay, nhưng sao chữ viết trên thiệp này trông quen thế?

Dường như Tùy Ưc đã nhận vẽ ra nghi hoặc của cô, cười gian, “Thiệp cưới là đàn anh Ôn viết, kẹo mừng là đàn anh Lâm gói.”

“Đàn anh Lâm?” Tùng Dung lặp lại, bỗng dưng cảm thấy hộp kẹo đang cầm nóng đến bỏng tay, “Lâm Thần?”

Tùy Ưc gật đầu, “Đúng vậy, anh ấy là phù rể.”

Khuôn mặt Tùng Dung chẳng lộ vẻ gì khác thường. Cô cúi đầu, thấy ở phần khách mời viết tên hai người, thản nhiên lảng sang chuyện khác, “Sao lại viết tên tôi cùng với tên Ôn Thiếu Khanh?”

Tùy Ưc cũng nhìn sang, “Tôi cũng hỏi vậy, anh Ôn nói là để tiết kiệm giấy. Thật ra không tiết kiệm chút nào, bởi vì lúc anh Lâm nhìn thấy đã bóp nát mấy hộp kẹo.”

Tùng Dung đóng thiệp lại, nghiêm mặt nhìn Tùy Ưc, “Có lẽ bác sĩ Ôn ở trong bệnh viện lâu ngày nên không hiểu cách cư xử bên ngoài lắm, không biết viết tên trên cùng một thiệp cưới là có ý gì. Tôi sẽ dạy lại anh ấy cẩn thận.”

Tùy Ưc kính nể, “Gia giáo thật nghiêm.”

Tùng Dung bắt lức vỗ trán, không biết giải thích thế nào.

Lúc chào tạm biệt, cô nhìn thoáng qua phần eo của Tùy Ưc.

Cánh tay Tiêu Tử Uyên đang đặt lên chỗ ấy. Một động tác thật đơn giản nhưng lại cực kỳ vừa vặn, thân mật mà không suồng sã. Lúc họ nói chuyện, anh luôn kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng Tùy Ưc quay sang nhìn, anh sẽ cười với cô ấy.

Tùng Dung ngưỡng mộ trong lòng, lại nói thêm một câu chúc mừng chân thành.

Cô gái thoát nhìn dịu dàng mà lại hay phát ngôn gây sốc này khiến Tùng Dung bị chấn động không nhẹ, mãi đến lúc về văn phòng luật mới nghĩ đến chuyện tiền mừng.

Cô nhắn tin Wechat cho Ôn Thiếu Khanh.

“Anh họ anh kết hôn, em mừng bao nhiêu thì thích hợp?”

Mất cả buổi Ôn Thiếu Khanh mới trả lời.

“Anh vừa mỗ xong. Em nhận được thiệp rồi à? Không cần mừng tiền, anh đã có quà cưới rồi. Một tấm thiệp mời thì chỉ một phần quà cưới thôi.”

“Thế anh mừng bao nhiêu? Mình chia đôi.”

“À, thế này nhé, anh chuẩn bị cho hôn lễ một cặp phù đầu phù rể nhí, vậy chúng mình chia đôi, cùng tạo một em bé được không? Bao giờ thì bắt đầu đây?”

Tùng Dung vút đi động sang một bên. Sao cô ngã bao nhiêu lần mà không khôn hơn chút nào vậy chứ?

Ôn Thiếu Khanh cười cất điện thoại, nhìn Tiêu Tử Uyên đang chiếm chỗ của mình, “Này bộ trưởng Tiêu, sao dạo này anh rảnh thế, còn đi phát kẹo mừng chung với đàn em Tùy?”

Tiêu Tử Uyên đang cau mày nhìn điện thoại, không biết có nghe thấy Ôn Thiếu Khanh nói gì hay không, lẩm bẩm: “Trang phục mời rượu này liệu có truyền thống quá không..” Nói xong đưa đi động đến trước mặt Ôn Thiếu Khanh, “Cậu thấy màu đỏ này trông có hơi lạ không?”

Ôn Thiếu Khanh nghiêng đầu đi, “Đừng... Tôi vừa làm phẫu thuật xong, nhìn máu suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ nhìn cái gì cũng ra màu xanh.”

Tiêu Tử Uyên đứng dậy, “Có thể là độ phân giải của màn hình có vấn đề. Tôi tự đến hiệu xem thì hơn.”

“Khoan đã.” Ôn Thiệu Khanh ngăn anh lại, “Sao đến chuyện này cũng cần anh lo?”

“Tôi muốn cưới vợ thì tất nhiên tôi phải lo.” Tiêu Tử Uyên chỉnh lại cổ áo, nhìn Ôn Thiệu Khanh ẩn ý, “Người chưa từng cưới vợ tất nhiên là không hiểu.”

Ôn Thiệu Khanh tỏ vẻ giễu cợt, cười khan.

“Đúng rồi.” Tiêu Tử Uyên đi đến cửa lại quay người. “Hôn lễ mời thêm mấy người nữa, tối nay lại đến nhà tôi viết thiệp tiếp nhé.”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Ừ, để tối. Hết giờ làm tôi còn phải đi đón hàng xóm, sau đó về nhà nấu cơm.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Quả nhiên là gia giáo rất nghiêm.”

Ôn Thiệu Khanh mặc kệ anh, cúi đầu đọc bệnh án.

27. Chương 14: Hôn Lễ Xúc Động

Hóa ra một người đàn ông điềm tĩnh tao nhã khi trở nên buông thả lại quyến rũ đến vậy. Ôn Thiệu Khanh cười với cô, khẽ giọng hòa một câu hát. Anh không có mic Tùng Dung chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình của anh.

I'll love you, always...

Tay phải của Tùng Dung đã mấy tuần không hoạt động, tháo bột xong cảm thấy hơi khó chịu. Lúc sang nhà Ôn Thiệu Khanh ăn cơm tối, cô nhìn chăm chăm vào bàn tay cầm đũa, khiến Ôn Thiệu Khanh thấy buồn cười, “Sao vậy?”

Cô xoay xoay cổ tay, “Cảm thấy như không phải tay mình.”

Ôn Thiệu Khanh đặt đũa xuống nắm cổ tay cô, “Tháo bột rồi cũng không được coi thường, cố gắng nghỉ ngơi nhiều vào, sắp tới đừng xách vật nặng, qua một thời gian ngắn nữa đến bệnh viện kiểm tra lại.”

Tùng Dung gật đầu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi tay phải.

Ôn Thiệu Khanh lẳng lặng cười, tiếp tục ăn.

Lúc rửa bát, Ôn Thiệu Khanh thử hỏi dò: “Chốc nữa anh đến nhà Tiêu Tử Uyên viết thiệp cưới giúp, có muốn đi cùng không?”

Hiện giờ Tùng Dung đã không còn sợ Nhường Chút. Cô đang ngồi cho nó ăn sữa chua, nghe nói vậy thì ngẩn ra, nhớ tới hộp kẹo hỉ kia thì ngập ngừng từ chối: “Không được, em còn phải tặng ca.”

Ôn Thiệu Khanh tắt vòi nước, quay người thong thả lau tay, “Sao, sợ gặp Lâm Thần à?”

Từ sau lần cãi nhau vì Lâm Thần, cô quả thực chỉ còn coi Lâm Thần là đàn anh. Cô không đi là vì sợ Ôn Thiệu Khanh sẽ ngại, nếu anh không cảm thấy thế nào thì cô càng chẳng sao hết. Tùng Dung ngẩng lên, bình thản nhìn anh, “Không. Đi thì đi.”

Nhà mới của Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc cách đó không xa, hai người liền dẫn Nhường Chút đi bộ qua đó. Ai ngờ Tùng Dung đi một lát liền không chịu được, thở hồng hộc đứng bên đường nhìn Ôn Thiệu Khanh ai oán.

Cô thật chủ quan, khái niệm “không xa” của Ôn Thiệu Khanh với cô khác nhau hoàn toàn. Ôn Thiệu Khanh vừa đỡ vừa lừa cô đi thêm hai con phố, cô đứng ở bên đường, nhất quyết không chịu đi, ôm lấy cánh tay Ôn Thiệu Khanh, dựa đầu trên vai anh thở hổn hển.

Ôn Thiệu Khanh lau mồ hôi trên trán cô, “Thế lực của em kém quá.”

Tùng Dung hậm hực, “Không xa của anh là thế này đây hả?”

Ôn Thiếu Khanh đuối lý, cười động viên, “Thật sự chỉ còn một con phố nữa thôi, đi qua đèn xanh đèn đỏ trước mặt, thêm năm trăm mét nữa là đến.”

Tùng Dung ngoảnh đi, “Còn tin anh nữa thì em chính là heo.”

Ôn Thiếu Khanh cười, cúi đầu nói khê bên tai cô: “Chốc nữa về nhà làm sữa chua chiên cho em.”

Đạo này trời rét, Ôn Thiếu Khanh không cho Tùng Dung ăn lạnh nhiều, lâu lắm không làm sữa chua chiên cho cô. Sự nhượng bộ của anh lúc này khiến Tùng Dung sáng mắt. Cô ngoảnh sang, nghi ngờ hỏi: “Thật không?”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười gật đầu.

Tùng Dung cũng cười, “Được!”

Lâm Thần đang ngồi trong xe đợi đèn đỏ, ngoảnh đầu sang chợt nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ở bên đường. Ôn Thiếu Khanh đang kéo tay Tùng Dung nói gì đó. Tùng Dung đứng cạnh, có lẽ do mệt nên khê dựa vào Ôn Thiếu Khanh, cười hiền đáp lại. Trong làn gió khê khàng giữa đêm lạnh, vạt áo hai người bay nhẹ quần quýt lấy nhau. Người thiếu niên khôi ngô từng cùng anh ăn cơm, chơi bóng giờ đã không còn vẻ non nớt, cả người toát ra phong thái hào hoa chẳng thể coi thường. Còn cô gái bướng bỉnh lạnh nhạt trong ký ức anh, lúc này đang đứng cạnh cậu ấy cười duyên, bình yên và nhã nhặn.

Hóa ra khi đứng trước mặt người yêu, con người ta thật sự có thể lột xác.

Tùy Ưc ngồi bên ghế lái phụ nhìn theo ánh mắt anh, khê thở dài, “Anh Thần, nghe em nói này, có một số chuyện thật sự không thể miễn cưỡng. Họ thích nhau, ở bên nhau, ai nhìn vào cũng thấy. Những động tác ánh mắt như vô ý kia thật sự không giấu được người khác.”

Mãi sau Lâm Thần mới thu lại ánh nhìn, mỉm cười tự giễu, “Anh biết... Sắp đến ngày vui của em, đừng thở dài buồn thế, Tiêu Tử Uyên trông thấy lại hành hạ anh.”

Tùy Ưc biết anh đang đánh trống lảng, chỉ cười rồi không nói gì nữa.

Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh đi quãng đường mấy cây số hết gần nửa tiếng đồng hồ. Khi tới nơi, Lâm Thần là người ra mở cửa.

Tùng Dung thoải mái chào: “Lâm Thần.”

Trong ấn tượng của Lâm Thần, cô vẫn luôn gọi anh là “anh Lâm”. Giờ cô lại gọi cả họ cả tên, vẻ mặt cũng không áy náy ngượng ngập như lần gặp trước. Điều này có ý nghĩa gì không?

Lâm Thần gật đầu với cô, chẳng buồn nhìn Ôn Thiếu Khanh đứng cạnh, quay người đi vào.

Tùng Dung theo Ôn Thiếu Khanh vào trong. Phòng khách trông rất rực rỡ, tràn đầy không khí ngày vui, nói ngắn gọn là... đỏ đến hoa mắt.

Lâm Thần chiếm một góc trong phòng khách, xung quanh xếp đầy hộp kẹo đã được đóng gói xong, trên bàn còn có một đồng kẹo chưa gói. Ở một góc khác có một người đàn ông thoạt nhìn rất khôi ngô và dịu dàng, đang cho gì đó vào trong những hộp quà đẹp mắt.

Hai người bạn rộn loay hoay, chú rể Tiêu Tử Uyên lại nhàn nhã ngồi trên sofa xem điện thoại. Ôn Thiếu Khanh chỉ vào người đàn ông kia, giới thiệu với Tùng Dung: “Lần trước gặp vội quá chưa kịp giới thiệu, đây là Kiều Dụ.”

Sau đó anh ta lại giới thiệu với Kiều Dụ: “Kiều Dụ, đây là Tùng Dung, bạn gái tôi, lần trước đã gặp rồi đấy.”

Lúc này Tùng Dung mới nhớ ra họ quả thật đã gặp một lần, chính là vào buổi tối Ôn Thiếu Khanh với Lâm Thần đánh nhau.

Kiều Dụ đứng dậy cười với cô thay lời chào.

Tùng Dung không ngờ người đàn ông này khi cười lên trông lại càng dịu dàng hơn. Đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông có khí chất như thế, bèn quay sang nhìn Ôn Thiệu Khanh, quả nhiên người quen của “cầm thú” xuất chúng cũng toàn là con người xuất chúng.

Tùy Ưc cầm cốc nước ra khỏi bếp mời cô, “Xin lỗi, tôi mới chuyển đồ đến, còn chưa dọn dẹp, bữa bọn lăm đúng không?”

Tùng Dung nhận lấy, lắc đầu, “Có cần tôi giúp không?”

Tùy Ưc còn chưa lên tiếng, Tiêu Tử Uyên đã chỉ trỏ, “Lâm Thần ở bên trái đang gói kẹo mừng, Kiều Dụ ở bên phải đang bọc quà đáp lễ. Em muốn làm bên nào?”

Tùng Dung thừa nhận EQ của Tiêu Tử Uyên quá cao. Với quan hệ của cô, Lâm Thần và Ôn Thiệu Khanh, có những chuyện càng công khai thì càng có ý quan tâm, sau này mọi người gặp nhau sẽ càng thoải mái.

Cô quay sang nhìn Ôn Thiệu Khanh, cười: “Vây em gói kẹo mừng, lúc mệt còn có thể ăn vụng mấy cái.”

“Được.” Ôn Thiệu Khanh cười gật đầu, “Vây anh vào phòng đọc sách viết thiệp cưới.”

Tùy Ưc chọc nhẹ hông Tiêu Tử Uyên, “Anh vào phòng ngủ dọn đồ giúp em.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, đứng dậy đi cùng Tùy Ưc vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Tùy Ưc liền tóm lấy cánh tay anh hỏi: “Anh làm gì thế? Sao lại gán ghép Tùng Dung với Lâm Thần ở cùng một chỗ với nhau?”

“Anh đâu có làm vậy, em cũng nghe thấy mà, luật sư Tùng tự chọn đấy chứ.”

“Anh... Sao anh không bảo cô ấy vào phòng đọc sách viết thiệp cưới với anh Ôn?”

“Họ không thể cứ mãi ngưỡng ngáp như thế đúng không? Phía Lâm Thần đúng là cần người giúp. Chúng ta phải tự nhiên một chút thì họ mới có thể thoải mái.”

Tùy Ưc không yên lòng, “Sẽ không đánh nhau nữa chứ?”

“Đây là nhà mới của chúng ta, họ dám giở thói ngang ngược, anh sẽ trở mặt với họ luôn.”

Tiêu Tử Uyên khoác vai cô, “Được rồi, anh đã chọn mấy bài nhạc dùng trong hôn lễ, nghe cùng anh nhé?”

Tùy Ưc cười gật đầu.

Tùng Dung ngồi xuống chỗ đối diện Lâm Thần, thoải mái hỏi anh cách gói.

Lâm Thần hờ hững đẩy một đồng kẹo đến trước mặt cô, “Không có kỹ thuật gì hết, bỏ kẹo vào trong hộp là được.”

Tùng Dung gật đầu, vừa bắt đầu gói vừa hỏi: “Nghe nói anh là phù rể?”

Lâm Thần chỉ “ừ” một tiếng.

Tùng Dung cũng không nói gì thêm, hai người lặng lẽ gói kẹo mừng.

Tùng Dung tập trung gói kẹo, nhưng cô cảm thấy Lâm Thần càng lúc càng khó chịu, vì vậy bèn đứng dậy, “Em hơi mệt, vào nhà vệ sinh một lát.”

Cô đi rồi, Lâm Thần mới thở phào. Kiều Dụ vứt một hộp quà sang chỗ anh, thấp giọng nói: “Việc gì cậu phải thế? Người ta là con gái còn thoải mái tự nhiên, cậu khó chịu cái gì?”

Lâm Thần vợ kẹo ném sang, “Cậu lăm chuyện thì có!”

Tùng Dung không vào nhà vệ sinh. Cô nhìn xung quanh, thấy không có ai bèn lên vào phòng đọc sách.

Ôn Thiệu Khanh đang ngồi ở bàn viết thiệp cưới bằng bút lông. Cô rón rén đi đến, “Viết xong chưa?”

Cô bước đến gần kéo theo một mùi hương thơm ngọt. Ôn Thiệu Khanh cười ngẩng đầu, “Ăn vụng kẹo thật à?”

Tùng Dung xòe tay ra, “Anh có ăn không?”

Ôn Thiếu Khanh đặt bút lông xuống, nhìn lướt qua bàn tay cô, chỉ vào giấy gói kẹo, “Anh muốn ăn vị đó.”

Tùng Dung cúi đầu nhìn giấy gói kẹo trong tay, sau đó trả lời: “Hết rồi.”

Ôn Thiếu Khanh kéo Tùng Dung ngã vào lòng mình, sau đó thuận thế cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô.

Tùng Dung đẩy ra, đứng dậy nhìn anh hung dữ rồi quay người đi.

Ôn Thiếu Khanh nở nụ cười nhìn theo bóng lưng cô, khẳng khái nói: “Sớm muộn gì cũng cưới em!”

Lát sau Tiêu Tử Uyên vào phòng đọc sách lấy máy vi tính, thấy Ôn Thiếu Khanh tươi như hoa bèn tò mò hỏi: “Có gì mà vui thế?”

Ôn Thiếu Khanh thu bớt nụ cười, “Không có gì, ăn được viên kẹo ngon thôi mà.”

Tiêu Tử Uyên nhìn biểu cảm của anh, nghi ngờ, “Ngon đến thế cơ à? Cười chỉ thiếu điều vẩy đuôi.”

Ôn Thiếu Khanh thật thà gật đầu, “Tất nhiên.”

Tiêu Tử Uyên không hỏi nữa, cầm máy tính đi.

Qua 10 giờ, Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc định về nhà riêng ngủ, lấy lý do chính đáng: Trước hôn lễ họ không thể mệt nhọc quá, phải xuất hiện trong đám cưới với trạng thái tốt nhất.

Lâm Thần đi theo, “Tôi cũng về. Tôi là phù rể, cũng cần xuất hiện trong đám cưới với trạng thái tốt nhất.”

Nhưng Tiêu Tử Uyên không hiểu cho anh, “Có phải cậu kết hôn đâu, trạng thái tốt hay không thì liên quan gì đến cậu. Phù rể chỉ có tác dụng làm nền cho chú rể. Gói kẹo tiếp đi, đêm nay gói xong mai còn có việc khác.”

Tiêu Tử Uyên với Tùy Ưc đi rồi, Lâm Thần mới có phản ứng, “Cậu ta nói vậy là ý gì?”

Ôn Thiếu Khanh viết thiệp cưới xong mới nhớ ra tay phải của Tùng Dung vừa lành vết thương, liền thế chỗ cô ngồi xuống phía đối diện gói kẹo, chẳng buồn ngẩng đầu mà đáp: “Ý là, lý do chọn cậu làm phù rể mà không chọn tôi với Kiều Dụ là gì? Là vì chọn cậu làm người tham chiếu thì độ tương phản giữa phù rể và chú rể sẽ được thể hiện rõ nhất.”

Kiều Dụ lặng lẽ mỉm cười.

Lâm Thần trở mặt, “Biến.”

Ôn Thiếu Khanh lập tức kéo Tùng Dung đứng dậy, “Được, chúng tôi biến.”

Sau đó hai người đi thoăn thoắt tới cửa xô giày, Ôn Thiếu Khanh không quên dặn Kiều Dụ: “Mai nếu Tiêu Tử Uyên hỏi thì cậu bảo với anh ta là không phải tôi muốn đi mà do Lâm Thần bảo tôi biến, có gì cứ tính sổ với cậu ta.”

Dứt lời, hai người dắt Nhường Chút biến mất khỏi cánh cửa.

Lâm Thần sững sờ, mãi sau cũng không có phản ứng gì. Thế này là sao đây?

Kiều Dụ lộ vẻ hâm mộ, thương lượng với anh: “Hay cậu cũng bảo tôi biến đi đi?”

Lâm Thần trừng mắt thờ dãi, “Chắc không sống nổi nữa mất!”

Ra khỏi thang máy, Tùng Dung càng nghĩ càng thấy hài hước, “Câu này của anh họ anh thú vị thật.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Em nói Tiêu Tử Uyên hả? Đúng là thú vị, chú rể kết hôn, việc gì cũng nhờ người khác làm hết.”

Tùng Dung tò mò, “Vậy chú rể làm gì?”

Ôn Thiếu Khanh thất lại khăn quàng giúp cô, “Chú rể vừa nói rồi đấy thôi? Anh ta chỉ việc thể hiện phong độ và sự thoải mái, trước hôn lễ không thể để mình mệt mỏi, phải duy trì trạng thái tốt nhất.”

“Vậy cô dâu thì sao?”

“Cô dâu? Cỡ sói già như Tiêu Tử Uyên sao nỡ để Tùy Ưc làm gì? Cô dâu chỉ việc ăn và đợi được rước đi.”

Tùng Dung chợt nhớ ra điều gì, lấy một phong bì ra khỏi túi, “Chết rồi, em quên đưa cho Tùy Ưc.”

Ôn Thiếu Khanh giúp cô nhét phong bì về rồi cầm luôn túi, tiện thể nắm lấy tay cô, “Không cần, thân phận của Tiêu Tử Uyên có hơi nhạy cảm, không nhận tiền mừng. Hầu hết người quen đều chỉ phát kẹo cưới, thiệp cưới chỉ gửi cho người thân thiết, nếu không chắc anh phải viết thiệp cưới đến gãy tay mất.”

Tùng Dung nghiêng đầu nhìn anh, “Sao cảm thấy lần này anh dễ bảo thế? Nói anh giúp là anh giúp liền.”

“Ừ, học tập kinh nghiệm tổ chức hôn lễ, sau này chúng ta còn cần dùng.”

Dứt lời, Ôn Thiếu Khanh thẳng người lên, đứng dưới bóng cây lẳng lẳng nhìn Tùng Dung.

Ánh mắt anh khiến cảm xúc Tùng Dung rối bời, “Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười nhưng không trả lời.

Tùng Dung càng căng thẳng. Cô dút hai tay vào túi áo, ngón tay bỗng dưng chạm đến thứ gì, lấy ra mới biết là kẹo mừng vừa này tiện tay vợ vào, bèn bóc ra bỏ vào trong miệng.

Đây đều là động tác vô thức. Không ngờ Ôn Thiếu Khanh chợt ôm lấy eo cô kéo cả người vào trong lòng, áp vào môi cô, mơ màng nói: “Anh muốn ăn kẹo.”

Hậu quả của việc đứng ăn kẹo trong gió lạnh là hôm sau Ôn Thiếu Khanh ngủ dậy bắt đầu bị ho, đến bệnh viện thì triệu chứng càng nặng. Mỗi khi có người hỏi, anh chỉ cười đáp: “Ăn nhiều kẹo quá.”

Luật sư Tùng không bình luận gì về vấn đề này.

Bệnh ho của Ôn Thiếu Khanh còn chưa khỏi, hôn lễ của Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đã đến.

Tùng Dung luôn cảm thấy đôi tình nhân như Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc làm gì cũng nhẹ nhàng thản nhiên, không ngờ đến lúc tập dượt vào buổi tối trước ngày cử hành đám cưới lại loạn hết cả lên.

Đầu tiên là Tùy Ưc hồi hộp nên lúc ném hoa cưới bị đập vào đèn treo trong sảnh, khiến mọi người bật cười. Vậy là cô ấy lại càng căng thẳng, ném lần thứ hai liền tung thẳng lên chỗ đèn treo, khiến mọi người càng cười dữ dội.

Ôn Thiếu Khanh ung dung nói: “Xem ra đèn này sắp có chuyện vui rồi, muốn ngăn cũng không được!”

Dù chỉ là tập dượt nhưng đám diễn viên quần chúng bên cạnh vẫn tranh giành âm ỉ.

Tam Bảo chìa tay: “A Ưc, ném cho mình này, cho mình, cho mình! Cái đèn kia không vội lấy chồng!”

Hà Ca tận dụng lợi thế chiều cao, dè tay cô nàng xuống, “A Ưc, đừng cho cậu ấy, cho mình này, cho mình đi!”

“Cậu còn chẳng có bạn trai, đòi bắt hoa cưới làm gì?”

“Chính vì không có bạn trai nên mới muốn.”

“Đàn chị ơi! Cho em, cho em!”

“Đàn chị! Đàn anh để chị rồi, hoa cưới cho em đi!”

“...”

MC chưa bao giờ thấy một đám người chỉ tập dượt thôi mà cũng tranh giành như vậy, liền cười bảo Tùy Ưc ném lại lần nữa. Nhưng Tùy Ưc không dám ném, ngoảnh sang nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên ngẫm nghĩ một chút, mở miệng đề nghị, “Thôi hoa này đừng tung nữa, đổi thành tặng đi.”

Tùy Ưc gật đầu đồng ý.

Đám người kia lại tranh giành âm ỉ.

Ôn Thiếu Khanh cười, ghé vào tai Tùng Dung, nhỏ giọng nói: “Tiêu Tử Uyên căng thẳng.”

Tùng Dung nhìn theo ánh mắt anh, thấy người đàn ông kia vẫn điềm đạm tao nhã, trông thế nào cũng không thấy căng thẳng, “Sao anh biết?”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Mặt không cảm xúc. Mặt càng không có cảm xúc thì càng càng thẳng.”

Tùng Dung lại nhìn sang, đúng thật, cả buổi tối nay không thấy cặp vợ chồng sắp cưới này nở nụ cười.

Ôn Thiếu Khanh lại nghiêng đầu hỏi cô: “Em có muốn không?”

Tùng Dung ngơ ngác, “Cái gì?”

Ôn Thiếu Khanh hất cằm, ra hiệu cho cô nhìn sang, “Hoa của cô dâu.”

Tùng Dung lắc đầu.

Ôn Thiếu Khanh cười, “Em không thích cách bó hoa à?”

Tùng Dung lại lắc đầu, “Thích chứ, rất đẹp.”

Nét cười trong mắt Ôn Thiếu Khanh càng đậm hơn, “Thích sao lại không muốn?”

Thực lòng thì Tùng Dung chưa nghĩ đến chuyện kết hôn. Trước khi gặp lại Ôn Thiếu Khanh không nghĩ, gặp lại rồi càng không dám nghĩ. Cô không tin Ôn Thiếu Khanh không biết ý nghĩa của hoa cưới, nếu bây giờ cô nói muốn thì rõ là có ý muốn bảo anh rằng cô đang vội kết hôn.

Sau nhiều lần bị gài bẫy, Tùng Dung đã thấu hiểu tính xấu của anh, cũng có được chiêu thức phản kích, “Vì mai em phải lên tòa, không thể làm khán giả đợi bắt hoa cưới.”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ thất vọng, “À, ra vậy.”

Được một lúc Tùng Dung chợt dao động, thử hỏi dò: “Nếu em nói muốn thì anh có thể giành giúp em không?”

“Tất nhiên là không.” Ôn Thiếu Khanh yên lặng một lát rồi cất lời ẩn ý, “Luật sư Tùng là người lý trí như vậy, sao có thể gửi gắm một chuyện lớn như lấy chồng lên một bó hoa?”

Tùng Dung đau khổ vỗ trán, cuối cùng vẫn trúng kế của anh. Cô nghiêng răng nói: “Em nói muốn lấy chồng hồi nào?”

Ôn Thiếu Khanh làm mặt ngây thơ, “Không muốn lấy chồng sao lại muốn hoa cưới?”

“Em bảo muốn bao giờ?”

“Không muốn sao còn bảo anh đi giành?”

“...” Tùng Dung hít sâu, may mà Ôn Thiếu Khanh không phải luật sư, nếu không cô quả thật không còn đường kiếm sống.

Hôm sau Tùng Dung phải lên tòa, sau khi xong việc, đến đám cưới thì nghi thức đã đi vào phần cuối. Cô vừa vào đã thấy Kiều Dụ dựa vào cây cột trong góc, cầm hoa cưới trong tay, nhìn chăm chăm ra cửa.

Thấy cô đẩy cửa đi vào, mặt anh ta thoáng qua một tia mừng rỡ. Nhưng lúc nhận ra người đến là cô, đôi mắt đó liền ảm đạm đi vài phần.

Tùng Dung không hiểu lắm, chỉ nhẹ gật đầu với anh ta. Anh ta cười thay cho lời chào.

Tùng Dung lại nhìn hoa cưới trong tay Kiều Dụ, hóa ra cuối cùng hoa đã vào tay anh ta.

Tầm nhìn của mọi người đều tập trung vào cặp vợ chồng mới cưới trên sân khấu. Khi cô dáo dác tìm bóng Ôn Thiếu Khanh dưới ánh đèn mờ tối, như có thần giao cách cảm, anh trông thấy Tùng Dung, vẫy tay ra hiệu cho cô đi đến.

Sau khi ngồi xuống cạnh Ôn Thiếu Khanh, Chung Trinh cười hờ hững đến gần, “Chị họ, chị ăn kẹo không? Kẹo này ngon lắm!”

Kể từ buổi tối hôm ấy, Tùng Dung nghe thấy hai chữ “ăn kẹo” này là không chịu nổi. Cô cướp lấy hộp kẹo, trừng mắt hung dữ, “Ăn kẹo cái gì? Ăn kẹo cái gì? Đàn ông con trai mà ăn kẹo gì?”

Chung Trinh gãi đầu, “Đang yên đang lành sao lại mắng người ta chứ...”

Chỉ có Ôn Thiệu Khanh hiểu ý, cười hớn hở rồi cũng bị Tùng Dung lườm.

Tùng Dung lại nhìn về hướng Kiều Dụ đang ngóng ra phía cửa. Cô cúi đầu hỏi Ôn Thiệu Khanh: “Sao em thấy Kiều Dụ còn căng thẳng hơn chú rể thế?”

Ôn Thiệu Khanh khẽ nhướn mày, thì thầm vào tai cô.

Tùng Dung nhìn anh ngạc nhiên. Ôn Thiệu Khanh khẽ gật đầu, lúc này cô mới hiểu, vừa nãy khi cô đẩy cửa bước vào, có lẽ Kiều Dụ tưởng rằng người anh ta chờ đã đến.

Thời gian dần trôi, Ôn Thiệu Khanh thật sự không nhìn nổi nữa, đứng dậy đi đến bên cạnh Kiều Dụ thở dài, “Đừng trách tôi không nhắc cậu. Cậu cứ làm mặt khổ sở như thế, lát nữa anh họ tôi mà tưởng cậu muốn cướp dâu thì tôi không giúp đâu.”

Kiều Dụ cau mày, “Nói linh tinh gì vậy?”

Ôn Thiệu Khanh đùa cợt, “Cậu soi gương mà xem, rồi hỏi người khác nữa, xem trông cậu có giống bạn trai cũ còn chưa dứt tình với cô dâu không?”

Kiều Dụ nhìn lên sân khấu một lát mới trả lời: “Tôi đâu có như thế!”

Ôn Thiệu Khanh cười mờ ám, “Vậy thì chính là chưa dứt tình với chú rể.”

Kiều Dụ bật cười, quay sang đập anh.

Cười xong, anh dạy ấn đường, giọng trầm thấp xa xôi, dường như chỉ nói cho một mình mình nghe: “Tôi không ngờ cô ấy không về thật...”

Ôn Thiệu Khanh vỗ vỗ vai anh, cũng không nói thêm gì nữa.

Ôn Thiệu Khanh và Kiều Dụ mau chóng trở về bàn. Nghi lễ đã kết thúc, cô dâu chú rể cũng ngồi xuống. Phù rể Lâm Thần không trông thấy Tùng Dung, kéo bừa lấy một cái ghế, lúc sắp ngồi xuống mới phát hiện cô ngồi ngay cạnh.

Anh khựng lại, ngồi cũng không được mà đi cũng không xong.

Tùng Dung cười chào hỏi anh: “Hôm nay anh đẹp trai thật đấy.”

Tuy quan hệ hơi lúng túng nhưng vẫn phải giữ phong độ, Lâm Thần gật đầu đáp: “Cảm ơn.”

Ôn Thiệu Khanh liếc anh khó chịu, “Người ta cưới mà ăn diện bánh bao như thế là có mục đích gì?”

Đối mặt với Ôn Thiệu Khanh, phong độ của Lâm Thần không được tốt. Anh chẳng liếc nhìn lấy một lần, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười giễu cợt.

Hôm nay Kiều Dụ không tập trung, cũng chẳng đứng ra hòa giải, chỉ cúi đầu thỉnh thoảng uống nước. Trong mắt Tiêu Tử Uyên chỉ có Tùy Ưc, chỉ cần hai người kia không đánh nhau làm loạn thì anh ta cũng chẳng bận tâm.

Tam Bảo và Hà Ca đặt hết tâm tư vào bàn đồ ăn đầy ắp, càng không nghĩ ngợi gì.

Tùng Dung tỉnh bơ như không nghe thấy, cúi đầu xem điện thoại. Chỉ có phù dâu là không hợp với bầu không khí của bàn này lắm. Cô nàng là đàn em cùng khoa của Tùy Ưc, cũng học đại học X, hồi sinh viên khi Lâm Thần nổi danh trong trường, cô nàng đã hết sức si mê anh, từ lúc nghe nói phù rể là anh liền phấn khích đến không ngủ nổi. Suốt quá trình thực hiện nghi thức, Lâm Thần khá săn sóc cô ấy, khiến cô nàng càng rung động mãnh liệt, ánh mắt không chút kiêng dè dính lấy khuôn mặt anh.

Sau mấy lần chạm phải ánh mắt cô nàng, Lâm Thần thấy hơi ngượng, vội đứng dậy, “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Không biết câu nói này có vấn đề gì mà Kiều Dụ chột như bưng tỉnh, cũng đi theo, “Tôi cũng đi.”

Ôn Thiệu Khanh ngoảnh sang nhìn Tùng Dung, “Anh đi rửa tay.”

Tùng Dung cảm thấy mấy người này đột nhiên đều trở nên khác lạ, chỉ lẳng lặng nhìn Ôn Thiệu Khanh. Ôn Thiệu Khanh giơ tay giải thích: “Anh đi rửa tay thật, anh là bác sĩ, có bệnh cuồng sạch sẽ.”

Tùng Dung gật đầu.

Ba người đi chưa được bao lâu, Tiêu Tử Uyên quay sang nhắc Tùy Úc: “Em cũng nên đi thay lễ phục đi nhỉ?”

Phù dâu lập tức bật dậy, “Đúng, đúng. Suýt thì quên. Thợ trang điểm đang đợi trên tầng đấy.”

Tùy Úc đi chưa được bao lâu, Tiêu Tử Uyên cũng lặn mất. Đến cậu chàng thần kinh thô như Chung Trinh cũng nhận ra sự bất thường, ngoảnh sang hỏi Tùng Dung: “Chị, sao họ đi hết cả rồi?”

Tùng Dung bình thản, “Tình hình bất thường chắc chắn là có chuyện lạ, đợi mà xem.”

Cô vừa nói xong, đèn của cả sảnh bỗng tắt hết, chỉ còn lại một màu đen kịt. Giữa tiếng ồn ào, một luồng sáng chợt chiếu vào chính giữa sân khấu.

Bốn người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện giữa sân khấu cùng nhạc cụ, trang phục thoải mái mà đẹp vô cùng. Áo vest đã được cởi ra, chỉ còn mặc sơ mi trắng, cổ áo nới lỏng, tay áo xắn lên tới khuỷu tay.

Họ đều có ngoại hình và khí chất hơn người nên dưới sân khấu nhanh chóng rộ lên tiếng huýt sáo và hò hét, Tam Bảo đang cầm cốc vào bàn thức ăn cũng không nhận được hết lên: “Các anh đẹp trai quá! Các anh đẹp trai quá!”

Ánh sáng tiếp tục chiếu đến lối vào của sảnh lớn. Tùy Úc đang đứng đó đối diện với sân khấu, dường như vừa mới bước vào, tay còn đặt trên cửa chưa kịp rút về, cũng xúc động nhìn phía trước.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu điều chỉnh micro, chợt ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng với Tùy Úc.

Chẳng nói một câu, cứ bắt đầu mà không báo trước.

Lời vừa cất lên, tiếng hét ầm ĩ đã vang dội dưới sân khấu, Tùng Dung cũng cực kỳ xúc động.

Trong thời khắc đặc biệt, một người bình thường luôn nhô nhả điềm đạm lại chọn cách tỏ tình cuồng nhiệt như vậy, dùng phong cách rock bùng nổ để hát tình ca rung động lòng người.

Tùng Dung không hiểu biết nhiều về rock, nhưng cũng biết bài hát này là của một nhóm nhạc lừng lẫy qua nhiều thế hệ, cuồng dã, bùng cháy, khác hẳn hình tượng bốn người đàn ông trên sân khấu. Có lẽ chính sự tương phản này đã đánh động giác quan của tất cả mọi người.

Còn cô dâu đứng trong ánh sáng chẳng biết từ lúc nào đã đầm đìa nước mắt.

Chung Trinh hưng phấn bám lấy Tùng Dung, “Chị họ, chị họ! Sếp của em chơi đàn trống kìa! Đẹp trai quá!”

Đúng vậy, cô cũng rất ngạc nhiên, anh chơi trống cơ đấy!

Giữa người chơi trống và tay guitar bass cần sự phối hợp vô cùng ăn ý. Ánh mắt cô đảo qua lại giữa Lâm Thần và Ôn Thiệu Khanh. Hai người khi này còn đối chọi nhau trên bàn ăn, nhưng giờ phút này vẫn phối hợp vô cùng ăn ý.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào chú rể, nhưng Tùng Dung chỉ nhìn Ôn Thiệu Khanh.

Hóa ra một người đàn ông điềm tĩnh, tao nhã khi trở nên buông thả lại quyến rũ đến vậy.

Lúc sắp kết thúc, Ôn Thiệu Khanh đột nhiên nhìn về phía cô, nở một nụ cười, khe giọng hòa một câu hát. Anh không có micro, Tùng Dung chỉ nhìn thấy khẩu hình của anh.

I'll love you, always...

Giống như buổi tối mùa đông hôm ấy, anh đứng trong màn đêm thâm thì: “Cô ấy ở trong đôi mắt tôi, ngự trị nơi trái tim tôi. Vẫn luôn ở đây.”

Anh nói với Lâm Thần: “Nhân Thanh, tôi yêu cô ấy, rất yêu, rất yêu.”

Còn thời khắc này, là lần đầu tiên anh nói với cô.

Tùng Dung cứ ngơ ngẩn nhìn Ôn Thiếu Khanh, đến mức mọi người xung quanh đứng lên hoan hô reo hò cô cũng không chú ý, dường như ngoài anh ra, trong mắt cô không còn ai cả.

Lâm Thần vô tình trông thấy, nhưng cũng chỉ lướt nhìn rồi nhanh chóng dịch tầm mắt xuống cây guitar bass trong tay.

Hóa ra cô thật sự không còn trông thấy ai khác nữa.

Trong tiếng hò reo vang dội, Tiêu Tử Uyên vớt guitar, nhảy thẳng xuống sân khấu, chạy vài bước đến nắm lấy tay Tùy Ưc đi ra ngoài.

Lúc xuất hiện lần nữa ở bàn ăn, ba người còn lại đã khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh nhã nhặn đầy trí thức, trên ống tay áo thậm chí không có lấy một nếp gấp.

Tam Bảo háo hức chạy đến tỏ vẻ sùng bái, “Các anh ơi, bao giờ em kết hôn các anh cũng biểu diễn như thế cho em được không?”

Kiều Dụ cười dịu dàng, Lâm Thần từ lúc quay lại vẫn luôn lạnh nhạt, chỉ lẳng lặng nhìn Tam Bảo.

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, “E là không được.”

Tam Bảo thất vọng, “Tại sao?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ dẫn, “Sao em có thể dùng lại chiêu người khác đã dùng? Dù có dùng cũng phải thay đổi một chút, ví dụ như em biểu diễn cho Trần Thốc xem chẳng hạn?”

Tam Bảo ngẩn người, suy nghĩ một chút lại nhìn Ôn Thiếu Khanh sùng bái, “Đàn anh thân yêu, anh nói đúng!”

Vừa nói, cô nàng vừa nhìn Hà Ca. Hà Ca lập tức xua tay, “Đừng tìm mình, mình không biết gì về nhạc cụ hết. Đến lúc đó nếu cậu muốn biểu diễn đập đá trên ngực thì có thể tìm mình.”

Tam Bảo tức đỏ cả mặt.

Ôn Thiếu Khanh bình luận thêm: “Ừm, biểu diễn đập đá trên ngực trong đám cưới cũng là sáng kiến đấy.”

Không biết vì bị bất ngờ hay đang suy nghĩ gì mà Tùng Dung vẫn luôn im lặng, Lâm Thần thì còn im lặng hơn cả cô.

Một lúc sau Tùng Dung mới nhận ra Ôn Thiếu Khanh không nói gì nữa, bèn quay đầu nhìn sang anh, phát hiện anh đang nhìn thẳng về phía trước, mặt không cảm xúc, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Tùng Dung khẽ hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Ôn Thiếu Khanh lơ đãng vuốt chén trà, hất cằm ra hiệu cho cô nhìn sang, “Đang nghĩ bao giờ thì có thể nắm tay em đi mời rượu họ.”

Tùng Dung nhìn theo ánh mắt Ôn Thiếu Khanh, thấy Tiêu Tử Uyên đang nắm tay Tùy Ưc đi mời rượu từng bàn, tiếng chúc mừng và cười nói vang lên không ngớt, có thể thấy cặp vợ chồng mới cưới kia đang rất vui vẻ.

Tim Tùng Dung bỗng chốc loạn nhịp, cúi đầu thăm phỉ nhổ bản thân. Người ta kết hôn, mình hồi hộp cái gì?

Ôn Thiếu Khanh thấy cô mãi không có phản ứng bèn quay đầu nhìn, quả nhiên lại trông thấy một khuôn mặt ngượng ngập quần bách. Anh thăm thở dài, hành trình còn gian nan lắm đây.

Tan tiệc, Tùng Dung đứng ở cửa đợi Ôn Thiếu Khanh lái xe đến. Lâm Thần vừa bước ra đã trông thấy cô.

Vừa rồi trong tiệc cưới anh đỡ rượu giúp Tiêu Tử Uyên rất nhiều. Giờ phút này, mượn men rượu, anh đi tới chào hỏi cô: “Anh mua vé máy bay ngày mai rồi.”

Khuôn mặt Tùng Dung chẳng lộ vẻ gì khác biệt, đột nhiên mở miệng hỏi: “Nếu em nói bây giờ em chấp nhận anh, vậy anh còn thích em không?”

Lâm Thần không kịp phản ứng, “Gì cơ?”

“Nếu em nói, em không thích Ôn Thiệu Khanh, bằng lòng đi theo anh, vậy anh có chắc người anh thích là em không? Có dẫn em đi không?”

Lâm Thần tần ngần, “Em...”

Tùng Dung nhìn anh, “Anh đang băn khoăn điều gì? Ôn Thiệu Khanh hay chính bản thân anh? Hay là cả hai? Đàn anh Lâm, thật ra anh chưa từng thật lòng thích em đúng không? Năm đó khi thổ lộ anh cũng không hề nói thích em. Có lẽ trong mắt anh, em không thông minh đến thế, xét về năng lực chuyên ngành, em cũng không bì được với anh. Nhưng trời cao đã dành riêng cho phụ nữ rất nhiều năng lực đặc biệt, chẳng hạn như nhìn thấu nội tâm của đàn ông. Em có thể cảm nhận tình cảm Ôn Thiệu Khanh dành cho em, cũng cảm nhận được anh ấy xem trọng anh, vẫn luôn cố gắng hàn gắn quan hệ giữa hai người. Còn anh, anh có cảm nhận được không?”

Nếu anh thật sự thích em, vậy giữa hai anh xuất hiện ngăn cách cũng không sao cả. Nhưng anh đâu có thích. Vậy tình hình như bây giờ chẳng phải là được không bằng mất sao? Hồi ấy em cũng không muốn về nước, muốn ở nước ngoài cả đời. Nhưng về rồi em mới phát hiện, hóa ra có rất nhiều chuyện đều do chúng ta tự nghĩ ra mà thôi, và còn có bao nhiêu thứ quý giá hơn cái gọi là thể diện, tự tôn rất nhiều.”

Lâm Thần đã sớm bình tĩnh lại, cười nói: “Mấy năm không gặp, tài ăn nói của đàn em Tùng ngày càng tốt, chẳng trách tên tuổi càng lúc càng vang dội. Nhưng em quên chúng ta là đàn anh đàn em cùng khoa à? Mấy kỹ xảo mà thầy dạy em, anh cũng biết.”

Tùng Dung hiếm khi lườm anh như lúc này, “Người khác muốn mời em nói chuyện bằng kỹ xảo đều phải trả tiền đấy.”

Lâm Thần cười nhạt, “Anh cũng vậy.”

Tùng Dung cau mày, “Tự anh cứ nói vào ngõ cụt đấy chứ. Xe đến rồi, em đi trước đây.”

Tùng Dung lên xe, Ôn Thiệu Khanh hạ kính xuống hỏi Lâm Thần: “Có cần tôi đưa cậu đi một đoạn không?”

Lâm Thần nhìn anh mấy giây, lạnh nhạt đáp: “Cậu tốt bụng thật.”

Ôn Thiệu Khanh ung dung, “Tất nhiên rồi, chưa bao giờ nghe câu ”lòng thầy thuốc như lòng cha mẹ” à? Mau gọi bố đi.”

Lâm Thần nổi cáu, “Biến!”

Ôn Thiệu Khanh cũng chẳng để bụng, mỉm cười rồi khởi động xe chạy đi.

Chung Trinh ngồi ghế sau lên tiếng bất bình: “Phù rể đó là ai vậy? Ngạo mạn, làm như mình hay lắm...”

Ôn Thiệu Khanh nhìn thẳng về phía trước, bình thản trả lời: “Anh em tốt của tôi.”

Chung Trinh vốn định mắng Lâm Thần vài câu nữa để trút giận cho Ôn Thiệu Khanh, không ngờ lại nhận được câu trả lời này. Cậu cười khan mấy tiếng rồi co người lại trên ghế sau, không nói gì nữa.

Tùng Dung nghe thấy lời giới thiệu quen thuộc này, hơi ngẩn người, quay sang hỏi: “Các anh chuẩn bị màn diễn vừa nãy từ khi nào vậy?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn cô qua kính chiếu hậu, “Chuẩn bị rất lâu rồi, em cũng thấy đấy, bọn anh bình thường đều không có phong cách đó. Khổ cho Tiêu Tử Uyên nghĩ ra trò này chỉ để đổi lấy một nụ cười của người đẹp.”

Tùng Dung khen thật lòng, “Nhưng các anh làm rất tốt.”

Ôn Thiệu Khanh chợt dừng xe bên lề đường, “Trước mặt là ga tàu điện ngầm.”

Chung Trinh chớp mắt, “Sếp, sếp bảo em xuống xe à?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Mai cậu còn một môn thi cuối đúng không? Mau về ôn tập đi.”

Chung Trinh hậm hực xuống xe, miệng còn lẩm bẩm: “Lại không cho người ta nghe!”

Tùng Dung cũng thấy lạ, còn chưa kịp hỏi, Ôn Thiệu Khanh đã ngoảnh sang nhìn cô đầy ẩn ý, “Anh vẫn còn sợ trường khác.”

Lời anh nói có hàm ý, Tùng Dung thấp thoáng cảm nhận được điều gì, quay sang nhìn anh. Nhưng cô chỉ thấy Ôn Thiệu Khanh tập trung lái xe, không nói gì thêm nữa.

Kiều Dụ không đợi được người muốn đợi, bị tổn thương tâm hồn nên cần đóng cửa dưỡng thương. Sau ngày cưới, Tiêu Tử Uyên đưa Lâm Thần đến sân bay.

Lúc xuống xe, Tiêu Tử Uyên lấy hai chiếc hộp bọc kín trong cốp xe ra đưa cho Lâm Thần.

Lâm Thần nhận lấy, vừa nhìn đã vô cùng cảm động, “Tiêu Tử Uyên, cậu tốt với tôi quá, vẫn nhớ tôi thích ăn gì. Ở nước ngoài có tiền cũng không mua được những thứ này! Ngày nào cũng phải ăn đồ ăn nước ngoài, tôi sắp nôn ra rồi đây!”

Tiêu Tử Uyên nói giọng nhẹ nhàng: “Không phải tôi cho cậu, không dám nhận lời cảm ơn đâu. Tôi được người ta nhờ đưa cho cậu thôi.”

Lâm Thần cứng người, vứt đồ sang một bên, vẻ mặt khinh thường, “Tôi không lấy!”

Tiêu Tử Uyên hỏi dò: “Không lấy thật à?”

Lâm Thần kiên quyết, “Không lấy.”

Tiêu Tử Uyên biết anh sợ mất mặt, bèn cầm lên đặt lại vào tay anh, “Sắp đến giờ rồi, vào đi thôi. Bao giờ chơi chán ở bên ngoài thì về nhé.”

Lâm Thần không có phản ứng, cầm lấy đồ, vẫy tay rồi đi.

Tiêu Tử Uyên cưới chưa được bao lâu thì đã đến cuối năm, khắp nơi tràn ngập không khí Tết.

Tùng Dung và Châu Trình Trình đi dạo đến trưa, thấm mệt mới lên tầng cao nhất ăn bánh ngọt.

Về mặt Châu Trình Trình bi tráng, “Mình đã mua vé sáng ngày kia về nhà ăn Tết.”

Tùng Dung buồn cười, “Được nghỉ còn không vui sao?”

Châu Trình Trình thở dài, “Người có bạn trai như cậu đâu hiểu được nỗi khổ của mình.”

Tùng Dung cũng thở dài theo, “Có bạn trai thì được gì? Mấy chiêu trò của các bà cô bà dì thật chẳng biết đầu mà lẩn. Không có bạn trai thì hỏi bao giờ có, có bạn trai rồi lại bị hỏi lúc nào kết hôn. May mà mình còn một thằng em họ, có thể lấy ra làm bia đỡ bớt một phần đạn.”

Cô còn chưa nói xong đã nhận được điện thoại của Chung Trinh, vừa nhận điện đã được nghe giọng nói giả ảo não để dè nén vui mừng của cậu, “Chị họ ơi, Tết này em phải trực, không về được, chị về một mình nhé.”

Tùng Dung trầm ngâm: “Em không về thì Tết đến chỉ còn mình chị đơn độc giữa vòng vây của mấy bà cô à?”

Giọng Chung Trinh càng lúc càng hớn hỏ, “Hình như thế.”

Tùng Dung cúp điện thoại xong, lập tức trả vé. Châu Trình Trình đi tới nhìn, “Cậu làm gì vậy?”

“Đồng minh sắp đánh thì rút lui, mình không thể đơn độc trở về.”

“Vậy cậu không về ăn Tết à?”

Tùng Dung chần chừ, “Sau Tết sẽ về, dù sao lúc này cũng không thể tự đâm đầu vào hòng súng.”

“Vậy cậu với Ôn Thiệu Khanh cưới nhau đi?”

“Cậu nghĩ cưới là xong sao? Cưới xong sẽ bị giục sinh con, nhưng mình...” Nói đến đây, Tùng Dung bỗng dừng lại, nhưng cô không sinh được...

Châu Trình Trình tò mò, “Nhưng cậu làm sao?”

Tùng Dung thở dài. Kể từ khi nói chuyện khó sinh con với Ôn Thiếu Khanh, không biết anh có nghe lọt tai không mà chẳng thấy nhắc đến nữa.

Tùng Dung ăn tối với Châu Trình Trình rồi mới về nhà. Lúc sắp đi tới trước tòa chung cư, cô chợt nghe thấy tiếng chó sủa từ chỗ bụi cỏ, còn có giọng nam dỗ dành: “Nào, cái này ngon lắm, qua đây ăn.”

Đạo này có rất nhiều gia đình ở chung cư bị mất chó, hơn nửa trong số đó có lẽ đều do bị lừa đánh thuốc bắt đi như vậy.

Cô rẽ sang chỗ bụi cỏ, quả nhiên trông thấy hai người đàn ông đang cho một chú chó ăn thứ gì đó.

Tùng Dung không ngờ lại là Nhường Chút. Cô cao giọng hỏi: “Các người làm gì vậy?”

Hai người đàn ông khựng lại, quay người nhìn sang.

Nhân lúc hai người kia không đề phòng, Tùng Dung vẫy Nhường Chút, “Mau tới đây!”

Nhường Chút hơi ngơ ngác nhưng vẫn chạy tới chỗ cô.

“Nhường Chút, đừng sợ!” Tùng Dung xoa đầu nó, “Ôn Thiếu Khanh đâu? Sao chỉ có mình mày?”

Ánh mắt hai người đàn ông lộ vẻ hung dữ, “Chó của cô à?”

Tùng Dung nhìn lại họ, “Không.”

“Thế thì không liên quan đến cô! Con chó kia là của bọn này! Tránh ra!”

Tùng Dung cười giễu, “Anh cứ thử xem có liên quan đến tôi không.”

“Cô muốn làm gì?”

Tùng Dung giơ điện thoại ra, “Vừa nãy tôi đã quay clip, tôi nghi ngờ hai người phạm tội trộm cắp tài sản.”

“Trộm chó mà cũng phạm tội trộm cắp tài sản? Cô lừa ai đấy?”

“Không chỉ là trộm cắp tài sản.” Tùng Dung chỉ gậy sắt trong tay họ, “Còn mang theo hung khí có thể làm tổn hại đến sự an toàn của người khác, có thể quy thành tội Trộm cắp tài sản có vũ khí. Đây chắc không phải lần đầu tiên của hai người đúng không? Nếu có tiền án thì tính chất càng nặng hơn. Theo bộ luật mới nhất, trộm cắp tài sản công và tư có giá trị từ một nghìn tệ trở lên có thể xử theo tội trộm cướp, nếu trước đó còn có tiền án trộm cướp thì mức tiền trên giảm xuống một nửa. Dù không trộm tài sản có giá trị chạm mức tiêu chuẩn, nhưng trong vòng hai năm, phạm tội trộm cắp từ ba lần trở lên sẽ bị nhận định là phạm tội nhiều lần. Đối với hành vi phạm tội trộm cắp nhiều lần, sẽ xử tù, tạm giam hoặc quản chế lên đến ba năm, phạt kèm hoặc phạt riêng về tài chính. Nếu có tình tiết nghiêm trọng thì xử từ ba đến mười năm tù có thời hạn, đồng thời cũng phạt tiền. Vừa rồi anh còn dùng gậy sắt đe dọa tôi, như vậy chính là cướp. Chắc các anh không trộm chó để tự làm thịt ăn nhỉ? Định bán đi đâu? Đồ các anh vừa cho nó ăn có độc đúng không? Còn có thể thành lập tội Tiêu thụ thực phẩm độc hại.”

Hai người đàn ông rõ ràng chỉ là tay mơ, bị dọa vì mấy câu nói của Tùng Dung, bèn nhìn nhau rồi phản ứng, “Cô tưởng nói thế là chúng tôi tin à?”

Tùng Dung cũng bình tĩnh, “Các anh có thể không tin. Thế nhưng trước khi quay clip tôi đã báo cảnh sát, chắc cảnh sát cũng sắp đến rồi. Hay là các anh đợi một chút, để cảnh sát đến nói cho các anh nghe nhé?”

Một trong hai người đàn ông hoàn toàn từ bỏ, nhỏ giọng đề nghị, “Đại ca, thôi chúng ta đi đi! Con chó này cũng chẳng được bao nhiêu tiền, không đáng đâu.”

Hai người thì thầm thương lượng một lúc, người đàn ông còn lại nghiêng rằng, “Đi!”

Sau đó cả hai còn trừng mắt hung dữ với Tùng Dung rồi mới bỏ đi.

Lúc này Tùng Dung mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống vuốt lông Nhường Chút, “Sao mày ngốc thế? Không biết cắn người xấu à?”

Tùng Dung đưa Nhường Chút vào tòa nhà, vừa ra khỏi thang máy liền sang gõ cửa nhà Ôn Thiếu Khanh.

Cửa vừa mở ra, Tùng Dung đã làm âm lên, “Rốt cuộc anh trông Nhường Chút kiểu gì thế hả? Nuôi nó thì phải có trách nhiệm với nó chứ! Hôm nay nếu không có em thì nó đã bị người ta bắt đi rồi.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn chú chó Samoyed đang ngồi trước cửa rồi lại nhìn Tùng Dung, sau đó né ra để cô nhìn ra sau lưng mình, “Nó là Nhường Chút à? Thế con chó đang chơi bóng ở cạnh sofa kia là của ai?”

Tùng Dung nhìn vào, con chó ở cạnh sofa... hình như cũng là Nhường Chút.

Cô kinh ngạc chỉ vào chú chó Samoyed bên chân, hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Thế nó là của ai?”

“Em đưa về, làm sao anh biết được?” Ôn Thiếu Khanh bỗng nổi hứng thú, “Luật sư Tùng, có phải lúc cứu nó em đã dùng thủ đoạn pháp luật uy hiếp bọn trộm chó không? Vậy em thế này... có tình là nâng tay trên không?”

Tùng Dung vỗ trán, gượng gạo mấp má môi: “Xin lỗi, quấy rầy rồi.”

Nói xong vừa định bỏ chạy thì Ôn Thiếu Khanh lại gọi cô từ phía sau: “Đợi đã.”

Tùng Dung miễn cưỡng quay lại hỏi: “Gì đấy?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào mu bàn tay cô, “Tay em bị thương.”

Lúc này Tùng Dung mới nhận ra mu bàn tay mình đang rỉ máu, có lẽ khi nãy chạy vào bụi cỏ không cẩn thận làm xước da.

Cuối cùng cô vẫn phải vào nhà anh. Hai người ngồi trên sofa, Ôn Thiếu Khanh xử lý vết thương trên mu bàn tay cho cô.

Lầm lẩn ngớ ngẩn này khiến Tùng Dung hận không thể chui đầu xuống hố, đau cũng chẳng dám kêu.

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang nhìn Nhường Chút đang chơi với bạn mới, bông đùa: “Em vẫn luôn sợ chó cơ mà? Sao lần này dũng cảm thế?”

Tùng Dung đang rất ngượng, tự giễu: “Vì ngớ ngẩn nên mới dũng cảm chứ sao.”

Ôn Thiếu Khanh xử lý xong vết thương vẫn cầm tay cô, cười: “Người ta thường nói, quan tâm ắt loạn. Vì nó giống Nhường Chút nên mới làm em phán đoán lẫn lộn? Vì Nhường Chút là chó anh nuôi nên em mới cứu nó đúng không?”

Tùng Dung háng giọng phản bác, “Tất nhiên không phải, em là luật sư, tối thiểu cũng phải có tinh thần chính nghĩa.”

Ôn Thiếu Khanh ồ lên, “Hóa ra tinh thần chính nghĩa tối thiểu có thể chiến thắng nỗi sợ sinh lý.”

Tùng Dung sắp khóc, không phải cô quá yếu mà là do đối phương quá mạnh.

Ôn Thiếu Khanh thấy cô định trở mặt liền khôn khéo đánh trống lảng, chỉ vào ghế sofa, “Đưa nó đến ban quản lý đi, xem chó nhà ai đi lạc.”

Tùng Dung gật đầu, “Đành thế vậy.”

Hai người vừa xuống dưới đã thấy thông báo tìm chó dán dưới tòa nhà, có vẻ như con chó mà Tùng Dung “nâng tay trên” về chính là con chó trên ảnh kia. Cô gọi điện thoại theo số điện thoại ghi trên tờ thông báo, chủ chó đến rất nhanh. Người này không ngờ có thể tìm được nhanh như vậy, cảm ơn liên tục rồi đưa chó về.

Khi chủ chó hỏi, Tùng Dung còn trả lời một câu “nhặt được” hết sức thiếu tự nhiên. Ôn Thiếu Khanh nghĩ đến đây càng thấy buồn cười, “Không ngờ luật sư Tùng nói dối giỏi thật.”

“Em không cố ý mà! Chúng nó giống nhau như vậy, làm sao phân biệt được!” Tùng Dung đuối lý, “Anh phân biệt được thật à?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Được chứ, chó mình nuôi sao có thể nhận nhầm.”

Tùng Dung hỏi tiếp: “Phân biệt kiểu gì? Nhường Chút có gì khác với những con chó khác?”

Ôn Thiều Khanh trầm tư, “Thoạt nhìn trông không khác gì cả, phải dựa vào cảm giác. Em ở với nó lâu ngày, tự khắc sẽ phân biệt được.”

Tùng Dung nhụt chí, “Được rồi.”

Một tay Ôn Thiều Khanh nắm lấy Tùng Dung, tay kia dắt Nhường Chút, đi được mấy bước lại nói: “Sắp Tết rồi, tối mai anh mời mấy sinh viên ăn cơm, có muốn đi cùng không? Chung Trinh cũng đi đấy.”

Tùng Dung suy nghĩ, “Được, nhưng chiều em phải tới tòa án, có lẽ sẽ đến muộn một chút.”

Ôn Thiều Khanh gật đầu, “Tối lúc đó anh đi đón em.”

Tùng Dung từ chối khéo: “Không cần, tòa án với bệnh viện không cùng đường, tự em đi được.”

Ôn Thiều Khanh không nói gì, đi thêm vài bước rồi nói tiếp: “Hồi đi học ở nước ngoài, có lần làm thí nghiệm, anh được xếp chung nhóm với một bạn nữ. Chẳng nhớ vì sao mà khi ấy hai bên lại cãi nhau. Bạn trai của cô ấy tìm anh để xin lỗi, nói rằng bạn gái bị cậu ấy chiều sinh hư nên không hiểu chuyện. Lúc ấy anh ngưỡng mộ cậu ấy vô cùng.”

Tùng Dung không biết vì sao anh đột nhiên nhắc đến chuyện này, cười hỏi: “Ngưỡng mộ cô gái bị chiều sinh hư ấy hả?”

Ôn Thiều Khanh cười lắc đầu, “Không, ngưỡng mộ bạn trai cô ấy. Trên thế giới này lại có người có thể để cậu ấy sẵn lòng chiều chuộng như vậy, chiều đến mức khiến cô ấy sinh hư.”

Tùng Dung quay sang nhìn anh, mỉm cười.

Thời đi học, lúc đọc Chuyện cũ ở Nam Thành, cô không nhớ quá nhiều chi tiết, nhưng vẫn nhớ như in một câu: “Tình in trong ý, ý ở ngoài lời, dạt dào hàm súc, mới là cái đẹp đích thực.” Trước kia luôn cảm thấy thật màu mè sáo rỗng, giờ lại thấy có lý, quả không hổ danh là tác giả lớn.

Ôn Thiều Khanh bị cô nhìn đến mất tự nhiên, đưa mắt về phía trước lên tiếng: “Cảm động không? Nhớ kỹ vào, sau này anh không nói nữa đâu.”

Tùng Dung gật đầu, tiếng cười bật ra khỏi miệng theo làn gió buốt bay xa.

Dù bao nhiêu năm trôi qua đi nữa, cô vẫn nhớ rất rõ trong đêm mùa đông gió rét này, có một người đàn ông ngưng đến đỗ vành tai, gián tiếp nói với cô lời tỏ tình rung động.

Anh muốn chiều cho em sinh hư.

Sự thật chứng minh, Ôn Thiều Khanh đã rất sáng suốt khi gọi Tùng Dung đến.

Anh đón Tùng Dung đến nhà hàng thì gặp Chung Trinh và một sinh viên khác đang đi xuống.

“Các cậu làm gì thế?”

“Lần trước liên hoan chưa uống hết bia, vẫn để ở siêu thị bệnh viện. Chúng em về lấy.”

“Nhanh nhé.”

Vất vả lắm hai người mới khuôn đến được, lúc gọi món, nhân viên phục vụ trông thấy lại chỉ vào miếng dán trên tường nhắc nhở: “Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi quy định không được mang đồ uống bên ngoài vào.”

Mọi người ngây ngẩn, đồng loạt nhìn lên tường.

Tùng Dung đang cúi đầu xem thực đơn, đột nhiên lên tiếng: “Nhà hàng các cô không có ai biết luật à? Trong Luật bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng có nói rõ, quy định “Cấm tự mang đồ uống” mang tính đơn phương cưỡng chế trong ngành dịch vụ nhà hàng được xếp vào loại hành vi không có hiệu lực và trái pháp luật.” Nói xong ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ, “Có cần tôi gọi 12315[1] không?”

[1] 12315: Số tổng đài tiếp nhận phản ánh khiếu nại của người tiêu dùng tại Trung Quốc.

Nhân viên phục vụ có lẽ đã quen ra oai, chưa bao giờ bị phản bác, nghe vậy mới thẳng thốt chạy ra khỏi phòng. Lát sau, một người có vẻ là quản lý đi tới, tươi cười nói: “Tối nay các vị dùng bữa ngon miệng nhé.”

Chúng tôi sẽ giảm giá hai mươi phần trăm cho các vị, sau này mong các vị thường xuyên ghé qua, có thể mang theo đồ uống, chúng tôi không thu phí mở chai.”

Mọi người vui vẻ cười đáp lại, đợi quản lý và phục vụ ra khỏi phòng ăn mới lộ bản tính.

“Chung Trinh, Chung Trinh! Chị họ cậu ngẫu quá. Sau này đi ăn cứ dẫn theo chị ấy, được không?”

“Chị ơi, nhà chị còn thiếu em trai không? Em trai học y ấy?”

“Thầy ơi! Cô của chúng em giỏi quá! Sau này có khi chúng ta còn được ăn miễn phí luôn ấy nhỉ?”

Tùng Dung mỉm cười, “Tri thức chính là sức mạnh.”

Mọi người ăn xong lại lên đỉnh núi ngắm biển đèn rực sáng phía dưới. Sắp đến Tết, nơi đâu cũng ồn ào tấp nập, nhìn từ trên cao xuống càng thấy rộn ràng tươi vui.

Ôn Thiếu Khanh dựa trước mui xe, nhắm mắt nhìn về phía trước. Là bác sĩ, anh rất ít khi uống rượu, nhưng lần này lại vô tình uống đến ngà ngà say.

Đám sinh viên chạy đến chỗ đẹp nhất đòi chụp ảnh chung.

Tùng Dung đứng cách mấy bước chân nhìn họ ồn ào, thỉnh thoảng lại bị họ gọi tới nhờ chụp hộ.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đang hát, vừa ngoảnh lại đã thấy Ôn Thiếu Khanh đang cúi đầu, khẽ ngân nga gì đó.

Lúc ăn Tùng Dung cũng uống hơi nhiều. Cô cho là mình nghe lầm, cúi đầu day trán rồi mới ngẩng lên. Vừa ngẩng đầu, thỉnh linh bất gặp ánh nhìn của Ôn Thiếu Khanh. Trong bóng đêm, đôi mắt ấy đen thẳm, mang theo nét hân hoan và tình ý nồng nàn. Cô ngơ ngẩn nghe thêm mấy giây mới nhớ ra.

Đó là một bài hát tiếng Nhật, tên là Sakura, Sakura, anh muốn gặp em.

Trong làn gió nhẹ hòa vào sắc đêm nơi đỉnh núi, Ôn Thiếu Khanh ngà ngà say, khuôn mặt tràn đầy yêu thương, khóe miệng mỉm cười, cứ thế ngắm cô.

Một lúc sau anh mới ngừng hát, đưa hai tay về phía cô.

Tùng Dung không hề do dự, chạy tới lao vào lòng anh.

Có người chú ý đến, lập tức có tiếng cười vui và tiếng huýt sáo vang lên, nhưng hai người vẫn ôm nhau không tách rời.

Ôn Thiếu Khanh uống rượu không thể lái xe, vì vậy Chung Trinh đưa họ về. Ôn Thiếu Khanh bảo cậu lái luôn xe về, mai mang tới bệnh viện là được.

Chung Trinh vui vẻ đồng ý. Lái xe đi được vài mét, cậu dừng lại, cầm một cái hộp nhỏ đầu ra gọi Tùng Dung: “Chị họ, suýt chút nữa quên mất! Quà mừng năm mới của bệnh viện. Lịch tự làm đấy, em lấy giúp chị, cầm về thông thả xem.”

Tùng Dung nghi hoặc, “Cái gì vậy?”

Chung Trinh tỏ vẻ bí hiểm, “Đồ tốt.”

Tùng Dung quay sang nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh cũng ra vẻ bí hiểm, “Đồ tốt đấy, chú ý xem tờ ở giữa.”

Tùng Dung bị hai người làm cho tò mò, về đến nhà chưa thay quần áo đã đứng ở cửa xem luôn. Trong hộp là một quyển lịch bàn khổ A5 được thiết kế khéo léo, mở ra mới biết mỗi tờ bên trong đều là ảnh một bác sĩ, bên phải là ngày tháng, bên trái là ảnh chụp, cạnh ảnh chụp còn in mấy hàng chữ nhỏ giới thiệu các thông tin cơ bản về bác sĩ đó như tuổi tác, tên, trình độ, kinh nghiệm.

Cô lật đến giữa, quả nhiên thấy hình Ôn Thiếu Khanh.

Anh mặc áo phong trắng đơn giản, quần vải đen tôn lên làn da trắng, đứng nghiêng về phía ống kính, tầm mắt buông thấp, từ cổ áo thun có thể nhìn thấy xương quai xanh và cổ, chân đi một đôi giày vải bố, ống quần cao để lộ mắt cá chân.

Đây là lần đầu tiên Tùng Dung chú ý đến mắt cá chân của anh, cũng là lần đầu tiên cô liên hệ Ôn Thiếu Khanh với hai chữ “gợi cảm”.

Cô đang ngẩn ngơ ngẩn thì Chung Trinh gọi điện đến, “Chị họ, quà em tặng chị có được không? Mười hai người này là bệnh viện bầu chọn ra đấy! Sếp của em được nhiều phiếu nhất, rất đẹp trai đúng không ạ? Có phải chị đang mong tháng Bảy mau đến đúng không?”

Tùng Dung nghĩ một đằng nói một nẻo, “Cũng tạm tạm thôi.”

Chung Trinh bị dội một gáo nước lạnh vẫn không từ bỏ ý định, “Chị họ, sao chị chẳng có chút phần khích nào vậy? Lịch này không phải ai cũng có đâu, em bốc thăm trúng thưởng được đấy, bao nhiêu người trả giá cao em đều không bán, cố ý giữ lại cho chị mà!”

Tùng Dung dừng dừng, “Thế cho nên?”

Cuối cùng Chung Trinh cũng nghe được câu mình muốn nghe, cười hớn hỏ đáp: “Cho nên Tết này chị phải lì xì cho em thật nhiều!”

Tùng Dung vỗ trán, “Được.”

Chung Trinh hài lòng cúp điện thoại.

Tùng Dung vừa cúp máy thì nhận được tin nhắn Wechat của Ôn Thiếu Khanh.

“Sang uống canh giải rượu.”

Có lẽ vì ảnh hưởng của tấm hình kia mà từ lúc bắt đầu vào nhà, ánh mắt Tùng Dung cứ lơ đãng nhìn về mắt cá chân của Ôn Thiếu Khanh.

Thật ra cô có thể hiểu được vì sao quyển lịch bàn này được yêu thích như thế. Bác sĩ và y tá trong bệnh viện bình thường đã quen nhìn những người này mặc áo blouse, sự kích thích thị giác khi thấy họ mặc quần áo bình thường quả thật không có lời nào diễn tả được, nhưng thứ kích thích Tùng Dung lại là... mắt cá chân của Ôn Thiếu Khanh.

Khi này xem ảnh là một chuyện, giờ nhìn tận mắt lại là chuyện khác. Cô đang nhìn đến mắt hờn thì nghe thấy tiếng anh gõ bàn, “Anh đang nói chuyện với em đấy.”

Cô giật mình, suýt làm đổ bát canh giải rượu, “Anh nói gì?”

“Anh nói...” Ôn Thiếu Khanh chỉ vào ngực cô, “Lúc này ăn cơm em để nước rau nhỏ lên áo.”

Tùng Dung cúi đầu nhìn qua, lập tức gào lên, “Đây là cái áo sơ mi trắng không bị dính dầu cuối cùng của em đấy!”

Ôn Thiếu Khanh nghiêm mặt hỏi: “Em đang khoe khoang bộ phận nào đó của em kích thích rất khả quan đấy à?”

Tùng Dung lườm anh rồi lại nhú mày, “Giặt không sạch đâu nhỉ?”

Ôn Thiếu Khanh thoáng nhìn sang, “Chắc là giặt được.”

Tùng Dung nhìn anh không tin tưởng, dường như muốn nói, anh thử đi, thử đi.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Để anh giặt.”

Tối hôm ấy, Tùng Dung bực bội đưa chiếc sơ mi trắng sang nhà đối diện, ngày hôm sau tan tầm trở về thì thấy một chiếc túi treo trước cửa, bên trong là áo đã được giặt sạch và sấy khô.

Cô mở ra xem, chiếc áo trong túi không những không còn vết dầu mà dường như còn trắng hơn lúc trước. Cô cầm sang gõ cửa nhà đối diện, “Anh đã làm gì với áo em vậy?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn quần áo trong túi, “Sao thế?”

Tùng Dung lộ vẻ nghi ngờ, “Sao nó lại trắng ra? Có phải anh giặt không sạch nên đi mua cho em một cái giống hết không?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô thắc mắc, “Em không biết trên đời này có một thứ gọi là thuốc muối tẩy trắng à?”

Tùng Dung lắc đầu, “Chưa từng nghe nói.”

Ánh mắt Ôn Thiếu Khanh nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc, khiến tâm hồn Tùng Dung bị tổn thương nặng nề. Nhưng dù vậy, cô cũng không khỏi khâm phục người đàn ông này. Trong mắt cô, từ lâu Ôn Thiếu Khanh đã dần từ một anh đầu bếp trở thành người thạo việc nhà.

“Ôn Thiếu Khanh?”

“Ừ?”

“Lần trước em nói sai rồi. Về sau anh không làm nghề mổ xẻ nữa thì cũng không cần đi làm đầu bếp, anh có thể giặt quần áo cho người ta!”

“Xin lỗi, anh không thiếu tiền tiêu, mà tạm thời cũng không có ý định mở hiệu giặt là.” Ôn Thiếu Khanh từ chối xong lại cười lên, “Nhưng anh có thể giặt miễn phí giúp em.”

Tùng Dung quả quyết khước từ, “Không cần! Cũng chỉ là thuốc muối tẩy trắng thôi mà? Có gì ghê gớm chứ?”

Ôn Thiếu Khanh nở nụ cười lưu manh, “Ừ, không có gì ghê gớm, luật sư Tùng nhớ dùng một lần đồ cả một bình luôn nhé.”

Tùng Dung biết anh đang mỉa mai cô chuyện lần trước rửa bát dùng hết cả chai nước rửa, bèn lườm anh.

Ôn Thiếu Khanh tò mò, “Trước kia em xử lý thế nào với áo sơ mi trắng dính dầu giặt không sạch?”

Tùng Dung thở dài: “... Vứt đi.”

Ôn Thiếu Khanh không nói nên lời.

Tùng Dung yếu ớt giải thích: “Em là luật sư mà, mặc áo sơ mi trắng bị dính dầu đi gặp đương sự sẽ bị người ta cười.”

Ôn Thiếu Khanh cười như có như không, “Đương sự mà biết sơ mi trắng em mua bằng tiền mồ hôi nước mắt của họ chỉ dùng được một lần, họ sẽ khóc.”

“...” Tùng Dung lại bại dưới tay kẻ làm nghề mổ xẻ này, cảm thấy nản lòng thoái chí. Cô đưa cho anh một quả bóng, “Hình như đồ chơi này là của Nhường Chút, bị rơi trong nhà em, anh cầm đi.”

Vừa dứt lời, một người chột nhô đầu ra từ ghế sofa, “Cô đang gọi tôi đấy à?”

Tùng Dung khựng lại, lúc này mới phát hiện ra anh có khách. Thấy gương mặt kia có đôi nét giống Ôn Thiếu Khanh, khí chất cũng tương đương, cô bèn ngoảnh sang hỏi: “Anh trai hay em trai của anh vậy?”

Ôn Thiếu Khanh hắng giọng giải thích: “Chú út anh, con trai út của ông nội, tên là Ôn Nhượng, tên thân mật là Nhường Chút.”

Nghe thấy tên mình, Nhường Chút lập tức chạy ra ngồi bên chân Ôn Thiếu Khanh lè lưỡi.

Tùng Dung ngây ngẩn một lúc, nhìn chó rồi lại nhìn người, khen thật lòng: “Ông nội anh đúng là gừng càng già càng cay!”

Hắn là chú út của Ôn Thiếu Khanh không được hòa thuận với anh cho lắm, nếu không ai lại lấy tên thân mật của bậc cha chú trong nhà đặt cho vật nuôi của mình.

Ôn Nhượng ngoắc tay với Tùng Dung, “Cháu dâu, vào đây ngồi!”

Chỗ Ôn Nhượng ngồi là chỗ bình thường Tùng Dung hay ngồi. Bản thân cô không có cảm giác gì, nhưng Nhường Chút thấy Tùng Dung đi tới liền sủa mấy tiếng về phía Ôn Nhượng.

Ôn Nhượng lấy làm lạ, quay đầu hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Nó sao vậy?”

Ôn Thiếu Khanh giải thích: “Chú đang ngồi chỗ của cháu dâu.”

Ôn Nhượng lập tức nhìn Nhượng Chút với vẻ bi ai, “Mày sửa tao? Chúng ta dùng chung tên bao nhiêu năm như vậy, sao mày lại vì một người phụ nữ quen chưa được mấy tháng mà sửa tao chứ?”

Nhượng Chút lại sửa mấy tiếng, Ôn Nhượng ôm ngực ngã vật ra sofa.

Tùng Dung thấy “chú út” diễn sâu như vậy thì hơi ngượng, đứng không được mà ngồi cũng không xong, đành vờ như cúi đầu nhìn áo sơ mi, thấy cúc áo ngay ngắn mới ngẩng lên hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Anh đính lại cúc áo hộ em luôn à?”

Ôn Thiếu Khanh còn chưa lên tiếng, Ôn Nhượng nằm trên sofa đã trả lời: “Cháu trai lớn vẫn khéo tay như trước nhỉ!”

Trông thấy vẻ nghi hoặc của Tùng Dung, anh lập tức ngồi dậy, “Ồ, cháu không biết à? Đính cúc áo đã là gì, nó thêu mới giỏi chứ! Hồi xưa nó đã thêu cả bức Thanh minh thượng hà đồ[2] đấy! Để hôm nào bảo nó thêu cho cô bức Bạch thủ uyên ương đồ[3] nhé.”

[2] Thanh minh thượng hà đồ: Có nghĩa là “tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh minh”, hay có ý cho là “tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng” là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trách Đoan vẽ đời nhà Tống.

[3] Bạch thủ uyên ương đồ: Tranh đôi uyên ương bạc đầu.

Ánh mắt không dám tin của Tùng Dung lướt đi lướt lại trên khuôn mặt ngày càng đen của Ôn Thiếu Khanh, “Thêu... hoa?”

Ôn Thiếu Khanh sầm mặt, lạnh lùng giải thích: “Học lâm sàng, việc luyện tập độ linh hoạt của ngón tay là rất quan trọng. Anh cũng bị ép học thôi.”

Năm xưa anh bỏ Đông y đã học suốt mười mấy năm từ hồi tiểu học để đăng ký ngành Y học lâm sàng, làm ông nội tức đến độ suốt mấy tháng cũng không thèm nhìn mặt. Về sau không biết ông muốn răn đe hay thật sự muốn tốt cho cháu trai mà bắt anh thêu một bức Thanh minh thượng hà đồ, lấy lý do đường hoàng là luyện tập độ kiên nhẫn và linh hoạt của đầu ngón tay, đến mức bây giờ anh nghe thấy năm chữ kia thôi cũng đã run cả tay.

Tùng Dung cố nín cười, cúi đầu chào qua loa rồi chạy về nhà, đến áo cũng quên mang theo, đóng cửa xong mới cười phá lên.

Nghe thấy tiếng cười ngoài cửa, Ôn Thiếu Khanh liếc xéo Ôn Nhượng, “Hài lòng chưa?”

Ôn Nhượng ngồi vào ghế sofa, điềm nhiên gật đầu cười, “Cũng được.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn đồng hồ treo tường, “Chú đến sắp hai tiếng rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ôn Nhượng ngẫm nghĩ, “Hình như là có chuyện gì nghiêm túc mới đến, nhưng chẳng nhớ ra được, tôi cũng đang định đi đây.”

Ôn Nhượng xuống dưới tòa nhà rồi mới gọi điện cho Ôn Thiếu Khanh, “Tôi nhớ ra rồi, ông cụ Ôn bảo cậu nhớ tìm lan hồ điệp.”

Ôn Thiếu Khanh cúp máy, rồi như sực nhớ ra điều gì, anh nở nụ cười.

Hôm sau Tùng Dung đi làm đúng lúc gặp Ôn Thiếu Khanh tập thể dục buổi sáng về. Anh hỏi cô: “Không ăn sáng à?”

Tùng Dung vội quần khăn quàng cổ, “Không ăn, em đang vội, hôm nay có cuộc họp quan trọng, không thể đến muộn.”

Ôn Thiếu Khanh giữ cửa thang máy, đột nhiên hỏi: “Em có quen ai mua được lan hồ điệp không?”

Tùng Dung suy nghĩ một lát, “Lan hồ điệp? Loại nào?”

Mặc dù cô không trồng hoa, nhưng cũng biết lan hồ điệp là hàng hiếm ở chợ hoa năm nay, không những bị hét giá cao, mà muốn tìm được loại quý hiếm một chút cũng khó.

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười khó đoán, “Loại nào không quan trọng lắm, màu xanh dương là được.”

“Màu xanh dương? Anh khéo chọn thật đấy!” Tùng Dung khoanh tay trước ngực, nhìn anh chăm chăm, “Anh đùa em đấy à? Lan hồ điệp không có sắc tố tạo thành màu xanh dương, vì sắc tố xanh dương là một biến thể gen lặn trong thực vật học, vô cùng hiếm thấy, anh bảo em tìm ở đâu bây giờ?”

Ôn Thiếu Khanh xoa tay, bắt chước điệu bộ của cô, khoanh hai tay trước ngực, “Kết hợp nhuộm sáng chế trong quá trình nuôi trồng.”

Tùng Dung hậm hực, “Anh đã biết thì cũng phải biết trồng được một gốc khó thế nào.”

“Khó mới nhờ em.” Trong giọng nói bình thản của Ôn Thiếu Khanh lộ ra vẻ khiêu khích, “Sao? Chẳng lẽ luật sư Tùng không có nổi chút quan hệ trong vấn đề này?”

Khóe môi Tùng Dung giật nhẹ, miễn cưỡng đồng ý: “Không thành vấn đề, bao giờ cần?”

Ôn Thiếu Khanh cười thỏa mãn, “Ngay.”

Tùng Dung nhếch miệng, nghiêng răng trả lời: “Được.”

Mấy ngày sau, cả văn phòng luật đều biết luật sư Tùng không tập trung làm việc. Khó khăn lắm cô mới tìm được vài gốc thông qua bạn của bạn, hôm nó chuyển qua đường hàng không đến, cô lập tức mang tới trước mặt Ôn Thiếu Khanh.

Bệnh viện đã cho nghỉ Tết, Chung Trinh đợi đến ngày mừng Hai đi trực. Trước lúc đó cậu rảnh rỗi nên suốt ngày chơi cùng Như Quỳnh Chút.

Đã quen với việc gặp cậu ở nhà Ôn Thiếu Khanh, Tùng Dung đi thẳng vào vấn đề, “Sếp em đâu?”

Chung Trinh chỉ vào bếp, “Đang nấu bữa tối.”

Tùng Dung đi vào tìm anh, muốn khoe nhưng lại vờ lạnh nhạt đưa hoa cho anh xem, “Này, hoa anh muốn đây.”

Ôn Thiếu Khanh quay đầu nhìn lướt qua rồi cúi xuống tiếp tục thái thịt, “Bà nội anh thích lan hồ điệp, mỗi dịp Tết đến đều tìm vài gốc, trông thấy là vui.”

Tùng Dung không phát hiện điểm gì khác lạ, “À, để đâu đây?”

Ôn Thiếu Khanh ngẩng lên nhìn cô, “Tạm thời để ở chỗ em.”

Tùng Dung giật mình, “Hả?”

Ôn Thiếu Khanh rửa tay, nụ cười trở nên thâm sâu khó lường, “Chung Trinh nói em không về nhà ăn Tết đúng không? Anh định đưa em về nhà anh đón Tết, đây là quà ra mắt em chuẩn bị.”

Tùng Dung bàng hoàng. Cô chưa hề chuẩn bị tâm lý, “Em nói muốn tới nhà anh ăn Tết bao giờ?”

Ôn Thiếu Khanh thần nhiên trả lời, “Em không nói, nên anh mới bảo đây là dự định của anh.”

Tùng Dung không phản bác được, “...”

Ôn Thiếu Khanh an ủi cô: “Yên tâm, ở nhà anh, ông nội anh là người đứng đầu, ông sẽ thích em.”

Dù không muốn nói chuyện với anh nhưng Tùng Dung vẫn tò mò, không kìm lòng được bèn mở miệng hỏi: “Tại sao?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn một lượt khắp toàn thân cô, vẻ mặt như nhặt được của báu, “Thế chất huyết ứ, vừa lạnh vừa khô, dư âm nặng, một ca bệnh di động tuyệt vời, gặp được mà không cầu được. Ông nội anh trông thấy em chắc chắn sẽ rất mừng.”

“...” Tùng Dung không muốn nói chuyện tiếp với Ôn Thiếu Khanh, xoay người chuẩn bị ra khỏi bếp, đi hai bước lại quay lại, ngập ngừng mãi mới hỏi: “Thế nếu em không tìm được lan hồ điệp thì sao?”

Ôn Thiếu Khanh cười nhẹ, “Em ra ban công xem.”

Tùng Dung ra ban công nhìn. Ở đó có một chậu hoa lan hồ điệp màu xanh dương giống hệt của cô, dù cô không tìm được anh cũng đã dọn sẵn đường rồi. Lòng Tùng Dung phức tạp, không biết nên nói anh chu đáo hay gian xảo.

Tùng Dung đứng ở ban công một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân, Ôn Thiếu Khanh vòng tay ôm cô từ phía sau, “Giận à?”

Cô lắc đầu, “Không.”

“Vây về nhà ăn Tết với anh nhé.”

Tùng Dung biết thừa dù không đồng ý thì Ôn Thiếu Khanh cũng có cách khiến cô nghe lời, chống cự vô ích. Vì vậy, cô yếu ớt trả lời: “Được.”

Tiếng cười trầm thấp lập tức vang lên bên tai, “Ăn cơm.”

Tùng Dung ngoảnh nhìn anh, cười gật đầu.

28. Chương 15:

Bên em nửa đời, hạnh phúc của anh.

Tình anh sâu đậm, hạnh phúc của em.

Hôm Giao thừa Ôn Thiếu Khanh bị gọi đến bệnh viện, mãi đến chiều mới lái xe về, anh đưa Tùng Dung, Chung Trinh và Nhường Chút đến nhà tổ ở Thành Nam. Suốt chặng đường, Chung Trinh liên tục nhìn Tùng Dung cười hí hửng.

Tùng Dung lườm cậu, “Nhìn chị mãi thế làm gì?”

Chung Trinh giống như muốn nhìn ra gì đó từ trên mặt cô, “Chị họ, chị căng thẳng à?”

Tùng Dung ôm lan hồ điệp trong lòng, khuôn mặt bình tĩnh, “Căng thẳng cái gì?” nói xong lại trộm liếc Ôn Thiếu Khanh.

Chung Trinh hiếu kỳ, “Sắp đi gặp phụ huynh sao lại không căng thẳng được?”

Tùng Dung chẳng buồn nhìn cậu, “không căng thẳng.”

Ôn Thiếu Khanh nãy giờ vẫn yên lặng, lúc này đột nhiên mở miệng: “Có nhớ anh từng nói với em, mặt càng không có cảm xúc thì càng căng thẳng không?”

Mặt Tùng Dung cứng đờ, khóe miệng hơi nhếch, “Em không căng thẳng thật.”

Ôn Thiếu Khanh không chịu nổi, khẽ giọng nhắc “Cứ giữ dáng vẻ bình thường là được.”

Tùng Dung lập tức thẳng lưng, ngược mắt nhìn anh, khí thế bừng bừng.

Ôn Thiếu Khanh bật cười, “không phải dáng vẻ thường ngày ở tòa án. Chỉ là ăn bữa cơm thôi, không phải đi tố tụng.”

Tùng Dung bỗng chốc lúng túng.

Ôn Thiếu Khanh quay sang nhìn cô, thở dài thương cảm, “Thôi được rồi, em cứ giữ bộ mặt không cảm xúc đi.”

Tùng Dung ngoảnh ra cửa ngắm cảnh, mặt mũi của cô đã chẳng còn gì.

Lúc Ôn Thiếu Khanh ra khỏi xe, bà Ôn đã đợi trước cửa nhà.

Vừa trông thấy bà Ôn, tâm trạng được điều chỉnh suốt đường đi của Tùng Dung lập tức sụp đổ. cô lại bắt đầu căng thẳng.

thật ra ngoài nụ cười mất tự nhiên thì mọi thứ đều ổn, lúc xuống xe không bị ngã sấp, dáng đi cũng không xiêu vẹo. Vấn đề không xuất hiện ở cô mà xuất hiện ở chỗ... Chung Trinh.

Lúc giới thiệu, Ôn Thiếu Khanh chỉ vào Chung Trinh trước, “Bà ơi, đây là Chung Trinh, học trò của cháu. Còn đây là...”

Tùng Dung đột nhiên tiến đến gần, “Cháu là chị họ của Chung Trinh, tên là Tùng Dung ạ. Chào bà, đây là quà tặng bà ạ ”

nói xong quay sang vẫy tay với Chung Trinh, “Chào đi!”

Động tác của cô quá nhanh, Ôn Thiếu Khanh không phản ứng kịp, tiếng “bạn gái” không có cơ hội thốt ra khỏi miệng.

Chung Trinh lập tức ngoan ngoãn mở miệng: “Chào cụ ạ.”

Tùng Dung háng giọng, Ôn Thiếu Khanh hứng thú nhìn Chung Trinh, “Khách sáo thế.”

Chung Trinh nhìn Ôn Thiếu Khanh rồi lại nhìn Tùng Dung, “một ngày làm thầy cả đời làm cha. Em gọi bà của bố là cụ thì sao?”

“Gọi như Thiếu Khanh là được.” Bà Ôn cười hiền hậu, nhận lan hồ điệp rồi quan sát Tùng Dung, “Hai chị em đều đẹp, tốt quá. Mau vào đi thôi, đừng khách sáo nhé. Trước kia ông nội Thiếu Khanh cũng đưa học trò về nhà ăn Tết, cứ coi như nhà mình là được.”

Ôn Thiếu Khanh đón chậu lan trong tay bà Ôn rồi lại kéo Tùng Dung đến trước mặt bà, “Tùng Dung biết bà thích lan hồ điệp nên cố ý tìm mua đây ạ.”

Bà Ôn nhìn Tùng Dung, “Cháu thật có lòng, màu này khó tìm lắm, ông nội Thiếu Khanh bảo nó tìm bao lâu cũng không tìm được, phiền cho cháu rồi.”

Tùng Dung vừa cười nói không phiền vừa nhìn Ôn Thiếu Khanh nghi hoặc. rõ ràng trong nhà anh có một chậu, sao lại nói không tìm thấy?

Ôn Thiếu Khanh thoải mái cười với Tùng Dung, đỡ bà Ôn đi trước, “Ông đâu ạ?”

Bà Ôn chỉ về phía phòng đọc sách, “Ở đó, đang nói chuyện với bố và chú cháu.”

Trong lúc gật đầu, Ôn Thiếu Khanh còn quay sang cười với Tùng Dung.

Bà Ôn thao nhìn người, không bỏ qua chút động tác nhỏ ấy. Bà nói khẽ với Ôn Thiếu Khanh: “cô bé này được lắm.”

Ôn Thiếu Khanh cười ngại ngùng, “cô ấy hơi căng thẳng, bình thường tốt hơn.”

Bà Ôn đập nhẹ tay anh, “Căng thẳng là tốt, vậy có nghĩa là con bé để ý đến cháu. Chốc nữa dẫn đến cho ông nội và bố mẹ cháu gặp.”

Tùng Dung và Chung Trinh đi theo sau, nhỏ giọng chuyện trò.

“Chị họ, chị họ, tứ hợp viện đấy!”

“Khẽ miệng thôi!”

“Chị họ, chị họ, em chưa ở trong tứ hợp viện bao giờ!”

“Im ngay!”

“Chị họ, chị họ, em hồi hộp quá.”

Tùng Dung thăm mắng, em hồi hộp nỗi gì? Chị mới là người nên hồi hộp chứ?

Bốn người vừa đi tới phòng đọc sách thì đúng lúc cửa bật mở, bố Ôn Thiếu Khanh bước ra.

Chung Trinh chợt tiến lên một bước, cúi mình thật thấp chào, “Chào giáo sư ạ! Cháu thường xuyên thấy tên của bác trên giáo trình, vô cùng ngưỡng mộ, hôm nay cuối cùng cũng được gặp người thật rồi!”

Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung đồng loạt vỗ trán. Ôn Nhượng đằng sau cười lẫn lóc, bố Ôn giật mình, đứng ở cửa không biết nên lùi hay tiến, mãi sau mới bật cười, “Cậu trai trẻ đừng khách sáo, mau vào đây ngồi.”

Ôn Thiếu Khanh yếu ớt giải thích: “Bố, đây là học trò của con, bình thường cậu ấy không thể đâu...”

Mẹ Ôn Thiếu Khanh lại hứng thú với Tùng Dung hơn, mỉm cười với cô.

Tùng Dung hơi cúi đầu chào: “Chào hai bác, cháu là Tùng Dung ạ.”

Bố Ôn gật đầu, “Chào cháu, mừng cháu tới nhà chơi.”

Mẹ Ôn cười kéo tay Tùng Dung, “Người xinh đẹp, tên cũng hay.”

Tùng Dung không ngờ vẻ thư sinh trí thức toát ra từ bố Ôn Thiếu Khanh còn đậm đặc hơn cả anh, hoàn toàn không khiến người ta liên tưởng đến dao phẩu thuật.

Mẹ Ôn cũng là con nhà danh giá, cả ngoại hình và khí chất đều hơn người, đến tuổi này mà nhan sắc vẫn được giữ gìn cẩn thận, thấp thoáng có thể nhìn ra phong thái thời còn trẻ, đứng cạnh bố Ôn Thiếu Khanh trông rất xứng đôi.

Tùng Dung ngoảnh sang nhìn thoáng qua Ôn Thiếu Khanh. Phần lớn con trai đều giống mẹ, nhưng ngoại hình của anh rõ ràng giống bố nhiều hơn một chút, mà khí chất lại tương tự mẹ mình.

Ông cụ Ôn ngồi trong phòng nghe thấy tiếng, cất giọng hỏi. “Thiếu Khanh về đây à? Vào đi!”

Ôn Thiếu Khanh cất cao giọng đáp: “Là cháu đây ông ơi.”

Ôn Thiếu Khanh theo chân bố mẹ và bà nội vào phòng, lại quay sang nắm lấy tay Tùng Dung, dặn dò Chung Trinh: “Cậu tự đi dạo, chốc nữa về ăn cơm.”

Chung Trinh gật đầu, làm một tư thế cổ vũ khích lệ Tùng Dung rồi chạy đi.

Trong phòng đọc sách, bốn người lớn cùng một người không lớn nhưng lại có vai vế người lớn trong nhà là Ôn Nhượng chia nhau ngồi ở hai bên. Ôn Thiếu Khanh chẳng chút kiêng dè, kéo tay Tùng Dung đứng ra giữa, nhìn ông cụ Ôn giới thiệu: “Thưa ông nội, đây là Tùng Dung.”

anh nói xong còn xoa nhẹ bàn tay cô.

Tùng Dung lập tức cười chào hỏi: “Cháu chào ông ạ.”

Ông Ôn nhìn sang bà Ôn. Bà Ôn gật đầu, ông liền nhấc tay lên, “Ngồi đi.”

Tùng Dung ngồi xuống cạnh Ôn Thiếu Khanh, ông Ôn nhìn cô cười, “Trông sắc mặt cháu không được khỏe lắm, gan hơi có vấn đề, dạ dày cũng không được ổn. Là phụ nữ, đừng hiếu thắng mạnh mẽ quá, đừng chuyện gì cũng muốn tranh thắng thua.”

Ôn Thiếu Khanh bật cười, “Ông ơi, cô ấy là luật sư, không tranh thắng thua sao được?”

Ông cụ cũng cười, “Gầy quá, ngày thường nên ăn thêm nhiều đồ giàu đạm vào.”

Bà Ôn ngắt lời, “Có phải đến gặp ông để xem bệnh đâu, nói chuyện đó làm gì.”

Ông cụ khựng lại, không nói gì nữa, hỏi mấy câu về gia đình Tùng Dung rồi đứng lên đi đến trước bàn, lấy một hộp quà nhỏ trông rất đẹp đưa cho cô, “Xưa nay ông bà không can thiệp vào chuyện của bọn trẻ. Nhưng Thiếu Khanh chưa bao giờ đưa bạn gái về nhà, lần này nó đưa cháu về, hẳn là đã nghĩ kỹ rồi. Lần đầu cháu đến, ông bà và bố mẹ Thiếu Khanh có chuẩn bị một món quà gặp mặt.”

Vừa nhìn đã biết đồ trong hộp quà kiểu cổ kia hẳn có giá trị không nhỏ. Tùng Dung hơi ngáp ngừng, Ôn Thiếu Khanh nhận lấy, đặt vào tay cô, “Tâm lòng của người lớn, em nhận đi, mở ra xem.”

Tùng Dung cảm ơn rồi mở hộp, lập tức ngẩn người.

Ôn Thiều Khanh cũng không biết họ chuẩn bị quà gì, cúi đầu nhìn sang, “Đây là gì thế?”

Tùng Dung ngẩng lên nhìn mấy người lớn đang cười hiền, lòng cảm thấy ấm áp, cúi đầu nhìn món quà, khẽ giọng đáp: “Là ngọc giải trãi [1]. Giải trãi là thần thú, là hóa thân của pháp lý, biết phân biệt đúng sai.”

[1]. Giải trãi: Tên một thần thú trong truyền thuyết Trung Quốc, tương truyền có thân như sư tử, đầu như rồng, có một sừng, là linh thú biết phân biệt phải trái, biết xử án, thấy ai đánh nhau thì húc kẻ làm trái, nghe người bàn bạc thì cắn bên bất chính.

Trước kia vẫn nghe người ta nói, muốn xét giáo dục và tu dưỡng của một người thì phải nhìn vào gia đình người đó. Gia đình như vậy dạy dỗ con cháu sao có thể không tốt? Chắc là Ôn Thiều Khanh đã nói qua với họ cô là luật sư, họ liền chuẩn bị món quà này. không phải một món quà phổ thông, mà là dùng tấm lòng, cố ý chuẩn bị, bày tỏ thành ý lớn nhất mà họ dành cho cô.

Ôn Thiều Khanh thấy nét mặt cô hơi khác lạ, tươi cười chuyển chủ đề, “Chuẩn bị bao giờ thế ạ? Cháu không biết đấy. Ông nội, thật ra cô ấy thích sách chép tay, hay là ông tặng cô ấy quyển sách quý của ông đi ạ?”

Ông cụ Ôn tỏ ra hào phóng, “Giờ có ít người trẻ thích thứ đồ xưa cũ ấy lắm. Nếu thích thì chốc nữa ông đưa cháu đi lấy.”

Ôn Thiều Khanh cười nhướn mày với Ôn Nhượng, “Thấy chưa? đã bảo chú không phải con ruột.”

Quả nhiên Ôn Nhượng gào lên, “Con xin bao năm nay mà bố không cho! đã bảo là sau này sẽ cho vợ con, sao giữa chừng lại cho người khác chứ?”

Ông cụ lạnh mặt, “anh là người xuất gia cơ mà? Vợ đâu ra mà cho?”

Ôn Nhượng cứng người, “Chuyện này...”

Ôn Thiều Khanh thấy tình hình đã tạm ổn, liền kéo Tùng Dung đứng dậy, “Trần Thốc sắp đến, chúng cháu ra cổng đón ạ.”

Dứt lời, anh dẫn Tùng Dung ra khỏi phòng đọc sách.

Vừa bước ra ngoài, Tùng Dung bỗng ôm lấy Ôn Thiều Khanh từ phía sau. Ôn Thiều Khanh quay lại nhìn cô, “Sao thế?”

Tùng Dung lắc đầu, “không, chỉ là cảm thấy người nhà anh tốt thật, anh cũng rất tốt.”

Ôn Thiều Khanh trầm giọng cười, kéo cô vào lòng, “Họ thích em mới tốt với em, cho nên em cũng rất tốt.”

Tùng Dung dựa vào lòng anh, ngược mắt nhìn, “Họ mới gặp em lần đầu, quà thì đã chuẩn bị từ trước, sao biết là em tốt?”

Ôn Thiều Khanh cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, “Vì họ tin anh, người anh thích tất nhiên là rất tốt.”

Tùng Dung lại dụi vào lồng ngực anh. Ôn Thiều Khanh cười vỗ lưng cô, nhỏ giọng đề nghị: “Luật sư Tùng, thật ra chúng ta đứng đây hơi nguy hiểm, họ không cần ra ngoài cũng có thể trông thấy.”

Tùng Dung lập tức đứng thẳng người, lùi lại một bước, khôi phục vẻ bình tĩnh, “Mau đi đón Trần Thốc thôi.”

Ôn Thiều Khanh hơi buồn cười, vừa nắm tay cô ra ngoài vừa giải thích: “Gia đình Trần Thốc hơi phức tạp, năm nào cũng ăn Tết một mình nên anh gọi cậu ấy đến đón Tết cùng. Năm nay bạn gái cậu ấy phải trực không về được nên đến cùng luôn.”

Tùng Dung hơi lơ đãng, chỉ ừ ừ đáp một tiếng: “Ừ.”

Ôn Thiều Khanh dừng lại, “Sao thế?”

Tùng Dung ảo não, “Vừa nãy ông anh nói em...”

Ôn Thiều Khanh gật đầu, “Đông y chú trọng nhìn, nghe, hỏi, chạm. Ông anh làm nghề y nhiều năm, thoát nhìn có thể phát hiện vấn đề cũng là chuyện bình thường.”

Tùng Dung lo lắng, “Vậy có phải đã nhận ra...”

Ôn Thiếu Khanh biết cô đang lo lắng điều gì, cười cười, “Nhận ra thì sao?”

Tùng Dung nhìn anh ai oán, “anh nói xem?”

Có ai muốn lần đầu tiên ra mắt nhà trai lại bị phát hiện không sinh được con...

Ôn Thiếu Khanh vỗ lưng cô động viên, “không sao đâu, anh có cách.”

Lúc ấy nếu Tùng Dung biết cách mà Ôn Thiếu Khanh nói là gì thì có chết cô cũng không chủ động nhắc đến chủ đề này.

Đón Trần Thốc và Tam Bảo xong là trời vừa tối, bốn người đi thẳng đến gian bên trái chuẩn bị ăn cơm Tất niên.

Lúc đi vào thì thấy bà Ôn đang chuẩn bị mang thức ăn ra. Đây không phải lần đầu tiên Trần Thốc tới ăn Tết, bà Ôn thấy anh ta năm nay đưa bạn gái đến cùng thì rất vui, bảo hai người: “Cứ coi như ở nhà mình, ăn thoải mái nhé.”

Tam Bảo là cô gốc chính hiệu, nghe thấy vậy thì sáng mắt, “Có thể ăn thoải mái thật ạ?”

Bà Ôn gật đầu với cô, “Ừ.”

“Vậy cháu gọi sườn xào chua ngọt được không?”

“...” Mọi người lặng thinh.

Ôn Thiếu Khanh liếc cô, “Bảo em ăn thoải mái chứ không bảo em thoải mái gọi. Em làm như nhà anh là quán ăn không bằng?”

Tam Bảo ngượng ngừng gãi cổ, cười ngốc nghếch.

Trần Thốc cương chiều xoa đầu cô, thay cô xin lỗi bà Ôn, “Xin lỗi bà, cô ấy chỉ ham ăn thôi, không cố ý đâu ạ.”

Bà Ôn cười xua tay, “không sao, ăn được là tốt. Các cháu đi chơi đi, bà vào bếp làm thêm sườn xào chua ngọt.”

Bà Ôn vừa vào bếp thì chuông điện thoại của Tùng Dung lên. cô nhìn thoáng qua, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng mẹ ở đầu bên kia, “Con với em con định bao giờ về? đang đợi hai đứa về ăn Tất niên đây!”

Tùng Dung đơ người rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, ngoan ngoãn đáp lại bên kia: “Mẹ ơi, mẹ đợi một lát nhé.”

nói xong, cô che điện thoại, quát Chung Trinh: “Chung Trinh! Em không báo với nhà là chị em mình không về ăn Tết à?”

Chung Trinh đang ngồi cạnh bàn ăn vụng, lơ mơ trả lời: “không, em tưởng chị sẽ nói...”

Vừa dứt lời thì cậu cũng kịp phản ứng, lập tức vứt đũa xuống bàn, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, “Chị ơi... Làm sao bây giờ?”

Tùng Dung cũng không biết làm sao. Ôn Thiếu Khanh giành lấy điện thoại, vừa nói vừa vẫy Chung Trinh đi theo, sau đó hai người cùng đi ra ngoài. Lúc Tùng Dung kịp phản ứng đuổi theo thì anh đã cúp máy.

Ôn Thiếu Khanh trả di động cho cô, “Bác gái bảo em sau Tết về nhà.”

Tùng Dung bỗng dưng có linh cảm không tốt, “anh nói gì rồi?”

“Cũng không nói gì.” Ôn Thiếu Khanh nhìn sang Chung Trinh, “Chỉ nói là em ăn Tết bên nhà anh.”

Tùng Dung quay sang nhìn Chung Trinh, thấy cậu cười tít mắt đáp: “Em nói với bác là chị đến ra mắt, em đi làm chỗ dựa cho chị nên cũng không về ăn Tết.”

Tùng Dung luôn cho rằng vũ lực không thể giải quyết vấn đề, nhưng lúc này lại cảm thấy ít nhất nó cũng có thể dập tắt lửa giận, bèn vung tay đánh Chung Trinh.

Chung Trinh sợ hãi, vội vã chuồn đi, Tùng Dung liền chuyển hòng súng về phía Ôn Thiếu Khanh, “không phải thế! Tại sao hai người không nói thật?”

Thấy hai người ồn ào, bà Ôn cười đi ra, “Chơi vui thôi, đừng đánh nhau. Thiếu Khanh, cháu nhường Tùng Dung một chút.”

Tùng Dung không dám thô lỗ trước mặt người lớn, lập tức thu tay về, đứng nghiêm vờ như đang ngắm cảnh.

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh sang phía khác, đôi vai run bần bật.

Lúc sau Tùng Dung mới nhớ ra, “Em có cần... vào bếp phụ giúp không?”

Ôn Thiếu Khanh cười nhẹ, “Người ta ra mắt người lớn đều chọn sở trường để thể hiện, sao em lại làm ngược lại?”

Tùng Dung biết anh đang chọc ghẹo mình, không phục đáp: “Chẳng phải toàn kiểm tra tài bếp núc sao...”

Ôn Thiếu Khanh cười gian, “Kiểm tra tài bếp núc gì?”

Tùng Dung đón lấy ánh mắt đầy hứng thú của anh, gượng gạo chuyển tầm nhìn, thì thào: “không có gì.”

“Nhà anh không cao sang, không quan trọng những cái đó.” Ôn Thiếu Khanh không trêu nữa, kéo cô đi về bếp, “Nhưng anh có thể đi cùng và giúp em.”

Bà Ôn đang ở trong bếp ướp sườn xào chua ngọt, thấy hai người đi đến liền đuổi ra: “Sao lại chạy vào đây? Ra ngoài nhanh lên, đi chỗ khác chơi.”

Ôn Thiếu Khanh đẩy Tùng Dung lên, “Bà nội, Tùng Dung nói cô ấy không biết nấu ăn, chẳng giúp được gì, muốn vào trò chuyện cùng bà.”

Bà Ôn ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Tùng Dung, “Đừng đứng thế. Đằng kia có ghế, ngồi xuống rồi nói.”

Ôn Thiếu Khanh loanh quanh trong bếp một lát rồi kiểm soát ra ngoài.

Tùng Dung thật lòng thích gia đình này, trò chuyện một lát cũng thấy tự nhiên hơn, ngồi nghe bà Ôn kể chuyện Ôn Thiếu Khanh khi còn bé.

Sau khi đĩa sủi cảo cuối cùng được mang ra, bố Ôn Thiếu chợt nhìn về phía con trai. anh gật đầu hiểu ý, quay sang hỏi Chung Trinh: “Muốn đi cùng không?”

Chung Trinh đang cầm đũa nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, “Gì ạ?”

Ôn Thiếu Khanh đứng dậy đi về bếp với bố, “Kỹ năng cơ bản của bác sĩ ngoại khoa, đi xem một chút.”

Có lẽ chuyện này thường xuyên diễn ra nên không ai cảm thấy bất ngờ. Tùng Dung hơi tò mò bèn đi theo xem.

Trong bếp có sẵn đậu phụ được cắt thành miếng, chảo nóng đã đổ dầu, dùng đũa gấp một miếng bỏ vào chảo, chín hẳn thì gấp cho vào đĩa rồi đổi sang miếng khác, trong toàn bộ quá trình miếng đậu không được tuột ra khỏi đũa.

Đậu hũ trơn mềm, dễ nát, dùng đũa gấp đậu vốn là công việc đòi hỏi kỹ thuật, dùng lực quá nhẹ thì không gấp được, miếng đậu sẽ tuột khỏi đũa; lực quá mạnh thì sẽ làm vỡ miếng đậu, cũng không gấp được; chỉ khi dùng lực vừa đủ mới có thể gấp đậu lành lặn cho vào chảo dầu.

Ôn Thiếu Khanh làm mẫu một lát rồi quay đầu nhìn Chung Trinh.

Chung Trinh hơi lưỡng lự, “Nhờ thua thì phải làm sao ạ?”

“Thua?” Ôn Thiếu Khanh cười liếc Tùng Dung, “Thua thì gán nợ chị họ cậu làm vợ tôi.”

Tùng Dung cau mày lờm anh, Ôn Thiếu Khanh cười càng vui vẻ.

Bố Ôn Thiếu Khanh nhìn hai người liếc mắt đưa tình, mỉm cười, “Bắt đầu nhé? Tùng Dung làm trọng tài.”

Ba người nhanh chóng vây quanh chảo dầu thi tài. Kinh nghiệm của hai bố con nhà họ Ôn quả là miễn chê, tốc độ tương đương với tỷ lệ thành công. Chung Trinh thì còn phải luyện thêm, cậu không kịp nát đậu thì cũng đánh rơi giữa lúc cho vào chảo dầu.

Tùng Dung nhìn không rời mắt. cô đột nhiên cảm thấy bàn tay của bác sĩ thật thần kỳ, thần kỳ đến độ khiến người ta nể sợ. Đôi bàn tay khi cầm lên dao phẫu thuật có thể cứu được mạng người, lúc bỏ dao xuống lại lập tức luyện tập chuẩn bị cho lần cầm dao tiếp theo.

Ngón tay Ôn Thiếu Khanh thon dài mạnh mẽ, lúc gấp đậu lên động tác bình thản điềm nhiên. Thời điểm sắp kết thúc, anh chợt ngừng đầu cười với cô, động tác tay cũng như vô tình chậm lại.

Lúc kết thúc, Tùng Dung cười vỗ tay, “Bác trai thắng!”

Bố Ôn Thiếu Khanh xoay tay cười, nhìn con trai một lúc rồi quay người đi ra khỏi bếp.

Tùng Dung hiếm khi có cơ hội trêu chọc Ôn Thiếu Khanh, dài giọng đánh giá: “Giùng càng già càng cay!”

Ôn Thiếu Khanh chấp tay sau lưng, xoay người ghé vào tai cô thì thầm: “Từ ba năm trước anh đã có thể thắng rồi, chẳng qua là nể mặt bố, dễ cho bố vui mà thôi.”

Tùng Dung nhìn bộ mặt đắc ý của anh, dừng dừng tạt nước lạnh, “Sao bố anh lại không biết anhnghường? không biết ai đang dễ cho ai vui đây.”

Về tán thưởng lấp lánh trong đôi mắt Ôn Thiếu Khanh, “Luật sư Tùng quả là cực kỳ tinh tường, xem ra sau này muốn dễ em cũng phải ngụy trang cẩn thận.”

Tùng Dung tự cao, “Em rất hiểu chuyện, không cần ai dễ.”

Thiếu Khanh làm như bưng tỉnh, “Hóa ra là thế. Cũng đúng. Luật sư Tùng có tính ham ăn ản giấu, không cần dễ, có ăn là được.”

Tùng Dung vừa tức vừa xấu hổ, trừng mắt với anh, “anh...”

Ôn Thiếu Khanh ung dung nhìn cô đợi câu tiếp theo, Tùng Dung lại không phản bác được.

Chung Trinh vẫn đang so tài với đậu hũ, quả thực vô cùng thê thảm, cuối cùng chán nản ném đôi đũa sang một bên.

“Tự tin của em chưa bao giờ bị tổn thương đến thế, cần phải lập tức găm chân giò chữa trị... đi, đi ăn.”

Có hai người tấu hài như Tam Bảo và Chung Trinh, bữa cơm Tất niên vô cùng sôi nổi. Lúc sắp xong bữa, bà Ôn chợt thở dài, “Ở nhà vẫn phải có trẻ nhỏ mới vui.”

Ông cụ Ôn hồ hững liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Khanh. Động tác gấp thức ăn của Ôn Thiếu Khanh khựng lại, viên lạc lăn qua bàn ăn rơi xuống đất. anh quay sang nhìn Ôn Nhượng, chuyển dời tâm ngấm.

Ôn Nhượng đờ người, “Nhìn tôi làm gì? Tôi là người xuất gia!”

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào đĩa, “Người xuất gia, hãy bỏ miếng thịt kho tàu trong tay chú xuống.”

Ôn Nhượng cảnh giác, “Biết ngay cậu muốn cướp thịt kho tàu của tôi mà!”

Ầm ỉ một lúc, bà Ôn chợt nhìn Tùng Dung bằng ánh mắt hiền từ. Tùng Dung lập tức hiểu ý bà cụ, theo bản năng nhìn sang Ôn Thiếu Khanh cầu cứu.

Ở dưới bàn, Ôn Thiếu Khanh nắm chặt tay Tùng Dung, cười một cách tự nhiên, nói với ông cụ Ôn: “Ông nội, ông biết cháu không rành phụ khoa mà. Hay lát nữa ông xem thử xem?”

anh nói không đầu không cuối, nhưng ông cụ Ôn lại hiểu ngay. Ông nhanh chóng lau tay bắt mạch cho Tùng Dung, một lúc sau mới mở miệng: “Tiên thiên đã yếu, mà hậu thiên[2]...”

[2] Tiên thiên và Hậu thiên: Hai khái niệm trong tâm lý học, phong thủy và Đông y. Trong Đông y, Tiên thiên là khí bẩm sinh của con người khi còn là bào thai trong bụng mẹ, hậu thiên là khí được hình thành sau khi chào đời, kết hợp với những biến đổi trong tâm lý, sinh hoạt, ăn uống, hấp thụ và đào thải.

Ôn Thiếu Khanh bỗng mở miệng cắt lời, “Hậu thiên? Có lẽ là do cháu.”

Mọi người không hiểu, “Do cháu?”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ hối hận và thành khẩn, “Cháu chưa kể cho mọi người nghe chuyện của chúng cháu. thật ra cháu với Tùng Dung quen nhau nhiều năm rồi, mặc dù gần đây mới hẹn hò, nhưng cô ấy đã yêu thầm cháu bao năm mà cháu không biết, thế nên cô ấy mới sầu não phiền muộn, tích tụ lâu ngày thành tật.”

Tùng Dung quay sang nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi. anh đang nói cái gì vậy?

Ôn Thiếu Khanh cười với Tùng Dung, dịu dàng phủ tay lên mắt cô, thì thầm vỗ về, “Giờ chúng mình hẹn hò rồi, hẳn là em vui lắm đúng không? Sau này không buồn phiền nữa, tâm trạng tốt thì cơ thể tự nhiên sẽ khỏe lên.”

Mắt Tùng Dung đau nhói, vội nhắm lại, lúc mở ra thì đỏ bừng, lệ tí tách rơi xuống.

Ôn Thiếu Khanh lập tức ra vẻ xót xa, lau nước mắt cho cô, vẫn không quên giải thích với mọi người, “cô ấy xúc động quá ấy mà. Mỗi lần nhắc đến chuyện này là cô ấy đều xúc động...”

anh càng lau, Tùng Dung càng chảy nhiều nước mắt. cô không nhịn nổi, hất tay anh ra, lại bị anh thuận thế nắm lại, “Đừng khóc, đi nào, anh đưa em đi rửa mặt.”

Ôn Thiếu Khanh dẫn cô vào nhà vệ sinh. Tùng Dung đứng trước vòi nước, vừa rửa mặt vừa tố cáo anh, “Ôn Thiếu Khanh, anh dám bôi ột vào tay. Mắt em xót chết mất thôi...”

Ôn Thiếu Khanh áy náy, “Cố gắng chịu đựng, rửa đi là không sao nữa rồi.”

Tùng Dung thật sự muốn khóc, “Rốt cuộc là anh bôi vào tay lúc nào thế?”

Ôn Thiếu Khanh biết lỗi, nhỏ giọng trả lời: “Lúc này ở trong bếp...”

Tùng Dung đập cho anh một nhát, “Lúc ấy anh đã có mưu tính! Ôn Thiếu Khanh! Em muốn gửi văn bản luật sư cho anh!”

Bác sĩ Ôn không ngờ trước thêm năm mới, món quà chúc mừng tân niên đầu tiên mà anh nhận được lại là một văn bản luật sư. Quả đúng là rất có sáng ý...

Hai người giải quyết xong quay lại bàn ăn, Ôn Thiếu Khanh tiếp tục phát huy khả năng tỉnh bơ nói xằng. Tùng Dung kinh ngạc nhìn anh, anh bèn hơi nhấc tay lên, cô lập tức ngoan ngoãn gạt đầu vâng lời, suốt cả bữa cơm đôi mắt đều đỏ như mắt thỏ.

Ra khỏi phòng ăn, bà Ôn đứng ở cửa an ủi Tùng Dung: “không sao đâu cháu gái, để ông nội thẳng bé xem giúp cháu, sẽ chữa được mà.”

Ông Ôn đứng cạnh cười gạt đầu.

Hai người già đi rồi, mẹ Ôn Thiếu Khanh lại kéo tay Tùng Dung, đối xử với cô như con gái, “không sao đâu, sau này nếu bị Thiếu Khanh bắt nạt, cháu cứ nói với bác, bác sẽ mắng nó hộ.”

nói xong, bà cầm tay bố Ôn Thiếu Khanh ra ngoài, “cô bé Tùng Dung này thoát nhìn hơi lạnh nhạt, không ngờ lại là người nặng tình.”

Cuối cùng là Ôn Nhưorget đi qua Ôn Thiếu Khanh, nhìn anh không chớp mắt, vừa đi vừa khinh bỉ, “Hừ, diễn giỏi thế mà làm bác sĩ đúng là phí tài.”

Chung Trinh liên tục kéo tay Tùng Dung hỏi: “Chị họ, vừa rồi sếp em kể chuyện sếp với chị đấy à?”

Tùng Dung cố kìm lửa giận, mãi sau mới thở hồng hộc gạt đầu, “Ừ!”

Mọi người ra nhà chính xem chương trình cuối năm đón Giao thừa. Ôn Thiếu Khanh cố ý giữ Tùng Dung ở phía sau, thủ thủ vào tai cô: “Chốc nữa em mặc áo ấm vào, gặp anh ở cổng.”

Tùng Dung còn đang nhìn anh khó hiểu, Tam Bảo đã gọi cô: “Tùng Dung, tới ăn tráng miệng này!”

cô còn chưa kịp phản ứng, Chung Trinh đã vọt tới như cơn gió, “Em ăn, em ăn!”

Trong nhà chính, người lớn đang xem tivi, Tam Bảo hớn hở đề nghị: “Chúng ta chơi mạt chược đi?”

Trần Thốc đương nhiên đồng ý. Chung Trinh cũng hào hứng, “Em chơi với.”

Sau đó ba người đồng loạt nhìn về phía Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh, “Ba người, thiếu một, hai người ai chơi?”

Tùng Dung nghĩ đến lời Ôn Thiếu Khanh vừa nói, lắc đầu dỗi lòng, “Tôi... Tôi đau bụng, hơi khó chịu, có lẽ phải vào nhà vệ sinh.”

Ba người lại nhìn Ôn Thiếu Khanh mong đợi. Ai ngờ anh chẳng cả buồn nghĩ lý do, chỉ nhìn Tùng Dung, “anh cũng thế.”

“...” Mọi người nhìn anh khinh bỉ.

Ôn Thiếu Khanh ngoảnh đầu gọi: “Ôn Nhượng, ba thiếu một.”

Ôn Nhượng mỉm cười, vẻ mặt hồ hững ung dung, “Cháu trai, cháu quên chú là người xuất gia à?”

Ôn Thiếu Khanh nói: “Thắng thì tính cho chú, thua tính cho tôi.”

Ngay giây sau Ôn Nhượng đã ngồi trước bàn, bộ dạng sẵn sàng chiến đấu, “nói rồi đấy nhé.”

Mẹ Ôn Thiếu Khanh gọi: “Thiếu Khanh, Tùng Dung, mau tới ăn hoa quả.”

Hai người ăn hoa quả cùng với người lớn, sau đó Ôn Thiếu Khanh đứng lên trước, “Con ra xe lấy sạc pin điện thoại.”

nói rồi quay người nhìn Tùng Dung.

Tùng Dung lén gạt đầu, ngồi thêm năm phút mới nói với người lớn đang xem tivi: “Cháu vào nhà vệ sinh một lát.”

Lúc Tùng Dung ôm áo khoác và khăn quàng cổ chạy đến cửa, Ôn Thiếu Khanh và Nhượng Chút đã đứng đó đợi cô.

Trong tay Ôn Thiếu Khanh có một cái thùng giấy. Thấy cô hồn hển chạy tới, anh bèn đặt thùng xuống đất, cười đón lấy áo khoác và khăn quàng mặc lên giúp cô, “không phải vội, mặc ấm vào đã.”

Tùng Dung điều hòa hơi thở, hỏi anh: “Chúng ta đi đâu?”

Ôn Thiếu Khanh đá thùng giấy bên chân, “đi đốt pháo hoa, chốc nữa còn có thêm người.”

Tùng Dung tò mò cúi đầu nhìn, “Luật cấm đốt pháo cơ mà?”

Ôn Thiếu Khanh một tay ôm thùng giấy, một tay nắm tay cô, “Nội thành thì cấm, ngoại thành không sao cả.”

Tùng Dung nghi hoặc, “Chỉ là đốt pháo thôi, làm gì mà lén lút thế. Em còn tưởng đi làm chuyện xấu gì.”

Khóe miệng Ôn Thiếu Khanh khẽ cong lên, nở nụ cười lưu manh, “Em nghĩ sẽ đi làm chuyện xấu gì?”

Tùng Dung lườm anh không nói.

Ôn Thiếu Khanh dẫn cô đi đến một bãi đất trống. Khi họ tới nơi, ở đó đã có mấy nhóm người. Theo từng tiếng nổ lớn, trên bầu trời đen kịt thỉnh thoảng bùng lên ánh sáng chói lòa, bên tai vang lên tiếng nổ lách tách, sôi động vui vẻ, rất có không khí năm mới.

Tùng Dung xung phong cầm bật lửa đi đốt dây dẫn pháo, nhưng giữa làn gió đêm lạnh buốt, cô không sao đốt được, đành ngồi bất lực nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh cười cười, quay người đi tới phía đám người, lúc trở lại trong miệng đã ngậm một miếng thuốc. anh lấy bật lửa trong tay Tùng Dung, nghiêng đầu hơi cúi, kéo cao cổ áo chắn gió, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên. Sau khi đốt thuốc, anh hít sâu, nhả một vòng khói tuyệt đẹp rồi mới đưa cho cô.

Tùng Dung nhìn thẳng mặt anh, chợt phát hiện người đàn ông trước mắt này có rất nhiều chuyện không muốn để người khác biết, giống như chuyện anh hút thuốc, cũng giống như dáng vẻ gọi cảm đến chết người của anh khi nghiêng đầu châm lửa.

Tiếng cười của Ôn Thiếu Khanh trở nên mơ hồ trong làn gió, “Sao không nhận?”

Tùng Dung nhận lấy, lòng đầy những suy nghĩ lan man. Sau khi đốt vài cây pháo, cô trả thuốc lá cho Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh nhận nhưng không hút lại, “không đốt nữa à?”

Về mặt Tùng Dung phức tạp, gật đầu, thầm trả lời trong bụng: Vô vị. Pháo hoa còn chẳng đẹp bằng anh.

Chợt một luồng pháo hoa nổ bùng trên đỉnh đầu họ, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi cả bầu trời. Hai người bị tiếng vang thu hút, ngẩng đầu lên xem. Chung Trinh không biết từ đâu đi tới, đưa điện thoại ra, “Xem này! Hình em chụp đấy có đẹp không?”

Tùng Dung ghé đầu nhìn. Trong ánh sáng lung linh, hai người nhìn nhau cười. Pháo hoa nổ thật đúng lúc, chiếu rạng nụ cười của anh và cô. Tuy chỉ là góc nghiêng, khuôn mặt đôi bên đều không rõ nét, nhưng qua màn hình vẫn có thể cảm nhận được tình ý nồng nàn.

Ôn Thiếu Khanh hiếm khi khen ngợi cậu, “Ừ, được đấy. Gửi cho tôi”

Trần Thốc và Tam Bảo cũng ghé đầu nhìn, vui vẻ trêu chọc, “Tình cảm quá...”

Ôn Thiếu Khanh ném bật lửa cho Trần Thốc, “Đốt pháo đi.”

Tam Bảo hớn hở kéo Trần Thốc đi đốt pháo hoa, còn Chung Trinh dắt Nhường Chút đi chơi pháo thăng thiên.

Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung đứng nhìn cách đó không xa. Bỗng dưng anh lấy ra một con chó bông, đưa cho cô, “Quà mừng năm mới”

Tùng Dung nhận lấy xem “Gì đây?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ Nhường Chút đang hớn hở chạy vòng quay, “nói ra thì cũng có liên quan đến em đấy. Làm từ túm lông em bứt ra khỏi người Nhường Chút lần trước, thấy giống nó không?”

“Giống...” Tùng Dung dờ dẩn gật đầu, “Nhưng anh coi em là trẻ con hay sao mà tặng em cái này?”

Mặt Ôn Thiếu Khanh rõ ràng muốn nói “Em chính là như vậy mà”. Thế nhưng anh lại lắc đầu, miễn cưỡng giải thích: “Coi như Nhường Chút tặng em đi.”

Tùng Dung không so đo với anh, ngoảnh đi gọi Nhường Chút: “Em cũng có quà cho Nhường Chút!”

cô đeo một cái mũ tai thỏ màu hồng lên đầu chú chó, “Đây là lông thỏ thật đấy.”

nói xong quay sang hỏi Ôn Thiếu Khanh: “Có đẹp không?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn một lúc mới khó xử mở miệng: “Cái mũ này thì đẹp, nhưng có vẻ... không hợp với nó lắm...”

Tùng Dung nắm lấy tai thỏ, “Sao không hợp? Đáng yêu lắm mà!”

Ôn Thiếu Khanh nhìn Nhường Chút rồi lại nhìn Tùng Dung bằng ánh mắt phức tạp, “Em không biết... nó là chó đực à?”

“Nó là chó đực? Nhường Chút là giống đực?”

Ôn Thiếu Khanh sửa lời: “Công đấy.”

Tùng Dung quýnh lên, “Trước kia em thật sự không biết nó là chó đực...”

Ôn Thiếu Khanh chỉ vào đầu Nhường Chút, “Vậy cái này...”

Tùng Dung lập tức tháo xuống, “Để em về đổi lấy màu xanh lá cây cho nó.”

“...” Ôn Thiếu Khanh vỗ trán, cái này liên quan đến màu sắc sao?

Sắp mười hai giờ, điện thoại Ôn Thiếu Khanh không ngừng vang lên, liên tục có sinh viên gọi cho anh chúc Tết.

Tùng Dung nghe một lúc thấy chán, liền đi tới chỗ Chung Trinh cùng chơi pháo thăng thiên, chơi một hồi chẳng biết sao lại sức nhớ ra hỏi câu: “Ồ khoa các em có đồng nghiệp nhận con nuôi đúng không?”

Chung Trinh không hiểu ra sao, “Đâu có, sao tự nhiên chị hỏi thế?”

Tim Tùng Dung thót lại, nhưng vẫn làm như bình thường hỏi tiếp: “Là không có hay em không biết?”

Chung Trinh vênh mặt, “Sao em lại không biết tin đồn trong khoa chứ? không có thật mà.”

Tùng Dung sốt ruột, “Nhưng Ôn Thiệu Khanh đã nói...” nói được một nửa, cô bỗng dừng lại. Có lẽ khi ấy anh muốn trấn an cô nên mới nói dối, vậy mà cô tin thật.

Chung Trinh gãi đầu, “Sếp em? Chị nói em mới sức nhớ ra, hình như anh ấy có hỏi thăm y tá trưởng về trẻ sơ sinh bị bỏ rơi trong bệnh viện. Sao vậy ạ?”

Tùng Dung quay phắt lại, sững sờ nhìn Ôn Thiệu Khanh. Khoảnh khắc ấy, những tâm tư rối ren dâng đầy trong lòng cô, bao cảm xúc dục dằng luân chuyển. Có thứ gì đó từ từ lên men nơi lồng ngực, khiến cả trái tim căng phồng.

Ôn Thiệu Khanh đang quay lưng về phía cô nghe điện thoại, dáng lưng thẳng tắp. cô chợt lên tiếng gọi: “Ôn Thiệu Khanh!”

Giữa tiếng ồn ào huyên náo, anh vẫn nghe được giọng cô, lập tức xoay người nhìn, nói vào di động một câu rồi mau chóng cúp máy đi đến, “Sao vậy?”

thật ra vừa nãy cô chỉ nhất thời xúc động, cũng không có gì muốn nói với anh. Giờ anh cứ lặng yên nhìn như vậy, cô bỗng dưng luống cuống, ấp úng mãi mới nảy ra một ý, cười ngắc đầu, “Sắp 12 giờ rồi, muốn nói với anh một câu chúc mừng năm mới.”

cô vừa dứt lời, biểu cảm của Ôn Thiệu Khanh càng trở nên quái lạ, nhìn chằm chằm Tùng Dung không nói gì, bầu không khí lập tức trở nên ngột ngạt.

Tùng Dung cúi đầu vỗ trán, rốt cuộc cô nói cái quái gì vậy, thà không nói còn hơn!

một lúc sau, giọng cười khe khẽ của anh chợt vang lên, “Chúc mừng năm mới!”

Tùng Dung ngắc đầu nhìn. Khoảnh khắc ấy, đôi mắt anh tĩnh lặng, thăm sâu, có nét dục dằng cô chưa bao giờ thấy. Bao xao động bất an nơi đáy lòng bỗng chốc tan biến, dường như thời gian đã quay ngược về buổi chiều họ gặp nhau lần đầu tiên, anh cũng cười như vậy, nói với cô, Tùng Dung, chúng mình từng gặp nhau rồi.

Mọi người đốt hết một thùng pháo mới về chúc Tết người lớn, nhận lì xì rồi mãn nguyện đi ngủ.

Trước khi ngủ, Tùng Dung vào mạng xã hội, hầu hết đều đăng lời chúc Tết, ảnh chụp cơm tất niên và ảnh đôi lứa tình tứ. cô lơ đãng lướt lướt, đột nhiên dừng lại, quay ngược về một bài đăng vừa lướt qua.

Mấy mươi phút trước, có lẽ là vào lúc đang đốt pháo, Ôn Thiệu Khanh đã đăng tấm ảnh Chung Trinh chụp lên mạng xã hội, viết kèm một câu đơn giản.

“Bên em nửa đời, hạnh phúc của anh.”

Đêm Giao thừa của mấy năm trước, khung cảnh không khác lắm, cùng một bóng lưng, có thể thấp thoáng nhận ra cô gái trong tấm ảnh với người ở bài đăng “Đâu phải không nhớ em” kia là cùng một người.

Đốt pháo đêm Giao thừa, mấy năm trước là một người, giờ là một đôi.

Hạnh phúc không chỉ riêng anh. Tình anh sâu đậm, hạnh phúc của em.

Tùng Dung không còn nhớ năm xưa mình đã nghĩ gì khi đốt pháo hoa trên gác mái. Giờ lòng cô ngập tràn hạnh phúc, anh nói đúng, bắt đầu đủ tự tin, kết thúc mới êm đẹp.

Tùng Dung bình thường quen ngủ nướng, nhưng đến chơi nhà người khác thì không tiện dậy quá muộn nên đã cố ý đặt báo thức. Đầu sáng mừng một, cô ngáp dài bò dậy, rửa mặt xong mới phát hiện có một chiếc túi treo ở cửa, vừa mở ra nhìn liền ngây ngẩn.

Là chiếc áo sơ mi lần trước cô bỏ lại nhà anh.

Ôn Thiếu Khanh thật sự đã thêu hình lên trên, chẳng qua không phải tranh uyên ương như Ôn Nhưorget nói, mà là mấy nhánh cây, một mảng lớn màu xanh dịu trải dài từ vai phải đến bên hông trái, trông dạt dào sức sống, trong sắc xanh còn điểm xuyết mấy bông hoa nhỏ rất độc đáo.

Tùng Dung nghĩ lần trước là Ôn Nhưorget nói đùa, không ngờ Ôn Thiếu Khanh thật sự biết món này. cô xúc động, về phòng thay rồi mới đi ra ngoài, ai ngờ vừa ra đến cửa đã gặp Ôn Khiếu Khanh và Nhưorget Chút. anh mặc đồ thể thao, hẳn là mới đi tập thể dục buổi sáng về, toàn thân như phả ra hơi nóng giữa cái giá lạnh mùa đông.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô đầy bất ngờ, “Sớm thế cơ à? anh còn đang định đi gọi em đây đây.”

Tùng Dung chợt dạ xoay xoay cổ, ngại không dám nói là mình muốn gây ấn tượng tốt với gia đình anh nên nói đùa: “Lạ giường, ngủ không ngon.”

Cũng may Ôn Thiếu Khanh không hỏi nhiều, nhìn cô chằm chằm một lúc, cuối cùng ánh mắt rơi vào hoa thêu trên áo sơ mi, anh nở nụ cười, “Cũng đẹp đấy.”

Tùng Dung cúi đầu xem, cố gắng nín cười, “Tay nghề của bác sĩ Ôn tốt thật, lúc khâu vết mổ cho bệnh nhân không biết sẽ thêu hoa gì?”

Hiếm khi thấy Ôn Thiếu Khanh giận, quay người định đi. Tùng Dung thức thời không trêu nữa, giữ lấy anh đổi chủ đề, “Đùa thôi. Đây là hoa gì vậy?”

Biểu cảm trên khuôn mặt Ôn Thiếu Khanh như ngưng lại, khí thế cũng hạ xuống, lời nói mang theo vẻ mập mờ, “Tên gì không quan trọng.”

Tùng Dung cảm thấy quái lạ, “Rốt cuộc tên là gì?”

Ôn Thiếu Khanh nhả ra hai từ: “Nhục quế.”

Tùng Dung thấy quen tai, cau mày ngẫm nghĩ rồi hỏi: “một loại gia vị ấy hả?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “Cũng tương tự. Nhưng cành non của nó là một vị thuốc Đông y, gọi là quế chi. Quế chi là đồ tốt, vị ngọt và đắng, có tác dụng đối với phổi, tim, bàng quang, là thuốc có tính ấm, thường dùng trong việc điều trị cơ thể bị lạnh trong. Trong phần một cuốn Thương hàn luận của Trương Trọng Cảnh có viết, phương thuốc tốt nhất là canh quế chi, được xưng là “thiên hạ đệ nhất phương”. Dùng một lượng quế chi phối với lượng thực được tương đương, bỏ thêm gừng, táo, cam thảo rồi đun lửa nhỏ, có thể giúp tiêu độc ngoài da, điều hòa khí huyết trong ngoài lòng mạch, giúp trị chứng ra mồ hôi trộm khi trúng gió.”

Tùng Dung vẫn cảm thấy không thoải mái, “Em không nói nó không tốt, nhưng tên...”

Ai lại đi mặc gia vị lên người? Gối gia vị di động à?

Ôn Thiếu Khanh nhắc khéo cô: “Đông y tinh tế thâm sâu, tên thuốc dễ nghe chưa hẳn...”

Tùng Dung nhìn anh, vẫn thấy kỳ quặc, “Nhưng anh học Tây y mà!”

“anh biết rồi.” Ôn Thiếu Khanh thu bớt biểu cảm, “Lần sau sẽ thêu thêm mấy con dao phẫu thuật lên.”

Tốt xấu gì đây cũng là tấm lòng của anh, không biết đã tốn bao nhiêu công sức. Tùng Dung không dám chê, cười lấy lòng, “Nhưng trông rất đẹp.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn lướt qua hình thêu kia, “anh chọn nó không phải vì đẹp.”

Tùng Dung tò mò, “Vậy thì vì sao?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, cười đầy ẩn ý, “Nở hoa thì sẽ kết quả, quả của nó gọi là quế tử, có ngụ ý tốt.”

Tùng Dung cau mày, khẽ lặp lại: “Ngụ ý? Quế tử?”

Ôn Thiếu Khanh nắm lấy vạt áo cô, “Đúng vậy, quế tử quế tử, sớm sinh quý tử.”

Tùng Dung giật lại vạt áo từ tay anh, quay người định về phòng thay ra. Ôn Thiếu Khanh ngăn cô lại, “Sao vậy?”

Tùng Dung lườm anh, “Em muốn thay áo.”

Ôn Thiếu Khanh không hiểu, “Đẹp mà, sao lại thay?”

Tùng Dung hậm hực, “anh nói xem?”

Ôn Thiếu Khanh mặc cho Tùng Dung vùng vẫy, kéo tay cô đi ra ngoài, “đi nào, cả nhà đang đợi chúng ta tới ăn điểm tâm đây.”

Đến phòng ăn mới biết câu “Cả nhà đang đợi chúng ta tới ăn điểm tâm” của Ôn Thiếu Khanh rõ là bịa đặt. Trong phòng ăn không có ai, Tùng Dung bắt đầu bày bát đĩa, Ôn Thiếu Khanh vào bếp bưng cháo ra.

cô vừa bày xong, sau lưng liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, rồi có tiếng gọi sốt sắng: “Tùng Dung, mau tới đây.”

cô vừa quay đầu, Ôn Thiếu Khanh đã lao vào, vội vàng đặt bát cháo sứ to lên bàn, sau đó lập tức vươn tay đặt lên tai cô, miệng còn cảm thán: “A, nóng quá!”

Tai Tùng Dung nóng bừng. anh đi tập thể dục buổi sáng về đã tắm rửa thay quần áo, đứng gần thế này, cô có thể thoáng ngửi thấy mùi sữa tắm trên người anh, một mùi hương rất sạch sẽ.

Luồng nhiệt trên tai vừa biến mất thì mặt Tùng Dung nóng lên, cau mày với anh, “anh làm gì đấy?”

Ôn Thiếu Khanh cúi đầu kề sát vào mặt cô, thật thà giải thích: “Đặt tay lên vành tai sẽ không nóng nữa. Kiến thức thông thường mà, em không biết sao?”

“Đương nhiên em biết đây là kiến thức thông thường! Nhưng vấn đề là...” Tùng Dung nói một nửa thì ngừng lại, đôi mắt sụp xuống một chút rồi trợn lên, “Sao anh lại đặt lên tai em?”

Vừa dứt lời thì ở cửa vang lên tiếng hắng giọng, còn có tiếng cười khê.

Hai người cùng nhìn qua, thấy Trần Thốc và Tam Bảo đang đứng ở cửa với vẻ mặt hứng thú đầy ý tứ, lúc này họ mới nhận ra tư thế khi này mờ ám đến mức nào.

Từ góc độ của hai người kia không nhìn thấy biểu cảm của Tùng Dung và Ôn Thiếu Khanh, chỉ có thể thoáng trông thấy động tác, giống như anh đang ôm mặt cô định hôn, mà cô thì hơi ngửa đầu chuẩn bị đón nhận.

Tùng Dung cũng ý thức được vấn đề này, liền đẩy Ôn Thiếu Khanh ra, tay phải vô thức sờ lên vành tai, cúi đầu nhú mày, mới mừng một đầu năm mà anh đã trêu cô! Sau này làm sao sống nữa!

Nhưng người trong cuộc là Ôn Thiếu Khanh thì lại tỉnh bơ hỏi thăm khẩu vị của hai người: “Dì làm tào phớ, giờ tôi đi bưng về, hai người ăn ngọt hay ăn mặn?”

Tam Bảo nghe vậy thì sáng mắt, tung tăng chạy đến, “Mặn, mặn, sáng sớm ăn ngọt sẽ mập!”

Ôn Thiếu Khanh liếc cô nàng, “Lượng thay đổi thì chất cũng thay đổi.”

Tam Bảo ôm mặt, hỏi giọng đáng yêu: “Đàn anh thân yêu, ý anh là em ăn ít quá, chút đồ đó sẽ không làm em mập lên, đúng không?”

“Ý anh là...” Ôn Thiếu Khanh bắt đầu độc mồm ác miệng, “Em đã ăn nhiều như vậy, dù có ăn mặn cũng sẽ mập.”

“A!” Tam Bảo nhào vào lòng Trần Thốc, “Chúng ta vừa trông thấy cảnh không nên thấy, đàn anh chuẩn bị diệt khẩu!”

Trần Thốc cười không ngừng nổi.

Có lẽ do kỹ thuật thêu của Ôn Thiếu Khanh quá xuất sắc, Tam Bảo vừa thấy Tùng Dung liền tiến sát đến hỏi: “Dung Dung, áo này cô mua ở đâu thế, độc đáo quá.”

“Ấy...” Tùng Dung bình tĩnh nói dối, “Đặt làm.”

“Ồ!” Tam Bảo gật đầu, “Cho tôi địa chỉ nhé, tôi cũng đặt một chiếc.”

Tùng Dung vừa định nói thì bị Ôn Thiếu Khanh chặn lại, “Thợ thêu đó giàu rồi nên đã rửa tay gác kiếm, không nhận việc nữa.”

Tam Bảo tiếc nuối, “Thế à? Thôi vậy.”

Ôn Nhược vào sau Ôn Thiếu Khanh, nhìn thoáng qua hình thêu kia, hơi nghiêng đầu nở nụ cười bí hiểm với anh.

Ôn Thiếu Khanh cũng không chịu yếu thế, đáp trả bằng ánh mắt.

Hai chú cháu đang so tài thì bốn người lớn tới, mọi người bắt đầu ăn sáng.

Bà Ôn cười với Tùng Dung và Chung Trinh “Ở nhà trệt không quen đúng không?”

Chung Trinh hớn hở ăn cháo, “không ạ, cháu thích nhà tứ hợp viện lắm.”

Tùng Dung cũng gật đầu cười.

“Thích là tốt rồi.” Bà Ôn cười hỏi, “Cơm trưa muốn ăn gì?”

Ôn Thiếu Khanh liếc Tùng Dung, nói với bà Ôn: “cô ấy ham ăn lắm, gì cũng thích.”

Bà Ôn hơi bất ngờ, hết nhìn Tùng Dung lại nhìn Tam Bảo, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc. nói Tam Bảo ham ăn thì bà đồng ý, nhưng Tùng Dung... không giống chút nào.

“cô ấy giấu kỹ lắm ạ.” Ôn Thiếu Khanh xích lại nhìn Tùng Dung chăm chú, “Tôi hôm qua ăn hơi ít, chắc chưa no đúng không?”

Tùng Dung bị vạch trần, thẹn quá hóa giận, nhưng trước mặt bà Ôn lại không dám làm gì Ôn Thiếu Khanh, cuối cùng chỉ có thể đỏ mặt ngồi yên ở đó.

Lúc sau Chung Trinh nhìn thấy cũng hỏi: “Chị họ, áo này của chị đẹp quá, chưa thấy chị mặc bao giờ.”

Mặt Tùng Dung biến sắc, lườm Chung Trinh. Mọi người trên bàn ăn này đều biết về thuốc Đông y, sao lại không biết hình này? Sao lại không biết ngụ ý của “quế tử” chứ?

Quả nhiên bố mẹ Ôn Thiếu Khanh trao đổi ánh mắt với nhau rồi cười nhận xét; “Đẹp lắm.”

Ông bà Ôn đã chung sống với thuốc Đông y cả đời, lại nhận ra cách thêu kia là của Ôn Thiếu Khanh, cũng nở nụ cười tương tự “Đúng là đẹp thật.”

Tùng Dung tự nhiên bị trêu chọc, thật sự cảm thấy quá oan uổng. cô quả thật không sót ruột chuyện “sớm sinh quý tử” mà...

Ăn sáng xong, ông cụ Ôn gọi Ôn Thiếu Khanh đến phòng đọc sách. Tam Bảo từ lâu đã hứng thú với khu vườn đầy thảo dược Đông y của nhà họ Ôn, liền kéo Trần Thốc đi tham quan. Tùng Dung định về phòng ngủ.

cô vừa về tới phòng thì cậu chàng Chung Trinh chậm hiểu đột nhiên lao đến, tóm lấy Tùng Dung, “Đây là do sếp em thêu ạ?”

Tùng Dung khinh bỉ, “Cung phản xạ của em dài đến mức có thể quán quanh trái đất thắt một cái nơ đấy!”

Biểu cảm trên khuôn mặt Chung Trinh chuyển từ kinh ngạc sang hưng phấn, “Chị họ! Chúng ta rao bán cái áo này lên diễn đàn bệnh viện đi! Hàng do giáo sư Ôn chế tác, chắc chắn có thể bán được giá cao!”

Tùng Dung kệ cậu, đổi tư thế ngồi trên sofa chơi điện thoại. Chung Trinh suy nghĩ cả buổi, đột nhiên lại kêu lên: “Khoan đã! Sếp em mà lại thêu thừa ả?”

Tùng Dung ngẩng đầu cảnh cáo, “không được nói cho người khác biết!”

Chung Trinh ôm bụng lăn lộn trên sofa, “Ồi, chuyện để buồn hay thế mà không được nói, bụng em nghẹn sắp nổ rồi!”

Chung Trinh lẩn một lúc lại ngồi dậy, tiến đến trước mặt Tùng Dung, “Chị họ, chị họ! Chị mau cưới sếp em đi được không? Sếp là nam thần của em!”

Tùng Dung chẳng buồn ngẩng đầu, tiếp tục nghịch điện thoại, dừng dừng trả lời: “anh ấy là nam thần của em chứ không phải của chị, em cưới anh ấy là được rồi.”

Chung Trinh hoảng sợ, “không được, sếp là đàn ông, em cũng là đàn ông, mẹ sẽ đánh chết em mất.”

Tùng Dung hờ hững đáp: “không sao, chị sẽ khuyên cô coi như không có đứa con trai này, chẳng có gì to tát”

“...” Chung Trinh cảm nhận được ác ý dày đặc.

Đúng lúc này, cô nhận được tin nhắn Wechat của Ôn Thiếu Khanh.

“Đến phòng đọc sách.”

Tùng Dung nhanh chóng đứng dậy đi đến chỗ anh bảo.

Trong phòng chỉ có một mình Ôn Thiếu Khanh, anh đang ngồi trước bàn cầm bút lông viết gì đó.

Tùng Dung đến gần, ghé qua thăm dò, “anh đang làm gì thế?”

Ôn Thiếu Khanh chấm mực, quệt nhẹ lên nghiên, ngẩng đầu cười với cô, “Làm lao động, đổi mới gia phả.”

Tùng Dung tán thưởng, “Con cháu dòng dõi thư hương đúng là thích thật.”

Ôn Thiếu Khanh đùa cô chân thành, “Đợi em vào nhà họ Ôn, đây cũng là nhà em, dâu sẽ được vào gia phả.”

Tùng Dung quen bị anh trêu, đã miễn dịch phần nào. cô coi như không nghe thấy, thản nhiên quay người đi đến ngăn tủ thuốc Đông y bên cạnh.

nói là phòng đọc sách nhưng thật ra cũng là phòng thuốc. Có một mặt tường toàn là tủ thuốc, từng ngăn kéo nhỏ đều được dán nhãn tên thuốc bên ngoài, bên trong để được liệu, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc.

Tùng Dung xem lướt qua, chợt thấy một cái tên dễ nghe, “Cát vọng nguyệt, tên này nghe thanh tao thật.”

Ôn Thiếu Khanh vừa cúi đầu viết chữ vừa điềm đạm mở miệng: “Cát vọng nguyệt, chữa đục mắt, giải độc sát trùng.”

Tùng Dung tò mò, mở ngăn kéo ra xem, “Là thảo dược à?”

Nét cười dâng lên trong đôi mắt Ôn Thiếu Khanh, “Ừm... không phải.”

“Thế là gì?”

“Phân và nước tiểu thỏ rừng.”

Tùng Dung đơ mặt, đóng sập ngăn tủ lại, nhìn sang một ngăn khác thấy viết tên là “Cát dạ minh”, nghĩ chắc cũng không phải thứ gì tốt đẹp, chọn tới chọn lui rốt cuộc cũng chọn được thứ vừa ý, “Cái này hay này, bạch đình hương, là hoa đình hương sao?”

Giọng Ôn Thiếu Khanh lộ rõ ý cười, “Là phân và nước tiểu chim sẻ.”

Tùng Dung thâm thở dài.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, càng cười tươi hơn, “Sáng nay anh nói với em rồi, thuốc có tên dễ nghe chưa hẳn đã đẹp mắt.”

Tùng Dung vừa nãy còn tràn đầy tò mò với dược liệu, lúc này đã mất hứng, chán nản nhìn tên thuốc.

Ôn Thiếu Khanh thấy mãi không có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn cô một chút rồi cúi xuống tiếp tục chỉnh sửa gia phả, “trên dưới trái phải tủ thuốc có bảy hàng ngăn kéo, cho nên gọi là tủ Thất tinh đấu [4], cách sắp xếp dược liệu trong ngăn kéo đựng thuốc gọi là đấu phổ, một ngăn ba ô vuông đều nhau. Em nhìn học thứ sáu ở hàng thứ ba từ trên xuống của tủ thứ hai đi.”

[4] Thất tinh đầu: Bảy ngôi sao.

Tùng Dung tìm theo lời anh, trên ngăn tủ kia viết “nhục thung dung”, chắc chính là được liệu bổ thận từng nhắc đến vào mấy lần nói đùa trước kia?

cô mở ra xem, trông cũng chẳng đẹp mắt, thậm chí có thể nói là xấu.

Ôn Thiếu Khanh lại cất tiếng, “Lần trước anh đã từng nói rồi, còn nhớ không? Trong Bản thảo cương mục, Lý Thời Trân đã viết: Thứ này bổ mà không nặng, còn có tên là thông dong. Thông dong, ôn hòa, tính ấm, chủ trị ốm yếu lắm bệnh, bồi bổ từ bên trong, tiêu trừ cơn đau do hàn nhiệt, dưỡng ngũ tạng, tăng cường tính âm, ích cho tinh khí, sinh nhiều con.”

Sinh nhiều con? Tùng Dung cau mày, sao lại nói đến chuyện này rồi? cô khẽ thở dài, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Ôn Thiếu Khanh, xem anh viết gia phả.

Ôn Thiếu Khanh kéo ra một tờ giấy, đặt trước mặt cô, đưa tay thông thả viết xuống hai chữ.

anh viết là “Tùng Dung”, không phải “thông dong”, cũng không phải “thung dung”? [5]

[5] Tùng Dung, thông dong, thung dung: Ba chữ có âm đọc giống nhau, mặt chữ Hán cũng gần giống nhau.

Đây là lần đầu tiên anh viết tên cô. Tên mình được viết ra bởi bàn tay của người yêu, cảm giác này thật khác biệt.

anh viết xong không nói gì nữa, mau chóng rút tay về viết gia phả tiếp.

Tùng Dung nhìn hai chữ trước mặt thật lâu mới chậm chậm dời mắt.

Đôi tay kia vốn đã rất đẹp, thon dài, gọn ghẽ, khớp ngón rõ ràng, vì cầm bút nên gân trên mu bàn tay nổi lên, tạo cảm giác khung xương tuyệt đẹp. Đôi tay này cầm được dao, cũng cầm được bút. Tùng Dung bỗng dưng muốn biết dáng vẻ anh lúc cầm dao phẫu thuật trông thế nào. Nghĩ vậy, tầm mắt cô từ từ dịch chuyển từ bàn tay đến khuôn mặt anh. Đường như anh cũng nhận ra, khóe môi lặng lẽ cong lên, thông thả lên tiếng: “Màn xanh hoa thắm, mỹ nữ thêm hương [6], chỉ hận tình nồng mà xuân mỏng. Mỹ nữ thêm hương mà người xưa nói có phải thế này không?”

[6] Màn xanh hoa thắm, mỹ nữ thêm hương, chỉ hận tình nồng mà xuân mỏng (nguyên văn: Lưu hoa thúy màn, thiêm hương hồng tụ, thường hận tình trường xuân thiển): Các câu thơ trích trong bài thơ Ô Thước tiên của thi nhân thời Tống - Triệu Ngạn Đoan. Mỹ nữ thêm hương (thiêm hương hồng tụ) ý chỉ thư sinh Trung Quốc cổ đại lúc chong đèn đọc sách có mỹ nhân ngồi cạnh, người xưa coi đây là một điểm phúc.

anh vừa dứt lời, Tùng Dung liền cảm thấy tay nóng lên, hóa ra anh đã cầm tay cô đặt lên đùi mình. Cứ thế, một tay anh nắm tay cô, một tay cầm bút lông, viết thêm một lúc mới đặt bút xuống, “Xong rồi.”

anh viết bao lâu, Tùng Dung nhìn bấy lâu. anh lên tiếng, cô mới sực tỉnh, chỉ vào một chỗ hỏi: “Chỗ này... Sao bên cạnh tên anh lại có một khoảng trống?”

Về mặt Ôn Thiếu Khanh trở nên kỳ lạ, bố cục hơi có vấn đề, không muốn chép lại.

Tùng Dung cũng không nghĩ nhiều, gạt đầu, đưa tay day cổ. Ôn Thiếu Khanh quay sang nhìn, “Sao thế?”

Tùng Dung xoay xoay đầu, khuôn mặt càng đau khổ, “Chắc là bị sái cổ rồi.”

Ôn Thiếu Khanh chà xát hai tay, nắm lấy vai Tùng Dung ra hiệu cho cô quay người, “Quay qua chỗ khác, anh xoa bóp giúp em.”

anh đứng sau lưng Tùng Dung, nhẹ ôm lấy đầu cô xoay qua trái rồi xoay sang phải, thỉnh thoảng lại hỏi: “Thế này có đau không?”

Lúc ngón tay lướt qua trước mặt, Tùng Dung có thể ngửi thấy rõ mùi mực hòa với hơi thở thanh mát trên người anh, tất cả những thứ ấy khiến người cô bỗng nóng bừng.

Ôn Thiếu Khanh ấn vào nơi đang căng cứng trên vai cô, “Chỗ này à?”

Tùng Dung thấp giọng: “Ừm.”

Lúc ông cụ Ôn cùng Ôn Nhượng đến kiểm tra thành quả của Ôn Thiếu Khanh thì gặp Chung Trinh đang tìm Tùng Dung cũng vừa đi tới cửa. Ba người chào hỏi nhau, vừa định vào trong thì đột nhiên nghe thấy những âm thanh bất thường.

một giọng nữ đầy kìm nén vang lên: “A, nhẹ thôi, nhẹ thôi.”

Cách một cánh cửa, giọng nam nghe hơi mơ hồ, “không nhẹ được.”

Ba người đứng ngoài nhìn nhau, giọng nữ lại vùng vằng cất lên, “Đau!”

“Cố chịu một chút, sẽ đỡ ngay thôi.”

“Vẫn chưa được à?”

“Căng quá, thả lỏng một chút, anh không ấn vào được đây này.”

Giọng nam đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, bầu không khí trong phòng càng mờ ám.

Ba người kia trao đổi ánh mắt, không nghe nổi nữa liền đột ngột đẩy cửa tiến vào, “Hai người đang làm gì?”

Tùng Dung ngồi trước bàn, Ôn Thiếu Khanh đứng sau, tay đặt trên vai cô, hai người đều mặc quần áo trắng hoàng.

Ôn Thiếu Khanh nhìn ba người khó hiểu, “cô ấy bị sái cổ, cháu xoa bóp giúp thôi mà.”

Chung Trinh đang cực kỳ xấu hổ, ngập ngừng mãi mới lên tiếng: “Căng quá là thế nào?”

Thiếu Khanh chỉ vào cổ Tùng Dung, “Ơ. Ơ căng quá, ấn cũng không ấn được.”

Chung Trinh nhìn Tùng Dung rồi hỏi Ôn Thiếu Khanh tiếp: “Thế thầy kêu cái gì?”

Tùng Dung ngượng ngùng nhìn Ôn Thiếu Khanh rồi quay ra giải thích: “Đau quá, chị không chịu được nên cầu cứu anh ấy.”

Ôn Nhượng liếc nhìn cả hai, ung dung mở miệng: “Xoa bóp thôi mà sao hai người nói nghe giống... chuyện kia thế.”

Tùng Dung không hiểu, “Chuyện gì cơ?”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười nhìn cả ba người, “Có cần một túi bột tẩy trắng tác dụng mạnh không?”

Ông cụ Ôn tỏ ra lúng túng, hắng giọng, “Viết xong gia phả chưa?”

Tùng Dung nghĩ một lúc mới hiểu được, đỏ bừng mặt tìm có chuồn đi. Chung Trinh cũng chạy theo cô.

Đợi Tùng Dung ra ngoài, Ôn Thiếu Khanh mới cầm bút lên, viết thêm hai chữ vào chỗ trống bên cạnh tên anh rồi đưa cho ông cụ Ôn.

Ông cụ Ôn lật ra xem xét cẩn thận, bỗng dừng lại, ngẩng lên nhìn Ôn Thiếu Khanh, ánh mắt sâu thẳm.

Ôn Thiếu Khanh điềm nhiên đón lấy cái nhìn của ông, “Sao ạ?”

Mãi sau ông Ôn mới thu lại ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Chỉ một lần này thôi.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu. Cả đời này anh sẽ chỉ có một người vợ đó, tất nhiên chỉ có một lần này.

Ôn Nhượng cầm gia phả xem, sau khi nhìn thấy bên thì thầm mĩa mai: “Mặt dày thế cơ đấy, còn chưa cưới đã vội vẽ ghi tên người ta vào gia phả, không sợ người ta cười cho!”

Ôn Thiếu Khanh cười tươi tắn, “Sớm muộn gì cũng là người của tôi.”

“Sớm muộn?” Ôn Nhượng hừ lạnh, “Cậu sớm muộn cũng sẽ có con, sao không viết cả tên con lên đi?”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu đồng ý, “Chú không phải nói vậy, tôi đã nghĩ xong thật rồi đấy.”

nói xong, anh nhanh tay cướp lại gia phả từ Ôn Nhượng, quay người đi về bàn, viết thêm hai cái tên “Ôn Tinh”, “Ôn Cố” dưới tên anh và tên Tùng Dung rồi mới trả lại.

Ông cụ tức đến nỗi chòm râu cũng run lên, “Gia phả là thứ để cháu thích nghịch thế nào thì nghịch đấy à?”

Ôn Thiếu Khanh tỏ ra ngây thơ, “không nghịch, cháu rất nghiêm túc.”

Ông cụ Ôn đập bàn, “Ra ngoài!”

Ôn Thiếu Khanh lập tức quay người đi ra, “Vâng.”

Ôn Nhượng đang hí hửng, chợt thấy ông cụ Ôn nhìn mình phần nộ thì run lên, “Bố, sao thế ạ?”

Ông cụ Ôn đập bàn, “anh xem cháu anh đi, có cả con luôn rồi, còn anh thì vợ cũng chưa có!”

Ôn Nhượng buồn cười, “Cậu ta có con lúc nào ạ? Chỉ viết cái tên thôi mà, con cũng viết được!”

Ông cụ Ôn thả nhẹ một câu: “anh là người xuất gia cơ mà?”

Ôn Nhượng lập tức khom lưng xin lỗi thành khẩn, “Bố, con sai rồi...”

Mùng Hai Chung Trinh phải trực ở bệnh viện nên ăn trưa xong thì về nội thành. Tùng Dung cũng ngại ở lại nhà họ Ôn làm phiền mọi người nên đi cùng Chung Trinh luôn, còn Ôn Thiếu Khanh vẫn ở lại nhà tổ.

Nhưng Tùng Dung không ngờ, ngay ngày thứ hai của năm mới cô đã bắt đầu mất ngủ, liên tiếp mấy ngày như vậy thì cảm thấy không chịu nổi nữa. May mà ngày mai Ôn Thiếu Khanh bắt đầu đi làm nên hôm nay đã về đây. cô nhìn đồng hồ, còn chưa tới mười một giờ, không tính là quấy rầy chứ?

Nghĩ vậy, cô nhanh chóng ngồi dậy khỏi giường sang nhà đối diện.

một lúc lâu Ôn Thiếu Khanh mới ra mở cửa. Có lẽ anh vừa tắm xong, tóc hơi ướt, có mấy sợi lông xòa trước trán, cả người toát ra vẻ biếng nhác thoải mái, nhưng đôi mắt phía sau những sợi tóc ấy lại sâu thẳm và đen láy, đường nét và mọi chi tiết trên gương mặt càng trở nên sắc sảo đẹp đẽ, khiến cô trông thấy mà ngơ ngẩn.

Nhìn thấy Tùng Dung, Ôn Thiếu Khanh cũng sững người, cười trêu chọc: “Luật sư Tùng, đêm hôm khuya khoắt em đến gõ cửa nhà đàn ông độc thân là có ý gì? anh có thể mời luật sư gửi văn bản luật cho em tố cáo em quấy rối anh không?”

Tùng Dung gật đầu liên tục, đứng ở cửa không vào, “Có thể, có thể, rồi em sẽ giới thiệu luật sư cho anh, có giảm giá. Giờ nói vấn đề của em trước đã, em mất ngủ mấy ngày nay rồi...”

Ôn Thiếu Khanh ngắt lời cô: “Em đã bao giờ nghe câu ”thu thêm đông cát” chưa?”

Tùng Dung hoàn toàn không ý thức được cái bẫy đang giăng ra trước mặt, thành thật lắc đầu.

Ôn Thiếu Khanh nghiêm giọng: “Trong Hoàng đế nội kinh viết: Ba tháng mùa đông là thời điểm vạn vật khép kín, nước đóng băng, đất nứt nẻ vì giá rét. Để thích ứng với đặc tính của mùa đông, nên ngủ sớm dậy muộn, bao giờ nắng lên mới bắt đầu rời giường. không nên làm dương khí bị nhiễu loạn, cần giấu đi tâm trí của mình, giống như một người có bí mật thì giữ kín mà không tiết lộ ra ngoài, cũng giống như đã chiếm được thứ mình khao khát rồi thì giấu nó đi. Phải tránh rét lạnh, tìm ấm áp. Đừng để hở da thịt mà khiến dương khí bị tổn thất liên tục, đây chính là đạo lý cất giữ ”khí” để chăm sóc cơ thể thích ứng với tiết trời mùa đông.”

Tùng Dung cho rằng điều này có liên quan đến việc điều trị mất ngủ, bèn hỏi: “Cất giữ thế nào?”

Về mặt Ôn Thiếu Khanh trở nên tế nhị, “Cất giữ dương khí thì phơi nắng nhiều. Cất giữ tâm trí, tim là nơi cất giữ trí, thống trị cơ thể, là gốc rễ của sinh mệnh, là chủ của lục phủ ngũ tạng, cảm xúc bị tổn thương thì tâm trí sẽ bị ảnh hưởng đầu tiên, tiếp theo là đến các tạng phủ tương ứng, dẫn đến khí của tạng phủ bị rối loạn. Mùa đông vạn vật đều ẩn mình, tâm trí của con người cũng nên được cất giữ ở bên trong.”

Tùng Dung hỏi tiếp: “Giữ nữa?”

Ôn Thiếu Khanh nhanh miệng thốt ra: “Và giữ tinh.”

Tùng Dung cau mày, “Tinh gì?”

Ôn Thiếu Khanh thông thả nói: “Em nói xem là tinh gì?”

Lúc này Tùng Dung mới phản ứng được, “anh nói với em chuyện giữ tinh làm gì? Em đâu có!”

Ôn Thiếu Khanh vòng vo mãi cuối cùng cũng quay lại vấn đề, “anh chỉ muốn bảo em chú ý một chút, đừng khơi dậy ngọn lửa trong anh.”

Tùng Dung gắt lên, “Em vốn không hề làm thế!”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Vậy đêm hôm em mặc đồ ngủ, không lau tóc đến gõ cửa nhà anh làm gì?”

Tùng Dung không biết giải thích ra sao, “Em mất ngủ mà!”

Ôn Thiếu Khanh tốt bụng uốn nắn tư tưởng cho cô, “Phụ nữ không sinh con và không sinh hoạt tình dục sẽ có khả năng mắc bệnh ung thư nội mạc tử cung và ung thư vú khá cao. thật ra sinh hoạt tình dục cũng như ăn cơm vậy, không được ăn bữa nhưng cũng không thể để đói, cứ hợp lý là được.”

Tùng Dung trở mặt, “Người học y toàn là lưu manh.”

Ôn Thiếu Khanh hơi khựng lại, nghi ngờ hỏi: “không phải em muốn ngủ cùng anh à?”

Tùng Dung gào lên: “Tất nhiên là không! anh có phải bác sĩ không thế? Em đang miêu tả triệu chứng bệnh.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn đồng hồ trên tường, “anh tan việc rồi.”

Tùng Dung thu bớt vẻ hung dữ, tử tế hỏi: “anh biết thôi miên không?”

Ôn Thiếu Khanh kinh ngạc nhìn cô, “anh là Doraemon chắc?”

Tùng Dung chưa chịu thôi: “không biết thật à?”

Nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, Ôn Thiếu Khanh hơi đau lòng, lôi cô vào nhà, “Vào trong rồi nói.”

Sau khi Tùng Dung vào, Ôn Thiếu Khanh tìm hiểu mấy vấn đề rồi hỏi: “Em đã bao giờ nghe nói về ASMR chưa?”

Tùng Dung lắc đầu.

Ôn Thiếu Khanh giải thích: “Autonomous Sensory Meridian Response, tạm dịch ra là phản ứng cực khoái cảm giác độc lập, cũng gọi là cực khoái não, dựa vào kích thích thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác hoặc cảm giác để làm cho con người nảy sinh một cảm xúc đặc biệt kích thích hưng phấn ở não, da, phần lưng hoặc các phần khác trong cơ thể, có thể thúc đẩy và nâng cao chất lượng giấc ngủ. Trước mắt chưa có, mà có thể là vốn không có lý giải khoa học hay số liệu thí nghiệm nào chứng minh hiện tượng này, giới khoa học và giới y học đang có rất nhiều tranh luận xoay quanh nó. Nhưng em có thể thử xem sao.”

Tùng Dung ngẫm nghĩ, “Thử kiểu gì?”

Ôn Thiếu Khanh đặt một cái gối xuống ghế sofa, vỗ vỗ, “Nằm xuống.”

Tùng Dung nằm xuống, Ôn Thiếu Khanh lại ra hiệu cô, “Dịch vào trong một chút.”

Tùng Dung nghe lời, dịch vào trong, không ngờ Ôn Thiếu Khanh lại lập tức nằm xuống bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt khô ngò kè sặt, cô trợn mắt, “anh làm gì vậy?”

Ôn Thiếu Khanh ra vẻ đương nhiên, “Chữa mất ngủ giúp em.”

Tùng Dung ngẫm phê bình, “Nhưng anh thế này...”

Ôn Thiếu Khanh bình thản trả lời, “anh là bác sĩ.”

Tùng Dung cau mày thật chặt, “anh nói anh tan việc rồi mà?”

“Em thích nói sao làm vậy chứ gì?” Ôn Thiếu Khanh ra vẻ không hứng thú, “Vây thôi, không thử nữa. Hay là em vẫn muốn ngủ cùng anh?”

Tùng Dung cảm thấy sụp đổ, hít sâu một hơi, “Như bây giờ thì khác gì ngủ cùng nhau?”

Ôn Thiếu Khanh suy ngẫm, “Khác ở chỗ em coi anh là đàn ông hay là bác sĩ.”

Tùng Dung cố kìm nén suy nghĩ muốn bộc phát, “Khác gì nhau?”

Giọng Ôn Thiếu Khanh bắt đầu mang theo ý uy hiếp: “Rốt cuộc là có tiếp tục không?”

Nỗi khổ mất ngủ cuối cùng vẫn chiến thắng xấu hổ, Tùng Dung miễn cưỡng gật đầu.

Ôn Thiếu Khanh ấn mấy lần vào di động, lập tức có tiếng mưa vang lên từ loa điện thoại. anh điều chỉnh âm lượng, lại nằm xuống, quay người lại ôm Tùng Dung, “Nhắm mắt.”

Tùng Dung nằm trong lòng anh, nhanh chóng cảm thấy một bàn tay đặt lên mắt, một tay khác nhẹ nhàng xoa bóp đầu mình. một lát sau, nụ hôn của anh dịu dàng rơi xuống mắt, mũi, má cô, hơi thở ấm áp thỉnh thoảng lại phả vào làn da, cuối cùng chuyển sang tai, khẽ thổi vào.

Tùng Dung run rẩy, cảm thấy giống như có một chiếc lông chim nhẹ nhàng quét trong tai mình. một lúc sau, giọng anh khe khẽ vang lên, “Ngủ rồi à?”

cô mở lớn đôi mắt, hết sức tỉnh táo, “không.”

Làn da cô trắng nõn mềm mịn, giờ phút này, đường cong dịu dàng của chiếc cổ mượt mà hiện ra ngay trước mắt Ôn Thiếu Khanh. anh trông thấy đã xao động, lại đang ôm cơ thể mềm mại trong tay, lòng càng nhận nhạo.

Ôn Thiếu Khanh chớp chớp mắt, rút tay về, giọng khàn đi khác thường, “Vây thôi, xem ra anh không có năng khiếu trong việc này.”

anh ngồi dậy, vẻ mặt kỳ quái khó đoán, lúc đứng lên đi sang ghế sofa bên cạnh ngồi thì động tác càng kỳ lạ, hơi cúi đầu khom lưng, còn quay người cầm lấy một quyển sách, khi ngồi xuống thì đặt ở bụng, dường như chẳng có ý muốn đọc.

Nhưng lúc này Tùng Dung không có lòng dạ nào để ý đến anh, chỉ lo bình ổn lại tâm tư của mình. không phải anh không có năng khiếu, mà là quá có năng khiếu. cô hưng phấn quá mức, làm sao ngủ được?

một lúc sau, Ôn Thiếu Khanh cầm cốc trên bàn uống mấy ngụm xong mới ngược lên nhìn cô, “Ra khỏi chung cư rồi phải, có một hiệu thuốc hai mươi tư giờ, ở đó có bán thuốc ngủ, cần anh viết đơn thuốc cho không?”

Tùng Dung yếu ớt trả lời: “Tối nay em uống hai viên rồi, uống nữa liệu có chết không?”

Ôn Thiếu Khanh đề nghị chân thành, “Thế chất khác biệt, hiệu quả cũng không giống nhau. Em cứ thử xem sao?”

Tùng Dung lườm anh rồi lại thở dài, “anh sắp đi ngủ chưa? Em nằm đây một lúc được không?”

Ôn Thiếu Khanh thoải mái gật đầu, “Nằm đi, tạm thời anh chưa ngủ.”

Tùng Dung nằm một lát, thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh như có lời muốn nói.

Ôn Thiếu Khanh đang cầm bút chú thích gì đó trên một tập giấy A4 dày, “Muốn nói gì thì nói đi.”

Tùng Dung thở hắt ra, cuối cùng cũng hỏi thành tiếng: “Bình thường anh đều chữa bệnh cho bệnh nhân như thế à?”

Ôn Thiếu Khanh dừng dừng liếc xéo cô, “Bình thường anh chữa bệnh cho người khác đều dùng dao, có cần anh vào bếp lấy không?”

Cơ mặt Tùng Dung giật nhẹ, “không cần.”

Qua một lúc, Tùng Dung hỏi: “anh đang làm gì thế?”

Ôn Thiếu Khanh lật ra trang đầu cho cô nhìn, “Xem bài tập nghỉ đông của sinh viên, vừa hay xem đến bài của em họ em.”

Tùng Dung nhìn thoáng qua, “Viết thế nào?”

Ôn Thiếu Khanh lật lại tờ kia, vừa viết gì lên đó vừa điềm nhiên bình luận: “Chẳng ra gì, anh đang định mai sẽ mang cho cậu ta một trận.”

Họ rất ít khi nghiêm túc thảo luận một vấn đề như thế. Ôn Thiếu Khanh đánh giá thấp nhưng Tùng Dung cũng không có ý muốn bao che, thậm chí còn hứng thú hỏi: “Về sau liệu nó có thể thành một bác sĩ tốt không?”

Ôn Thiếu Khanh cười, ngược lên hỏi lại cô: “Tiêu chuẩn của một bác sĩ tốt là gì?”

“Giống như anh.” Tùng Dung ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung “Kém hơn anh một chút cũng được.”

Ôn Thiếu Khanh cười trầm thấp, “Câu này có tính là khen anh không?”

Tùng Dung nhướn mày khẽ cười, bắt chước anh bông đùa, “Em vẫn luôn sùng bái anh, anh không biết à?”

Ôn Thiếu Khanh mím môi, đánh giá: “Sùng bái mù quáng cũng không tốt”

Tùng Dung nghe vậy thì sửng sốt, sau đó hai người nhìn nhau cười, hóa ra người đàn ông này còn biết kể chuyện cười nữa.

Cười xong, Tùng Dung như chợt nhớ ra điều gì, “Lúc nhận nó làm sinh viên để hướng dẫn, anh có biết nó là người giả mạo em hồi ấy không?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, “không biết.”

“Nếu nó không phù hợp với điều kiện nhận học sinh của anh, mà anh lại biết nó là em họ em, vậy anh có bằng lòng...”

đang nói dở, cô đột nhiên dừng lại, mỉm cười, “Được rồi, trên đời này không có nếu như.”

Ôn Thiếu Khanh cũng lặng thinh một lát rồi ngẩng lên nhìn cô, “Bằng lòng. Nếu anh biết cậu ấy là em họ của em, anh sẵn sàng gác lại nguyên tắc của mình. Cùng lắm thì để ý cậu ấy hơn một chút, chỉ dẫn cho cậu ấy nhiều hơn một chút. Chủ yếu là lòng dạ không xấu thôi, chứ làm bác sĩ cũng có thể cần cù bù thông minh mà. Có lúc anh còn nghĩ, nếu anh biết cậu ấy là em họ em sớm hơn một chút, có lẽ chúng ta còn có thể gặp nhau sớm hơn.”

“Bác sĩ Ôn cũng giỏi dỗ dành người khác thật.” Tùng Dung làm như khinh bỉ đáp một câu rồi không nói gì nữa.

cô có lý trí, tỉnh táo đến đâu, cứng miệng đến đâu thì vào thời điểm này mà nói không động lòng thì rõ là nói dối.

Tùng Dung chợt cảm thấy bầu không khí yên tĩnh quá, bèn hắng giọng đổi chủ đề, “Chung Trinh có năng khiếu học y không?”

Ôn Thiếu Khanh cười nhẹ, “Có rất nhiều chuyện, cố gắng là đủ rồi, không cần vận dụng đến năng khiếu.”

Tùng Dung cảm thấy có lý, hỏi tiếp: “Vậy chuyện gì cần phải vận dụng năng khiếu?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô sâu thẳm, ý cười trong mắt càng lúc càng nồng đậm, “Tăng điểm kỹ năng, em quên rồi à?”

Tùng Dung xúc động, “Chúng ta chơi một ván đi?”

“Được.” Ôn Thiếu Khanh gật đầu, đưa laptop trong tay cho cô, “Em dùng laptop của anh đi, game ở trong ổ D, anh vào phòng đọc sách dùng máy tính bàn.”

Tùng Dung nhận lấy lại lưỡng lự, “Lâu lắm rồi em không chơi, tập lại chút đã, anh chấm bài tiếp đi, chốc nữa xong em sẽ gọi.”

Ôn Thiếu Khanh cười không nói.

cô mở thư mục trò chơi, chợt thấy mấy video, “Đây là gì?”

Ôn Thiếu Khanh ghé sang nhìn, “Video giải thích quay trong game hồi ấy, đã đăng hết lên diễn đàn. Chắc em đều xem rồi.”

cô đeo tai nghe lên, mở ra. Đúng là đã xem hết rồi, chỉ có điều bản cô xem là bản đã được xử lý âm thanh, còn đây là bản gốc chưa xử lý.

cô háng giọng, “Thôi, chơi game sẽ hưng phấn, càng không ngủ được”

Sau đó cô thản nhiên cầm lấy điện thoại và cáp truyền dữ liệu, “Em tải mấy bài hát.”

Ôn Thiều Khanh không ngẩng đầu lên, “Ừ.”

cô vụng trộm chép mấy video kia vào điện thoại, trả máy cho Ôn Thiều Khanh rồi nằm trên sofa đeo tai nghe.

Ôn Thiều Khanh nghĩ cô đang nghe nhạc cho dễ ngủ nên cũng không quấy rầy. Xem hết bài tập của sinh viên, anh mới phát hiện Tùng Dung đang nhắm mắt nghe gì đó, miệng còn mỉm cười.

anh đi tới lấy một bên tai nghe xuống, “đang nghe gì vậy?”

Tùng Dung không có phản ứng gì, lúc này anh mới nhận ra cô đã ngủ. Ôn Thiều Khanh tiện tay đặt tai nghe vào trong tai nghe thử, hóa ra là giọng của anh, là giọng anh giải thích về game.

anh nghe một lát mới tháo bên tai nghe còn lại đặt sang bên cạnh, mỉm cười, cúi đầu hôn vào giữa đôi lông mày của cô.

29. Chương 16: Ba Khoảng Thời Gian, Ba Bức Thư Tình

Đàn em Tùng, trên sách viết, ôn hòa ung dung, năm tháng an bình.

Chúng mình chính là một đôi trời sinh

Sáng sớm hôm sau Ôn Thiều Khanh đi tập thể dục về, thấy cũng đến giờ rồi liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng, lại giao việc cho Như Quỳnh Chút, “đi gọi Tùng Dung dậy, đừng làm cô ấy sợ.”

Tùng Dung đang ngủ ngon, đột nhiên cảm thấy một thứ đầy lông cọ vào lòng bàn tay, mơ màng tỉnh lại, thấy sinh vật trước mắt thì giật nảy mình, là Như Quỳnh Chút? cô đỡ dậy một lát rồi ngồi dậy, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên giường. Hôm qua rõ ràng cô trần trọc trên ghế sofa, vậy mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết? Lại còn ngủ trên giường Ôn Thiều Khanh?

cô ra khỏi phòng ngủ, Ôn Thiều Khanh đang làm bữa sáng, nghe thấy tiếng liền lộ đầu ra, “Em rửa mặt đi rồi chuẩn bị ăn sáng. Ngày đầu tiên đi làm của năm mới, đừng đến muộn.”

Tùng Dung hơi ngơ ngẩn, quay người đi vào nhà vệ sinh, đi vài bước mới nhớ ra đây là nhà của Ôn Thiều Khanh, đồ vệ sinh cá nhân của cô ở nhà đối diện.

cô bèn quay lại định về nhà, nhưng vừa mở cửa ra đã sững người lại.

Tùng Dung nhìn một đám người trước cửa đang kinh ngạc, lại cúi đầu nhìn mình. Sáng sớm cô mặc quần áo ở nhà, còn chưa rửa mặt, đầu tóc bù xù đi ra từ nhà Ôn Thiều Khanh, bị người khác hiểu lầm cũng là chuyện dễ hiểu.

Quá trình phản ứng kéo dài mấy giây, sau đó cô bình tĩnh mỉm cười chào hỏi, điềm nhiên giải thích: “Lúc dậy rửa mặt phát hiện nhà không có nước, sang đây hỏi mới biết do nhà mình bị mất nước, chắc không cần thận đập vào van rồi, đang định về nhà kiểm tra lại. Các em tìm thầy Ôn à? anh ấy ở nhà đấy, mau vào đi.”

nói xong, cô bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của đám học trò của Ôn Thiều Khanh, tỉnh bơ đi về nhà, đóng cửa lại mới bắt đầu cào tường.

Tùng Dung rửa mặt xong, đứng trong nhà mình nghe thấy tiếng nói ngoài hành lang, tiếng mở thang máy, tiếng bước chân ngày càng xa dần mới mở cửa ra ngoài.

Ôn Thiều Khanh đưa học sinh đến thang máy, còn chưa về đến nhà đã bị Tùng Dung lao ra khiến anh giật mình.

cô giận dữ chất vấn anh: “Ôn Thiều Khanh! Chắc chắn là anh cố ý!”

Ôn Thiếu Khanh vẫn điềm đạm, “Sao lại thế? Họ đến chúc Tết mà, anh cũng vừa biết.”

Tùng Dung hằm hè, “Có ma mới tin anh.”

Ôn Thiếu Khanh bật cười trước bộ dạng như nhím xù lông của cô, “Em có chứng cứ gì chứng minh anh có ý?”

Tùng Dung ngoảnh đi, “Em không có chứng cứ.”

Ôn Thiếu Khanh cười nhẹ, “Thế thì thật không phải. Em đã nói pháp luật tuân thủ nguyên tắc ai đưa ra suy đoán thì cũng đồng thời phải cung cấp chứng cứ cơ mà?”

Tùng Dung nghe vậy thì mỉm cười, anh đã thích lý lẽ thì chúng ta lý lẽ. Đúng là em từng nói ai đưa ra suy đoán thì đồng thời phải cung cấp chứng cứ, nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, gọi là trách nhiệm chứng minh đảo ngược. nói đơn giản là, em nghi ngờ anh, nếu anh không thể cung cấp chứng cứ chứng minh mình không phải thủ phạm, thì suy đoán của em được thành lập.”

Ôn Thiếu Khanh kinh ngạc, “Em có cần phải lý lẽ đến mức ấy không?”

Tùng Dung mỉm cười, “Lúc nào em cũng rất có lý lẽ.”

Ôn Thiếu Khanh cười bằng mắt, “Có lý lẽ mấy đi chẳng nữa cũng vô ích thôi, dù sao đã bị thấy rồi.”

Tùng Dung nghe vậy thì càng tức, không muốn cãi nữa, xông thẳng vào cào anh, “Ôn Thiếu Khanh, anh có ý! Tất cả đều do anh sắp đặt!”

Trước cơn giận của Tùng Dung, Ôn Thiếu Khanh vẫn nhìn cô tỉnh táo, “Có cần anh kê cho em ít Chlorpromazine không?”

Tùng Dung ngừng lại, “Chlorpromazine là gì?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô đầy ý tứ, “Thuốc dùng để khống chế các triệu chứng như kích động, căng thẳng, lo lắng, ảo giác, tưởng tượng... của bệnh nhân tâm thần phân liệt hoặc các bệnh tâm thần khác.”

Ngọn lửa giận trong Tùng Dung lại bùng lên, “anh mới là đồ thần kinh ấy!”

Ôn Thiếu Khanh sửa lời, “Bệnh thần kinh với bệnh tâm thần khác nhau.”

Tùng Dung lập tức ra tay, “anh im ngay! Em phải gửi văn bản luật sư cho anh!”

cô vẫn luôn bình tĩnh lý trí, hiếm khi vùng vằng không khuôn phép thế này. Ôn Thiếu Khanh cười tránh đi, “nói mới nhớ, lâu rồi luật sư Tùng không gửi văn bản luật sư cho anh, giận như vậy hay là gửi anh một cái cho đỡ tức đi?”

Tùng Dung giận tím mặt, “Gửi văn bản luật sư cho anh em cũng thấy phí giấy!”

trên đời này có lẽ chỉ có tên làm nghề mổ xẻ này mới có thể khiến luật sư Tùng luôn tỉnh táo, lý trí trở nên ồn ào, vùng vằng như thế.

Tầng này chỉ có hai nhà của bọn họ, cũng không sợ bị ai nhìn thấy. Hai người đang lôi kéo, cửa thang máy bỗng mở, Chung Trinh đi ra rồi đứng sững lại, “Chị họ... em... em quên điện thoại ở nhà sếp nên quay lại lấy... Chắc không làm phiền hai người chứ?”

Tùng Dung đơ người rồi chạy về nhà đóng sầm cửa lại.

Ôn Thiếu Khanh nhìn cánh cửa đóng chặt, cười thích thú, “Ôi, Chung Trinh ơi, không hay rồi, cậu làm chị họ giận rồi.”

“Em không gánh mối họa này đâu nhé!” Chung Trinh nhìn chằm chằm Ôn Thiếu Khanh, “Hình như em chưa bao giờ thấy chị ấy như thế...”

Ôn Thiếu Khanh liếc cậu, “Chị họ cậu còn nhiều đáng vẽ mà cậu chưa từng thấy lắm.”

Chung Trinh không chịu yếu thế, “Hừ, em với chị họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, chị ấy cũng còn nhiều đáng vẽ mà sếp chưa thấy bao giờ lắm!”

Ôn Thiệu Khanh ngạc nhiên: “Đây là thái độ nói chuyện với thầy giáo của cậu đấy à? Cậu còn muốn tốt nghiệp không?”

“Lại lời chuyện này ra uy hiếp...” Chung Trinh cúi đầu thì thầm bất mãn, lúc ngẩng lên đã đổi sang bộ mặt tươi cười, nịnh nọt, “Sếp ơi, sếp mệt không? Có cần em công sếp về nhà không? Có đói không? Em mời sếp đi ăn nhé! Sếp muốn biết gì về chị họ em thì cứ hỏi em, em sẽ nói hết. Sếp đã xem ảnh đầy trăm ngày của chị họ em chưa? không mặc quần áo, HD không che...”

Chung Trinh đi theo Ôn Thiệu Khanh nói không ngừng, anh mặc kệ cậu, về nhà.

Vừa mới sáng ra đã âm ỉ nên ngày làm việc đầu năm mới của Tùng Dung cũng chẳng tốt đẹp gì. Thượng Quan Dịch về quê ăn Tết, mai mới về nên vừa kết thúc cuộc họp buổi sáng, Tùng Dung đã bị Đàm Tư Trạch cử đi làm luật sư lý hôn.

Đây không phải chuyên môn của cô. Nhìn đôi vợ chồng cãi nhau âm ỉ trước mặt, cô đưa tay nhìn đồng hồ, quả thật sức chiến đấu quá mạnh, đã cãi sắp được bốn mươi phút rồi mà mặt chưa đỏ, hơi thở cũng chưa gấp. cô lại nhìn sang luật sư đối phương, ồ, đã bắt đầu lướt web.

cô hắng giọng nhắc nhở đương sự, “cô Lý, chúng tôi đều đã nắm rõ tình hình cơ bản. Hay là cô nhấn mạnh trọng điểm giúp tôi đi?”

cô Lý lập tức tố tội chồng: “anh ta không yêu tôi! Tôi đổi kiểu tóc mới anh ta không phản ứng gì, mặc quần áo đẹp anh ta cũng làm lơ. anh ta chẳng quan tâm đến gia đình chút nào, rèm cửa, thảm, khăn trải bàn trong nhà đã thay được một tuần cũng không hề nhận ra! Tôi phải nghỉ hai tuần mới chọn được những hoa văn đó. Uống công tôi suy nghĩ nhiều như vậy. Ban đầu tôi thích phong cách Hàn Quốc, nhưng nghĩ đến anh ta lại không dám chọn bừa...”

Tùng Dung gào thét trong lòng, lại nữa, lại nữa, nói vào chủ đề chính xem nào, sao lại bắt đầu rồi...

Có lẽ trông cô khổ sở quá nên cô Lý cuối cùng cũng dừng lại gọi cô: “Luật sư Tùng?”

Tùng Dung tỉnh táo lại, ngồi ngay ngắn, “Vâng, tôi đang nghe đây, cô nói tiếp đi ạ. Cuối cùng cô đã đổi sang hoa văn gì? Để tôi ghi lại.”

Lần này đến phiên cô Lý ngơ ngác, “... Chuyện này rất quan trọng sao?”

Tùng Dung gật đầu nghiêm túc, “Đương nhiên, tôi phải nhớ ghi lại, tới lúc ra tòa sẽ trình lên cho thẩm phán xem. Nếu thẩm phán cũng thích hoa văn của rèm cửa này thì đây chính là điểm cộng. Thẩm phán cũng là người, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi sở thích của mình. Nếu không ngại thì lúc về cô có thể chụp rèm cửa gửi cho tôi không? Có cả hình minh họa và chú thích càng tốt, đơn giản, trực tiếp, hiệu quả.”

Bộ dạng nghiêm túc nói xằng của cô khiến luật sư đối phương bật cười, hắng giọng tán thành: “nói có lý lắm.”

cô Lý dường như được cổ vũ, tiếp tục nói: “Luật sư Tùng, cô biết trò ”Hôm nay lúc em uống thuốc đã thấy một tin tức” đang nóng trên mạng không?”

Tùng Dung lắc đầu, “không biết.”

cô Lý cũng không để ý đến câu trả lời của cô, “Lúc tôi nói thể với anh ấy, anh ấy đã trả lời sai thì thôi đi, lại còn phân tích với tôi rằng điểm quan trọng trong câu này là ”thấy một tin tức“, anh ấy hỏi tôi ”hỏi rằng nội dung bản tin là gì” thì có gì sai?”

Tùng Dung cũng không biết sai ở đâu, tò mò hỏi: “Vậy nên trả lời ra sao?”

cô Lý lập tức giải thích; “thì phải xem thứ người kia chú ý sẽ là ”vì sao cô lại uống thuốc” hay chỉ có mỗi ”nội dung tin tức là gì”! Nếu người đó yêu cô thật lòng, chắc chắn sẽ quan tâm đến lý do cô cần uống thuốc!”

Tùng Dung bình tĩnh, “thật sâu sắc...”

Luật sư Tùng, trông cô trẻ thế này chắc vẫn chưa kết hôn. Để tôi nói cho cô nghe, đàn ông ấy mà...”

Đương sự còn chưa kịp ba hoa thêm đã bị luật sư đối phương ngắt lời: “Tôi thấy hôm nay tới đây thôi, để hôm khác tiếp tục nhé?”

Tùng Dung tất nhiên là đồng ý. Sau khi đôi vợ chồng kia đi, cô bắt đầu nhìn luật sư đối phương, “Chuyện này còn có thể tiếp tục thế nào? Toàn là những chuyện vụn vặt nhỏ nhặt, tôi thấy không hết tuần này sẽ ổn thỏa thôi.”

Luật sư đối phương cũng đau đầu, cúi xuống thấy ghi chép của Tùng Dung trong laptop, đột nhiên làm mặt bí hiểm, “thật ra bạn gái tôi cũng đã hỏi tôi câu vừa này...”

Tùng Dung tò mò, “Vậy anh trả lời thế nào?”

Luật sư đối phương cười lớn, “Đùa thôi! cô còn không rõ à? Làm luật sư thì lấy đâu ra bạn gái?”

Tùng Dung nhếch miệng, “Đâu đâu cũng là chiêu trò...”

Chiều tan làm, gặp Ôn Thiếu Khanh ở thang máy cũng vừa đi làm về, Tùng Dung chợt nhớ tới chuyện ban ngày, chào nhau xong bèn háng giọng hỏi anh, “Hôm nay lúc em uống thuốc... đã thấy một tin tức...”

nói xong, cô nhìn Ôn Thiếu Khanh chằm chằm, đợi phản ứng của anh.

Ôn Thiếu Khanh thắc mắc, “Đây là thần chú của thầy pháp à? Sao hôm nay nhiều y tá cũng nói với anh câu này thế? Kiểu như em gọi anh, anh dám thưa không? Sau đó em thu phục anh à?”

Tùng Dung gượng gạo vuốt tóc, che đi vẻ ngượng ngùng trên mặt, “Ừm, đại khái thế... Dù sao em học ngành pháp luật, vốn chính là thầy pháp...”

Tùng Dung vừa định đi thì bị Ôn Thiếu Khanh kéo cổ tay, bấm điện thoại cho cô nhìn. cô cầm xem rồi vứt trả anh, hơi bực mình, “anh biết sao không nói sớm?”

Ôn Thiếu Khanh cười diềm đạm, “Muốn kiểm tra anh có thích em không à?”

Tùng Dung chẳng mấy khi nói chuyện ẩn ý, lại bị vạch trần ngay tại trận, cảm thấy không kìm nén được, yếu ớt trừng mắt với anh.

Ôn Thiếu Khanh cúi xuống nhìn cô, trong đôi mắt đong đầy tình ý dịu dàng, “Tùng Dung, chuyện anh thích em còn cần phải kiểm tra sao?”

Tùng Dung đỏ mặt, vùng vẫy muốn đi lại bị anh tóm lấy cổ tay dè vào tường.

anh cúi đầu áp sát, dùng cách khuôn mặt cô rất gần, nhẹ giọng nói: “Nhìn vào mắt anh đây.”

Tùng Dung căng thẳng, chớp mắt, “Sao... Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh buông cô ra, chỉ vào mắt mình, “Mắt khô nên vừa mới nhỏ thuốc nhỏ mắt, trông rất ướt át tình tứ đúng không?”

Ướt át tình tứ cái con khỉ!

Tùng Dung bị chơi chiêu cả ngày, khó khăn lắm mới định chơi người khác một vỏ nhưng bị người ta chơi lại, lập tức xù lông nhím, đẩy Ôn Thiếu Khanh ra, lườm anh hung dữ, “anh tránh ra! Ôn Thiếu Khanh, em sẽ gửi văn bản luật sư cho anh, anh quấy rối em!”

Ôn Thiếu Khanh giơ hai tay lên, ra vẻ vô tội, “Lần này anh không động vào em nhé.”

Tùng Dung tức tối đi về nhà, “Quấy rối bằng lời nói cũng tính là quấy rối tình dục.”

Ôn Thiếu Khanh cười cười, thông thả về nhà mình, “Vừa mới vào xuân mà nóng tính thế...”

Tới giờ cơm, Ôn Thiếu Khanh dùng đồ ngon dở người như thường lệ, Tùng Dung vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi thơm khác thường.

cô vốn đang lạnh mặt, ngửi thấy mùi này thì sáng mắt lên, quay đầu hỏi: “anh làm đậu hũ trộn hương nhu đây à?”

Ôn Thiếu Khanh xoa mũi cô, “Mũi còn thính hơn cả Nhưường Chút!”

Tùng Dung lập tức lao đến bàn ăn, nhưng đồ vừa lên bàn cô đã cau mày, “Sao xanh lè thế?”

“Mùa xuân can khí quá mạnh, nóng trong, ăn nhiều rau xanh sẽ tốt cho gan.” Ôn Thiếu Khanh lấy cho cô một bát cơm, lại cười gian, “Em không nhận thấy là dạo này em nóng nẩy lắm sao?”

Tùng Dung ngảnh đi, thâm mắng trong lòng, anh không động đến em thì em làm gì phải nóng thế.

Cũng may mà Ôn Thiếu Khanh tay nghề tốt, dù là đồ chay, Tùng Dung cũng ăn hết sức ngon lành, không bao lâu sau đã tít mắt thỏa mãn, còn cười với anh.

Sau bữa ăn, Tùng Dung ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa ăn hoa quả. Ôn Thiếu Khanh đưa cho cô một chiếc gối, “Đây là gối trà, có tác dụng giúp người ta dễ ngủ.”

Tùng Dung nhận lấy, nhìn gối trà rồi lại nhìn Ôn Thiếu Khanh, hỏi: “anh học Tây y, sao luôn dùng các phương pháp Đông y thế?”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, hình như đúng vậy, anh cũng không biết phản bác thế nào.

Tùng Dung kìm nén suốt tối, cuối cùng cũng thắng được Ôn Thiếu Khanh một ván, hí hửng cắn một miếng hoa quả, đột nhiên răng đau nhói, bèn kêu lên.

Ôn Thiếu Khanh đưa khăn giấy cho cô nhổ ra, “Sao thế?”

Tùng Dung bưng mặt, nhăn mày, “Hình như em bị nóng trong thật, đau lợi quá.”

Chẳng ngờ cô dứt lời, Ôn Thiếu Khanh lại không có phản ứng gì, tiếp tục xem tivi chăm chú.

Tùng Dung đá đá anh, “Em bảo là em nóng trong.”

Ôn Thiếu Khanh quay sang nhìn cô ngơ ngác, “anh học Tây y, không biết nóng trong là thế nào.”

Tùng Dung nghiêng răng hít sâu, “... Hẹp hời! Em về nhà làm việc đây!”

Tùng Dung về nhà, đau khổ bật máy tính lên. Nghỉ Tết mấy ngày được thoải mái, giờ lại sắp tiến vào trạng thái làm việc cường độ cao, cô thật sự không quen.

Gần mười giờ, Ôn Thiếu Khanh dắt Nhưường Chút sang gõ cửa, cầm một cái khay trong tay, “Bữa khuya đây. Kẹo hạnh phúc [1], bánh kem hạt dẻ với cháo gạo tím.”

[1] Kẹo hạnh phúc: Kẹo được làm từ đường hoặc mật ong kèm với các loại quả cứng như quả hạnh nhân, óc chó, hạt dẻ cười hoặc hạt mắc-ca; cùng với lòng trắng trứng tươi và đôi khi là cả kẹo hoa quả cắt nhỏ.

Tùng Dung cười, nghiêng mình tránh cho anh vào.

Tùng Dung ngồi trên sofa, vừa ăn vừa hỏi: “anh tự làm à?”

“Cháo là anh nấu, còn những cái khác là bà nội anh làm.” Ôn Thiếu Khanh cười ẩn ý, “Làm riêng cho em.”

Tùng Dung dừng lại, “Làm riêng cho em?”

Ôn Thiếu Khanh chỉ bánh kem hạt dẻ trong tay cô, tươi cười giải thích: “Đúng vậy, món ăn nhẹ trái mùa nhưng vẫn làm, còn cố ý cho thêm mít táo, đậu phộng vụn, long nhãn [2].”

[2] Mít táo, đậu phộng vụn, long nhãn: Từ thời cổ đại, Trung Quốc có tập tục ngày tân hôn tặng táo đỏ, đậu phộng, long nhãn và hạt sen. Bốn thứ này lần lượt có phiên âm Hán Việt là hồng táo, hoa sinh, quế viên, liên tử khi lấy ở một chữ ở tên mỗi món ghép lại sẽ được câu “tảo sinh quế tử”, đồng âm với câu chúc “Sớm sinh quý tử”

Tùng Dung ngẫm nghĩ một lúc liền hiểu ra, nhìn nụ cười xấu xa của Ôn Thiếu Khanh, thiếu chút nữa ném bánh kem hạt dẻ vào khuôn mặt đó.

Ôn Thiếu Khanh vừa cười vừa đẩy bánh đến bên miệng cô, “Tắm lòng các cụ, mau ăn hết đi.”

Cũng may bánh kem hạt dẻ này ngon thật, Tùng Dung mặc kệ Ôn Thiếu Khanh trêu chọc, cúi đầu ăn thoải mái.

Ôn Thiếu Khanh cười xong, ánh mắt chuyển đến con gấu lớn ở bên cửa sổ, “Mùa xuân đã đến, Phong Phong cũng nên chấm dứt kỳ ngủ đông đi chứ nhỉ?”

Tùng Dung nhìn theo ánh mắt anh, mỉm cười. Hồi trước giận dữ Ôn Thiếu Khanh, mua một con thú bông rồi vứt đó phủ bụi, nhờ anh nhắc mới nhớ ra nó tên là Phong Phong.

Ôn Thiếu Khanh quay sang nhìn cô, “Ăn xong rồi à?”

Tùng Dung gật đầu, “Ừ.”

Ôn Thiếu Khanh chợt đứng dậy đi đến phòng đọc sách. Tùng Dung đi theo, “anh làm gì vậy?”

Ôn Thiếu Khanh cho cô nhìn máy tính trong tay, “Vào phòng đọc sách đọc ghi chép.”

Tùng Dung ngây ngẩn nhìn anh đi vào, kinh ngạc hỏi: “Ở nhà anh không đọc được à?”

Ôn Thiếu Khanh ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính, trả lời đường hoàng: “anh nghĩ rồi, dù sao chúng ta đều phải làm thêm giờ, thế này sẽ tiết kiệm điện, không cần bật hai đèn.”

Tùng Dung cũng lười chẳng thêm tính toán với lý do khiên cưỡng của anh, rửa tay đi vào phòng đọc sách làm việc tiếp, Ôn Thiếu Khanh đã chiếm lấy bàn, cô bèn ôm máy tính tới ngồi ở chiếc bàn vuông trong góc xem tài liệu.

Thoáng chốc bầu không khí trong phòng đọc sách trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gõ bàn phím và tiếng lật giấy vang lên. Qua một lúc lâu, Tùng Dung xoay xoay cổ, liếc nhìn Ôn Thiếu Khanh, thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế vừa nãy đọc ghi chép.

Lòng cô bỗng thấy áy náy. Dường như họ chưa bao giờ hẹn hò một cách đúng nghĩa, lúc ở riêng với nhau phần lớn là anh ngồi làm việc thêm giờ với cô. Nghĩ vậy, cô lại mở máy tính ra.

Ôn Thiếu Khanh không chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của Tùng Dung. Chợt thấy thông báo có email mới hiện lên ở góc phải màn hình, anh mở ra xem mới biết là email cô gửi hẹn anh thứ Tư tuần sau đi xem phim.

anh thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn cô, “Em ngồi ngay đối diện anh, hỏi thẳng anh không được à?”

Tùng Dung dường như vẫn còn đang chìm trong trạng thái công việc, ra vẻ nghiêm túc, “không được, gửi email sẽ chính thức hơn, mà nếu như anh làm trái thỏa thuận... không, ý em là, nếu anh đến muộn thì em còn có chứng cứ, có thể buộc tội anh.”

Ôn Thiếu Khanh vỗ trán, “Chúng mình đang yêu nhau, anh không phải là khách hàng của em!”

Tùng Dung cẩn thận suy nghĩ, “thật ra có lúc tình yêu cũng là một vụ án mà.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn chằm chằm động tác tay vô thức của cô, “Em đang làm gì đấy?”

Tùng Dung cúi đầu nhìn, lúc nhận ra cũng giật nảy mình, lập tức rút thứ trong tay đi.

Lần này Ôn Thiếu Khanh thấy rõ hơn, đi đến cúi xuống đất nhặt lên, cảm thấy không tin nổi, “Đến chuyện này mà em cũng ghi âm!”

Tùng Dung cực kỳ hổ thẹn, “Xin lỗi, em có thói quen giữ lại chứng cứ!”

Ôn Thiếu Khanh cầm bút ghi âm, không biết ấn vào nút nào mà bỗng dưng có một giọng nói phát ra.

“Sao anh lại phải nói linh tinh? Vốn là anh thích em trước, sau đó nhờ Lâm Thần mới biết được rằng em đã nói với cậu ấy là em thích anh.”

“không thể nào!”

“Sao lại không thể? Tùng Dung, em thật sự cho rằng anh không biết người dùng tài khoản của Chung Trình đấu với anh trong game khi ấy là ai sao? Năm xưa khi em bỏ trốn vì một câu “không thích luật sư mà thích bác sĩ“, khi em lo lắng hoang mang ở nước ngoài suốt mấy năm liền, em đã từng hỏi anh xem anh có thích em hay không chưa?”

Là đoạn nói chuyện mà khi ấy Tùng Dung đã không cẩn thận ghi lại.

Hai người đều ngây ngẩn, sững sờ nhìn đối phương.

Tùng Dung phản ứng trước, đứng bật dậy muốn cướp bút trong tay anh.

Ôn Thiếu Khanh tránh tay cô, “anh không cho em cảm giác an toàn à?”

Tùng Dung ngược nhìn, phát hiện nỗi buồn trong đôi mắt sâu thẳm của anh. cô mím môi, “không.”

Ôn Thiếu Khanh trả bút ghi âm, “Vậy sao em phải giữ lại những đoạn ghi âm này? Sao lại phải nghe đینگhe lại những video giải thích game kia?”

“không phải do anh, thật sự không phải.” Tùng Dung ủ rũ cúi đầu, không nhận bút ghi âm mà nắm lấy ngón tay anh thật chặt, “Đại khái là bệnh nghề nghiệp... Vì mọi thứ đều quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức chính em cũng chẳng dám tin, thế nên muốn tìm một ít chứng cứ để chứng minh tất cả đều là thật.”

Ôn Thiếu Khanh không nói gì, bỗng quay người rút một quyển sách ra khỏi giá sách.

Vừa thấy bìa sách, mặt Tùng Dung lập tức biến sắc, trơ mắt nhìn anh lấy tờ giấy kẹp trong đó ra giơ lên, “Chẳng hạn như cái này?”

Vẻ ảo não trên mặt cô lập tức chuyển thành kinh ngạc, “Sao anh biết?”

Ôn Thiếu Khanh ung dung mở ra xem, “Lần trước ngủ ở đây, lật bừa ra thì trông thấy.”

Tùng Dung không tin, “anh nói dối! Làm gì có chuyện trùng hợp thế!”

Ôn Thiếu Khanh điềm nhiên cười với cô, “Vây chắc là duyên phận rồi.”

“Nghiệt duyên!”

Tùng Dung đuổi theo định cướp về, Ôn Thiếu Khanh lại giơ cao tay không cho cô giật lấy. Bình thường Tùng Dung đi giày cao gót còn thấp hơn anh nửa cái đầu, giờ đang đi dép lê, khoảng cách chiều cao càng xa. anh không muốn cho cô lấy, cô làm thế nào cũng không lấy được.

Hai người giành giật, thế rồi anh chợt kéo cô vào lòng, lẳng lẳng ôm.

Tùng Dung dựa vào lồng ngực vững chắc, ngửi thấy mùi hương cơ thể dễ chịu trên người anh, cũng nghe được tiếng đập của trái tim, còn cảm nhận được Nhường Chút đang vẫy đuôi đi vòng quanh.

một lúc lâu sau, Ôn Thiếu Khanh khẽ giọng đề nghị: “Đêm nay liệu có mất ngủ không? Muốn ngủ ở nhà anh không?”

Tùng Dung rùng mình, đứng thẳng người nhìn anh cảnh giác, “Mai còn có sinh viên đến chúc Tết không?”

Ôn Thiếu Khanh không nhịn nổi cười, lắc đầu, “không có.”

Tùng Dung lườm anh, “Ma mới tin. đi mau! Em muốn đi ngủ! đi làm cả ngày mệt chết đi được, khôngmất ngủ nổi đâu!”

Ôn Thiếu Khanh thở dài dẫn Nhường Chút về nhà.

Tùng Dung quả thật không mất ngủ nữa, thời gian trước chắc là rảnh rỗi quá rồi.

một tuần sau đó cô đều bận rộn xử lý vụ ly hôn của vợ chồng họ Lý. May mà Thượng Quan Dịch sắp về, khi ấy cô có thể giao vụ này lại cho anh ta.

Hôm nay Tùng Dung cùng luật sư đối phương gặp mặt vợ chồng nhà họ Lý xong, lúc nhìn hai người đưa ngoài, cô bỗng gọi người phụ nữ lại: “cô Lý.”

cô Lý quay đầu nhìn, “Sao vậy?”

Tùng Dung nhìn người bên cạnh cô ấy, “Tôi muốn nói chuyện riêng với cô.”

cô Lý khó chịu nhìn chồng, “Vây anh ra xe chờ tôi đi.”

“Nếu có một người đàn ông vào lúc rời đi có thể cầm khăn giấy, cốc giấy mà cô đã dùng vứt vào thùng rác mà không cảm thấy ghét bỏ chút nào, là tôi thì tôi sẽ không nỡ bỏ anh ấy đâu.”

“Có thể anh ta được rèn giũa tốt mà thôi.”

“Vây thói quen đưa tay sửa lại vạt áo giúp cô sau khi cô đứng dậy thì sao?”

“ ... ”

“Tôi không có kinh nghiệm hôn nhân, không biết hai người sau khi kết hôn rốt cuộc có còn giống như lúc yêu nhau không, nhưng tôi đã gặp nhiều đôi vợ chồng trả lời thẩm vấn trên tòa án rồi, tôi biết khi một người đàn ông thật sự ghét bỏ một người phụ nữ, anh ta sẽ thế nào.”

Tùng Dung không biết cô Lý có nghe lời cô không, nhưng sau này cô không còn gặp đôi vợ chồng ấy ở văn phòng luật nữa. Giống như lời cô nói, cô đã gặp nhiều đôi vợ chồng trả lời thẩm vấn trên tòa án, biết khi một người đàn ông thật sự ghét bỏ một người phụ nữ, anh ta sẽ thế nào, thế nên tới bây giờ, sâu trong lòng cô vẫn tồn tại chút mâu thuẫn với hôn nhân. Nhưng sau khi tiếp xúc với hai vợ chồng này, cô đột nhiên thay đổi cách nhìn, có lẽ cũng không thể vợ đưa cả năm, có lẽ thật sự có những cặp vợ chồng có thể nắm tay nhau cả đời.

Buổi tối hẹn Ôn Thiệu Khanh xem phim, nghĩ đến việc giờ tan tầm của cả hai đều không cố định nên Tùng Dung đã cố ý chọn giờ chiếu lúc chín rưỡi. Sắp tan làm, Đàm Tư Trạch bỗng nhiên nói tối nay văn phòng luật đi liên hoan, cô lại nghĩ ăn uống xong xuôi rồi đi xem phim cũng được nên đồng ý.

Ai ngờ họ uống rượu vào thì sôi nổi hẳn lên, chín giờ vẫn chưa xong, Ôn Thiệu Khanh tới đón Tùng Dung. cô đề nghị đi trước, mọi người không đồng ý, rót thêm cho cô mấy chén rượu trắng mới chịu thả người.

Lên xe, Ôn Thiệu Khanh liếc nhìn cô, “Em uống rượu à?”

Tùng Dung ôm mặt, cúi đầu tìm kẹo cao su, “anh ngủ thấy à?”

Ôn Thiệu Khanh lắc đầu, áp tay lên mặt cô, “Hơi đỏ.”

Tùng Dung lắc lắc đầu, “Uống nhiều quá, hơi chóng mặt.”

Ôn Thiệu Khanh đề nghị: “Vậy không xem nữa, chúng ta về nhà nhé?”

“không được!” Tùng Dung lập tức phản đối, “Em không sao. Xem phim chỉ ngồi một chỗ không phải làm gì, không ảnh hưởng gì hết.”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, vặn nắp một chai nước đưa cho cô rồi khởi động xe.

Lúc mua vé xem phim, Tùng Dung vốn chỉ chọn bữa, không ngờ bộ phim sản xuất trong nước này lại có một chi tiết kích thích cô.

Ra khỏi rạp chiếu phim, cô ngoảnh sang nhìn Ôn Thiệu Khanh, đột nhiên mở miệng hỏi: “Ôn Thiệu Khanh, hồi đi học hẳn là anh được nhiều con gái theo đuổi lắm đúng không?”

Đường vào rạp chiếu phim vốn tối, người lại đông, Ôn Thiệu Khanh vừa che chắn cho Tùng Dung đi ra ngoài, vừa nhìn cô cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tùng Dung cũng cười theo, tiếp tục hỏi: “Họ có bao giờ gửi thư tình cho anh không? đã viết gì?”

Ôn Thiệu Khanh biết cô bị ảnh hưởng bởi bộ phim vừa xem, “Lâu quá rồi, không nhớ kỹ.”

Tùng Dung chưa chịu thôi, “Vậy bây giờ thì sao? Các bác sĩ, y tá trong bệnh viện có viết thư tình cho anh không?”

Ôn Thiệu Khanh nhìn khuôn mặt mơ màng say của cô, “Giờ internet phát triển như vậy, ai còn viết thư tình?”

Tùng Dung gật đầu, “Đúng vậy, giờ hẳn chẳng có ai viết thư tình nữa... Nhưng em vẫn cảm thấy thư tình trong sáng giản đơn thật tốt...”

Ôn Thiệu Khanh nắm tay Tùng Dung, biết cô uống say nên nói vắn vớ, nhưng cũng không phớt lờ, “Sao thế?”

Tùng Dung khoác cánh tay anh, giọng nhập nhèm: “Từ nhỏ đến lớn em chưa bao giờ nhận được thư tình của phái nam, chưa bao giờ. Hồi đi học không, đi làm cũng không, luôn cảm thấy đây đúng là một nỗi tiếc nuối của cuộc đời. Hồi còn đi học, mỗi lần chia lớp em đều học lớp số Mười một, cảm thấy số này thật

không tốt, ám chỉ em sẽ độc thân suốt đời. Đến Chung Trinh còn từng nhận thư tình và quà của con gái rồi, nhưng em thì chưa bao giờ...”

Ôn Thiếu Khanh ngẫm nghĩ, khách quan trả lời: “Nếu chỉ nhìn mặt thì việc Chung Trinh nhận được thư tình của con gái cũng không phải chuyện lạ.”

Tùng Dung vô tình bị anh chuyển hướng suy nghĩ, bật cười, “thật ra hồi nhỏ Chung Trinh còn đẹp trai hơn bây giờ.”

Ôn Thiếu Khanh nhìn cô, “Hồi nhỏ em cũng đẹp.”

Tùng Dung xì một tiếng: “anh đã thấy bao giờ đâu, làm sao biết được?”

Ôn Thiếu Khanh nhớ tới bức ảnh đầy trăm ngày của ai đó trong ví, nở nụ cười. Nếu cô biết anh đã thấy, chắc sẽ đánh chết Chung Trinh mất thôi.

Tùng Dung vốn có tửu lượng tốt, uống cũng không nhiều, ngủ một giấc dậy thì không có cảm giác gì nữa, cũng quên luôn chuyện “nỗi tiếc nuối trong đời” đã thảo luận với Ôn Thiếu Khanh.

cô không nhớ, nhưng anh lại ghi khắc trong lòng.

Năm nay Tùng Dung định đổi lĩnh vực, phải tích lũy kinh nghiệm nên đi công tác nhiều hơn, lúc này mới thấy thấm thía câu “làm luật sư sao có thể có đối tượng”. May mà Ôn Thiếu Khanh là bác sĩ nên cũng bận rộn, cho nên không trách móc câu nào.

Hôm ấy cô vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Châu Trình Trình, “Chúng ta đi ăn một bữa hoành tráng đón ngày Con gái [3] đi!”

[3] Ngày Con gái: một ngày lễ của Trung Quốc, bắt đầu từ những năm 80 cuối thế kỷ XX, thường được tổ chức vào ngày 7/3, trước ngày Quốc tế Phụ nữ 8/3 một ngày. Ngày lễ khởi nguồn từ trường Đại học Sơn Đông rồi lan truyền đến các trường đại học trên toàn Trung Quốc với mục đích quan tâm, bày tỏ tình cảm, tổ chức các hoạt động chúc mừng các học sinh, sinh viên nữ.

Tùng Dung chẳng bận tâm đến sự hưng phấn của cô nàng, “Sau này đừng nói cậu học Luật. Theo định nghĩa pháp luật, nữ giới tròn mười bốn tuổi trở lên đều tính là phụ nữ rồi. Năm nay cậu chưa mười bốn à?”

Châu Trình Trình ngáy ra rồi khóc lóc, “Dung Dung, cậu bắt nạt mình!”

Tùng Dung đổi di động sang bên tai khác, “Mình vừa xuống máy bay, hôm nay thì thôi đi. Mai cuối tuần cậu tới nhà mình nhé.”

Châu Trình Trình lập tức hờ reo, “Nhân tiện sang nhà đối diện của cậu ăn cơm, được không?”

Tùng Dung suy nghĩ rồi đồng ý thay Ôn Thiếu Khanh, “Được.”

Châu Trình Trình hớn hở cúp máy.

Trước kia mỗi lần đi công tác, Tùng Dung đều tự mình lái xe đến sân bay rồi gửi xe ở bãi đỗ, đến lúc về lại lái về nhà, từ lâu đã thành thói quen. Lấy xong hành lý, theo thói quen đi về phía bãi đỗ mới nhớ ra lần này Ôn Thiếu Khanh đưa cô đến, còn hẹn trước là sẽ đón cô.

đã lâu Tùng Dung không đứng trong hàng người đợi người đến đón. Khi chờ anh giữa đám đông ồn ào, nhìn chiếc xe quen thuộc từ từ tới gần, cô chợt nhớ năm ấy lúc vừa về nước, Chung Trinh cũng lái chiếc xe này tới đón cô. cô còn nói chuyện thật lâu với cậu về chủ xe, nhưng lúc ấy có thể nào cũng không ngờ anh chính là chủ nhân của nó.

Có lẽ hết thấy đều đã được ngẫm định đoạt từ trước.

Hôm qua ngủ sớm, hiếm khi Tùng Dung dậy trước mười giờ vào ngày cuối tuần. Tiết trời đẹp đến nao lòng, đúng lúc này, cô chợt nhìn thấy chiếc xe đạp trên ban công.

Chiếc xe đạp ấy là quà của Châu Trình Trình. Thân xe màu vàng kem, giỏ gỗ cắm đầy hoa giả, trông thế nào cũng không giống phong cách của Tùng Dung, lúc mang đến đây cô cũng đạp thử hai vòng quanh phòng khách.

Hôm nay nhìn lại cảm thấy lòng nhộn nhạo, cô liền dắt xe từ ban công ra ngoài, chậm chạp lau chùi sạch sẽ rồi đẩy ra cửa.

Vừa ra đến cửa thì gặp Ôn Thiếu Khanh dắt chó đi dạo.

Ôn Thiếu Khanh thấy ai đó dậy sớm thì hết sức bất ngờ, “Ra ngoài à?”

Tùng Dung gật đầu, “Ừm.”

Hai người vừa đi về thang máy vừa nói chuyện.

“Hiếm khi thấy em dậy sớm vào cuối tuần thế này.”

“Liên quan gì đến anh?”

“đi làm hả?”

“đi đạp xe. Hôm nay Châu Trinh Trinh tới đây, nhân tiện ra chợ hoa mua ít hoa.”

“Vậy tiện thể mua hộ anh mấy cây hành lá về, trưa nay trộn đậu ăn.”

Hôm nay Tùng Dung mặc váy hoa nhí dài đến mắt cá chân để phối với chiếc xe đạp, nghe thấy vậy thì dừng lại nhìn anh, “Ôn Thiếu Khanh, anh nhìn toàn thân em xem có chỗ nào liên quan đến hành không?”

Ôn Thiếu Khanh tỉnh bơ chọc ghẹo: “Họ của em [4]. ”

[4] Trong tiếng Trung, họ “Tùng” có âm đọc đồng âm với chữ “Thông” nghĩa là “hành lá”.

Tùng Dung sầm mặt, nhất quyết không thỏa hiệp, “Chợ hoa không bán hành.”

“Ngay cạnh chợ hoa là chợ bán đồ ăn.”

“không tiện đường!”

Ôn Thiếu Khanh cũng không miễn cưỡng, “Ồ, vậy anh tự đi mua.”

Tùng Dung hơi bất ngờ, hiếm khi thấy Ôn Thiếu Khanh dễ thỏa hiệp như vậy.

anh bỗng nắm chặt cổ tay Tùng Dung, dắt cô đi đến thang máy, “Phiền em chở anh đi một đoạn.”

30. Chương 17: Ngoại Truyện 1: Mừng Được Gặp Khanh, Dung Nhan Xinh Tựa Hoa Đào

Kể từ sau khi cầu hôn được Tùng Dung, mỗi lần Ôn Thiếu Khanh trông thấy Chung Trinh đều có cảm giác chướng mắt. Nhưng Chung Trinh lại không biết tự giác, thầy đã không thích, cậu lại còn đi trêu chị họ.

Sửa sang xong nhà mới, Ôn Thiếu Khanh cùng Tùng Dung lần lượt dọn đồ vào trong, Chung Trinh xung phong giúp việc.

Chiều cuối tuần đang cùng Ôn Thiếu Khanh sắp xếp phòng đọc sách, Chung Trinh bỗng đứng nhìn vào một đồng văn bản luật sư ở trong hòm.

Cậu tiện tay lấy ra, “Sếp, sao nhà sếp lại nhiều văn bản luật sư thế?”

Ôn Thiếu Khanh cầm lấy phủ bụi, bỏ vào ngăn kéo, “Tôi và chị họ cậu đang chơi một trò chơi tên: Bắt đồng ý kiến gửi văn bản luật sư.”

Chung Trinh xì một tiếng, “Người ta yêu nhau gửi thư tình, sao hai người lại gửi văn bản luật sư?”

Ôn Thiếu Khanh không buồn ngẩng đầu, tiếp tục dọn dẹp giá sách, “Cậu có ý kiến?”

Chung Trinh lắc đầu, “Chị họ gửi văn bản luật sư cho sếp, sếp đáp lễ chị ấy cái gì? Dao phẫu thuật à?”

Ôn Thiệu Khanh đã cậu ra khỏi phòng.

Chung Trinh khóc lóc kêu than đi tìm Nhường Chút chơi. Nhường Chút vốn đang chơi trong phòng khách, nhưng Tùng Dung vừa mới lau sàn, nó cứ chạy đến đâu thì để lại dấu chân đến đó. cô thở dài, dẫn Nhường Chút vào phòng tắm, đưa vòi nước đến trước mặt nó, “Nhường Chút ngoan, cho mày nước đây, tự rửa chân đi.”

không biết Nhường Chút nghe vậy có hiểu không, chỉ thấy nó lè lưỡi cười hờn hờn nhìn Tùng Dung.

Chung Trinh đi đến thấy cảnh này, sợ hãi nhận lấy vòi phun, “Chị họ, để em rửa cho nó.”

Chung Trinh tắm cho Nhường Chút mà lòng vẫn không yên, quay đầu hỏi Tùng Dung: “Chị họ, chị muốn kết hôn với sếp em thật à?”

Tùng Dung gật đầu, “Sao? không nỡ xa chị à?”

“Chị có cần suy nghĩ thêm không?” Chung Trinh nhìn về phía phòng đọc sách một lát rồi mới thấp giọng nói tiếp: “Sếp của em... độc mồm ác miệng lắm. Ở bệnh viện mọi người đều có chung một nhận thức, đó là tuyệt đối đừng tranh cãi với Ôn Thiệu Khanh, anh ấy sẽ dùng ba tắc lưỡi độc địa kia chà đạp bạn.”

Chà đạp?

Chẳng biết sao mà Tùng Dung chợt nhớ đến tối qua khi vùng vẫy cãi vã với anh, anh đã tóm lấy tay cô, ép sát cô vào cửa, rồi... Nghĩ đến đây, mặt cô nóng lên, “Ừm... Đầu lưỡi chà đạp...”

Chung Trinh nhìn bộ dạng đỏ mặt thẹn thùng của Tùng Dung, biết tình hình đã không thể cứu vãn.

Trước khi đi, Chung Trinh lấy từ trong túi ra hai quyển Tiêu chuẩn giám định mức độ tổn thương cơ thể đưa cho Ôn Thiệu Khanh và Tùng Dung, “Sếp, đây là quà đính hôn em tặng hai người. Chị họ, tặng chị một cuốn luân đày, chuẩn bị sẵn cho lúc cần. Cuối cùng chúc hai người yêu thương hành hạ lẫn nhau, trăm năm hòa hợp, tra tấn giày vò đến bạc đầu, đau lòng đổ máu chẳng buông tay.”

Chung Trinh đắc tội với thầy và chị họ mấy lần, hậu quả là nửa tháng sau Tùng Dung một mình về thành phố S ăn Tết.

Người lớn trong gia đình tò mò hỏi: “Em họ cháu đâu?”

Tùng Dung thản nhiên trả lời: “À, luận văn không qua, bị Ôn Thiệu Khanh giữ ở đó bắt viết lại.”

“Sao cháu không giúp?”

Tùng Dung tủi thân, “Sao lại không giúp? Cháu mà không giúp, ít nhất phải qua Tết Ôn Thiệu Khanh mới đọc luận văn của nó!”

“...” Mọi người ồ lên, nếu qua Tết mới đọc thì em họ cháu sẽ được về ăn Tết còn gì? Sau đó mọi người thở dài, Chung Trinh, đừng đắc tội với chị họ cháu nhé.

Vừa sáng mừng một, Chung Trinh đã gọi điện thoại làm phiền Tùng Dung, “Chị họ, em không viết được, làm sao đây?”

Tùng Dung lạnh lùng, “Em bảo em có chiêu thức bí mật cơ mà?”

Chung Trinh kêu to: “Em có! Nhưng chiêu đó là bị động, nhất định phải đợi đến mấy ngày cuối cùng mới phát huy tác dụng!”

Tùng Dung cười, “Vậy em cứ đợi đi.”

Chung Trinh bị kích thích, nhẩn nhẩn ở trong phòng mấy hôm, cuối cùng cũng hoàn thành, mang luận văn đến nhà tổ của Ôn Thiệu Khanh nhờ anh xem hộ.

Chung Trinh quan sát cẩn thận một chút, phát hiện tâm trạng Ôn Thiệu Khanh cũng khá tốt, liền hỏi một câu: “Sếp, lần này có thể qua chứ ạ?”

Ôn Thiệu Khanh hờ hững lật giấy, “Dựa vào số chữ của luận văn mà xét đi.”

“Dựa vào số chữ của luận văn?” Chung Trinh ngạc nhiên, “Nếu là số lẻ thì qua, số chẵn thì không qua?”

“không phải.” Ôn Thiệu Khanh ung dung trả lời, “Nếu là số thập phân thì qua, số nguyên thì viết lại.”

“...” Chung Trinh nhũn chân, chỉ thiếu điều quỳ xuống trước mặt Ôn Thiệu Khanh, “Sếp, em đã xin lỗi về chuyện lần trước rồi, với lại đạo này em cũng không chọc giận chị họ.”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Tôi biết.”

Chung Trinh hỏi dò: “VẬY...”

Ôn Thiệu Khanh day ấn đường, khẽ thở dài, “không có gì, chẳng qua tôi nghĩ cậu không tốt nghiệp được thì sẽ ảnh hưởng đến việc kết hôn của chúng tôi nên tức thôi.”

“...” Chung Trinh cướp lại luận văn, chạy đi như bay.

Đạo này Chung Trinh luôn thấp thỏm lo âu, nguyên nhân là do trước đó Ôn Thiệu Khanh luôn bày trò hành hạ cậu, nếu không bắt cậu bóc vỏ lựu tìm hiểu đường vân đường ngang thì cũng bắt bóc trứng gà sống chỉ để lại lớp màng để luyện lực tay, mà gần đây anh lại rất yên tĩnh. Thế nhưng mỗi lần nhìn ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm đó là cậu phát run, chỉ có thể cố gắng làm bài tập.

Rồi một ngày, sau một hội nghị thường kỳ nào đó, Chung Trinh được giữ lại.

Ôn Thiệu Khanh đang cúi đầu đọc luận văn học sinh nộp. Đọc của người khác không sao, đến lúc xem luận văn của Chung Trinh thì chậm lại một cách bất ngờ, đọc đi đọc lại liên tục, xem một lát lại cau mày, ngẩng đầu liếc Chung Trinh rồi lại cúi đầu đọc tiếp.

Thái độ này... Mình viết dở lắm sao?

Chung Trinh đã bị hành hạ quá lâu, thật sự không nhịn nổi nữa, liền chết mở miệng hỏi: “Sếp, có phải em là sinh viên kém nhất mà sếp đã dạy không?”

Hỏi xong câu này, Chung Trinh cũng thấy nhẹ lòng, nhưng Ôn Thiệu Khanh lại im lặng, không nói.

một lúc sau, anh mới đóng luận văn, chậm rãi trả lời: “VẬY phải xem là so với ai. So với tôi thì tất nhiên là không bằng. Nhưng so với người khác ấy hả, sinh viên của tôi đều do tôi tốn công tốn sức tự mình đào tạo, thả ra ngoài kia người khác không bì được.”

Chung Trinh ngẫm nghĩ cả buổi, “Sếp đang khen em hay tự khen mình?”

Ôn Thiệu Khanh lại nhìn cậu, chột nghiêm mặt, “Khi các cậu học y, hẳn là được tiếp xúc với lời thề Hippocrates đầu tiên. Còn tôi, thời tôi bắt đầu học y, bài học đầu tiên ông nội dạy tôi chính là Đại y tinh thành. Đây là cuốn sách kinh điển mà tất cả những người theo nghề y đều phải đọc, Đại y tinh thành chỉ có hai ý chính thế này thôi: Đầu tiên là ”tinh“, muốn chữa bệnh cho người ta thì phải tinh tường y thuật, phải hiểu rằng học y là một việc ”cực kỳ tinh vi“, người học y nhất định phải ”hiểu rõ về cội nguồn của y thuật“, cần cù luyện tập không mệt mỏi để tinh tường y thuật; thứ hai là ”thành“, đó là muốn hành nghề chữa bệnh thì phải có phẩm chất và giáo dưỡng cao cả, lòng phải ghi tạc ”coi phiền muộn của người khác như sâu não của chính mình“, phát ”lòng từ bi trắc ẩn“, tiến tới thề nguyện ”cứu vớt nỗi khổ của chúng sinh“, mà không được ”khoe tài khoe nhanh, mưu cầu danh vọng, ý vào sở trường, chiếm lấy tiền tài“. nói tóm lại là, tinh thông y thuật, thành tâm cứu người.”

Dứt lời, anh viết vào mặt sau còn trống của luận văn mà Chung Trinh nộp:

“Phàm là đại phu y sĩ, tinh thần trong vắt, ánh mắt ngay thẳng. Dư dả dồi dào, không sáng không tối. Chẩn bệnh khám tât, tâm ý phải sâu, tỉ mỉ kỹ càng, tuyệt không thiếu sót. Phán dùng châm thuốc, chẳng được lệch sai. Vẫn nói bệnh nên mau cứu, còn cần bình tĩnh chừng mực. Tư tưởng thâm sâu kín kẽ, trước sinh mạng, không được coi nhẹ, kiêu tài khoe nhanh, tham lấy danh vọng, vậy rất bất nhân.”

Chung Trinh cúi đầu đọc, nghi hoặc ngẩng đầu lên, “Sếp, em có thể hỏi một câu không?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu, “Hỏi đi. ”

Chung Trinh gật đầu, “Đoạn văn này có ý gì ạ?”

Ôn Thiệu Khanh cười, “Ý nói, phong thái mà một bác sĩ tài đức toàn diện nên có, đó là phải có tư tưởng trong sạch, biết mình ở đâu, biết tự kiểm điểm, mắt không nhìn láo liên, trông phải thật nghiêm túc, có khí

phách và biết khoan dung, ngay thẳng đường hoàng, không tự ti không kiêu ngạo, khi khám chữa bệnh phải hết sức tập trung, tìm hiểu thật kỹ triệu chứng, không được sơ hở dù chỉ một ly. Nếu điều trị có dùng dao kéo kim châm thì tuyệt đối không được có sai sót. Dù bệnh tật nên cấp tốc chữa trị, nhưng khi đối mặt với tình thế, quan trọng là không được rối loạn hoang mang, cũng cần chu đáo cẩn thận, suy xét kỹ càng, đối với chuyện quan trọng liên quan đến mạng người, không được lơ là, không được vì danh vọng mà cố ý khoe tài năng, khoe thao tác, làm vậy là vô nhân đạo.”

Chung Trinh càng hoang mang, “Sếp, rốt cuộc là sếp muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói...” Ôn Thiệu Khanh đưa luận văn cho Chung Trinh, ngừng lại một chút.

Đuôi mắt Chung Trinh giật giật, đau khổ đoán mò, “Mau về viết lại?”

Ôn Thiệu Khanh bật cười, “Tôi muốn nói, Chung Trinh, cậu có thể tốt nghiệp rồi.”

Chung Trinh sững sốt, cảm thấy không thể tin nổi. Dù trong gần hai năm qua cậu vẫn luôn nghĩ rốt cuộc đến bao giờ mình mới có thể tốt nghiệp, nhưng khi thật sự nghe thấy câu này lại không thể nuốt trôi, nhũu mày mãi mới mở miệng hỏi: “Vì sếp sắp cưới chị họ em sao?”

Ôn Thiệu Khanh thu lại biểu cảm, liếc xéo cậu.

Chung Trinh càng không dám nhận luận văn. Nét mặt cậu lúc này cực kỳ đặc sắc, ôm đùi Ôn Thiệu Khanh kêu khóc, “Sếp, sếp không thể như thế, em không muốn tốt nghiệp, em còn chưa học đủ, em muốn học tiếp!”

Ôn Thiệu Khanh cố nhịn không bùng phát, Chung Trinh lại táo tợn hơn, kéo vạt áo blouse của anh lau nước mũi, “Sếp, dù sếp muốn cưới chị họ em thì cũng không thể vứt bỏ em chứ!”

Ôn Thiệu Khanh không nghe nổi nữa, chỉ vào cửa ra lệnh, “Biến ra ngoài.”

Từ khi chướng ngại vật cuối cùng là Chung Trinh bị đá khỏi cửa, hôn sự của Ôn Thiệu Khanh và Tùng Dung bắt đầu được lên lịch trình, tất nhiên không thể thiếu phần ảnh cưới.

Tối hôm trước, Ôn Thiệu Khanh là quần áo cả buổi trong phòng thay đồ. Tùng Dung tắm rửa xong mà anh vẫn ở trong đó, bèn vào xem.

Chẳng ngờ anh đang đứng soi gương chỉnh lại quân phục, trông thấy Tùng Dung liền cười: “Mai anh sẽ mặc quân phục đi chụp ảnh cưới.”

Tùng Dung ngẩn ra, “Hả?”

Ôn Thiệu Khanh lại cười, vừa cười vừa thay quân phục, một tay cởi cúc áo sơ mi, một tay nắm tay Tùng Dung, “Phá hoại hôn nhân của quân nhân là phạm pháp! anh muốn cho cả thế giới biết điều này!”

Tùng Dung chẳng màng đến tính trẻ con của Ôn Thiệu Khanh, chỉ liếc nhìn một bên xương quai xanh của anh, rồi lại nhìn sang bên xương còn lại, mặt dần đỏ lên.

Ôn Thiệu Khanh tiến đến gần, “Em đỏ mặt cái gì?”

Tùng Dung không trả lời, im lặng một lúc, đột nhiên duỗi tay ra sờ xương quai xanh của anh thật nhanh rồi đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi phòng thay đồ, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ sờ thích thật...

Ôn Thiệu Khanh nhướn mày, thế này là... anh vừa bị trêu ghẹo?

Hôm sau là một ngày chật vật của Tùng Dung.

cô chưa bao giờ thấy Ôn Thiệu Khanh mặc quân phục. Lúc chụp ảnh cưới, vừa nhìn vào ống kính là cô cứng cả người, suốt cả buổi đều để anh dẫn dắt.

Thợ chụp ảnh nhìn thấy đôi trai gái tuyệt đẹp này, lòng kiên nhẫn cũng gia tăng, “cô dâu đừng căng thẳng, cười đi nào, đúng rồi. Ánh mắt của chú rể được lắm!”

Tùng Dung hơi tò mò, ngoảnh sang nhìn anh rồi lập tức chìm vào đôi mắt tràn ngập tình si đó. Ôn Thiếu Khanh cười, thuận thế ôm lấy cô. Mặt cô áp lên quân hàm, lạnh lạnh, hơi gai, nhưng khuôn mặt lại nóng lên, tim đập rộn ràng.

Thợ chụp ảnh giờ máy lên khen, “Tư thế này rất đẹp! Đừng cử động, được lắm! cô dâu đẹp quá! Ôi, chú rể cũng rất tuyệt!”

Nửa tháng sau Tùng Dung đến chọn ảnh cưới, cuối cùng cũng thấy được tấm ảnh mà thợ chụp ảnh liên tục khen ngợi. Trong ảnh, Ôn Thiếu Khanh mặc quân phục trang nghiêm, nhưng biểu cảm khuôn mặt lại rất dịu dàng, đọng đầy yêu thương, nụ cười tuyệt đẹp. Nét mặt cô như hoa đào nở rộ, tình ý thoáng ẩn hiện. Tay anh nắm lấy tay cô, cô dịu dàng dựa vào lòng anh, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta đỏ mặt.

Hóa ra trong mắt người khác, hai người họ trông như thế này...

Thợ chụp ảnh thấy Tùng Dung ngơ ngẩn bên lấy một bức ảnh đã rửa ra, đưa cho cô như trao của báu. cô vừa nhìn thấy đã ngơ ngẩn.

Hôm ấy lúc kết thúc buổi chụp thì trời đã sập tối nên hơi lạnh, Ôn Thiếu Khanh cởi áo khoác quân phục, khoác lên vai Tùng Dung.

Khoảnh khắc ấy được thợ chụp ảnh vô tình chụp lại, cố ý rửa thành màu đen trắng hoài cổ. Chụp rất đẹp, từ sườn mặt của hai người có thể thấy được nét quyến luyến dịu dàng.

Buổi tối Ôn Thiếu Khanh tan làm về nhà, trông thấy Tùng Dung đang cầm một tấm hình ngắm không biết đã được bao lâu. anh đi tới, cười hỏi: “Nhìn gì thế?”

Tùng Dung đưa ảnh chụp cho anh, “anh xem đi.”

Ôn Thiếu Khanh xem xong cũng ngẩn người, sau đó cười lên, “Chụp bao giờ thế?”

“Thợ chụp ảnh chụp đấy.” Tùng Dung cười vui vẻ xem lại, “Em thích tấm này.”

Ôn Thiếu Khanh ngồi xuống bên cạnh, kéo cô vào lòng, “Ừ! anh cũng thích.”

Tùng Dung nghĩ Ôn Thiếu Khanh chỉ nói lấy lệ cho cô vui, thế nhưng sáng hôm sau khi ngủ dậy, thấy tấm ảnh kia đặt bên gối, đằng sau ảnh chụp có nét chữ cứng cáp quen thuộc.

Mừng được gặp khanh, dung nhan xinh tựa hoa đào

Cho đến mai này, lối nhỏ cũng nồng ý xuân

cô xỏ dép lê ra khỏi phòng ngủ tìm Ôn Thiếu Khanh, nhưng đi một vòng không thấy bóng dáng anh đâu. Nhường Chút cũng không ở nhà, cô lại quay về phòng ngủ.

Ngày nắng đẹp, Tùng Dung đứng tựa bên ban công phòng ngủ sưởi nắng, loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ nhỏ chơi đùa ở vườn hoa dưới tòa nhà chung cư. trên sân bóng rổ cách đó không xa có bóng người đang nhảy vọt lên, nắng chiếu vào phòng, thả những đốm sáng loang lổ nơi mặt đất. cô đưa tay chạm vào tia nắng, ngón tay lướt theo đường sáng ấy, đi đến bên ngoài cửa sổ. Có lẽ vì trời đẹp quá, suối phun nhân tạo của chung cư cũng được bật lên, một chiếc cầu vồng hiện ra giữa không trung. Ngón tay Tùng Dung vẽ theo đường cung của chiếc cầu vồng, trượt từ đầu bên này sang đầu bên kia.

Ở đầu kia cầu vồng, có một bóng người và một chú chó xuất hiện.

cô nhớ lúc ngủ dậy, dép lê bên giường đã đổi hướng thành góc độ mà cô đưa chân ra là có thể đi vào. Trái tim Tùng Dung ấm lên, đưa ngón tay chạm thật nhẹ vào hình bóng mơ hồ kia, cẩn thận chuyển dịch theo, ve vuốt quyến luyến, không nỡ tách rời...

Vài phút sau, tiếng mở cửa vang lên. cô vẫn không cử động, nhắm mắt sưởi nắng thêm một lúc mới từ từ đứng dậy.

Ôn Thiếu Khanh đang đứng trước kệ bếp gói bánh ú. Trước mặt anh có gạo nếp đã rửa sạch, lá dong và mít táo, thanh trong sạch sẽ, tỏa ra mùi thơm dịu. Nồi luộc bánh bên cạnh đang sôi ùng ục, Nhường Chút nằm rạp bên chân anh vẫy đuôi.

Lúc này Tùng Dung mới nhớ, tết Đoan ngo đến rồi.

Bước chân của cô rất nhẹ, khiến Ôn Thiếu Khanh không phát hiện ra.

Nắp nồi vừa được mở, hơi nóng lập tức bốc lên, mùi hương tỏa khắp bốn phía, một màu xanh biếc hiện ra trước mắt. anh bóc một chiếc bánh ú đã chín, gấp lấy đặt trước mặt Nhường Chút, vui vẻ tự hỏi tự trả lời.

“Nhường Chút, mày nếm xem chín chưa?”

“Chín chưa?”

“Gi cơ? vẫn chưa chín lắm, luộc thêm một lúc? Vây được, luộc thêm một lúc.”

Tùng Dung cúi đầu, không nén nổi tiếng cười. Lúc ngẩng lên, anh nhìn cô giữa làn hơi nóng mịt mờ, trên khuôn mặt đọng đầy niềm vui, “Dậy rồi à?”

cô vẫn duy trì tư thế biếng nhác, nghiêng đầu cười, tiến lên vài bước ôm cổ anh. Hình bóng mơ hồ khi này giờ đây đã trở nên rõ nét, đan vào vầng sáng nhạt màu. Ngón tay cô vẽ lên đường lông mày của anh, cuối cùng quyen luyến nơi chiếc cằm đẹp đẽ.

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười để mặc cho cô vuốt ve, sau đó nghe thấy tiếng gọi thánh thót, “Chồng ơi, em yêu anh.”

Dứt lời, cô đặt nụ hôn lên môi anh.

Nụ cười đọng đầy nét mặt, khung cảnh hòa hợp, tình ý vẫn vương.

31. Chương 18: Ngoại Truyện 2: Hải Đường Phai Màu, Xuân Vãn Ấm

thật ra nói đến việc này, Tùng Dung cũng rất bức mình. cô hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì mà tự nhiên lại có tin đồn cô với Ôn Thiếu Khanh ly thân.

Hôm đó là ngày kỷ niệm kết hôn của họ, hai người đều uống rượu rồi chẳng biết vì sao mà lại quấn lấy nhau ngay trên sofa. Hứng thú của Ôn Thiếu Khanh tăng vọt, xoa nắn khiến toàn thân cô nhũn ra, ôm chặt lấy cô không định buông tha. Luật sư Tùng xưa nay luôn lạnh nhạt, điềm tĩnh giờ đây chỉ có thể mềm giọng, ôm cổ chống thì thảo van xin bên tai anh. Đến chính cô cũng muốn phỉ nhổ đáng về quyen rũ mềm mại ấy. không xin còn đỡ, vừa van xin là ngọn lửa trong anh như bùng lên dữ dội hơn, mãnh liệt hơn.

Tùng Dung vùng vẫy mấy lần rồi chỉ đành kêu một tiếng từ bỏ, mặc cho anh đùa bỡn. Lúc cô thấy eo mình như sắp gãy, anh mới thỏa mãn buông tha, lần mò tìm tấm chăn mỏng đắp lên, ôm cô ngủ luôn trên sofa.

cô mệt đến mức không cử động nổi đầu ngón tay, vẫn không quên oán thăm, chẳng trách anh không hay uống rượu, uống rượu rồi sẽ biến thân... thật đáng sợ!

Nghĩ tới đây thì thật sự không nhịn nổi nữa, Tùng Dung dùng hết sức lực còn sót lại đạp anh, chỉ nghe thấy tiếng cười trầm khàn, rồi anh cấn vành tai cô thì thảo gì đó, nhưng cô đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau phải lên tòa, cô mơ màng tắt báo thức, bò ra khỏi vòng tay của Ôn Thiếu Khanh đi rửa mặt.

cô vừa mới vào phòng ngủ tắm rửa thay quần áo, lúc bước ra đã thấy cửa nhà rộng mở, đám học trò của Ôn Thiếu Khanh kinh ngạc đứng trước cửa, ngập ngừng không dám vào nhà.

Mấy cô cậu trẻ tuổi nhìn phòng ngủ rồi lại nhìn chằm trên sofa, nhìn Tùng Dung rồi lại nhìn Ôn Thiếu Khanh đang gập chằm, biểu cảm khuôn mặt cực kỳ đặc sắc. Cuối cùng vẫn là Chung Trinh to gan hỏi: “Chị họ, hai người... cãi nhau à?”

Ôn Thiếu Khanh hơi nhướng mày, trao đổi ánh mắt với Tùng Dung rồi không nói gì.

Tùng Dung chẳng hiểu ra sao, cau mày, “không.”

Nhưng Tùng Dung không biết, lúc ấy cô đang mặc trang phục nghiêm chỉnh, nét mặt lại bình tĩnh hững hờ, lạnh nhạt nói ra từ này, giống như đang ngụ biện. Chuyện này cũng không thể trách Tùng Dung, cô cứ thay quần áo là tự nhiên tiến vào hình thức chiến đấu. Ôn Thiếu Khanh quen rồi, nhưng đám trẻ này rõ ràng lại hiểu theo một lớp nghĩa khác.

Chung Trinh nhìn Ôn Thiếu Khanh gập gọn chân mông trên sofa, nuốt nước miếng, lại to gan hỏi: “Chẳng lẽ là... đang ly thân?”

Câu này vừa thốt ra, những người khác liền gật đầu liên tục. Sáng sớm một người đi ra từ phòng ngủ, một người ở trên sofa, rõ ràng là đang trong tình trạng ly thân!

Tùng Dung nhìn đồng hồ, mắt kiên nhẫn lườm cậu, “Em bị khủng à?”

Dứt lời, cô cầm lấy tài liệu vội vàng đi tới tòa án.

Ôn Thiếu Khanh đã xem đủ kịch, cười chào hỏi họ, “Mau vào ngồi đi. Các em hiểu lầm rồi, chúng tôi không cãi nhau, cũng không ly thân, là...”

nói đến đây, Ôn Thiếu Khanh bỗng khựng lại. Chuyện tối qua đâu thể nói cho người khác nghe, chẳng lẽ lại bảo với học trò của mình rằng, à, tối qua thầy với cô các em mây mưa trên sofa, mệt quá nên cuối cùng ngủ luôn ở đó, thầy cô vẫn hòa thuận mà?

Dù người học y đều có đầu óc đen tối, nhưng Ôn Thiếu Khanh cũng là một nhà giáo, thật sự không thể nói chuyện này ra miệng. Nhưng trong mắt đám học trò, sự ngập ngừng của anh lại có nghĩa là: Sếp đang gượng cười trong đau khổ đấy!

Mấy cô cậu sinh viên nhìn nhau, tư duy hết sức ăn ý, vừa động não là kịch bản tuôn trào, cuối cùng quyết định thời gian tới phải ngoan ngoãn một chút, sắp xếp ly hôn rồi, thật quá đáng thương!

Vài ngày sau đó, Ôn Thiếu Khanh cũng cảm thấy bức rứt, sao đám quỷ nhỏ này tự nhiên lại ngoan ngoãn như vậy? Đối tính rồi?

Hai đương sự hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mãi đến khi Tùy Ưc gọi điện hỏi khéo, Tùng Dung mới biết đến lời đồn vô căn cứ này. cô cầm điện thoại di động, vừa định giải thích thì trợ lý đứng cạnh thì thảo nói mấy lời, cô bèn gật đầu, trả lời trợ lý, “nói với người ta là tôi đã soạn xong thỏa thuận ly hôn rồi, chốc nữa sẽ gửi qua email.”

cô vốn đang trả lời câu hỏi của trợ lý, nhưng Tùy Ưc lại không biết, tưởng Tùng Dung đang nói chuyện với mình, tự động coi “người ta” trong câu này thành Ôn Thiếu Khanh.

Tùy Ưc hốt hoảng, ầm ĩ đến mức đòi ly hôn rồi? Mấy ngày nay ở bệnh viện vẫn gặp đàn anh Ôn, trông anh đâu có khó chịu? Có cần bảo Tiêu Tử Uyên đi khuyên bảo một chút không?

Tùng Dung trả lời trợ lý xong, đang định giải thích tiếp thì Tùy Ưc ở đầu dây bên kia nói qua loa mấy câu rồi vội vàng cúp máy. Ban đầu cô cũng thấy lạ, nhưng quả thật bận quá, một lát sau cũng quên luôn chuyện này.

Tối đến, Tùng Dung vừa mở cửa vào nhà đã thấy Lâm Thần ngồi trên sofa cười hả hê, mà ông xã mình thì đang ngồi đối diện anh, vẻ mặt lạnh lùng.

Hiếm khi thấy hai người ở gần nhau, Tùng Dung đang thấy lạ, chợt phát hiện bầu không khí không ổn, nhìn Ôn Thiếu Khanh hỏi: “Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh mỉm cười, dịu dàng đáp: “Nghe nói luật sư Tùng muốn ly hôn với anh nên luật sư Lâm tốt bụng tới nhắc anh kiểm tra xem em có lên chuyến tài sản đi không, nhân tiện hỏi anh liệu có cần luật sư ly hôn, nề tình từng là tình địch, Luật sư Lâm còn có thể giảm giá hai mươi phần trăm.”

Tùng Dung càng nghe càng mù mờ, “Ly hôn? Ai?”

Ôn Thiếu Khanh duỗi ngón tay chỉ lần lượt vào hai người “Em và anh.”

Tùng Dung thận trọng nhìn biểu cảm khuôn mặt Ôn Thiếu Khanh, “Chuyện hồi nào vậy?”

Lâm Thần cũng bắn khoắn, hai người này... trông sao cũng không giống một cặp đôi đang ăm ỉ đòi ly hôn, chẳng lẽ Tiêu Tử Uyên giỡn mặt anh? Dù Tiêu Tử Uyên là tên xấu bụng, nhưng Tùy Ưc đáng tin mà...

Nghĩ vậy, Lâm Thần nhìn Tùng Dung hỏi: “Chính miệng em nói với Tùy Ưc là đã soạn xong thỏa thuận ly hôn còn gì?”

“Em nói bao giờ...” Tùng Dung nói được một nửa thì ngừng lại, sau khi nghĩ ra, lập tức quay sang giải thích với Ôn Thiếu Khanh, “Câu ấy không phải em nói với Tùy Ưc, chẳng qua lúc đó đang cầm di động, chắc là Tùy Ưc hiểu lầm.”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày không nói.

Sự thật đã sáng tỏ, Lâm Thần vốn mang theo tâm trạng hóng chuyện và nhạo báng đến chế giễu Ôn Thiếu Khanh, lúc này kế hoạch phá sản, đành phải chán chường rời đi.

Lâm Thần đi rồi, Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung vẫn giữ trạng thái một ngồi một đứng, bầu không khí có hơi quái đản.

Tùng Dung mở miệng định giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào, nghĩ cả buổi mới thốt ra một câu: “Tại sao... họ lại bảo chúng ta đang ly thân?”

Ôn Thiếu Khanh đã hiểu ra vấn đề, vừa thăm oán đăm học trò nhiều chuyện, vừa làm mặt bình tĩnh, lạnh lùng hỏi lại Tùng Dung: “Đúng vậy, sao họ lại nói chúng ta đang ly thân?”

Tùng Dung tỏ vẻ vô tội, “Em không làm gì cả.”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu, đứng dưng lên tiếng: “Ừm, ly thân không liên quan đến em, em chỉ khiến họ nghĩ là chúng ta muốn ly hôn thôi.”

Tùng Dung vỗ trán, thà để họ hiểu lầm là ly thân còn hơn! Ly hôn nghiêm trọng hơn ly thân nhiều!

Cô ở với Ôn Thiếu Khanh đã lâu, biết nói lý với anh là vô ích, lập tức giả thối ngang ngược. Chuyện này đúng là do cô làm đấy, anh có thể làm gì cô nào? Nghĩ vậy, cô thần nhiên đi về phòng ngủ.

Nhưng vừa đi được mấy bước, tiếng thở dài của Ôn Thiếu Khanh đã vang lên sau lưng, “Mai anh có ca phẫu thuật.”

“Mai anh có ca phẫu thuật...” Câu này chẳng khác nào bùa chú, vừa thốt ra, Tùng Dung như máy tính bị treo, không thốt nổi câu nào. Trong đầu cô tràn ngập suy nghĩ: Mai anh phải thực hiện phẫu thuật, đây là mạng người, chuyện này không lớn không bé, nhưng lời đồn ắt sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng. Đồng nghiệp của anh ở bệnh viện hẳn đều đã hiểu lầm, lỡ chuyện này ảnh hưởng tới anh...

Tùng Dung không dám nghĩ tiếp, cứng người dừng chân lại, quay người cố gắng nở một nụ cười, “Có cần em giúp gì không? Hay là sáng mai em đưa anh đi làm, nhân tiện dùng sự thật dẹp tan lời đồn?”

Hôm sau Tùng Dung cũng không đưa Ôn Thiếu Khanh đi làm theo đúng kế hoạch, nguyên nhân là... cô hai Châu Trình Trình lại thất tình, vừa sáng ra đã đến ngồi trước cửa nhà cô khóc.

Ôn Thiếu Khanh và Tùng Dung vừa ra ngoài đã gặp cô nàng. Châu Trình Trình khóc lóc than vãn, níu chặt tay áo Tùng Dung không chịu buông. Ôn Thiếu Khanh thấy vậy, tỏ ý mình có thể tự đi làm rồi nhanh chóng rời đi.

Tùng Dung đưa Châu Trình Trình vào nhà, lặng người nghe cô nàng kể lại quá trình thất tình quen thuộc, sau đó lại bị Châu Trình Trình kéo đi shopping.

Cô vốn chẳng ham shopping, chỉ đi cùng Châu Trình Trình cho có lệ. Châu Trình Trình lấy thẻ tín dụng ra trút giậm, mua một lúc mười mấy đôi bông tai, vừa soi gương thử vừa hỏi Tùng Dung có đẹp không.

Tùng Dung nhìn chăm chăm tai Châu Trình Trình một lát, gật gật đầu rồi lại sờ lên tai mình, mắt lóe lên vài tia hâm mộ.

Đưa Châu Trình Trình về, lòng cô rung động, bèn gọi điện cho Ôn Thiếu Khanh. Điện thoại vừa kết nối được, cô liền đi thẳng vào vấn đề: “Em muốn bám lỗ tai!”

Ôn Thiệu Khanh đang ngồi trong phòng làm việc xem bệnh án, nghe vậy thì ngón tay hơi động đậy, nhớ tới cảm giác mềm mại lạnh lạnh khi đặt tay trên vành tai cô, rồi nghĩ đến việc để người khác sờ lên đôi tai mềm mịn xinh đẹp đó là thấy bực mình, cau mày đáp: “không được!”

Tùng Dung ngạc nhiên, “Sao lại không được?”

Ôn Thiệu Khanh chậm rãi trả lời: “không được là không được, chẳng có sao trăng gì hết.”

Tùng Dung kiên trì, “Em nắm cho em chứ có nắm cho anh đâu, sao anh phải ngăn cản chứ? Với cả, anh không đồng ý cũng vô ích, em đã quyết định nắm, nói một tiếng cho anh biết mà thôi.”

Ôn Thiệu Khanh hằm hè, “Em nói thêm câu nữa thử xem?”

Tùng Dung đã quyết ý, khiêu khích nói: “Em muốn nắm lỗ tai! Mai đi nắm luôn!”

một khoảng lặng xuất hiện, sau đó Ôn Thiệu Khanh thở dài, “Thế chất em mẫn cảm, tới bệnh viện kiểm tra trước đã, nếu không có vấn đề gì, ở bệnh viện cũng có thể nắm lỗ tai, anh sẽ làm cho em.”

Tùng Dung không nghi ngờ, “thật à?”

“Ừ...” Ôn Thiệu Khanh tỉnh bơ nói dối, “Nhân tiện hôm nay anh trực ca đêm, em ăn tối xong thì tới gặp anh luôn.”

Vừa qua giờ tan tầm thì Tùng Dung tới bệnh viện, không gian lúc này rất yên tĩnh. cô theo thói quen đi đến phòng làm việc của Ôn Thiệu Khanh, được mấy bước liền dừng lại, nhìn chăm chú bảng giới thiệu ngắn treo trên tường.

Tùng Dung không mấy khi đến phòng Ôn Thiệu Khanh, lần trước đến là lúc kết hôn tới phát kẹo mừng.

Lúc ấy Ôn Thiệu Khanh nắm tay cô, cười tươi đùa với mọi người, “Sau này tôi không sợ dân phá rối bệnh viện nữa.”

Nụ cười của anh khiến người xung quanh hâm mộ vô cùng. Mọi người tò mò, “Tại sao?”

“Quy tắc đầu tiên khi đến phá rối bệnh viện, đó là tuyệt đối không được nảy sinh xung đột tay chân với bác sĩ có vợ là luật sư.”

Mọi người cười ầm lên, đuổi bác sĩ Ôn đang hớn hở khoe tình tứ đi nơi khác.

Lần trước chỉ nhìn qua loa, không để ý kỹ, lần này tới đúng lúc phòng không có ai, Tùng Dung bèn đứng ở cửa nhìn kỹ một lượt.

trên bức tường bên trái treo bảng giới thiệu tóm tắt về khoa, tường bên phải là bản giới thiệu tóm tắt về bác sĩ. Tùng Dung đi đến đọc phần giới thiệu về Ôn Thiệu Khanh.

Bức ảnh trên bản giới thiệu trông chẳng ra sao, có thể là do chụp ảnh thẻ nên khuôn mặt anh khá cứng, trông nghiêm túc già dặn hơn rất nhiều. Nhưng dù thế, giữa một dàn giáo sư già tóc hoa râm, nhan sắc và thành tích của bác sĩ Ôn vẫn hết sức nổi bật.

Nhưng sau dấu chấm cuối cùng ở bản giới thiệu, không biết có ai đã dán lên đó một mẫu băng keo y tế ghi dòng chữ: đã kết hôn!!!

Lúc đặt xuống ba dấu chấm than kia, không biết người viết có tâm trạng như thế nào.

Tùng Dung còn đang ngẩn người, cánh cửa phòng làm việc đột nhiên bật mở. Ôn Thiệu Khanh từ trong đi ra, “Tối rồi sao không vào? đang nhìn gì thế?”

Trước đó anh đã nghe thấy tiếng bước chân cô, nhưng mãi không thấy ai vào, bèn đi ra xem. Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy cô ngẩn đầu đứng đó xem bảng giới thiệu tóm tắt, không biết trên đó có gì buồn cười mà khóe môi cô cong cong, ý cười đọng đầy trong mắt.

Tùng Dung bừng tỉnh, hắng giọng giấu giếm, “không có gì.”

Trong phòng chỉ có một mình Ôn Thiệu Khanh. Hai người vừa bước vào phòng, Ôn Thiệu Khanh lập tức rũ bỏ vẻ bực bội khi nãy, thoải mái vui vẻ hỏi: “Ăn chưa?”

“Ăn với Châu Trình Trình rồi.” Tùng Dung nhìn tập bệnh án để trên bàn, nhân tiện hỏi, “Hôm nay không bận à?”

Ôn Thiếu Khanh lập tức đặt ngón trỏ lên môi cô, “Suỵt... Ở bệnh viện không được nói những từ như “không bận” hay “nhàn rồi”, nếu không sẽ bị răn đe ngay.”

Ngón tay anh ấm áp, có lẽ do vừa rửa xong nên còn thoang thoảng hương chanh. Chẳng biết lúc ấy nghĩ thế nào mà đầu Tùng Dung chợt nóng lên, nhanh chóng chạm lưỡi vào đó.

Vừa chạm, cả người cô như hóa đá.

Ôn Thiếu Khanh cũng bất ngờ. Trông thấy đầu lưỡi mềm mịn nhỏ xinh của cô thoáng lộ ra ngay trước mắt, ngọn lửa trong lòng anh lại bùng lên.

Thấy Ôn Thiếu Khanh nhìn mình đắm đắm, Tùng Dung cuống lên, gượng gạo xoa dịu, “Em... Em lấy khăn ướt lau cho anh nhé.”

Dứt lời, cô tránh khỏi ánh mắt anh, cúi đầu tìm khăn ướt trong túi.

Tóc cô đã dài, lúc xoay người, một gợn sóng vẽ ra giữa không trung, Ôn Thiếu Khanh vô thức đưa tay nắm lấy đuôi tóc cô.

Thấy da đầu căng ra, Tùng Dung quay sang nhìn, có chút hoảng hốt trước động tác của Ôn Thiếu Khanh, bèn hỏi: “Sao thế?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu, thả tóc cô ra rồi lại vuốt ve vành tai cô, giọng nói khàn khàn đầy dề nén: “Sao tự nhiên lại muốn nắm lấy tai?”

Bất gặp ngọn lửa quen thuộc trong mắt chồng, Tùng Dung hắng giọng, cố gắng chuyển dời lực chú ý của anh, “À... Mấy hôm trước Châu Trình Trình nắm lấy tai, đeo mấy đôi bông tai trông rất đẹp, em cảm thấy... rất có nét quyến rũ nữ tính.”

Ôn Thiếu Khanh cười, nhìn cô sâu thẳm, tay bỗng nâng lên sờ nhẹ lên vành tai cô, “Thế à?”

Mặt Tùng Dung nóng lên trước ánh mắt anh, “Ôn Thiếu Khanh... Tai em đau...”

không biết Ôn Thiếu Khanh nghĩ gì mà dùng lực không hề nương tay, còn có xu hướng càng xoa nắn càng mạnh tay.

Sau đó anh ngậm vành tai cô, liếm nhẹ, “Ừm... nói tiếp đi...”

nói tiếp đi? Luật sư Tùng vốn giỏi ăn nói, nhưng lúc này suy nghĩ trong đầu đã đặc quánh, giọng cũng run lên: “nói tiếp gì...”

Ôn Thiếu Khanh cắn vành tai mềm mại của cô, dụ dỗ hướng dẫn, “nói lại những gì em đã nói trong điện thoại với anh.”

Khi nãy qua điện thoại, Tùng Dung rất cứng rắn, giờ phút này cô đã hóa thành vũng nước, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Em muốn... Em muốn nắm lấy tai...”

Ôn Thiếu Khanh nhả vành tai cô ra, lại thì thầm, “thật ra em muốn có nét quyến rũ nữ tính thì không chỉ có mỗi cách nắm lấy tai...”

Tùng Dung động lòng; “Còn cách gì?”

Vừa dứt lời, Ôn Thiếu Khanh đã đè cô vào tường, cười cực kỳ mờ ám, “Em nói xem?”

Tùng Dung thót tim, “Ôn Thiếu Khanh! anh là đồ lừa đảo! anh bảo sẽ nắm lấy tai cho em cơ mà.”

Ôn Thiếu Khanh cười gian manh: “Lấy tai thì anh chịu, nhưng cái khác...”

Tùng Dung chưa bao giờ thấy Ôn Thiếu Khanh càn rỡ như thế. rõ ràng khi nãy vào phòng, anh vẫn giữ hình tượng giáo sư thanh tao nhã nhặn, sao chỉ mới thoáng chốc đã...

Đến lúc kịp phản ứng, Tùng Dung liền bắt đầu giãy giụa. cô không biết chính sự giãy giụa ấy lại khiến Ôn Thiếu Khanh cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại ấm áp đang cọ đi cọ lại trong lòng mình. Chẳng biết

qua bao lâu, hơi thở của anh trở nên nặng nề, giày xéo tai cô không chút thương tiếc, mãi đến khi vành tai đỏ như sắp chảy máu, anh mới cần mạnh nó như trút giận.

Tùng Dung đưa tay đấm anh, “Lưu manh! Lừa đảo! Xấu xa!”

Ôn Thiếu Khanh cảm thấy ngọn lửa dâng lên trong lòng. anh càng kiềm chế, ngọn lửa ấy càng cháy dữ dội, bèn hung hăng ngậm lấy vành tai cô như muốn cắn nuốt vào trong bụng, nhưng giọng nói lại dịu dàng đến mức khiến người ta run rẩy, “Còn muốn bám lỗ tai nữa không?”

Tùng Dung sắp khóc đến nơi, tủi thân lắc đầu, “Em không bám lỗ tai nữa...”

Bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân. Tùng Dung sợ có người đột ngột đi vào nên không dám giãy mạnh, chỉ đành ghé vào tai anh thở dốc.

Giờ mặt cô ửng hồng, quần áo xộc xệch, nhưng trang phục của anh vẫn ngay ngắn, có áo blouse che lại nên không nhìn ra có gì khác lạ. Mà cô thì sao? Người khác trông thấy sẽ nghĩ về cô thế nào chứ?

Tùng Dung càng nghĩ càng tức, nghiêng đầu cắn vào cổ Ôn Thiếu Khanh. Vốn sức lực đã chênh lệch, cô lại bị anh trêu chọc đến nhũn người nên cú cắn đó chỉ đủ khiến Ôn Thiếu Khanh cảm thấy cần cổ hơi nhói lên.

Tùng Dung đã cắn thì thôi, lại còn không chọn tốt vị trí, cắn đúng yết hầu của anh. cô chỉ kịp cảm thấy cục xương nhô ra trong miệng dao động lên xuống mấy lần rồi lập tức bị anh hôn lấy.

Ôn Thiếu Khanh chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng. anh cũng nóng, vốn đang cố gắng kiềm chế, nhưng cô còn chọc ghẹo anh! Vậy thì đừng trách anh!

không biết có phải vì hoàn cảnh không cho phép không mà Ôn Thiếu Khanh hưng phấn dị thường. Tùng Dung càng giãy giụa, anh càng hưng phấn, cuối cùng còn bị anh dụ dỗ đáp lại...

Hai người áp trán vào nhau, thở hổn hển lấy hơi. Tùng Dung còn chưa thở đủ đã bị Ôn Thiếu Khanh kéo vào lòng vuốt ve, đến mức toàn thân cô mềm nhũn. Áp sát nhau như vậy, cô cũng phát hiện sự thay đổi trên cơ thể anh, biết Ôn Thiếu Khanh chuyện gì cũng làm được, nức nở thương lượng: “Để tối về! Về nhà anh muốn thế nào cũng được...”

Mắt Ôn Thiếu Khanh sáng lên, đưa tay vuốt ve môi cô, ngón tay quyến luyến ở khóe miệng, cười cợt nhả, “Thế nào cũng được? Thế này cũng được?”

Tùng Dung tức giận cắn cằm anh, “Ôn Thiếu Khanh! anh đừng được nước lấn tới!”

Ôn Thiếu Khanh cười khàn, nhân cơ hội lại cúi đầu quẩn lấy môi cô.

Sợ cái gì là gặp cái đó, hai người đang giằng co thì nghe thấy tiếng đập cửa, “Thầy Ôn, thầy có trong đó không?”

Tùng Dung giật mình, cứng đờ ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh không định buông cô ra, mặc kệ hoàn cảnh, nhắm mắt lại tiếp tục hôn, còn đưa tay che mắt Tùng Dung, dường như cô mất tập trung khiến anh rất không hài lòng.

Người ngoài cửa không nghe thấy tiếng động, ngừng một lát mới nói tiếp: “Thầy Ôn, bệnh nhân tặng ít hoa quả, em sắp ra một đĩa mang đến cho thầy. Thầy có ở đây không?”

Nghe đến đây, trái tim Tùng Dung chìm xuống. Khao khát nơi đáy mắt không giảm, lại dường như có thêm những cảm xúc khác, cô ngược lên nhìn Ôn Thiếu Khanh. Tiết mục đưa đồ ăn đêm ẩm nồng này chắc đã diễn không ít lần nhỉ?

Ôn Thiếu Khanh hiếm khi thấy bộ dạng ghen tuông của Tùng Dung, vừa cười vừa cúi xuống hôn, mơ màng nỉ non: “Quản Trọng [1] nói: Có luật, nên định danh phận, đừng phân tranh. Bao giờ em xác định danh phận cho anh thì sẽ chẳng còn ai tương tư nữa đâu.”

[1] Quản Trọng: Nhà chính trị, tư tưởng nổi tiếng của nước Tề thời Xuân Thu.

Tùng Dung sững sờ, danh từ chuyên ngành được thốt ra từ miệng tên làm nghề mổ xẻ này khiến lòng cô nổi bão, nén giọng quát anh: “Ôn Thiếu Khanh! anh mà còn đọc trộm sách chuyên ngành của em nữa là em trở mặt thật đấy!”

Từ khi kết hôn, phòng đọc sách của hai người đã kết hợp làm một, Ôn Thiếu Khanh rảnh rỗi lại đi tới giá sách đọc sách luật, một thời gian trước còn định đăng ký tham gia kỳ thi tư pháp.

Tùng Dung càng nghĩ càng tức, kéo bàn tay đang dán lên ngực cô, chỉ nhần cười trên ngón vô danh, “Sao em lại chưa xác định danh phận cho anh chứ?”

Ôn Thiếu Khanh nhướn mày, “Ngoài kia người ta đồn chúng ta đang gây sự đòi ly hôn còn gì? Chẳng biết là công của ai.”

Câu này của anh khiến Tùng Dung tắt lửa. cô nhìn vẻ thỏa mãn trên khuôn mặt anh, người run lên, hóa ra còn có một kiểu xấu bụng gọi là vừa ngây thơ vừa đen tối...

May mà người bên ngoài đợi mãi không thấy ai trả lời liền bỏ đi. Xung quanh yên lặng trở lại, giọng Tùng Dung đột nhiên không kìm nén được nữa, “Tay anh để đâu đấy?”

Ôn Thiếu Khanh tỏ vẻ vô tội, “đang vỗ về em, em vừa mới giặt mình mà.”

“anh đè vào đâu đấy?”

Tay Ôn Thiếu Khanh vẫn đặt trước ngực cô. một người vùng vẫy, một người không chịu buông. Chỉ nghe thấy tiếng sợi chỉ đứt phụt, Ôn Thiếu Khanh thoải mái cười trên nỗi đau của người khác, “Ôi kìa...”

Tùng Dung cúi đầu nhìn bộ quần áo xộc xệch trên người mình, lại nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh áo mũ chỉnh tề trước mặt, cuối cùng then quá hóa giận, đẩy anh ra, vừa mặc áo khoác vừa cúi đầu chỉnh lại quần áo rồi hốt hoảng chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng làm việc thì thấy một nam một nữ đang đi về phía này. Trông thấy Tùng Dung, người đàn ông đột nhiên ồ lên.

Tùng Dung không có ấn tượng gì với anh ta, nhưng sợ đối phương biết mình nên cúi đầu vội vàng bỏ chạy. Người đàn ông kia nhìn tình hình, bỗng nhiên cười gian dắt cô gái bên cạnh lao đến phòng làm việc. không ngờ cửa phòng không đóng, Ôn Thiếu Khanh đang cúi đầu chỉnh lại quần áo.

Ôn Thiếu Khanh thấy hai người thành linh xuất hiện thì giặt mình, lập tức cau mày.

Tay Giang Thánh Trắc đang chảy máu, nhưng nét mặt nhìn anh lại tràn đầy vẻ hóng chuyện, “Người vừa này chính là ai đó đúng không? Nghe nói hai người đang ly thân? Lại gian díu với nhau rồi? Nếu chúng tôi đến sớm một chút có phải sẽ được xem một màn kịch hay không?”

Xét theo biểu hiện của Giang Thánh Trắc, Ôn Thiếu Khanh quyết định dùng hành động thực tế để chặn miệng anh chàng.

Lúc xử lý vết thương, bác sĩ Ôn tự mình thực hiện, trả đũa theo đúng nguyên tắc chắc, chuẩn, độc, còn mang cả nỗi bức bối vì không được thỏa mãn dục vọng vào, hoàn thành quá trình trong tiếng rên la của Giang Thánh Trắc.

Giang Thánh Trắc đã bị thương lại bị đau thêm, trước khi đi còn chỉ vào cổ Ôn Thiếu Khanh nhắc nhở: “hiện trường gây án.”

Ôn Thiếu Khanh theo phản xạ sờ lên, sau đó sững người, hình như là dấu vết vừa này Tùng Dung để lại sau khi cắn anh...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-nho-cua-anh>